

CELLAT'IN KALBİ

BÜŞRA TORAMAN

EPHESUS

3. BASKI

Ve canavar güzele âşık oldu. Güzel onun elini, kolunu bağladı.
O andan sonra canavar artık ölü gibiydi.

- Arap Atasözü

1

Yalnızlık bir insanın tercih ettikleri değil,
Mecbur bırakıldıklarından oluşur.

Ada, çalan kapıyı bir yere kadar duymazdan geldi. Yatakta oturmuş, bacaklarına yasladığı günlüğü okuyordu. Harflerinin silikleşmesi ya da kâğıdın yıpranmışlığı Ada'nın ikinci defa okumasını engelleyememişti. Bu günlükteki bir şey hüzünlü ve cesur hissetmesine sebep oluyordu. Kapının ardındaki her kimse pes etmeye niyeti olmadığını göstermek için yumruğunu kullanmaya devam ediyordu. Ada günlüğe bağlı olan kuşağı kaldığı sayfaların arasına yerleştirdi. Yatak odasından çıkıp kapıya giderken gözü kütüphaneye takıldı. Biraz dağıldığını fark etmişti. Bu gece uyumadan önce yeniden düzenleyecekti.

"Ne zamandır içeri girmeden önce izin istiyorsun?" dedi kapıyı açtığında.

Hilary iki omzunu birden silkerken kömür karası dümdüz saçları dalgalandı. Vede olmanın tüm özelliklerini taşıyordu. Kurt sisteminin en tepesinde olan Azüler beyaz renkleriyle asaleti ve gücü yansıtıyorken, en alt sırada yer alan Vedeler tehlikeyi ve kışkırtıcılığı sunuyordu. Ada'ya göre Vede olmak büyük

avantajdı. Saygın bir konum elde etmek ve orada kalabilmek için çabalamaları gerekiyordu. Bunun yanı sıra diğer üst düzey kurtlar tarafından görmezden gelinebiliyorlar, ayrıca geceleri karanlığın bir parçasıymış gibi saklanabiliyorlardı. Görmezden gelinmek bazıları için onur kırıcı olabilirdi, fakat değerlendirilirse aynı zamanda gerçek bir kazanca dönüştürülebilirdi. Tıpkı Ada'nın bir insan olarak kurt hiyerarşisinde yükselmesi gibi.

"Murat'la terbiye üzerine çalışıyoruz," diye cevapladı Hilary. "Hem vakit geçirmeye gelmedim. Gavin seni bekliyor."

Ada saatine bakarken yatak odasına doğru yürüdü. "Neden arayıp haber vermedi ki?" Programlarına göre bu saat Ada'nın bilgilenmek için kendine ayırdığı zaman dilimiydi. Kurtların bile varlığını unuttuğu kitapları okuyup açığını kapatmaya çalışıyordu.

"Bahçede dolaşırken karşılaştık. Telefon edebilecek kadar boş zamanı yoktu. Bu yüzden seni acilen çağırmamı istedi. Yaklaşık... yarım saat önce."

Ada bol tişörtünü antrenman için uygun olanla değiştirirken kafasını salona doğru uzattı. "Beni yarım saat önce acilen çağırdı ve sen şimdi mi haber veriyorsun?"

Hilary umursamadığını belirtircesine gülümsedi. "Affedersin. Ama iyi yanından bak, şu anda fena halde kızgındır ve en iyi antrenmanları o zaman yaparsın. Tüm sinirini boşalt," dedi ellerini yumruk yaparken. "Her neyse, benim gitmem gerekiyor. Akşam uğrarsın, değil mi? Birkaç kişi toplanacağız."

"Raporlarımı erkenden bitirirsem gelirim." Hilary'yi orada bırakıp koşmaya başladı. Isınmak için iyi bir yöntemdi. Gavin muhtemelen onu sinirli bir şekilde karşılayacak, ısınması için yeterince zaman tanımayacaktı.

"Yavaşla insan!"

"Özür dilerim." Ada ne zaman koridorlarda koşsa orada bekliyormuş gibi ortaya çıkan adamı görüyordu. Huysuz ve kural takıntısı olan biriydi. Ada ona hiç dikkatle bakmamıştı. Ne

de olsa hep uygunsuz anlarda karşılaşıyorlardı. Acelesine rağmen adamın bir kızıl kurt olduğunu biliyordu. Gözden kaçması imkânsız kızıl saçlara ve sakallara sahipti. Diğer tüm kurtlar gibi yaşı hakkında bir fikri yoktu, fakat tavırlarına bakılacak olursa kesinlikle büyükbabasından genç değildi.

Alt katın kuzeybatı kanadının neredeyse tamamını kaplayan salona girdiğinde hızını alamadan birkaç adım daha gitti. Çalışmakta olan bir düzine öğrenci, Ada'nın girişine aldırmamıştı. İlk kez yaşadıkları bir durum değildi ne de olsa. Ada soluklanmak için durduğunda başının arkasındaki esintiyi ve keskin sesi fark etti. Henüz savunmaya geçemeyecek durumda olduğundan yere eğilip yuvarlandı. Tehlikeden yeterince uzaklaştığında yüzünü dönerek ayağa kalktı. "Tamamen Hilary'nin suçuydu," derken savunma pozisyonu alıyordu.

"Belki ona inanmamayı şimdiye kadar öğrenmeliydin." Gavin'in kıvırcık saçları terden alnına yapışmıştı. Bu yüzden Ada onun çok önceden çalışmaya başladığını anladı. Gavin neredeyse gününün tamamını burada geçirirdi. Çalışma salonu Gavin'in hâkimiyet alanıydı ve yöneticiler dâhil herkes bunun farkındaydı. Ada havuzun dibinde Gavin tarafından tutulurken buna şahit olmuştu. Peratha gelip Ada'yı sormuş ve Gavin yüzsüzce dışarı bakabileceğini söylemişti. Öğrencilerden bir tanesi bile Ada'nın suyun altında olduğundan bahsetmemişti.

Birbirlerini avlayan yırtıcılar gibi daire şeklinde bir tur attılar. Ada ve diğerlerinin Dawson'ı Rusya'daki evinde zincirlenmiş bir halde bıraktığından beri aradan yirmi yedi ay geçmişti. O zamandan şimdiye kadar Ada yırtıcıların dünyasının kurallarını öğreniyor, onlarla yaşıyordu. İyi yol katettiğini de düşünüyordu. Hayatından memnun olduğunu söyleyemezdi, ama şikâyet de etmiyordu. Sadece... özlüyordu. Ailesini, nişanlısını, Dawson'ı. Hatta çoğu zaman anlaşamadığı Ali'yi bile.

Gavin'in hareketlerini bloke edip karşılık verirken Ada buraya nasıl geldiğini düşündü. Tüm sevdiklerini kaybettiği bir

kamp gezisinden sonra teyzesinin peşinden Kanada'ya sürüklenmişti. Tam burada ise onlara saldıranların sıradan kurtlar olmadığını Ali'yle birlikte keşfetmişti. Aleut ve Remus evleri, Kanada'nın bu bölgesinde iki yana ayrılmıştı. Aleutlar kuzeyde, Remuslar ise güneydeydi. Bunların tam ortasından geçen patika ise sınır, daha doğrusu tarafsız bölgeydi. Ada'nın Aleut'a kabul edildiği gün Ali patika sınırını aşmış, Remusların radarına yakalanmıştı ve Ada bunu Ali'yi ölü bulana kadar anlamamıştı. Nasıl, neden ya da kim tarafından öldürüldüğünü hâlâ bilmemek Ada'nın içini kemiriyordu. Ailesinin katliamıyla ilgili çoğu şeyi çözmüşken, Ali hâlâ sırrını koruyan bir bilmeceydi. Ada'yı içten içe tüketiyordu.

Ada, Aleut'a kabul edilmişti, çünkü görünen o ki bu katliamlar dünyanın her bir yanında yapılıyor ve belli kişiler hayatta bırakılıyordu. Remusların yaptığı bu katliamların amacı aradıkları özel kişiyi, silahı bulabilmekti. Ada saldırıdan kurtulduktan sonra hafızasını kaybetmiş, fakat zamanla parça parça geri kazanmıştı. Hatırladığı anılardan biri de aldığı darbe yüzünden acı içinde kıvrılan Kerim'i öldürmesiydi. Ada nişanlısını, sevdiği adamı dişleriyle öldürmüştü. Kurt olduğuna da böylece inanmıştı. Tamamen dönüşüm geçirmemiş, fakat çenesi genişlemiş, bakışları değişmiş, dişleri farklı bir şekle bürünmüştü ve hepsi bu kadardı.

Remus ve Aleut arasındaki güç mücadelesinde sıkışıp kalan Ada çareyi kendini güçlendirmekte bulmuştu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Dawson, ona bu konuda tahmininden çok daha fazla yardımcı olmuştu. Kişisel hayatı haricindeki tüm soruları kuşku duymadan açıkça yanıtlamış, eğitilmesini sağlamış, zihnini tüm olasılıklara açmıştı.

Ada'yı ilk bulan ve onlara göre üzerinde hak sahibi olan Remuslardı. Bu yüzden Aleutların lideri olan Kaiser her ne kadar Ada'yı elinde tutmaya çalışsa da sonunda vazgeçmek zorunda

kalmıştı. Bunu sağlayan ise ne Remus ne de Aleut olan yaşlılar sayesinde gerçekleşmişti.

Dawson'la kişisel sorunlar yaşayan Kaiser onu da tehlikenin ortasına yollamıştı. Böylece Ada ve Dawson, Aleut'tan uzaklaşmışlardı. Peşlerindekilerden kaçarken sayıları gittikçe artmıştı. Önce Gavin, Murat ve Hilary onlara katılmıştı. Yardımcı olmak istedikleri açıktı. Sonrasında Peratha ve Deborah ortaya çıkmıştı. Kaiser'ın kızı olan Peratha'nın gelmesi Ada'yı pek de şaşırtmamıştı. Âşık olmanın ne anlama geldiğini bildiğinden beri Dawson'a saplantılı bir şekilde bağlı olan Peratha babasına bile karşı çıkmıştı. Deborah ise bir zamanlar Remus tarafına geçen bir Aleut, aynı zamanda Dawson'ın kardeşiydi. Kimseye açıklamadığı nedenlerden dolayı Remus'tan kaçmaya karar vermişti.

Ve sonra Stone gelmişti. Ada'nın bir türlü anlam veremediği adam. Onu çözmeye pek kalkışmamıştı. Öyle bir enerjiye sahip değildi.

"Deborah nasıl?"

"Kaiser hâlâ onu zorluyor. Sadece Kaiser da değil," dedi Gavin yeni bir yumrukla. Ada saldırıdan kolayca kaçabilmişti. Gavin'in yapabileceği tüm hamleleri ve derecelerini biliyordu. Bazı günler çok sinirlendiğinde Ada'yı fazla çalıştırıyordu, fakat bu konuda bir şikâyet duymuyordu. Ada halinden memnundu. Bu, hafife alınmadığı anlamına geliyordu.

"Doğrusu her an pes etmesini bekliyordum. Ama sahiden Aleut'ta kabul görmek istiyor."

"Öyle." Gavin çoğu zaman kullanmadığı hızıyla Ada'nın arkasına geçip bacaklarına sert bir tekme attı. Yere düşüşünü ve kendini nasıl toparladığını izledi. Ada elleri ve dizleri üzerine kalktığında Gavin ona bir kez daha vurdu. "Hâlâ aynısını yapıyorsun. Rakibine sırtını dönme. Ayağa kalkışın berbat."

"Gerçek kavgadayken bunu yapmıyorum."

"Hiçbir zaman yapma." Gavin eğilerek kollarını dizlerine yasladı. "Eğer hareketlerini nefes alışın kadar sıradan bir hale getirmezsen başka şeylere dikkat edemezsin. Bunları normalleştirmelisin ki diğer her şeye hâkim olabilesin."

Ada sırtüstü yatarken bacaklarını kendine çekti ve birden ileri atılarak iki ayağının üstüne bastı. "Dönüşmediğim sürece asla bir kurdun seviyesine ulaşamayacağım."

"Denemeden bilemezsin. Güç boşluğunu diğer yeteneklerinle kapatmak zorundasın. Şimdi, dikkatini toparlayacak mısın?" dedi.

Ada sadece başını eğmedi, tüm vücudunu kullanarak döndü. Dirseğini Gavin'in kaburgalarına geçirerek havuzdan uzaklaştı. Burada yaşamaya başladığından beri soğuğa direnci artsa da ilk tercihi asla ıslanmak olmuyordu. "Dikkatim yerinde." Savunma almak isteyerek yana doğru birkaç adım yürüdü. Takla atmak için kullanılan minderlerden birine hızla çıktı ve Gavin'e doğru zıplarken tekmesini savurdu. Gavin'in nefesi kesildi ve yerinde sallandı. Ada hemen geri çekildi ve yüzüne düşen saçları itti. "Aleut'takiler Deborah'ı rahat bırakmıyor mu?"

"Hayır," dedi Gavin. Bir an hiçbir şey yapmadı. Ada yumruğunu avucunun içine alıp sıktı, sonra gerilerek yüzüne savurdu. Gavin, Ada'nın kolunu kavrayıp arkasına geçti ve bileğini sırtına bastırdı. Ada'nın omzu üzerinden eğilerek kulağına konuştu. "Saçların seni kör yapıyor. Bir gün sen uyurken onları kafandan koparacağım."

Gavin çoğu zaman Ada'yı kavgaya teşvik etmezdi. Ama anlaşılan bu sefer daha sert bir dövüş istiyordu. Ada ona istediğini vermeye hazırdı. "Buna cesaret edemezsin." Başını öne eğip hızla arkasına attı. Kırılan kemik seslerini duydu. Verdiği hasarı görmek için baktığında Gavin'in burnundan akan kanları gördü.

"En azından toplasan olmaz mı?" dedi Gavin elinin tersiyle kanları silerken. Ada başını iki yana sallarken kalçalarına kadar

inen saçları hareketlendi. Gavin hırıltılı bir iç geçirdi. "Koşuya geç," derken onu orada yalnız bıraktı.

Ada başının arkasını ovuştururken yüzünü ekşitti. Bir kurt adama kafa atmanın hiçbir zaman tek taraflı sonuçları olmuyordu. Duşun olduğu yere giden Gavin'e seslendi. "Daha ısınmamıştım bile."

"Eminim bunu hallederiz," dedi Gavin'in yankılı sesi. Bunda haklıydı işte. Ada'yı herhangi bir şekilde boş bırakması mümkün olmuyordu. Rusya'dan ayrılmadan önce Dawson'la gerçekleştirdikleri konuşmayı fazla ciddiye alan Gavin, üzerine düşen görevi yapıyor ve her sabah uyandığında devam etmesi gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Her şeyden önce bu kendi planıydı ve içinde batmayı kabul edemezdi.

Koşu bandının limitlerine her seferinde daha fazla yaklaşan hız ayarlarıyla oynayarak üstüne çıktı. Gavin savaşmayı öğretirken kaçmayı da seçenekler arasından çıkarmıyordu. Her zaman için daha güçlü, daha yetenekli ve daha zeki biriyle karşılaşabileceğini söylüyordu. Bunu Ada'nın canını sıkacak kadar da sık tekrarlıyordu. Henüz ilk adımlarını atarken cam duvardan Deborah'ı gördü. Hızlı hızlı yürürken kızıl saçları arkasında pelerin gibi savruluyor, sırtına çarpıyordu. Yine biri onu kızdırmış olmalıydı. İki yıl önce hepsi Aleut'a döndüğünde Kaiser onu bir sürü katı şartla kabul etmişti. Remuslar buna hiç karşı çıkmamıştı. Ada bunu Kaiser'ın o zamanlar Remus lideriyle olan yakın ilişkisinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Deborah'ın burada kalma nedenini Ada bilmiyordu. Sadece Peratha'nın onu ikna ettiğini tahmin ediyordu. Her ne kadar bir zamanlar Remus olsa da Deborah kardeşine hâlâ değer veriyordu ve bu yüzden Dawson'ın kurtlar arasında yeniden yasal olabilmesi için sözlü tacizlere katlanmayı kabullenmişti.

Ada kendine Dawson'ı düşünme izni vermeden başını sağa sola salladı. Koşmaya konsantre oldu. İlerisi, sadece daha ilerisi

vardı. Ayaklarını olabildiğince çabuk banttan kaldırıyor, her seferinde kendisini zorluyordu.

Koşmayı bitirdiğinde Ada nefes nefese tutundu. Başını eğip ciğerlerini yakan nefesler alıp verdi. Sürekli yutkunup kalp atışlarının düzelmesini bekledi. En sonunda başını kaldırdığında salonda onu izleyen kişiyi fark etti. Yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamalarına rağmen Stone'un gözleri direkt olarak Ada'nın üzerindeydi.

"Ne var?" dedi Ada kaşlarını çatarak.

Stone ona yaklaşıp bir kolunu koşu bandının önüne yasladı. Azü olduğunu haykıran sarı saçları, mavi gözleri ve mükemmel bir teni vardı. Sadece görünüşü değil, tavırlarından da özgüven ve güç yayılıyordu. Ada onun bir tarafsız olduğunu biliyordu. Ne Aleut ne de Remus'tu, ama bir sebepten dolayı güç konusunda neredeyse kendisiyle denk olan Kaiser'ın yönetimi altındaydı. Üstelik yıllardır. "Her kadın terlediğinde böyle görünmez."

"Ne zaman geldin?"

"Bir saat oluyor." Ada sadece başını salladı. "Dışarıda neler olduğunu sormayacak mısın?"

"Merak ediyor gibi görünüyor muyum?" dedi Ada tek kaşını kaldırarak.

"Her zamanki gibi neşe saçıyorsun." Stone gülümseyerek çenesinin altını kaşıdı. Bir süreliğine daha rahatsız edici bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra öğrencilere fazla yaklaşmamaya çalışarak salondan ayrıldı. Bir şekilde Ada ve diğerlerinin küçük grubuna katılmıştı, fakat hâlâ bir Azü'ydü. Yani terli, acemi ve ona henüz cenin gibi görünen kurtlarla iletişim kurmaya meraklı sayılmazdı.

Ada bandın üzerinden atlarken duvar saatine baktığında hoşnutsuz bir şekilde iç geçirdi. Gavin'i bulmak için demir dolapların olduğu yere gidip kendisininkinin önünde durdu. Kapağı açıp küçük, lacivert bir havlu çıkardı ve boynunda dolaştırdı.

Tam zamanında Gavin de kolunun altına sıkıştırdığı dosyasıyla kendi ofisinden çıktı. Dolapların, soyunma kabinlerinin ve duşların olduğu koridorun sonunda Gavin'in üç bir yanı camlarla çevrili, fakat tavana ulaşan dosyalardan dolayı yetersiz ışık alan bir ofisi vardı.

"Kaiser'ın yanına uğramam gerekiyor. Çok sürmez." Gavin cevap olarak sadece homurdanırken dolabını açtı. Ada gitme vaktinin geldiğini bilmesine rağmen kollarını bağlayarak orada durdu. "Bu kadar sinirli olmanın nedeni sevgili sorunu yaşaman mı?

"Sevgili sorunum yok."

Ada söylediğini ciddiye almadan başını salladı. Bir Azü olmayabilirdi, fakat Gavin'in yalanlarını fark etmesi hiç de zor olmuyordu. "Deborah'la birlikte olman neden bu kadar önemli? Gavin!" dedi tepki alamayınca. "Murat, Hilary, Peratha ve sen hepiniz yanımda olmaya çalışıyorsunuz, ama ben bunu biriniz için yapınca tersleniyorum."

"Senin sorunlarını dinlemeye ya da aramıza katmaya çalışıyoruz. Ama bu çaba tek yönlü olmamalı."

"Aranıza girmek için çabalamam gerektiğini düşünmedim, zaten orada olduğumu sanıyordum."

Gavin nihayet ona baktı. Kömür karası gözleri artık Ada için başka bir anlam ifade ediyordu. Birbirlerinden nefret etmiyorlardı mesela. Ayrıca ölüm tehditlerini de sona erdirmişlerdi. Gavin tek koluyla ona sarılıp başından öptü. "Hadi git. Kaiser'ı bekletmek istemezsin. Ayrıca bu konularda Murat'la tartış lütfen. Kimsenin topluma kabul edilmiyorum isyanını dinlemek zorunda değilim."

"Benimkileri dinlemek zorundasın," dedi Ada gülümseyerek onu dürterken. Pekâlâ, bir de şu vardı ki, nasıl olduğunu çözemedikleri bir şekilde arkadaşlıkları fazla ilerlemişti. Artık birbirlerini tanıyan iki insan değillerdi. Ada'ya göre tamamen kazayla gelişen bir durumdu. Yine de bu, Gavin'i sevmesini

engellemiyordu. İlk tanıştıkları zaman ne kadar kavga ettikleri göz önüne alınırsa şimdi bu kadar yakın arkadaş olmaları güzel bir şekilde komikti.

Hâkimiyetindekilere konumunu kusursuzca hatırlatacak kadar yüksekteydi Kaiser'ın odası. Merdivenleri çıkarken ulaşılmazlığını ve gücünü hissettirmeyi planlamış, berbat bir yorgunlukla da başarılı olmuştu. Koridorun sonuna yürürken Peratha'yı gördü. Babasının hemen yan tarafındaki kendi dairesinden çıkıyordu. Ada'nın onu görmeye alıştığı şekilde beyazlar içinde mükemmelliğini sergiliyordu.

"Babam yaşlılar adına bir şölen verecek. İki gün boyunca sürecek geleneksel bir şey. Senin katılman ve takdim kısmında bulunman şart." Bunları söylerken Ada'nın yaklaşmasını bile beklememişti. Durumu olduğundan daha iyi göstermeye çalışmak pek tarzı sayılmazdı.

"Ben kurt değilim."

"Dönüşmekte inat ettiğin için. Her dolunayda yatağında kıvranmak hoşuna mı gidiyor?"

Ada son iki yıl içinde tekrar tekrar açılan bu konudan sıkılarak iç geçirdi. "Bu seni ilgilendirmez. Dönüşmek istemiyorum. Buna hazır değilim."

"Ne zaman hazır olacaksın?"

"İlk sana haber veririm," dedi Ada abartı bir samimiyetle.

"Babam bu oyunu oynamaktan sıkılacak Ada. Seni dönüşmen için zorlamaması bunu beklemediği anlamına gelmez. Av Dönencesi çok yaklaştı. O zaman Remuslara saldıracak."

Ada dudaklarını araladı, ama aklındaki şeyi söylemedi. *Aleut'u almamıza ne kadar kaldı,* diye sormak üzereydi. Dinlenip dinlenmediklerine emin olmadığı için konuşmamayı seçti. Dönüşmemesinin sebebi bunu istemediğinden değildi. Farkında olmadan kendini kısıtlıyor, önüne geçemiyordu. Tüm sevdiklerini elinden alan bir türe ait olma fikri, Ada'yı asla barındırmak istemediği bir nefrete sürüklüyordu.

Günün büyük bir çoğunluğunda aklında dolaşan düşüncelerini her zamanki gibi geri plana iterek Kaiser'ın odasına gitti. Kapıyı çalıp onay vermesini beklerken başını öne eğmişti. Gözlerini kapatmış, Dawson'ın ona öğrettiklerini aklından geçiriyordu. *Sarı ol,* diye tekrar etti içinden.

Antrenman salonu ve uyumak için yatak odasında olmadığı zamanlarda sürekli Kaiser'ın yanındaydı. Çalışma odasında, kendi odasında, bazen büyük salonda. Onun güvenini kazanmak için çok uğraşmış ama başarmıştı. Hiç değilse buna inanmak istiyordu.

Kaiser acemi bir çaylak değildi. Bu yüzden Ada'nın güven kazanması da olabildiğince zor olmuştu. Özellikle ilk birkaç ay, Ada eksiksiz olarak Kaiser'ın tüm söylediklerini yapmıştı. Şimdi fikirlerini sunuyordu ve dahası Kaiser fikirlerini dinliyordu.

"Yaşlılar için bir şölen verilecek," dedi Kaiser başını kaldırmadan. Masada oturmuş, kitabını okurken parmaklarının arasındaki kalemi çeviriyordu. "Diğer davetlerden farklı olacak, ama yine de yanımda olmanı istiyorum."

"Elbette," dedi Ada.

Cam kenarına yaslanıp kollarını bağladı. Bir ayağını diğer ayağının önüne atmış, onu izliyordu. Kaiser yaşlı olabilirdi, ama bedeni kesinlikle değildi. Normal bir insana göre orta yaşlı görünüyordu, fakat bu sadece çekiciliğini vurguluyordu.

Kaiser sürekli döndürdüğü kalemi birden durdurup kitabın arasına koyarak arkasına yaslandı. Gözlerinde duygularını asla dürüst yansıtmadığını hissettiren bir bakış vardı. Kaiser her zaman öyle bakardı. Soru soruyor olsa bile asla cevap verecek kişiden daha azını bilmezdi. "Siyah giymeni istemiyorum," dedi.

"Gardırobum yetki alanının dışında."

"İnsanlar üzerinde bıraktığın etki, yetki alanımın dışında değil. Bana sayısız yardımın dokundu, Ada. Ama biraz daha uyumlu olmanı hep dilemişimdir."

"Elimden geleni yapıyorum, efendim."

"Efendim," derken Ada'nın söylediği şeyin anlamını bilmiyormuş gibi tartıyordu. Şüphelerinin asla dinmemesi Ada'yı her daim tetikte tutuyordu. Kaiser sandalyesini geri itip kurtların sahip olduğu esneklik ve çeviklikle doğruldu. Ada'nın karşısına gelip omuzlarına dokundu. Yüzünün büyük bir kısmını kapatan saçlarını sırtına doğru bırakarak boynunu açığa çıkardı."Kuralları biliyorsun. Ona göre davran. Bağlılığını hissetmek istiyorum."

"Her zaman," dedi Ada gözlerini ondan ayırmadan.

Kaiser tarafsızların da bulunacağı davetin ne kadar önemli olacağını ve ondan saygı beklediğini söyledikten sonra çıkmasına izin verdi. Ada koridorda yürürken derin nefesler alıyordu. Kaiser için bu kadar göz önünde olmayı hiçbir zaman istememişti; fakat bu istekleri değil, yapması zorunda olduklarıyla ilgiliydi. Ada'nın amacı intikamını almaktan ibaretti, ama ona ulaşan yolda bir sürü plan yapmıştı ve ilk gerçekleştirmesi gereken Dawson'ı geri getirmekti.

Bahçeye çıktığında ormanın içinde yanan ışıklar ilgisini çekti. Üşüyen ellerini korumak için kollarını bağlayarak ağaçların olduğu tarafa yürümeye başladı. Ormana gireceği sırada yanından geçtiği ağaca baktı. Elini üzerine koyup başını yukarı kaldırdı. Yaşlı ağacın dalları rüzgârda sallanırken ona bağlı olan iki ip usulca eşlik ediyordu. Ada kendini düşünmek istemediği anılar içinde buldu.

Etrafında arkadaşlarına dönüşen bir yığın insan varken kalbinin büyük bir kısmı hâlâ yalnızlık çekiyordu. Sadece Dawson'ın giderebileceği bir yalnızlık... Bir de Kerim'in. Ada, parmaklarını kıvırarak ağacı severken ağzından çıkan buhar görüşünü bozuyordu. Dawson'ın yokluğu onu daha fazla kızdırıyordu, çünkü hayatta olduğunu bildiği halde özlüyordu.

Kendini toparlayarak yürümeye devam etti. Gittikçe sesler yoğunlaşıyor, ışık daha parlak bir hal alıyordu. Ortada dans

edenlere yer açmak için kare şeklinde oturmuşlardı. Ada sıralardan birine yürürken Teo onu fark ederek elini salladı.

"Ne oluyor burada? Yeni bir ay dönümü falan mı?"

"İsim töreni var," dedi Teo sesini duyurmak için bağırırken. Ada'nın şaşkınlığını görünce bir kez daha gülümsedi. "Öyle değil. İsim töreni çoktan yapıldı. Özel olarak yani. Biz sadece kutlamasını yapıyoruz."

"Daha iyi," dedi Ada rahatlayarak. Kurtların doğallığı insanlar arasında terbiyesizlik sayılacak kadar genişti. Gerçek doğaları çıplaklık olan bir ırktan daha fazlasını bekleyemezdi zaten.

Hilary, onu gördüğünde yanına çağırmak için elini salladı. Ada, Teo'yla birlikte tahta sıraya yerleşti. Murat'ın kolunun altına sığınmış olan Hilary, mutluğunu bulaştırmak istercesine gülümsüyordu. "Sonunda biraz eğlenmeye karar verdin demek," dedi suçlarcasına parmağını sallarken.

"Thomas yok mu?" Hilary ve Teo'nun olduğu her yerde mutlaka onu da görürdü. Bu yüzden yokluğu dikkatini çekmişti.

"Senin olduğun hiçbir yeri kaçırmak istemez. O yüzden gelecektir," dedi Teo. Ada bakışlarını üzerine diktiğinde özür dileyerek omuzlarını kaldırdı. "Yine aynısını yaptım, değil mi? Ama sahiden, tüm hayatın boyunca bekar kalacak değilsin."

"Teo." Ada başını iki yana sallarken gözleri ateşin çatırdayan enerjisi etrafında dans eden kurtlardaydı. "Gerçekten çok inatçısın."

"Melezlerin hep inatçı olduğunu söylerler," dedi Teo başını ona doğru eğerken. "Ve çekici."

"Evet, kesinlikle öylesiniz," dedi Ada kendi kendine mırıldanarak. Ama o sırada düşündüğü melez kesinlikle Teo değildi. Sırayla herkesin yanına giden kız önünde durduğunda şaşırarak elini uzattı. On yaşlarındaki kızıl Buky olan kız, gülümseyip Ada'ya ve diğerlerine mum verip yürümeye devam etti. "Bununla ne yapacağım?" dedi Ada mumu sallayarak.

"Onu yakıp dilek dileyeceksin," dedi Teo, mumu parmakları arasında çevirirken. "Sonra tamamen erimesi için küçük bir kaba koyacaksın. Mum kabın şeklini alacak. Dileğin gerçekleşene kadar saklayacaksın."

"Biraz tuhaf bir gelenek."

Hilary kendi mumunu cebine koyup Ada'ya doğru eğildi. "Mum sadece bir araç. Aslında sadece dilediğimiz şeyin gerçekleşmesi için çabalamamızı kolaylaştırmak için var. Umut her zaman iyidir."

"Umut bazen faydasız bir hayalden öteye geçemiyor," dedi Ada, mumu arka cebine sıkıştırırken.

Teo dikkatli gözlerle onu izledi. "Yine de yapacaksın, değil mi?"

"Belki," dedi Ada, ona bakmadan ama yapacağını biliyordu. Ne de olsa sıkı sıkı tutunduğu ve elinden pek de bir şey gelmediği sağlam bir dileği vardı.

Kalabalığa karışmış olmasına rağmen oradaki varlığının dikkat çektiğini biliyordu. Ne de olsa hâlâ insan sayılırdı ve enerjisi diğerlerinden çok daha farklıydı. Kimsenin kutlamasını kendi varlığıyla berbat etmemek için arkadaşlarına gideceğini haber verdi.

Uzaklaştıkça eğlence silik bir sese dönüşüyordu. Hayatındaki tüm güzel şeyleri de böylece bir anda arkasında bırakmak zorunda kalmıştı. İdam ağacının yanından geçerken ona dokunmadan edemedi, fakat bu sefer durmamıştı. Aleut'a girmek üzereyken Thomas'la karşılaşınca adımları yavaşladı. Bu geceyi neredeyse sorunsuz atlatmak üzereydi hâlbuki.

Thomas onun yüzündeki değişimi fark ettiğinde gülümsemesi rahatsız bir hale büründü. "Sana değer veriyorum, Ada ve canını sıkmak da istemiyorum. Benimle sevgili ol diye seni zorlamıyorum. Ama eğer benimle sevgili olmayacaksan, en azından eskisi gibi arkadaşlığımıza devam edebiliriz."

"Benim için eskisi gibi diye bir şey yok."

Thomas huysuz bir ifadeyle dudaklarını sıkarak başını salladı. "Hala onu düşünüyorsun. Öldürdüğün halde nasıl onu düşünürsün? Yaptığın işkenceden dolayı pişmanlık mı duyuyorsun?" Suçlayıcı değil, merak dolu bir soruydu.

Ada ona bakarken duygularını sözlerine yansıtmamaya özen gösterdi. "Seni reddettiğimde o benim sevgilim değildi."

"Neden adını söylemiyorsun?"

Ada boynunu kaşıdı. Derin bir nefes alıp ona baktı. "Seni seviyorum, Thomas, ama benim için Teo'dan farklı bir konumda değilsin. Eminim ki bir gün gerçek aşkını bulacaksın."

"Ve sen hâlâ böyle somurtuyor olacaksın," dedi Thomas, elini Ada'ya doğru sallayarak. Gözlerindeki arzu silinmiş, yerini şefkate bırakmıştı. "Gülüşünü özledim, Ada. Tüm aileni ve nişanlını kaybettiğin halde bir zaman sonra gülümsemeyi başarmıştın. Şimdi değişen ne?"

Çünkü bana ait son şeyi kendi ellerimle parçaladım, dedi Ada içinden ama dudaklarından dökülen bu olmamıştı. "Ben değiştim. Sen de değiş," dedi ve onun yanından ayrıldı.

Dairesine girdiğinde kilidi çevirerek bir süreliğine kapıya yaslandı. Gözlerini kapatıp yıllar geçse de asla solmayacak olan kokuyu içine çekti. Sadece biraz hayal gücünü çalıştırırsa Dawson'ın tam burada olduğunu hissedebiliyordu. Saçlarına bir çocuğa dokunur gibi yaklaşmasını ve gerçekten acı çekmesine rağmen gözlerine bakmaktan vazgeçmemesini... Kapalı gözlerinden yaşlar akarken kafasını tahta kapıya vurdu.

Sıcaklığının onu sarmasını istediğinden Dawson'ın tişörtlerinden birini giyerek yatağa girdi. Pantolonunu çıkarırken başucuna koyduğu mumu alıp yaktı. Kibrit kutusu büyüklüğünde bir cam kutunun içine yerleştirdi.

Kolyesinin ucundaki iki yüzükle oynarken dizlerine yasladığı günlüğünü yazıyordu. İki sene içerisindeki yedinci günlüğüydü. Tek bir gece bile yazmaktan vazgeçmemişti. Günlük, onu bu oda haricinde Dawson'a bağlayan tek şeydi. Günlüğe

yazmıyor, onunla konuşuyormuş gibi hissediyordu. Her kelimesini bir gün geri döndüğünde bunları okuyacağını bilerek yazıyordu.

İşin en zor yanlarından biri Kaiser'ı bu odada kalacağına ikna etmekti. Mantıklı bir sebebi vardı, çünkü Aleut içindeki tek ısıtma sistemi bu daireye aitti. Kaiser bir süreliğine burada kalabileceğini sonra eğer isterse başka bir daireyi hazırlatacağını söylemişti. Ada minnettarlığını dile getirmiş, fakat konuyu bir daha hiç açmamıştı. Durumun kurtlara özgü bir yanı da vardı. Dawson'ı öldürmüş ve onun olan şeyleri ele geçirmişti. Vahşi doğada hayatta kalmak için yaptıkları tek şey buydu. Belki de bu yüzden o kadar dikkat çekmemişti.

Ada, mum olayını da yazdıktan sonra günlüğünü kapattı. Yatağa uzanıp yan döndü ve cılız alevi izlemeye başladı. Dileği o kadar yoğundu ki tüm benliğini dolduruyor, onu boğuyordu. Mumun hafif hafif dalgalanarak titrek ışığını yayarken eriyişini seyretti. Dileğini sundu ve gözlerini kapadı. Tüm yıllar boyunca daha farklı bir şey dilememişti zaten.

2

Renklerin kaybolduğunu biliyordum,
Fakat gözleri yeni açılan biri gibi her
tadı yeniden öğrenmek üzereyim.

"Burayı mutfağa dönüştürmen Deborah'ı deli etmişti," dedi Hilary gülümseyerek. Dawson tarafından Ada'ya verilen odadaydılar. Daha doğrusu mutfakta. Aleut'un oldukça büyük ve her aradığını bulabileceği bir mutfağı olmasına rağmen bunun için yürümesi gereken mesafe bir insan için hiç de mantıklı değildi. Kurtlar sadece zevk için yemek yiyordu. Bazense verdikleri partilerde, bir kurt hastalandığında ya da genç kurtlar dönüşüm geçirip kendi avlarının peşinde koşma zamanı gelene kadar.

"Beslenmek zorunda olmamı anlayışla karşılaşacağını sanmıyordum zaten." Ada kendine kahvaltı hazırlarken, Hilary sandalyenin arka iki ayağı üzerinde sallanıyordu. "Aslında seninle Deborah hakkında konuşacaktım. Ama mutfağımla ilgili değil," derken meyve suyunu çıkardı ve buzdolabının kapısını ayağıyla ittirerek kapadı.

"Tüm bu olaylar ve Kaiser'ın bir numaralı adamına dönüşmen seni yoruyor, değil mi?"

"İdare ediyorum." Ada sandalyeyi çekip oturdu. Bir ayağını altına alırken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Konu..."

"Numara yapmaya öyle alışmışsın ki dürüst olamıyorsun."

Ada birden durup ona baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hadi ama," dedi Hilary elini sallayarak. Ada sayesinde edindiği çay içme alışkanlığından olsa gerek ikisinin de fincanını doldurdu. "Bana şaşırmış gibi bakma. Auranı okuyamıyor olabilirim, ama ben senin dostunum ve bu halin hiç hoşuma gitmiyor. Şu işkence şeyinden sonra," deyip Ada'nın tepkisini gözledi. Ada bir şey söylemeden kahvaltısını etmeye devam edince Hilary tekrar konuştu. "Dawson'la biz vedalaşırken sen dışarıda durmuştun hani."

Ada o anda sesinin nasıl çıkacağına güvenmediği için başını salladı. Neden yeniden bunları konuşmak zorundaydı? Rüyalarında hatırlaması ya da gündüzleri yaptıklarını düşünerek kendine işkence etmesi yetmiyor muydu? Anlaşılan yetmiyordu.

Hilary önce konuyu kapatmayı düşündü, sonra eğer burada bırakırsa Ada'nın daha fazla öfkeleneceğini düşünüp konuştu. "Sana dikkat etmemizi söyledi, Ada. Her birimize."

Ada, dişlerini sıkıp burnu ve boğazındaki sızlamanın geçmesini bekledi. Öyle ansızın gelmişti ki gözlerinin dolmasını bile engelleyemedi. Boğazını temizleyip konuşmayı denedi, ama aklındaki düşünceler buna engel oluyordu. Dawson'ın o haliyle söylediği şey bu mu olmuştu yani? İçinde bencilliğe yakın hiçbir şey yok muydu?

"Sana yapabildiğimiz kadar dikkat etmeye çalıştık," dedi Hilary, Ada konuşmayınca. "Kaiser'ın yanında olunca Peratha ve Stone diğer zamanlarda Gavin, Murat ve ben. Hatta Teo, Thomas ve Deborah bile."

"Böyle olmasını ben istemedim. Kaiser'ın güvenini kazanmak ya da Aleut'un liderlik problemleri umurumda mı sanıyorsun?

Sizin sosyal yapınızı kurtaracak kahraman falan değilim ben. Buradayım çünkü hepiniz kaçak durumdaydınız." Çatalının ucuyla tabağındakilerle oynarken Hilary'ye bakmıyordu. "Buradayım çünkü Dawson'ın Kaiser'a yakın olması gerekiyor. Kendi intikamını sadece bu şekilde alabilir. Onu yeniden yasal yapmak zorundayım."

"Peratha'yla aranız nasıl?" Hilary ayağa kalkıp buzdolabını açtı. Ada bir kurdu doyurmak için kahvaltılıkların yetmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Hilary az pişmiş etle karşısına oturduğunda şaşırmadı.

Ada sandalyesinde geriye doğru yaslanıp arka iki ayağı üzerinde kaldı. Çekmeceye uzanıp açtı ve çatalla bıçak çıkardı. "Bunları kullan," dedi Hilary'nin önüne bırakarak. Hilary burnunu kıvırsa da Ada'nın söylediğini yaptı. "Peratha iyi, ama aramız hâlâ bozuk. Her şeyin suçlusu olarak beni görüyor ve işin aslı ona kızamıyorum. Çünkü bana iyi davranıyor. Atışıyoruz ama her zamankinden farklı değil. Ciddi değil yani."

"Daha önce Peratha'nın bizimkiler haricinde birine böyle davrandığını görmemiştim. Tek kız arkadaşı Deborah'tı."

"O benim kız arkadaşım değil."

"Evet, annen gibi."

"Hilary!"

"Ne var? Sence de öyle değil mi? Üzerinde Dawson'ın kanı varken seni yıkaması ve uyutmaya çalışması bana hiç de düşmanca görünmedi." Ada ağzını açmıştı ki Hilary ona izin vermedi. "Biliyorum, düşman olmadığınızı söyleyeceksin."

"Aynen öyle. Ben ona kızmıyorum. Eğer Dawson'ı kendimden uzak tutacak kadar düşünceli olsaydım tüm bunlar yaşanmazdı. Ama bencil davrandım. Lavina'ya gittiğinde onu yanımda istedim. Çünkü onsuz yapamayacağımı düşündüm." İçinden bağırmak geldi. *Hâlâ öyle düşünüyorum!* Bağırmamak için derin bir nefes aldı, kendini tuttu. İki yıldır yaptığı tek şey buydu zaten.

"Bu bencillik değil, Ada. Aşk."

Ada tam ağzını açmıştı ki duyduğu seslerle ayağa kalktı. Mutfaktan çıkarken Hilary de arkasından geliyordu.

Peratha, Murat ve Gavin gelmişti ve üçü de aynı anda geldiğine göre endişeli olmalılardı. Ada artık onların hangi konularda nasıl tepki verdiklerini ya da ne gibi şeylere öncelik tanıdıklarını öğrenmişti. Peratha babasıyla ilgili durumlarda, Gavin güvenlik ve eğitim konularında, Murat'sa Ada'nın gittikçe bir çığ gibi büyüyen kişisel sorunlarıyla ilgili dairesine gelirdi.

"Yaşlılar yola çıkmış," dedi Peratha, direkt olarak Ada'ya bakarken. "Davet iki gün sonra, fakat karşılama töreni önceki gün yapılır. Yani yarın akşam. Yaşlıların hepsi gelmeyecekse de yeteri kadar kalabalık olacaklar. Şimdilik asıl endişelenmemiz gereken konu dönüşümün. Toparlanman için uzun bir zaman tanıdılar, ama babamın artık sabrının kaldığını sanmıyorum. Tarafsızlara bir şey vermek isteyecektir. Üstünlüğünü gösterecek herhangi bir delil. Artık sadece varlığın yetmiyor, ne olduğunu da ortaya koymalısın."

"Bir kurdu dönüşmesi için zorlamamalısın," dedi Murat özür dilercesine. Bahsedeceği şeyin Ada'yı korkutmasını istemiyor, ama bunun önüne geçemeyeceğini de biliyordu. "Tahmin edilemez ve geri döndürülemez hasarlar verir. Ama artık Kaiser öyle bir noktaya geldi ki ya hep ya hiç diyecektir. Seni dönüşüme zorlayacak ve aldığın hasarları da dert etmeyecek."

"Beni nasıl rahatlatman gerektiğini sahiden iyi biliyorsun," dedi Ada neşesiz bir şekilde gülerken.

Öğleden sonra antrenman odasına girdiğinde Ada sıra dışı bir şeyle karşılaşacağını hissetmişti. Öğrenciler gergindi ve Gavin ortalarda görünmüyordu. Kimse Ada'yla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Başının arkasındaki rüzgâr hem tenine hem de kulaklarına çarpmıştı. Öne eğilip yuvarlanarak kaçtıktan sonra neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için döndü. Gavin kendini

toparlamasına izin vermeden yeniden saldırdı. "Bugün bıçaklarla oynamak istiyorum," derken bir tanesini fazla yakından Ada'ya savurdu.

Ada'nın tişörtü yırtılsa da teni kesilmemişti. Adrenalin ona yardımcı oluyor, ellerinin titrememesini sağlayıp zihnini berrak tutuyordu. Gavin'in ona attığı bıçakları kavrayıp savunma alanından çıktı. Tek sorunu çok geç kalmış olmasıydı. Gavin'le tekrar çarpıştığında havuza düştü. En derine indiğinde ayaklarıyla kendini yukarı itti. Başını çıkarıp hızlı bir nefes aldı. Gavin onun başına bastırıp tekrar itti. Ada Gavin'in bileğini kavrarken diğer elindeki bıçağı savurdu. Su kana bulanmasına rağmen Gavin geri çekilmedi. Ada bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırıp iki eliyle Gavin'in bileğini tuttu ve hızla çekti. Gavin havuzun dibine çarparken Ada kendini dışarı çıkardı.

Soluklanırken bir yandan da öksürdü. Gavin'in sudan çıkan başını gördüğünde derin bir nefes alıp ayağıyla başına vurdu ve onu geri gönderdi. En azından nefeslerini düzenlemesi için biraz vakit yaratmak istedi. Kendine geldiğini hissettiğinde ayağa kalkıp havuzdan uzaklaştı. Bu sefer elinde iki bıçak vardı. Diğerini nereden aldığını hatırlamıyordu bile.

Gavin sudan çıktığında üzerindeki suları silkeledi. Boğazından kesik bir hırıltı koparken Ada'ya doğru yavaşça yürüdü. Ada istemeden geriledi. Sonra gerilemekten vazgeçip dönmeye başladı. Şimdi Gavin'le birlikte av ve avcı rolünü oynuyorlardı. Avın kim olduğu hakkında düşünmek istemedi. Birbirleri etrafında dönerlerken Ada üşüdüğünü hissetti. İki elindeki bıçakları çevirdi ve gülümsedi.

"Bizim kediciği kim kızdırdı?" dedi Gavin dudakları keyifle kıvrılırken. Bunu asla Ada'nın yüzüne karşı söylememişti, fakat gün geçtikçe daha iyi olduğunu görmek Gavin'i hem rahatlatıyor hem de onunla gurur duymasını sağlıyordu. İnsan bedenine hapsolmuş biri olarak değerli yollar katetmişti.

"Bana bir daha kedicik dersen dişlerini sökerim. Bakalım o zaman hâlâ Akrep olabiliyor musun?" Etrafından gelen gülme ve ıslık sesleri Ada'yı şaşırttı, ama gözlerini Gavin'den ayırmadı. Hissettiği keskin soğukla birlikte dışarı çıktıklarını anlamıştı. "Ne oldu korktun mu?" dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"İmajımı mahvetmene izin veremem. Onu kazanmak için çok çalıştım," dedi Gavin ona öpücük atarak.

Gavin bunu alayla söylemiş olsa da Ada onun sözlerinin doğruluğunu biliyordu. Aleut'un sınırları içinde bir Vede olmak kolay değildi. Üstelik sözünün geçmesini sağlamak zorunda olduğun bir strateji uzmanı ve eğitmen olmak. Ada, Gavin'i bu yüzden çok güçlü ve mücadeleci buluyordu, ama yine bunu ona söylemeye niyeti yoktu. Bu haliyle de yeterince ukalaydı.

"Hep konuşuyorsun, değil mi?" dedi Ada başını sallayarak iç geçirirken.

"Ön sevişmeyi bitirip asıl olaya geçemez misiniz?" dedi Deborah. Ağaçlardan birine yaslanmış olanları izliyordu.

"Bunun bir eğitim olması gerekiyordu," dedi Gavin iç geçirerek. Boynunun kasılması pahasına bakışlarını Deborah'a çevirmedi. Bazen Kaiser'ın sırf Gavin'i cezalandırmak için Deborah'ı burada tuttuğundan şüpheleniyordu. Av Dönencelerindeki en büyük avantajları Gavin'in kendisiydi ve Kaiser yeni bir eğitmen bulmadan ondan vazgeçemezdi.

"Eğer beni öldürürsen eğitilemem, öyle değil mi Gavin? "dedi Ada sinirle. Hâlâ genzini yakan sudan kurtulabilmek için öksürmeyi denedi. "Bir daha beni boğmaya kalkma."

"Deniyorum!"

"Daha çok çabala! Bir daha suda boğuşmak istemiyorum."

Gavin gülerken Ada'nın üstüne doğru uçarcasına koştu. Ada ona karşılık verdiğini hatırlıyordu. Devamı sanki bozuk televizyon izler gibi boğuk sesler duyup karıncalı görüntülere bakıyordu. Rüyada olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. Sanki her şey çok tuhaf aynı zamanda dikkate değersiz bir şekilde

mantıklıydı. Adının söylendiğini duyuyor ama tepki vermiyordu. Dünyanın düzeni yeni baştan inşa edilmiş de kuralları sadece Ada'ya söylemişler gibiydi. Bir kereliğine olsun güzel bir değişiklikti ve Ada, bunun tadını biraz fazla çıkarma niyetindeydi.

İnsani bilincini geri kazandığında tavana bakıyordu. Üzerindeki her lekeyi, noktayı ve çizgiyi ezberlediği ve yıllar boyunca Dawson'ın da aynı yere baktığını düşünerek uykuya daldığı tavandı. Kolunda hissettiği ani acıyla başını çevirdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu çatallaşmış sesiyle.

"Yaranı temizliyorum," dedi Hilary gözlerini kaldırmadan.

Gavin'le kavga etmeye ilk başladığında aldığı yara olduğunu hatırladı. Ama hatırlamadığı şeyler de vardı. "Neler oldu?"

Hilary başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki boşluğu gördüğünde iç geçirdi. Hemen yanında duran gazlı bezi açıp biraz beceriksizce sarmaya başladı. Kurtlar ağır yaraları sadece beslenerek tedavi ederdi. Eğer küçük bir çocuğa sahip değillerse böyle şeylerde tecrübesiz oluyorlardı. "Gavin'e saldırdın," dedi Hilary sessizce.

"İyi," dedi Ada omuz silkerek.

"Antrenman gibi değildi. Sanki çıldırmıştın, Ada. Gavin'i yere serdin ve bıçakları göğsüne sapladın. Hepimiz çok korktuk."

"Dalga geçiyorsun," dedi Ada gülmeye çalışarak. Ne olduğunu anlayabilmek için daha fazla cevaba ihtiyacı vardı. Ayağa kalkmak için ayaklarını yataktan sarkıttığında karnında keskin bir ağrı hissetti. Eğer tişörtünü kaldırırsa orada geniş bir morluk göreceğine emindi. "Gavin'i yaraladığımı söylüyorsun, ama vücudum tam tersini söylüyor."

"Seni durdurmaya çalışırken oldu. Kusura bakma," dedi Hilary kaşlarını kaldırarak gülümserken. "Birkaç kişi gerekti ve Deborah gönüllü oldu. Diğerlerimiz gibi pek... dikkatli davranmadı."

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

"Biraz sinirlenmişti. Sanırım sana zarar vermek istemekten çok Gavin'e yaptığından dolayı çıldırdı."

"Bu kabul edilebilir," dedi Ada, avucunu alnına koyup saçlarını geri iterken.

"Ne olduğunu anlamadık, ama Kaiser'ın bir fikri var."

Ada, Hilary'nin yüz ifadesini inceledi. Derin bir nefes alırken gözlerini kapadı. "Bilmek istemiyorum, öyle değil mi? O kadar kötü mü?"

"Ne kadar kötü olduğuna sen karar ver," dedi Hilary. Ona biraz daha yaklaşıp sessizce konuştu. "Kavgayı Kaiser da izlemiş. Aslına bakarsan ileri bir noktaya kadar senin... çıldırdığını anlamamıştık. Güzel bir dövüş sergiliyorsunuz sandık. Sonra işler daha kötüye gitti. Tüm Aleut'un gözü sizin üzerinizdeydi."

"Kaiser ne diyor?"

"Tetikçinin aktif olduğunu söyledi."

Ada nefesini tuttu. Yatağın kenarlarını sıkan parmakları bembeyaz olmuştu. "Bu ne demek?" Sesi hırıltılı ve boğuk çıkıyordu. Kelimeler güçlükle yolunu bulmuştu. Bir yandan heyecanlanıp diğer yandan korktu. "Dawson buralarda mı yani?"

"Ya da başından beri tetikçin Dawson değil."

Ada bir an durup ona baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim," derken küçük bir hayal kırıklığı yaşadı.

"Hangisi olduğunu bilmiyoruz, ama Dawson etrafta olabilir. Kaiser'sa tetikçinin bir kişi değil de Aleut'un kendisi olduğunu düşündüğünden keyfi yerinde. Dawson'dan şüphelenmedi yani. Zaten ölü birinden nasıl şüphelensin?" Hilary bir an tereddütte kaldıktan sonra yavaşça konuştu. "Tekrar şey olmayacaksın, değil mi?" Yanaklarını şişirerek kaşlarını kaldırdı. Ada ona yandan bir bakış attı. Hilary omuz silkti. "Çok tuhaftı."

Ada yavaşça kaşlarını çattı. Eskiden susması için bakılan kendisi olurdu. Ama şimdi tam tersiydi. Korkan değil, korkutan tarafa geçmişti. Bu bazen işine geliyordu, ama bazen her

şeyden nefret etmesine yol açıyordu. Hilary bile ondan çekiniyordu artık. Bu noktaya nasıl gelmişti?

"Gavin'i görmem lazım."

"Bu hiç iyi bir fikir değil."

Ada, Hilary'yi dinlemeden ayağa kalktı. Ayakkabılarını güçlükle giyip koridor boyunca ilerledi. Sebep olduğu şey her neyse görmeden rahat edemeyecekti. Kurtlar arasında zarar vermek istemediği birkaç kişi vardı. Bunu kabullenmekte zorlanmış olsa da en sonunda daha fazla inkâr etmemişti. Sevdiği, önemsediği kurtlar vardı. Sayabileceği kadar azlardı ve onlardan birine kötülük gelebileceği düşüncesi bile hasta hissetmesine sebep oluyordu.

"Kendine geldin demek." Dairenin önünde duran Deborah, Ada'yı görünce yüzünü buruşturmuştu. Yürüyebilecek durumda olmasına rahatlamasının tek sebebi Dawson'a verdiği sözü bozmamasıydı.

"İçeri girebilecek kadar cesaretin yok, ama başkasını kolaylıkla eleştirebiliyorsun," dedi Hilary. "Kapıda dikildiğini, Gavin buradan da duyabiliyordur, seni dahi şey."

"Zaten içerideydim, Hilary. Depresyonunu saklayan alaycı sözlerini başkalarına sun. Kuzeninden yeterince duyuyorum zaten," dedi Gavin'i kastederek. Deborah oradan uzaklaşmak için hareketlendiğinde Ada önüne geçti. "Ne var?" dedi Deborah burnundan soluyarak.

"Özür dilerim." Ada direkt olarak gözlerine bakıyor, sadece mavi irislere odaklanırsa orada Dawson'ı görmemeyi umuyordu. Deborah'ın kızıl saçları ve mavi gözlerinin aksine Dawson daha koyu tonlara sahipti. Melezlerin doğuştan gelen koruma kalkanıyla doğmuştu. Renklerindeki farklılığa rağmen iki kardeş diğer her yönden birbirine benziyor, bu da Ada'yı fazla zorluyordu. "İsteyerek yapmadım. Kendimi kaybettim."

"Fark ettim," dedi Deborah ve yanından yürüyüp geçti.

Ada peşinden baktıktan sonra içeri girmek için cesaretini toplayıp elini kapı koluna götürdü. Salon olarak kullanılan küçük alanı geçerken Gavin'in burayı doğru düzgün kullanmadığını düşündü. Yatak odasının aralık duran kapısından başını uzattığında tuttuğu nefesi birden bıraktı. "Selam."

"Lütfen canımı bağışla," dedi Gavin alaycı bir yalvarışla. Ellerini kendini korumak ister gibi havaya kaldırmıştı.

"İyi misin diye bakmaya gelmiştim. Domuz gibisin."

"Çabuk toparlanıyor," dedi Hilary gülümseyerek.

Ada ona yaklaşıp göğsündeki kanlara baktı. Henüz temizlenmeye fırsat bulamamış, öylece yatağın kenarına oturmuştu. Ada yere atılmış olan yırtık tişörtü alıp uzattı. "Üzerini sil. Durumunu görmek istiyorum."

"Çok derin değiller. Zaten çelik olduğu için... Hey!"

Ada, Gavin'in göğsündeki kanları titreyen eliyle sildi. Geriye kırmızı çizgilerden başka bir şey kalmamıştı. Birkaç saat içinde onlar da tamamen kaybolacaktı. Hepsinin aklında Gavin'in yaralarından çok Ada'nın kendini nasıl bu şekilde kaybettiği vardı. Gergin sessizlik söylenebilecek tüm kelimeleri yutmuştu.

"Bu hareketlilik ne?" dedi Dionne oturduğu yerde doğrulurken. Ördüğü saçlarını sırtına doğru bırakıp koltuğun kenarlarına tutunarak ayağa kalktı ve pencereyi açtı.

"Anne... Kraliçem." Nefes nefese içeri giren Tia annesi gibi simsiyah olan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Uzun zamandır Remus Kraliçesi olan Dionne bir gün yerine geçecek olan kızına bakmak için döndü. "Creon geldi," dedi Tia yavaşça.

Dionne oğlunun ismini duyunca kaşlarını kaldırdı. "Şimdi nerede?"

"Kız arkadaşlarıyla yeniden buluşuyor."

Daha cümlesi yeni bitmişti ki kapılar açıldı, Creon içeri girdi. Yüzündeki hafif gülümsemeyle önce annesine sonra kız

kardeşine selam verdi. Saçları ve kıyafetleri arasında aykırı duran mavi gözlerini annesinin yanındaki kızın üzerinde dolaştırdı.

"Creon," dedi Kraliçe, oğlunun ona bakmasını sağlayarak. Karşısına doğru yürüyüp yanağından öptü. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle. Planlarda değişiklikler yaptım." Dudaklarını ıslatırken ellerini cebine koydu. "Bu akşam Aleut'ta şölen olduğunu öğrendim. Tarafsızların katılacağı bir şölen. Bizden giden olacak mı?"

"Ne zamandır evler arası politikayla ilgileniyorsun?" dedi Tia. Annesi ona bakınca gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

"Her ne kadar yersiz konuşmadan duramasa da Tia haklı," dedi Kraliçe. Kaşlarını çatarken oğlunun yüzünü inceledi. "Sen araştırmada görevlisin, tatlım. İlişkileri bize bırak."

Creon, "Ben ilişkilerde çok iyiyimdir," derken annesinin yanından ayrılmayan kıza göz kırptı. Kız gözlerini kaçırıp kızarırken Creon gülümseyip annesine döndü. "Gördün mü?"

Tia, kızın koluna girip onu odadan çıkardı. Dionne iç geçirerek oğluna baktı. "Emrimdekilerle yakın temasa girmekten ve işlerini yaparlarken onları bu duruma düşürmekten vazgeç."

Creon pek de umursamasa da ciddiyetle başını salladı. Liderinin otorite boşluklarında nasıl vahşi birine dönüştüğünü unutması mümkün değildi. Uzun zaman önce bu krizlerden korkmayı bırakmış, artık sadece sıkılır olmuştu. "Evler arası konuda ben de varım. Agresif yöntemler başarısızlıkla sonuçlandı. Bir de kandırmayı deneyelim, olur mu?"

"Aklından geçen ne?"

Creon ne düşündüğünü açıkça söylemeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden sadece gülümsedi ve annesinin bundan istediği sonucu çıkarmasına müsaade etti.

"Kızı rahat bırak, Creon. Ona ihtiyacımız var."

"İhtiyacımız mı var? Neden hâlâ Kaiser'ın elinde o zaman? Neden biz değil de onlar? Ada'nın olması gereken yer burası, anne. Bunu sen de biliyorsun."

"Bir bombayı istediğin şekle sokamazsın."

"Hafızasını silmeseydin daha çabuk ilerlerdik."

"Hafızasını silmeseydim şimdi ya toprak altında olur ya da daha kötüsü bir akıl hastanesinin küflü odasında tırnaklarını kemirirdi." Kraliçe, oğluna yaklaşıp yanağını okşadı. Ailesinin tamamı ak kurt olmasına rağmen saçları siyahtı. Bu sahip oldukları en berbat lanetlerden biriydi. Cadıların kendilerine has espri anlayışı vardı ve eğer bu ailesine yönelik olmasaydı, Creon zekâlarını takdir bile edebilirdi. "Onu rahat bırakacağına söz ver, canım."

"Elbette, kraliçem," dedi Creon elini öperken. Odadan çıkmak için arkasını döndüğünde o da annesi de sözünü tutmayacağını biliyordu.

"Neden bu kadar sıkıcısın?" diye söyleniyordu Hilary. Ada'nın karşısında durmuş onu birkaç saatliğine merkeze gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. "Kulede yaşamamız medeniyetten uzak kalmamızı gerektirmiyor. Sadece bir kafeye gidip iyi zaman geçireceğiz. İyi zaman," dedi tane tane, vurgulayarak. "Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

"Akşama misafirler gelecek. Hiçbir yere gidemem."

"Daha öğlen olmadı," dedi Teo diğer yanından.

"Bakın, üzgünüm. Sizinle vakit geçirmek hoşuma gitse de normal bir insan gibi kafede oturup... Bilmiyorum ne konuşacağız? Belki başka zaman."

"Hayır, şimdi." Hilary ısrar etti. "Bizim için bile sürekli böyle yaşamak fazla hayvani. Neden biraz olsun zevk almayasın ki? Yaşamak sadece nefes alıp vermekten ibaret değildir."

"İnan bana, bunu çok iyi biliyorum," dedi Ada keyifsizce gülerek. Spor salonundan çıkan Thomas'a gözleri takıldı. Üzerindeki kıyafetleri çekiştiriyor, saçlarına dokunuyordu. Etrafta dolaşan bakışları tereddütlüydü. Ada, Teo'nun kulağına doğru başını kaldırdı. "Thomas'ın neyi var?"

"Değişik görünüyor," dedi Teo sessizce.

Thomas sonunda onları fark etti ve olduğu yerde donup kaldı. Teo ve Ada aynı anda el salladı. Kısa bir selamlamaydı. Thomas kaşlarını çatmak dışında tepki vermemişti. Bir kez daha elini saçında dolaştırdı ve yanlarına geldi.

Aynı zamanda Murat da onlara yaklaşıyordu. Hızlı adımlar atıyor olmasına rağmen dikkati ellerinin arasındaki telefondaydı, başını kaldırmamıştı. "Merkeze ne zaman gidiyorsunuz?" Hilary ona az sonra yola çıkacaklarını söylerken Murat telefonu arka cebine koyuyordu. Sevgilisinin kolunu tutup dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken gözleri Thomas'a takıldı. "Birkaç dakika bekleyebilir misiniz? Thomas'la konuşmam gereken bir şey var." Cevap beklemeden arkasını dönerken, "Benimle gel," dedi.

Thomas ellerini cebine sokarken Ada'nın onda hiç görmediği bir şekilde gülümsedi. Neşeden ve eğlenceden uzak, soğuk bir gülümsemeydi. "Kimsenin sorunu bitmiyor," dedi Thomas başını iki yana sallayarak.

"Sen iyi misin?" Ada ona yaklaşıp merakla yüzünü inceledi. Sanki bir insanın yıllar boyunca yaşaması gereken değişimi tek bir günde gerçekleştirmişti. Gözleri fazla... bilgiç bakıyordu.

Thomas, Murat'ın arkasından giderken bir anda durdu. Kasları gerilmiş, dişleri sıkılmıştı. Omzunun üzerinden Ada'ya bakarken burnundan nefesini bıraktı. Kükremeye hazır bir ejderhaya benziyordu. "Benim hakkımda gerçekten endişeleniyor olmalısın."

"Ne?" dedi Ada karşılaştığı tepkiye anlam veremeden.

"Defol git, Tom," dedi Teo, Ada'nın önüne geçerek. "Üçümüz de seni önemsiyoruz, ama bazen sınırlarını bilmiyorsun."

Thomas kaşlarını çatsa da yeniden Ada'ya baktığında daha farklı bir tavrı vardı. "Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum," deyip oradan uzaklaştı.

Ada, Teo'nun sırtına vurarak önünden çekilmesini sağladı. "Henüz dönüşemiyor olabilirim, ama bir kurt gibi yaşıyorum. Bu da beni savunmaman gerektiği anlamına geliyor. Yaralı ya da ölüyor değilsem tabii."

"Affedersin. Ben hâlâ..."

"Kibarlığını takdir ediyorum, Teo, ama ben artık insan değilim. Tam anlamıyla değil."

3

Sahip olduğum aşk bir tsunamiden oluşuyordu.
Denizdeki canlılar için keşifken,
karadaki yaratıklar için ölüm demekti.

Thomas elleri cebinde Aleut'un en alt katındaki koridorda ilerliyordu. Murat'ı gözden kaçırmıştı, fakat onu nerede bulacağını tahmin etmek pek de zor değildi. Merdivenleri kullandıktan sonra ofisinden içeri girdi. İleri geri yürümekte olan Murat, bir an durup öfke dolu bakışlarını yüzüne çevirdi

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi Murat bir hışımla üstüne yürürken.

"Ne?"

"Lanet olsun!" Kendini kontrol altında tutmak için gözlerini kapattı. Burun kemerini sıkarken bir elini beline yasladı. Sesini düşürdü ve olabildiğince alçak sesle konuştu. "Ailemizdeki büyü genini unutmadın, değil mi?" Thomas başını sallayınca Murat devam etti. "O zaman Thomas maskesi altındaki seni gördüğümün de farkındasındır."

"Bunu düşünmemiştim. Aleut'ta başka büyü geni olan var mı?"

"Siktir, Dawson. Burada ne arıyorsun?"

"Soruma cevap vermedin."

Murat derin bir nefes aldı. Ne kadar sinir bozucu olduğunu neredeyse unutmuştu. "Hayır. Büyü geni olanlar eğitim için başka merkezlere gidiyor. Son iki yılda buraya gelenler seni tanımıyor zaten." Elini saçlarında dolaştırıp göz ucuyla ona baktı. Kaşlarını çatarken bir sandalye çekip oturdu. "Büyüyü kim yaptı?"

"Dirce," dedi Dawson pencereye giderken. *Kıskanç* birçok şekil değiştirme büyüsünde haliyle diğerlerine göre daha başarılıydı. Dawson perdeyi hafifçe aralayıp bahçeye baktı. "Yüzü neden o halde?" Sesi belirgin bir şekilde değişmiş, hafiflemişti.

Murat, kim diye sormadı. "Gavin'le her gün antrenman yapıyorlar. Sonuncusunu biraz abarttılar."

"Biraz mı?" Dawson arkasını dönüp pencereye yaslandı. Murat'a bakan gözleri suçlayıcıydı. Tamamı Thomas gibi göründüğü halde kendini sergileyebilmesi Murat'ı tedirgin ediyordu. "Savaştan çıkmış gibi. Ona dikkat etmenizi söylemiştim, kum torbasına çevirmenizi değil."

"Gavin'i görmediğin için böyle söylüyorsun. Hâlâ tuhaf geliyor. Neden Thomas?" diye sordu.

"Sonra açıklarım. Gavin'le ne kastettin?"

Murat dudaklarını ıslatıp iç geçirdi. "Keşke tam anlamıyla bilsem. Önceleri her zamanki antrenmanlarını yapıyorlardı. Birbirlerine laf atarak saldırıyorlardı. Gavin onu sinirlendiriyor, Ada da altta kalmıyordu. Sonra işin boyutu değişti. Ada gerçekten saldırmaya başladı. Yaptıklarını hatırlamıyor bile. Tetikçinin aktif olduğunu düşünmüştük," derken kaşlarını kaldırdı. Dawson'ın kafasının karıştığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben bir şey yapmadım. Buraya daha bugün geldim. Bir saat bile olmadı." Dawson arkasını dönüp perdeyi tekrar araladı. Aşağıda arkadaşlarıyla birlikte Thomas'ı bekleyen Ada'ya bakıyordu. Sanki en başa dönmüşlerdi. Onu sadece izliyor, ona dokunamıyordu. Böyle görünürken dokunmak da istemiyordu

zaten. "Kurtarmak için geç mi kaldım?" dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Ada'nın ruh sağlığını sonra konuşalım –ki inan bana, geniş bir konu. Şimdi merak ettiğim şey, neden Thomas'ın şekline girdiğin? Çocuk nerede bu arada?"

"Zindana koydum. Keyfi yerinde."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Murat. Döner koltuğuna oturup arkasına yaslandı. "Ada'ya yakın olmak istiyorsan, Teo'nun şeklini almalıydın."

"Kızıla ihtiyacım vardı." Perdeyi kapatıp Murat'a doğru döndü. Varlığına alışamadığı uzun saçları geri itip duruyordu. "Sanırım merkeze gitmem gerek. Arkadaşlarım beni bekliyor." Kapıya yürüyecekken durup Murat'a baktı. "Ada neden Thomas'ın yanında tedirgin oluyor?"

"Öyle mi oluyor?" dedi Murat kaşlarını kaldırarak.

"Murat."

"Tamam, belki de oluyor."

"Neden?"

"Hadi ama, nedenini biliyorsun. Beni söyletmek zorunda bırakma."

Dawson görünüşünü aldığı bu çocuğun Ada'ya saplantılı bir şekilde âşık olduğunu biliyordu, fakat Murat'ın bile bilmediği bazı şeylerin varlığını sezmişti. Ada, aşk gibi bir duygudan rahatsızlık duyacak biri değildi. Bunu en iyi Dawson bilirdi. Daha fazlası olduğuna emindi.

"Sonra yine konuşuruz," deyip odadan ayrıldı Dawson. Bahçeye çıkana kadar kendine gelmişti. Ada'yı yaralı bir şekilde görmeyi beklemiyordu. En son karşılaşmalarının üzerinden iki yıl geçmişti ve bıraktıkları andan devam edememek Dawson'ı asabi birine dönüştürüyordu. Hilary, Teo ve Ada'nın yanına gittiğinde elinden geldiğince Ada'yla göz göze gelmemeye çalıştı. "Gidiyor muyuz?"

"Üzgünüm. Ben gelmeyeceğim." Ada üşüyen ellerini pantolonunun ceplerine sıkıştırdı. Kaiser'ın camdan onları izlediğini gördüğünden beri tedirgindi. Bu halde hiçbir yere gitme niyeti yoktu. Aklını bu şekilde dağıtamazdı.

Ada uzaklaşırken Hilary'nin arkasından koşturduğunu duydu. Onun gizlenmeyen adımlarını her yerde tanıyabilirdi. Hilary'nin her şeyi sinsilik ve çıkarcılıktan uzaktı. "Thomas'a gerçeği söylemelisin. Önündeki örnek olaya bakıyor. Bir sevgilin daha vardı. O öldü sonra üzerinden bir yıl bile geçmeden Dawson'la sevgili oldun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanlış anlama. Seni suçladığım yok. Buna hakkım yok zaten. Demek istediğim sen bunu yaptın. Senelerdir beraber olduğun adamdan sonra tekrar birinden etkilendin. Şimdi aynı şey neden Thomas için olmasın? O böyle düşünüyor."

"Ama Dawson ölmedi."

"Bunu bilmiyor."

Ada başını iki yana salladı. "Birincisi ona gerçeği söyleyemem. Planı tehlikeye atacağıma Thomas'ı defalarca reddetmeyi tercih ederim. İkincisi Dawson'dan etkilendim diye herkesle aynı durumu yaşayacak değilim. O Dawson'dı."

"Başka kimseyle kıyaslandırılamaz yani." Hilary oyunbaz şekilde Ada'yı omzuyla dürttü. Her cümlenin ve hareketin altından romantik bir anlam çıkarmak tam da onluk bir davranıştı.

Ada tam önündeki ağaca parmaklarını sürterken, "Evet, aynen öyle," dedi. Dawson'la ilgili böyle derin şeyler için kendini suçlu hissetmeyi ve özür dilemek zorundaymış duygusuna kapılmayı arkasında bırakmıştı. Kendi çift kişiliğini bile henüz kabullenmemişti, ama Dawson'la ilgili tereddütleri yoktu. Tekrar buluştuklarında yaşanacaklardan endişelenmesinin önüne geçmiyor olsa bile.

Hilary Ada'nın arkasına doğru baktı. "Hakkında söylenenleri duyan birine göre hiç de kızgın görünmüyor." Ada onun baktığı

yere doğru dönünce Thomas'ın gözlerine sahip Dawson'la karşılaştı. Hilary çoktan uzaklaşmaya başlamışken, "Onunla konuş," demeyi ihmal etmedi.

"Bunu şimdi yapmak istemezsin, Thomas. Gergin bir gün geçiriyorum ve önümde böyle iki gün daha var."

"Neden?"

"Tarafsızların katılacağı davetle uğraştığımı biliyorsun."

"Elbette. Davet," dedi Dawson başını sallarken. Yılın bu zamanının ne kadar karmaşık geçtiği aklından çıkabiliyordu. Av Dönencesi'ne çok az kalmıştı ve Dawson tüm bu kalabalık saçmalığa katılmamak için esas kavga başlayana kadar Aleut'a gelmezdi. Bu sefer dönüyor olmasının tek amacı ise sadece Ada'ydı. "Bir an unutmuşum."

"Birkaç gündür çok tuhaf davranıyorsun, ama şimdi tamamen değiştin. Bu eğer..." Boğazını temizleyip etrafına bakındı. Thomas'la konuşuyor olmaktan fazlasıyla rahatsızdı. "Eğer olanlarla ilgiliyse, kimseye söylemeyeceğime söz verdim, biliyorsun."

Dawson kaşlarını çatarken düşündü. Aralarında ne yaşanmış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Büyü biraz daha etkin olsa ve Thomas'ın aklındakileri de kavrasaydı işinin daha kolay ilerleyeceğini tahmin etti. Sonra fark etti ki Thomas'ın aklındakileri bilirse şu anda suratında olan yüzü yumruklamak isteyebilirdi.

"Beni dinliyor musun? Thomas, hiç iyi görünmüyorsun."

"Bana değer veriyor musun?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Basit bir soru, Ada. Cevap ver."

Ada öfkelenmemek için kendini tuttu, ama başarılı olmadı. Kaiser'ın yanında duygularına hâkimken Thomas'ın onu bu kadar çabuk sınıra ulaştırması daha da öfkelenmesine sebep oluyordu. Hangi noktalara parmak basacağını ne zaman öğrenmişti

ki? Her şeyi neden bu kadar karmakarışık hale getirdiğini anlamıyordu, ama bıkmıştı.

"Eğer sana değer vermeseydim hayır dediğim halde beni öptüğünde sadece tokat atmaz, boynunu koparırdım. Artık ya sadece arkadaşım ol ya da bir daha benimle konuşma zahmetine girme."

"Mahfer!" Gavin spor salonunun bahçe kapısında durmuş, ona içeri girmesi için elini sallıyordu. "Merak etme, güzel yüzüne dokunmayacağım. Biraz ısınalım."

Ada ciddi olduğunu anlaması için birkaç saniyeliğine daha Thomas'ın yüz hatlarına bakıp Dawson'a meydan okudu. Konuyu kapatmış olduklarını umarak hızlı adımlarla Gavin'in hâlâ beklediği kapıya yürüdü. Gavin, Dawson'a tek kaşını kaldırarak bakarken Ada'nın sırtına dokunup acele etmesi için itti, cam kapıyı arkalarından kapattı.

O sırada Dawson, Thomas'ın görünümünde olduğu için kendini öldürmeyi düşünüyordu. Mümkünse aynanın önünde ve acı verici bir şekilde. Boğazından boğuk bir hırlama kaçarken yanındaki ağacı yumrukladı. Daha iyisi zindanlara inip Thomas'ın kendisine işkence edebilirdi.

Daha sakin kalması gerektiğini bildiği halde kendini hareket halinde buldu. Av Dönencesi'ne yakın kimse zindanlara gönderilmezdi. Zaman geldiğinde ise daha önce oraya konulmuş olanlar çıkarılırdı. Kaiser'ın her türlü kas gücüne ihtiyacı vardı. Bu yüzden idam hariç hiçbir suçluya ağır ceza vermemeye çalışırlardı.

Dawson'ın kendisini büyük bir hevesle yönlendirmesine bıraktığı öfkesinin merkezi, sadece beş dakika sonra Murat'a çevrilmişti. Kapıyı çalmadan içeri girdiğini, hastasını görünce fark etti. Buna rağmen özür dileyip sonra geleceğini söyleyebilecek durumda değildi. Hemen şimdi bu konuyu halletmeleri gerekiyordu.

"Yarın devam edelim mi, Mel?" dedi Murat, kucağındaki defteri kapatırken. Dawson'a bir bakış atan çocuk başını sallayarak ayağa kalktı. Murat onu omzunu sıkarak gönderirken, "Kusura bakma," dedi.

"Thomas nerede?" dedi Dawson kapı kapandığı anda.

"Zindanda bırakacak halim yoktu." Murat defteri kilitli çekmecesine koyup masaya yaslandı. Kollarını bağlayıp Dawson'a baktı. "Neden arıyorsun?"

"Konuşmak için."

"Sohbetinin ne kadar eğlenceli olduğunu bilirim."

"Ada'ya bu kadar yaklaşmasına neden izin verdiniz? Ne kadar rahatsız olduğunu görmüyor musunuz?"

"Ada'nın vücudundaki hasarlara aldırma, Dawson. Son iki yıldır çok iyi eğitim görüyor. Kendini koruyabilecek durumda. Üstelik Thomas gibi genç bir kurttan. Bana onu neden aradığını söyle. Eğer bir hata yapmışsa cezasını ben de verebilirim. Objektif olarak."

"Bazılarınız bunu unutsa da Ada benim sevgilim, Murat. Objektif olmak zorunda değilim."

"Pisliğini temizliyorum ve böyle teşekkür ediyorsun demek. Yüzünü aldığın yetmiyormuş gibi çocuğu bir de dövmüşsün."

"Sadece bir yumruktu," dedi Dawson homurdanarak. "Ada'yı bulup onunla konuşmam gerekiyor. Bir süre daha böyle kalmam mantıklı, ama hiç değilse artık burada olduğumu bilmeli."

"Hepsi gidene kadar konuklarla o ilgilenecek. Kızın aklını karıştırma. Kaiser fark ederse neler olur tahmin ediyor musun? İki yıldır onun gözüne girmek için yapmadığı şey kalmadı. Şimdi işleri bok etme."

"Daha iyi bir zamanda gelemezdim."

Akşam saatlerinde Ada, tarafsızların girişi için kapıda bekliyordu. Kaiser'ın bir adım arkasında duruyor, onun söylediği gibi işini düzgün yapmayı umut ediyordu. Stone ve Peratha,

onlara sonradan katıldı. Bu gösterilere fazlasıyla alışıklardı. Oynayacakları rolü rahatlıkla taşıyorlardı.

Davet yarın başlayacağı için bu akşamlık Ada'nın yapabildiği tek şey kalabalık grubun doğru odalara yerleşmesini sağlamaktı. Tarafsız olmalarına rağmen onların kendi içlerindeki sistemde de piramit düzeni vardı. Bu yüzden Azüler en lüks odalara yerleşirken Bukyler bir altlarına, Vedelerse en küçüklerine götürüldü. Ada'nın nefret ettiği bir sistemdi.

Boşluk bulduğu an daha fazla ortalarda dolaşmadan odasına gitti. Hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi yüzüne bakıp gülümseyen kurtlara ters tepki vermemesinin tek sebebi, Kaiser'dan azar işitmek istememesiydi.

Ada uzun bir banyo yaptıktan sonra kendine bitki çayı hazırlayarak balkona çıktı. Rahat tekli koltuğun üstüne atılmış olan battaniyeye sarılarak başını arkasına yasladı. Bacaklarını göğsüne doğru toplamış, sıcacık bardağını iki eliyle kavramıştı. Yıldızlara o kadar yakındı ki uzanırsa dokunacağını hissediyordu. Ellerindeki sıcak içecek ısınmasına yardım ederken içindeki bir noktanın buzları asla çözülmeyecekti.

Derin bir nefes alıp hafifçe doğruldu ve demir parmaklıklar arasından bahçeyi izlemeye başladı. İdam ağacının altında yürüyen bir gölge gördüğünde bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. Balkonun ucuna kadar geldi. Şimdi gölge kafasını çevirmiş, ona bakıyordu.

"Gizemli bir gözcümüz eksikti," diye mırıldandı kendi kendine. Daha cümlesini tamamlamadan kurdun gözleri parladı ve gölgelerden çıkıp ay ışığının aydınlattığı yere yürüdü. "Thomas," dedi Ada nefesini bırakırken. Gözlerini bir saniyeliğine kırpıştırdığında Thomas balkonundaydı. Ada yerinden sıçrarken refleksle battaniyesine daha sıkı sarıldı. "Beni tedirgin etmeye başlıyorsun."

"Yeni banyo yapmışsın," dedi Dawson, Ada'nın ıslak uzun saçlarına bakarken. "Hava soğuk. İçeri girmelisin."

"Uzun zamandır emir almıyorum, Thomas. Özellikle de senden."

"Kaiser'dan?"

"O benim tek üstüm. Sense bu piramitte biraz daha aşağılardasın ve bu davranışların seni piramitten atmak üzere."

"Bu bir ölüm tehdidi miydi?" dedi Dawson, elini demir parmaklarda dolaştırarak. Ada'dan cevap beklemeden başka bir soru sordu. "Bu odada mı kalıyorsun?" dedi açık kapıdan kendi yatak odasına bakarken. Her kurt özelini aşırı bir sahiplenmeyle korurdu. Yıllar boyunca Dawson'a karşı gösterilen tutumlar onun daha da sıkı çizgiler çekmesine sebep olmuştu. Yılın sadece belli dönemleri buraya geliyor olmasına rağmen kimse dairesini boşaltmasını dahi istememişti. Kaiser'ın kendisi bile. Şimdi ise Ada'nın burayı dolduruyor olduğunu bilmek Dawson'ı huzursuz etmek yerine keyiflendiriyordu. Varlığını asla bilmediği, umut gibi taze duygular uyandırıyordu.

Ada, Dawson'ın sorusuna kaşlarını çatarken başını yana eğmişti. "Uzun zamandır burada kalıyorum. Biliyorsun. Senin için bir sakıncası mı var?"

"Sorun değil."

"Dalga geçiyorsun." Ada alayla sorduğu sorunun ciddiyetle yanıtlanmasına sinirlendi. Thomas sandığı bu kurdun saçmalıklarına katlanabilecek kadar enerjisi ve sabrı kalmamıştı. "Git, tamam mı? Lütfen git."

Dawson duyduklarına aldırmadan kapıya doğru yürüdü. Yatak odasının girişinde durup içeriye göz atarken gülümsememeye çalışıyordu. Elini uzatıp camın iç tarafına yerleştirilmiş mum kutusunu aldı. İki parmağını erimiş mumda dolaştırdı. "Dilek tuttun mu?"

Ada neden bilmiyordu ama ona cevap verdi. "Evet."

"Ne tuttuğunu söylemezsin sanırım," dedi Dawson ona bakmadan.

"Doğru bildin," dedi Ada mumu alırken. "Şimdi seni balkondan atmadan git ve bir daha davetsiz daireme gelme."

"Dairene mi?" dedi Dawson gülerek. Kesinlikle bir gün onunla evlenecekti. Daha o an bu kararı perçinlenmişti. Hayatı boyunca varlığı bir kusur olarak görülmüşken Ada cömert bir şekilde Dawson'ın anılarını sahiplenmişti. Aralarındaki tüm mesafeleri kaldırarak her şeylerini bir yerde toplamışlardı.

"Evet, daireme!" diye bağırdı Ada. "Ne laf anlamaz kibirli bir şey oldun sen?"

"Affedersin. Gülmek istememiştim," dedi Dawson ciddileşerek. Gülümsemesini bastırırken dudaklarını birbirine kenetleyip boğazını temizledi. "Gidiyorum, peki. Ama sen de *dairene* girip saçlarını kurut."

Ada neredeyse çığlık atacak hale gelmişti ki gözlerini kırpıştırdığı an balkonda yalnız kaldığını fark etti. Tüm sıcaklığını ziyan ettiği çayını alıp içeri girerken Thomas sorununa çözüm bulması gerektiğini düşünüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Dawson, tekrar balkondan içeri girerken varlığına zorlukla alıştığı bedenini olabildiğince sessiz hareket ediyordu. Dirce işini fazlasıyla düzgün yapmıştı. Dawson'ın kendisi bile ayna karşısına geçse kendinden ipuçları yakalayamıyordu. İki sene önce bıraktığı odasına bakarken hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu fark etti. Gardırobun açık kapağından gördüğü kadarıyla kıyafetleri bile yerinde duruyordu.

Gözlerini çok yavaşça Ada'ya doğru çevirdi. Sanki uyanık ve onu izliyormuş gibi tedirgin olmuştu. Eğer uyanıp onu görürse pek mutlu olmayacağının farkındaydı. Yatağa yaklaştığı sırada rüya gördüğünü, Kerim'in ismini mırıldandığını fark etti. Kaşlarını çatıp yüzünü inceledi ve rüyasının kâbus olmadığını anlayınca hoşuna gitmeyen bir memnuniyetsizlikle birlikte rahatlık hissetti.

Ada inleyip derin nefesler alırken sırtüstü döndü. Rüyası kâbusa dönüşürken bu sefer anlaşılmayan şeyler mırıldanıyordu.

Dawson ellerini yumruk haline getirse de daha fazla yaklaşmadı. Ada sık nefesler alırken sadece bekledi ve bu yaptığı en zor şey olmuştu. Biraz sonra Ada rahatlayıp yorganına sarıldı, uykusuna huzurla devam etti.

Dawson başucunda duran günlüğün boş bir sayfasını açtı. İçine hızlıca birkaç cümle yazdı ve ne kadar istemese de yanından ayrıldı.

Ada ıslık gibi gelen rüzgâr sesiyle birden gözlerini açtı. Vücudu titrerken başını çevirip odaya baktı. Balkon kapısı açılmış, perde esen rüzgârla dalgalanıyordu. Üşüse de yorganı üzerinden atıp çıplak ayaklarını kalın halıya bastı. Yatarken kapayıp kapamadığını hatırlamadığı balkon kapısını sıkıca kilitledi.

Yatağına geri dönecekken duyduğu ulumayla tekrar balkon kapısına dönüp perdeyi araladı. Dışarı bakarken ormana koşan kurdu gördü. Elini soğuk cama yaslayıp soluksuz bir şekilde uluyan kurdu gözden kaybolana kadar izledi.

Yeniden uyandığında her zamanki gibi duşunu aldı, sessizce kahvaltısını yaptı, önce Kaiser'ın yanına ardından da spor salonuna indi. Her gün yaptığı bu hareketler nefes almak kadar basit şeylere dönüşmüş, düşünmeden uyguladığı adımlar halini almıştı.

Ağır minderleri olması gereken yere taşırken ona yardımcı olan Hilary'ye baktı. "Dün gece tuhaf bir şey oldu." Minderi birden bırakıp ayağıyla iterek düzeltti. Hilary tek eliyle minderleri çekerken bir yandan da elma kemiriyordu. Ada'nın nefes nefese ve ter içinde kalmış haline göre onun hiçbir sorunu yoktu. "Uyuduktan sonra çok geçmeden uyandım. Biraz acayipti. Balkon kapısı açıktı."

"Biri yatak odana mı girdi?"

"Bilmiyorum. Kapıyı kilitlerken koşan bir kurt gördüm. Uluyordu. Aslında biraz hüzünlüydü de." Belki diğerleri kurtların ulumalarının duygusal tonunu ayırt edebilirdi, fakat Ada böyle bir şeyin mümkün olup olmayacağını bilmiyordu. Yine

de o kurdu izlerken kalbi ezilmişti. Hilary'nin bakışları değişirken Ada gözlerini devirdi. "Yapma."

"Asıl sen yapma," dedi Hilary. Diğerlerinin duymaması için olabildiğince yaklaştı. Eğer biri özellikle onları dinlemiyorsa kimse konuştuklarını duymazdı. "Benden daha hayalperest ve romantizm düşkünü birini bulamazsın, Ada, ama yanlış umutlar büyük acılar getirir. O sandığın kişi değildi. Sadece öyle olmasını istiyorsun."

"Onun bir anlığına bile yanıma gelmiş olduğunu sandığım için delirdiğimi düşünüyorsun."

Hilary bir an durup kaşlarını çattı. Alt dudağını kemirirken kollarını bağladı. "Aslına bakarsan Gavin'e nasıl saldırdığını hepimiz gördük. Sanki tetikçin aktif hale gelmiş gibiydi ve bunu kimin yapabileceğini biliyoruz. Öyle değil mi?"

"Gavin'e saldırmamı neden istesin ki?"

"Herkes hayatının bir kısmında Gavin'i öldürmek ister."

"Bu doğru," dedi Ada ciddiyetle. Ellerini beline yaslayarak olduğu yerde sallandı. "Yine de her şey hazır değilken burada olmamasını tercih ederim. İki yıldır onun için inşa ettiğim şeyi kimse yıkamaz. Kendisi bile."

"Sorunlarından bir tanesi yaklaşıyor." Hilary bu uyarıyı yapar yapmaz ortalıktan kayboldu.

Ada daha arkasını dönmeden Thomas'ın geldiğini biliyordu. Ona karşı ne kadar sabırlı olmaya çalışırsa sanki aksi yönde davranması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Thomas bunun için yığınla sebep veriyordu.

"Beni Gavin'e mi şikâyet ettin?"

"Tam anlamıyla şikâyet sayılmazdı," dedi Ada. Daha antrenmana başlamamış olmasına rağmen yeterince ısınmıştı. Üstelik şu anda içinde bulunduğu konuşmada kanının daha hızlı akmasını sağlıyordu.

"Doğrusu bir ilk sayılmaz," diye mırıldandı Dawson. Ada buraya yeni geldiği zaman da Dawson'ı Gavin'e şikâyet etmişti. Şimdiki gibi cezalandırmasını talep etmemişti elbette, daha çok onunla çalışmamayı ummuştu. Gavin, genç kurtların yeterince sorumsuz ve zaman isteyen bir iş olduğunu bildiği için Ada'nın da yükünü almak istememiş, bu yüzden söylediklerini umursamamıştı.

"Daha önce de şikayet edildin demek. Nedense şaşırmadım." Ada bir an saçlarını toplayarak ensesini havalandırdıktan sonra yeniden serbest bıraktı. "Dinle, sana sahiden değer veriyorum. En azından tüm bunları yapmandan önce iyi anlaşıyorduk."

"Öyle mi?" dedi Dawson tek kaşını kaldırarak. Ada ellerini iki yana açınca Dawson başını salladı. "Elbette, elbette iyi anlaşıyorduk."

"Artık lüzumsuz imalar ya da laf sokmalar olmayacak, tamam mı?"

"Bunları ben yapmadım," dedi Dawson ve sonra düzeltti. "Yani son günlerde."

"Son günleri değil, toplam olarak son bir yılı düşünüyorum, Thomas. Bir sürü sorumluluğum ve uğraşmam gereken tonlarca iş var. Senin kendine güvensizliğinle uğraşmak istemiyorum. Ya benim sana asla âşık olmayacağımı kabul et ya da benden uzak dur."

"Anlaştık. Aşk yok."

"Güzel."

Az sonra Gavin duşların, kabinlerin ve kendi ofisinin olduğu koridordan çıktığında Dawson oradan uzaklaşmıştı. Elindeki metal çubuğu çeviren Gavin, "Hazır mısın?" diye sordu.

Ada onun elindeki çubuğa kuşkuyla bakıyordu. "Hayır diyebilme şansım var mı?"

"Olayı yakalamışsın, Mahfer. Tebrikler."

Antrenmanları -metal çubuğa rağmen- hafif geçmişti. Ada'nın ilgilenmesi gereken yığınla Tarafsız ve akşam katılacakları davet düşünülürse Gavin insaflı davranmıştı. Ada hırpalanmıştı, fakat kıyafetle kapatamayacağı hiçbir yerinde hasar görünmüyordu.

Davete hazırlanmak için yukarı çıktığında duş alıp vücuduna sardığı havluyla birlikte yatağa kıvrıldı. Bakışları günlüğüne takıldığında dirseğinin üzerinde doğruldu. Kalemini hiçbir zaman defterin arasında bırakmazdı. Bu takıntı değil, sadece bir alışkanlıktı; fakat kalemin orada oluşu dikkatini çekmişti. Defteri yanına alıp kalemin durduğu sayfayı açtı. Boş sayfada iki cümle yazılıydı.

BENİ GÖREMEMEN YANINDA OLMADIĞIM ANLAMINA GELMEZ. SADECE BALKONA ÇIK, YUKARI BAK VE DİNLE.

Ada okuduğu nottan sonra yataktan çabucak kalkıp aceleyle üzerini giyindi, balkona çıktı. Demirlere sıkıca tutunarak iri, parlak aya baktı. Beklentiyle kasılırken içinde büyütmeye korktuğu bir umut vardı. Bir süre sonra uluma sesi duyduğunda nefesi kesildi. Gözlerini kırpıştırdığında yanaklarına doğru sıcak yaşlar aktı.

Sesler yavaşça kesildi, ama Ada orada beklemeye devam etti. Dakikalar sonra başka ulumalar da yükseldi. Ada duyduğu bu son ulumaları ilkinden ayırt edebiliyor ve farklı bir kurda ait olduğunu biliyordu. Yine de hepsini dinledi.

Hazırlanmak için içeri girmesi gerektiğinde davetin çoktan başladığını biliyordu. Kaiser'ın tüm misafirlerle meşgul olduğunu, bu yüzden de Ada'nın yokluğunu fark etmemesini umuyordu. Katılımı konuk değil de teknik destek olduğu için pantolon, kazak ve deri ceket giymekte sakınca görmedi. Eski tarz bir parti olmadığı için böylesi çok daha uygundu. Geniş salonda en az Ada kadar gündelik giyinmiş kişiler de göze çarpıyordu.

Üzerinde sanat eseri oymaların bulunduğu bir sütuna yaslanıp etrafını izlemeye başladı. Gözünü Kaiser'ın üzerinden

ayırmıyordu. Bu yüzden Stone'un yaklaştığını fark etmemişti. Sıcaklığının Ada'nın sırtına yayılmasını sağlayacak kadar yakınında duruyordu. Ellerini cebine yerleştirerek başını eğip kulağına konuştu. "Hoşuna gitmeyecek bazı haberlerim var."

"Sen her zaman hoşuma gitmeyen haberler verirsin, Stone." Ada alkolsüz içeceğinden büyük bir yudum aldı. Kendi ve sersemlemeyi göze almayan birkaç kişi daha kokteyl içiyordu.

"Kaiser'dan yönetimde daha fazla söz hakkı istedim."

"Aldın mı?"

Stone sonunda önüne geçip onun gibi bir kolunu masaya yasladı. Rahat, kendinden emin duruşu, Ada'ya hatırlamak istemediği birini anımsatmıştı. Akraba oldukları düşünülürse Stone ve Dawson'ın bu kadar benzemesi şaşırtıcı değildi. Sadece Ada'nın şu anda dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu.

"Benim bunu sana yakın olmak için istediğimi varsaydı." Ada ona bakmaya devam edince Stone omuz silkti. "Anla işte, senden hoşlandığımı sanıyor."

"Hoşlanmıyor musun?"

Stone gülümsedi. "Ada sen gerçekten çok kurnaz bir kadınsın." Ona biraz daha yaklaşıp konuşmalarına mahremiyet katmaya çalıştı. Yüksek müzik ve kalabalık işini kolaylaştırıyordu. Kimse onların gizli bir konuda sohbet ettiklerinden şüphelenmezdi. "İşin aslı şu tatlım, seni ilgi çekici buluyorum, ama aşk düzeyinde değil. Kaiser'ın böyle düşünmesi bizim için büyük bir avantaj. Asıl amacımızı ustaca kapatıyoruz demek. Tabii Kaiser bunu biraz abartmış olabilir."

"Ne gibi?"

"Öncelikle şunu iyi bil ki fikir kesinlikle benden çıkmadı." Derin bir nefes alıp tek nefeste konuştu. "Aleut'un geleceği için Kaiser ikimizi bir çift olarak görüyor. Böylece seni tam anlamıyla Aleut'a bağlamayı ümit ediyor. Sadece sadakatini değil, hayatının tamamını istiyor. Kızgınsın ama inan bana, bu fikir benden çıkmadı."

"Eğer sürekli benden hoşlanıyormuş gibi yapmasaydın Kaiser böyle düşünmezdi. Yönetimi güçlendirmek için içimizde evlilik yapmak kadar saçma bir fikir daha duymadım."

"Kaiser çok yaşlı. Onu mazur gör."

"Kaiser'la konuşman gerek. Yoksa ben konuşacağım ve hiç iyi şeyler olmayacak."

"Seninle evlenme gibi bir derdim yok. İsmimi senin gibi birine verir miyim sanıyorsun?"

"Kimi kandırıyorsun sen!" Ada onun burnunun dibine girerek sessiz bir öfkeyle haykırmıştı. Stone, Dawson'ın amcası olabilirdi, fakat Ada'nın gözünde şimdiye kadar değerli tek bir adım bile atmamıştı. "İsim vermeden ve bağlılık töreni gerçekleşmeden yapılan evlilikler olduğunu da biliyorum. Kaiser ilk karısıyla öyle evlenmiş."

"Doğru olabilir," dedi Stone, Ada'nın aksine sakince.

"Her şey yolunda mı?"

Ada, Murat'ın sesini duyduğunda Stone'a kaşlarını kaldırarak baktı. Bu konuyu kesinlikle onun önünde, bu şekilde açmasını istemiyordu. Dawson'a veda ederken çok derin sözler vermiş, sadakat yemini etmişti. Arkadaşlarından birinin bunu tutamadığını zannetmesine katlanamazdı. Şu anda olayların doğrusunu anlatabilecekleri bir durumda değillerdi.

"Her şey fazla yolunda," dedi Stone. Ada'nın içkisini alıp büyük yudumlarla içti. Alkolsüz oluşuna burun kıvırsa da birkaç saniyelik araya ihtiyacı vardı. "Yakında bir davet daha verecek gibiyiz."

"Bu ciddiye alınacak bir şey değil."

Stone, Ada'nın geçiştirmesine izin vermeden gülümsedi. "Evliliğimizi küçümsüyor musun? Daha şimdiden üstelik."

Ada gözlerini kapatarak arkasını döndü. Neden Stone onu bu kadar baltalıyordu? Kaiser, Remuslar ve tarafsızlarla uğraşması

yetmiyormuş gibi yanında olması gereken adama karşı bile savaş veriyordu.

Murat koluna dokunduğunda Ada gözlerini açtı. Tahmin ettiği gibi Murat'ın gururu kabarmıştı. Kurtlarda ağır basan ilk duygu buydu, fakat Ada'nın yanıldığı nokta Murat'ın öfkesinin Stone'a yönelik olmasıydı. Dev lakabını hakkıyla taşıyan Murat, Stone'la aynı göz hizasında bulunabilen nadir kişilerdendi. Ayrıca bir Buky olarak karşısındaki Azü'ye meydan okumaktan da çekinmiyordu. "Tek bir planımız var," dedi gözlerini Stone'dan ayırmadan. "Eğer kendi amaçların için aramızdan ayrılacaksan hiç değilse bunu dürüstçe yap."

"Ah, şu muhteşem plan. Sahi iki yıldır kaç kale fethettiniz?"

Ada şaşkın bir merakla kaşlarını çatıp kollarını bağladı. "Neden üzgünsün?"

Stone gözlerini kırpıştırırken belirgin bir şekilde irkildi. Ada'nın sansürsüz bir şekilde yönelttiği sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı. Dudaklarını araladı, fakat konuşmayı unutmuş gibi donakalmıştı. Kendini toparlamak için harcadığı yarım dakikanın ardından davet salonunu terk etti.

"Bir Azü'nün tüylerini ıslattın."

Bu Ada'nın daha önce duymadığı bir deyimdi, fakat duruma uygun olarak Stone'u sindirdiğini söylediğini varsaydı. Bir kurdun tüylerinin ıslak olması gösterişinden birkaç parça eksiltirdi muhakkak.

"Biraz hava almak ister misin?"

Ada öylece dikilmemek için Murat'ın teklifini kabul etti. Onunla birlikte balkona yürüyüp ıssız orman manzarasına karşı durdu. Derin bir nefes alıp avuçlarını soğuk demirde dolaştırdı. "Onunla evlenecek değilim."

"Biliyorum."

"Ben sözlerimi tutuyorum."

"Bunu da biliyorum, Ada. Konumundaki birine göre oldukça değerli sözler verdin. Aklı başında birisin. Gün geçtikçe daha da güçleniyor ve bilgi sahibi oluyorsun. Değiştiğin halde özünü koruyorsun. Bu önemli."

Ada duyduğu derin uğultuyla başını çevirdiğinde küçük adımlarla koluna yaklaşan baykuşu gördü. "Kafamın en çok karıştığı anlarda ortaya çıkıyor. Ne muhteşem bir yaratık." İşaret parmağıyla yanağını ve boynunu sevdi.

Murat onun omzunu hafifçe sıkıp içeri geri döndü. Çok geçmemişti ki adım atmamakta kararlı olan Dawson balkona çıktı. Ada'yı daha fazla bu görüntüyle yanıltmak istemiyordu, fakat Murat'la olan konuşmalarını duyamasa da üzgün olduğunu fark etmişti. Muhtemelen onu Thomas olarak sinirlendirirdi ve bunun hüzünden daha iyi bir seçenek olduğunu biliyordu.

"Sen de mi davetliydin?" dedi Ada onu gördüğünde.

"Demek Bukyleri aşağılıyorsun. Bu senin için yenilik, değil mi?"

Ada umursamadan omuz silkti. "Sadece bazı Bukyleri." Dawson gülerek başını iki yana sallarken Ada da tebessüm etmişti. Bakışlarını baykuştan ayırmadan ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Sana ne olduğunu anlamıyorum ve bununla uğraşmak da istemiyorum. Çok fazla sorunum, yükümlülüğüm var, Thomas. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm, fakat bunu da yapabileceğimi sanmıyorum."

"Doğru karar verdin."

Ada bu sefer ona baktı. Baykuş ona bir kez daha destek verircesine dokunduktan sonra gecenin karanlığında kayboldu. "Kendin gibi değilsin, ama kabul. Ne yapmaya... ne olmaya çalışıyorsan beni bunun dışında tut."

"Mutlu musun?"

"Şu anda mı?" Ada onun ani konu değişikliğine yetişemeden bocaladı.

"Genel olarak. Hayatından, gidişatından ve yaptığın şeylerden memnun musun?"

"Ben mükemmel olanı aramayı bıraktım. Yaşamak ve yaşamıma anlam katmak istiyorum sadece." Başını eğerek soğuk demirde dolaşan parmaklarını izledi. "Aynı zamanda bunu paylaşacak insanlarla beraber olmak."

"Eğer değiştirebilseydin... buradan gitmeyi, eski hayatına dönmeyi ister miydin?"

Ada bunu ciddi bir şekilde düşünürken nefesini tutmuştu. Eski hayatına dönmeyi gözünde canlandırırken komik bir şekilde başarısız oldu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Başını sallarken Dawson'a baktı. "Burası benim ait olduğum yer. Doğanın düzenini berbat bir şekilde öğrenmiş olabilirim, ama artık ona arkamı dönemem. Hem ben olmazsam Kaiser'ın canı her istediğinde düzenlediği davetlerle kim ilgilenecek?" dedi gülümseyerek. "Üstelik Gavin'i bırakamam. Bensiz kalırsa bir hafta içinde yine can sıkıntısından öğrencileri sakatlamaya başlar."

"Onunla iyi mi anlaşıyorsun?" dedi Dawson şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak. Bununla ilgili ne hissettiğinden emin olamamıştı. Yine de Gavin tehlike anında arkasını dönebileceği sayılı dostlarından biriydi. Ada'ya gerektiği gibi dikkat edeceğini biliyordu.

"Gavin sahip olabileceğim en iyi dost. Ama böyle söylediğimden ona bahsetme," diye uyardı Dawson'ı parmağını kaldırarak.

Sabaha karşı dörtte Ada dairesine dönebilmişti. Ceketini çıkarıp sandalyenin üstüne atarken geciktiği için yapamadığı şey aklına geldi. Yatak odasına gidip günlüğünü açtı ve iki cümle bulunan sayfayı koparıp kütüphaneye döndü. Rafları tararken Dawson'ın kendi el yazının olduğu bir defter aradı.

En sonunda okuduğu kitaplarla ilgili notlar düştüğü kalın bir defter buldu. Yere oturup herhangi bir sayfa açtı ve notu yanına koydu. Bunu okuduğunda Dawson'ın yazdığını

düşünmüştü, ama Kaiser'ın planları olduğunu öğrendiğinden beri o kadar emin değildi.

El yazısının bazı çizgileri benzerlik gösterse de arada belirgin değişiklikler vardı. Emin olmak için defterin farklı sayfalarını da açtı. Tüm karşıtlıklara rağmen tek bir olumlu ipucu arıyordu. Sırtını kitap raflarına yaslayıp gözlerini kapadı. Dawson'ın buraya gelmesi büyük bir felaket olurdu. Yaptığı her şeyin çöpe gitmesi demekti. O zaman neden üzülüyordu?

Notu elinde buruşturup ileri fırlattı. Başını sertçe arkasındaki rafa vurunca kalbinden başka bir yerinin acıdığına sevinmişti.

4

Uzaktayken sevmek mümkündü,
Dokunmadan, hissetmeden,
sevmenin ne olduğunu bilmeden sevmek.

Deborah elini kaldırıp yumruk yapmış ve öylece kalmıştı. Dakikalardır önündeki kapıyı nasıl çalacağını, açılırsa ne söyleyeceğini düşünüyordu. Geri adım atmak şimdiye kadar yaptığı bir şey değildi. Eğer her şey beklediğinden daha iyi giderse bu geri değil, tam ileri bir adım olacaktı; fakat şu anda hissettiği şeyin mutlu bir yanı yoktu. Karnı kasılıyor, başı ağrıyor, midesi bulanıyordu.

Başını iki yana sallayarak arkasını dönmüşken kapı birden açıldı. Olduğu yerde donup kalmış, öylece boş koridora bakıyordu.

"Son on dakikadır kapımda ne yapıyorsun?" dedi Gavin.

Deborah onunla yüzleşmek için dönerken ufak bir öfke ateşlenmişti ve buna sıkıca tutundu. "Burada olduğumu bildiğin halde bekliyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi Gavin omuz silkerek gayet doğal bir şekilde.

Deborah iç geçirdi. "Tamam, belki bunu hak etmiş olabilirim."

"Belki değil. Kesinlikle hak ediyorsun. Aslında daha fazla bekletirdim, ama yetişmem gereken bir yer var."

"Konuşabileceğimizi umuyordum." Parmakları gergince kolye ucuyla oynuyordu. Roecus'un taşı, Deborah'a kendi babasının annesiyle olan ilişkisini anımsatıyordu. İçten içe Gavin'in de öylesine sabırlı ve şefkatli olmasını diliyordu. Çünkü kendisinin asla sönmeyecek alevi vardı.

"Demek pes etmen iki yıl sürdü. Açıkçası en az bir on yıl daha böyle devam edersin sanıyordum." Elini Deborah'ın çatık kaşlı yüz ifadesine doğru salladı. "Muhtemelen sana işkence gibi gelen şu anı kısa kesmemizi sağlayacak bir şey söyleyeyim. Eğer özür dilemeyeceksen seni dinlemeyeceğim." Deborah dişlerini sıksa da başını aşağı yukarı salladı. Gavin ağırlığını bir ayağına vererek kapıyı daha sıkı kavradı. "Sesli."

"Tamam," diye homurdandı Deborah.

Gavin'in yüzünde merhametsiz bir gülümseme belirirken içeri geçmesi için kapıyı açtı. "Otur."

Karşılıklı koltuklara yerleştiklerinde Deborah bir süre daha sessiz kaldı. Gavin'in gözlerine bakamıyor, onun yerine ayakkabılarının ucuyla ilgileniyordu. İki yıldır sürekli karşılaşmalarına rağmen doğru düzgün konuşmaları çocukluklarına kadar iniyordu. Bu duruma nasıl geldiklerini kavramak ikisi için de zordu. Birbirlerine olan sevgiden şüpheleri yoktu, fakat geri kalan her şey üst üste yığılmış kırıklıklardan ibaretti.

"Senden özür dileyeceğim, dürüst bir şekilde. Aynı şeyleri tekrar yaşasaydım... sanırım yine aynı kararı verirdim." Gavin'in gözleri ani bir ışıkla parladığında Deborah boğazını temizledi. Elleri ona uzansa da geri çekildi. Sesli bir şekilde yutkunurken gülümsüyordu. "Sinirlenmeden önce daha düzgün ifade etmeme izin ver. Evet, giderdim ve biliyorum, bu yine de onaylayacağın bir şey olmazdı. Sadece ayrılırken daha farklı bir yol denerdim. Daha az üzüleceğimiz, bizi bu kadar yıpratmayacak

ve gözlerimizi kaçırmak zorunda kalmayacağımız bir veda. Ben Dawson kadar güçlü değildim, Gavin. Kaiser'dan intikam almak için burada kalmayı seçti, fakat ben gitmek zorundaydım."

"Neden bunları o zaman konuşmadık?"

"Çünkü şimdi söylediklerimi itiraf edemeyecek kadar gururlu ve gençtim. Remuslara giderek kendi yolumu çizdiğimi zannediyordum. Bir bakıma yaptım da, ama bu benim için tercih değil, gidilebilecek tek yoldu."

"Sana ismimi teklif etmiştim." Gavin nefesini bırakırken arkasına yaslandı. Duymayı beklediği sözler etmemişti, Deborah. İçten içe kavga çıkacağını umuyordu. Böylesi Gavin'e göre daha güvenliydi. En azından kalbi için. "Remus'a bensiz gitmeyi düşünmemeliydin."

"Yapma. Sen burayı seviyorsun. O kadar da bencil değilim. Aleut'taki piramit sisteminde yükselmek çocukken bile aklındaydı. Remus'a gelip hem bir Vede hem de eski bir Aleut olarak bunu yapamazdın. Beraber gitmemiz benim için en güvenlisiydi, ama senin için berbat olurdu, Gavin."

"Aleut'ta sözü geçen biri olmak yerine seninle Remus'ta yaşamayı tercih ederdim."

"Biliyorum. Bu yüzden sana sormadım zaten." Tereddüdünü yenerek Gavin'in ellerini yakalayıp kucağına çekti. "Aleut'ta harika bir iş çıkardın. Sabırsızlığına rağmen müthiş bir yeteneğin var. Benim iki asır boyunca Remus'ta yapabildiğim tek şey kavgaların en ön sırasında yer almak oldu."

Gavin sırtını dikleştirerek kaşlarını çattı. En ön sıralarda sadece gözden çıkarılabilirler yer alırdı. "Bundan çok daha yeteneklisin."

"Teşekkür ederim, farkındayım, ama haklı olarak bana güvenmiyorlardı. Yine de iyi birkaç dost edindim."

"Sebeplerini anlamadığımı zannedebilirsin, ama neler olduğunu görebiliyorum. Seni affetsem de henüz barışmaya hazır olduğumuzu sanmıyorum. Üzgünüm Debby, sana güvenemiyorum."

Deborah gözlerine yaşlar dolmasına rağmen gülümsedi. Mutluluk ve hayal kırıklığının karıştığı bir gülümsemeydi. Konuşmalarının hemen ardından kaldıkları yerden devam etmeyeceklerini tahmin etmişti zaten. "Sevgi koşulsuz bağışlanır, güven öyle değildir. Anlıyorum."

Ayağa kalktıklarında Gavin onun için kapıyı açtı. "Söylediklerimi yanlış yorumlamanı istemiyorum. Seninle arkadaş olmayacağız. Bir gün yeniden sevgili olmayı deneyeceğiz. Sadece henüz zamanı gelmedi."

"Bununla yaşayabilirim," dedi Deborah ellerini cebine sıkıştırırken. Kendisi de Gavin'le arkadaş olmayı istemiyordu. Hiçbir zaman böyle bir şeyi denememişlerdi. Onlar için ilişkilerinin ortası yoktu. Eğer birbirlerine gerçek anlamda sahip değillerse başka hiçbir şeye tahammül etmezlerdi.

Gavin ona verdiği sözü kanıtlamak istercesine yüzüne dokunup dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. Geri çekileceği sırada gözlerini acı çeker gibi kapatıp Deborah'ın dudaklarını yeniden öptü. Tedirginlik ve tanıdık bir hissin tutuşmasıyla sersemlediler.

"Seni en son öptüğümde kaç yaşındaydın?"

Alınları birbirine yaslı şekilde soluklanırken Deborah güçlükle açık duran kapıya uzandı. "On altı sanırım," dedi yutkunarak. Sınıf farkının keskin kurallarının olduğu bir dönemde Gavin ve Deborah için tek zorluk bu değildi. Aynı zamanda Deborah'ı arkadaşlarından uzak tutmak konusunda bir hayli uğraşan Dawson da işlerini kolaylaştırmamıştı. "Şu anda Dawson'ın ortaya çıkması beni hiç şaşırtmazdı. İkimizle ilgili tuhaf bir radarı var."

"Evet, etkileyici girişleri sevdiği kesin. Ama yüzlerce kilometre uzakta."

Deborah boğazını temizleyerek başını salladı. "Konuştuğumuza ve şey... anlaştığımıza sevindim."

"Kesinlikle verimli oldu."

"Fark ettim." Deborah koridora çıktığında pişman olacağı bir şey yapmadan önce merdivenlere yöneldi. En nihayetinde Gavin kapıyı kapattığında ikisi de yarım saat öncesine göre çok daha iyiydi.

Tarafsızları uğurlamak için çıkışa kadar yürüyen grubun sonunda yer alan Ada, neşesini saklamaya çalışıyordu. Nihayet normal düzenlerine dönebileceklerdi. Kendi tarzlarında normallikleriydi tabii.

"Dün akşamki davranışım hakkında konuşmak istiyorum," dedi Stone adımlarını yavaşlatarak onunla yürürken.

"Ben psikolog değilim," dedi Ada. Stone tek kaşını kaldırınca Ada gözlerini devirdi. "En azından aktif olarak."

Tarafsızlardan Ada'ya kişisel olarak veda eden tek kişi Andy'ydi. Modern çağı geçmişten daha fazla benimseyen, Azü olmasına rağmen kibir kalıntılarını saklayabilen biriydi. Ada onunla arkadaş olduklarını söyleyemezdi, fakat iyi anlaşmışlardı. Vedalaşma sona erdiği sırada Kaiser arkasını döner dönmez Ada'ya baktı.

Stone sessiz bir şekilde bol şans dileyip onu yalnız bıraktı.

"Konukları iyi bir şekilde idare ettin," diyordu Kaiser uzun adımlarla binaya yönelirken. "Bir kısmının Remus yanlısı olduğunu ve bundan hoşlanmadığını biliyorum. Yine de politika böyle bir şeydir. Senden gelecek seferlerde daha kibar olmanı bekliyorum."

"Elimden geldiğince kibardım."

"Öyle mi?" Kaiser merdivenlerin bir basamağına ayağını koymuştu ki durdu. Ada'ya çevirdiği bakışları öfkeli değil, aksine eğlenceliydi. Bu Ada'nın hem şüphelenmesine neden olmuş, hem de rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Kaiser gösterişli vücudunu ona doğru eğerken saçlarını sırtına gönderip omuzlarını yakaladı. Başparmağını Ada'nın boynunda dolaştırıp

belirgin bir şekilde atan nabzının üzerine bastırdı. "Senin kibar olma anlayışın hançerinin kınında kalması. Eline silah alınca Wentry'ye dönüşüyorsun." Bundan memnun muydu yoksa şikayet mi ediyordu belli değildi. Ada bakışlarından söylediği şey hakkında ne hissettiğini yorumlayamamıştı.

"Kurtların ilk Cellât'ı Wentry mi?"

Kaiser'ın dudakları gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrıldı. "Bir gün gerçekten dönüştüğünde ondan daha iyi olup olamayacağını göreceğiz ve eminim çok uzak bir gelecekten bahsetmiyorum."

Ada tehdit edilmiş hissederek dairesine girdiğinde yorgun bir halde yatağa uzandı. Ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp yere bırakmıştı. Dairenin kapısının açılıp kapandığını duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Gelenin Hilary olduğunu düşünmüştü, fakat ayak sesleri yatak odasının önüne kadar ilerleyip duraksadı. Hilary tereddüt etmeden içeri dalardı.

"Her kimsen şimdi uygun bir an değil," dedi Ada gözlerini açmadan.

Kapının önündeki geri gitmek yerine orada beklemeyi sürdürüyordu. Ada nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Gözlerini ovuşturarak esnerken doğruldu. Saçlarını arkaya iterken kıvrılmış kazağının kollarını aşağıya çekti. Kapıyı açtığında gözlerini kıstı. Daha iyi görmek için değil, refleksle yaptığı bir hareketti. Zaten alev gibi kızıl saçları ve masmavi bakan gözleri görmek, karşısındakinin kim olduğu konusunda pek tahmine yer bırakmıyordu.

"Neyse ki balkondan gelmedin," dedi Ada yanağını ovuştururken. "Ne var?"

"İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır." Ada onu göğsünden itip yanına geldi ve kapıyı kapattı. Yatak odasına birilerinin girmesinden hoşlanmıyordu. Özellikle Thomas'ın girmesini kesinlikle istemiyordu.

Kütüphanenin önüne yürüyüp geniş pencereye yaslandı. "Hızlı ve tek seferde konuş."

"Bunu isteyeceğini sanmıyorum."

"Hadi, Thomas. Tüm gün seni bekleyemem. Çok erken uyandım ve son iki gün fazla yoğundu. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Dawson başını öne eğerek ellerini birleştirdi. Yapacakları konuşma Ada'nın umduğu rahatlamayı sağlamayacaktı. "Dinlenmeni istiyorum, inan bana. Ama artık bekleyemem."

"Peki. Seni dinliyorum," derken sesi pek de hevesli değildi. Elinin üzerindeki çiziği fark ettiğinde ovuşturarak kurumuş kan lekesini çıkarmaya çalıştı.

"İşi özetlemek gerekirse..." deyip başını kaşıdı Dawson. "Ben geldim, Tüysüz."

Ada kafasını yavaşça kaldırıp Dawson'a baktı. Kaşlarını çatarken sakin adımlarla yürüyüp karşısına geçti. Bir an ne yapacağı düşüncelerinde canlanmıştı. Hayal ettiğini gerçeğe dökmek istediğinin de farkındaydı. Bu yüzden bir adım daha atıp yüzüne sağlam bir yumruk indirdi.

Dawson'ın başı diğer yana savruldu. Sahiden iyi bir yumruktu. "Beklediğim tepki bu değildi."

"Benimle nasıl dalga geçersin?" dedi Ada öfke dolu sesiyle fısıldayarak.

"Böyle mi sanıyorsun? Geçen yıllar seni fazla güvensiz yapmış, Tüysüz."

Ada koltuğun kenarında saklı duran bıçağı çekip Dawson'ın boğazına yasladı. "Bana sakın öyle hitap etme." Dawson tepki vermeyince bıçağı biraz daha bastırdı ve yüzüne karşı bağırdı. "Cevap ver!"

"Kendimi kanıtlamam gerekeceğini düşünmemiştim, ama bu benim hatam."

"Bu yaptıklarına çok fena pişman olacaksın."

"Sende bazı şeylerin değişmediğini görmek ne güzel. Tehdit etmeye bayılıyorsun."

Ada dişlerini sıkarken bıçağı hafifçe kaydırdı ve elinin kanla ıslanmasına sebep oldu. Buz kesmiş eline akan sıcak kan, iğrendiği bir şekilde tatmin ediciydi. "Bunu devam ettirmek istiyorsan keyfin bilir. Ama gecenin sonunda sen pişman olacaksın. Ben değil."

"Gece planlarımız arasında bu yok," dedi gülümseyerek.

Sonunda onun gözlerine böyle bakabildiği için öylesine rahatlamıştı ki gittikçe daha derine saplanan bıçağa aldırmıyordu bile. Bıçak boğazında yatık bir şekilde duruyor, boğazını boydan boya kaplıyordu. Ada'nın kuvvetli tek hareketiyle boynu yarısına kadar kesilirdi.

"Seni şimdi burada öldürebilirim, Thomas ve inan bana, durmam için yalvarırsın."

"Sen bana rahatça işkence et diye kendimi zincire vurdum. Hatırladığım kadarıyla o zaman yalvarmamıştım."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Ada fısıltıyla.

Thomas'ın blöf yaptığını ve ağzından laf almaya çalıştığını zannediyordu. Hâlâ Thomas'ın gözlerine bakarken, hâlâ onun boğazına bıçağını yaslamışken ve hâlâ onun kokusunu alırken onun Dawson olduğuna nasıl inanabilirdi ki?

"Yapma, Tüysüz..."

Ada bıçağı kasıtlı olarak bastırdı. "Ne söyledim ben sana?"

"Tamam," dedi Dawson ellerini kaldırarak. "Tüysüz yok. En azından sen gerçeği kavrayana kadar." Dawson göz ucuyla aşağıya doğru bir bakış attı. Gittikçe daha fazla kan kaybederken ellerini havada tutmayı sürdürüyordu. Ada'nın gerçeği zorla değil, kalbinden geçen hislerle kabul etmesini istiyordu. Bıçak ses tellerine baskı yaptığından konuşmaya devam etmek için çabalamak zorunda kaldı. "Saçını kesmediğine sevindim. Seni rahatsız edecek kadar uzamış, ama çok güzel görünüyor."

"Bunu bana neden yapıyorsun, Thomas?" dedi Ada açık bir merakla.

"Seni çok özledim."

"Kapa çeneni!" Eli istemsiz olarak kasıldığında bıçak yaraya biraz daha saplandı.

Dawson yaklaşırken başını eğdi. "Seni çok özledim ve sana çok kızgınım. Beni öpüp öylece bıraktığın için. Çaresiz kalmak hiç bu kadar kötü görünmemişti. Sana bağırdım, zincirlere asılıp küfrettim, ama sen sadece yürüyüp gittin."

"Bunları nereden öğrendin?" dedi Ada nefes nefese, ama yüzünde buz gibi bir ifadeyle. Anlaşılan blöf teorisini bir kenara bırakmıştı.

"Beni o gün orada doğradın, kestin, iç organlarımı görecek kadar derine indin, derimi yüzdün ama hiçbiri beni öptükten sonra yürüyüp gitmenden daha fazla acıtmadı. Bodrumda zincirlerden kurtulduktan sonra kendimi durdurabildim, peşinden gelmedim, ama artık son noktadayım. İki yıl boyunca yaptığım tek şey senden uzak durmaktı ve şimdiden sonra bunu yapmayacağım. İşin aslı, artık buna gücüm yok. Bazı geceler öylesine çıldırıyordum ki Dirce bir kadını senin şekline sokup yanıma getirmeyi teklif etti ve bunu yaptı da. Her şey aynıydı. Kokun, saçların, kıyafetlerin. Gülümsemen bile. Ama sadece gözlerine bakmak, onun sen olmadığını anlamama yetti. Seninki gibi tatlı bir kahverengiydi, ama bana baktığın zaman gözlerinde oluşan ihtiyaç yoktu. Sen bana ne kadar ihtiyaç duyuyorsan, ben de sana ihtiyaç duyuyorum, Ada." Elini saçlarına uzatıp bir zamanlar yaptığı gibi ufak bir tutamının parmaklarının arasından kayışını seyretti. "Ben geri geldim, Tüysüz. Bir zamanlar söylediğin gibi dostun, ailen, sırdaşın ve sevgilin olarak."

Ada'nın dudakları aralanırken içine derin bir nefes çekti. Bıçak çoktan yerle buluşmuştu. Elinden akan Dawson'ın kanı bıçağın yanına damlıyordu. Ada iki yıl boyunca içinden gelen,

ama bir türlü başaramadığı şeyi yaptı ve çığlık attı. Göğsünden kopan derin çığlığın içinde tüm korkuları ve kayıpları vardı.

Nefesi kesilene, boğazı isyan edene kadar bağırmaya devam etti. Göğsüne inen yumruklara rağmen Dawson ona dokunmadı. Eğer Ada'yı durdurursa bir daha içini boşaltacak cesareti bulamayacağını düşünüyordu. Zaman zaman kendisinin de hissettiği bir şeydi.

Dairenin kapıları hızla açıldı. Peratha ve Hilary içeri girerken, Gavin onları takip ediyordu. Bir an hiçbiri bir şey yapamadan öylece bakakaldılar. Gavin, Dawson'ın omzunu kavrayıp duvara çarptı. O sırada içeri giren Murat, daireye koşuşturan korumaları geri çevirip kapıları kapattı.

"Gavin, bırak onu," dedi Murat yanlarına giderken.

Gavin, Dawson'ın kanlı boğazını kavrayıp duvara yasladı. "Ne yaptın ona?" Dawson karşılık vermeyince Gavin'i daha da sinirlendirmişti.

Peratha ve Hilary çok dikkatlice Ada'ya yaklaştılar. Ada dizlerinin üzerine çökmüş boğuk iniltiler çıkarıyordu.

Peratha dizlerinin üzerine çöküp ona baktıktan sonra bir elini sırtına koydu. "Ada," dedi başını eğerek. Ada tepki vermeyince Peratha aklına gelen tek şeyi yapıp ona sarıldı. Saçlarını yüzünden çekip başını eğdi. "Kendinde misin?" Ada hıçkırdı ve ağlamaya başladı. Yüzünü Peratha'nın göğsüne bastırıp onun kokusunu içini çekerek çocuk gibi ağladı. "Anlaşılan değilsin," dedi Peratha sessizce. "Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

"Bunu ne yapacağız?" dedi Gavin, Dawson'ı işaret ederek.

"Bırak çocuğu," dedi Murat. "Cezalandırılmaya değil, terapiye ihtiyacı var." Gavin arkası dönük olduğu için ve Murat, Hilary'yi kendine doğru çevirdiğinden Dawson'ın tek kaşını kaldırışını ve Murat'a *sahiden mi* bakışını attığını göremediler. "Kesinlikle terapi lazım," dedi Murat başını sallayarak.

Dawson sıkılıp iç geçirdi ve Gavin'i tek eliyle iterek uzaklaştırdı. Ada'yı Peratha'nın kollarında ağlarken gördü. Her ne

kadar orada kalıp Peratha'nın yerine geçmek istese de yaptığı şey dairesinden uzaklaşmak oldu.

Peratha, Ada'yı yatak odasına taşıyıp yatırdı. Başını kucağına aldığında hassas parmaklarını yüzünde dolaştırdı. Başparmağını kıpırdatarak yanağını okşarken vücut ısısını arttırmaya çalışıyordu. "Bu çocuk ona ne yapmış olabilir ki?"

"Bilmiyorum, "dedi Hilary. Banyoya yürüyüp yerdeki kanı çıkarabileceği bir şey bulmaya çalıştı. Ada uyandığında bir de bununla uğraşmasını istemiyordu. Kurumuş kanı temizlemenin nasıl olduğunu maalesef deneyimlerinden biliyordu. "Ada onun değiştiğinden bahsediyordu. Bunu ben de fark ediyordum, ama bu boyuta ulaşacağını hiç tahmin etmemiştim."

Hilary banyodan çıkıp salona dönerken Peratha başını sallayıp iç geçirdi. Ada artık ağlamıyordu. Açık gözleri sabitlenmişti ve nedense bu hali ağlayıp çığlık atmasından daha ürkütücüydü. Peratha parmaklarını tuttuğunda, Ada iki eliyle kavrayıp sıktı. Gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Bilinçsizliğin getirdiği rahatlıkla titremeye ve mırıldanmaya başlamıştı.

Atılacak duruma gelmiş olan bezleri ortadan kaldıran Hilary, ellerini yıkadıktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Senin yanında sakinleşmesinin nedeni kokun mu?" Şahit oldukları kadarıyla Ada iki kez daha bu hale gelmişti. Ali'nin ölü bedenini buldukları ve Dawson'ı evinin bodrumunda zincirlenmiş halde bıraktıkları zaman. İkisinde de Ada'yı yatıştırmak için Peratha oradaydı.

"Sanırım öyle." Peratha boştaki eliyle onun saçlarını okşadı. Farkında olmadan, dalgınlıkla yaptığı bir hareketti. "Yakında bana daha fazla ihtiyacı olacak. Ben de böyle birine sahip olmayı isterdim."

"Değişiklikten korkuyor musun? Babana karşı olan durumdan."

Peratha sırtını dikleştirirken bakışlarını Ada'dan ayırmıyordu. "Bu değişiklik sıradan olmayacak. Son üç asırdır babam

yönetimde. Ondan önce yüzyıllardır ailemde kaldı. Ama şimdi ailemi devirmeniz için size yardım ediyorum," derken sesi kısıldı.

"Bunu neden yapıyorsun? Tek neden Dawson'a duyduğun aşk olamaz, değil mi?" Dawson'ın ismini duyan Ada, uykusunda kaşlarını çatıp inledi. Hilary uzanıp onun kolunu okşadı ve gözlerini tekrar Peratha'ya çevirdi.

"Bu sadece aşkla ilgili değil. Belki birazı, ama hepsi değil."

"Yani babanın yönetim şeklini sen de onaylamıyorsun."

"Evet, ama seçeneklerim arasında öldürmeyi de tutmazdım."

"Yapabileceğimiz..."

"Başka bir şey yok. Biliyorum." Bu konuşmayı Murat ve Gavin'le yeterince yapıyordu. Sonucunu değiştirmeyeceğini bildiği halde aynı şeyleri tekrarlamak sadece canını sıkıyordu artık. Ada'nın tamamen hareketsiz kalacağı ana kadar bekledikten sonra yavaşça doğruldu. "Rahatladığına göre gitsem iyi olacak." Ada'nın başını tutup yavaşça kalktı ve onu yastığa bıraktı. Üzerini örtüp alnına şefkatli bir öpücük bıraktı. Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Hilary bir süre daha orada durduktan sonra ne yapacağını bilemeden daireden ayrıldı. Onların bir an önce çıkmasını bekleyen Dawson, herkes uzaklaştığında kapıları arkasından kapatarak yatak odasına girdi. Duvara yaslı duran ikili koltuğa oturarak Ada'nın uyanmasını bekledi. Kendisini nelerin beklediğini ise düşünmeyi erteledi.

Ada gözlerini araladığında işlemeli tavana bakıyordu. Her bir detayını ezberlediği harika bir el sanatıydı. Yalnız olmadığını hissedip başını yana çevirdiğinde neyi hatırlaması gerektiğini görüp yatakta sıçradı ve sanki duygularına kalkan oluşturuyormuş gibi yorganına sarıldı.

"Hayalet görmüş gibi bakma," dedi Dawson. Ada gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça kaşlarını çattı. "Cidden, Ada..."

Ada elini kaldırdı. "Olduğun yerde kal," deyince Dawson kalkacakken tekrar oturdu. Ada dudaklarını aralayıp göğsünü dolduran bir nefes aldı. Elindeki yapışkanlığı fark ettiğinde başını eğdi. Biri parmaklarının arasındaki kanı temizlemeye çalışsa da pek başarılı olamamıştı. Yataktan kalkıp banyoya girerken adımları, duygularının aksine sabit ve kararlıydı. Kızarana kadar ellerini ovuşturup kanları temizledi. Askıdaki havluyu çekip yatak odasına döndü. "Ne zamandır Thomas gibi görünüyorsun?"

"Benim seni kandırmadığıma ve Thomas olmadığıma inandın, öyle mi?" Ada konuşmadan ve ona bakmadan ellerini kurulamaya devam edince Dawson başını salladı. "Peki, anlaşılan konuşkan gününde değilsin. Üç," dedi sorusuna cevap olarak.

"Üç ne? Saat mi?"

"Gün."

"Gün?" Dişleriyle acıttığı dudağında başparmağını kaydırıp havluyu bir kenara bıraktı. Hareketlerindeki donukluk hâlâ üzerinde taşıdığı şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. "Üç gün. Üç gün boyunca bu halde etrafımda dolaşıyordun, öyle mi? Amacın neydi, benimle dalga geçmek mi? Bravo! Bunu çok iyi başardın doğrusu!"

"Söylemedim çünkü..."

"Senden korktum!" dedi Ada, onun konuşmasına izin vermeden. Saçlarını geri itip başını sallarken yatağın diğer ucunda kaldı. Eğer ona yaklaşırsa yapacaklarından endişeleniyordu. Bir kez daha mı boğazına bıçak dayardı, yoksa boynuna mı sarılırdı? Şaşkın bakışlarını Thomas'ın gözlerine sahip Dawson'dan ayırmıyordu. "Buraya gelmemeliydin."

"Asıl bunu duymayı kesinlikle beklemiyordum."

"Senin için yapmaya çalıştığım her şeyi mahvetmeye gelmişsin. Ne söylememi bekliyorsun? Git buradan," dedi gözlerini kaçırarak aceleyle ve başka bir şey söylememek için dudaklarını sımsıkı kapadı.

"Bana bak."

"Sana mı?" derken sesi fısıltıya dönmüştü. Thomas'ın yüzüne bakarak Dawson'a olan hislerini düşünmek yanlış geliyordu. "Beni kütüphanede bekle."

"Acele etme," dedi Dawson ayağa kalkarken. "Konuşmak için hazır olana kadar çıkmana gerek yok."

Ada onu kendi odasından kovduğunu fark etti, ama özür dileyecek durumda değildi. Bu yüzden Dawson kapıyı kapattığında kendini yatağa bıraktı. Dawson'ın üç gündür burada olduğunu düşünürken onunla yaşadığı anları kafasından geçirdi. Balkonuna girmiş, odasına izinsiz dalmıştı -diğer açıdan bakılırsa kendi odası sayılırdı- ve sayısını hatırlayamadığı kadar kavga etmişlerdi.

Ada kendini biraz daha iyi hissettiğinde ayağa kalktı. Karşılaşmak üzere olduğu şeye kendini hazırlamasının imkanı yoktu, ama bir an önce atlatmak niyetindeydi.

"Neler konuştuğumuzu pek hatırlamıyorum." Yanından yürüyüp geçerken ellerini yıkadıktan sonra yeniden taktığı yüzüğü çeviriyordu. Bu yüzüğü ona tarafsızların ilk davetinde Dawson vermişti. İçi Gavin'in zehriyle doluydu ve kullanmaktan asla çekinmediği için sürekli yenilenmesi gerekiyordu.

"Bana bir sürü şey söyledin," dedi Dawson onu takip ederken. Tavana kadar ulaşan kitaplığın yanından dolaşıp eskiden Ada'nın kaldığı odaya girdiler. Dawson gözlerini içeride dolaştırırken memnuniyetsiz bir hali vardı. "Burayı mutfağa çevirmişsin."

"İhtiyaçlar," dedi Ada.

"İyi olmuş," dedi Dawson sandalyelerden birini çekip otururken. Ada ona bakınca omuz silkti. "Sanki geri dönmeyeceğimi düşünerek düzenleme yapmış gibisin."

"Eğer öyle olsaydı gardıroptaki giysilerini atar, duvara yapıştırılmış notlarını kaldırır ve yatağımın altındaki cephaneyi daha güvenli bir yere taşırdım." Buzdolabını açıp meyve

suyunu çıkardı. Rafların birinden sık sık kullandığı ağrı kesici kutusunu aldı.

"O zaman uyuduğun yeri neden mutfak yaptın?"

"Yatağının yeterince büyük olduğunu düşünüyorum," dedi Ada, ona arkasını dönerken. "Gerçi şu anda pek de emin değilim." Hâlâ burada olduğuna inanamıyordu. Uygun bir anda yeniden çığlık atmaya başlayacaktı. Ona o kadar çok şey sormak, anlatmak istiyordu ki aklındaki düşünceleri sıraya sokamıyordu.

"Neden?"

"Çünkü sen bana kızgınsın, ben de sana kızgınım."

"Burada haklısın işte. Yine de bu benden ayrıldığın anlamına mı geliyor?"

"İki yıldır seni görmüyorum –hâlâ görmüş sayılmam. Senden o zaman ayrılmamışsam neden şimdi ayrılayım ki? Gerçek anlamda sevgili bile değildik. Ayrılmak terimi bizim için uygun mu?"

"Ada, bana bakacak mısın?"

"Hayır." Kapsülü ağzına atıp meyve suyuyla birlikte yuttu. "Daha rahat konuşabileceğimiz bir yer olmalı. Bir saniye." Titreyen elleriyle bardağı sıkıca tuttu. "Thomas nerede? Ruhun onun bedeninde mi yoksa sadece farklı mı görünüyorsun?"

"Bu beden tam anlamıyla Thomas'ın değil, aynı zamanda bana da ait sayılmaz. Sınırsız sayıda estetik ameliyat geçirmek gibi. Dikkat çekeceğini bildiğimden Thomas'ı zindanlara koymuştum."

"Koymuştum da ne demek? Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Murat yerini değiştirdi."

"Murat biliyor mu? Bana neden söylemedi?"

"Büyü genleri sayesinde gerçek yüzümü görebiliyor ve sana söylemedi, çünkü benim anlatmam daha uygundu. Ben de beklemek zorunda kaldım. Tarafsızlarla yeterince uğraşıyordun ve kafanın rahat olmasını bekledim. Yoksa işi berbat edecektin ve Kaiser sana kızacaktı."

Ada başını salladı. Meyve suyundan bir yudum daha alıp dudaklarını tekrar yaladı. "Murat, Thomas'ın yerini neden senden saklıyor?"

"Thomas'a -aslında bana- onun seni zorla öptüğünü söyleyip tehdit ettin."

Ada yutkunurken bardağı masaya bıraktı ve sandalyeyi çekip oturdu. "Böyle olmasını istememiştim. Murat akıllılık etmiş."

Dawson, ona dokunmak için uzandı, sonra ellerini geri çekip masanın üzerinde birleştirdi. "Ben artık buradayım, Ada ve gitmiyorum. Sabrımın sonuna geldim, tamam mı? Burada neler yaptığını bilmesem de anlıyorum. Kaiser'ın güvenini kazanmak çok zordur. Bunu batırmayacağım, söz veriyorum."

"Ben bunu..."

"Benim için yapıyorsun. Bunu biliyorum, Tüysüz." İç geçirip başını eğerek ona baktı. "Hadi ama. Birkaç saniyeliğine bana bak."

Ada başını salladı. "Thomas'ın vücuduna sahipken bana dokunmayı, onun hissini yaşamamı istemiyorsun. Onun bana bir aşık gibi dokunmasından nefret ediyorsun. Bu ten sana ait olsa bile. Benim için de aynı şeyler geçerli. Thomas'ın yüzüne bakıp seni düşünmek istemiyorum. Seni ne zaman göreceğim?"

"Burada olmaz. Thomas'ın görünümüne sahip olmam enerjimi saklıyor. Eğer Aleut sınırları içinde birden şekil değiştirirsem ortaya çıkan enerjiyi herkes fark eder ve haliyle bu hiç hoş olmaz."

Kollarını masaya koyup alnını üzerine yasladı. "Bana çok kızgınsın, değil mi?" diye sordu, son zamanlarda kendinde duymaya alışık olmadığı çocuksu bir ses tonuyla.

"Evet, öyleyim," dedi Dawson. Thomas'ın ses tonuna sahip olsa da Ada onun sesinde Dawson tınısını hissetmişti. Soğuk ve mesafeli bir şeyler. Harika.

"Sanırım bu sefer ceza için şınav çektirmeyeceksin."

"Hayır. Aklımda daha yaratıcı bir şeyler var."

"Uygun bir zamanda deneriz."

"Anlaştık." Dawson parmaklarıyla tahta masanın üzerinde ritim tutarken Ada'nın neredeyse uyuklar bir halde başını kaldırıp arkasına yaslanışını seyretti. "Yarın benimle merkezde buluş. Rahatça konuşabileceğimiz, bana bağırabileceğin ve kapının izinsizce açılmayacağı bir yer biliyorum."

"Sana bağırmak hoşuma gitmiyor."

"Ama istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ada soluğunu bırakarak.

Dawson başını yana eğerken gülümsedi. Ada'ya kızgın olduğunu söylerken belki biraz daha dürüst davranmalıydı. Evet, ona kızgındı, fakat bu öfke krizlerine girip kavga etmelerine sebep olacak bir kızgınlık değildi. İçinde bulundukları çaresizliğin ve ümitsizliğin sonucuydu. "Kaiser, Aleut'tan çıkmana izin veriyor mu?"

"Bana o kadar da karışmıyor."

"Seni sahiden seviyor olmalı."

Öyle çok seviyor ki oğluyla evlenmemi istiyor, diye düşündü Ada. Bunu sesli bir şekilde söylemeye kesinlikle hazır değildi. Dawson'la henüz kavuşmuş bile sayılmazlardı. Önce aralarındaki özlemi bir ölçüde dindirmeleri gerekiyordu. Sorunlar nasıl olsa beklerdi. Sorun deyince... "Kalp mührüne ne oldu? Enerjin saklandığı için anlayamıyorum. Dokunmak konusunda..."

"Sanırım bu cevap için beklemen gerekiyor." Ada burnundan nefes aldığında, Dawson keyifli halini saklamak zorunda kaldı. Siniri bozulduğu zamanlarda şirin göründüğünden muhtemelen ona bahsetmemeliydi. "Konuşacağımız çok şey var, ama ondan önce beni özlediğini söyle," dedi Dawson gülümseyerek.

"Hayır."

"İnatçı!"

"Sahte!"

"Acımasızsın, Tüysüz."

5

Yalnızlık hissinin sebebi ne kadar çok sevdiğinle alakalıdır.
Sevdikleri olmayan biri aslında hiç yalnız kalmamıştır.

Ada uyumak için yatak odasına geçmeden önce Murat'ı bulmak istiyordu. Odasından önce ofisine gitti. Vaktin ne kadar erken ya da geç olduğu fark etmeksizin onu aradığı ilk yer burası oluyordu. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde Murat masasının üstünü topluyordu.

"Müsait misin?"

"Evet, gelsene." Murat son kâğıt yığınlarını da yerleştirip çekmecesini kilitledi. Ada ona defalarca dijital sisteme geçmesini söylemişti, fakat buradaki çoğu insan gibi Murat da eski kafalıydı. Kâğıtların rahatlığını ve samimiyetini seviyordu. "Ne vardı?"

"Sadece bu," dedi Ada ve ona yumruk attı. Yaptığı şeyin rahatlatıcı etkisi sandığından daha fazlaydı. "Ve teşekkür ederim."

"Hem yumruk hem teşekkür mü? En son randevumuzun üzerinden ne kadar zaman geçmişti?" derken yanağını ovuşturdu. "Elin sertmiş."

"Yumruk, haklı sebeplerin olsa da Dawson'ı bana söylemediğin için. Teşekkür ettim, çünkü Thomas'ı saklaman zekiceydi. Eğer onun Dawson olduğunu bilseydim, beni zorla öptüğünü kesinlikle söylemezdim."

"Seni öptü mü? Hem de zorla."

Ada kaşlarını çattı. "Gidip onu dövmeyeceksin, değil mi?" dedi kararsızlıkla.

"Elbette." Ada kollarını bağlayınca, "Belki biraz..." dedi Murat. Ada gözlerini kısıp homurdandı. "Tamam, dövmek yok. Buraya sadece bana yumruk atıp teşekkür etmeye mi geldin peki?"

"Yarın Dawson'la buluşmak için merkeze gideceğim. Belki sen de gelirsin diye düşündüm. Aylardır saha alıştırmasına çıkmıyordum, fakat Kaiser sorarsa birlikte olduğumuzu ve pratik yaptığımızı söyleriz."

"Günler boyunca ortalıktan kaybolmadığın sürece Kaiser seni o kadar da sıkmaz." Murat masasının kenarına oturup ellerini birleştirdi. "Dawson'la yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?"

Ada yorgunluğunu bastıramadan esnedi. "Mesai saatin dolmadı mı senin?"

Saat gece yarısından sonra dörde geliyordu. Yakında güneş doğacaktı ve Ada geçirdiği sinir krizi ardından daldığı uyku haricinde dinlenmemişti. Yarın için büyük bir enerjiye ve dinlenmiş bir zihne ihtiyacı vardı. Dawson'la yüzleşmek, Kaiser'la çalışmaktan daha korkutucu görünüyordu. Kaiser'a karşı kendini bir noktaya kadar koruyacağını biliyordu. Dawson'a karşı tamamen korunmasızdı ve bunun sorumlusu olarak duygularını görüyordu. Dawson'ın aşkı bu kadar iyi hissettirmeseydi duygularını yok etmek isterdi. Bunun için dövmeler ve büyüler olduğunu biliyordu. Lavina'yla geçireceği birkaç ay sorununu çözebilirdi.

"Senin arkadaşlığına sahip olmak gün boyu yapılan bir iş gibi."

"Bu iltifatının altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum." Ada onu orada kahkaha atar bir halde bırakarak ofisinden çıktı. Önce Dawson'a, ardından da Murat'a attığı yumruk nedeniyle hassaslaşan elini açıp kaparken dairesine geri döndü. Yatak odasına girip dolabı açtı ve pijamalarını çıkardı. "Odana gitsene sen," dedi banyoya yürürken.

"Böyle iyiyim," dedi Dawson gözlerini açmadan. İki kişilik koltuğa uzanmıştı. Bir bacağı koltuğun kol kısmından sarkıyordu. Diğerini yere koymuştu.

Ada banyoda üzerini değiştirip yatağına geçti. Alışkanlıkla günlüğünü alıp kaldığı sayfayı açtı. Orada koparılan yaprağın kalıntılarında parmaklarını dolaştırırken, "Günlüğüme notu sen mi yazdın?" diye sordu.

"Evet," dedi Dawson sessizce. Sanki uykusu gelmiş gibiydi. Ada onun pek fazla uyumadığını biliyordu ve daha önce onu hiç uykulu görmemişti. "Ellerim dahi değiştiğinden yazımı tanıyamayacağını tahmin etmiştim."

"Odama giren sendin."

"Evet, *odana* ben girdim."

Ada balkonda yaptıkları konuşmayı hatırlayınca burnunu kıvırdı. "Bunun için kusura bakma. Biraz fazla korumacı olabilirim."

"Hayvan içgüdüsü. Dert etme."

Ada buna itiraz etmedi. "Sen bu notu yazdıktan sonra uyanmış olmalıyım. Balkon kapısını kapattım ve uluma sesi duydum. O sen miydin?" Dawson onaylayan sesler çıkardı. "Neden bok gibi görünüyorsun?"

Dawson gülerek gözlerini açtı ve ona baktı. Ada hemen gözlerini kaçırıp kalemine uzandı. Dawson doğrulup oturdu. "Uykuya fazla ihtiyaç duymuyordum. Uyumaya pek alışkın değilim, ama bunun da bir sınırı var. Yine de gözlerimi açtığımda kendimi başka bir yerde bulacağımı zannediyorum. Aleut'a bu şekilde geri dönmek kolay olmadı."

"Bir yere gideceğin yok. Uyu hadi. Bana bakma."

"Defteri okuyacak mıyız?"

"Sonra."

"Kaç defter biriktirdin?"

"Bu yedinci." Titreyen elleriyle aklına geldikçe yazmaya çalıştı. Ama bunun saçma olduğunu düşündü. Ne de olsa Dawson artık buradaydı. Sözünü tutmuştu. Yazması gerekmiyordu.

"O kadar defteri dolduracak neler yaşadın?"

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı Ada. "Sana ihtiyacım vardı."

"Artık yok mu?"

"Daha zor zamanlar geçirdim. Artık iyiyim."

"Yani artık bana ihtiyacın kalmadı."

"Öyle söylemedim." Kalemini bir anda durdurdu. Defterleri Dawson'ın okuması için yazıyordu. Artık o burada olduğuna göre dönüşüyle ilgili konuları boş bir sayfayla değil, gerçek kelimelerle konuşabilirdi. Defteri kapatıp ayağa kalktı. Işıkları söndürdükten sonra yatağa girdi. "Uyandığımda gitmiş ol ve merkezde beni bekle. Murat'la birlikte geleceğim." Sımsıkı sarıldığı yorganı omuzlarına kadar çekip arkasını döndü.

"Ada?" dedi Dawson sessizce.

"Hımm."

"Yanında olamadığım için üzgünüm. Neler yaşadığını dinleyeceğim, tamam mı? Her bir dakikasını hem de. O zaman yanında değildim biliyorum, ama artık yalnız kalmanı istemiyorum."

"Her şeyi dinlemek istemezsin," derken gözleri doldu Ada'nın. Sesi boğuklaşıp daha kalın çıktı. "Gerçekten, Dawson. O kadar berbattı ki," dedi nefes nefese kalarak. Burnunu çekip elini yüzünde dolaştırdı. "Belki de hak ettiğim bir şeydi."

"Ne yaşadığını bilmiyorum, ama cezayı hak edecek hiçbir şey yapmazsın sen."

"Böyle söylüyorsun," dedi mırıldanarak. Gözlerini sımsıkı kapayıp yüzünü yastığa bastırdı ve gün ışıklarıyla birlikte uykuya daldı.

Öğlene doğru uyandığında odada yalnızdı. Daha koltuğa bakmadan bunu fark edebilmişti. Kendi gibi görünmemesine ve lanetli enerjisinin saklanmasına rağmen Dawson bulunduğu odadaki varlığını her zaman için belli etmeyi başarıyordu.

Ada acele etmeden duşunu alıp dolabının önüne geçti. Aleut'a geldiğinden beri hiçbir zaman giydiklerine onu sıcak tutması haricinde önem vermemişti. Hasta olmadığı sürece hangi renk kazak giydiği ya da pantolonunun paçaları umurunda değildi. Şimdiyse birbirinin benzeri olan giysilerine bakıyor, hangisini seçmesi gerektiğini düşünüyordu. Haline gülerek başını iki yana sallarken siyah bir pantolonla koyu kırmızı kazağını aldı. Dawson onu özenli giyinmiş hali dışında her şekilde görmüştü. İlk randevularını çıkıyor sayılmazlardı. Daha önce hiç randevuya çıkmamış olmalarına rağmen Ada bunu tuhaf da bulmuyordu. Bedeni insan yapısını hâlâ korurken zihni adım adım kurtadam dönüşümünü gerçekleştiriyordu. Bazı farklılıkları, Ada çok sonradan anlayabiliyordu.

Saçlarını kuruttuktan sonra botlarını ve deri ceketini giydi. Arka cebine telefonunu sıkıştırarak odadan çıkarken eldivenlerini takıyordu. Murat'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Bu yüzden onu aşağıda göremezse Gavin'in yanına gidip arabasının anahtarlarını isteyecekti.

"Pelerin yok mu?" dedi Murat yaslandığı duvardan doğrulurken.

"Onu giymediğimi biliyorsun."

"Belki nostalji yaparsın diye düşünmüştüm."

"Nerede buluşacağımızı konuşmamıştık. Sabah bir not bırakır diye düşünmüştüm, fakat telefon numarasını bile bilmiyorum."

"Ayrılmadan önce yanıma uğradı. Uyuduğun için rahatsız etmek istememiş." Arabaya bindiklerinde Murat klimayı

açıp panelleri Ada'ya doğru çevirdi. "Moralin biraz yerine gelsin. Dikkatli olacağız, tamam mı? Kimse fark etmeyecek bile."

"Thomas ne olacak?"

"Onu merak etme."

"Nasıl merak etmem?"

"Thomas iyi durumda. Dawson'a daha dikkatli davranmasını söyleyeceğiz. En azından artık yaşadığına eminsin."

Ada ondan haber alamadığı zaman boyunca yaşadığından şüphe duymuştu. Diğerleri böylesinin normal olduğunu söylemesine rağmen Ada'nın ufak da olsa bir ipucuna ihtiyacı vardı. O ipucu iki yıl boyunca gelmemişti.

Binalar çoğalmaya ve yollarda insanlar görmeye başladıkları sırada ilk yağmur damlaları düşmeye başladı. Murat silecekleri çalıştırırken hızını yavaşlatmıştı. Trafiğe girecek kadar yoğunlaşan sokaklardan sonra sinyal vererek kenara yanaştı ve tam olarak Dawson'ın önünde durdu. Ada onu gördüğünde huzursuz bir rahatlık hissetti. Bu Thomas gibi görünmesinden miydi yoksa her şeyi riske attıklarından mı emin olamıyordu.

Ada dışarı çıkıp kapıyı kapattığında Murat yolcu tarafındaki camı indirerek başını eğdi. Dawson'a bakan gözleri, Ada'nınkilerden daha rahat görünüyordu. "Söylemezsem rahat edemem, dikkatli olmak zorundasınız. Sokaklarda çok dolaşmayın ve kendi başınıza geri dönmeyin. Ben akşama kadar buralarda olacağım. İlgilenmem gereken şeyler var."

Dawson, tuttuğu şemsiyenin altına Ada'yı çekerken, "Merak etme," dedi. Murat camı kapatıp gitgide yoğunlaşan yağmurda gözden kaybolurken Dawson başını eğerek gülümsedi. "Dinlenmiş görünüyorsun." Arabadan inip şemsiyenin korunağına kadar geçen zamanda ıslanıp yanağına yapışan saçlarını geri itti. Üşümemesine rağmen eldiven giymesi Ada'yı gülümsetmişti.

"Dönüşün birçok sorun yaratmış olabilir, ama daha fazlasını çözdü."

Gözlerini kapatarak nefesini bırakan Dawson başını salladı. "Buradan." Kaldırımda beş dakika kadar yürüdükten sonra dar bir sokağa saptılar. Birkaç adımın ardından dışı sıvasız eski binaya girdiler. "Kalabalık alanda kaybolmak daha kolay oluyor," diye açıkladı Dawson, neden böyle berbat bir yere girdiklerini. "Yaklaşık bir hafta önce bu daireyi tuttum."

Apartmanın diğer dairelerinden gürültülü sesler yükseliyordu. Koridorun ışıkları titriyordu ve kırık pencereler gazeteyle kaplanmıştı. Ada başını kaldırıp yukarı baktığında küflü tavanı gördü. Bazı yerleri çatlamış ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

"Nasıl göründüğünün farkındayım," dedi Dawson nemli kapısını açarken. İçeri girip Ada'ya döndü. "Ama bir kurdun dikkat çekmeyeceği nadir yerlerden birindeyiz. Evime hoş geldin."

Ada temkinli bir şekilde içeri girdi. Murat'tan öğrendiği kadarıyla dünyanın farklı yerlerinde Dawson'ın birkaç tane evi vardı. Onları korunmak, saklanmak, bazen de kurtlardan uzaklaşmak için tercih ediyordu. Kaiser'ın tam anlamıyla gözlerinin üzerlerinde olmadığı zamanlarda işine yarıyor olabilirdi ama şimdi değil.

Salon ve mutfak aynı yerdeydi. Az ama temiz eşyası vardı. Dawson'a göre fazla şirindi. O daha çok mağarada yaşayıp direkli yataklarda uyuyacak tarzda birine benziyordu. Ada, Dawson'a bakınca *eski* diye düşünüyordu. *Çok çok eski.*

Aynı şeyi Kaiser'a bakarken de düşünebiliyordu ya da diğer yaşlılara. Onlar sahiden yaşlıydı. Ama Dawson yaşlı değil, eskiydi ve eski olmasının nedeni yıllar değil, yaşadığı şeylerdi.

Kendini birden Dawson'ın -yani Thomas'ın- kollarında buldu. O kadar şaşırmıştı ki sadece inledi. Elleri kasıldı ve Thomas'ın kokusunu aldı. Geri çekileceği sırada elinin altındaki ten dalgalanmaya başladı. Sanki tişörtünün altında yılanlar dolaşıyordu. Bedenini saran kollar genişledi ve başı artık omzuna değil, göğsüne yaslanıyordu.

Ada dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldığında ağlamaklı bir ses çıkardı. Gözlerini sımsıkı kapayıp kollarını artık tamamen Dawson'a ait olan bedene doladı. Dawson'ın eli saçlarında ve sırtında dolaşırken onun da hırıltılı nefesler aldığını duyuyordu.

"Ada," dedi Dawson, ona bakmak için geri çekmeye çalışırken.

"Hayır hayır," dedi Ada yutkunarak. Gözlerini açmadan alnını Dawson'ın göğsüne yaslamaya devam etti. "Bakamayacağım sanırım."

Dawson gülümseyip başını eğdi. "O kadar kötü mü, Tüysüz?" Ada yumruk yaptığı elini sırtına vurdu. Dawson gülerek başının tepesini öptü ve onu sımsıkı sardı. "Hayalini kurmak müthişti. Ama bu kusursuz."

"Seni öyle çok özledim ki."

"Bana bakarsan bunun bir kısmını telafi edebiliriz belki."

Ada başını kaldırıp ona baktığında gözlerinden yaşlar aktı. Yüzüne dokunmak için elini kaldırmışken titreyen parmakları havada asılı kaldı. Sarılmış olmalarına rağmen eski korkuları bir çığ gibi üzerine yığılmıştı. Dawson başını eğip yüzünü avucuna yasladığında Ada içine korku dolu bir nefes çekti. İkisi aynı anda gülmeye başladılar. Birbirlerinin suratını ezberleyen elleri tereddütlüydü. Tüm engellerin kalkması afallamalarına yol açmıştı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ada geri çekilerek.

"Önce bir şeyi açıkça belirleyelim." Dawson uzanıp Ada'nın elini tuttu. Bir kolunu beline doladı ve birlikte koltuğa oturdular. "Bundan sonra uzak durmak yok. Konuş hadi."

Ada doğruldu, ama bir elini ondan çekmedi. Dudaklarını ıslatırken başını salladı. "Öncelikle bilmelisin ki bu beni çok da etkilemedi. Tam olarak olması gereken yönden yani."

"Ne?" dedi Dawson iyice meraklanarak.

Ada bir eliyle saçlarını toplayıp sağ omzundan önüne aldı ve boynunun sol tarafını tamamen açıkta bıraktı. "Bu," dedi.

"Kahretsin." Dawson burun kemerini sıkarak homurdandı. Saçlarının sürekli salık olmasından ve boğazlı kazak giymesinden dolayı bunları daha önce görmemişti ve Murat ona tek kelime bile etmemişti. Elini Ada'nın boynuna dolayıp kulağının arkasına çıkan iki farklı dövmeye dokundu. "Öldüm diye unvanımı kaybettiğimi düşünüyordum. Meğersem yerime bir başkası geçmiş. Bunu aldığına göre sen... ne zamandır Cellat'sın?"

"Dövmenin işlenmesi bittiği andan itibaren teknik olarak bir buçuk yıldır. İlk suçluyu öldürmemden itibarense aktif olarak bir yıldır."

"Ada, çok özür dilerim. Bunun olacağını tahmin etmemiz gerekiyordu. Beni öldürdüğün için Aleut Katili dövmesi alıp Cellat olmuşsun." Dawson başını kaşırken bir süre düşündü. "Ama kimse senden mistik olarak uzak durmuyor. Senden uzak duruyorlar, çünkü bunu sen yapıyorsun."

"Biliyorum. Dövme bende etkili olmadı," dedi Ada omuz silkerek. "Sendeki gibi yoğun bir elektrik ya da insanların yanımdayken benden nefret etmesi... Hiçbiri olmadı. Tam anlamıyla bir kurt olmamam bunda etkili sanırım ve Lavina'nın büyüyü yaparken suçlu olduğuma inanması gerekiyordu, ama seni öldürmediğimi bilen birkaç kişiden biriydi."

"Dur biraz." Dawson artık kendine ait olan gözleri Ada'ya çevirdi. "Bu dövmeleri sana Lavina yaptı. En azından Aleut Katili dövmesi aylar sürer. Onunla beraberdin ve biz hiç karşılaşmadık mı?"

"Evlerine gitmiyordum. O, Aleut'a geliyordu." Dawson'a yaklaşıp bir kolunu boynuna doladı. Elini ensesine koyup saçlarını okşadı. "Aleut Savaşçısı dövmesini de o yaptı."

"Boynunda iki dövme var. Küçücük ama," derken eğilip tekrar dövmelere baktı. "Biri Aleut Katili, diğeriyle Aleut Savaşçısı. Remus Katili olan nerede?"

Ada kazağının yakasının sağ tarafını hafifçe aşağıya indirdi. Göğsünün hemen üst tarafında süslemelerle çevrili güzel bir Remus Katili dövmesi vardı. "Lavina güzel görünmesini istedi. Aslında bunu Erin işledi."

"Erin için fazla meraklısın. Onu hemen sinirlendirmişsindir."

"Biliyorum. O *Gazap* olan ve ben sinirlenmesi için elimden geleni yaptım." Kazağını düzeltirken bakışlarını Dawson'dan ayıramıyordu. Dün değil, esas şimdi ona kavuşmuştu. Koyu saçlarının dalgalarında parmaklarını dolaştırıp birkaç günlük sakalını okşadı. Elinin pürüzsüzlüğü dikkatini çektiğinde başını eğdi. Parmaklarını kavrayarak elini kucağına çekti. "Senin dövmeni tekrar işlememiş."

"Ondan sonra bahsederiz. Aleut Katili dövmesinin işlenmesi çok acı verici bir süreçtir. Nasıl atlattın?"

"Atlattım mı emin değilim," dedi Ada sessizce. Aslında kendisi de bu konudan bahsetmek istemiyordu, ama bir yerden yol almak zorundaydılar. "O dövme seni... kestikten hemen sonra işlenmeye başladı. Zaten bir şey hissedemeyecek haldeydim. Sonradan bilincim yerine geldiğinde bağırdım, yalvardım, çığlık attım, ama kimse yardım etmedi."

"Kural bu, Tüysüz," dedi Dawson onun alnını öperken. Yanağını okşayıp tenlerinde dolaşan hassas dokunuşların tadını çıkardılar.

"İki yılını beş güzel büyücüyle geçirdin. Amona nasıldı?"

"Ne zaman soracaksın diye merak ediyordum," dedi Dawson gülerek. Dudaklarını alnından şakağına doğru kaydırıp saçlarına sinen yağmur kokusunu içine çekti.

"Her şeyi soracağım, ama önce biraz tadını çıkarabilir miyim?"

"Tamamen seninim."

Ada ona rahatça dokunabildiğinden cevabını almış olsa da gözleriyle her şeyin yolunda olduğunu görmek istiyordu. Bu

yüzden Dawson'ın tişörtünün ucunu tutarak hafifçe çekiştirdi. "Şunu çıkar," dedi.

"Sahiden mi?"

Ada omzuna vurdu. "Dövmene bakmak istiyorum. Bana öyle imalarda bulunma," dedi parmağını uzatarak. Dawson, Ada'nın parmağını öpüp hızlıca tişörtünü çıkardı. Ada başını sallarken gülümsüyordu. Göğsünü kaplayan dövmeler belli bir düzene oturtulmuş gibi görünüyordu. Sembollerin hepsi tek başına anlam ifade etse de Lavina, Dawson için bunu bir bütün olarak sanat eserine çevirmişti. İşaret parmağını antik harflerin üzerinde kaydırırken Dawson'ın ona nasıl büyük bir sevecenlik ve arzuyla baktığından habersizdi. Yolu tamamladığında avucunu kalbinin üstüne bastırdı. "Kalp mührü gitmiş."

"Eğer sorsaydın bunu söylerdim," dedi Dawson omuz silkerek.

Ada gözlerini devirerek başparmağını hafifçe kıpırdattı. Dawson'ın koyu renk gözlerinde alevlenen sarı ışığı görmezden geldi. "Peki, bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Önce sen anlatacaksın." dedi Dawson. Onu her zaman böyle sarılarak tutmak istiyordu. Hayalini kurduğu, yanındayken dokunamadığı anların hepsini telafi etmelilerdi. Uzun ömürleri boyunca her dakikada. "Neden Cellât olmak istedin?" Ada hemen dudaklarını araladığında Dawson başını salladı. "Bunu istemediğini söyleme. Aleut Katili sembolü alan herkes Cellât olmaz. Öldürdüğü kişi o dönemin Cellât'ı olsa bile."

"Unvanını aldım diye mi kızdın? Bildiğim kadarıyla aile mesleğiniz falan değildi."

Dawson gülümseyip yanağını öptü. "Neyse ki hayır, ama yine de merak ediyorum."

Ada elleri arasındaki Dawson'ın tişörtüyle oynarken başını kaldırmadan omuz silkti. "Kurt olduğum kanıtlandıktan sonra Kaiser, dövmeyi almam gerektiğinden bahsetti. Kabul etmek zorundaydım. Gerçi fikrimi de sormadı."

"Diğerleri engellemeye çalışmadı mı?"

"Denediler ama gereksizdi." Başını Dawson'ın çıplak göğsüne yaslayıp elindeki tişörtü daha sıkı tuttu. "Kaiser'a Cellât olmak istediğimi söyledim. Bunun için yeterli olmadığımdan bahsetti. Ben de ne kadar yanıldığını kanıtladım."

"Eminim kanıtlamışsındır." Dawson kollarının arasında duran ve şimdi sakince konuşan Ada'nın neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu. "Bunu neden istedin?" dedi tekrar.

"Senden başka birine o şekilde seslenmelerine katlanamazdım. Kimsenin olmaması gibi bir seçenek yoktu. O yüzden isim hakkını ben devraldım," dedi neşesiz bir halde gülümseyerek.

"Peki ya ölümler?"

"Zaten bana geldiğinde hapsedilmiş oluyorlardı. Ben sadece ipi kesiyordum." Söylediğinden rahatsız olarak başını kaldırdı. Ailelerinin ölüm şekli yüzünden Dawson'ın idam ağacı hakkında hissettiklerini biliyordu. "Mecazen ip kesmek yani. Kimseyi asmadım."

"Buna sevindim."

"Şimdi sıra sende. Anlat hadi."

"Seninki kadar zor geçmedi. Hissettiğim tüm şeylerin dışında yapmak zorunda olduğum kandırma ve yalan söyleme işleri yoktu. Sen beni zincirlenmiş, öpülmüş ve öfkeli olarak mağarada bıraktıktan sonra Lavina'ya gittim."

"Bunun için kusura bakma," dedi Ada sessizce. Kendisi için de oradan ayrılmak hiç kolay olmamıştı. Arabaya binmek için tüm iradesini zorlamış, duvarlarını korumak için arkasına bakmaya bile cesaret edememişti. "Eğer yapabileceğimi bilseydim seni ondan önce öperdim." Parmak uçlarını Dawson'ın dövmelerinde dolaştırdı. "Ama belki de böylesi daha iyi olmuştur. Yoksa senden ayrılamayabilirdim."

Dawson iç geçirerek Ada'yı kucağına çekip saçlarını okşadı ve anlatmaya devam etti. "Mağaradan şekil değiştirerek

çıktım. Lavina'nın yanına gidip tekrar değiştiğimde elim haricinde yaralarım neredeyse tamamen iyileşmişti. Elimin de iyileşmeye başlaması ve dövmenin kendini yenilemeye çalışması çok uzun sürmedi."

"Derini kesmem dövmeyi silmeye yetmedi yani."

"Bu dövmenin işlenmesinin aylar sürmesinin bir nedeni var, Tüysüz. Sadece deriye yapılmıyor. Büyü yoluyla damarlarına, kanına, kemiklerine işliyor. Derinin yüzülmesi çok eski çağlardan beri verilen cezalardan biridir. Buna karşı önlem de alındı elbette."

"Anlıyorum," dedi Ada başını sallayarak. Dawson'ın kucağında otururken kendini olduğundan daha küçük hissediyordu ama buna aldırmıyordu da. "Lavina ne yaptı?"

"Dövmenin oluşmasını engelledi. Yapımından daha zordu. Bir şeyi yıkmak yapmaktan daha kolaydır, ama bir şeyi yok etmek hiç de çiçekler açtıran bir durum değil."

"Acıtıyor mu?"

Dawson, Ada'nın gözlerindeki endişeye gülümserken başını salladı. "Dönüşmeme izin veriyordu. Bu acıyı hafifletiyordu. Helen'in ağrı kesici özel iksirleri var."

"Öyle mi? O uyuşuk şey, neden benim dövmem yapılırken iksirlerini kullanmadı?"

"Çünkü bu dövmeye zarar verir," dedi Dawson, Ada'nın burnunu sıkarak aşağıya çekerken. Sadece iki yıl önce olsa Dawson burnunu sıkmak yerine Ada'yı koşu bandının üzerinde unuturdu. Birkaç defalığına yapmışlığı da vardı.

Ada çok uzun zamandır kendisinde duymadığı bir şekilde kıkırdadı. "Tamam, bölmeyeceğim, sen devam et."

"Yaklaşık bir yıl boyunca dövmenin oluşumunu engellemek için elimi defalarca yüzdü. Bu yüzden kendini affedebilirsin yani."

"Ciddi olamazsın." Dawson'ın elini tutup parmaklarını üzerinde dolaştırdı. Hiç de defalarca yüzülmüş gibi görünmüyordu, ama asıl meselede bu değil miydi? Lavina, Dawson'ı oğlu gibi sevdiği için Ada onun en iyi yöntemi uyguladığından emindi. Buna rağmen böylesine zahmetli olması ürkütücüydü.

"Hey," dedi Dawson yumuşak bir sesle. Elini Ada'nın yüzüne koyup akan yaşlarını sildi. "Söyledim sana, dönüşüm ve iksirler yardımcı oldu. Benim için ağlama."

Ada bir süre sonra tekrar konuştu. "Diğer dövme nasıl gitti peki?"

Dawson dudaklarını ıslatırken arkasına yaslandı. "Avcı olmak için gereken kalp mührünü Amona yerleştirir. Tamamen kaldırmak imkânsızdır. Sadece etkileri söndürülür. Ortada alev yoktur, fakat közler hiçbir zaman kaybolmaz."

"Dövmen gitti, ama mühür hâlâ duruyor yani. Kopmuş kola yara bandı yapıştırmak gibi."

"Bu seni sevmeme engel olmuyor."

Ada'nın duyguları üzüntüden şaşkınlığa yön değiştirirken bakışlarını yukarı kaldırdı. Kirpiklerine tutunan son damla yanağına akarken Dawson bir kez daha yüzünü dudaklarıyla kuruladı. "Artık beni seviyor musun?" dedi Ada fısıltıdan biraz daha yüksek sesle. "Bunun olması gerektiği için değil, aynı zamanda hissediyor musun?"

Dawson başını eğip alnını Ada'nın alnına yasladı. "Seni seviyorum. Üstelik sadece hissettiğimden değil, böyle olması gerektiğini bildiğim için." Dawson hâlâ şaşkın olan Ada'nın dudaklarına dokundu. "Mühür büyük bir ölçüde etkisizleşip seni sevmeye başladığımda daha büyük bir acı çektim. Kalbim yavaşlıyor, ama duygularım kontrolsüzce artıyordu. Amona bunun mühürle bir ilgisi olmadığını söyledi. Sadece özlemmiş."

Ada elleriyle ağzını kapayıp hıçkırmamaya çalıştı ve yeni dinen gözyaşları hızla aktı. Omzuna yaslanıp ağlarken Dawson ona sadece sarıldı ve ağlamamasını söylemedi. Ada en

azından gerçeği öğrendiği ilk andaki gibi histerik değildi. Ağlıyordu, çünkü Dawson'dan bunları duymayı o anda beklemiyordu. O ana kadar bu sözleri duymanın ne kadar değerli olduğunu hissedememişti.

"İyi misin?" dedi Dawson biraz sonra. Onu geri çekip yüzüne baktı.

"Çok iyiyim." Elinin tersiyle yanaklarını kurularken gülümsemeye devam etti. Bulutlar güneşin önünden geçerken odanın içi loş bir karanlığa büründü. Ada daha saatler olmasına rağmen geri döneceklerini hatırladı. "Neden Thomas olmak zorundasın? Başka birini seçemez miydin?"

"Kızıla ihtiyacım vardı."

"Senin yarın kızıl, Teo'nun da öyle. Eğer bana güvenli bir şekilde yaklaşmak istiyor olsaydın Teo'yu seçerdin. Thomas'ı değil."

"Senden hoşlandığını biliyordum ve onun görünümünü almış olsam bile içindeki hâlâ ben olacaktım. Sana bakmadan duramayacaktım. Bu yüzden Teo yerine Thomas'ı seçtim. Thomas'ın sana bakmasını kimse garip karşılamıyor."

"Doğru," dedi Ada başını sallayarak. Yine de Aleut'a döndüklerinde onu Thomas olarak görmek istemiyordu. Geçen yıl boyunca Thomas'a o kadar çok itiraz etmişti ki şimdi bunun olması çok tuhaftı.

"Diğer konuya gelelim."

Ada ona anlamadan baktı. "Birçok şey kaçırdığımızı biliyorum, ama şu anda başka hangi konu var ki?"

"Ceza," dedi Dawson tek kaşını kaldırarak gülümserken. "Yanlış anlama, beni öptüğün için değil. Bundan gerçekten hoşlandım. Sana ceza vermek zorundayım, çünkü ben sana bağırırken arkanı dönüp gittin. Bunu yapmamanı söylemiştim ve oldukça ciddiydim. Başka biri gibi görünmediğim her an sana bu kadar yakın olmak istiyorum. Bana asla arkanı dönme," derken sözleri bir cezayı değil, umudu barındırıyordu.

"Ah, bu çok ağırmış," dedi Ada hâlâ gözlerinde yaşlar parlarken. Ama artık keyfi yerine gelmişti. "Peki bu ceza ne kadar sürecek?"

Dawson yüzüne yaklaşıp burnunu burnuna sürttü. "Sonsuza kadar. Şanslıysak."

"Ben de öyle sanmıştım," dedi Ada gülümseyerek.

"Kendine dikkat ediyorsun, değil mi?"

"Bu da nereden çıktı şimdi? Cezadan bahsediyorduk," dedi dudaklarını kıvırarak. Dawson bir şey söylemeden bakmaya devam edince Ada iç geçirdi. "Elbette dikkat ediyorum. Dönüşmediğim ve kız olduğum için beni zayıf gören kaç kişiyle karşılaşmaya çıktım biliyor musun sen hiç? Cellât olmanın bana göre olmadığına karar vermişler."

"Çok kızmışsın," dedi Dawson ciddi ama aynı zamanda neşeli bir yüz ifadesiyle. Ada başını salladı. Bundan sonra akşama kadar geçen saatlerini yağmurun gürültüsünü dinleyerek tembellik içinde geçirdiler. İkisinin de bir an için durup nerede olduklarını görmeye ihtiyaçları vardı. Ayrıldıklarında tam anlamıyla sevgili değillerken iki yıl sonra tekrar karşılaştıklarında bu kadar rahat ve içten olmayı beklemiyorlardı. Bunu umuyor, ama kesinlikle gerçekleşeceğini sanmıyorlardı. Sanki birkaç günlüğüne uzak kalan gerçek sevgililer gibi birbirlerinin kollarına sığınmışlardı.

Dawson yavaşça doğruldu ve cebinden telefonunu çıkardı. "Murat'ı arasak iyi olacak."

"Evet, tabii ara," dedi Ada sessizce.

"Somurtma," dedi Dawson onun bacağını dürterken. Telefonu kulağına götürürken Ada'ya bakmaya devam ediyordu. "Yine yanında olacağım. Sadece böyle görünmeyeceğim." Ada hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Evet?"

Dawson telefondan gelen sesi duyduğunda başını çevirdi. "Sana mesajla göndereceğim adrese gel ve takip edilmediğinden emin ol." Cevap beklemeden kapatıp mesaj kısmına girdi.

"Bana gösterdiğin nezaketin birazını arkadaşlarına da borçlusun."

"Sorun etmezler." Adresi doğru yazdığını kontrol ettikten sonra gönderdi. Telefonu iki parmaklarının arasında çevirirken başını kaldırdı. "Nerede kalmıştık?"

Ada ona baktı ve sadece gülümsedi. En son ne zaman böylesine mutlu olmuştu? Dawson'a işkence etmeden önce mi? Yoksa çok daha öncesine mi dayanıyordu? Birden Kerim'le Dawson'ı kıyaslamaya başladığını fark etti. Bunu yapmayı hiç istememişti ve şu ana kadar yapmamıştı da. Ama şimdi burada ona bakarken hangisinin gülümsemesinden daha çok etkilendiğini düşünüyordu.

"Bu hiç adil değil," dedi Ada birden ayağa kalkarak.

Dawson, Ada'nın anadilini bilse de çok hızlı konuştuğu zamanlarda onu anlamakta güçlük çekiyordu. Ama bir şeylerin yolunda gitmediğini kelimeler olmadan da aurasından ve yüzünden okuyabiliyordu. Bazen kelimeler o kadar da önemli olmuyordu.

"Ada?" dedi Dawson ayağa kalkarken. "Ne oldu? İyi misin?"

Ada onu duymadan düşünmeye devam ediyordu. Saçlarını sürekli geri iterken salonda yürümeye başladı. Kerim'le olan aşkı çok ayrıydı. Onunla sevgili olmaktan çok öteye geçmişti. Yabancı bir ülkede olan desteği gibiydi.

Ada tırnaklarını kemirirken durdu ve Dawson'ı düşündü. Aynı şekilde o da öyle değil miydi? Kurtlar Ada'nın yabancı dünyasıydı. Kimse destek olmamışken Dawson ona arka çıkmamış mıydı? Belki başta kendi amaçları vardı ve sadece Kaiser'ı kızdırmak için öyle davranmıştı ama...

Boynunda elini dolaştıran Ada tekrar yürümeye başladı. Dawson büyük bir özenle onun yolundan çekilip Ada'nın yaşadığı duygusal çözümü engellememeye çalışıyordu.

"Seninle sevgili olduktan bir süre sonra Kerim'i rüyamda görmüştüm. Hatırlıyor musun?" Dawson başını salladı. Ada yine

de anlatmaya devam etti. "Benim ona ihanet ettiğimden bahsediyordu, ama ben sana böyle hissetmediğimi söylemiştim."

"Evet, bunları duyduğumda gerçekten rahatlamıştım. Sorun ne?"

"Sorun şu ki o zaman sana aşık değildim," dedi Ada bir saniye bile düşünmeden. "Bu yüzden suçluluk duymuyordum. Neden suçluluk duymadığımı bilmiyordum, ama şimdi biliyorum. Sana değer veriyordum, sırdaşımdın, eğitmenim ve en yakın arkadaşım olmuştun." Birden gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı, ama fark etmeden konuşmaya devam etti. "Ben şimdi sana aşık olursam onun yerine geçeceksin ve ben onu unutacağım."

"Korktuğun bu mu yani?"

Ada şaşkından öfkeliye geçti. "Senin için büyük bir sorun olmadığını anlayabiliyorum."

Dawson, Ada'nın kollarını tuttu ve başını eğerek gözlerine baktı. "Onu sana unutturmak gibi bir niyetim yok, Ada. İnsan yaşadıkları sayesinde kişiliğini kazanır. Eminim ki sana aşık olduğum bu kişiliğinin oluşmasında Kerim'in büyük bir etkisi vardır."

"Bu seni nasıl rahatsız etmez, anlamıyorum. Fazla mı mükemmelsin yoksa ben fazla mı bencilim?"

"İkisi de değil," dedi Dawson başını sallayarak. Ellerini aşağı yukarı kaydırıp Ada'nın titremesini durdurmaya çalıştı. "Kerim senin büyük bir parçanı oluşturuyor. Bense sana ait ufak kırıntıları değil, her şeyini istiyorum. Eğer bu Kerim'i beraberinde getiriyorsa, kabul edeceğim. Bak, sana yalan söyleyemem. Yaşasaydı bu büyük bir sorun olurdu. Onu tamamen unuttuğundan emin olana kadar sana dokunmazdım bile. Kalp mührü olsun ya da olmasın."

"O zaman nasıl bana aşık olduğunu iddia edebiliyorsun?" Ada suçlamayla değil, merakla konuşuyordu. "Aynı şey sende olsaydı ben bunu kabul edemezdim. Eski sevgilinden bahsetmene,

onun yüzüğünü taşımana, hâlâ ondan kalanlara bakmana ve rüyalarına girmesine... Sen bana aşık değilsin."

"Duygularımı yeni hissediyor olmam, onları tanımadığım anlamına gelmiyor."

"Daha önce hiç aşık olmamışsın ki. Nereden bileceksin?"

"Sen ilk aşık olduğunda nasıl bildin?" Ada bir şey söylemeden ona baktı. Artık ağlamıyordu, ama çok da mutlu sayılmazdı. Dawson ellerini yüzüne koyup yanaklarını okşadı. "Bana Kerim'i unuttuğunu, onlarca anını paylaştığın nişanlını kafandan attığını söyleseydin, ne sana inanır ne de seni samimi bulurdum. Bana dürüst olabilecek kadar güvenmen sadece sevgimi doğruluyor."

"Bu kadar mantıklı ve anlayışlı konuşman sinir bozucu."

"Sanırım yaşlı olmakla alakalı."

"Evet, fotoğraf makinesi icat edildiğinde oralardaydın, değil mi?"

"Şimdi kim sinir bozucu?"

Murat aşağıda olduğunu haber verdiğinde evden çıktılar. Yağmur dinmiş olmasına rağmen Ada tenini ısıran soğuktan korunmak için çabucak arabaya bindi. Murat onu düşünerek klimayı açık bırakmıştı. İçerisi sıcacıktı.

Dawson ve Murat birkaç metre ötede konuşuyorlardı. Ada onların seslerini duyuyor, fakat aradaki cam ve dışarıda esen rüzgar nedeniyle ne söylediklerini anlayamıyordu.

Konuşmaları bittiğinde Murat olduğu yerde aniden kayboldu. Ada dışarı bakarken gözlerini kırpıştırdı. Nereye gitmişti? Sürücü kapısı aniden açılınca cevabını almış oldu.

"Hava atmaya bayılıyorsunuz," diye söylendi Ada kollarını bağlarken.

Murat bir şey söylemeden gülümsedi. Bu sırada Dawson, Ada'nın kapısını açıp onu dışarı çıkardı. Ellerini sıkıca tutuyordu. "Sabaha karşı Aleut'a geri dönerim. Kendine dikkat et."

"Beni dinle." Ellerini ellerinden çekerek göğsüne koydu. "Seninle ilk karşılaştığımızdaki iki küçük kurttan korkan acemi kız değilim artık. Hatırlıyor musun, Ali'yi bulduktan sonra kayıp hafızamın ilk anılarını aldıktan sonra beni tutmuş ve intikam ruhumu yatıştırmaya çalışmıştın. Bana mantıklı düşünmemi ve gelebileceğim son noktanın dişi Cellat'a dönüşmem olduğunu söylemiştin. Ben o noktaya ulaştım ve iyiyim. Korkulan değil, korkutan taraftayım. Benim için her şey yolunda." Ada ona hem gerçekleri söylemek istemiş hem de rahatlamasını sağlamaya çalışmıştı.

"Ada," dedi Dawson iç geçirerek. Ona bildiklerinin ne kadar yanlış olduğunu söylemek istercesine bakıyordu. Tenini soğuktan korumak ister gibi ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Hiçbir şey yolunda değil, her şey bok gibi. Ama söz veriyorum sana, düzelecek. Yine de tüm bunların en iyi yanı kendini koruyabilecek olmana inanabilmem."

"Ne yani, şimdi inanmıyor musun?" Ada kaşlarını çatmış savunmaya geçmişti. Çok iyi olmadığını, daha sıkı çalışması gerektiğini dinleyebilirdi, fakat kendini koruyabileceğini biliyordu. Kimsenin bundan şüphe duymasından hoşlanmazdı.

Dawson gülümsedi. "Seninle sıkı bir karşılaşma yaşayana kadar emin olamam. İçindeki gücü biliyorum, ama bunun ne kadarını kullandığını görmem lazım."

"En kısa zamanda göstereceğim."

"En kısa zamanda," dedi Dawson başını sallayarak. Arabaya doğru kısaca baktı. Sonra parlak gözlerini Ada'ya çevirdi. Ada, Dawson'ın sadece ona böyle baktığını düşünüyordu. İçten, samimi ve güven dolu. "Görüşürüz o zaman," dedi Dawson, onun yanağını okşarken.

"Görüşürüz," dedi Ada, ama ikisi de yerinden kıpırdamadı.

Dawson'ın sıcak nefesi Kanada'nın soğuğuyla Ada'nın teni arasında kalkan oluşturuyordu. Dawson çekindiğini hissetmiş gibi sadece alnını öptü. Ada gözlerini kapatarak gülümsedi.

Dawson biraz uzaklaşıp Ada'ya baştan sona baktı. "Kırmızı. Çok güzel," diye mırıldandı.

Ada arabaya bindikten çok zaman sonra Dawson'ın ne demek istediğini anladı. Duygularının renginden bahsediyordu. Ada emindi ki o andaki kırmızı duygusunun intikam ya da öfkeyle alakası yoktu. Tatlı, kavurucu ve baştan çıkarıcı bir kırmızıydı.

"O yüzündeki bir gülümseme mi?" Murat gözlerini yoldan ayırmadan başını Ada'ya doğru eğdi. Ada'nın Aleut'a geldiğinden beri başaramadığı şeyi Dawson birkaç saat içinde halletmişti. Sadece gülümseme değil, üzerindeki rahatlık her şeyi anlatıyor gibiydi. Omuzlarındaki gerginlik kaybolmuş, daha hafif nefesler almaya başlamıştı. Bu aşkın gücüne en güzel kanıttı.

"Thomas'a bu durumu nasıl izah ettin?"

"Edemedim," dedi Murat basitçe. "Remuslarla ilgili karmaşık bir durumun içine düştüğümüzü ve seni korumak için bir plan yaptığımızdan bahsettim. Zavallı şey sana aşık. Çok fazla soru sorması gerekmedi."

"Eğer Thomas adına çok üzülüyorsan onunla sen çık."

"Bu Hilary'yi fena kızdırırdı," dedi Murat öneriyi ciddiye almış gibi. "Ayrıca ben kızıllardan hoşlanmam."

"Kimin umurunda?" diye mırıldandı Ada. Murat ona dik dik baktı, ama Ada gözlerini kaçırmadı. "Yola bak. Kurtlar değil de bu metal yığını yüzünden ölürsem seni asla affetmem."

"Dawson'a Cellât olduğunu söyledin mi?"

"Evet, senin ona anlatmadığına şaşırdım."

"Bu benim işim değil. Aranızda halletmeniz gerekiyordu. Ne de olsa herifin mesleğini çaldın." Ada ağır bir şekilde başını Murat'a çevirip hiç de hoş olmayan bir bakış yolladı. Murat yine de gülümsedi. "Haksız olduğumu söyle."

"Onun mesleğini çalmış olabilirim ve bu başka birine gitmesinden daha iyi. Ayrıca Cellât olmaktan memnunum."

"Çünkü kurt öldürmeyi seviyorsun. Remus ya da Aleut olduğu fark etmez."

"Kişisel algılama. Sizinle tanışmam çok önyargı doluydu. Ne de olsa... biliyorsun işte." Cümleyi tamamlama gereği görmeden elini salladı. Aleut'la tanıştığı ilk zamanlarda Murat onunla ilgili öğrenilebilecek her bilgiyi deşmişti. Bazılarında Ada kanlar içinde kalıyor, bazılarında iyileşiyordu.

"Üç yıl oldu, Ada. Artık bazı şeyleri birbirinden ayır."

"Siz iyilik perisi değilsiniz, Murat. Remuslara göre daha sağlam kurallarınız var ve keyfinize göre insan kurban etmiyorsunuz, ama yaptığınız şeyleri gördüm. Şimdiye kadar on yedi kişiyi sadece suç işledi diye öldürdüm ben ve bu suçlar hırsızlık falan değildi. Sandığından daha fazla içinizdeyim."

"Bizi Remuslardan ayırıyorsun, ama onlardan çok da farklı görmüyorsun yani."

"Öyle de söylenebilir."

"Sen nesin peki?"

Ada neşeden uzak bir kahkaha attı. Çoğu zaman kendi kendine aynısını soruyordu ve yanıtına yıllardır ulaşamamıştı. "Ben ne miyim? Çok güzel soru. Kendimi iyilik timsali gösterecek değilim, ama sen Aleutlar için bunu yapmaya çalışıyorsun. Ben gerçekleri görüyorum."

"Bahsettiğin katillerden birine âşıksın. Bu nasıl bir ironi?"

Ada *âşıksın* kısmına takılmadan konuştu. "Ben de bilmiyorum. Anlamlandırabilirsen seni memnuniyetle dinlerim."

Diğer yandan bununla ilgili birkaç fikri vardı. Kısaca Dawson farklıydı. Olabilecek en farklı insandı o. Sadece Ada'nın yanında duvarlarını indirip gerçekten gülümsüyor ya da içten bir kahkaha atıyordu. Ada ilk başlarda Dawson'ın edindiği bu duygulardan utandığını falan düşünmüştü. Belki de Ada'nın kendisinden utanıyordu. Ne de olsa Ada insandı. Yani o zamanlar.

Ama Ada zamanla görmüştü ki Dawson'ın ona gözlerindeki dolulukla bakması için yalnız kalmalarına gerek yoktu. Dawson'ın birçok duvarı ve sınırları olabilirdi, ama Ada için hissettiği şeylerin başkası tarafından görünmesinden çekinmiyordu.

6

Gökkuşağının tüm renkleri ondaydı.
Yaşanabilecek tüm hatalarıyla mükemmel.

Aleut'a ulaştıklarında Ada herhangi birine görünmeden yukarı çıktı. Sahip olduğu rahatlığı ve keyifli hali kontrol altına alana kadar kimseyle konuşmak istemiyordu. Dönüşümünü tamamlamamış bir kurt olarak yeteneklerini ispat etmişse de bazı gözler ona hâlâ şüpheyle bakıyordu. Bu yüzden daha fazla sebep veremezdi.

Binaya girdiğinde Gavin'le karşılaşsa da duraksamadan yürümeye devam etti. "Dersi kaçırdığım için üzgünüm. Yarın telafi edelim mi?"

"Seni tanımıyorum," dedi Gavin elindeki kâğıtları okuyarak spor salonuna girerken.

"Sadece bir derse gelmedim!" Ada arkasından bağırsa da Gavin çoktan gözden kaybolmuştu. "Bu kadar alıngan olmana gerek var mıydı sahiden?" Ada merdivenleri ikişer ikişer çıkıp dairesinin kapısını açtı. Üzerindekileri eşofmanla değiştirip kitaplığının karşısındaki rahat koltuğa kuruldu. Yarısında olduğu kitabı eline alıp kaldığı yerden devam etti. Kulağının arkasını

kaşımak için başını eğdiğinde gözleri diğer kanepede dolaştı. Her şey ikinci kez altüst olmadan önce Dawson şu anda Ada'nın oturduğu koltukta suçluların profillerini inceler, Ada ise büyük koltukta uzanıp kitap okurdu. Birkaç defadan sonra farkında olmadan uyguladıkları bir akşam ritüeline dönüşmüştü.

"Pijama partisi!" Hilary kapıyı açıp kalçasıyla iterek kapatırken elinin üstündeki paketi dengede tutmaya çalışıyordu.

Ada başını kaldırmadan bıkkın bir şekilde soluğunu üfledi. "Parti, davet, şölen gibi şeyler duymak istemiyorum. Kurtlar o kadar sıkıcı ki eğlenmek için yapabilecekleri tek şey bir araya gelip dans etmek."

"Sen onu bile yapmıyorsun." Ada kabul etmemesine rağmen Hilary koltuğa kurulup elindeki masaya bıraktı. "Sevdiğin şeylerden aldım. Kapat şu kitabı."

Ada pizza ve patates kızartması kokusu aldığında kitabı kapatıp arkasına doğru koydu. "Merkezde miydin?"

Hilary ağzına sıcak kızartmadan atarken başını iki yana salladı. "Stone gitmişti. Alması gerekenleri yazıp eline tutuşturdum."

"Ona böyle şeyler yaptırabilen tek kişisin," dedi Ada gülerek. Stone, Hilary'nin eğlenceli ve enerji dolu ruhunu besleyebilen nadir kişilerdendi. İkisinin arasında kimsenin tahmin edemeyeceği bir arkadaşlık bağı vardı. Ada arkadaşını asla hafife almazdı, fakat dışarıdan bakılırsa nasıl görünebileceğini biliyordu. Hilary'nin genç bir Vede olması, Stone'un yeteneği ve yaşadığı yılların getirdiği tecrübeyle tam bir Azü olması, onları sistemde iki ayrı uca itiyordu. Bu ikisinin nasıl olup da ortak zevkler paylaştığını kimse tahmin edemezdi.

Fakat sonuçta soy bağı fark etmeksizin hepsinin aynı ihtiyaçları vardı. Aşk, dostluk ve mutluluk arıyorlardı. Sırf saç renkleri değişiklik gösteriyor diye daha azına razı olacakları anlamına gelmiyordu. Ada'nın yeryüzünden duyguları silebilecek gücü olsaydı, ırkçılık kesinlikle listesinde yer alırdı.

"Arabadan inerken gördüm seni, keyifli bir halin vardı. Neler oldu bakalım?" Pizza kutusunu kıvırarak ikisinin de ulaşabileceği bir yere koyduktan sonra bacak bacak üstüne attı.

"Gülümsemediğime neredeyse eminim. Keyifli olduğumu nasıl söyleyebilirsin?" Ada büyük bir dilim alıp arkasına yaslandı. Hilary onun zayıf noktalarını kesinlikle biliyordu. Pizzayla konuşturamayacağı çok az kişi vardı.

"Yürüyüşünden. Her zamanki gibi Cellât adımlarıyla değil, sallana sallana yürüyordun."

Ada ağzındakileri çiğnerken yürüyüşüne de dikkat etmesi gerektiğine emin oldu. Muhtemelen herkes Hilary gibi özellikle bakmazdı, ama hazırlıklı davranmanın da zararı olmazdı. Yalan söylemek istemediğinden konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Davet için çok çabaladın. Kaiser da memnun kaldı. Sence ödüllendirilir misin?"

"Bilmiyorum. Ona göre cezalandırılmamam bir ödül zaten." Geri döndükten sonra geçirdikleri bir yılı düşünerek irkildi.

"Bunu dert etme artık. Geçmişte kaldı."

"Geçmişte ve kâbuslarımda. Zindanlar çok berbat ve ben..." deyip omuz silkti. Pizza dilimini bırakıp parmaklarını yalayarak temizlerken zoraki bir şekilde gülümsedi. "Senin aldığın cezanın yanında hafiftir tabii. Dövmenin ne kadar zorlayıcı olduğunu bilmiyorum. Sana yardım etmeyi istedim," dedi Hilary. Ada dövmeyle ilgili hiç konuşmamıştı. Buna izin vermemişti. Ama şimdi bir şey söylemeyince Hilary devam etti. "En azından acını hafifletecek bir ağrı kesici ya da morfin gibi bir şey yapmayı düşündüm, ama Stone dövmenin o zaman yapılamayacağını söyledi."

"Evet, zedelenirmiş," dedi Ada, Dawson'ın cümlelerini hatırlayarak. Kaşlarını çatarken Hilary'ye baktı. "Yine de işe yaramıyor. Bir şey değişmezdi. O kadar acıyı boşuna çektim," derken burnundan soludu.

"İşe yarıyor olmasını mı dilerdin?"

Ada omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de. Kaiser işe yaramadığını anladığında çok kızmıştı. Dawson'ın ölmediğinden şüpheleniyordu."

"Gerçekten mi? Neden bize söylemedin?"

"O sıralarda sizlerle konuşmam çok fazla dikkat çekiyordu. Elinde olsa Kaiser bana tasma takardı. Eminim bunu hâlâ istiyordur. Dizlerinin dibinde oturan uysal, küçük Cellât." Öfkeli gözlerini Hilary'ye çevirdi. "Lavina, onu ikna etmek için çabaladı ve neyse ki başardı."

"Ona ne söylemiş olabilir ki?"

"Silah olduğum konusunda bir şeyler. Çok net hatırlamıyorum."

Dalgınlıkla elini boynuna götürüp kaşıdı. Kaiser onu bir şeylere ikna etmek istediği zaman hep dövmesini okşardı. Sanki Ada'ya yerini hatırlatmak istiyor gibi. İşin tuhaf yanı işe yarıyordu. Ama Kaiser'ın sandığı gibi değil. Ada'nın zaten hiç unutmadığı amaçlarını ve öfkesini kamçılıyordu.

Pizza ve patates kızartmasını bitirdiklerinde, Hilary memnun bir halde oradan ayrıldı. Ada'yla yeniden arkadaş olmaya başladıklarını hissediyordu. Ada için o arkadaşlık her zaman oradaydı. Yine de belli ki bunu daha sık göstermesi gerekiyordu.

Boş kutuları toplarken bu sefer Dawson içeri girdi. Hilary'den farklı bir sebeple o da kapıyı çalmamıştı. Ada ona elindekileri göstererek çöp atmaya gittiğini belirtti. Kutulardan kurtulup geri döndüğünde Dawson'ın elindeki mumu gördü.

"Dileğin neydi?" dedi Dawson.

"Gerçekleştiğini bilmen yeterli."

"Dileğin ben miydim?" Ada başını sallayınca Dawson gülümsedi. "Herhangi bir mum eritmedim, ama sen de benim dileğimsin, Tüysüz."

Ada, mumu ondan alıp iki parmağının arasında sıktı. Yoğun bir his bırakıyordu. Belki yapışkanlığından belki de eritirken

dilediği şey yüzündendi. "Büyü için Lavina'ya gittiğinde seni geri döndürmek için peşinden gelmiştim ya?"

"Sahiden tam bir süvariydin," dedi Dawson. Ada gözlerini ona çevirmese de Dawson başını eğip yüzüne baktı. "Devam et."

"O zaman aramızda tam anlamıyla bir ilişki olacağını sanmıyordum ve olmadı da. Bu yüzden seninle sevgili olmayı deneyeceğimi söylediğimde biraz çıkarcı düşündüm."

"Konuş benimle," diye cesaretlendirdi onu Dawson.

Sesi Thomas'ken bile kendi gibi emir verebiliyor, diye düşündü Ada. Olaylara duygusallıktan uzak mantıklı bir şekilde yaklaşmak tam olarak Dawson'a göreydi. Ada bazen buna minnettar oluyordu.

"Hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğini düşünüyordum ama, aynı zamanda dövmenin yapılmaması gerektiğini de biliyordum. Deneyeceğimi söyledim ve denedim. Beni boş ver, senin bunu yanlış göreceğini düşündüm. Benden bıkacağını ya da öyle bir şeyler işte," dedi omuzlarını kaldırarak. "Ben insanım. Öyleydim. Nasıl benimle sevgili olabilirdin ki?"

Dawson bir süre sonra konuştuğunda sesi boğuk ama kendinden emin çıkıyordu. "Biliyorum, insanlara karşı iyi şeyler söylemedim, ama bu tıpkı senin durumun gibi. Kurtları sevmiyorsun. Onları öldürüyorsun. Buna rağmen bana sarılabiliyorsun, değil mi?"

Ada tereddüt etmeden başını salladı. Dawson konusunda kuşkuya düştüğü zamanları geride bırakmıştı. "Eğer..." deyip boğazını temizledi. "Dönüşemezsem..." Gözlerini kapatıp iki elini alnından saçlarına doğru kaydırdı.

"Dönüşeceksin. Korkma."

"Ölümden korkmuyorum. Sadece ölmeden önce verdiğim sözleri tutmamaktan korkuyorum."

Dawson ona kaşlarını çattı. "Benim kendimi kaybetmememin nedeni onca zaman hapis gibi yaşarken seni düşünmekti.

Şimdi sen ölümün sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Ölüm büyük bir sorun, Ada. Anlamıyor musun?"

"Önümü göremiyorum." Ada yatak odasına girerek mumu ait olduğu yere, cam kenarına koydu. Uyumadan önce ona bakmak hoşuna gidiyordu. "Kaiser'ın buradan defolup gittiğini ve Aleut'u başka birinin yönettiğini düşünemiyorum. Bana çok uzak bir ihtimal gibi geliyor."

"Yönetime adil birinin gelmesini sağlayacağız. Peratha uygun olabilir. Biraz kibirlidir, ama iyi kalpli."

"İyi kalpliliğin kurt lideri olmak için gerekli nitelikler arasında bulunduğunu sanmıyorum."

Dawson'a bakıp onu *Dawson* gibi görmeye çalıştı. Bu adam onu seviyordu ama... *nasıl?* Ada'nın aklı almıyordu. Kendinde sevilecek bir yan görmüyordu. Çoğu zaman suratsızdı. İşine gelmedikçe konuşmayı sevmiyordu. Daha birçok olumsuz özelliğini sayabilirdi.

Dawson, Ada'ya sevgisini açmış ve bunu ona söylemişti. Ama Ada bunu henüz sesli olarak söylemese de hissettiklerinin basit duygulardan ibaret olmadığını biliyordu. Onun varlığının düşüncesi bile yüzünün ısınmasına sebepken asıl hafife almak saçmalık olurdu.

"Sen iyi misin?" dedi Dawson, bu sefer endişelenerek ona yaklaşırken.

"Değilim," dedi yutkunarak. "Seni bıraktığımdan beri bir defa olsun iyi hissetmedim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ada alnını ovuştururken başını iki yana salladı, ceketine uzandı. "Biraz hava alacağım. Gelmek ister misin?" Botlarını giyerken kılıfında duran bıçağını da düzeltip ayak bileğini rahatsız etmeyecek bir şekilde çekiştirdi. Dawson onu burada bekleyeceğini, yalnız kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Ada'nın uzun zamandır en çok yaptığı şey yalnız kalmaktı,

fakat buna itiraz etmedi. Şu anda istediği şey konuşmak ya da birinin desteğini hissetmek değildi.

Aşağıya indiğinde Ada rastgele adımlar atıyor, kendini bilinçsizce ormana götürüyordu. Gece ya da gündüz. Erken ya da geç. Bu ormanda her zaman dolaşmış, çok fazla vakit geçirmişti. Her yeni noktasını keşfettiğinde korkusu bir o kadar dinmiş, gözündeki büyüklüğü yavaşça azalmıştı.

Dalların ani hareketini duyduğunda olduğu yerde durup başını kaldırdı. Tedirginlik tüylerini diken diken ediyor, kendini sakin kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Buna rağmen yalnız olmadığını, meraklı gözlerin üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu.

"Merhaba," dedi içten gelen derin bir ses.

Ada hemen arkasını döndü. Bu sırada ayağını yukarı kaldırmış, bıçağını kavramıştı. Sesi tanımadığını ve gizlice yaklaştığını biliyordu. Kendini savunması için daha fazla sebebe ihtiyacı yoktu. Başını yukarı kaldırdığında kimin konuştuğunu gördü. Karların kapladığı kalın bir dala oturmuş, neşeli bir çocuk gibi ayaklarını sallıyordu. Vücudunun ağırlığı yüzünden dal esniyor, üzerinde birikmiş olan karları düşürüyordu.

"Kimsin?"

"Evet, o mesele. Senin yenilerden olduğunu aklımdan çıkarmamalıydım." Kendini hafifçe öne itip metrelerce yükseklikten zarifçe yere kondu. Belki birkaç yıl önce Ada buna şaşırabilirdi, ama artık gösterişten o kadar da etkilenmiyordu. "Tanışmak için uygun bir an sanırım. Ünün herkesinkini ezip geçiyor."

"Gururum okşandı," dedi Ada ve onu daha iyi görebilmek için bir iki adım ilerledi. "Kimsin?" dedi yeniden.

"İsmim Creon." Basit açıklaması Ada için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi gülümsüyordu.

"Seni daha önce görmemiştim. Misafirimiz olsa bilirdim, bu da kaçak girdiğin anlamına geliyor. Remus musun?"

"Biraz önyargılıyız sanırım," dedi Creon gözlerini kısarak gülümserken. "Seninle tanışmak için geldim ve ufak bir tavsiyede bulunmaya."

Ada küçümser bir tavırla dudaklarını kıvırdı. Creon dikkat kesilmiş bir halde Ada'nın tüm hareketlerini izliyordu. "Tavsiyene ihtiyacım olacağını sanmıyorum, Remus." Creon ince gömleğindeki karları elinin tersiyle silerken olduğu yerden kıpırdamıyordu. Ada onun bir Vede olduğunu düşündü, fakat emin değildi. Gözleri masmaviydi. Kaiser ya da Peratha gibi solmuş gökyüzünü değil, okyanusu anımsatıyordu. Teni de açık renkti, fakat saçları simsiyahtı. "Melez misin?"

Creon kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki ciddi kalmaya çalışıyor, ama buna zorlanıyor gibiydi. "Hayır, Ada, ben Azü'yüm. Yaramaz bir ailem var. Geçmişte cadılar tarafından lanetlendik. Bu yüzden her Azü'nün gururla taşıdığı dış görünüşe sahip değilim. Gerçi konumuz bu da değil. Prensipleri olan bir Cellat mısın?" dedi Creon başını yana eğerken. Onu saf bir merakla süzdü. "Bıçağını çekmiş olmana rağmen hâlâ beni öldürmeye teşebbüs etmedin. Sana saldırmayanlara zarar vermemek gibi naif bir politika mı yürütüyorsun?"

Ada onun söylediklerine sadece gülebildi. Parmaklarını hafifçe gevşetip bıçağı çevirdi. "Anlaşılan sadece ismimi ve unvanımı biliyorsun. Geri kalan hiçbir şey hakkında fikrin yok. Benim kurt öldürmekle ilgili prensiplerim bulunmuyor. Sadece evler arasında bir kan savaşı başlatmak istemem."

"Onu bizimkiler çoktan halletti sanıyorum." Sesi bu sefer alaycı değil, ciddi yükselmeye başlamıştı. "Ailen konusunda..."

Ada elindeki bıçağı ona fırlattı. Düşünmemiş, planlamamış, yalnızca vücudunu serbest bırakmıştı. Bıçak Creon'ın göğsünün ortasına saplandı. "Nasıl cüret edersin?"

"Iskaladın ama," dedi Creon gülümseyerek.

"Hiç sanmıyorum." Ada kaşlarını kaldırırken yavaş adımlarla ona yaklaştı. Tadını çıkarmak istiyordu. Creon şüpheye

düşerek gözlerini kısarken Ada tam karşısında durdu. Aralarında üç metreden az mesafe vardı. "Bana nasıl hissettiğini söyle. Biraz bunalmış? Belki gereğinden fazla sıcak?"

Creon dudaklarını araladı ve başını havaya kaldırarak ağzından derin bir nefes aldı. Bıçağı tutup çeken elleri titredi. "Zehirli. Ne hoş." Gömleğini teninden uzaklaştırıp yırtığın durumuna baktı. Kendinden çok gömleği için endişeleniyor gibiydi. Başını bile kaldırmadan bıçağı fırlattı.

Ada yerinden kıpırdayacak zamanı bulamadı. Creon vücudundaki zehre rağmen çok hızlıydı. Bıçak yanağını sıyırarak yanındaki ağaca saplandığında nefesini tuttu. Dişlerini sıkarken kıpırdamadan bekledi. Yanağına yayılan sıcaklığı hissediyordu, ama bununla daha sonra ilgilenecekti.

Creon kısa ve dengesiz adımlarla Ada'ya yaklaştı. Gittikçe solan yüzüne terler basmıştı. "Bunu sadece uyarı olarak düşün." Sesi hiç de zehirlenmiş biri gibi çıkmıyordu. Ada ısındığını hissederken titreyen bacaklarının sağlam durması için çabaladı. Creon solgun dudaklarını kıvırarak gülümsedi. "İstemesen de sana tavsiye vereceğim." Geriye doğru yürümeye başlayıp karanlığa karışırken, "Dönüş," dedi.

Ada hâlâ ağaca saplı duran bıçağın kabzasını kavrayıp gerektiğinden fazla güç uygulayarak çekti. Nefesleri sıklaşırken kalp atışları düzensizce atıyor, bir an için soluğunu kesecek kadar hızlı atarken saniye içerisinde huzur denebilecek şekilde yavaşlıyordu.

Birkaç dakika içinde bilincini kaybedeceğinin farkında olarak yürümeye başladı. Şimdiye kadar Gavin'in zehrini ustaca kullanmış, kendi bundan hiç etkilenmemişti. Binaya yaklaştığı sırada daha fazla yürüyemeden dengesini kaybetti. Omzu ağaca çarparken acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Ada?"

Sırtını ağaca yaslayarak dönen Ada başını kaldırdı. Bulanıklaşan zihniyle Thomas'ın görünüşündeki Dawson'ı ilk başta

tanıyamadı. Bıçak parmaklarının arasından kayarken, "Gavin'e haber ver," dedi.

"Ne oldu?"

"Bunu kendime geldikten sonra cevaplayabilir miyim?"

Cümlesinin bitmesiyle Ada'nın gözleri kapandı. Dawson, onu kollarının arasına çekip kucağına aldı. Yanağındaki ufak çizik haricinde hiçbir sorunu görünmüyordu. Dawson zehrin kokusunu sonradan aldı. Revire giderken rastladığı ilk kişiye Gavin'i bulmasını söyledi. Ada'nın halini gören genç kurt tereddüt etmeden koşmaya başlamıştı.

Revir henüz dönüşüm geçirmemiş kurtlar ve hamilelere hizmet ediyordu. İki durumda Aleut'ta nadir yaşandığından pek donanımlı bir revirleri yoktu. Dawson, Ada'yı yataklardan birine bırakıp ne yapacağını bilemeden yüzüne baktı. Cevapları vermesini bekliyordu, fakat Ada soğuk terler döküp inlemekle meşguldü.

Gavin koşturarak içeri girerken Dawson'a kısaca bakmıştı. Elini Ada'nın alnına koyarken, "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Onu ben buldum. Zehrinden etkilenmiş görünüyor. Ne yapacaksın?"

Gavin dolapları karıştırarak etiketsiz ampullerden bir tanesini aldı. Rastgele çekmeceleri açıp kapatırken şırınga arıyordu. "Kendi bıçağıyla nasıl kesilmiş ki?"

Dawson, Ada'nın sadece yüzüğünde değil, aynı zamanda bıçaklarında da Gavin'in zehrini taşımasına memnun olmuştu, fakat şu anda tedbirden çok ihmalkârlık gibi görünüyordu. Gavin ampulün cam kapağını kırıp panzehiri şırıngaya çekerken Dawson yerinde duramıyordu. "İşe yarayacak mı?"

"Genelde yarar." Nabzını kontrol ettikten sonra çenesini tutarak başını çevirmesini sağladı. İnce bir çizgi halinde kan akan kesiği hafifçe kokladığında kaşlarını çattı. "Önce başka birini yaralamış. Farklı birinin kan kokusu var." İğneyi yaptığında Ada kıvrılarak yakıcı acıdan uzaklaşmaya çalıştı. Panzehir kanına

karışırken vücudunda alev gibi dolaşıyordu. Gavin şırıngayı bırakıp ellerini yatağa yasladı. Gözlerini Dawson'a çevirdiğinde bakışlarındaki yoğunluğu fark etmişti. "Pantolonunu toplayarak uzaklaş. Seni onun yakınlarında görmek istemiyorum."

"Neyse ki seni dinlemek zorunda değilim."

"Meşgul olduğum ve cezanı ertelediğim için çok şanslısın, Thomas. Kafanı nereye çarptın bilmiyorum, ama beni dinlemek ve ne söylersem yapmak zorundasın. Sorumluluğum altından çıkana kadar sakın bir daha hata yapma ya da yakalanma. Beceriksiz."

Dawson cevap vermek üzereydi ki aldığı kokuyla gözlerini kıstı. Gavin'in üzerinden yayılan Deborah'ın kokusunu endişesinden dolayı geç fark etmişti. Kendini kontrol altında tutmak, Aleut sınırları içinde dönüşmemek için kendini zorlarken geri çekildi. İki asır yaşındaki kardeşini koruma içgüdüsü çok ilkel ve vahşiydi. Deborah'ın tüm yaptıklarını bağışlamasının tek nedeni onu hâlâ ilk doğduğu günkü gibi hatırlamasıydı. Dolgun yanakları ve büyük gözleriyle her nefes alışında heyecanlandığını hâlâ anımsıyordu.

Ada, dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalışırken gözlerini açmayı deniyordu. Dawson'ın öfkesi üzerine çığ düşmüş gibi sönerken yatağa yaklaştı. "Ada?"

"Aptalın tekisin, Mahfer," dedi Gavin. Ona daha fazla kızmaya hazırlanırken rahatlamış görünüyordu. Gözbebeklerini ve nabzını kontrol ettikten sonra battaniyesini düzeltti. "Çabuk uyandın. Bu iyi. Kiminle karşılaştın?"

Ada zihnini bir araya getirmeye çalışırken zaman harcadı. Ellerini karnının üzerine bırakıp tam tepesinde parlayan ışık yüzünden başını yana eğdi. "Creon," dedi ismi hatırlayarak. "Remuslardanmış ve..."

"Sıradan biri değil. O, Remus prensi. Kraliçenin oğlu," dedi Dawson şaşkın bir halde. "Senden ne istiyordu?"

"Doğru düzgün konuşmadı. Beni kızdırdığı için bıçağımı salladım, sonra o bana geri fırlattı. Kaybolmadan önce dönüşmemi tavsiye etti. Ama anlamıyorum, nasıl kimse fark etmeden kuzeye gelmiş olabilir."

"Creon'un lakabı Gölge'dir," diye açıkladı Gavin. "Gerçi kendisi lakaplara ve unvanlara inanmaz ve saçma bulur. Bu yüzden reddeder, fakat kendini gizleyebilme gücü var. Belki daha başka yetenekleri de."

"Remus ailesini araştırırken kesinlikle yönetimdekileri de araştırdım. İsmi Creon olan bir prens hatırlamıyorum," dedi Ada.

"Güncel bir kaynaktan bakmamışsındır," dedi Dawson, demir bir sandalyeye otururken. "Bir süre önce ismini değiştirdi. Güçleri de o dönemde ortaya çıkmaya başladı."

Ada elini yanağına götürdü. "Çok hızlıydı. Ne olduğunu anlayamadım bile." İrkilerek nefesini bırakırken kollarını battaniyenin altına soktu.

Birkaç saniye sonra Dawson üzerine kalın, yumuşak bir battaniye örtüyordu. Ada ona gülümsedi. En azından bunu denedi. Yüz kaslarını kontrol edemiyor, konuşurken dili dolanıyordu. Bu ne kadar devam edecek bilmiyordu, ama hayatta olduğu için şanslıydı.

"Seni odana götüreyim." Gavin kullanılmış şırıngayı ve ampulü çöpe atarken ayaklanan Dawson'a parmağını uzattı. "Aklından bile geçirme," dedi.

Ada ayaklarını aşağı sarkıtırken Gavin'in ellerini tutarak doğruldu. Ayağa kalktığı an gözleri kararıp midesi bulanmaya başladığında yeniden uzandı. "Sanırım biraz daha burada kalacağım. Kaiser'ın sana ihtiyacı vardır, hadi git."

"Emin misin?" dedi Gavin emin olamadan.

"Evet, Gavin. Teşekkür ederim."

Gavin bir kez daha avucunu alnına bastırdı. "İyi, ateşin yok. Biraz uyu. İki güne kalmadan etkilerini tamamen üzerinden

atarsın. Yarın sabah yanına uğrarım." Gözlerini Dawson'a çevirdiğinde gülümsemesi ve anlayışı da aynı hızla kayboldu. "Ona dikkat et. Fazla abartmadan."

"Git artık," dedi Ada battaniye sarılarak yan dönerken. "Kaiser'a Creon'la karşılaşmamdan bahsetme lütfen."

Yalnız kaldıklarında Dawson ona yaklaşarak saçlarına dokundu. "Gavin'in zehrini bilinçsizce kullanmamalısın. Etkili bir silah fakat iki tarafı da keskin. Buna değmez."

"Sana karşılık verecek durumda değilim," dedi Ada, dudaklarını ıslatarak gözlerini ağır bir şekilde kapayıp açarken.

"Neden konuşuyorum sanıyorsun?"

Ada gülümsedi. Thomas gibi görünebilirdi ve iki yıl uzak kalmışlardı, ama o hâlâ Dawson'dı. İçinden geldiğinde Ada'ya dizlerini titretecek gülümsemeler yollayan, ne düşündüğü belli olmayan ve herkesin korktuğu Dawson. *O hâlâ tanıdığım Dawson ve bana ait.* Soğuğa rağmen bu düşünceyle içi ısınmış bir şekilde uykuya daldı.

7

Mükemmel hayatlar kusursuzlukla değil,
Hataların altından kalkabilmekle başlar.

Dawson uykusunda ismini sayıklayan Ada'ya bakarken şaşkın bir mutluluğun içindeydi. İşaret parmağını Ada'nın kaşlarının arasından burnunun ucuna doğru kaydırdı. "Sonunda rüyalarında bana da yer verdiğini görmek ne güzel." Eğilip yüzüne öpücükler kondururken uyanması için yumuşak bir sesle ona seslendi.

Ada yerinde kıpırdanıp üzerindeki örtüyü yüzüne kadar çekti ve gözlerini daha sıkı kapadı. Duyduğu tek ses alıp verdiği derin nefeslerdi. "Git başımdan," derken tekrar uykuya dalmak üzereydi.

"Seninle baş başa geçirdiğim çok vakit olmuyor. Bana bakıyor olmanı tercih ederim."

"Dawson?" Sersemliğinden sıyrılmaya çalışırken son birkaç günün hayal olmadığını hatırladı. Gülümseyerek sırtüstü dönerken omzu ağaçla çarpışmasını hatırlatırcasına sızladı. "Kendin gibi görünüyorsun. Nasıl?"

Elini uzatıp Dawson'ın çene çizgisinde parmaklarının uçlarını dolaştırdı. Dawson, Ada'nın elini tutup dudaklarına götürdü ve yavaşça öptü.

"Gavin, Creon'u gördüğünü söylemiş. Aleut bir süreliğine alarma geçti. Şimdi sakinleştiler, fakat Creon'un olduğu bir yerde güç dalgalanmalarını kimse ciddiye almaz. Bu yüzden dönüşmekte sakınca görmedim. Sana sarılmam gerekiyordu."

"Bana sarıldın ve bunu kaçırdım, öyle mi?" dedi Ada burun kıvırarak.

"Üzülmene dayanamıyorum. Bunu hemen telafi edelim." Onu kollarına çekerken Ada'nın keyifli gülüşleri kulaklarını doldurup kalbini hafifletiyordu.

"Yönetime Peratha geçtiğinde unvanını sana geri vereceğim." Kollarını beline sarıp yüzünü onun için mükemmel uyumlu olan boyun kıvrımına yerleştirdi. Dawson'la konuşurken gelecekten bahsetmek çok daha kolay ve çok daha umut dolu geliyordu. Yapabilecekleri kadar gücü ve inancı kendinde bulabiliyordu. "Hem ben kendim için orijinal bir şeyler istiyorum."

Dawson yüzüne bakmak için geri çekildi. "Sahiden mi, Tüysüz? Cellat'ın nesi varmış?"

"Fazla klasikleşmiş bence," dedi Ada neşeli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Bilinmeyen ve duyulduğunda akılda belirgin şeyler oluşturan bir unvan istiyorum. Ya da ismim bir efsaneye dönüşebilir. Wentry gibi."

"Wentry zalim piçin tekiydi."

"O ilk Cellat'tı ve bence gayet havalı."

"Zalimlik demişken Gavin ve Deborah'ın yakınlaştığını biliyor muydun?" Ada kaşlarını kaldırarak ona baktığında Dawson cevabını almıştı. "Yeni başlamış olmalılar," diye homurdandı Dawson. "Revirdeyken üzerinden Deborah'ın kokusunu aldım."

"Bunda sorun ne? Âşık olduklarını biliyorsun. Öylesine takılıyor değiller."

"Doğduğundan beri Deborah'ı aşırı korumacı bir sevgiyle boğduk sanırım. Hem ailem hem de ben, onun oyuncak bebekler yüzünden bile ağlamasına izin vermezdik. Eğer Gavin onun kalbini kırarsa yapacaklarımdan emin olamıyorum."

"Elbette kalbini kıracak. Aşk böyle bir şey." Ada başını Dawson'ın omzuna yaslayarak çenesini okşadı. "Neden onu böylesine sıkıyorsun? Genç kız sayılmaz ve kendi başının çaresine kesinlikle bakabilir."

"Senin gibi olmasa da ben de kardeşimi kaybettim."

"Ne?"

"Deborah'ın ikizi vardı. Sadece birkaç saat yaşadı. Onu babamla birlikte gömdük ve bir daha kimse hakkında konuşmadı. Annem ve babam, bu yüzden Deborah'a çok düşkündü. Ben de öyle. Kimsenin onu incitmesine izin vermezdim. Hem fiziksel hem de duygusal olarak. Bu yüzden elimden geldiğince onu Gavin'den uzak tutmuştum."

"İkiz demek."

Dawson başını sallarken refleksle Ada'ya sıkı sıkı sarıldı. "Zamanı gelince Remuslara kaçacağını bilseydim onu bu kadar şımartmazdım."

"Deborah'a ikizinin olduğunu ne zaman söylediniz?"

"Aslında hiçbir zaman. O doğuştan öfkeli. Üzülmesi için başka sebep veremem."

"Senin kararın." Ada uzanıp yanağına ufak bir öpücük bıraktı. Geçmişte nasıl olduklarını düşünürken gözünün önünde küçük çocuk belirdi. Dawson'ın ismi o zamanlarda Darren'dı ve Ada nedense onu askılı bir pantolon içinde hayal etti. Dağınık ve kirli saçları çenesine kadar ulaşan huysuz ve inatçı bir çocuk. Kirliydi çünkü muhtemelen hiç yerinde durmuyordu ve sürekli kavga ediyordu. Ah, evet. Dawson, Cellât olmasaydı da bu unvanı hak edebilirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni," dedi Ada daldığı hayallerden sıyrılırken. "Nasıl bir çocuk olabileceğini."

"Pek iyi şeyler yok. Boş ver," dedi Dawson gülümsemesi zoraki bir hal alırken. Bu sefer dalıp giden o olmuştu. Ada zihninde neler olduğunu tahmin edemedi. Belki de tam bir kızıl gibi görünmediği için asla kabul edilmeyen biri olmuştu.

Ada onu sıkıca kucaklayıp eskiden olmasa bile şimdi ne kadar kabullendiğini hatırlattı. Daha Ada farkında olmadan kalbi ve ruhu tarafından kabullenmişti Dawson'ı. "Neredeyse gün doğmak üzere. Hazırlanmaya başlasam iyi olur. Son zamanlarda Kaiser'ı çok ihmal ettim."

"Pekâlâ, işlerinle meşgul ol. Ben de gidip Gavin'in öğrencileri arasında dolaşayım. Belki biraz olsun beni rahat bırakır."

Ada banyoya girmişken geri dönüp gülümsedi. "Ona kızma. Sadece sana verdiği sözü yerine getirmeye çalışıyor. Beni senden koruduğundan habersiz. Son dört gün benim için hız treni gibi geçti. Aklımdan tamamen çıkmış durumda, onlara ne zaman söyleyeceğiz? Peratha, Gavin, Deborah ve Hilary'nin bilmesi gerekiyor."

"Bunu Murat'la konuştuk. Uygun bir zamanda hepsiyle merkezde görüşeceğim. Böylesi daha sağlıklı."

Murat ve Dawson'ın en uygununu bildiklerini düşünen Ada, banyo kapısını kapattı. Yaşları iki basamaklı sayılara ulaşmadan arkadaş olmuşlardı. Aralarındaki dengeyi Ada yeni yeni keşfediyordu. Bu durumu da kendi içlerinde çözebileceklerine emindi.

Banyosunu tamamlayıp odaya döndüğünde Dawson'dan geriye sadece kokusu kalmıştı. Ada farklı bir huzurla dolabını açtı. Sanki rahatlık, alışkın olduğu bir duygu haline dönüşüyordu. Anlık ya da birkaç dakikalık yaşadığı bir his değil, hayatının içine yerleşiyordu.

Bu yüzden Kaiser'ın odasına girerken dikkatliydi. Üzerinde tazecik dolaşan bu hisleri belli etmemeye çalışıyordu. Kaiser bir masanın ucunda ayakta duruyordu. Her zamanki

gibi önünde yığınla kağıt ve kitap vardı. Ada, Kaiser'ın bu takıntısını hiç anlayamamıştı. Belirgin bir şeyi araştırmadığı zamanlarda bile Kaiser masasının toplanmasına izin vermezdi. Araştırmaları için görevlendirdiği onlarca kurt olmasına rağmen çoğu okuma işini kendi yapmayı tercih ediyordu. Kimseye kendi aklı kadar güvenmiyordu.

"Dün yanında olmadığım için üzgünüm." Ada da masaya yaklaşıp diğer ucunda durdu. Kâğıtlardan bir tanesi ilgisini çektiğinde hafifçe önüne aldı. Göz ucuyla Kaiser'a bakıyor, tepkisini gözlemeye çalışıyordu. "Creon meselesi nasıl halledildi?"

"Onun burada olduğunu anlayıp peşine düştüğümüzde çoktan uzaklaşmıştı. Normalde kendini mükemmel bir şekilde saklar, fakat bir şey dikkatini dağıtmış olmalı."

Evet, Gavin'in zehri, diye düşündü Ada, ama bu konuda çenesini kapalı tuttu.

Kaiser odağını okuduğu şeyden ayırmadan alçak bir sesle Ada'yla konuşmaya devam ediyordu. "Creon, Remus prensi. Her ne kadar Remuslar anaerkil yönetilseler de kızı Tia kadar Creon da Dionne'un tahtında söz sahibi. Creon'un buraya gelmesi senden vazgeçmediklerini gösterir."

"Aptal değiller." Ada, Stone'un sesini duyduğunda kaşlarını çatarak arkasına baktı. Stone onu şaşırttığı için özür dilercesine gülümserken yanlarına yürüdü. "Biz de Remuslar da Ada'nın silah olduğunu biliyoruz. Gerçi şu ana kadar ortaya muazzam bir güç çıkardığı söylenemez."

"Ben bir sirk ucubesi değilim," dedi Ada sinirlenmesine rağmen sakin bir tonla. Geçmiş iki yılın ona öğrettiği en önemli şeylerden biri duygularını saklayabilmesiydi. Üstelik şimdiki gibi odaklandığı zaman aura rengini de kontrol altında tutabiliyordu. Ada bakışlarını Kaiser'a çevirdi. "Buraya kendi rızamla geldim. Hizmet etmek istediğim yer Aleut. Ama beni zorlarsanız işler çirkinleşir."

"Bu bir tehdit mi?" dedi Kaiser hafifçe gülümseyerek. İşaret parmağını dudağında dolaştırırken odağını Ada'dan ayırmıyordu. Belli ki duyduğu şeyi ciddiye almak bir yana komik bulmuştu.

Ada, Kaiser'a yaklaştı ve bundan nefret etse de uysal bir şekilde başını hafifçe eğip doğruldu. Böyle jestlerden hoşlandığını biliyordu. Bu adam hakkında çok şey biliyordu. Kölelik derecesindeki bağlılığı sevdiğini, güç manyağı olduğunu, sürekli kitap okuduğunu, her gece uyumadan önce dondurma yediğini ve uyandığında yaptığı ilk şeyin soğuk duşun altına girmek olduğunu. Onu rahatsız edici bir derecede yakından tanıyordu.

"İstediğin her şeyi yapmaya hazırım, Kaiser. Ama bırak bu isteklerini kendi rızamla yapayım," derken gözlerini hafifçe Stone'a kaydırmıştı.

Kaiser, Ada'nın omzunu tutup parmağıyla boynunu okşarken itaatinden memnun görünüyordu. "Seni dönüşmeye zorlamayacağım. Belki yardımcı olacak birkaç şey. Eminim bunları da kabul edeceksindir." Sözlerini bitirirken Ada'nın hızlanan nabzına tehdit edercesine bastırdı. Ada'yı o an bayıltabilir, kalıcı hasar verebilir ya da boğazını parçalayabilirdi ve Stone dâhil kimse bunu engelleyemezdi.

"Aleut için ne gerekiyorsa yaparım," dedi Ada gözlerini kaçırmadan. Bu konuda ne kadar kararlı olduğundan Kaiser habersizdi. Çıkarları çatışıyorsa sonuç Kaiser'ın zararına olacaktı. "Peki, burada yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Ada kibar ve saygılı bir şekilde geri çekilirken. Hemen arkasında duran Stone'un nefesini bıraktığını duydu. Sanki Kaiser'dan uzaklaşmasıyla rahatlamış gibiydi.

"Asıl konumuz burada." Masaya dönerek ince uzun bir kutuyu önüne çekerken Stone sessizce odadan ayrıldı. Kaiser tahta kutunun kapağını açıp içinden rulo halindeki kağıdı çıkardı. "Bunu bana Andy getirdi. Davet boyunca ilgilendiğin çocuk."

"Kim olduğunu hatırlıyorum ve onunla özel olarak ilgilenmiş değilim."

Kaiser kâğıdı ona uzatınca Ada şüphe içinde olsa da almak zorunda kaldı. Bakışları Ada'yı tedirgin ediyordu. Elinde kaygan his bırakan ağır bir kâğıttı. Yavaşça açıp içine baktı. Silik mürekkeple yazılmış ya da mürekkep zamanla silikleşmişti, emin olamıyordu. Eğer anlayabileceği dilde yazılmış olsaydı bile okuyabileceğini sanmıyordu. Tahminince fazla kalın bir kuş tüyüyle yazılmıştı. Yazanın eli titriyor olabilirdi.

"Böyle eski şeyi nereden bulmuş olabilir ki? Fazla yaşlı değildi." Bir elini çekip parmaklarını birbirine sürttü. "Bu kâğıt deriden mi yapılmış?"

"Kurt derisi," dedi Kaiser ve rahatsızca boğazını temizledi. Ada onun bu yüzden tutmak istemeden uzattığını anlamıştı.

"Mürekkep de kandır sanırım," dedi Ada emin olamadan.

Kaiser başını salladı. "Muhtemelen aynı Azü'nün."

"Demek Azü," dedi Ada ve sesindeki iğneleyici tonu son anda bastırmayı başardı. Biri sırf üzerine bir şeyler yazabilmek ak kurt öldürüp derisini kâğıda çevirmiş ve kuş tüyü kaleminin ucunu kanıyla ıslatarak bunları yazmıştı. Kaiser göründüğünden daha rahatsız olmalıydı. Muhtemelen bu sinirini zavallı orman hayvanlarından çıkarmak için avlanmaya gidecekti. "Burada ne yazıyor?"

"Silahlarla ilgili bir kehanet, Tamilce."

"Tamilce mi? Neden bu kadar karışık olduğunu açıklıyor." Bıraktığında tekrar rulo haline gelmiş olan parşömenin yuvarlak kenarlarına dokundu. Eline belli belirsiz tüy hissi veriyordu. "İlginç," diye mırıldandı.

"Muhtemelen yazıldığı birkaç yüzyıl içinde parşömenin sırtı Azü tüyüyle kaplıydı," dedi Kaiser, Ada'nın ne yaptığını görünce. "Kâhinlerden nefret ediyorum." Gözlerinden ve enerjisinden akan garez Ada'yı ürpertti. Kaiser'ın büyücülerle ya da özellikle kâhinlerle bir geçmişi olduğunu Ada önceki

konuşmalarından da anlamıştı, fakat ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bununla derinden ilgilense arşivi karıştırır ya da Kaiser'ın hayatının büyük bir kısmına tanık olmuş arkadaşlarına sorardı. Yine de şimdiye kadar Kaiser'ınkini basit bir nefret sanmış, üstünde durmamıştı. Kurtlarla büyücülerin arasında asırlardır süren düşmanlığın sadece birkaç istisnası vardı.

"Bununla ne yapacağım? "dedi Ada parşömeni işaret ederek. "Tamilceyi bırak, tek bir Asya dili bile bilmem. Ne yazdığını neden bana söylemiyorsun?"

"Bu sana tuhaf gelebilir, ama ben de Tamilce bilmiyorum. Çok eski bir dildir." Ellerini masaya koyup hâlâ yazıları incelemekte olan Ada'ya baktı. "Andy'nin bunu nereden bulduğunu bilmiyorum. Sordum ama söylemedi. Sadece ne hakkında olduğundan bahsetti. Sanırım zeytin dalı uzatıyor. Ava çıkacağım. Akşam işin var mı?"

"Hayır. Yanında olurum. Parşömeni kim çevirebilir?"

"Murat'ın kardeşi kâhin. Onunla temasa geçebilirsin. Durumu açıklayın, fakat çeviriden fazla kişinin haberi olmasın." Bardağını dikledikten sonra dönüp Ada'ya baktı. "Öğrendiğin bilgileri paylaşırsın sanırım."

"Tabii," dedi Ada başını sallayarak. Kâğıdın yeniden kıvrılmasını sağlayıp kutunun içine koyarak oradan ayrıldı. Sadece kutuyu bırakmak için daireye uğrayacak sonra Gavin'in yanına inecekti, fakat Dawson'ın orada olduğunu görünce şaşırdı. "Öğrencilerin arasına karışacağını sanıyordum," dedi kutuyu kitap raflarından birine bırakırken.

"Bir süreliğine denedim." Dawson ayaklarını masaya uzatarak koltuğa oturmuştu. Kucağındaki bilgisayarda her ne yapıyorsa önemli olmalıydı ki kaşlarını çatmıştı. "Gavin beni havuzda boğmaya kalktı. Öğrencilere böyle şeyler yaptığını biliyor muydun?"

"Dalga mı geçiyorsun? En az dört kez boğularak ölme tehlikesi atlattım ve bundan sana bahsettiğime eminim."

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Yaşayarak öğrendiğine sevindim." Dawson, Thomas gibi göründüğünden Ada biraz hayal kırıklığına uğramıştı, fakat başarısız olsa da bunu gizlemeye çalışıyordu. "Kaiser bana bir çeviri verdi. Kâhinlerin anlayabileceği bir şey. Murat'a kardeşinin bakıp bakamayacağını soracağım. İşin aslı ne Murat ne de ben, bunu onaylayabilecek durumdayız. Böyle pis bir işe, daha fazla aile karıştırmak riskli."

Dawson bilgisayarın ekranını kapatarak yanına bıraktı. "Hangi dilde?"

"Tamilce." Ada kendini koltuğa atıp başını arkaya bıraktı. Ellerini kafasına götürmüş koparmak ister gibi saçlarına asılmıştı.

"Şu halinin resmini çizmek isterdim. Çok açık görünüyorsun. Fazlasıyla çıplak."

Ada gülümseyip ellerini indirirken başını ona doğru eğdi. Thomas'ın görünümünde olduğuna aldırmadan, gerçeğini hayal ederek uzun uzun baktı. "Bu söylediğin kulağa sapıkça geliyor. Ayrıca bilirsin, eğer normal olsaydık çizmekten değil, çekmekten bahsederdin. Fotoğraf makinesiyle."

Dawson yumuşak bir gülümsemeyle ona uzandı. Ada'nın yanağına düşmüş bir tutam saçı dikkatle tutup yüzünden çekti. "Hiçbir makine seni benim gördüğüm gibi göremez. Onlar mürekkep ve ışıktan ibaret."

"Bahse varım şu anda Thomas gibi göründüğün ve bu halde bana dokunmak istemediğin için sinirleniyorsundur."

"Fırsatım varken ona daha sert vurmalıydım." Ada elinin tersiyle göğsünü tokatladığında Dawson homurdandı. "Sadece birkaç yumruktu. Abartılacak yanı yok."

"O senden çok küçük, Dawson. Karşılık vermesini bekleyemezdin. Sırf hoşlanmadığın için Thomas'a yumruk attın yani, öyle mi?"

"Aynı zamanda senden hoşlandığı için de attım. Teo ve Hilary şüphelenmesin diye Thomas'ın odasına gittiğim zaman etrafı biraz kurcaladım. Senin eski bir fotoğrafını saklıyor. Muhtemelen dosyandan çalmıştır."

"Çalmadı, ben verdim." Dawson hiçbir şey söylemeden ona baksa da Ada onun sessiz sözcüklerini kafasında canlandırabiliyordu. "Bana öyle bakma, senden korkuyor değilim."

"Evet, muhtemelen yüzümün bu kadar renkli olmasındandır," dedi kızıl saçlarını ve mavi gözlerini kastederek. Ada kendini tutamadan güldüğünde Dawson iç geçirdi. "Espri yapmamıştım."

"Biliyorum, zaten bu yüzden daha komik."

"Thomas'a neden fotoğrafını verdin?"

"Kasıtlı yaptığım bir şey değildi." Ayaklarını kendine doğru çekerek botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. "Bir gün eski hatıralara bakarken geldi. Seninle olduğu gibi geçmişimi anlatamadım elbette, ama yanımda sessizce oturup bekledi. Gitmeden önce de tek olduğum fotoğraflardan birini istedi. Ben de verdim," dedi omuz silkerek. "Önemli olduğunu düşünmemiştim."

"O sana âşık, Ada. Sen ciddiye almıyor olabilirsin, ama bir kurdun aşkı derinleşirse işlerin ne kadar çirkinleşeceğini bilmiyorsun. Umalım da Thomas görünenden daha akıllı olsun."

Ada bacaklarını toparlayarak yan döndü. Ayaklarının altını ovuştururken Dawson'a bakıyordu. "Peratha da sana aşık. Üstelik o her bakımdan Thomas'tan çok daha güçlü. Benim Thomas'la aramda sıradan bir arkadaşlık varken siz ikiniz... Kaç yaşından beri arkadaşsınız?"

"Beş," dedi Dawson mırıldanarak. "Annem ve babam, ben beş yaşındayken tekrar Aleut'a gelmişti. Peratha o zaman yeni doğmuş sayılırdı. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben burada değildim ve seni böylesine bir sorumluluğun altında bıraktım. Yargılamaya hakkım yok. Soru sormaya da."

"Hiç de değil," dedi Ada. Ona uzanıp hemen sonra elini geri çekti. "Ne demek istediğimi anlamamışsın. Bak, belki de seni bekleyeceğime söz verdiğim için bu halde olduğumu düşünüyorsun. Bu bir etken ama sadece güç vermek için. Bunu yapmayı ben istedim."

"Hayır, istemedin. Başından beri plana karşıydın."

"Plana karşı olma nedenim alacağım sorumluluklar değildi. Ne kadar da körsün. Plana karşı çıktım çünkü sana işkence etmek ve sonrasında ayrı kalmak istemiyordum. Sana o zaman da açıklamıştım ve bunda ciddiydim. İkisini de atlatabiliriz. En azından birini atlattık. Artık buradasın."

"Ben işkencenin üstesinden geldim," dedi Dawson gözlerini ona çevirerek. "Sen de unut artık."

"Belki artık canın acımıyor, Dawson, ama hiçbir şey bana o günü unutturamaz."

Dawson'ın mavi gözleri titreşti ve bulanıklaşıp daha koyu bir hal aldı. Sanki refleksle değil, bilerek yaptığı bir hareketti. "Daha kötülerini de gördüm, inan bana. Hiçbir işkencecimden bu kadar hoşlanmamıştım üstelik."

"Beni rahatlatma. Yaptığımı senin gibi gülerek anımsamayacağım."

"Tüysüz," dedi Dawson başını yana yatırarak. "Kendine fazla yükleniyorsun. Eğer elimdeki deriyi yüzmeseydin, belki de hâlâ sana dokunamıyor olacaktım. Bunun hiç anlamı yok mu?"

"Anlamı olduğunu biliyorsun," dedi Ada bakmadan sessizce.

"İyi. O zaman böyle davranmayı bırak. Ben artık yanındayım. Hiçbir şeyi tek başına üstlenmek zorunda değilsin. Söz veriyorum, sorumluluklarının azalması çok uzun sürmeyecek."

"Sorumlulukları kaldırabilirim. Sadece bana destek olmak için yanımda kal yeter."

"Tüm görevim buysa sorun yok," dedi Dawson gülümseyerek. Her ne kadar dudak kıvrımları Thomas'a ait olsa da Ada

o mükemmel hatları gözünde kusursuz bir şekilde canlandırabiliyordu.

Kapının arkasındaki kişi yumruğunu gürültüyle çarparken Ada toparlayarak doğruldu. "Murat geldi," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece o, kapıyı yıkacakmış gibi vuruyor." Kapıyı açmaya giderken kazağını kollarını çekiştirerek düzeltiyordu. Murat'a konuyu nasıl açacağından habersizdi. Kardeşini içinde bulundukları bu duruma karıştırmak istemediğini açık bir şekilde belirtmişti. Buna rağmen Dawson gizlice o sınırı aşmıştı. Ada'nın bildiği kadarıyla bu durum hâlâ ikisinin arasında bir sırdı. "Ben de seninle konuşacaktım," dedi Ada içeri geçmesi için yolundan çekilirken.

"Kaiser bahsetti. O yüzden geldim. Sanırım bir kehanet bulmuşsunuz." Ada kitap rafına koyduğu kutuyu alırken Murat, Dawson'a kısaca başını sallayıp selam verdi. Dawson aynı şekilde karşılık gösterirken yerinden kalkmamıştı. Murat, Ada'nın açtığı kutudan parşömeni alıp yüzyıllar önce kırılmış kırmızı mührü bir araya getirdi. "Bu Asena'ya ait."

"Ne?"

"Asena," diye tekrar etti Murat parşömeni açarken. "Kurtların ayrılmadan önce toplu halde yönetildikleri ev. Kitaplarda bu yazmıyor muydu?"

"Bir sürü kitap okudum ama hiçbirinde bu isim yazmıyordu. Burada ayrılmadan önceye ait pek kaynak yok," dedi kitaplığa bakarken. Bir yandan da ilk kurt eviyle ikinci isminin aynı olmasının ne kadar ürpertici bir tesadüf olduğunu düşünüyordu. "Kardeşin bunu çevirebilir mi?"

"Mümkün," dedi Murat huzursuzca. "Birkaç fotoğrafını çeker yollarım. Buraya gelmesinden daha güvenli olur. Akşama sana haber veririm. Çevirip çeviremeyeceğine karar vermesi uzun sürmez."

"Beyinsiz," diye söylendi Tia, ıslattığı bezi sıkarken. Başını sallayıp iç geçirdi ve ıslak bezi Creon'un alnına koydu. "Tam bir beyinsizsin."

Creon gözleri yarı kapalı bir şekilde gülümsedi. "Saçmalık," dedi. Elini alnına götürüp hoşlanmadığı ıslak şeyi alarak yere attı. "Daha iyiyim. Şunları bana sürmeyi bırak."

"En azından artık bayılmıyorsun. Dünden beri ilk göz açışın ve ben kafana bir şey geçirip seni tekrar uyutmayı diliyorum."

"Her zamanki gibi tatlı dillisin." Creon burnunu çekip kolunu başının altına koydu. "Aldığım zehre değerdi. Onda bir şeyler farklı, Tia ve ne olduğunu anlamam lazım. Belki sadece silah olduğu içindir."

"Küstah erkekler kadınları hep hafife alır."

"Bana biraz su ver."

Tia yataktan kalkıp doldurduğu soğuk suyu Creon'un ellerine bıraktı. "Şimdi ne yapacaksın? Annem sana çok kızgın. Ada'yı rahat bırakacağına söz vermişsin." Creon sadece omuz silkip suyunu içti. "Annem seni mahvedecek. Nasıl bu kadar pervasız davranırsın, anlamıyorum."

Creon boş bardağı yere koyup yeniden uzandı. "Annemi bana bırak, tamam mı? Bir sorun çıkmayacak."

"Elbette çıkmayacak." Tia en az kardeşi kadar koyu olan saçlarını omzundan geri yolladı. Creon'a merhamet göstermemesi, cezalandırılması için buradan uzaklaşması gerekiyordu, fakat kan bağı bazen aptallıkları görmezden gelmeyi gerektiriyordu. "Sana bu kadar serbestlik tanırken beni ev politikasına boğması hiç hoş değil," dedi Tia.

Creon yataktan kalkmışken tekrar ona doğru döndü. Yanına gidip yüzünü avuçları arasına aldı ve küçük prenses kardeşini rahatlatmasını umduğu sözleri söyledi. "Sen bir gün onun yerine Remus'u yönetecek kişi olacaksın. Bense istediğimi yapmaya devam edeceğim."

"Hadi oradan!" dedi Tia onu başından savarak. "Ben kraliçe olsam bile sorumsuzun tekine dönüşmeyeceksin. Bunu tamamen aklından çıkar. Hem..." Kraliçe Dionne yanında Aliz'le içeri girince Tia cümlesini tamamlayamadı. Ellerini önünde birleştirip hızlıca başını eğerek selam verdi.

Creon daha az resmî yolu seçti. "Kraliçemin keyfi bugün nasıl?"

"Sayende çok iyi olduğu söylenemez," dedi Dionne. Açıkça oğluna baş belasıymış gibi bakıyor, onu halledilmesi gereken bir sorunmuş gibi çözmeye çalışıyordu. "Hayatta olduğuna ve sonunda uyandığına sevindim. Sanırım artık bir kadını küçümsemenin ne demek olduğunu anlamışsındır."

"Hadi ama!" dedi Creon gülerek başını sallarken. "Sırf kadın diye onu savunmanızı dinleyemem."

"Hatırlatma yapmama izin ver," dedi Tia yavaşça. "O sadece kadın değil. Aynı zamanda Aleut Cellât'ı. Bu sana onun hakkında biraz fikir vermeliydi."

"Kardeşin haklı," dedi Dionne. Ağır adımlarla önüne kadar yürüyüp yanağına dokundu. Creon bir an şaşırsa da sonradan fark etti ki Dionne ona şefkat göstermiyor, sadece ateşine bakıyordu. Böylesi daha mantıklıydı ve Creon'un rahatlamasını sağladı. Şu an hayatında değişkene ihtiyacı yoktu. "Biraz Tia'yı örnek al. Senden küçük olmasına rağmen çok daha fazla sorumluluk sahibi," dedi Dionne çıkıp gitmeden önce.

"Ah, benim kardeşimin emsali olmaz," dedi Creon, Tia'ya göz kırparken.

8

Kalp kendinden olanı seçer.
Ne kadar farklı görünsek de aynı izleri bulur.

"Güzel bir avdı," dedi Ada, iki yana açılan kapıdan yanında Kaiser'la girerken.

Tek bir farkla yan yana yürüyorlardı. Ada iki ayağı üzerindeyken Kaiser kurt formundaydı. Bu haliyle bile Ada'nın omzuna kadar ulaşmıştı. Ürkütücü bir büyüklüğü vardı ve göz alıcı, harika kar beyazı tüylere sahipti. Avdan dolayı üzerinde kirler vardı. Toprak, su ve kan lekeleri.

"Her şey yolunda gitmiş gibi," dedi kapıdaki muhafızlardan biri.

"Sorunsuzdu," dedi Ada başını sallayarak. Kaiser acele etmeden kalesine doğru yürürken herkes durup onu izliyordu. Sahiden mükemmeldi. "Burada her şey aynı mı?" Asıl soru şuydu ki; Dawson canı sıkılıp olay çıkarmış mıydı? Elbette o kadar sorumsuz değildi, fakat bu Dawson'dı. Hangi ölümlü hakkında kesin konuşabilirdi ki?

"Sıkıcılık derecesinde normal."

"Harika."

Ada biraz olsun rahatlayarak dairesine gittiğinde çıkardığı ceketiyle yatak odasına yürüdü. Daha kapıdan içeri adım atmadan Dawson'ı orada bulacağını biliyordu. Ceketini sandalyenin üstüne bırakıp ona doğru döndü ve kaşlarını çattı. Dawson geldiğini duymuş olduğu halde başını kaldırıp Ada'ya bakmamıştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye çıkıştı Ada yanına giderken. Elindeki defteri tutup çekti. "Bu benim günlüğüm. Nasıl okursun?"

"Onları benim okumam için yazmıştın."

"Ben..." deyip boğazını temizledi Ada. Kaşlarını kaldırırken defteri kapatıp göğsüne yasladı. "Evet, öyle. Yine de sorabilirdin."

"Haklısın. Kusura bakma," dedi Dawson içten bir şekilde. "Sadece burada çok sıkıldım ve bana sürekli nasihat veren arkadaşlarımla görüşmek istemiyorum. Bensiz geçen hayatından bir şeyler öğrenmek istemiştim, ama bu oda neredeyse bıraktığım gibi ve tek yolun günlük olduğunu düşündüm."

"İyi, her neyse." Biraz umursamazca ona geri uzattı. İyice sakladığını sandığı günlüklerini Dawson zahmetsizce bulmuş üst üste istiflemişti. "Zaten tam bir günlük sayılmaz. Daha çok sana gönderemediğim mektuplar gibi."

"Harika mektuplar," dedi Dawson gülümseyerek defteri geri alırken. Ada'nın bazen ona hitap ederek, bazense kendisiyle konuşuyormuşçasına yazdığı cümlelere bayılmıştı. Ada neler yaşadığından bahsetse de belli ki bilinçli olarak bunlar hakkında ne hissettiklerine değinmemişti. Sadece Dawson'ı özlediğini yazdığı kısımlarda ya da geçirdikleri kısa zamanda yaşadıklarına değinirken duygularına yer vermişti. "Hepsini okumak için sabırsızlanıyorum."

"Onlar harika değil. Berbat şeylerle dolu."

"Senin bana anlattığın her şey benim için harika."

Ada başını arkaya atıp dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı. "Bu kadar mükemmel olmandan nefret ediyorum, Dawson,"

dedi gözlerini devirerek. Üzerindeki silahları çıkarırken konuşmaya devam ediyordu. "Burası korkunç yaşanmışlıklarla çevrili, fakat senleyken etrafı unutabiliyorum," dedi Ada sessizce.

"Demek isteyince sen de güzel laflar edebiliyormuşsun."

Ada ona bakıp gülümsedi. Başını sallayıp kirli saçlarını geri itti. "Aslında Aleut'u seviyorum. Sadece birkaç kısmının törpülenmesi gerekiyor. Her neyse, duş almalıyım ve sonra da uyuyacağım, tamam mı? Günlerdir Gavin'den kaçıyorum. Beni mahvetmeye karar vermeden önce biraz dinlensem hiç fena olmaz."

"Çok... şey görünüyorsun."

"Ne?"

Dawson kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Sonra yavaşça gülümsedi. "Vahşi."

"Ve bu güzel bir şey mi?" dedi Ada başını kaldırarak ona bakarken.

"Sana ait tek bir şeye kötü dersem benim kellemi alabilirsin."

"Sen romantiksin," dedi Ada şaşkınlık içinde. "Buna inanamıyorum. Kalp mührü senin içindeki romantiği bastırmış ama işte oradasın."

"Buradayım," dedi Dawson, hâlâ dalgın bir halde onu izlerken. "Sadece senin için."

"Beni mahvediyorsun, Dawson," dedi Ada, yumruk yaptığı eliyle onun göğsüne hafifçe vurarak. Tişörtünün uçlarını tuttu ve Dawson'ı çok yavaşça çekti. "Bunu söylediğim için bana kızma ama iyi ki bir kalp mührün varmış. Yoksa kararlı bir kadın seni kendine âşık edebilirdi."

"Böyle bir şey mümkün değil. Kurtlar tek eşlidir ve sen benim gerçek eşimsin."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, bilebilirim ve biliyorum da. Ayrıca kalp mührünü bana yakıştırman hiç hoş değil. Onun yüzünden çok acı çektim."

"Belki de o mühür seni Peratha'nın eşi olmaktan korumuştur. Sana her fırsatta evlenme teklifi ettiğini biliyorum." İçindeki kıskançlık duygularının kabardığını hissedip kendi kendine şaşırdı. Uzun zamandır böyle hissetmemişti.

"Peratha gerçek aşkı bulacak. Onun gerçeği ben değilim."

"Umarım. Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Ben de öyle. Peratha iyi bir eş olacak ve harika bir anne. Sadece doğru kişiyi bulması gerekiyor."

Ada banyoya girdiğinde aklında hâlâ Peratha vardı. İkisinin güzel bir başlangıç yaptıkları söylenemezdi. Daha açıkçası Peratha, Ada'dan nefret ediyordu. Üstelik bunu saklama gereği bile duymuyordu. Ada dâhil kimse o zamanlar buna inanmasa da Peratha, Dawson'ı kaybedeceğini düşünmüştü. Sonuçta tahminleri doğru çıkmıştı, fakat Peratha sonradan fark etmişti ki Dawson'a hiçbir zaman sahip olmamış, dolayısıyla onu kaybetmemişti de. Ada olayların nasıl geliştiğini takip edememiş, kendini Peratha'yla arkadaş halde bulmuştu. Tıpkı Gavin'le olduğu gibi. Üzerinde fazla düşünmediği bir durumdu.

Banyodan çıkıp kıyafetlerini giyindiği sırada salondan gelen konuşma seslerini duydu. Saçlarını çabucak tarayıp kolyesini boynundan geçirdi. Kerim'in ve kendisinin yüzüklerinin asılı olduğu zinciri tişörtünden içeri yolladı.

"Sonunda," dedi Stone onu gördüğünde. Ayağa kalkarak ellerini cebine sokarken Ada'nın hiç de hoşlanmadığı bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Seni beklerken arkadaşınla biraz sohbet ettik. Thomas'tı, değil mi?" dedi Dawson'a kısaca bakarken. "Umarım bir sakıncası yoktur."

"Hayır, elbette," dedi Ada başını sallayarak. "Neden buradasın?"

"Yakın zaman sonra eşim olacak birini ziyaret etmem çok mu tuhaf?"

Dawson birkaç saniye tepki veremedi ve Ada bu durumu kendi avantajına kullanarak hızlıca Stone'un yanına gidip onu

iterek uzaklaştırdı. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum," dedi dişlerini sıkarken. "Nereden çıktı yeniden?"

"Böyle davranarak beni şaşırtıyorsun. Senin de bu plandan memnun olduğunu sanmıştım. Sorun ne, gelinlik mi?" dedi samimi bir ifadeyle başını sallarken.

Ada, Stone'un omzu üzerinden Dawson'a baktı. Yüzündeki ifade değişiyor, kemikleri daha belirgin bir hal alırken gözleri sarı halelerle dalgalanıyordu. Bu dönüşeceğinin habercisiydi. Sınırdaydı. Hem de oldukça keskin bir sınırda. Aleut'un içinde dönüşürse tam bir felaket olurdu. Ada tüm bunları düşünürken derin bir iç geçirip saçlarını geri itti. Stone'un ne yaptığını çözemiyordu. Sanki son birkaç günde konuşulanlar umurunda değilmiş gibi davranıyordu ve...

Ada düşüncelerine son verip gözlerini devirdi ve tekrar Dawson'a baktı. "Biliyor," dedi birden. Onun dönüşümünü durdurmak isteyerek elini kaldırmıştı. "Seni kızdırmaya çalışıyor."

"Neyi biliyorum?" dedi Stone neşeli bir halde.

"Kahretsin," dedi Dawson hırlayarak kendini duvara yaslarken. Parlayan sarı gözlerini Ada'ya çevirdi. "Sahiden bu evlilik hakkında konuştunuz mu?"

"Kaiser'ın fikriydi," dedi Ada. Kollarını bağlayıp hâlâ gülen Stone'a baktı. "Nasıl öğrendin?"

"Ben bir tarafsızım. Sıradan bir Aleut değil."

"Kibrinde başka zaman boğulursun," dedi Dawson doğrulurken. "Dirce'ün büyüleri sağlamdır ve bir tarafsız olsan da büyü genin olmadan bunu geçemezsin. Nasıl öğrendin?"

"Pekâlâ," dedi Stone ellerini havaya kaldırarak. "Amona'yı ziyarete gitmiştim ve..."

"İğrençsin." Ada yüzünü buruşturarak onun sözünü yarıda kesti. Amona'nın iletişimde olmadığı kimse yok muydu? Herkesi kendine nasıl bağladığını Ada anlamıyordu. "Onunla sevgili misin?"

"Amona herkesle sevgilidir."

"Tabii, bunu duymuştum," dedi Ada kısaca Dawson'a bakarak. Aynı soruyu ona sorduğunda Stone'un cevabını vermişti. Dawson sakinleşirken sadece omuz silkti. Ada iç geçirip Stone'a döndü. "Sana öylece söyledi mi yani?"

"Amona herkesle sevgilidir," diye tekrar etti Stone. "Ama ben sadece konuşmak için gitmiştim. Onunla yattığımı söylemedim, hemen sonuca atlıyorsun. Bundan nefret ederim. Ayrıca bana bu gözlerle bakmayın," derken parmağıyla ikisinin yüzünü işaret ediyordu. "Kaiser, Dawson'ın ölmesini ne kadar istiyorsa ben de o kadar yaşamasını istiyorum. Amona da bunu biliyor ve bana memnuniyetle yardımcı oldu."

"Sen sadece çıkarlarını düşünüyorsun," dedi Ada. Henüz bu sebeplerin ne olduğunu çözebilmiş değildi sadece. Ada'nın iki yıl önce Rusya'da öğrendiği kadarıyla Stone'un kardeşi, Dawson'ın annesiyle sevgiliydi. Aynı zamanda tarafsızların liderliğini yapan adamın oğullarıydı. Bu da Dawson'ı kayıp prens yapıyordu. Liderlerini kaybettiklerinde yerine Dawson'ın babası geçmesi gerekiyordu ve o da liderliği reddettiği zaman tek çözüm Stone'un ortaya çıkmasıydı. Fakat Stone bunu yapmak yerine Aleut'a sığınmış, sırrını saklamıştı. O zamandan beri tarafsızlar Stone'un da öldüğünü varsaymış, böylece meclisle -yaşlılarla- yönetilmeye başlanmışlardı.

"Çıkar veya değil. Onun yaşamasını amaçlıyorum," dedi Stone duyduklarından hoşlanmayarak. "Hangi yoldan gidersem gideyim ikimiz de aynı sonucu istiyoruz, bu yeterli olmalı."

Cevap vermelerine fırsat kalmadan dışarı çıktığında Ada kapıyı iterek kapattı. "Stone son davette oradaydı," dedi sesli düşünerek.

"Yani?"

Ada başını kaldırarak Dawson'a baktı. "Anlattıkların aklıma geldi sadece. Stone tarafsızlardan uzaklaşmak, onları öldüğüne

ikna etmek istiyorsa nasıl oldu da davete katıldı? O akşam elliden fazla tarafsız oradaydı."

"Eğer Stone'u tanıyorsam tüm davetli listesini tek tek kontrol etmiş, kimseyi tanımadığına emin olmuştur. Aleut'a yerleştiğinden beri iki yüz yıl geçti, Tüysüz. Bu ölü sanılan bir insanı küçük gördükleri Aleutların yüzlerinde aramamak için yeterli bir zaman."

"Sanırım sadece kardeşinin gelmediğini garantilemiştir. Bunca yıldan sonra Stone'u tanıyabilecek tek kişi odur."

"Yeni aile sorunları istemiyorum. Kesinlikle Stone'un yaptıkları da umurumda değil." Dawson ellerini birleştirerek Ada'ya bambaşka bir enerjiyle baktı. "Gidip saçlarını kurutmanı istiyorum. Bu evlilik olayını ve neden bana anlatmadığını konuşacağız ama şimdi..." Elini yatak odasına doğru salladı. "Gitmemiz gereken bir yer var. Yarın döneceğiz."

"Ah, şu işe bak!" dedi Ada sahte bir heyecanla. "Eski buyurgan Dawson geri dönmüş. Kendisini pek özlememiştim."

"Yalan söylediğini görebiliyorum," dedi Dawson arkasını dönerken.

Ada, aura renklerinden ve Azülerin saçma sapan güçlerinden yakınırken yatak odasına döndü. Saçlarını kuruturken kıyafetlerini de değiştirmesi gerektiğini düşündü. Her nereye gideceklerse pijamalarının uygun olduğunu sanmıyordu. "Nasıl bir şey giymem gerektiğini söyleyebilir misin?" diye seslendi.

"Bu sana tuhaf gelebilir ama moda bilgilerim pek de geniş değil."

Ada başını uzatarak salona baktı. "Onlardan biri gibi görünmeyebilirsin, ama kesinlikle Azü kibrine sahipsin."

"Kot pantolon ve bluz uygun olacaktır."

"Teşekkürler, tüm ihtiyacım buydu."

Yarım saat sonra Aleut'tan çıkmışlar, demir kapılara doğru yürüyorlardı. Ada'nın Dawson'ın adımlarına yetişememesinin

sebebi yüksek topuklu botları değildi. Bunlarla birkaç sefer koşmuştu bile.

"Bana kızgın mısın sen?" dedi Ada ellerini ceketinin cebine sıkıştırırken.

Dawson telefonuyla uğraşırken cevap verdi. "Hayır. Neden böyle düşündün?"

"Çünkü benimle konuşmuyorsun ve önümden yürüyorsun." Kapılardan geçip Aleut'takileri geride bıraktıklarında Ada birden durdu. "Beni daha bugünkü uykumu almadan odamdan kaçırdın ve ormana sürükledin. Ne olduğunu bilmeye hakkım var."

"Yürümeye devam et, Tüysüz. Fazla vaktimiz yok."

"Ne için?!" diye bağırdı Ada arkasından. Dawson durmayınca boğuk bir çığlık atıp hızlı adımlarla onu takip etmeye devam etti. "Bazen seni bağlayıp sorularıma cevap verene kadar dövmek istiyorum."

"Bunu zaten yaptın, hayatım."

"Acımasızsın."

"Yine de seni seviyorum."

"Sadece hayal görüyorsun," dedi Ada. Bir ağaç kütüğünün üstüne çıkıp aşağıya atladı. "Belki de kurtadam tarzında bir Stockholm Sendromu yaşıyorsundur. Bilirsin, rehinenin kendisini alıkoyana ilgi duyması ya da ona benzer bir şeyler."

"Beni kaçırmadın."

"Ama bağladım ve işkence ettim. Bence bu kaçırmanın çok üstünde. Yani bilemiyorum- Ah," dedi Ada, Dawson birden önüne çıkınca. "İyi anlaşıyoruz, Dawson. Mükemmel ve normal bir çift değiliz ama idare ederiz. Yine de... aşk mı? Bilemiyorum. Bizim için çok fazla."

"Aramızda gezinen duygular gibi," dedi Dawson gülümseyerek. Telefonu arka cebine sıkıştırırken başını yüzüne eğdi. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyordu. "Yapma böyle, Ada. Duygularının rengini görebiliyorum. Öylesine canlı ve hayat dolu ki."

"Ne?"

"Doğru. Hayat dolu. Sen benim burada olduğumu bilmediğin zamanlarda rengin sürekli sarıydı. Sabittin. Şimdi rengârenksin. Sadece benim yanımda böylesin ve bu hoşuma gidiyor. Keşke sen de üzerimdeki renklerimi görebilseydin. O zaman hislerimin gerçek olduğunu anlardın."

"Ben biliyorum..."

"Bilmiyorsun. İstemiyorsun, Ada. Aramızdaki bu özel şeyi hak edemeyecek kadar kötü olduğumuzu düşünüyorsun. Bence artık bunu hak ettik." Ada dudaklarını tekrar aralamışken Dawson başını salladı. "Daha fazla konuşmak yok. Beni takip et."

"Prensimiz nasıl emrederse," diye söylendi Ada gözlerini devirerek.

Dar bir patikayı geçerlerken bu sefer hiç konuşmadı. Sadece Dawson'ı takip etti ve onun sessizliğini kötü yorumlamamaya çalıştı. Dawson zaten çoğu zaman suskun olurdu, ama böyle anları hissedebiliyordu. Düşüncelerini duymak için neler verirdi şu anda. Yüzüğüyle gergince oynarken başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ayın ve yıldızların inatçı ışıkları dalların arasından görünüyordu.

Dawson ceplerini karıştırarak araba anahtarlarını çıkardı. Gecenin sessiz karanlığında farlar parlayıp söndü ve kilitlerin açıldığına dair kısaca öttü. Dawson yolcu tarafının kapısına geçip başıyla binmesini işaret etti.

Ada araçtan destek alarak cipe tırmanırken, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Gizemli tavırlar hiç hoş değil."

Dawson kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçti ve ormandan çıkıp şehir merkezine sürmeye başladı. "Bunun hoşuna gidip gitmeyeceğini bilemiyorum." Ses tonu da sözleri gibi kararsız geliyordu. Attığı adımlardan her zaman son derece emin olan Dawson tereddütlüydü.

Bedeni Thomas gibi görünebilirdi ama onun duruşunun yansımasıydı. "Stone'u sorun haline getirme, tamam mı? Eğer biraz daha geç kalsaydın evli biri olacağımı düşünüyorsun."

"Düşünmediğimi söyleyemem," dedi Dawson ona bakmadan. "Emniyet kemerini tak."

Ada konuşmaya devam ederken gözlerini ondan ayırmadı ve uzanıp kemeri buldu. "Senin burada olduğunu bilmeden önce teklifi imkânsız bulduğumu onlara söylemiştim zaten." Kilidi çabucak yuvaya yerleştirdi. "Tamam, sen buradaydın ama ben bunu bilmiyordum bile. Diğer türlü de bir şey değişmeyecekti. Hem Kaiser, beni evlenmem için zorlamadı. Kararım hoşuna gitmese de baş edemeyeceğim bir şekilde ısrar etmedi."

"Beklemek için iki senenin bir insana göre çok fazla olduğunu biliyorum."

"Bu bekleyen ve beklenilen insana göre değişir, güven bana." Dawson omuz silkince Ada kaşlarını çattı. "İnanmıyor musun?" diye sordu.

"İnanamıyorum. Başıma böyle... güzel bir şeyin gelmesi beni kuşkulandırıyor."

"Daha kabul edilebilir, "dedi Ada önüne dönerken. Başını cama çevirip dışarıyı izlemeye başladı. Dawson'ın böyle hissetmesinin üzücü olduğunu düşünüyordu. Diğer yandan kendisi de pek farklı değildi. Mutlu olduğu zaman birinin gelip üzerine balyoz indirmesini bekliyordu. Tedirginlik, korku ve endişe her zaman oradaydı. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum," dedi Ada, ana caddelerden birinde durduklarında. Dawson arabayı park edip aşağıya inmişti. Kapısını açarken üzerindeki kasveti dağıtmış görünüyordu. Ada burnunu kırıştırarak emniyet kemerini açtı. "Dawson sürprizlerden hoşlanmıyorum, lütfen."

"Aşağıya in," dedi Thomas'a ait kızıl kaşlarını çatarak.

Ada söyleneni yapıp kapıları kilitlenen arabaya yaslandı. "Thomas'ı seçmenin tek nedeni bana duyduğu aşk olamaz, değil mi? Evet, o bir kızıl ama başka melezlerden birini de seçebilirdin. Gavin'in öğrencileriyle sık sık aynı ortamda bulunuyorum ve onların arasından bir melezi seçmen çok daha az dikkat çekerdi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Genlerinden dolayı bir Buky'ye ihtiyacın vardı, ama Dirce ufak bir çaba ile bunu geçersiz kılabilirdi. Thomas'ı seçtin çünkü hayatın boyunca kızıl olduğuna şüpheyle yaklaşılmıştı ve şimdi tam bir kızılsın. Başka bir bedenin görüntüsünü çalmış olsan bile ilk defa kimse sana kuşkulanarak bakmıyor."

"Bu derin analizini takdir ediyorum, ama lütfen benim üzerimde psikolog numaraları yapma. Murat'la yeterince uğraşıyorum zaten."

"Hâlâ nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Sabır bir kurdun sahip olması gereken önemli özelliklerdendir."

Ada sessizce iç geçirdi. "Eminim öyledir."

Dawson onu karşı kaldırıma götürdü. İlerideki şık binanın gösterişli tabelasını işaret etti. "İçeri gir, ilerle ve yukarı çıkan merdivenlerin orada beni bekle."

"Alan testi mi?" dedi Ada ona bakarken. "Artık eğitimimle sen ilgilenmiyorsun ve uzun zamandır alan testine girmeme gerek kalmıyor. Bana ve yeteneklerime güvenmiyorsan sorun değil ama bu-"

"Tüysüz," dedi Dawson sözünü keserek. Ada'nın arkasına geçip omuzlarını tuttu ve başının tepesini öptü. "Hemen geleceğim. Hadi, söylediğimi yap," deyip onu hafifçe itti.

Ada dudaklarını ısırırken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini binadan ayırmadan yürümeye başladı. Kapının önündeki koruma sadece baktı ve hiçbir şey sormadan içeri girmesine izin verdi. Aynı şekilde müşteri kabul kısmında bekleyen kadın da ceketini almak için yaklaşmış, başını eğerek iyi bir akşam geçirmesini dilemişti.

Dışarıdan çok belli olmasa da oldukça lüks bir yerdi ve çizmelerine sıkıştırılmış pantolonu, bluzu ve dağınık saçlarıyla buraya uygun değildi. Anlaşılan Dawson modadan anlamadığını söylerken abartmamıştı.

"Her neyse," dedi Ada etrafı ve kendini analiz etmeyi keserek.

Saatini kontrol edip merdivenlere yaslanarak beklemeye başladı. Çizmesinde ve kemerinin arka kısmında saklı bıçakların belli olmamasına minnet duydu. Yoksa ciddi problemleri olabilirdi. Neden böyle bir yere geldiklerini hâlâ anlamlandırabilmiş değildi ve bunu yapabileceğini sanmıyordu. Üç sene önce tam da keyif alacağı bir yer olabilirdi. Ama şimdi uzak geliyordu.

İç geçirerek saatine bir kez daha baktıktan sonra başını kaldırdığında Dawson'ı gördü. Gerçek Dawson'ı. Tüm sıkıntısına rağmen gülümsemeden edemedi. Dawson üzerindeki siyah, kravatsız bir takım elbiseyle yürürken sadece Ada değil, birçok kişi onu izliyordu. Saçlarını elleriyle düzeltmeye çalıştığı belli oluyordu. Başarısızlığına rağmen daha iyi görünüyordu. İki düğmesi açık, kravatsız gömleğiyle müthiş uyumluydu.

"Kendimi berbat hissetmeme yol açıyorsun," dedi Ada, Dawson yanına geldiğinde. Yakın masalardaki kadınlar, önce Dawson'a sonra Ada'ya bakıp ikisini dengelemeye çalışıyor ve başaramıyorlardı. "Neden düzgün giyinmemi sağlamadın? Ben bu haldeyken böylesine mükemmel görünmeye nasıl cüret edersin?"

"Bu bir iltifat mıydı?" dedi Dawson gülümseyerek.

"Hayır. Kesinlikle değildi," dedi Ada, ama yüzünde gezinen neşeyi gizleyemiyordu. *Yanımda ama onu özlüyorum,* diye düşünmeden edemedi. *Gözlerinin sıcak koyuluğunu, dudaklarının kıvrılışı ve saçlarının alnına dağılmasını görmeden nasıl hasret giderebilirim?*

Dawson eğilip Ada'nın saçlarını geriye itti ve kulağına konuştu. "Sana bir şey söylemedim, çünkü sürpriz olmasını istedim. Ayrıca her halinle müthiş görünüyorsun ve bu bir iltifat değil." Doğrularak kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Ada koluna bakarak gözlerini kırpıştırdı. Başını kaldırırken bu sefer şaşkınlık içindeydi. "Sen bana çıkma teklifi ediyorsun."

"Bir mahsuru yoksa... evet, sanırım bunu yapıyorum." Ada bir an dalıp gitti ve tüm bu saçmalıklar içinde ona sahip olduğu için kendini mutlu hissetti. "Ada?" dedi Dawson başını eğerek. "Kabul etmiyor musun? Bir sürü göz bizi izliyor da."

"Ah," dedi Ada boğazını temizleyerek. "Kabul etmemem mümkün mü hiç?" Keyifli bir halde saçlarını omzundan geri itip koluna girdi.

Dawson elini onun elinin üzerine koydu ve merdivenleri çıkmaya başladılar. Basamakların kenarlarına mumlar yerleştirilmiş, yerler gül yapraklarıyla doluydu. Ada beklemediği bir anda kendini özel hissetmenin sersemliği içindeydi. Tabii, ortama uyumlu giyinmiş olsaydı daha iyi hissedeceği kesindi. Dawson'a bakarken bunun o kadar da umurunda olmadığına karar verdi.

Merdivenleri çıkmayı bitirdiklerinde takım elbiseli garson onlara masalarına kadar eşlik etti. Cam duvarlarla sarılı üst kat onlarca mumla aydınlatılmıştı. Dışarıdan gelen ay ışığıyla ortama romantik bir hava katmışlardı. Ada bulundukları yerde gözlerini gezdirdi fakat sadece bir masa gördü. Karşılıklı iki sandalyesi olan masa odanın tam ortasındaydı. Yere dağılıp kıvrılan saten bir örtüyle kaplanmıştı. Üzerinde zarifçe titreşerek yanan iki mum vardı.

"Bunu sahiden yapmışsın," dedi Ada inanamayarak.

"Öyle görünüyor," dedi Dawson. Nefesini tutarak bekliyordu. Ada kadar şaşkın, aynı zamanda tedirgin ve tuhaf bir şekilde heyecanlı. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," dedi Ada. Kolundan çıkıp iki elini birden tuttu. "Erkek arkadaş olmayı bilmediğinden bahsetmiştin ama bu açığı kapatıyorsun bence."

"Değil mi?" Ada başını sallayınca Dawson soluğunu bırakarak rahatladı ve yanağından öptü. Elinden tutarak masaya götürdü. Sandalyesini çekerken oturmasını rica etti. Dawson da karşısına geçerken bakışları birbirinden ayrılmıyordu. "Son iki yılda vejetaryen olmadığını umarak yemekleri ben seçtim," dedi Dawson.

"Vejetaryen olma gibi bir hakkım olduğundan şüpheliyim," dedi Ada arkasına yaslanırken. Garson açılan asansör kapılarına doğru yürüyüp tekerlekli servis masasını yanlarına kadar

sürdü. Masaları yiyeceklerle donatılırken ikisi de sessizdi. Gönderdikleri ufak gülümsemeler ve göz kırpışlar haricinde durgundular.

Garson iyi dileklerini sunduktan sonra onları yalnız bıraktı. Dawson peçeteyi açıp kucağına sererken hâlâ Ada'ya bakıyordu. "Bugün normal sevgililer gibi randevuya çıkmamızın dışında ne yapacağız biliyor musun?" Ada onun adımlarından giderek peçetesine uzanırken gözlerini kısmıştı. "Sana kurt olmanın olumlu yönlerini anlatacağım. Bunun zihinsel bir durum olabileceğini biliyorum," dedi Dawson.

"Tıpkı senin gibi."

"Evet," dedi Dawson başını sallayarak. Çatal ve bıçağı eline aldı. Sonra durup bıçağı yerine bıraktı. "Gençken dönüşme zamanım geldiğinde ve kurduma ulaşamadığımda tüm dolunaylarda acı çekerdim. Sen kaç dolunaydır bu haldesin?"

"İki."

"İki dolunay azmış ama..."

"İki yıl. Aleut'a döndüğümüzden beri böyleyim."

Dawson birden hareket etmeyi keserek başını kaldırdı. Ada yemeğine odaklanmış görünüyordu. "İki yıl," dedi Dawson acıdan boğuklaşan sesiyle. Ada ona bakmadan başını salladı. Dawson boğazını temizleyip şarabını yarısına kadar içti ve konuşmaya devam etti. "Murat'ın annesi benim için o programı buldu ve eğitim merkezine gittim. Rahatlamamı ve böylece dönüşmemi sağladılar. Sana da aynısını yapmalıyız."

"Nasıl?"

"Kurtlar konusunda birçok şey biliyorsun, ama hiç merak edip nasıl dönüşüleceği hakkında araştırma yaptın mı?"

"Hayır." Ada oturduğu yerde kıpırdanarak çatal ve bıçağını daha sıkı tuttu. Konuşmanın gittiği yerden rahatsız olmaya başlamıştı. "Bunun bir randevu olması gerekiyordu."

Dawson onun eline uzandı. Ada dokunuşuna olağan bir alışkanlıkla tepki verdi. Çatalı bırakarak parmaklarının iç içe

geçmesini izledi. "Rahatlamanı sağlamaya çalışıyorum," dedi Dawson.

"İşe yaramıyor."

"Yarayacak. İnan bana." Dawson elini öpüp yavaşça bıraktı. "Şimdiye kadarki sorunun neydi, söyle bana. Neden dönüşmek istemiyorsun?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Ada..."

"Normal olmamız gerekiyordu. Bunu yapma amacın ne?"

Dawson sandalyesini itip yanına gitti ve ellerini kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Ada derin bir nefes alırken Dawson, renginin maviden kırmızıya geçişini izledi. Yüzüne dokunup sevmesine izin verilen ilk parçasına dokundu. Ada'nın saçları canlı bir varlık değildi, fakat Dawson tam tersini hissediyordu. "O kadar da iyi öğrenememişim, değil mi?" dedi mırıldanarak.

"İyi gidiyorsun," dedi Ada başını sallayarak. Dawson uzaklaştığında Ada ne yaptığını anlamadan onu izledi. Birkaç dakikalığa gözden kaybolup geri döndüğünde yumuşak bir müzik duvarlardan yayılmaya başladı. Dawson parmaklarına dokunarak yönlendirdiğinde tıpkı birlikte katıldıkları ilk davetteki kadar dikkatliydi. Ada eski bir geleneği yeniden dirilterek ikinci kez siyah giymiş, bu kez kasıtlı olarak yapmıştı. Tarafsızlar dâhil bir yığın Aleut'un gözü önünde Dawson'ı arzuladığını ilan etmişti. Birçok kişi inanmamıştı elbette, fakat o geceki amaçlarına ulaşmışlardı, tarafsızların yönetimindeki yaşlılar Ada'nın yanına gereğinden fazla yaklaşamamıştı.

"Dans ediyoruz. Bu normal bir randevu gibi mi?"

"İşin aslı yaptıklarının hiçbiri normal bir randevu gibi değil," dedi Ada. Dawson şaşırınca Ada hemen ekledi. "Demek istediğim her şey mükemmel. Fazlasıyla mükemmel ve insancıl."

"Bu iyi bir şey mi?"

Ada iç geçirdi. "Tamam, insancıl olmayı sevmiyorsun."

"Zayıf olmayı sevmiyorum. Arada fark var."

"Biliyorum." Ada kollarını onun boynuna dolayıp biraz daha yaklaştı. Ellerini kaldırıp ensesine koydu ve saçlarını okşadı. "Tüm bunları bir daha beklersem sana haksızlık etmiş olur muyum?"

"Hayır. Yeniden yapmak isteyeceğime emin olabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Ada çenesini omzuna yaslarken. "Yaptığın her şey için, yanımda olduğun için."

Bir süreliğine oldukları yerde hafifçe kıpırdanarak dans ederlerken daha çok birbirlerine sarılıyor gibiydiler. En çok ihtiyaçları olan da buydu aslında. Vücutları baştan sona uyum içinde birleşmişti. Ada kollarını aşağıya indirerek Dawson'ın beline sarıldı. Birkaç cümle haricinde anlamını çözemediği Fransızca hüzünlü bir şarkının sonuna kadar öylece devam ettiler.

Şarkı sona erdiğinde Ada kollarını çözmeden başını hafifçe geri çekti. Dawson onun konuşmasını bekledi fakat Ada sadece bakıyordu. Hayatında belki de ilk defa utangaç hisseden Dawson olduğu yerde kıpırdandı. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Nereden başlasam ki?" dedi Ada oyunbaz bir şekilde omzuyla onu dürterken.

"Tüysüz, dikkat et, benden etkileniyor gibisin."

Ada dudaklarını ısırarak başını salladı. "Sanırım öyle," dedi.

Parmaklarının uçlarında yükselip Dawson'ı öptü. Dudakları buluştuğunda bir an için ikisi de o soğuk bodrum katına ve etraflarında yükselen kan kokusuna geri dönmüştü. Dawson'ın elleri gevşedi ve ona fazla yaklaşmadı. Ada'ya geri çekilme şansı verdi. Ada dönüp gitmeyeceğini, kalbinde ve hayatında kalıcı olmak istediğini belirtircesine ceketine tutunan ellerini yumruk yaptığında, Dawson yakaladığı taze bir huzurla gözlerini kapadı. Elleriyle Ada'nın yüzünü kavrayıp başparmaklarıyla gözlerinin kenarını okşadı.

Dudakları önce tereddütle, ardından büyük bir istekle birbirini karşıladı.

9

Mutlu olmayı göze almak bazen
Karşılaşılabilecek en büyük meydan okumadır.

Ada daireden içeri girerken gözlerini ovuşturuyordu. Gün doğmak üzereydi ve yaklaşık otuz saattir uyumuyordu. O esnemekle meşgulken Dawson gülümseyerek önünde durmuş ceketini çıkarıyordu. Ada esnemesi bittiğinde gözlerini kapatıp alnını Dawson'ın omzuna yasladı.

"Çok fazla çalışıyorsun," dedi Dawson, boynuna sarılan saçları onu rahatlatmak için çekerken. Ada mırıldanarak onaylamaktan başka tepki vermemişti. Dawson saçlarını sırtına bıraktı ve kulağının altından boynuna doğru uzanan iki dövmeyi okşadı. "Bunları yaptırmak zorunda kalmanı istemezdim."

Ada geri çekilerek Dawson'ın çenesini okşadı. Kirli sakalının parmak uçlarında bıraktığı histen hoşlanıyordu. "Biliyorum," dedi dudaklarına dokunarak. "Artık bu konuda kendini suçladığını da duymayacağım. Kaiser'a hak ettiğini verdiğimiz zaman tüm bunları arkamızda bırakacağız. Şimdi biraz uyumam lazım. Senden daha fazla uykuya ihtiyacım var."

Dawson parmağını burun çizgisinde kaydırırken Ada keyifle gülümsedi. Onun neden böyle bir şey yaptığını anlamıyor ama tarifsiz şekilde hoşuna gidiyordu. Son derece içten, samimi ve masumdu. Hiç kimsenin Dawson'da görmediği bambaşka bir tarafı yansıtıyordu.

Ceketini kapının arkasına asan Dawson, onu yatak odasına götürdü. "Sana giyecek bir şeyler vermemi ister misin? Burası sıcak değil."

"Çok iyi olur." Yatağın kenarına oturarak çizmelerinden kurtulurken Dawson çekmeceli bir dolabı karıştırıyordu. Ada kendini geri bırakarak nem lekeleriyle kaplı tavana baktı. "Burası berbat bir yer ama yine de sevdim. Aleut'taki tüm görkem ve sahtelikten uzak. Sadece bir geceyi değil, günümün tamamını burada geçirmek isterdim ama belki de Aleut'a dönmeliyiz. Eğer Kaiser beni çağırırsa..."

"Murat ve Stone'un haberi var. Seni idare edeceklerdir. Bunları giy." Arkasını dönerek elindekileri yanına bıraktı. Yatak odasından çıkmadan önce yüzüne küçük bir öpücük bırakmıştı.

Ada, Dawson'ın kokusunun sardığı rahat kıyafetleri giyerken gözlerini güçlükle açık tutuyordu. İçeri gitmek istese de yorgunluğu daha ağır bastı. Bu yüzden yorganın altına girip gözlerini kapadı. Geçirdikleri akşamın ne kadar güzel olduğunu düşünemeden uykuya dalmıştı bile.

Dawson, mutfaktaki ada tezgâha oturmuş, telefonundaki mesaja bakıyordu. Ada'nın düzenli nefes alıp verişlerini duyduğunda uyuduğunu anlamıştı. Bu yüzden daireden ayrılırken sessizdi. Aşağıya indiğinde binanın olduğu ara sokaktan caddeye çıkan kısma değil de yüksek duvarlarla çevrili çıkmaz sokağa girdi.

"Takım elbise ha?" dedi Stone duvarın tepesinden aşağıya atlarken. "Randevuya mı çıktınız yoksa?"

"Bana şu evlilik meselesini anlat."

"Kaiser'ın bu teklifini beklemediğimi söyleyemem. Benzer politikalara mazur kalmış. Yönetimde daha fazla hak iddia etmek için Deanna'yla evlendi. Aynısını benim de yapmam gerektiğini düşünüyor."

"Peratha'nın erkek kardeşleri hâlâ görünürde yok mu?"

Stone başını iki yana salladı. "Benzer küçük evlerde eğitim görüyorlar ama ikisinin yaşını toplasan benimki kadar etmez bile. Kritik bir zamanda Kaiser haklı olarak benim devam etmemi istiyor."

"Ada'yla Kaiser'ın arasında nasıl bir ilişki var?"

"Sağlam. Şaşırtıcı ve Ada'nın bunu nasıl başardığını da bilmiyorum ama Kaiser ona güveniyor. Ava giderken yanından ayırmıyor, toplantılarda da öyle. Verilen her davette ya da karşılaşılan her toplulukta diğerlerinin Ada'yı gördüğünden emin oluyor. Patavatsız olmamasını tembihliyor ama bence bundan hoşlanıyor."

"Nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Ondan nasıl hoşlanıyor, Stone?" dedi Dawson sabırsızca. Uçuşan soğuk saçlarını geri iterken gelen sesleri duydu. Sabahın karanlık saatlerinde olmalarına rağmen sokaklarda hâlâ insanlar vardı.

"Sanırım Ada, Kaiser'ın belli kalıplara sokulmuş Peratha'sı." Dawson başını sallayarak binanın girişine doğru bir adım attı. Aleut'a döndüğünde Stone'la bu konuşmaya devam edecekti, ama şimdi bir an önce yukarı çıkmak istiyordu. "Dawson," dedi Stone onu durdurarak. Dawson omzu üstünden Stone'a baktı. "Ne zaman ne yapacağı belli olmayan birine dönüştüğümü biliyorum. Belki bu genetiktir çünkü sen de böylesin. Ben sadece bilmeni istiyorum ki ne olursa olsun Ada'yla evlenmezdim."

"Ne de olsa hayatının aşkını arıyorsun, değil mi?"

"Bu çok zor bir olasılık mı?"

Dawson tamamen ona döndüğünde bu sefer alay etmiyordu. "Hayır. Hayır, değil."

Ada spor salonuna girdiğinde, Gavin bir öğrenciyi kolunu kırmakla tehdit ederek sırtına bastırıyordu. Ada'yı gördüğünde çocuğu serbest bırakarak alkışlamaya başladı. "Bu hediyeyi neye borçluyuz, Mahfer?"

Kendilerine yönelik olmamasına rağmen Gavin'in öfkesiyle sessizleşen öğrenciler, dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Ada gözlerini devirip yürümeye devam etti. "Çocukları korkutuyorsun, hayatım. Problemlerimizi baş başayken halletmemiz gerektiğini söylemiştim sana."

"Sakın gülmeye kalkmayın," diye tısladı Gavin, gözlerini Ada'dan ayırmadan. Öğrenciler tamamen sinmiş bir halde ikisini yalnız bıraktılar. Mümkün olduğunca hızla spor salonundan ayrılmışlardı.

"Özür dilerim." Ada omuzlarını kaldırırken ellerini beline yasladı. "Hayatımda bazı şeyler oluyor ve birkaç gün içinde sen de bana hak vereceksin."

"Eğer ölü olursan hayatında neler geliştiği kimsenin umurunda olmaz, Mahfer ve ölmemeni sağlayan tek şey bu," derken işaret parmağıyla yeri gösterdi. "Saf ve intihar meraklısı bir halde Aleut sınırlarına girdiğinden beri programıma uyuyorsun. Şimdiye kadar da bunu hiç aksatmamıştın."

"Deborah'la sevgili misiniz?" dedi Ada hem konuyu değiştirmek hem de sahiden neler olduğunu merak ettiği için.

Gavin bir an ne söyleyeceğini bilemeden kaşlarını çattı. Ellerine sarılı olan kumaşı çözerken gözlerini kaçırdı. "Nereden çıkardın bunu? Deborah'la mı konuşuyorsun sen?"

"Kız arkadaşın benden nefret ediyor." Dolabına gidip eldivenlerini çıkardı. Konunun kendisinden uzaklaşmasına memnun olmasına rağmen Deborah'la aralarındaki durumdan sahiden

rahatsızdı. Hiçbir zaman iyi anlaşacaklarını düşünmemişti fakat bu şekilde olmalarını da istemezdi.

Gavin omzunu duvara yaslayıp Ada'ya bakarken dilini dalgınca dudaklarında dolaştırdı. "Senden nefret etmiyor. Sadece..."

"Ediyor," dedi Ada. Dolabı sertçe kapadı. Parmaksız deri eldiveni giyip hızlıca bantladı. Diğerini giymesinde yardımcı olması için Gavin'e uzattı. "Tıpkı Peratha gibi. Belki sen ve Murat da aynı şeyleri hissediyor ama göstermiyorsunuz. En azından Deborah dürüst davranıyor."

"Deborah sırf tekrar Dawson'la aile olmak için Remuslardan kaçtı. Keşke benim için yaptı diyebilseydim, fakat amacı Dawson'ın affını kazanmaktı ve onunla arası düzelmek üzereyken onu tekrar kaybetti. Seni suçlu görüyor, fakat Dawson geri döndüğünde her şeyi unutacaktır."

"Senin yardımcı olacağın kesin." Ada hafifçe gülümserken kaşlarını kaldırdı. "Yani umuyorum ki yardımcı olursun."

"Elimden geleni yaparım ama sandığın gibi bir durum yok. Bu fikre nereden kapıldığını anlamasam da Deborah'la ben sevgili değiliz. Sadece biraz yakınlaştık, hepsi bu." Ada'ya yürümesi için elini sallarken yaşadıkları o yakınlaşmayı düşünüyordu. Volkanlar patlatan ya da yıldızlar kaydıran bir birleşme olduğu söylenemezdi, fakat birkaç saniye süren öpüşmeleri bile bu hissi vermeye yetmişti.

"Biliyorsun, normalde olsa Deborah'la konuşurdum. Aranızda her ne varsa çözmenize yardımcı olmak için, ama sanırım işe yaramaktan çok daha da berbat hale getiririm."

"Bu senin yardımcı olmanla çözülebilecek bir sorun değil." Karşılıklı durduklarında Gavin, Ada'nın ısınma hareketlerini bitirmesini bekliyordu. "Çabanı takdir ediyorum fakat özrün hâlâ geçersiz. Bana günlerdir ne yaptığını söyleyeceksin."

"Benim sırrım değil. Yoksa hemen anlatırdım, emin ol."

"Keyfin yerinde senin," dedi Gavin şüpheye düşerek. Gözlerini kısmış, baştan sona onu inceliyor, en çok bakışlarını araştırıyordu.

"Bu beni boğmaya çalışmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Gün gelecek nefesini kontrol etmeyi öğrettiğim için bana teşekkür edeceksin, Mahfer."

"O gün bugün değil, Akrep."

Gavin yumruk yaparak havaya kaldırdığı ellerini indirdi. "Gerçekten bir şeyler var. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Eğer beni yorarak bayılmamı sağlarsan anlatırım."

Gavin kahkaha atarak ellerini tekrar yumruk yapıp göğüs hizasında kaldırdı. "Son zamanlarda kazandığım en kolay iddia olacak."

Ada da yan durarak aynı pozisyonu alırken iç geçirdi. "Kalbine sapladığım bıçakları unutuyorsun, ama merak etme, zevkle hatırlatacağım," deyip ona saldırdı.

Gavin, Ada'dan gelen tekmeyi iki kolunu kullanarak engelledi ve bir adım geri kaçıp kendine alan yarattıktan sonra yerden güç alarak etrafında dönüp bacağını savurdu. Ada, Gavin'in -ya da herhangi bir kurdun- tekmelerini tutmamayı, kırılan bir kolun sonucunda öğrenmişti. Bu yüzden hızla geri çekilip Gavin'in boşa tekme sallamasını sağladı ve daha o dengesini sağlamamışken Ada ayağının tabanını göğsüne indirdi.

Sadece dakikalar sonra Ada onuncu kez mindere yapıştı. Ellerini yere koyarak kalkarken ağzından damlayan kan mindere düştü. Elinin tersiyle saçlarını geri itip burnunu çekti. "Yüzüme ayağını indirmek çok pis bir numara, Gavin. Bu antrenman kurallarını içermiyor."

"Bu bir karşılaşma, antrenman değil," dedi Gavin.

Yerdeki rakibi kadar olmasa da yorulmuştu ve bu Ada'nın hoşuna gidiyordu. İlk yıl boyunca Ada, Gavin'i terletemezdi bile, ama artık yol kat ettiğini hissediyordu. Onu yoruyor, mindere

yapışmasını sağlıyor ve canını yakıyordu. Diğer yandan şu anda bunların sadece bir tanesini yapabilmişti.

Ada'nın gözü önünde siyah noktalar belirmeye başlamıştı ama umurunda değildi. Dudaklarını yaladığında ağzına kan tadı geldi ve boğazından hiç de insansı olmayan bir hırıltı kaçtı.

"Mahfer?"

Ada korku ve şaşkınlık dolu gözlerini ona çevirdi. İşaret parmağını dudaklarında dolaştırdı ve kendine engel olamadan kanı ağzına götürdü. Hoşuna gittiğini fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Gavin..." dedi titrek bir sesle.

"Tamam, sakin olman gerekiyor." Gavin sırada ne olacağını tahmin ederek köşede duran çöp kovalarından birini aldı. İçindeki kâğıtları ters çevirerek boşalttıktan sonra Ada'nın ellerinin arasına tutuşturdu. "Nefes al. Düzelecek."

Ada onun gibi dudaklarını kapayıp nefes aldı ve midesi bulandığında Gavin'in kovayı neden getirdiğini anladı. İçinde ne varsa kusarken nefesi kesiliyor, elleri kasılarak tırnaklarını metale geçiyordu. Sırtında Gavin'in sıcak eli dolaşmasına rağmen Ada şiddetli bir şekilde titriyordu. Öğürmesi bittiğinde boğazını yakan acı tattan kurtulmak için ardı ardına öksürmeye başladı. Öksürmesi hıçkırıklarına karıştırdığında birkaç damla gözyaşı terli yüzünden aktı.

Gavin kollarını tutup onu ayağa kaldırdı. Duşların olduğu kısma götürüp duvara yaslanmasını sağladıktan sonra suyu açtı. Ada refleksle soğuktan kaçmaya çalıştığında Gavin onu olduğu yerde tuttu.

"Ben... Biliyorum," dedi Ada, dalgın bir halde ıslak taş zemine bakarken. Tepesinden akan su ve vücudunda dolaşan korku titremesine yol açıyordu. Diğer yandan aklının şu anda kalmasına tek sebep buydu. Vücudu soğuğa tepki gösterdiğinden içindeki kurt uysallaşmak zorunda kalmıştı. "Benimle birlikte yaşayan şeyi biliyorum, ama dönüşmek istemiyorum."

"Şu anda yapamayacak durumda olduğunu görebiliyorum ama artık kabullenmen gerekiyor," dedi Gavin elini onun yüzüne koyarak. Ada'nın başını yukarı kaldırıp gözlerine bakmasını sağladı. "Sadece izin ver ve iki yılın acısı kaybolsun. Korktuğun kadar kötü değil."

"Ben kurt olamam."

"Sen tanıdığım en iyi dişi kurt olacaksın," dedi Gavin kaşlarını kaldırırken. Bunda hem samimi hem de dürüsttü. Ada'nın insanken açığa çıkardığı potansiyeli birçok yeni kurt yapamazdı. Gavin dövüşten ve avdan uzak yaşayan kurtlar tanıyordu. Emindi ki eğer Ada onlardan biriyle kavgaya girişse kesinlikle galip çıkardı. "Güçlüsün. Buraya ilk geldiğin zamanki korku dolu ve zayıf kız değilsin. Değiştin ve bu değişiklik kurdunu besleyebilir. İzin ver o da yaşasın."

Ada başını iki yana salladı. "Göremiyorsun," dedi. Titreyen sesi yüzünden kelimeleri anlaşılmaz bir hale dönüşmeye başlamıştı. "Ben korkuyorum. Dönüştüğüm zaman sizin gibi olmayacağım. İnsanlığımdan dolayı beni dışlayan herkes o zaman da farklılığımdan bahsedecekler."

"Sen kötü değilsin."

"Ya kurdum öyleyse?"

"Sen ve kurdun iki ayrı şey gibi durabilir, Mahfer. Ama ikiniz de aynısınız aslında." Bunu nasıl açıklayacağını düşündü ve bulduğunda rahat bir nefes alıp ona gülümsedi. "Mutlu olduğunda ya da korktuğunda farklı tepkiler verirsin. Bunlar birbirinden her zaman en uç noktalardadır. Kurt olmak da buna benzer. İki uç noktan vardır ama ikisi de sensindir. Sadece doğmak ve yaşamak isteyen bir kurdun var. Onu içinde tutmayı sürdürdükçe daha kötü şeylerle karşılaşacaksın. Bunun böyle devam etmesini kabullenemezsin. Kaiser fark ederse seni dönüşüme zorlayabilir."

"Nasıl?" dedi Ada başını ona çevirerek. Moraran tırnaklarını Gavin'in kaslı koluna batırdı. "Bunu nasıl yapabilir?"

Gavin dudağını ısırırken huzursuz görünüyordu. Ada'nın kendine gelmiş olduğunu hissederek suyu kapattı. Askıdan çektiği havluyu onun etrafına sardı. "Elimizde bunu başarabilecek ilaçlar var. Zorla dönüştürme bir tür... ceza yöntemidir aslında."

Ada elinin tersiyle dudaklarının üstünü silip burnunu çekti. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Hâlâ bayılmış değilsin."

"Hayatımda çok hata yaptım, Gavin. Ama bunların arasında kazanamayacağım bir bahse girmek olmadı hiç."

Ada üzerini değiştirmek için dairesine çıkarken hızlı davranmış, yoluna çıkan birkaç kişiyi de görmezden gelmişti. Kuru kıyafetlerin içine girdiğinde aynanın karşısına geçip dudaklarını araladı. Dişleri normal görünüyordu. Ada kanın tadını aldığı o saniye damağının sızladığını acı verici bir şekilde hatırlıyordu. İki yandan çekiştiriliyormuş gibi gerilen yüz derisine dokundu. Öylesine normal görünüyordu ki Ada hayal edip etmediğini düşünmek zorunda kaldı. Belki de aşırı tepki vermiş, sonrasında olacakları hayal etmişti.

Yeniden dışarı çıktığında aklında spor salonuna geri dönmek vardı. En alt kata inen merdivenlerde Murat'la karşılaştı.

"Ben de yanına geliyordum." Murat konuşmaya devam edecekken Ada'nın solgun yüzünü ve tırabzanı kavramış elini fark etti. "İyi misin?"

"Kehanetle mi ilgili?"

"Hayır. O konu sandığımdan biraz daha uzun sürdü. Sana haber vereceğim." Yürümelerini işaret edip Ada'yla birlikte merdivenleri indi. Murat nadir zamanlarda kullandıkları yer altı zindanlarına giden kapıyı aralayıp Ada'ya döndü. "Ne olduğunu anlatmaya hazır değilsen kendini biraz toparla," dedi Murat ona ihtiyacı olan zamanı vermek için. "Dawson ve Stone aşağıda. Konuşabileceğimiz en uygun yer burasıydı."

Ada başını sallarken yüzünü ovuşturdu. Ağzında hâlâ kan tadı olmasına rağmen yaşadığı o ilk şoku atlatmıştı. Elini boynuna

götürüp zinciri çekiştirerek dışarı çıkardı. Ucundaki yüzükleri kavrarken dudaklarına inandırıcı bir gülümseme yerleştirdi.

Dövmesinin işlendiği zamanlarda çokça vakit geçirdiği işkence odalarının önünden geçerken yarım saat önce yaşadığı şeyleri bir acı gerisinde bırakmıştı. Ada kendi haline gülerken Murat'ın adımlarına yetişmeye çalışıyordu. Bir şoku atlatmak için başka bir işkenceden yardım almıştı. Bu durumdan kesinlikle Murat'a bahsetmezdi. Yoksa seanslarının yıllar boyunca daha devam edeceğine emindi.

"Kayboldunuz sanırım," dedi Stone ne kadar beklediklerini kibarca ifade etmek için.

Ada alçak girişten başını eğerek geçerken Dawson'ın gözlerini üzerinde hissediyordu. Yanına gidip kollarını bağlayarak beklemeye başladı. "Komplo kurulması için illa ki yer altında ya da ıssız bir yerde buluşulması koşula mı bağlı? Tam bir klişe örneğisiniz."

"Gavin'den sadece kendini savunma değil, aynı zamanda nasıl berbat espri yapılacağını da mı öğreniyorsun?" dedi Stone.

"Sen bunu espri mi sandın?" Ada'nın yüzünde onun için üzülmüş gibi bir ifade oluştu. "Endişelenme, Stone. Bir gün sen de gülebileceksin."

Murat, Ada'ya bakarak elini kaldırdı. "Birbirinize laf yetiştirmeyi kesin. Buranın duvarları kalın. İşkence odalarıyla dolu olduğu için ses geçirmez özelliği var. Ayrıca tek girişi bulunuyor, bu da kolay kontrol demek. Esas konumuz şu ki, diğerlerine bir an önce gerçeği söylememiz gerek. En azından Peratha bilmeli. Kaiser'a her zamankinden daha yakın. Politikadan nefret ediyor, fakat Kaiser'a bunu göstermemeyi de başarıyor."

"Öyle mi?" dedi Dawson tek kaşını kaldırarak.

Ada başını sallayarak Murat'ı onayladı. "Peratha sahiden çok zeki. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek zor," dedikten sonra kısaca Dawson'a baktı. "Sana hissettikleri dışında."

"İlgilenmediğimi belirtmiştim sanırım."

"Şimdilik emin olduğumuz tek şey Kaiser'ın Av Dönencesi'nde Remuslara saldıracağı. Bununla öylesine meşgul olacak ki onu yenmemiz hiç zor olmaz bence," dedi Ada konuyu değiştirerek. Peratha'yı seviyordu. Elinde değildi. Yardımlarını göz ardı edemezdi. Ama onu sevse de Dawson'a olan aşkından konuşmak çok da hoşuna gitmiyordu.

"Onu öldürmekle tüm iş sonlanmaz. Aksine ortalık daha da karışacak, "dedi Stone. "Ayrıca Remuslara saldıracağı sırada sürüyü yönetimsiz bırakamayız. Bu nüfus kaybına yol açar."

"Doğru," dedi Murat dalgın bir halde çenesini kaşırken. "Belki her şey durgunlaşmaya başladığında yapmalıyız. Çok yorgun olacak."

"Onu bir kere bile yorgun görmedim," dedi Ada, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. "Azülerin diğerleri kadar uykuya ihtiyacı olmadığı halde her gece en az dört saat uyuyor."

"Çok tuhaf," dedi Dawson.

"Bence de öyle."dedi Ada omuz silkerek. "Üstelik uyumadan önce mutlaka dondurma yiyor ve kalkar kalmaz yaptığı ilk şey her zaman duş almak oluyor. Belki bir rutin, belki de sağlıklı kalmaya çalışıyor. Emin olamadım." Gözlerini kaldırdığında üç erkeğin de ona baktığını fark etti. "Ne var?"

Murat ve Stone başlarını çevirirken Dawson gözlerini üzerinde tutuyordu. "Kaiser'a yakın olmana minnettarım, Tüysüz, ama acaba *bu kadar* yakın olman şart mıydı?"

Ada başını yukarı kaldırarak kahkahalarla güldü. Uzun zamandır bu kadar komik bir şey duymamıştı. "Ciddi olamazsın. Adam dinozorlarla aynı yaşta. Tamam, harika bir vücudu ve mükemmel gamzeleri var ama-"

"Detay istemiyorum," dedi Dawson onun sözünü keserek. "Bu kadar yaklaşman tehlikeliydi, Ada."

Ada sahiden sinirli olduğunu fark edince gülmeyi bıraktı. "Şimdilik konuşacaklarımız bu kadar sanırım." Diğerlerine de kısaca bakıp kurutmasına rağmen nemli olan saçlarını kulağının

arkasına itti. Eskiden Dawson sinirlendiğinde Ada korkardı, şimdiyse kendini çocuk gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Zindanlardan çıktığı sırada kazağının kollarını parmaklarına doğru çekiştiriyordu. Arkasından gelen ayak seslerini duymasına rağmen yürümeye devam etti. Göz açıp kapacağı süre içerisinde Dawson önüne çıktığında Ada nefesini içine çekerek geriledi.

"Bir şey olmuş," dedi Dawson sessizce. "Gereğinden fazla gerginsin ve ciddi bir konuyla dalga geçiyorsun. Kaiser'a o derece yaklaşman faydadan çok zarar getirir, Tüysüz. Bunu bilmen lazım."

Ada yutkunurken gözlerini kapadı ve akmasını engellediği yaşlar sesini bulmasını güçleştirdi. Bir türlü ısıtmayı başaramadığı parmaklarını eşofmanının cebine soktu. "Gavin'le antrenman yaparken dudağım kanadı."

"Evet, görüyorum. Seni biraz hırpalamış."

"Her zamankinden biraz daha fazlaydı ama kaldıramayacağım kadar değil. Kanımı yaladım ve hırladım," derken yüzünü buruşturdu. Gözlerini kaldırıp Dawson'a baktı. "Buna inanabiliyor musun? Ben *hırladım*. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Sen kurtsun, Ada. Bu fikre alışsan iyi olur."

"İstemiyorum," dedi Ada başını eğerek. Dawson'dan yayılan hayal kırıklığını görmek için gözlerine bakmasına gerek yoktu. "Söyledim işte. İstemiyorum."

"Sorun ne öyleyse?"

"Benim. İçimdeki şey," dedi Ada şiddetle fısıldayarak. Neden kimse bunu anlamıyordu? Ada kurdunu sadece bu şekilde kontrol altında tutabileceğini düşünüyordu. Ona bir kez geçiş izni verirse insanlıkla tüm bağlarını koparacaktı. "Kerim'i öldürdüm ben. Âşık olduğum adamı. Başkalarından önce ben yiyebileyim diye onu korudum sonra yedim."

"Yemedin. Acısız bir şekilde ölmesi için ısırdın."

"Ağzımda ne olduğunu biliyorum, Dawson. Kerim'i yedim." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Başıyla omuzlarını bağlayan birkaç kas kalmıştı. Bunu yapmama gerek yoktu, değil mi? Sadece ısırsam yeterli. Ölürdü. Ama ben devamını getirdim."

"Fazladan birkaç lokma almışsın. Ama durmuşsun da. Onu tamamen yiyebilirdin. Geriye birkaç kemik parçasından bir şey kalmazdı, güven bana."

"Vay canına. Bunu hiç tahmin edememiştim. Şu anda dünyadaki en huzurlu insan benim," dedi ellerini sallayarak.

"Tüysüz," dedi Dawson alnını ona yaslarken. "Neden seni sevdiğime ve sadece yardım etmek istediğime inanmıyorsun?"

"Sen sahip olduğum en inanılmaz şeysin."

"Doğru. Sahip olduğun," dedi Dawson başını sallayarak. Geri çekilirken dizlerini kırarak onunla aynı göz seviyesine eğildi. Thomas gibi görünebilirdi fakat Dawson gibi bakıyordu. Ada bunu nasıl ayırt edebildiğinden emin değildi. "Bana sahipsin ama yine de bundan şüphe duyuyorsun."

"İnanılmayacak kadar mükemmelsin çünkü."

"Ben mükemmel değilim."

"Kusursuzsun," dedi Ada aklındaki düşünceler yoluna girerken. "Bazen nereye gideceğini bilmeden konuşuyorsun, koruma ve işaretleme içgüdülerin çoğalıyor ama kötü niyetli olmadığını hep biliyorum."

Dawson gülümsedi. "Ben Cellat'tım ve sen kötü niyetli olmadığımı söylüyorsun."

"Sen kurtları öldürüyorsun. Teknik olarak kahramanım sayılırsın," dedi omzuna vurarak. "Ayrıca diğerlerinin seni göremeleri onların kaybı. Bunu üzüldüğümden söylemiyorum. Sonuçta bana kaldın."

Dawson elini uzatıp Ada'nın kolyesini avucunun içine aldı. "Ben de aynı şeyi söylemeyi isterdim."

"Dawson..."

"Sorun değil, Tüysüz." Kolyesini bırakıp zindanların girişine doğru baktı. "Geri dönsem iyi olacak. Neler konuştuğumuzu sana sonra anlatırım. Dudağın için bir şey yap. Gittikçe morarıyor."

Ada onun gidişini izlerken dudağına dokundu. Gavin'le yaptığı sayısız karşılaşmalardan aldığı en hafif hasardı bu. Kayıp bile sayılmazdı. Aslında bunları savaş izleri olarak taşımak hoşuna gidiyordu. Ada'yı hafife almaya hazır bekleyen kurtlara bir uyarı niteliğindeydi. Temelde işini kolaylaştırıyordu yani.

O an verdiği bir kararla en üst kata çıkıp Kaiser'ın odasına girdi. Kapıları açık olduğundan beklemek zorunda kalmamıştı. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu fikrini değiştirmeden hızlıca.

Kaiser yaklaşmasını işaret ederken danışmanlarından Karmen'e baktı. "Çıkabilirsin," dedi. İşlerinin yarım kalmasından hoşlanmasa da söyleneni yapan Karmen, Ada'nın fazla yakınından geçerken dişlerini göstererek gülümsedi. Ada kaşlarını çatarak peşinden baktıktan sonra önüne döndü. Kaiser ikisinin arasındaki çekişmeye gülerken masasının kenarına oturdu. "Kusuruna bakma, seni kıskanıyor."

"Hangi sebeple?" dedi Ada anlam veremeden.

"Tüm kurtların ve büyücülerin bir kısmının gözü senin üzerinde. İlgi odağı olmaktan hoşlanmayabilirsin ama herkes senin gibi düşünmezdi. Ne konuşmak istiyordun?"

"Creon," dedi Ada. Dudağını ısırıp derin bir nefes aldı ve söylediği şeylerden pişman olmamayı diledi. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Şu anlık söyleyemeyeceğim bir nedenden dolayı."

"Onu buraya davet edebilirim. Resmî bir şekilde."

"Hayır. Yalnız görüşmek istiyorum."

"Creon çok güçlü, Ada. Doğuştan gelen yetenekleri var ve bunları erdemli şeyler için kullandığı söylenemez."

Senin gibi mi, diye düşündü Ada, hemen sonra duygularının yönünü değiştirip rengini sabit tutmaya odaklandı. "Anlıyorum. Bir Remus'tan daha azını bekleyemezdim zaten. Bak, onun buraya gelmiş olmasının nedeni olarak kendimi görüyorum ve suçlu hissediyorum. İnsanlar zarar görebilirdi."

"Yine de onunla yalnız görüşmene izin veremem. Peratha'yı almaya ne dersin?"

Ada bunu biraz düşündü. Creon, hem Azü hem de prens olması sebebiyle şişirilmiş bir kibre ve egoya sahipti. Onunla baş edebilecek tek kişi de dengi sayılan Peratha olabilirdi. Üstelik aralarındaki konuşmaları da gizli tutardı. Kaiser onun yalan söylediğinden şüphelenmezdi.

"Tamam," dedi Ada kabullenerek. "Peratha benimle gelsin. Görüşmeyi en yakın ne zaman yapabilirim?"

"Yarın."

"Güzel. Çok teşekkür ederim," dedi Ada hafifçe eğilip selam verirken.

Eğer kurdu hakkında biri bir şey biliyorsa bu Creon'du. Gizemli görüşmelerinde dönüşmesini söyleyen oydu ne de olsa. Bilgisi olduğu kaçınılmazdı ve Ada bunu öğreneceğine emindi.

10

Asıl korku yaşamın için mücadele etmek değil,
Kendi nefesinin başkasının göz kırpmasına
bağlı olduğunu fark etmekti.

Ada yatak odasından çıktığında Hilary'yle karşılaştı. Saatini kontrol edip ceketini giyerken, "Arada bir kapıyı çalarsan çok daha iyi anlaşılırız," dedi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Peratha'yla birlikte Creon'la buluşacağım." Ceketinin cebine sıkıştırdığı eldivenlerini çıkarırken kapıya doğru yürüyordu. "Bana dönüşmemi tavsiye ettiğine göre bildiği daha fazla şey vardır diye düşünüyorum."

Ada kapıyı açtığında Hilary elini bastırarak kapanmasını sağladı. "Vaktin yok biliyorum ama bana söylemek zorundasın," derken gülümseyerek önüne geçti. "Günlerdir keyfin yerinde ve nedenini merak ediyorum."

"Neden herkes beni mutlu olmakla suçluyor?"

"Çünkü sen genelde karamsar ve mutsuzsun, tatlım. Yargıladığımdan söylemiyorum," dedi destek verircesine kolunu

severken. "Murat benden sır saklıyor, sen bir şeyler çeviriyorsun, Thomas'ın yaptıklarını açıklayamıyorum bile. Neler oluyor size?"

"Yakında öğreneceğine eminim. Gitmem gerekiyor, tamam mı?"

"Hayır, hemen şimdi duymak istiyorum." Parmağını ona uzatarak kıpırdamamasını sağladı. "Seni en son böyle gördüğümde Dawson'la karmaşık ve anlamını çözemediğim bir ilişkiye başlamıştınız. Yine öylesin ama bu sefer etrafında Dawson'ı değil, Thomas'ı görüyorum. Sanki..." deyip durdu ve gözlerini kıstı. Kocaman açtığı siyah gözleri içten parlamaya başlamıştı. Murat'la olan parça parça konuşmalarını ve Thomas'ın son zamanlardaki hareketlerini birleştirdiğinde her şey anlam kazanmıştı. "Tanrım! O, Dawson."

Ada sessiz olması için elini kaldırdı. "Pencereden de bağıracak mısın? Belki Kaiser duymamıştır."

"Bildim, değil mi?"

"Evet," dedi Ada, çocuksu bir gülüşle. "Evet, doğru bildin."

"Şaka yapmıyorsun," dedi Hilary, hâlâ şaşkınlık içinde koltuğa çökerken. Başını iki yana sallayıp sersemliğini yok etmeye çalıştı. Sonra derin bir kahkaha attı. "Esas şimdi neden bu halde olduğunun açıklamasını kabul ediyorum. Yine de iyi saklamışsın. Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

"İşin aslı hâlâ şaşkın sayılırım," dedi Ada koltuğun kenarına otururken. "Beraber yemek yedik. Buna inanabiliyor musun? Çok güzeldi."

"Konuşacak ne kadar da çok şeyiniz vardır."

"Tahmin bile edemezsin. Daha yarısını bile halletmiş değiliz." Birine anlatınca daha gerçekçi geliyordu. Hiç böyle hissedeceğini düşünmemişti. Hilary'yle saatlerce oturup normal bir kadın gibi duygularından ya da ölümcül planlarından bahsedebilirdi fakat şu an için buna vakti yoktu. "Geri döndüğümde devam ederiz, olur mu? Lütfen kimseye bahsetme. Sadece Murat

ve Stone biliyor. Diğerlerine anlatmak içinse uygun bir zaman bulmaya çalışıyorlar."

"Elbette, merak etme."

Ada dairesinden çıkıp aşağıya indiğinde Peratha'yı beklerken buldu. "Prenses özürlerimi kabul eder mi?" dedi Ada yanından yürüyüp geçerken.

"Bu kadar kaba olmasaydın tabii ki."

Ada anahtarlarını çıkarırken göz ucuyla Peratha'ya baktı. Düzgün bacaklarını açığa çıkaran dar pantolonla, yüksek topuklu botlar giymişti. Her zamanki gibi beyazın tonları içindeydi. İncecik gömleğiyle insanların arasında dikkat çekmemek için kaşmir montunu yanına almıştı. Mükemmel bukleleri yüzünün etrafını çevreliyor, sırtını süpürüyordu.

Tüm kurtlar belli bir çekiciliğe ve güzelliğe sahipti. Doğalarında vardı bu. Sihirli ya da onun gibi bir şeydiler. Bunun dışında Azüler hepsinden daha güzeldi. Göz alıcı tenleri, harika saçları ve berrak gözleri vardı. Peratha da istisna değildi. Belki de bir Azü olmanın en iyi örneğiydi.

"Güneş kaybolmadan geri dönmemiz gerek. Bu yüzden biraz faydalı olup kendi kapını aç, tamam mı?"

"Büyük gece, değil mi?" dedi Peratha cipin kapısını açarken. Yüksek basamağa çıkıp ellerini arabanın tavanına koyarak Ada'ya baktı. Yüzünde dalga geçen acımasız bir ifade olmasına rağmen Ada onun gerçek tarafını görmüştü. "Eğer dönüşseydin dolunaylardan korkmana gerek kalmazdı."

"Dönüşebilseydim acı çekmeye razı olmazdım, Peratha. Mazoşist değilim ben. Bin hadi." Kapıyı açıp sürücü kısmına tırmandı. Anahtarları yerleştirip motoru çalıştırdığında yola çıkmadan önce yaptığı ilk şey klimaları açmak oldu. Peratha biraz terleyecekti fakat belki bu konuşmadan önce ikinci kez düşünmesini sağlardı. Ada emniyet kemerini takarken, "Creon'la nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Tarafsız bir yerde."

"Ne bu? Aleutlara özel bir espri mi?"

"Sayılır," dedi Peratha kaşlarını çatarak. "Suratsız," diye söylenirken montunu arka koltuğa attı.

Gittikleri yer on katlı bir binanın teras katıydı. Kafenin koltukları rahat, masaları genişti. Üç tarafı cam duvarlarla çevrili olması kusursuz bir manzara sunuyordu. Peratha ve Ada köşeye geçip oturmuştu. Dikkat çekmemeye çalıştıkları halde müşterilerin gözleri Peratha'ya takılıp duruyordu.

"Creon seni bıçağıyla yaraladığı halde onunla konuşmak istemen mantıklı bir hareket mi sence?" Arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Kollarını sandalyenin yan taraflarında tutuyordu. Kendinden emin ve rahat görünüyordu. Üstündeki ilginin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Böyle bir ilgiyi her zaman gördüğünden nasıl karşılaması gerektiğini de küçük yaşlarda öğrenmişti. Sırf güzel ya da Kaiser'ın kızı diye duyduğu iltifatlardan bıkmıştı.

"Amacını öğrenmeye çalışıyorum sadece. Hem ilk saldıran bendim, o sadece kendini savunuyordu."

Peratha gözlerini kısıp ona bakmaya devam etti. "Her şey bir yana, sana yalan söylemeyi öğrettiği için Dawson'a çok kızıyorum."

"Yalan söylemiyorum..." Ada ceketini çıkarırken cümlesini tamamlamaktan vazgeçti. Eldiveninin parmaklarını tek tek çekerken aklındaki soruyu dillendirmek konusunda tereddütlüydü. Sonunda merakı galip geldi. "Onu özlüyor musun?"

"Kıskanç olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

Peratha ona bakıp sakince gülümsedi. Ama içinden gelen ışıltılı bir gülümseme değildi. "Onu özlüyorum, evet." Gözünü koltuğun kenarında dolaşan işaret parmağına dikmişti. "Ne kadar özlüyorum, bilmiyorum. Bir tarif vermek zor. Senin kadar mı? Senin ne kadar özlediğini nereden bileceğim? Dawson hakkında hiç konuşmuyorsun." Derin bir nefes alıp başını

cama doğru çevirdi ve konuşmaya devam etti. "Eve'in Tyron'ı özlediği kadar belki de," dedi dalgın dalgın.

Ada, kurtların aşk masalını anımsadı. Kahramanları Tyron ve Eve, onların kavuşamayan âşıkları Romeo ve Juliet gibiydi. Düşman aileler... Sahiden düşmandı. Tyron Aleut olandı, Eve'se Remus'tu. Ortak olan tek noktaları aşklarıydı.

Peratha dudaklarını ıslattı. Sipariş verene kadar sessizce oturduktan sonra bakışlarını Ada'ya çevirdi. Gözleri etrafında dolaşarak aurasını odak noktasına aldı, fakat Ada'nın kontrolü sağlamdı. "Peki ya sen?"

"Ben ne?" dedi Ada önlerine konulan kahve bardaklarına aşırı ilgi gösterip düzeltirken. Peratha'nın gözlerindeki hasret Dawson'a ait olsa bile canını yakmıştı.

"Onu ne kadar özlüyorsun?"

"Konu ben değilim."

"Son üç yıldır tek konumuz sensin."

Ada ters bir yanıt verecekken ikisi de başlamak üzere olan kavgayı unutup Dawson'a baktı. Hâlâ Thomas görünümünde olan Dawson, Ada'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Nasılsınız hanımlar?" dedi garsona bakması için işaret verirken.

"Senin burada ne işin var?" dedi Peratha anlamlandıramadan kaşlarını çatarken.

Ada o anda biliyordu ki Peratha birkaç dakikadan fazla Dawson'la konuşursa onun kim olduğunu çözecekti. Dawson'ın davranışlarını ve konuşma tarzını tanıyacak kadar yanında kalmıştı. Daha doğrusu bunları içercesine ezberlemişti.

Ama Ada'nın daha önemli bir sorunu vardı. Creon'la olan konuşması gibi. Hem de üzerine dikilmiş gözler varken.

Çok geçmeden Creon'u gördüklerinde gergin bir sessizliğin içindeydiler. Creon, Peratha'nın yanına oturmadan önce üçüne de kısaca baktı. "Gerçekten sevimli görünüyorsunuz. Süper bağlı Aleut arkadaşlığı, değil mi?"

"İyi görünüyorsun," dedi Ada. Creon ona neden bahsettiğini anlamamış gibi bakınca Ada konuşmaya devam etti. "Zehirden sonra yani. İyileşmişsin."

"Ufak bir şeydi," dedi Creon gülümseyerek. Tek elini kaldırıp işaret parmağını dudaklarında dolaştırırken Ada'yı izledi ve iki gün boyunca ateşlenip yataktan çıkamadığını eklemedi. "Sen de iyi görünüyorsun, Ada. Hatırladığım kadarıyla küçük bir sıyrık almıştın," derken elini kendi yanağına doğru kaydırdı.

Ada'nın yanağında hâlâ iyileşmekte olan yara kabuk bağlamıştı. Refleks olarak elini yaraya götürmemek için kendini sıktı ve bu arada yanında oturan Dawson'ın sessizliğinin ne kadar ürkütücü olduğunu düşündü. Dawson zaten çok konuşmazdı fakat bu hali sakin durgunluğundan daha farklıydı. Üstelik korkutucuydu da.

"Hemen başlayalım mı?" dedi Creon konuya girmeleri için elini sallarken. Buna rağmen sabırsız değil, keyifli bir tavrı vardı. Bir kolunu sandalyenin sırt kısmından aşağıya sarkıtırken Peratha'ya dönük olarak yan oturmuştu. "Öncelikle merak ettiğim şu soruya cevap verin; Kaiser benimle görüşmene nasıl izin verdi? Özellikle tek kızını yanına alarak."

"Tek gelmeme izin vermedi. Sonuçta Peratha'nın da olmasını kabullendim," dedi Ada sıcak içeceğini önüne çekerken. Aslında içmek istemiyor sadece ellerini meşgul edecek bir şey olsun istiyordu.

"Bu kadar tehlikeli olduğumun sanılması gururumu okşadı."

"Bana dönüşmemi söylemiştin," dedi Ada parmaklarını bardağın etrafına sararken. Fincandan yayılan duman yüzüne çarpıyordu. "Bunu yaparsam ne öğreneceğim?"

"Dönüşmeni söylememin sebebi buydu. Eğer bilgileri benimle paylaşırsan minnettar olurum."

"Kendine güvenin boyunu aşmış," dedi Peratha tek kaşını kaldırırken. Konuşurken, hatta Creon'u aşağılarken bile tenezzül edip yüzüne bakmamıştı.

Prens ve prenses kapışması, diye düşündü Ada iç geçirerek. İkisi de ailenin gözbebeği olarak büyütülmüştü ve ikisinin de kendine has kibirleri vardı. Bunun yanında Azü olmalarına rağmen Peratha beyazlığın sembolünü oluştururken Creon saçından kıyafetlerine kadar siyahlar içindeydi.

Ada, Creon'a cevap hakkı vermeden başka bir şey sordu. "Dönüştüğüm zaman bazı cevaplar alacağımı nereden biliyorsun?"

"Bunu herkes biliyor, tatlım," dedi Creon. Ciddileşirken gözleri bir an için Dawson'a takıldı ve Peratha'nın dokunmadığı içeceğini kendi önüne çekip büyük bir yudum aldı. "Enerjin fazla yoğun," dedi.

Ada, Dawson'ın ayağına bastı ve ona uyaran bir bakış attı. Fark etmiş miydi, emin değildi gerçi. "Dolunay yüzündendir, "dedi Ada. Masanın altından Dawson'ın elini tuttu ve birkaç saniyeliğine tırnaklarını derisine geçirip kendisine gelmesini sağladı. Hemen sonra elini geri çekti.

Creon derin bir nefes alırken gözleri tekrar Ada'yı buldu. "Peratha'nın varlığından sandığımdan daha fazla hoşnut olsam da..." İşaret parmağının tersini Peratha'nın omzundan dirseğine doğru kaydırdı. Peratha ona soğuk bir bakış atmakla yetindi. "Onun yanında konuşamayacağım şeyler var," diye Ada'ya dönerek cümlesini tamamladı Creon.

"Cellat ve Kaiser'ın korumalarından olarak ben ona Peratha'dan daha yakınım." Peratha hoşnutsuzluğunu boğazından yükselen bir hırıltıyla belli etti. Ada onu duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Bir şeyi bana söylemen onun bilmesinden daha fazla risk teşkil ediyor."

"Politikada iyisin, Ada, ama yine de sen Kaiser'a kanla bağlı değilsin. Belki zor olur ama ondan ayrılabilirsin. Bunun için ihanetle bile suçlanmazsın. Ne de olsa henüz dönüşmedin ve bir ihtimal Remus olabilirsin. Ama aynı şey bu güzel yaratık için geçerli değil," dedi Peratha'ya bakarak göz kırparken.

Peratha, Creon geldiğinden beri takındığı tavırla yokmuş gibi davranmayı seçti.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Ada, gözlerini Creon'dan ayırmadan.

"Hiç bitmeyecek gibi gelmişti," dedi Peratha nefesini bırakarak ayağa kalkarken. Mecburen yanında taşıdığı montunu koluna asıp ayağının ucuyla sandalyesini itti. "Kendin dönersin, değil mi?"

Ada onun uzattığı eline bakarak kaşlarını kaldırdı. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

"İlk motorlu taşıt sergilendiğinde oradaydım ben."

"Güzel bir gündü," diye mırıldandı Dawson kendi kendine.

"Nereden bileceksin, on dört yaşında falan değil misin sen?" dedi Peratha, Dawson'a bakarak. Cevap beklemeden Ada'ya dönüp parmaklarını şaklatarak elini uzattı. "Beklemekten hoşlanmam." Ada ceketinin cebindeki anahtarları çıkarıp avucuna bıraktığında Peratha başını sallayarak uzaklaştı.

"Nasıl döneceğimi sormadı bile," dedi Ada arkasından bakarken.

"Sanırım sen kalıyorsun," dedi Creon. Dawson'ın yüzünde öylesine sabit ve soğuk bir ifade vardı ki Creon ona bir daha -bu sefer dikkat ve tedbirle- baktı. "Sen bilirsin. Peratha'nın dinleyecek mesafede olmadığına güveniyorum. Fena halde sıkılmış görünüyordu."

"Bazı sorunları var," dedi Ada, baş başayken konuştuklarını hatırlayarak. Peratha aklında bir şey varken unutup diğerine odaklanmayı sevmezdi. Ne olursa olsun. Ada bunu tahmin edip Dawson'ın konusunu açmamalıydı. En kötüsü ise Dawson hemen karşısında oturmasına rağmen Peratha'nın onu özlemesiydi. Gerçekler açığa çıktığında bunu fark etmeyecek kadar mutlu olmasını umuyordu.

Creon bir kez daha Dawson'a baktıktan sonra Ada'ya döndü. "Sen bir silahsın ve bunu hepimiz biliyoruz. Bilmediğimiz nokta

hangi tür bir silah olduğun. Tercihim orman ruhu olmandan yana, ama bu konuşmanın dışında tabii."

Ada orman ruhlarıyla ilgili birkaç şey okumuştu. İstediği şekle bürünebilen ve görünmez olabilen efsanevi yaratıklardı. Buradaki kilit nokta *efsanevi* olmalarıydı ama zaten Ada ne bilirdi ki? Üç yıl öncesine kadar kurtları da efsanevi sanıyordu. Ama şimdi yanında arkadaşının kılığında dolaşan sevgilisiyle ve onların *karanlık* tarafının prensiyle oturmuş, ne tür bir silah olduğunu konuşuyordu. Prensin tercihi orman ruhu olmasından yanaydı. *Daha ne acayiplik yaşayabilirdi ki?*

"İçimdekinin kurt olduğuna eminim," dedi Ada monoton sesiyle. Duyguları mükemmel derecede kontrol altındaydı. Zamanla buna öylesine alışmıştı ki kasıtlı yapmadığı bir duruma dönüşmüştü.

"Orman ruhunun asıl hayvanı kurt olabilir."

"Evet, olabilir. Ama kurdu hissediyorum. Aksi durumda diğer hayvanları da hissederdim."

"Dönüşmeden cevapları alamazsın."

"Bana bildiklerini anlat."

"Andy'nin sana bir parşömen yolladığını biliyorum. Tavsiyemi istersen o parşömende yazanları uygula. Tahminimce benim söylediğimden daha farklı bir şey çıkmayacak." Öne doğru eğilip kollarını masaya koydu. "Ailenin kaybı için üzgünüm, Ada, ama seni ve senin gibileri keşfeden ve arayan biziz. Haliyle olman gereken yer Aleut değil."

"Bu konuyu açtığın son seferde neler yaşandığını hatırlıyor musun?"

Creon anlayışlı bir tebessümle başını sallarken geri çekildi. Bir kez daha zehirlenmek istemediğine emindi.

"Sana bahane sunmayacağım ya da kendimi savunmayacağım. Yaşadığın şeyleri telafi edemem ama veda etmek, belki son bir kez konuşmak istersen nişanlının ruhunu çağırabilirim."

Ada o kadar şaşırmıştı ki olduğu yerde onu öldürmeye kalksalar kıpırdayamazdı. Aklının ucundan bile geçmeyen bir olasılığın önüne serilmesi şaşkınlığındaydı. "Bunu yapamazsın," dedi fısıltıyla. *Bunu yapabildiğini söylemene ihtiyacım var.*

"Yapabilirim," dedi Creon. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan Dawson'a göz ucuyla bakıp alev alev gözlerini Ada'ya çevirdi. "Benim doğuştan gelen birçok gücüm var, Ada. Bunun nedeni *benim de* tıpkı senin gibi bir silah olmam."

Sokağa çıktıklarında Ada eldiven giydiği ellerini birbirine sürtüyordu. "Buraya neden geldin?"

"Sen buraya geleceğini neden söylemedin?" dedi Dawson olduğu yerde durup ona dönerken. Kaldırımda, bir vitrinin önündeydiler. Yanlarından çoğu öğrenci olan kalabalık gruplar gelip geçiyordu. "Senin yaptığın şeyleri başkalarından öğrenmekten bıktım, Ada. Kendini benim yerime koyup düşün biraz."

"Özür dilerim. O kadar da önemli olduğunu düşünmedim. Sen de gördün. Normal biri işte. Abartılacak ya da kâbusları süsleyecek bir tarafı yok. Peratha gidene kadar odaklanamadı bile."

"Creon'a güvenemezsin."

"Güvendiğimi nereden çıkardın?"

"Söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun? O Remusların prensi, Tüysüz. Çıkarı olmazsa buraya kadar gelmeye zahmet etmezdi."

"Çıkarları doğrultusunda bana yardım edebilir ama yine de istediğini almayabilir. Bu riski kabul edip bana bilgi vermiştir. Bak, benim asıl endişem Peratha'nın seni tanıması."

"Bugün onlara söyleyeceğim." Telefonunu çıkarıp gelen son mesajı açtı, sonra saate baktı. "Aslında Murat'la konuşuyorduk ve onlar da yola çıkmak üzereymiş. Gidelim mi?"

Karşı tarafa park edilmiş arabaya yürümeye başladılar. Kilidi açılan arabaya binen Ada, ısınmayı merakla bekliyordu.

Kanada'ya ilk geldiği zamanlardaki gibi üşümüyor olsa da soğuğa karşı direnci kurtlarınkine yaklaşamazdı bile.

Dawson kapıyı açıp içeri girdiğinde Ada'nın tuttuğu emniyet kemeri elinden kaçarak gürültüyle yerine çekildi. Gri tişörtü artık ona daha dar oluyordu. Mavi gözler yerini koyu renge bırakmış, dalgalı kızıl saçlarsa kısalarak düzgün bir şekilde siyah tutamlara dönüşmüştü.

"Beni gördüğüne sevinmiş gibisin," dedi Dawson arabayı çalıştırırken.

"Bu duruma bambaşka bir olay kattın. Tebrikler," dedi Ada başını iki yana sallayarak. Gözlerini ondan güçlükle ayırarak önüne döndü. Günlerdir çoğu zamanı birlikte geçirmelerine rağmen onu hâlâ özlemesi tuhaftı.

"Aç mısın? Genellikle yemek yemeyi unutuyorsun."

"Çıkmadan önce yemiştim. Sen ne zaman yemek yiyorsun?"

"Seni de davet etmek isterdim ama çiğ kaburga seveceğini sanmıyorum." Dawson bir kez daha telefonunu çıkarıp Murat'ın ona yolladığı adrese baktı. Ormana yakın, sakin bir bölgeydi. Orada rahatça konuşabilirlerdi.

"Kaburga seviyor musun?"

"Bir mahsuru yoktur umarım. Söz veriyorum, senin kaburgalarını ısırmam. Hem bana göre fazla inceler." Ada yüzünü buruşturunca Dawson gülümseyerek eline uzanıp parmaklarını öptü. "Sen her zaman benim menümde olacaksın, endişelenme."

"Bunun için endişelenmem mümkün değil," dedi Ada kendini tutamadan gülerken.

"Utangaçsın, anlıyorum."

"Çok farklı bir gerçeklik anlayışın var," dedi Ada. Her şeyin, daha doğrusu Dawson'ın bu kadar değişik olması gözünü korkutmuyor değildi. Sanki arkasından başka biri çıkacakmış gibi hissediyordu. Ama zaten öyle olmamış mıydı? Onu ilk gördüğünde suratsız ve durmak bilmeden çalışmasını söyleyen

eğitmeninin altından bu muhteşem âşık çıkmıştı. Üstelik ilk kız arkadaşıydı.

Adam iki asır yaşında ama ilk kız arkadaşı benim, diye düşündü Ada. Çocukluk heyecanlarıyla birlikte Ada'nın beş tane erkek arkadaşı olmuştu ama gerçekten yaşadığını hissettiği ikinci sevgiliydi ve bu müthişti.

"Şu tetikçi olayıyla ilgili düşünüyorum. Şimdiye kadar hep ben olduğumu düşündük ve belki de öyle, fakat bir şeyler doğru değil. Hiçbir şey yapamıyorum," dedi Dawson direksiyonu daha sıkı tutarken.

"Silahlar efsanelerde yer aldığı için tetikçisi hakkında pek fazla bilgi yok. Belki de Creon'a tetikçisinin ona ne yaptığını sormalıyız."

"Bu mantıklı olurdu ama zamanında Creon'ın dönüşmek için zorlandığını düşünmüyorum. Ne de olsa o doğuştan kurt." İkisinin de kafası karışınca Dawson iç geçirip omuz silkti. "Ne söylemek istediğimi anladın işte."

"Annem ve babamın insan olduğuna eminim."

Dawson boğazını temizlerken Ada'ya göz attı. Kırmızı ışıkta durduklarında ellerini kucağına indirdi. "Bu sadece bir fikir ama belki sen de benim gibisindir."

"Tarafsız melez prenses mi? Bu çok havalı olurdu doğrusu." Dawson sessiz kalınca Ada ne demek istediğini anlayarak başını salladı. "Hayır. Annem benden böyle bir şeyi gizlemezdi. Benim babam tanıdığım adamdı. Başka biri değil."

"Belki saklamak zorunda kalmıştır. Bunu bilemezsin."

"Kendimle çelişen yeteri kadar sırrım vardı. Bir de babamın gerçek olup olmadığını düşünemem."

"O senin babandı, Ada. Güven bana. Tıpkı benim ailem gibi. Gerçek babamla karşılaşsam onu tanımam bile, ama hangisine baba demeyi tercih edeceğimi biliyorum."

Ada başını çevirerek yolu izlemeye başladı. Yunan adalarında oldukları sırada Deborah da aynı konuyu açmıştı. Ailesinin fotoğraflarına bakmayı teklif etmesini Ada garip bulsa da itiraz etmemişti. Deborah bir ihtimal evlat edinildiğini düşünmüş, fakat Ada'nın annesiyle ne kadar benzediğini görünce bu fikrinden vazgeçmişti.

Hayatının uçuk ve yabancı tarafının Uludağ'daki katliamdan sonra başladığını zanneden Ada, belki de daha öncelere bakmalıydı.

Araba durduğunda Ada kendine gelerek düşüncelerinden sıyrıldı. Aşağı indiklerinde etrafına baktı. Issız bir otoban yolundaydılar. Birkaç metre ötelerinde orman başlıyordu.

Dawson karşısına geçip kollarına dokundu. Ellerini dirseklerine doğru indirirken bakışlarının buluşması için başını eğdi. "İçeride bekleyebilirdin. Daha sıcak."

"Burası da öyle," dedi Ada, Dawson'ın kolları arasına girerken. Ceketinin altından ona sarıldı. "Kanada'ya geldiğimden beri ellerim hiç ısınmadı. Kendimi bildim bileli ellerim hep üşür, ama hiç değilse bazen sıcak olurdu. Nasıl bir his olduğunu unuttum."

Dawson geri çekilerek parmaklarını kendi avuçlarının arasına aldı. "Dönüştüğün zaman bir daha asla üşümeyeceksin. Hastalanmaz ya da sıra dışı bir durum yaşamazsan elbette." Buz gibi parmak uçlarını öpüp kendi nefesiyle ısınmalarını sağladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ada. Gözlerini kapatıp yutkundu. "Bundan şüphe duyduğum için beni affet."

"Ada," dedi Dawson nefesini tutarak. Sesindeki şaşkınlık ve hüzün Ada'yı daha da üzmüştü. Bu sözleri daha önce söylemeliydi ama söyleyememişti işte. Dawson onun yüzüne dokundu ve başını yukarı kaldırdı. "Bana bak," dedi.

Ada gözlerini kırpıştırarak açtı ve ona baktı. "Kendimi korkunç hissediyorum," dedi titrek sesiyle.

"Beni seviyorsun." Dawson'ın sesinde hâlâ şaşkınlık vardı. "Kerim'i sevdiğin gibi mi?"

Ada derin bir soluk alırken gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarına sıcak yaşlar aktı. Hiç değilse yüzü tekrar ısınıyordu. "Evet," dedi mırıldanarak. Sonra daha güçlü bir sesle, "Evet," diye tekrar etti. "Seni seviyorum. Kerim'i sevdiğim gibi. Daha başka bir sürü ihtiyaçla beraber. Yaşadığım şeylere karşılık olarak hayat bana iki muhteşem aşk bahşetmiş gibi. Kerim'i asla tam anlamıyla unutamam, ama artık ona duyduğum sevgi sana olan aşkımı engellemiyor. Sadece umuyorum ki..." İki eliyle birden Dawson'ın tişörtünü sıkıca tuttu. "Umuyorum ve yalvarıyorum ki bu seferki sonsuza kadar sürsün. Eğer benden önce ölürsen seni affetmem."

"Bu adil görünmüyor."

"Umurumda değil."

Dawson'ın Ada'ya sıkıca sarılması ikisinin de duygularını ortaya koyuyordu. Daha fazla kelimeye ihtiyaçları kalmamıştı. Ada'nın aklındaki ufak tefek şüpheler de silikleşip yok olmuştu. Hem kötü hem de iyi insanların yaşadığını kabulleniyorsa aynı şeyin kurtlar için de mümkün olduğuna inanmalıydı. Dawson'ın kurtları öldürmesinde Ada için hâlâ bir sakınca yoktu, fakat artık eski nefretine sahip değildi.

Kalbindeki nefreti bir Cellât öldürmüştü.

Bunun ironisi Ada'nın hoşuna gidiyordu. Ne kadar iyi ve merhametli olduğunun Dawson'ın kendisi bile farkında değilken kalbindeki tüm güzellikleri Ada'yı iyileştirmek için kullanmıştı. Ada'nın şaşırdığı ve kısa bir süre öncesine kadar göremediği şeyse bunu sahiden başarmasıydı.

"Birazdan burada olurlar. Murat onlara sadece geri döndüğümü ve dövmelerin etkisini yitirdiğini söyledi. Thomas'tan haberleri yok."

Ada başını sallarken topukları üzerinde ileri geri hareket etti. "Bana bir söz ver," dedi.

Dawson'ın gözlerindeki bakış ve dudaklarının -Ada'ya özel- muhteşem kıvrılmasıyla gülümsemesi her şeyi daha mahrem bir hale getiriyordu. Elini beline koymasına bile bambaşka anlamlar katıyordu. "İstediğin sözü verebilirim. Bazı toleranslar haricinde," dedi eğilip alnını öperken.

Ada yüzünün nefesiyle ısındığını hissederken hafifçe kıpırdandı ve aklındakileri unutmadan hızla konuştu. "Peratha'ya iyi davran ve Gavin'e kızma."

Dawson iç geçirip çenesini Ada'nın başının tepesine yasladı. Onu koluyla biraz daha sarıp kendine doğru çekti. "Benden olmadığım biriymişim gibi davranmamı isteme."

"Buna nezaket diyorlar, hayatım," dedi Ada, parmaklarını kıpırdatarak sırtını sıvazlarken. Dawson'ın gerildiğini hissettiğinde ona baktı. "Ne..." Cümlesini yarıda kesmesine neden olan şey Dawson'ın odaklandığı yere dönmesiydi.

"Geliyorlar," dedi Dawson sessizce.

Ada, Dawson'a bakıp kulağına doğru konuştu. "Nazik ol. En azından Peratha'ya karşı. Lütfen," diye ekledi son cümleyi.

Dawson hiç ama hiç mutlu görünmüyordu. "Kerim'i kıskanmadığım için beni suçluyordun ve sen şimdi aynısını mı yapıyorsun? Üstelik o ölü bile değil. Ölü olabilecek en son şey."

"Sadece iyi davran, tamam mı? En azından arkadaş olarak ona değer veriyorsun. Bunu göstersen yetmez mi?"

"Ada..."

Gavin, Deborah ve Peratha yola doğru seyrelen ağaçların arasından görünür olmuştu. Ada onlar daha fazla yaklaşmadan hızlıca konuştu. "Peratha'yı seviyorum. O bana çok yardım etti. Üzülmesini istemiyorum ve daha böyle bir sürü neden sıralayabilirim. Kendin için olmasa da benim için iyi davran."

"Harika. Zayıf noktamdan vuruyorsun."

"İyi gidiyorsun," dedi Ada, onu yanağından öperken.

Önüne döndü ve Dawson'dan biraz uzaklaştı. Dawson yapığından memnun kalmadan homurdanırken Ada kollarını

bağlayıp kendi kendine gülümsedi. Dawson birçok açıdan duygusal olarak henüz yeniydi. Kötü duygulara değil. Nefrete, öfkeye, intikama ve ölüme alışkındı. Acemi olduğu duygular; aşk, bağlılık ve nazik olma eğilimiydi. Ada yine de onu seviyordu. Elinde değildi ve olmamasına bir itirazı da yoktu.

Gavin yaklaşırken adımlarını yavaşlatmıştı. Sahiden enerjinin kaybolduğuna emin olduğunda ona kısaca sarıldı. Dawson da beceriksiz bir şekilde karşılık verip sırtına vurdu. Gavin geri çekilip Dawson'ın omzunu tuttu. "Yenilenmiş görünüyorsun. İşkencenin harikalar yaratamayacağını iddia eden var mı zaten?"

"Hiç değişmemişsin, Gavin," dedi Dawson sadece.

Ada baş başayken duyduğu o sesi hemen özlemeye başlamıştı. Bir yandan da kendine özel bir Dawson olması hoşuna gidiyordu. Dawson'ın kabuğunun çok içerisindeydi ve buna bayılıyordu.

Duygusal bir çıkmaza giren Peratha, gözlerini Dawson'dan ayıramıyordu. Dudaklarını defalarca açıp kapamış, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Seni gördüğüme sevindim," dedi gözleri dolarken.

"Bunu kesinlikle anlayabiliyorum," dedi Dawson. Ada botunun ucuyla onun ayağına vurdu. Dawson dişlerini sıkıp Ada'ya kısaca baktı ve Peratha'ya döndü. "Ben de seni gördüğüme sevindim demek istemiştim."

Peratha yerinde sallanırken tecrübesiz bir genç kız gibi heyecanlıydı. "Sana sarılabilir miyim?" dedi, Ada'ya sonra da tekrar Dawson'a bakarak. Ada başını salladı, Dawson'sa belli belirsiz omuz silkince Peratha ona sarıldı. Gözlerini kapatıp muhtemelen bir daha asla yakalayamayacağı o mükemmel anı hafızasına kazıdı. Etrafını çevreleyen kokuyu içine çekip sıcaklığını teninde hissetti. En son henüz çocuk sayıldıkları yaşlarda ona sarılmıştı, hatırladığından daha güzeldi. "İyi ki geldin," dedi Peratha başının arkasına dokunurken.

"Bence de," dedi Dawson, bakışları Ada'dayken. Peratha geri çekildiğinde Dawson hâlâ uzakta duran Deborah'a baktı. Kardeşi yerinden kıpırdamıyor, ellerini pantolonunun cebine sokmuş, öylece bekliyordu. "Anlaşılan sen bu duruma pek sevinmedin."

"Yokluğunu hissetmedim," dedi Deborah omuz silkerek.

"Buraya gel." Deborah yaklaştığında Dawson onun elini tutup kendine doğru çekti. Kollarını etrafına sarıp ateş kızılı saçlarını okşadı. Kulağına doğru eğilip fısıldayarak konuştu. "Ne yaptığını biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi."

Deborah gözyaşı dökmeyi bırakıp gülmeye başladı. "Benim fikrim değildi," dedi.

"Bu cezasını hafifletmeyecek."

"Ben iki asır yaşındayım," diye gereksiz bir itirazda bulundu Deborah. Dawson için yaşının ya da kaç yıl dışarıda bağımsız bir şekilde yaşadığının önemi olmadığını biliyordu. Geri çekildikten hemen sonra tekrar sarıldı. "Burada olduğuna çok sevindim. Bir daha gitmeyeceksin, değil mi?"

Dawson kaşlarını çatarken elini kardeşinin sırtında dolaştırdı. Onunla on altı yıl geçirmiş olmasına rağmen böylesine ihtiyaçla soru sorduğunu hatırlamıyordu. Her zaman kendi kendine yetmeyi sevip birine bağlı olmamayı dilemişti. "Bir yere gitmeyeceğim. Söz veriyorum," dedi onu rahatlamayı umarak.

"Benim evime geçelim. Konuşacağımız bir yığın şey var," dedi Deborah. Dawson onun merkezde neden bir evi olduğunu anlamadan bakınca Deborah hızlıca açıklama yaptı. "Aleut'ta çok sık kalmıyorum. Peratha'yla aynı odayı paylaşıyoruz. Eski odam mutfak hizmetine açılmış durumda."

"Ben hâlâ insanım ve besine ihtiyaç duyuyorum," dedi Ada kaşlarını kaldırarak. "Pişmiş ve mümkünse çok iyi pişmiş şeylere."

Dawson, "Gidelim o zaman," diyerek ikisinin söz savaşına girmelerini engelledi.

Arabaya yerleştiklerinde Deborah'ın yol tarifiyle dairesine ulaştılar. Dawson'ın kalabalığa karışmak için seçtiği küçük dairesine karşılık Deborah'ın apartmanı biraz lükse kaçmıştı. Kimse onu ölü sanmadığından saklanmasına da gerek yoktu. Bu yüzden keyfini çıkarabileceği bir yer tutmayı uygun bulmuştu.

Aşağı indiklerinde Dawson uzanıp Ada'nın elini tuttu ve önlerinden yürümeye başlayan Deborah'ı takip ettiler. Ada diğer eliyle onun koluna dokundu. "Şimdiye kadar söylemediğine pişmansın, değil mi? Herkes seni gördüğüne ne kadar da memnun." Dawson sadece başıyla onayladı ve Ada'ya daha sıkı tutundu.

Peratha ve Gavin, ikisinin birkaç metre arkasından geliyorlardı. "Yüzündeki sırıtışı ne zaman sileceksin?" dedi Gavin, Peratha'nın yanağına parmağını bastırırken.

Peratha onun eline vurdu. "Sana ne bundan?" dedi.

"Onlara baksana, Peratha. El ele tutuşuyorlar. *Dawson* el ele tutuşuyor. Bazı şeyleri kaybettiğini anlaman gerek." Peratha'nın gözleri bu sefer mutluluktan değil, hüzünden doldu. Gavin ona kolunu sararken yürümeye devam ettiler. Saçlarını çekip yanağını okşadı. "Seni üzmek istemiyorum ama gerçek bu."

"Biliyorum," dedi Peratha, önlerinde yürüyen ve birbirine dokunmadan duramayan çifte bakarken. "Biliyorum," dedi bir kez daha başını sallayarak.

Deborah'ın dairesi on beş katlı bir apartmanın en üst katındaydı. Sade ama şık eşyalarla döşediği evi temiz görünüyordu ve ilk defa misafir ağırladığı belli oluyordu. Kişisellikten arınmış, zaman zaman Aleutların yargılayıcı gözlerinden kaçmak istediğinde sığındığı bir yerdi. Yine de her şey kaliteli ve özenli göründüğünden Ada ne yapacağını bilememişti. Eğer açık renk koltuklarına yağmur lekeleriyle kaplı pantolonuyla otururşa Deborah'ın tepkisinin gülüp geçmek olmayacağına neredeyse emindi.

"Ben içecek bir şeyler getireyim," dedi Deborah arkasındaki mutfak kapısını işaret ederek. Ellerini oturma alanına doğru salladı. "Keyfinize bakın," dedi.

"Roecus'un taşını mı sattın?" dedi Dawson, camın kenarına doğru yürürken. "Bir işte çalışmadığına eminim. Bu daireyi nasıl tuttun?"

"Taşı elbette satmadım," dedi Deborah mutfaktan. Dolap açıp kapama sesleri gelirken konuşmaya devam etti. "Remustan kaçmaya karar verdiğimde bir arkadaşım bana yardımcı oldu."

"Bizimse tek yaptığımız hayatta kalmak oluyor. Ne arkadaşlar var ama," dedi Gavin tekli koltuğa otururken.

"Parayı sorun etmeyen birkaç kişi tanıyorum." Deborah mutfaktan şampanya şişesiyle çıkarken diğer elinin parmaklarının arasına bardakları sıkıştırmıştı. Arkasından gelen Peratha da bardak taşıyordu. "Çok da önemli sayılmaz, "dedi Deborah, şişeyi Dawson'a uzatırken.

"Sahiden şampanyalık bir durumumuz mu var?" dedi Dawson kararsızca. "Yoksa benim bilmediğim ve kutlamamız gereken başka nedenlerimiz mi var?" Şişeyi sallarken gözleri Deborah ve Gavin arasında gidip geldi.

"Dawson-"

Dawson, Gavin'in sözünü şampanyanın mantarını ona doğru fırlatarak kesti. "Bir şey mi söylüyordun?" dedi Dawson kadehleri doldururken.

"Hey!" dedi Gavin çenesine dokunurken.

Ada mutfağa doğru yürümeye başladığında Dawson'ın yanından geçerken, "Çocuk gibisin," diye mırıldandı. Kurtların süper hızla iyileştiğini biliyordu ama hâlâ bir kısmı insan olarak düşünüyordu. Bu yüzden aldığı buz torbasını Gavin'e verdi. "Çenene tut. Ağrıyı uyuşturur."

"Sağ ol," dedi Gavin torbayı alırken. Soğuk torbayı yüzüne koyarken ayağa kalkıp Dawson'a baktı. "Kimi kimden

koruduğunu bilmiyorum, dostum, ama yaptıklarım için özür dilemeyeceğim."

"Akıllılık edersin," dedi Dawson. Şişeyi masaya bırakıp aldığı peçeteyle eline bulaşan şampanyayı sildi. "Eğer özür dileyip pişman olduğunu söyleseydin daha fazla kızardım."

"Bunu sonra yalnızken konuşalım, olur mu?"

"Tabii," dedi Dawson onun yüzüne bakmadan.

"Arayı kapatmanızı bölmek istemiyorum ama konuşmamız gereken şeyler var." Ada, Dawson'ın kolunu tutarak yanına oturmasını sağladı. "Av Dönencesi'nde Kaiser'a saldıracağımızı kararlaştırdık, ama ondan sonrasını da düşünmeliyiz. İnsanlara ne söyleyeceğiz? Eğer Kaiser'ı meydan okumada değil de sinsice öldürdüğümüzü öğrenirlerse bize karşı çıkacaklardır."

"Başka bir yol bulacağımızı umuyordum," dedi Peratha boğazını temizleyerek. Şampanya kadehini dizine yaslamış olsa da içmekle ilgilenmiyordu. "Uzun zamandır yönetim benim ailemde ve babam öldükten sonra da muhtemelen bir süre bende kalacak. O sürede bana meydan okuyan çıkmazsa elbette."

"Öyle bir şey olursa liderlik başka birine geçebilir mi? Sizin aileden olmayan birine?" dedi Ada oturduğu yerde öne kayarken.

"Elbette," dedi Peratha. "Bizimkiler de öyle almış. Dönüşemeyen, sahiden hayvan olan kurtlarda kural budur. Sürünün en güçlüsü lider olur. Ama biz hem hayvan hem de insanız. Bu yüzden hem en güçlümüz hem de en akıllımız yönetimde olmalı."

"Kas gücünü herkes sağlayabilir," dedi Gavin. "Önemli olan yönetimin, Remusların ve büyücülerin altından kalkabilecek kadar zeki birinin lider olması."

"Yine de Kaiser'ın gizlice öldürülmesi kimsenin hoşuna gitmez," dedi Deborah omuz silkerek. "Av Dönencesi Kaiser'ın dikkat dağınıklığı için önemli bir unsur. Dışarıdaki düşmanlara odaklanacaktır, fakat öyle bir anda -her ne kadar hoşlanmasak da- liderimizi öldürmek sürüyü dağıtır. Büyük nüfus

kaybı yaşayabiliriz. Ne kadar zor üretiğimizi düşünürsek kimseyi kaybetme lüksümüz yok."

"Madem her şeyi gizli yapıyoruz, Kaiser'ı kimin öldürdüğünü bilmemelerini sağlarız." Tüm gözler Dawson'a dönünce söylediklerini açıklamaya çalıştı. "Ormanın tamamı kargaşa içinde olacak. Ne kadar istemesek de bizden ölenler oluyor ve neden bir tanesi de Kaiser olmasın? Av Dönencesi'nde ölen liderler var. Az ama imkânsız değil."

"Suçu Remuslara mı atacağız?" dedi Ada bir an için düşünerek. "Beğendim."

"Bu mükemmel bir örtbas olur," dedi Gavin, Dawson'ın fikrini değerlendirirken. "Yılın o zamanında Aleut ve Remuslar birbirini öldürür ve bunun için yargılama olmaz. Ortak Yaşam Kanunları'nın geçersiz olduğu bir anda Kaiser'ı öldürürsek soruşturma açıldığında Aleut'ta şüpheli aramayacaklardır."

"Babam öldükten sonra kurallara göre benim lider olmam gerekiyor. Kardeşlerim haber alıp gelene kadar her şeyi idare etmem lazım. O sürede bir isyan çıkmamasını sağlamak zorundayız."

"Önümüzde yeteri kadar zaman var. Hepsini halledeceğiz," dedi Gavin. Ona güven vermek isteyerek omzuna dokunduğunda Peratha gülümsedi.

Hiçbir şekilde Ada onun yerinde olmak istemediğini düşündü. Peratha yabancı gözler için mükemmel bir imajdı. Harika görünüyor aynı zamanda kendine güveniyordu. Sahip olduğu çekiciliği taşımaktan fazlasını yapıyordu. Duruşu ve konuşmalarıyla kendini daha da güçlendiriyordu. Ve şimdi babasının ölümü ardından nelerle karşılaşacağını düşünmek zorundaydı. Bir zamanlar Kaiser'ın kendi babasını yönetimden indirmek için yaptığı planlardan daha merhametli bir yol çizdikleri kesindi.

Karanlık çöktüğünde Aleut'a dönmek için yola çıktılar. Çok fazla yaklaşmadan Dawson arabasını bıraktı ve kalan yolu

yürümeye başladılar. Arkadaşları ne kadar zamandır Kanada'da olduğunu öğrenmek için soru sorduklarında Dawson, Thomas'ın yüzünü kullandığını açıklamak zorunda kaldı. Gavin ve Peratha bundan gerekli çıkarımları yaparlarken oldukça şaşkın görünüyorlardı.

"Bize söylemek için neden bu kadar beklediniz, anlamıyorum," dedi Peratha yoluna çıkan dalı gereğinden fazla iterken. "Kimseye gidip söyleyecek değildik. Bundan şüphelenilmesinden nefret ediyorum."

"Seninle bir ilgisi yoktu," dedi Dawson.

"Öyle mi?" Peratha durup ona doğru döndü. "Neyle ilgiliydi peki? Ben babama karşı sizinle birlikteyim, Dawson. Daha ne yapmam gerekiyor?"

"Biraz sakinleş," dedi Ada sessizce.

Peratha öfkeli gözlerini Ada'ya çevirdi. "Eğer yardımcı olmak istiyorsan neden dönüşmeyi denemiyorsun."

"Ben..."

"Bahanelerini duymak istemiyorum. Sus!" diye bağırdı Peratha elini sallayarak. "Biliyor musun, bence acı çekmek hoşuna gidiyor. Kendini cezalandırdığını sanıyorsun, ama yaptığın sadece bize zaman kaybettirmek. Aptal insan düşüncelerine saplanmış durumdasın ve bu yüzden dönüşemiyorsun. İçindeki kurt bir gün dolunayda seni parçaladığında çok geç kalmış olacaksın."

Dawson hırlayarak öne çıktığında Ada onu yakaladı. Ani öfkesiyle ona zarar vermek istiyor olabilirdi, ama sonradan elde edeceği tek şey pişmanlıktı. "Yapma." dedi Ada, ama kendi öfkesiyle titremeye başlamıştı.

"Artık kurt gibi düşünmeye başla," dedi Peratha daha alçak bir sesle.

Ada öne çıkıp Peratha'nın karşısına yürüdü. "Dönüşememenin nedeninin kendi kafamdakiler olduğunu biliyorum, onlar benim düşüncelerim. Senin baskın cümlelerinle değişmeyecek!"

"Ne olduğunu göremiyorsun bile!" dedi Peratha yeniden bağırarak. Birkaç adımda Ada'nın tam karşısına geçti. "Hepimizi kurtarmak istiyorsan dönüş artık," dedi parıldayan gözlerini Ada'ya dikerek.

Ada bilincini yitirip saldırgan moda geçtiği o anlardan birini yaşadığını hissediyordu. Kendini durdurmayı denemedi. İleri atıldığında ellerini değil, pençelerini gördü. Bir saniye sonra boğazından dökülen hırlamalarla Peratha'nın üzerine çıkmıştı. Sırtüstü düşen Peratha dört ayağıyla birden üzerinde duran Ada'nın ağırlığını tam anlamıyla hissediyordu.

Peratha haricinde herkes konuşuyor olmasına rağmen Ada onlara bakmıyordu. İlgisi altında yatan kurda toplanmıştı. O artık yalnızca şımarık arkadaşı değil, tetikçisiydi. Başından beri olduğu gibi.

Ada burnunu Peratha'nın saçlarında ve boynunda dolaştırdı. Annesinin kokusunu alırken inleyip sakinleştiğini hissetti.

11

Bir insandan hayatını, amaçlarını, umutlarını...
İsmi haricinde her şeyini çalabilirsin.

"Üzerimden kalk," dedi Peratha dişlerini sıkarken.

Ada bir daha söylemesini beklemedi. Yavaşça geri geri yürüdü ve kafasını çevirdi. Aldığı kokularla şaşkına dönmüştü. Kurtların iz sürmek için burunlarını kullandığını biliyordu, fakat böylesini hiç tahmin etmemişti.

"Bu... Sahiden mi?" dedi Deborah. Sesinin titrediğini fark ettiğinde boğazını temizledi. Bilinçsizce Ada'ya doğru yürüdüğünü Gavin'in onu durdurmasıyla anlamıştı. Hepsi şaşkınlık içinde olsa da şu anda yapacakları en mantıksız şey iki yıldır dışarı çıkmak için çabalayan bir kurda yaklaşmak olurdu.

Dawson tereddütle öne doğru bir adım attı. Sonra durup Peratha'ya baktı. "Ona dönüşmesini söyle."

"Ne?" dedi Peratha ayağa kalkarken.

"Tetikçisi sensin," dedi Gavin, gözlerini Ada'dan ayırmadan. "Ve ona hemen insan olmasını söyle. Yoksa bize saldıracak."

Ada, Gavin'in söylediklerini duyup başını çevirdi. Neden onlara saldıracaktı ki? Yaşadığı bu durumu anlamaya çalışırken yapacağı son şey saldırmak olurdu. Bu duyguyla rahatlayıp etrafında dönmeye başladı. Defalarca gezdiği ormanı incelerken bir kez daha sersemledi. Her şeyi en ufak bir detayına kadar görürken aynı zamanda kokularını hissediyordu. Yağmur damlalarını görüyor, topraktan yükselen kokuyu derinden alıyor, yaprakların üzerinde gezen böceklerin ayak seslerini duyarken aynı zamanda onu fark ediyor, orada olduğunu biliyordu.

Kendini hafifçe geriye itti. Ağırlığını arka ayaklarının üzerine verdi. Ne yaptığını anlamlandıramazdı ve sadece içgüdülerini izliyordu.

"Durdur onu," dedi Gavin.

Peratha tetikçi olma ihtimalini hâlâ imkânsız görse de şimdilik bunu umursamayıp kendini toparlamaya çalıştı. "Ada," dedi yavaşça. Sesi alçak ve uysal çıkıyordu. Tehdit olarak algılanabilecek her şeyden sıyrılmıştı. Ada çok yavaşça döndü, Peratha'yla göz göze geldi. Peratha yutkunarak iki adım gerilerken gözlerinden akan yaşı hissetti. "Dönüş. İnsan ol ve ben sana söyleyene kadar öyle kal."

Ada itiraz etti. Hırlayıp pençelerini toprağa gömdü, ama kendini dönüşürken buldu. Vücudu zayıfladı ve dünya yeniden kararda. Sesler, kokular, hisler yok olup giderken Ada buna izin vermek istemeyerek bağırdı. İnsan bedenine geri dönerken güneşten uzaklaşıp mum ışığına çekildi.

"Hey," dedi Dawson, Ada'nın önüne dizlerinin üzerinde çökerken. Ada başını eğmiş, soluk almaya çalışıyordu. Dawson pelerinini tutup onu sardı ve kollarına aldı. "İyisin. Geçti," dedi.

Ada bilincini kaybetmeden önce Dawson'ın bileğini kavradı. "İnsan olmaya neden itiraz ettiğini anlayabiliyorum," dedi.

Dawson, Ada'yı kucağına alıp ayağa kalkarken pelerinine baktı. Yutkunarak başını sallarken yerde parlayan zinciri gördü. Tekrar eğilip kolyeyi ve ucundaki yüzükleri cebine sıkıştırdı.

Arkasını döndüğünde Gavin, Deborah ve Peratha'nın ne halde olduğunu gördü. "Ona bizden daha farklı bir yaratıkmış gibi bakmayı kesin!" diye hırladı.

"Bu hiç iyi olmayacak," dedi Peratha titrerken.

Dawson, Ada'yı hızla ormandan çıkardı, Aleut'a gidip direkt balkondan içeri girdi. Ada'yı yatağa bırakıp üzerini örttü. Artık daha gür görünen saçları parlak bir hal almıştı. Elini başından yüzüne doğru kaydırırken teninin hassaslığını hissetti.

Yatak odasından çıkıp kapıyı kapattığında kendini hiç olmadığı kadar berbat hissediyordu. Büfeyi açıp eskiden orada olduklarını bildiği içkilerini aradı. Ada alkol kullanmasa bile her şeyde olduğu gibi bunda da Dawson'ın düzenine karışmamıştı.

"İyi misin?" dedi Hilary.

Dawson omuz silkti. Kendine içki doldurup alışkanlıkla cam kenarına gidip yaslandı. Arkadaşlarına bakarken elindeki bardağın çatladığı hissetti. Parmaklarını sıkmayı bırakıp daha hafif tutmaya başladı.

"Ala kurtlar sadece efsanedir," dedi Peratha zayıf bir sesle.

"Silahlar da öyle," dedi Murat.

"Bundan daha büyük bir sorun varmış gibi hissediyorum," dedi Gavin, Dawson'a bakarken.

"Daha büyük bir sorun mu?" dedi Hilary duyduğu şeyin anlamsızlığına gülerken. "Çocuklara gece yatmadan önce anlatılan ala kurtlar gerçekmiş. Buna inanamıyorum," dedi kendi kendine.

"Şu anda yardım etmekten çok uzaktasınız," dedi Dawson. Yeni sorular, panik yapacak daha fazla kişi işine yaramazdı. Çözüm duymak istiyordu. Uyandığında Ada'ya söyleyebileceği iyi birkaç şey. O kadar da kötü olmadığına dair bir sebep gelmeliydi aklına.

Gavin koltuğun kenarındaki battaniyeyi alıp Peratha'yı sardı. O kadar çok titriyordu ki bunun yeterli olmayacağını düşünüp

yanına oturdu ve ona kollarını doladı. Peratha minnettar bir şekilde Gavin'e sığındı. Kendinin bile farkında olmadığı gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Murat yemek masasına yaslanarak kollarını bağlarken, "Ada'ya anlatmalısın," dedi Dawson'a.

"Ala kurtları biliyordur," dedi Gavin, elini Peratha'nın sırtında dolaştırırken. "Buradaki tüm kitapları okudu neredeyse," dedi kitaplığı kastederek.

"Ala kurtlarla ilgili bir sürü saçma şey var," dedi Murat. "Birçoğu farklı bölgeden çıkmış, kendilerine göre anlattıkları efsanelerle dolu. Doğru olan hangisi nereden bileceğiz?"

"Artık elimizde bir örneği var, ona sorarız," dedi Deborah omuz silkerek. Dawson içlerinde öfke dinmeyen gözlerini kardeşine çevirince Deborah başını eğip kollarını bağladı. "Sadece öneriydi," diye mırıldandı.

"Mantıklı bir öneri," dedi Gavin. "Eminim Mahfer de bunu onaylayacaktır. Ne olduğunu bilmek istiyordu. Öğrendi işte."

Dawson'ın elindeki bardak patlayınca herkes nefes almadan yerlerinde dondu. Yatak odasının kapısını açan Ada, yavaş ama kararlı adımlar atıyordu. Eğer kendini biraz iyi hissetseydi daha hızlı yürürdü. Ama yürümek bir yana olduğu yerde düşünme eylemini bile gerçekleştiremiyordu. Beyni tam anlamıyla bomboştu ve içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Ada'nın yaklaştığını duymayan, hatta hissetmeyen Dawson, sinirini ve yaşadığı tüm duyguları kendine zarar vererek çözmeye çalışıyordu. Ada yaklaşırken herkes ona bakmış, ama kimse kıpırdamamıştı.

Ada kendini berbat hissederken derin nefesler alıp duruyordu. Kollarını arkadan Dawson'ın beline dolayıp alnını sürekli gerilen sırtına yasladı. Dawson önce ne olduğunu anlayamadan hırlayıp öfke dolu bir homurtu çıkardı. Ona sarılan kişiyi fark ettiğinde kolları arasında dönüp ona sarıldı.

"Tamam," dedi Dawson onun saçlarını okşarken. Yanında duran diğer elinin parmaklarını birkaç saniye hissetmedi. Hemen sonra karıncalanarak kan akışı yavaşlamıştı. "Tüysüz," dedi Dawson başını eğerek fısıltıyla. "Her şey yolunda."

Ada ağlamaklı bir ses çıkarıp kollarını daha sıkı sardı ve yüzünü sakladı.

Hilary boğazını temizlerken Peratha'ya Ada'yı işaret etti. Peratha boş gözlerle bakmakta olduğundan Ada'yı izlemeyi bırakmıştı. Omuz silkip *ne var* der gibi baktı. Hilary bir kez daha Ada'yı işaret etti.

Peratha battaniyeyi omuzlarından atıp ayağa kalktı. "Dawson?" dedi yanlarına gittiğinde.

"Ne?" dedi Dawson. Ada kollarında titrerken konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Muhtemelen ağrısı vardır. Banyo yapması ve uyuması gerekiyor. Giyinmesini de sağlarım. Sonra konuşursunuz." Peratha bir elini Ada'nın omzuna koydu. Pelerini grinin tonundaydı ama tam anlamıyla değil. Pelerin dalgalandıkça içinde tüm türlerin renklerini barındırdığını belli ediyordu. "Ada," dedi Peratha kullandığı en merhamet ve şefkat dolu sesiyle.

Ada başını iki yana sallarken Dawson'a sarılmaya devam etti. İtiraz dolu bir mırıltı çıkardı.

"Onunla git," dedi Dawson, Ada'nın saçlarını yüzünden çekerken. Kulağına doğru eğilip olabildiğince sessiz konuştu. "Hiçbir şey söyleme, sadece yap. Güvendesin. Bana inan."

"Benimle gel," dedi Peratha, Dawson'ın sözlerine anlam veremeden bir kolunu Ada'ya doladı. Ada, Dawson'dan ayrıldığında Peratha pelerinin önünü kapattı. "Su iyi gelecektir. Banyo yapmak istersin, değil mi?" diye sorarken onu yatak odasına doğru yürüttü. Ada burnunu çekerken başını aşağı yukarı salladı.

Peratha, Ada'yı yatağın ucuna oturtup banyoya girdi. Küvetin içini ılık suyla doldururken raftaki şişeleri karıştırarak banyo köpüğünü buldu. Su doldukça jel köpürmeye başlamıştı. Artık

Ada kurduna ulaştığı için sıcağa ihtiyacı olmayacaktı, ama titreyen vücudu öyle söylemiyordu. Beslenene kadar hâlâ bir insan gibi devam edecekti.

"Hazır." Ada'yı banyoya götürüp pelerini üstünden aldı. Küvetin içine geçip oturmasını sağladıktan sonra dışarı çıkacakken orada durdu. "Yaşadığın bu şey düzelecek. Kendi vücudunun yabancı olduğunu hissediyorsun. Beslenmediğin için yorgunsun ama geçecek."

Ada bacaklarını kendine çekmiş, dudaklarını dizlerine yaslamıştı. Vücudu bir an bile rahatlamamıştı. "Sensin. Dawson değil," dedi gözlerini etrafındaki köpüklerden ayırmadan.

"Sanırım öyle," dedi Peratha. Ada'nın saçlarını yüzünden çekip sırtına doğru bıraktı. "İlk kurda dönüştüğümde günler boyunca yatakta kalmıştım."

"Bu yüzden annem gibi kokuyor olmalısın."

"Dawson diye düşündük, ama onun yanında rahatlaman normal. Ne de olsa onu seviyorsun. Rahatlamandan ve kendini mutlu hissetmenden daha doğal ne var ki?"

Ada hafifçe doğrulup yanağını Peratha'nın dizlerine yasladı. "Bir daha dönüşmemi emretme," dedi belli belirsiz kelimelerle.

"Özür dilerim. Ne yaptığımdan haberim yoktu."

Banyo bittikten sonra Ada kendini hareket edebilecek kadar iyi hissediyordu. Peratha onu yalnız bıraktığında bornoza sarılıp yatak odasına geçti. Daha üzerini giyinirken fazla kıyafete ihtiyacı olmadığını biliyordu ve bu bir ilkti. Kot pantolonunu ve askılı tişörtünü giydi. Saçlarını kurutmayla uğraşmadı.

Kütüphaneye geri döndüğünde vücudu -daha doğrusu kemikleri- hâlâ sızlıyordu, fakat eskisi kadar kötü durumda değildi. "Herkes nerede?" dedi kimseyi göremeyince.

Dawson ellerinin üzerindeki kanları silerken omuz silkti. "Çıktılar," dedi. "Hepsinin buraya toplanması dikkat çekiyor. Normalde fazla misafirin olmuyor sanırım."

"Hayır," dedi Ada onun eline bakarken. Yerinde kıvranıp konuya nasıl gireceğini düşündü. Düzgün bir yol bulamadı. "Dawson..."

"Benden başka kimse bilmiyor."

"Nasıl?" dedi Ada anlamadan.

"Bilmiyorum. Ama hiçbirinin fark etmediğine eminim. Hepsi sadece ala kurt olmanı düşünüyorlardı."

"Ne?"

"Ala kurt," diye tekrar etti Dawson. Derin bir nefes alırken Ada'nın ıslak saçlarını okşadı. "Onlarla ilgili birkaç efsane okumuş olmalısın." Ada başını salladı. "Sana anlatacağım. Ama biraz kendine gel," dedi Dawson.

"Beni hâlâ istiyor musun? Seviyor musun?"

"Elbette," dedi Dawson şaşkınlıkla açtığı gözleriyle ona bakarken. "Bunu düşünme bile ve konuşma. Yalnız kaldığımızda daha rahat ederiz. Sıcaksın. İyi hissediyor musun?"

"Emin olamıyorum."

Dawson cebinden çıkardığı kolyeyi onun boynuna takarken gözlerini gözlerinden ayırmamıştı. "Dönüşürken düşürdün. Tamir ettim." Ellerini çekerken hafifçe boynunu okşamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Ada mırıldanarak. "Kurtken kendimi çok güçlü hissettim. Sanki şimdiye kadar kördüm, sağırdım. Aldığım kokular inanılmazdı. Yaşadığım şeyler karmakarışık ama güzeldi. Onlarca şey duydum ama hepsi bir şekilde sıraya dizilip kulağıma öyle ulaştı sanki."

Dawson gülümserken Ada'nın gözlerine bakmak için çenesini tutup hafifçe yukarı itmişti. "Kurtları ölümcül, belki şeytani gördüğünü biliyorum, Ada. Ama biri nasıl doğarsa doğsun, nerede doğarsa doğsun sadece kendisidir. Seçimleri ve kaderi vardır. Asla olmadığın bir şeye dönüşmene izin vermeyeceğim."

Ada, Dawson'ın omuzlarını tutarak ondan biraz uzaklaştı. Gözlerini araştırarak henüz sormadığı sorunun cevaplarını arıyordu. "İçinde beni öldürmekle ilgili bir dürtü var mı?"

"Yok," dedi Dawson onu ikna etmek için sakin ve kararlı bir şekilde.

Ada kollarını bağlayıp yürümeye başladı. "Aleut Katili dövmesinin işe yaramamasının bir sebebi de bu olmalı. Çünkü ben Aleut değil, Remus'um. Aleut Katili dövmesiyse bir ihanet dövmesi. Ama ben bir Remus olarak Aleut öldürdüğüm için kendi soyuma ihanet etmiş olmuyorum." Ada durup kaşlarını çattı ve bej rengindeki duvara baktı. "Az önce kendi soyum mu dedim? Sanırım öyle söyledim."

"Remus olduğunu dillendirmeden önce belki biraz dikkatli olmak istersin."

Ada onun dizine tekme attı. Kendine hâkim olamamıştı. "Bu kadar sakin olman beni sinirlendiriyor!" dedi parmağını yüzüne doğrultarak. "Sen avcısın. Remusları öldürmeye programlı bir içgüdü alanın var."

"Gel." Dawson koltuğa otururken Ada'yı da yanına çekti. Sinirlenmesine rağmen bu hali durgun olmasından çok daha iyiydi. Dawson öfkeyle nasıl başa çıkması gerektiğini bilirdi. Ada'nın yüzünü, saçlarını okşadı. Boynunu açıkta bırakıp dövmesine dokundu. "Ben avcıyım. Bu yüzden Remus olduğunu hissettim. Ama artık kalp mührüm yok, Tüysüz. Saf bir nefretle dolup taşmıyorum. Senin sayende," derken kollarını etrafına daha sıkı sardı.

"Remus öldürmeyi sevdiğini biliyorum. Bunu seviyorsun ve avcı dövmen bu hissini güçlendiriyor. Bir gün uyandığında beni öldürmek istersen söylemeyi ihmal etme."

Dawson, Ada'nın yüzünü tutup başını kaldırdı. "Seni öldürmeyi nasıl isterim? Böyle bir seçenek yok. Anlamıyor musun?"

"Ben netlik istiyorum. Olasılık değil."

"İlla ki bir netlik istiyorsan sana söyleyeyim; bana sahipsin ve bu hiç değişmeyecek." Ada konuşmak için ağzını açtığında Dawson onu susturdu. "Daha fazla saçmalık duymak istemiyorum," dedi.

Dawson başını koltuğun arkasına yaslamasını sağlayarak dudaklarını öptü. Dokunuşlarını saçlarından sırtına doğru kaydırdı. Avuç içini beline bastırırken Ada derin bir nefesle güçlü eline pek fazla iş bırakmadan kendini Dawson'ın vücuduna bırakmıştı.

Yaşadıkları en yoğun yakınlıktı ve Ada biraz da olsa korkmadığını söylese yalan olurdu. Dawson'ın öpüşü daha farklı bir hal almıştı sanki. İçten, doğal ve vahşiydi. Göğsünden yükselen hırıltılar Ada'ya tanıdık geliyor, onu rahatlatıyordu.

Dawson dudaklarını Ada'nınkilerden ayırdı. Alnını alnına yaslamadan önce hızlıca bir kez daha öptü. "Buna ihtiyacım vardı," dedi neredeyse mahcup bir halde.

"Sorun değil. Sana iyiliğimin dokunması hoşuna gidiyor."

Dawson kahkaha atarak başını salladı. "İyilik demek. Sahiden büyük bir fedakârlıkta bulundun. Teşekkür ederim," derken onun dudaklarına birkaç küçük öpücük daha bıraktı. "Zor olacağını biliyorum ama Kaiser'a dönüştüğünden bahsetmeyeceksin. Diğerleri senin Remus soyunu hissedemediğine göre kurt olduğunu da anlamayacaklar demektir."

"Sahiden mi?" dedi Ada kaşlarını çatarak.

"Eğer Remus olduğunu fark etselerdi bunu ayırt edebilirdim. Ormanın içinde değiştin. Yine *eğer* normal şartlarda bulunsaydık arazide bir Remus olacaktı ve kurda dönüştüğün için enerjin açığa çıkmış bir haldeydin. Stone ya da bazı üst düzey yöneticiler olmasa bile Kaiser seni hissetmeliydi."

"Ben de Creon gibiyim o zaman."

"Sanırım bir parçan öyle. Aslında tüm silahların gizli ve efsane olduğunu düşünürsek bence bu sizin türünüzün ortak özelliği. Diğer yandan hiçbir şeyden emin değiliz. Beslenmediğin

için gücün hâlâ kendini gösterebilmiş değil. Bu yüzden de hissedilmemiş olabilirsin."

"Her şey çok karışık," dedi Ada gözlerini ovuşturarak. Silah olduğu söylendiğinden beri içinden çıkacak şeyin korkusuyla yaşıyordu. Kendi arkadaşları bile ondan korktuğundaysa tamamen afallamıştı. Bu kadar kötü duruma düşmemeyi ummuştu.

Boynundaki zincir hareket ettiğinde ellerini indirdi. Dawson farkında olmadan dokunduğu yüzükleri bir anda bıraktı. "Affedersin," dedi.

"Önemli değil. Aklında bir şey mi var?"

"Hem Kerim'e hem de bana âşık olan kadın aynı. Bu biraz kafamı karıştırıyor."

"Kerim'den etkilenmiştim, çünkü beni tüm okulun önünde rezil olmaktan kurtardı. Çok iyi kalpliydi. Sevecen bir yanı vardı ve o anda göstermekten çekinmedi. Bunu hemen gördüm. Sendeyse durum daha yoğundu. Doğru düzgün ilk konuşmamızda idam ağacının altında duruyordun. Hüzünlü ve içe kapanıktın. İkinize de âşık olan kadın aynı. Sadece adamlar çok farklı."

"Neden?" dedi Dawson samimi bir merakla. "Anlattığın kadarıyla ben Kerim'in sadece şeytani ikizi olabilirim. Böylesine farklı iki adama nasıl âşık olabildin?"

"Üç yıl önce karşıma çıkmış olsaydın sana âşık olmazdım. Kendime seni tanıma fırsatı bile vermezdim. O zamanlarda tek derdim saçlarımın daha parlak görünmesi ve cildimin pürüzsüz olmasıydı. Eğlence arıyordum. Hep daha fazla eğlence. Beni sana bağlayan ilk şey yaşadığımız ortak duygulardı. Kayıp ve yabancılık hissi."

"Hep böyle hissetmeyeceksin."

"Hissetmemeye başladım bile," dedi Ada gülümseyerek. "Onları unutmadım. Unutmam mümkün değil. Ama artık o kadar kötü değil. Sayende," derken alnını şakağına yaslayıp hafif sakallı yüzünü okşadı. "Senin bana âşık olduğunu hep sorguladığımı söylüyorsun ama sen de beni sorguluyorsun."

"Ben hislerimden eminim."

"Benim için de aynısı geçerli olamaz mı?"

"Sen... çok gençsin."

Ada bir kez daha gülümserken geri çekilip yüzüne baktı. "Eğer birkaç yıl geç dönüşseydim senden daha yaşlı görünecektim. Kırışıklıklarım çıkmaya başladı bile." Aslında bunu pek de umursamıyordu. Kendine olan aşırı özgüveninden değil, Dawson'ın bakışları mükemmel olduğunu hissettirdiğindendi. "Aleut'a kendin gibi görünerek girmen tehlikeli değil miydi?"

"Hayır, bu sandığın gibi işlemiyor. Aleut sınırındayken birden kendi halime dönüşürsem Thomas'tan daha güçlü olduğum için enerji değişimi ortaya çıkar. Ama sınırlar içinde birden dönüşmezsem, buraya yavaşça yaklaşırsam o zaman orman beni kabullenir. İçine alır, garipsemez."

"Thomas'a dönüştüğünde de aynısı mı geçerli?"

"O benden çok daha güçsüz, Tüysüz. Thomas'a dönüştüğümde ortaya kıvılcım bile çıkmıyordur."

Bahçedeki gürültüyü duyduklarında ikisi de ayağa kalktı. Yatak odasının balkonuna geçip aşağıya baktıklarında ilgi odağı olmuş kızı gördüler. Ada bu kadar mesafeden onu tanıyıp tanımadığını çıkaramıyordu. Ayırt edebildiği tek şey uzun boyu olmuştu.

"Burada ne işi var ki?" dedi Dawson geri dönerken.

Ada aceleyle ayakkabılarını giyip peşinden çıktı. Tam daireden ayrılacakken dönüşümünü saklaması gerektiğini hatırlayarak askılı tişörtünün üstüne kalın bir kazak geçirdi. "Sırf bu kadar hızlı olmak için beslenmem gerekiyor," dedi Ada. Merdivenlerden inmesine rağmen Dawson'ı çoktan gözden kaybetmişti.

Bahçeye indiklerinde Ada, Dawson'ı Thomas halinde görünce aklının ne kadar dağıldığını fark etti. Dawson ayrıntılara dikkat etmek konusunda daha iyiydi.

Kalabalık dağılırken ufak bir grup halinde kaldılar. Kızın hemen yanında Murat duruyordu. Gavin ve Hilary de oradaydı. Ada bu sefer yüzünü görebildi. Başını çevirmişken tekrar bakmak için döndü. "Yok artık," dedi.

"Ne?" dedi kız kaşlarını kaldırarak. "Dişime bir şey mi takılmış? Gelmeden biraz atıştırdım da." Parmağını dudaklarının arasına götürürken Murat'a bakarak gülümsedi. Murat da ona karşılık vermesine rağmen huzursuz görünüyordu. Kızın burada olmasından hem mutsuz hem de memnundu.

"Veterinerlik okumanın daha önemli bir anlamı olduğunu bilmeliydim," dedi Ada başını sallayarak.

"Sen kimsin?" diye sordu. Bu sefer sesi sinirli çıkmıştı.

"Saçlarım maviyken ve üzerimde daha moda kıyafetler varken beni hayal et ve bir kez daha dene."

Kız hatırlamaya çalışırken gözlerini kıstı. Bir dakika geçmemişti ki bakışları berraklaştı, kuşkulu halden şaşkın bir ifadeye bürünürken konuştuğu kişiyi tanıdı. "Ada? Burada ne işin var senin?"

"İki senedir buradayım."

"Öldüğünü sanmıştım."

"Neredeyse," dedi Ada mırıldanarak. Üniversite zamanından tanıdığı arkadaşına bakarken iç geçirdi. Her şeyin böylesine değişmesini aklı almıyordu. Saldırıdan sonra ortadan aniden kaybolması dikkatleri çekmişti muhtemelen.

"Olayı haberlerde gördüm ama ben..." Ne söyleyeceğini bilemeden ona yaklaşıp sarıldı. "Çok üzgünüm," dedi.

"Senin burada ne işin var peki?" dedi Ada sırtına dokunarak. Yüzünü görebilmek için bir adım geri gitti. "Kurt olduğunu hiç... boş versene. Bunu nasıl düşünebilirdim?" dedi elini sallayarak.

"Kardeşimin gönderdiği Tamilce metnin orijinalini görmek için geldim," dedi Murat'ı işaret ederken.

"Kâhin sen misin? Hadi oradan," dedi Ada ve kendini tutamadan güldü. Kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Okulu neden yedi yılda bitirdin peki?"

"Ah, eğlence," dedi kız yerinde kıpırdanarak. "Buraya yine de uğramazdım ama baş belası yeni bir Cellat'ımız varmış. Sanırım biraz kaçık. Kim hakkında kehanet yazılabilecek kadar berbat bir durumda olabilir ki?"

"Sanırım ben," dedi Ada omuzlarını kaldırarak gülümserken.

"Yapma ama," dedi söylediklerine inanamadan. "Tamam, okuldaki kızlara işkence ederdin ve senin bir yanının hep karanlık olduğunu düşünmüştüm ama *Cellat olmak?* Yani senin kurt olman... Bu sahiden mantık dışı. Ayrıca kıyafet tarzın büyük bir düşüş içinde."

"Bu hayatımda yaşadığım en tuhaf şeydi," dedi Hilary ikisinin konuşmasını izlerken.

"Henüz çok genç olduğundan," dedi Murat ona göz kırparak. "Tanıştığınıza gerçekten memnun oldum. Ada bir sakıncası yoksa Felicia hemen orijinal kehaneti görmek istiyor. Burada çok kalmayacak. Bir an önce işini halledip gitmesi lazım."

"Hâlâ kabasın demek." Felicia yere bırakmış olduğu büyük çantasını omzuna asıp Ada'nın koluna girdi. "Beni odana götür. Biraz baş başa kalmamız gerekiyor," dedi.

"Kâhin olduğuna hâlâ inanamıyorum. İsmin ne zamandır Felicia?" Ada onu dairesine çıkarırken yanlarından geçenlere ya da merak edip soru soranlara aldırmıyorlardı.

Felica kısa kıvırcık saçlarını kulağının arkasına itti. Parlak kahverengi buklelere sahip saçları onu her zaman sevimli gösteriyordu. "Son iki senedir," diye yanıtladı Ada'nın sorusunu. Daireye girdiklerinde kaşlarını çatarak duraksadı. "Burası Dawson'ın ve onu aşağıda yanında gördüm. Diğer yandan öldüğünü ve yerine senin geçtiğini duymuştum."

Ada kapıyı hızlıca kapatıp oturmasını işaret etti. "Sana her şeyi anlatacağım. Zamanın var mı? Birkaç ay mesela."

Felicia gülerek parmağını Ada'nın yüzüne doğru kaldırdı. "Tamamen kaybolmadığını görmek güzel. Seni dinliyorum." Çantasını yere bırakıp koltuğa oturdu.

Ada da karşısına geçip derin bir nefes aldı ve başından gelip geçen her şeyi genel hatlarıyla anlattı. Kaiser'a karşı suikast düzenledikleri haricinde her şeyden bahsetti. Eğer işler planladıkları gibi gitmez, sorguya çekilirlerse Felicia'nın yalan söylemesini istemiyordu.

"Dawson'ı ölü gibi göstermenizin amacı neydi peki?" dedi Felicia Ada bitirdiğinde.

"Kaiser'ın onun peşini bırakmasını istiyoruz. Hepsi bu. Sen onu aşağıda tanıdın, fakat büyü geni olmayan herkes kızıl saçlı, mavi gözlü bir kurt görüyor."

"Yaşadıklarına inanamıyorum, Ada." Uzanıp elini kavradı. Ada başını eğdiğinde Felicia'nın parmaklarındaki sayısız yüzüğü gördü. Felicia tanıdığı en tatlı hippiydi. Zaman zaman onu gizemli bulurdu fakat bunu bilerek yaptığını zannetmişti. Sahiden bir büyücü olduğu için değil. Felicia geri çekilip gergin bir halde bileklikleriyle oynadı. "Saldırı haberini aylar sonra aldım. O sırada bir geziye katılmıştım. İnsan arkadaşlarımla iletişimim yoktu. Sonradan İstanbul'a gittim. Eski evinizin izini sürerek teyzeni buldum. Senin Kanada'da olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırmıştım bilemezsin."

"Tanışmamız tesadüf değildi, değil mi Felicia?"

"Hayır, tatlım. Seni bulan bendim, ama bunu başka zaman anlatırım, olur mu? İnan bana, endişelenmen gereken bir şey değil." Yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Kerim için üzgünüm. Onu sahiden severdim."

"Teşekkür ederim."

"Ve şimdi Dawson'la birliktesin, öyle mi?" Felicia gülümseyerek arkasına yaslandı. Ayaklarından birini altına alarak dirseğini koltuğa yasladı. "Ben, kardeşim ya da senin gibi

psikolog değilim, ama kurtların saldırısından kurtulan biri olarak Cellat'tan hoşlanman biraz fazla bariz gibi."

"Dawson'la ilişkimin sebebi cellatlık yapması değil. Diğer yandan bundan kesinlikle hoşlanıyorum ve hiçbir itirazım yok." Ada ayağa kalkıp rafların arasındaki kutuyu aldı. Kaiser çözmesi için ona verdiğinden saklama gereği duymuyordu. Ama Ada, Kaiser'ın neden böyle bir şey yaptığını da anlamıyordu. Kehanet üzerindeki tüm kontrolü neden öylece Ada'ya vermişti ki? "Keşke direkt buraya gelmeseydin. İşler sana anlattığımdan biraz daha karışık."

"Murat'ın uyarılarından anlamıştım. Gelme sebebim bu zaten. Başının dertte olduğunu biliyorum ve yardım etmeye geldim. Ailemden kalan son kişi o."

Ada, Murat'ın ailesine ne olduğunu bilmiyordu. Kaynakları araştırırken aşağı yukarı herkesin ailesiyle ilgili bilgi edinmişti. Gavin'in babası tamamen sırdı, fakat Murat'ın anne ve babasıyla ilgili sayısız bilgi vardı. Hepsi de yaşarlarken yaptıklarına dair şeylerdi. Ne zaman ve nasıl öldükleri hiçbir yerde yazmıyordu. Ada bu yüzden Murat'a sormaya cesaret edememişti. Kendi kız kardeşinden bile bahsetmezdi. Sanki böyle bir şeyin ortasında adının dahi geçmesini istemiyordu.

Felicia kehanetin üzerindeki kırık mühürde parmaklarını dolaştırdı. "Asena'dan gönderilmiş. Murat bundan bahsetmemişti. Çok eski bir kehanet." Parşömeni açıp düzgün durması için kenarlarına ağırlıklar yerleştirdi. Parmaklarında bıraktığı hissi anlamlandırabilmek için birbirine sürttü. Ne olduğunu fark ettiğinde irkilerek elini pantolonuna sildi. "Bu kadar geç geldiğim için üzgünüm. Bir keşif gezisindeydim ve iletişimde bulunmamın hiçbir yolu yoktu. Murat'a söyleme fakat buraya temelli geldim. Kaiser'a gidip kalıcı olduğumu bildireceğim."

"Kendini koruman konusunda şüphe duymuyorum ama bence Murat'ı dinlemelisin. Burada kalmak istemezsin."

"Normalde eğlencenin tam ortasında olur, etrafındakileri oraya çekmeye bayılırsın. Beni göndermek istediğine göre tehlikedesiniz."

"İşte tam olarak bu yüzden gitmek zorundasın."

"Hayır," dedi Felicia başını sallayarak. Parşömeni okumaya başladı. Bir yandan Ada'yla konuşmaya devam ediyordu. "Kaiser'ın kâhinlerden hoşlanmadığını biliyorum ama bana katlanması gerekecek. İyi olduğunuza emin olmadan buradan ayrılmayacağım. Dövüş yeteneğimin olduğunu söyleyemem. Ben öyle bir kurt değilim ama inan bana Ada, kendimi nasıl korumam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Ada yorgun gözlerini ovuşturup derin bir nefes aldı. Artık dönüştüğü için kendini daha canlı ve enerji dolu hissetmesi gerekiyordu ama öyle değildi. Peratha'nın söylediği gibi yatağa kıvrılıp uyumak istiyordu. Şiddetli bir nezle geçiriyormuşçasına tüm kemikleri sızlıyordu.

"Bilgisayarıma ve kalemle kâğıda ihtiyacım var," dedi Felicia.

Ada yatak odasına gidip kendi bilgisayarını getirdi ve masanın üzerine bıraktı. "Şimdilik bunu kullan." Kütüphanenin hemen yanındaki raftan boş bir defterle kalem aldı. Onları da Felicia'nın yanına bırakırken çoktan odaklandığını görebiliyordu.

"Teşekkürler," dedi Felicia gözlerini kehanet yazılarından ayırmadan deftere uzanırken.

"Sahiden beni tanımadın mı?"

Felicia başını kaldırıp ona baktı ve yavaşça gülümsedi. "Olay sadece kısa mavi saçların ya da giyim tarzın değildi, Ada. Sen bundan daha fazla değişmişsin. Gözlerindeki bakış, yürüyüşün ve duruşun farklılaşmış. Konuşma şeklin bile yıpranmış, aynı zamanda güçlenmiş."

"Değişmek zorundaydım."

"Biliyorum," dedi Felicia anlayışla. Gülümsemesi kaybın yankılarını taşıyordu. Yaptığı şeye geri dönmeden önce uzanıp hafifçe Ada'nın dizini okşadı.

Ada gülerek yerinden kalktı. "Kütüphane senin, istediğin gibi kullan. Ben hemen dönerim." Felicia yine başını kaldırmadan elini sallamıştı. Ada odadan ayrılıp bir kat aşağıya indi ve merdivenin hemen yanındaki odaya kapıyı çalarak girdi. "Bir şeyleri bölmüyorum ya beyler?" dedi girişte durarak.

"İçeri gel," dedi Murat. Bir elini üzerine eğildiği masaya koymuştu. Kaşlarını çatmış, ekrandaki görüntülere bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Dawson.

Ada onu Thomas olarak görmenin getirdiği hayal kırıklığını bastırdı. Sonuçta onun hatası değildi. Hatta en az onun hatasıydı. Tam Gavin'e doğru dönecekken Dawson'a bakmaya devam etti. Thomas'ın bedeniyle boyları arasında çok fark yoktu, saçları ve gözleri tamamen farklıydı yine de başka birinin bedenine hapsolmuş olduğu halde *Dawson'ı* görebiliyordu.

"Hoşuna giden bir şey mi var?" dedi Dawson huysuzca.

"Sadece *izliyordum,*" dedi Ada onun sinirlenmesinden keyif alarak. Gerçekten sinirlenseydi bundan keyif alamazdı tabii. Çünkü koşmakla meşgul olurdu.

"Felicia hâlâ senin yanında mı?" dedi Murat yaptığı şeyi yarıda kesip. Sanki konuşulanların hiçbirini duymamış ve kendince devam eden bir sohbetteymiş gibi sorması Ada'ya tuhaf gelmişti.

"Evet. Aslında onun için geldim." dedi Ada. "Felicia'ya bazı şeyler anlattım, ama daha devam edebilir miyim bilmiyorum."

"Hayır," dedi Murat hemen. Bu konu üzerinde daha önceden düşündüğü belliydi. Ellerini yaslandığı masanın kenarına koydu. "Kaiser'la olan plandan kesinlikle bahsetme. Tek bir kelime bile. Hiçbir şekilde."

"İlk seferinde anladım, Murat. Duyma problemi çekmiyorum ve iyi yalan söylüyorum. Yaşlıları bile idare ettikten sonra eskiden yanında rezil durumlara düştüğüm bir arkadaşımı da kandırabilirim."

"Ne gibi rezil durumlar?" dedi Gavin samimiyetle. Anlaşılan ilgisini çeken tek nokta buydu.

Ada ona bakıp omuz silkti. "Kızsal şeyler," deyip Murat'a döndü. "Peki silah olmam? Kehaneti gördüğünde bunu zaten öğreneceği için anlatmakta sakınca görmedim. Ama ala kurt olduğumu ya da dönüştüğümü söylemedim."

"Böyle devam et. Teşekkür ederim," dedi Murat gülümseyerek.

"İstersen benim yanımda kalabilir. Birlikte uyuruz. Daha önce yapmadığımız şey değil."

"Olmaz," dedi Dawson.

"Aleut içindeyken zaten birlikte uyuyamıyoruz. Felicia'yla uyumamda ne sakınca var?" diye sordu.

"Olmaz," dedi Dawson yeniden ve daha sert bir şekilde.

Ada dudaklarını birbirine bastırırken itiraz etmeyi düşündü, fakat Dawson'ın ses tonunu duymuştu. Thomas'tan çok kendisininkine benziyordu. Bu durumdayken ona karşı çıkamazdı. Uygun bir anda nedenini soracaktı elbette.

"Üzgünüm," dedi Ada, Murat'a bakarak.

Murat, Dawson'ın davranışlarına alıştığını belli eden bir hareketle başını salladı.

"Bencil piçin tekisin," dedi Gavin hayret içinde –ki bu neredeyse imkânsızdı.

"Olabilirim ama pek de umurumda değil, "dedi Dawson ondan daha rahat bir tavırla. "Başka yolu dene."

"Debby'yle aramda sadece birkaç yıl var. Senin muhteşem sevgilinleyse iki asırdan fazla. Neden pedofili muamelesi gören ben oluyorum?" dedi bağırarak.

"O haklı," dedi Ada kollarını bağlayarak omuz silkerken.

"Benim tarafımda olman gerekiyordu," dedi Dawson. Sinirli değil, keyifliydi ve bu durum Gavin'i daha çok kızdırıyordu. Hep öyle olurdu. Dawson'ın üzerinde insanların kendisini dişlemesine neden olacak kadar öfkelendiren bir sakinlik vardı.

"Üzgünüm, hayatım, ama o hâlâ eğitmenim ve beni havuzda boğmak için bahane arıyor."

"Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyor?" dedi Dawson, Gavin'e dönerek.

"Sen kimin tarafındasın, Mahfer?" dedi Gavin.

Ada duvardaki saati gördüğünde onları kendi çatışmaları içinde bırakıp yanlarından ayrıldı. Merdivenleri çıkmaya başlamıştı ki Dawson birkaç adımda ona yetişti. "Beslenme konusunu halletmemiz gerekiyor," dedi.

Adımlarını yavaşlatmadan basamakları çıkan Ada bu konu hakkında bir şey söylemedi. Herkes beslenmesi gerektiğinden bahsediyordu. Sanki bunu nasıl yapacağını Ada'nın kendisi çözmesi lazımmış gibi başka yorumda bulunmuyorlardı. Ada zaten farkındaydı. Aç, halsiz ve agresifti. Belli ki ufak bir kan şekeri sorunu yaşıyordu ve herkes ona atacağı adımları biliyormuş gibi bakıyordu. Üstelik Ada'nın bu konuda hiçbir fikri yokken.

"Murat'a Felicia'yla daha önceden konuştuğunu söyledin mi?" dedi Ada. Silahlarla ilgili kehanet olduğunu ilk Deborah söylemişti. Remus'taki bir arkadaşının yardımıyla öğrenmişti. O zamanlarda orijinal kehanete ulaşmak ve her şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istemişlerdi. Bu yüzden Dawson, Murat'ın haberi olmadan Felicia'yla irtibata geçmişti.

"Bir ara konuşacağım."

"Geçiştirme, olur mu? Murat'a yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Hem o senin en yakın arkadaşın, aranızda böyle bir sır olmamalı." Kaiser'ın odasının bulunduğu kata ulaştığında elini korkuluklara yaslayıp Dawson'a döndü. "Kaiser muhtemelen Felicia'yı yanına çağırmıştır. Her ihtimale karşılık orada olmalıyım."

"Kaiser'ı sahiden iyi tanıyorsun, değil mi?" Her ne kadar işlerine yarıyor olsa da Dawson bundan son derece rahatsızdı.

"Bunun için çok çalıştım, Dawson. Duygusal sorunlarını buna karıştırma."

"Kaiser duygusal değil, fiziksel bir sorun. Düşmanını hafife almaman gerektiğini sana daha ilk derslerimde söylediğime eminim."

"Asla öyle bir hata yapmam. Haklısın." Ada gülümseyerek başını merdivenlere doğru eğdi. "Hadi git. Bu kılıktayken en üste çıkmanı uygun bulmazlar. En geç bir saat içinde işim biter. Sonra avlanma olayıyla ilgileniriz."

Koridora girdiğinde güney kanadındaki merdivenlerden de Felicia'nın çıktığını gördü. Saçları dağılmış, gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Ada onun halini incelerken Felicia gözlerini devirdi. "Fosilleşmiş kehanete konu olmak senin suçundu," dedi. "Tamilce metni Farsçaya çevirmek ne kadar zor, herhangi bir fikrin var mı?"

"Neden Farsça'ya çeviriyorsun ki?"

"Büyücüler karmaşık konuşur, ama kâhinler tam bir bilmeceden ibarettir. Antik zamanda yazılmış bir kehanetin dili İngilizce çeviriye pek uygun değil. Tüm bu büyülü ve doğaüstü güçlerin doğum noktası olan Orta Asya dillerinden birini seçmeliydim ve en iyi bildiğim Farsça."

"Murat'a bahsetme ama burada olduğundan çok memnunum. İlk defa ne yapacağını bilen biri etrafımızda gibi hissediyorum. Kim olduğumu sorduğum an bana daha çok soruyla geliyorlar, cevapla değil."

Felicia Ada'nın sırtına dokundu. "Daha hiçbir şey söylemedim. Yapmamız gereken uzun bir konuşma var."

Koridorun ucundaki beyaz odaya ilerlediler. Bir nevi konuk kabul yeriydi ve Ada odanın her bir köşesinden nefret ediyordu. Buraya ilk defa Gavin ve Ali'yle birlikte gelmiş, camdan dışarıyı izlerken telefonda konuştuğu teyzesine yalanları sıralamıştı.

Kaiser statüsünü ve gücünü vurgulamak istercesine her yerde beyaz kullanmıştı. Duvarların tamamı camdı ve böylesine tarihi bir binada bulunması zor bir şeydi. Sonradan düzenlendiği belli oluyordu.

Binanın tam ucunda yer aldığından odanın üç tarafı camlarla çevriliydi ve yapısına uygun olarak cam oval şeklinde çevrilmişti. Ayrıca ormanın güney tarafına bakmasından dolayı stratejik olarak iyi bir konumdaydı.

Ada ve Felicia yaklaşmaya devam ederken odanın önünde bekleyen koruma kapıyı tıklattı. Kapı içerden açıldı ve koruma kenara çekildi. Felicia bir an yüzünü buruşturduktan sonra derin bir nefes dalıp daha dik durdu ve çenesini öne çıkardı. Ailesinden gelen boy avantajına topuklularını ve özgüvenini de ekleyince olduğundan daha uzun görünüyordu.

"Yaklaşın," dedi Kaiser onların uzakta durduğunu fark ettiğinde. Oturduğu koltuğa bile hükmetmeyi seven tarzıyla kollarını iki yana yaslamıştı. Felicia'ya hiçbir şekilde tolerans sunmayacağını, ilk hatasının ölümüne sebep olacağını göstermek istiyordu. Ada, Kaiser'ın bunu birkaç kişiye daha yaptığında da yanında yer almış, Cellât olarak tehdidini yerine getireceğinin anlaşılmasını sağlamıştı.

Sağ tarafında duran Stone omzunu işlemeli bir sütuna yaslamıştı. Bir ayağı diğerinin önünde, sol elini cebine sokmuştu. Üvey babasınınkine benzeyen bir gülümseme sunarken elindeki içki bardağını onları selamlamak niyetiyle kaldırdı.

"Kehanet üzerinde çalışmaya başladın mı?" dedi Kaiser giriş konuşmasına gerek duymadan. Göz ucuyla Ada'ya baktı. Onun hâlâ Felicia'nın tarafında durması dikkatini çekmişti. Ada Kaiser'ı kızdırmayı göze alamadığı için önünde bağladığı ellerini çözüp Stone'un yanına yürüdü.

"Birkaç cümle ilerlemeyi başardım," derken Felicia'nın gözleri Ada'yı takip ediyordu. "Ama asıl konu çeviriyi yapmak değil, kelimelerin altında yatan anlamı keşfetmek. Bunun da çeviriden daha uzun süreceğini söyleyebilirim."

"Silahlarla ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Felicia başını hafifçe eğerek Kaiser'ı onayladı. "Ben de herkes gibi silahların efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum. Bu

yüzden araştırmam gereken çok kaynak, edinmem gereken çok fazla bilgi var. Bana yeterince süre verirseniz sonuçlardan memnun kalacağınıza eminim."

"Burada yaşamayı sevmezsin ve ben de evimde bir büyücü istemem. Çeviri biter bitmez gitmeni istiyorum. Emeklerinin karşılığını aldıktan sonra elbette."

Felicia, Kaiser'ın gülümsemesine karşılık verirken tek kaşını kaldırdı. "Ben sadece büyücü değil, aynı zamanda kurdum. Sürünüzün bir parçasıyım."

"Eğer aksini düşünseydim sence yaşıyor olur muydun?" Kaiser'ın gülümsemesi kaybolurken dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Ada, Kaiser'ın büyücüleri ve kâhinleri neden sevmediğini hiç bilmiyordu ve bu, Kaiser hakkında bilmediği nadir şeylerden biriydi. İki yıl boyunca Kaiser, Ada'yla tüm kişisel düşüncelerini paylaşmıştı. Hiçbirinden utanç duymadan söz etmişti. Bazıları Ada'nın kâbuslarına girmiş ya da bayılana kadar kusmasına neden olmuştu. Yine de bir kez bile onun sözünü kesmemiş öğrenebildiği her şeyi duymak istemişti. Bahsetmediği konulardan bir kaçı; asıl ismi, gençliği ve büyücülere olan nefretiydi.

Felicia'nın gözleri kahverenginin açık bir tonuna, neredeyse sarıya dönüşürken iç içe geçirdiği parmaklarını daha sıkı kavramıştı. Ada, Felicia'nın neden bu kadar sinirlendiğine anlam verememişti. Kaiser herkesi her zaman hayatıyla tehdit ederdi. Hobi gibi bir şeydi onun için. Ciddiye aldığı bir hobiydi gerçi ama asla şaşırtıcı olmazdı.

Stone olası bir kavganın önüne geçmek için boğazını temizledi. "Cadıya bir şans verelim. Murat şimdiye kadar sadıktı. Sırf bu yüzden kardeşine hata yapması için süre tanıyabiliriz," derken Felicia'ya bakıp göz kırptı.

Felicia ona küçümseyen bir bakış atarken, "Ben cadı değilim," dedi. "Büyücü ve kâhinim. Arada fark var."

"Umursamadığım bir fark," dedi Stone, hâlâ sütuna yaslanmaya devam ederken.

Öylesine aldırmaz, kibirli ve ukala konuşuyordu ki Ada'nın bile sinirleri bozulmuştu. Ayrıca hatırlamak istemediği bir şekilde Dawson'a benzetmişti. Tüm bu Azülerin sorunu neydi? Herkes belli bir güçle doğarken bunların genlerine önce kibir mi ekleniyordu? Bu durum bir Azü gibi yetiştirilmeyen Dawson'da bile zaman zaman gün yüzüne çıkıyordu.

12

Sadakat ve güven bir borç değil,
Hak edilmişlik ve sevginin dönüşebileceği en güzel duygudur.

Ada, Peratha'yla birlikte en önde yürüyordu. Arkalarından Gavin ve Dawson geliyordu. Ada tam olarak nereye gittiklerine emin değildi fakat avlanacağını biliyor, bunun heyecanını hissediyordu.

"Ben biraz araştırma yaptım. Senin tetikçin olmamla ilgili," dedi Peratha hafifçe öksürerek.

"Nasıl bir araştırma yaptın? Wikipedia'ya bakmadın herhalde."

"Eski birkaç arkadaşla konuştum, tamam mı? Dalga geçmeyi kes."

"Prenses sinirlenmesini çok iyi biliyor," dedi Ada kaşlarını kaldırırken. Peratha ona öfkeli bir homurtuyla bakarken Ada gözlerini kıstı. "Ne var? Isıracak mısın? Dalga geçmeyeceğime söz veriyorum. Ne bulduğunu anlat."

"Benim amacımın senin güçlerini açığa çıkarmaktan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Elbette bir tetikçi olduğumdan ve senin durumundan bahsetmedim. Duydukları ya da bir

zaman önce okudukları kitaplardan akıllarında kalanları paylaştılar. Nasıl olduğuna emin değilim, fakat sanırım bunda da büyücülerin bir ilişiği var."

"Her yerden çıkmak zorunda mı bunlar?" dedi Ada burnundan soluyarak. Büyücülerden hoşlanmıyordu. Zevk düşkünü, bencil ve sabırsızlardı. Herhangi bir şey onların istediği gibi ilerlemiyorsa asla gerçekleşmemesini tercih ederlerdi.

Aleut'tan yeterince uzaklaştıklarında Dawson durmalarını söyledi. Peratha'ya bakarak, "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Bence bu içinden gelmeli," dedi Ada ceketini çıkarırken. "Bana defalarca dönüşmemi söyledi ama hiçbiri son seferki kadar etkili olmadı. O gece fazla enerji yüklü ve öfkeliydi."

"Şu anda hiçbirini hissetmiyorum. Belki hayal kırıklığından başka. Onun da Ada'yla bir ilgisi yok," dedi Peratha kısaca Dawson'a bakarken.

Ada ellerini beline yaslarken dişlerini sıkarak Peratha'ya döndü. "Bence benim ikinci kişiliğimle ilgileneceğimize Peratha'nın Dawson saplantısını halledelim. Bu büyük bir sorunu çözer," derken sesi çıkmasını istediğinden daha soğuktu ama umursamadı.

Dawson başını çevirerek Ada'ya baktı. "Ona iyi davranmamı söyleyen sendin."

"Değişeceğini ummuştum," dedi Ada öfkeyle fısıldarken. "Ayrıca tavsiyeme uyduğun da yok. Neden boş yere uğraşayım ki?" Doğrulup yutkunurken anlık olarak başka bir karar almıştı. Peratha'nın gözlerinden gördüğü kadarıyla Dawson'a ilgisi azalmamıştı. Aralarına girmeye çalışmadığından Ada'nın bununla genel olarak bir sorunu yoktu. Keşke daha az belli etseydi. "Dönüşeceğim," dedi gözlerini Peratha'dan ayırmadan.

Peratha sinirli bir şekilde gülerken saçlarıyla oynadı. "Dönüşmenin beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

"Anladığım kadarıyla ben kurtların *öcüsüyüm*. Yani evet, öyle sanıyorum," dedi Ada tek kaşını kaldırarak. "Ama bunu sadece ala kurt olduğum için sanmıyorum. Aynı zamanda daha güçlü olacağımı biliyorum. Şu halimle bile karşına dikilebilirim, Peratha. Senden güçsüz olabilirim ama senden daha cesur ve daha eğitimliyim."

"Pençelerin olmadan eğitimin bir işe yaramaz," dedi Peratha, ama sesi o kadar da emin çıkmıyordu.

"Denemek ister misin?" dedi Ada, belindeki bıçağı usul usul okşarken.

Peratha dudaklarını geri iterek sivrilen dişlerini gösterip hırladı. İleri bir adım attığında Gavin, onun kolunu kavrayıp kendine doğru çevirdi. Peratha öfkelenip kolunu kurtarmaya çalıştıkça Gavin daha sıkı tutuyordu. En sonunda sessizce konuşmaya başladılar.

"Ne var?" dedi Ada, Dawson'ın bakışlarını yüzünde hissettiğinde.

"İçgüdülerin oluşmuş."

"Daha önce bende olmayan bir şey değildi."

"Kurtlarda daha fazladır. Uzun mesele. Sonra açıklarım. Dönüşmeye hazır mısın?"

"Evet," dedi Ada iç geçirerek. İki bıçağını da çıkarıp yere bıraktı. Kıyafetlerinin tümünü çıkarmaya hazır değildi. Kurtların çıplaklıkla bir sorunu yoktu, fakat Ada henüz o kadar da insanlığından uzaklaşmış değildi. Kolyesini çıkarıp nereye koyacağını düşünürken Dawson elinden aldı. "Teşekkürler. Bekle beni Bambi," dedi Ada sessizce.

Dawson arkasına baktığında Peratha ve Gavin'in hâlâ konuştuğunu gördü. Avucunun içine hapsettiği yüzükler metafizik bir ısıyla tenini yakıyordu. "Creon'un önerisini hiç düşündün mü?"

Ada içine soğuk havayı çekerken topukları üzerinde sallandı. Bunu düşünmeden geçirdiği tek bir saati yoktu. Creon nasıl ya da neden yapacağını açıklamamıştı, fakat eğer isterse Kerim'in ruhunu çağırabileceğinden bahsetmişti. "Vaat ettiği şeyden etkilenmediğimi söylemem. Çünkü etkilendim. Ona doğru düzgün veda etme fırsatım varsa bunu kullanmak istiyorum, Dawson."

"Veda mı edeceksin yoksa özlem mi gidereceksin? Kabul et, Ada. Kerim konusunda fazla hassassın. Belki onu yememiş olsaydın daha rahat ederdin, bilemiyorum."

"Bunu söylemiş olamazsın. Suçluluk duyduğum için mi onu düşünmeye devam ediyorum yani? Senin sevgiden anladığın bu mu? İnsanları küçük görüyorsun ama bu kadarını da beklemiyordum doğrusu."

Dawson yumruk halindeki elini daha da sıkarken çenesini ovuşturdu. Sonradan pişman olacağı bir şey söylememek için kendini tutuyordu, ama belli ki bu önlem için biraz geç kalmıştı. "İnsanları küçük görmüyorum. Sadece zayıf buluyorum. Yıllarımı onların arasında geçirdim ama bir tane bile gerçek aşk yaşayanına rastlamadım."

"Rastladın, Dawson. Beni gördün. Ama anlamıyorsun," dedi başını sallayarak. "Sevdiklerinin sesini unutmak nasıl bir şey benden daha iyi biliyorsun, değil mi? Hayal etmeye çalışıp başarısız olduğunda hissettiğin paniğin ve suçluluk duygusunun ne kadar berbat bir his olduğunu. Sırf insanım diye senden daha az yas tutmuyorum. Senin yasın iki asır sürmüş. Üstelik sadece anne ve babanı kaybetmişsin. Benimse elimde hiçbir şey kalmadı."

"Bu tartışmaya devam etmeyeceğim. Ben hatalarıma yasımı sebep göstermiyorum."

"Benim hatam ne peki?"

"Kabullenememen. Gözlerini aç, Ada!" diye bağırdı Dawson. Ses öylesine içine işlemişti ki Ada yerinde sıçrayıp gözlerini

kırpıştırdı. Dawson arkasını dönüp derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça bıraktı ve Ada'ya baktı. "Sen bir kurtsun. Aş artık bunu."

Ada'nın rengi turuncudan donuk bir kahverengiye değişirken Dawson kaşlarını çattı ve ona doğru bir adım attı, ama Ada o anda duyduğu sesle arkasına bakmıştı. Gavin ve Peratha tekrar onlara yaklaşıyordu.

Ada derin bir nefes alıp yüzüne sabit bir gülümseme yerleştirirken rengi sarıya dönmüştü ve Dawson bundan nefret etti. Sarı rengine bürünüp duygularını saklamayı sadece Peratha için yapmadığını biliyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Gavin, bir Dawson'a bir de Ada'ya bakarken.

"Evet," dedi Dawson ve Ada aynı anda.

"Evet," diye tekrarladı Gavin sessizce. "Belli oluyor."

"Dawson etrafımızdaki güvenliği sağlarken ben ve Gavin senin peşinden geleceğiz," dedi Peratha soyunurken. "Hızlı davranmana gerek yok. İstediğin kadar zaman harca. En zevkli kısmı avın peşinden koşmaktır. Aceleye getirmek istemezsin."

"Başlayalım o zaman," dedi Ada ve Peratha'ya doğru döndü.

Onun bir şey yapmasına fırsat kalmadan Ada dönüşmeye başladığını hissetti. Neden olduğunu bilmiyordu ama sadece dönüşmek istedi. İlk seferinin ardından beslenememesinin verdiği açlık da bunu tetiklemiş, Ada'yı normalden daha hevesli bir hale getirmişti.

"İyi gidiyorsun," dedi Dawson tam arkasından. "Buna devam et. Korkmana gerek yok."

Ada derin derin nefesler alıyordu. Çenesi canını öylesine acıttı ki kendini çığlık atarken buldu. Boğazından çıkan şey çığlık değil hırlamaydı. Kemiklerinin kırıldığını hissediyordu ama aslında sadece yeni bir form kazanıyordu. Canının daha fazla acıyacağını zannetmişti. Çok uzun sürmeden üzerindeki

kıyafetler gerilerek parçalandı ve kendini dört ayağı üzerinde buldu.

Başını kaldırdığında tek dizi üzerine çökmüş olan Dawson'ı gördü. Çok aşağıya bakmıyordu ve Ada'nın bundan anladığı kadarıyla cüssesi yetişkin bir kurt kadardı. Hemen hemen Peratha'nın boyutlarında olmalıydı.

Söylemiştim, diye düşündü Ada, ama bunun diğerlerinin zihnine yansıyıp yansımadığına emin olamadı.

Peratha, "Neyi?" diye sorunca Ada cevabını almış oldu.

İçimde şeytan ikizimi barındırdığımı.

Gavin başını sallayarak onayladı. O anı unutması zordu. Ada'nın hırlamasını o bile korkutucu bulmuştu. Soğuk duşun altında titremesinin geçmesini beklerken Ada içinde kötü bir şeyler olduğunu söylemişti. Gavin'se sadece stresten böyle düşündüğünü varsaymıştı.

Dawson için bu daha farklı bir durumdu. Onlara göre Ada'nın şeytani olduğu düşünmesinin nedeni ala kurt olmasıydı. Dawson'a göreyse Remus bir ala kurt olması.

Ah, kokular! diye haykırdı Ada'nın zihni. Midesinin yoğun bir açlıkla guruldamasına hırlayarak karşı verdi. O kadar heyecanlıydı ki kalbinin artık tüylü olan göğsünü dövdüğünü hissediyordu. Ama her şey öylesine harikaydı ki bunun ne anlama geldiğini düşünmedi bile.

Arka ayakları üzerinde gerileyerek esnedi ve boğazından yükselen coşku uğultusuyla koşmaya başladı. Hemen yanında bembeyaz Peratha koşuyordu. Onun da av heyecanını hissediyordu fakat koruma içgüdüleriyle örtülmüştü.

Biraz ötesinde Gavin ikisini takip ediyordu. Dawson'ı hissedemese de etrafında olduğuna şüphe duymuyordu. Arkasını kollayacak ilk kişi oydu ve bunun için ona asla yeteri kadar teşekkür edemezdi.

Ada, dedi Peratha sakince. Koşmasının aksine sesi oldukça kontrollü geliyordu. *Kokuların tadına bak ve hangisinin hoşuna gittiğini bul.*

Hepsi harika, dedi Ada bir an durup etrafında dönerken.

Hızlı çıktın Malıfer, dedi Gavin her zamanki alaycı sesiyle. *Midenin bulanacağını ve direneceğini sanmıştım. Berbat şeyler gördün ve yaptın ama beslenmek farklıdır.*

Bildiğim tek şey aç olduğum, Gavin. Nazlanacak değilim, derken gözlerini kapatarak başını kaldırdı.

Hareketlerinin hiç yapamadığı kadar zarif ve esnek olduğunu hissediyordu. Sırf bunun için bile kurt formunda saatlerini geçirebilirdi. Belki beslendikten sonra gücünün artacağı gibi zarifliği de artardı. Kurtlar zarifti. Ölümcül bir zarafetti ama yine de kaba değildi.

Ada dudaklarını geri iterek dişlerini öne çıkardı, ağzını gerdi. Uzun ıslak dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı. Tahmin ettiğinden daha uzunlardı. Sivri, ölümcül ve kesinlerdi. Eğer yapabilseydi kahkaha atardı. Dört ayağının üzerinde durmayı hep garip bulmuştu. Sonuçta o şimdiye kadar bir insandı ve bu şekilde yürümeyi düşünmemişti. Şimdi bunu hayatı boyunca pratik yapmış gibi keyifle ve isteyerek hareket ediyordu.

Aldığı kokuyla başını arkaya doğru çevirdi ve bir saniye bile beklemeden koşmaya başladı. Sanki dört ayağı birden havada birleşiyor sonra ön ayakları ileri atılarak ona hız kazandırıyordu. Belki de sahiden böyleydi ama Ada o an emin olamamıştı.

Çıkış yaptığı gibi aniden durdu. Gözleri kısıldı, görüş alanı kayboldu. Sadece duyarak, koklayarak ve hayvanın ruhunu hissederek bile keyif alabiliyordu. Tadına bakmanın nasıl olabileceğini sadece hayal edebilirdi.

Etrafındaki orman çizgi halini alırken yakın ve kışkırtıcı bir koku alana kadar koştu. Tek yaptığı, hissettiği ve düşündüğü buydu. Güzel bir yemek bulup açlığını bastıracaktı.

En sonunda durduğunda avına bakıyordu. Birkaç saniye aralıklarla Gavin ve Peratha, ona yetişmişlerdi. İkisinin de şaşkınlığını zihinlerinde hissediyordu. Neden şaşkın olduklarını bilmiyordu. Hızlı koşabildiği için mi? Yoksa avını bu kadar çabuk bulabildiğinden mi?

Ada dişlerini birbirine bastırırken üst dudağı seğirerek aralandı ve alçak perdede hırladı. İçinde yeni bir zevk dalgası yükselirken karşılıklı iki hayvan güçlerini yarıştırdı. Çok geçmeden Ada karşısındaki kurda üstünlüğünü kabul ettirdi. Bunu yapabileceğini bile bilmiyordu. İlk yemeğinin kurt olması ironikti. Tüm ironiye rağmen karşısındaki normal bir kurttu, bir şekil-değiştiren değil. Eğer kurtadam olsaydı, Ada onu yiyeceği yapamazdı. Yani bir ritüel olmadan. Her neyse, karışık bir durumdu.

Onu mu yiyeceksin, dedi Peratha. Sadece zihnine düşüncelerini aktarmasına rağmen dehşetini hissedebilmişti.

Evet, sanırım bunu yapacağım, dedi Ada derin bir nefes alırken boğazından hırlamayla karışık bir ıslık kaçtı.

Bir kurt yemene izin veremem.

Bırak istediği gibi yapsın, dedi Gavin aralarına girerek. Peratha bir Azü olmasına rağmen Gavin'den daha küçüktü. Üstelik -sürekli hatırlattığı gibi- Gavin bir Vede'ydi. Peratha'ya dönüp başıyla gövdesini hafifçe itti. *Beslenirken ona yaklaşmayacağız.*

Bir kurt yiyecek!

Ne olmuş yani, dedi Ada gözlerini önünde sinen kurttan ayırmadan soluk kesici bir sakinlikle. *Onlar insanları yerken sorun olmuyor. Senin için besin zincirinin altındalar, öyle değil mi? Dengeler değişti, Peratha.* Onlardan gelecek cevabı beklemeden ileri atıldı. Aynı anda kurt koşmaya başlayınca Ada tereddüt etmeden peşine düştü.

"Hayır!" diye haykırdı Peratha.

İnsan haline dönüşerek ileri atıldığında Gavin de iki ayaklı olarak önüne geçmişti. "Bırak bildiği gibi yapsın," dedi Gavin kollarını tutarak.

Peratha içine ateş sıkıştırılmış gibi dalgalanan gözlerini Gavin'e çevirdi. "Benim patron olmam gerekiyordu. Onu kontrol etmeliydim. Tam tersi değil! Beslendiği ilk şey kurt olmak zorunda mıydı? Bu resmen yamyamlık!"

"Bu sadece av. Besleniyor."

"Türümüzden bir hayvanla!" dedi Peratha, kollarını kurtarıp geri çekilince pelerin etrafını sardı. İleri geri yürürken derin nefesler alıyordu. Göz ucuyla Dawson'ın Ada'yı takip ettiğini gördü. Başını sallarken elini saçlarına daldırıp geri itti. "Artık tam bir kurt olabilir. Bir kurttan fazlası, kabul. Ama asla kurtlarla nasıl tanıştığını unutmayacak."

"Sen olsan unutabilir miydin?"

"Bana empati saçmalığını sunma, Vede! Son zamanlarda Murat'la fazla vakit geçiriyorsun, değil mi?"

"Her zamanki gibi sinirlenince yerimi hatırlatıyorsun. Ne hoş," dedi tiksintiyle burnunu kıvırırken. Peratha'nın pelerini ne kadar beyazsa Gavin'inki de o kadar siyahtı. Gecenin içinde kolayca kaybolmasını sağlayacak kadar uyumlu ve dipsiz bir karanlık.

"Özür dileyecek değilim," dedi Peratha. Bulduğu bir kayanın üzerine otururken pelerini düzeltme gereği duymadı. Gavin'in yanında utanmayı çok uzun zaman önce bırakmıştı.

"Ada'nın yanında olamayacaksın, Peratha. Gidip Dawson'a yardım et. Bu bölgeye avcı girmesini engelliyor." Gavin üzerindeki pelerini çıkarıp attı ve tekrar kurt formuna dönüşerek koşmaya başladı.

Gavin'in fazla araması gerekmedi. Ada'yı yarım kilometre ötede, insan bedeniyle gözleri kapalı yerde yatarken buldu. Hızını düşürdü, ona biraz daha yaklaştı. Burnunu eğip Ada'nın yüzünü kokladı. Ada gözlerini açmadan güldü. Gavin fazla

düşünemeden Ada'nın yüzündeki kanı yaladı. İyi bir besini ziyan etmek onun hayat görüşüne aykırıydı.

Ada kaşlarını çatarken başını yana eğdi ve gözlerini açtı. "Beni yaladın," dedi hırıltılı sesiyle.

Sen saklarsan ben de saklarım, dedi Gavin, dilini dişlerinin üzerinde dolaştırırken.

"Anlaştık," diye iç geçirdi Ada, yorgun ama mutlu bir halde mırıldanarak. Hemen bir metre ötesinde sadece kürkü ve kemikleri kalmış kurt yatıyordu.

Ada önce iki pençesiyle onu kalçasından yakalamış, durmasını sağlamıştı. Ardından çenesini boynuna geçirip hareketsiz kalana kadar öyle beklemişti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu bile. Özel bir Beslenme ve Avlanma dersi almış değildi. Sadece hissetmişti.

Kurt kendinden geçtikten sonra Ada geri çekilmiş, ilk gerçek besleyici ısırığını gövdesinden almıştı. Avın tamamını büyük bir keyifle bitirdi. Hiç tereddüt anı yaşamadı. Belki yeterince ayıldıktan sonra yaptıklarını düşünüp kusabilirdi ama şimdilik oldukça huzurluydu.

"Gavin?"

"Efendim?" dedi Gavin tekrar insan olduğunda.

"Kendimi uyuşuk hissediyorum." Ada gözlerini havada dalgalanan ağaç dallarından ayırmıyordu. "İyi ama bunun nedeni uyuşmuş olmam."

Gavin ayağa kalkarken güldü. "Güven bana, bu yaşayacağın normal duygular arasında. Zamanla bu uyuşukluğu sonraya saklamak isteyeceksin. Bir avcı diğerini çeker. Kapışma arzusu hep vardır. Şimdilik senin için bölgeyi avcısız tutuyoruz ama bu hep olmayacak."

"Nasıl yani?"

"Zamanla beslendikten sonra hemen ayaklanmayı ve tetikte olmayı öğreneceksin. Böylece hızlı gelen saldırıları engelleyebilirsin."

"İçimde taşımam gerekenden daha fazla duygu var. Hangisini öne getireceğimi karıştırıyorum. Ne hissedeceğimi seçemiyorum," dedi Ada güçsüz bir nefes alırken. Gözlerini yavaşça kapayıp açtığında gözyaşları şakağına doğru aktı. Dışarıdan bakıldığında ne kadar sakin görünse de içinde bambaşka bir karmaşa ve panik vardı. Gözlerini bir kez daha kapadı ama bu sefer açmadı.

"Gavin?"

Dawson'ın sesini duyduğunda Gavin arkasını döndü. "Her şey yolunda. Fazla yoğundu ama iyi."

"Bölgeyi korumayı Peratha'ya bıraktım," dedi Dawson, Ada'nın yanına eğilirken. Yüzü huzurlu bir rahatlığa bürünmüştü. Uyuyacağını tahmin ettiğinden buna hazırlıklıydı. Çoğu kurt ilk dönüşümünü ergenlik yıllarında ailesiyle beraber geçirirdi. Bu yüzden sonrasında korunması çok daha kolay olurdu. Dawson, Ada'nın pelerinine dokundu. Onun hakkında hiçbir şey bilmeseydi bile pelerinine bakarak özel olduğunu söyleyebilirdi. Kucağına alıp ayağa kalktığında hayvan kalıntılarını gördü. "Kurt mu yedi?"

Gavin önce ıslık çaldı sonra başıyla onayladı. "Hem de nasıl," dedi. "Uyuması onun için iyi bir şey."

Dawson yatak odasından çıktığında Murat'ı görmekten dolayı pek memnun değildi. Neden buraya geldiğini tahmin edebiliyordu. "Şimdi olmaz," dedi şansını deneyerek.

Tahmin ettiği gibi bu, Murat üzerinde etkili olmadı. "İlk besini kurt oldu. Açlığını onlara yönlendirmiş durumda. İntikamını böyle almaya çalışıyor, anlasana."

"Kontrol altında tutabiliyor. Asıl önemli olan bu."

"Eğer bir sabah kolun eksilmiş uyanırsan şaşırma diye uyarıyorum."

"Bizi yeterince farklı görürken kendinin de kurt olduğunu öğrendi. Sonra kurtlardan da farklı bir yanı ortaya çıktı. Şimdi bununla baş etmeye çalışıyor. Ada yeterince güçlü ve ben de onun yanında olacağım. Üstesinden gelecektir."

"Hâlâ uyuyor mu?"

"Odaya girdiğimizde uyandı. Duşa gireceğini söylemişti."

"Bunun hafife alınmaması gereken bir konu olduğunu düşünüyorum. Yardımınla halledebilirse buna sahiden memnun kalırım, ama bir süre daha böyle devam ederse bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum," dedi Murat.

"Dönüşmeyi kabullenmesi iki yıldan fazla zamanını almış. Sadece kurt yedi diye büyütmenize izin vermeyeceğim. Güven bana, atlatacağı bir aşamadan geçiyor," dedi Dawson, onun artık ikna olmasını umarak. Murat bu konuda hâlâ şüpheler barındırsa da başını salladı. Daireden ayrılmadan önce gözleri yatak odasının kapısına takılmıştı.

Dawson koltuğa oturup arkasına yaslandı. Ada'nın kolyesini cebinden çıkardı. İnce gümüş zincir parmaklarından akarken yüzükler avucunda parlıyordu. Ada hayatının eski dönemini geride bırakabilir miydi sahiden? Dawson onun düşüncelerinin değiştiğini görebiliyordu. Elinde olmadan değişmek zorunda kalmıştı fakat bu, geçmişi özlemeyeceği anlamına gelmezdi. Anlattığı kadarıyla mükemmel ve eğlenceli bir hayatı vardı. Kurtlar dâhil olmadan önce Ada'nın gerçek sorunları bile yoktu. Artık yaşam için mücadele ediyor, bu yabancı dünyada nereye ait olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Ada yatak odasından çıkarken telefonuna bakıyordu. Son günleri o kadar karıştırmıştı ki tarihlerin nasıl geçtiğinden habersizdi. Birkaç saat sonra gece yarısına gireceklerdi. Islak saçlarını geri iterken başını kaldırdı. Gözünün önünde acıtan kar

beyazı, kanlı parçalar ve yıkım vardı. Kulaklarının duyabildiği şeyler çığlık ve et yırtılma seslerinden ibaretti.

"Tüysüz?"

Ada irkilerek telefonu düşürdü. Tam karşısında duran Dawson'a bakarak dudaklarını aralamışken ellerinin arasında tuttuğu kolyesini gördü. "Neden sende bu?" dedi kolyeyi avucundan alırken.

"Sen vermiştin. İyi misin?"

"Hayır, vermedim." Uzun zinciri başından geçirip saçlarını altından çıkardı. Sadece parça parça birkaç görüntü sayesinde avlanmadan önce kolyesini Dawson'a uzattığını hatırlıyordu. "Özür dilerim," dedi Ada yanından geçerken.

"Zihninin bulanık olması çok normal. Ama bu sadece ilk avda olur. Sonrasında böyle bir etki taşımayacaksın," dedi Dawson. Ada onu duymamıştı bile. Kapıyı açtığında Dawson kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz yalnız kalmam gerekiyor. Ben Aleut'tan uzaklaşacağım ama merak etme tamam mı?"

"Ada..."

"Dawson." Kapı kolunu sıkıca kavramış eline bakan Ada kendini güçlükle tutuyor fakat kontrolünü kaybederse ne yapacağını da bilmiyordu. Ağlama krizine mi girer, yıldırım gibi bir öfkeye mi tutunur yoksa kendinden mi tiksinirdi?

"Yüzüme bak."

"Haber veririm, olur mu? Endişelenme."

Dawson onun cevabından hoşlanmadan yanına gidecekken kendini boşluğa bakarken buldu. Ada'nın bu birden yok olmak olayıyla ilgili şikayetlerini dinledikten sonra ne kadar sinir bozabileceğini şimdi anlıyordu.

Aşağıya inip spor salonuna girdi. Ada'nın nerede olabileceğini önce Gavin'e sormak istiyordu. Arka taraftaki karmaşık ve küçük ofisine girdiğinde Murat'la karşılaşınca şaşırdı. "Açtığım

her kapının arkasında bulunmak için özel çaba mı gösteriyorsun sen?" dedi Dawson.

"Deniyorum," dedi Murat omuz silkerek. Dawson'ın normalden daha huysuz olduğunu fark ettiğinde, "Dalga geçiyorum. Sorun ne?" diye sordu.

Gavin içeri girdiğinde ikisine de bakıp kırık dökük masasına doğru yürüdü. Oturduğunda arkaya esneyen sandalyesinden şüpheli sesler yükseliyordu. "Beni mi özlediniz?" dedi ayaklarını masasının üstüne yaslarken.

"Ada'nın Aleut dışında nereye gidebileceğini merak ediyorum," dedi Dawson. "Uyandıktan sonra... tuhaftı. Yalnız kalması gerektiğini söyledi. Bu yüzden sadece güvende olup olmadığını kontrol edeceğim, hepsi bu."

"Eğer herhangi birininiz bana avlanma olayını danışsaydı, bu akşam yapmamanız gerektiği konusunda uyarırdım," dedi Murat elini üst üste dizilmiş tozlu dosyalara bırakarak.

"Kahretsin. Hangi gündeyiz?" Gavin beş yıl önce geldiğinden beri kullanmadığı bilgisayarını çekip masanın kenarında duran takvime baktı. "Bu hiç iyi olmamış."

"Ne iyi olmamış?" dedi Dawson. Sadece kendi bildikleri şeyin değerlendirmesini yaparlarken sinirlenmişti.

"Bugün saldırıdan beri tam üç yıl geçti," dedi Murat. "Sana verdiğim dosya ilk elden toparladıklarımızdı. O yüzden net bir tarih yazmıyordu."

"Ailesinin öldürüldüğü tarihte dönüşüm geçirip kurt avladı," dedi Gavin kollarını bağlarken. "Gerçekten hiç şüpheli değil. Mahfer bunun farkında olmasa bile iki durumun birbiriyle alakası var mı?"

"Elbette var. Ne anlatmaya çalıştığımı hiç dinliyor musunuz?" dedi Murat başını sallayarak. "Bana danışmadan böyle büyük bir adım atmasına izin vermemeliydiniz."

"Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" dedi Dawson, gereksiz yere konuşmalarının önüne geçip.

"Teyzesinin evindedir. Her defasında oraya gidiyor," dedi Gavin ayağa kalkarken. Duvara yaslı duran dolabının çekmecelerini karıştırmaya başladı. "Kendisini suçlayamam. Böyle bir günde kurtların arasında olmak istemiyor."

"Bunu bilmem gerekiyordu."

"Artık biliyorsun." Gavin bulduğu anahtarları Dawson'a attı. "Evin yedek anahtarı. Sana verdiğimi değil, çekmecemden çaldığını söylersin."

Dawson anahtarları elinde çevirirken rahat bir nefes aldı. İçeri girip girmeyeceğini bilmiyordu ama hiç değilse uzaktan da olsa durumunu kontrol edecekti. "O evin kiralık olduğunu zannediyordum. İçeri nasıl giriyor?"

"Teyzesi, Ada'nın hâlâ Kanada'da olduğunu biliyor," dedi Murat. Eline bulaşan tozu silmek için avucunu pantolonuna sürtüyordu. "Kalan mirasıyla düzenli olarak evin kirasını ödüyor."

"O kadar parası var mı?"

"Süper zengin olduğu söylenemez, fakat Ada'nın ailesinden yüklü bir mal varlığı kalmış. Ada da hepsini teyzesine devretmişti." Murat bu odada daha fazla kalmak istemeden kapıya yürürken Dawson çoktan oradan ayrılmıştı. "Neden burasının böylesine pis olmasından hoşlanıyorsun?" dedi Murat.

"Pis değil. Kendine özgü," diye belirtti Gavin.

"Sıçan yuvasına benziyor."

"Gidip birilerinin çocukluğuna falan insene sen."

13

Aşkın en büyük kanıtı arkanı dönüp gidememektir.

Ada salonda yere oturmuş, sırtını koltuğa yaslamıştı. Işıkları yakmamış olmasına rağmen ay ve yıldızların pencerelerden içeri giren parlaklığı yeterince aydınlık sağlıyordu. Hemen önündeki alçak masanın üstü fotoğraflarla doluydu. Aleut'a giderken yanında götürmediği bazı anılar ve geçen sene buraya geldiğinde getirdiği ufak tefek şeyler vardı. Aleut'a giderken bu güzel anıları yanında taşımak istememiş, o yüzden burada bırakmayı uygun bulmuştu.

"Artık kurtarılmaktan uzak hissetmiyorum, Kerim," dedi sessizce. Parmaklarının uçlarıyla bir fotoğrafa dokunup önüne doğru çekti. Diğer eliyle yüzüklerini tutuyordu. "Bir kurt oldum. Gerçek bir kurt. Üstelik korkutucu ve güçlüyüm. Şikâyetçi olduğumdan değil tabii. Zayıflıktansa korkutucu olmayı tercih ederim. Bulunduğum yer, karşılaştığım insanlar bundan anlıyor."

Ada elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi ve burnunu çekerek gülümsedi. Başını geri atıp derin bir nefes aldı.

Kolyesini çıkarırken saçları da tek omzunun üzerinden göğsüne doğru aktı. Defalarca açıp okuduğu mektubu bu sefer

eline almasına gerek kalmadı. Yazan her kelimeyi, harf hatalarına kadar hatırlıyordu. Yüzükleri zinciriyle birlikte yavaşça mektubun üzerine bıraktı.

"Bana yazdığın bu mektupta eğer ayrılırsak mutlu olmamı istediğini söylemiştin. Beni sevecek adamı bulup onunla mutlu olacaktım. O adamı buldum ama sen mutlu olmamı engelliyorsun. Kasıtlı olarak değil, sadece... Ben onu çok seviyorum. Bundan suçluluk duymak istemiyorum. Bu yüzden şartlar dolayısıyla ona senden daha fazla bağlı ve senden daha fazla ihtiyaç duyduğum için özür dilemeyeceğim. Kavga ettiğimiz zaman berbat bir hale geliyordum, fakat ayrılma ihtimalimiz bana kendimi ölüyormuşum gibi hissettirmemişti. Suçluluk duyduğum için duygularımı engelleyemem."

Parmaklarının uçları yüzükleri okşarken gözleri Kerim'le ikisinin fotoğrafındaydı.

"Veda etmemiz gerekiyor." Boğulduğunu hissettiğinde dudaklarını aralayarak nefes almaya çalıştı. "Dawson'a duyduğum aşk adına özür dilemeyeceğim fakat ölümüne neden olduğum için beni affet."

Hissettiği duygulara o kadar dalmıştı ki enerjinin değiştiğini fark edememişti bile. İşin aslı bunu hissetmeyi bile beklemiyordu. Tam olarak neyin gerçekleştiğini ayırt edemiyor, mantıklı bir açıklama getiremiyor fakat tehdit altında olduğunu anlayabiliyordu.

Perdeleri hafifçe aralayarak dışarı bakarken elini arka cebine götürdü. Telefonunu her zaman orada taşırdı. Yokluğunu fark edince paniklememeye çalışarak diğer ceplerini ve masanın üstünü kontrol etti. Aleut'tan ayrılmadan önce düşürdüğünü hatırladığında dudaklarını kemirerek geri çekildi.

Üzerine saçılan camdan önce sesi duydu. Direkt olarak pencereye koşan kurt camı kırarak içeri dalmıştı. Ada'nın yıkılmasına sebep olan şey vücuduna saplanan küçük cam parçaları değil ak kurdun kendisiydi. Ön ayaklarını Ada'nın omuzlarına

bastırırken buz mavisi parlak gözlerinden sadece vahşilik yayılıyordu.

Ada hareketsiz kalmasını sağlayan ilk şoku atlattıktan sonra aklında sıralanan cümleleri uygulamaya koyuldu. *Öncelikle asla altta kalma,* demişti Gavin. *Ne olursa olsun üste çıkmanın yolunu bul.* Ada dirseğini kurdun yüzüne indirmesine rağmen onu tam anlamıyla sersemletememişti.

Bacaklarını kullanarak düşmanı kafasının üstünden geriye doğru fırlattı. Kurt, Ada'yı öldürmek istemiyordu. Yoksa tüm bu zahmete girmelerinin bir anlamı kalmazdı. Diğer yandan Ada'nın öyle bir çekincesi bulunmuyordu.

Ezilen omzunu tutarak ayağa kalktı. Kapıya koşmaya başlamıştı ki başka bir kurt önüne çıktı. Sayıları gittikçe artarken sürekli tekrar ettikleri başka bir ders aklına geldi. *Eğer savaşamıyorsan çok iyi kaçmalısın.* Bu yüzden Ada merdivenlere yöneldi. Ne kadar hızlı davrandığına bir an kendisi bile şaşırmıştı. Üç Azü aynı anda peşine düştüğünde Ada kendi hızının işe yaramayacağını daha ilk pençe darbesini almadan önce anlamıştı. Sağ bacağı baldırından bileğine kadar yarılırken sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü. Sağlam ayağıyla kurtlardan bir tanesine vurup aşağıya yuvarlanmasını sağladı. Hemen arkasında duran kurda çarptığında onun da dengesini bozmuştu.

Ada'nın solukları tahmin ettiğinden daha yavaştı fakat kalbi canını acıtarak göğüs kafesini dövüyordu.

Ellerinden destek alarak yeniden doğrulduğunda karnına saplanan dişlerle donup kaldı. Dudaklarının arasından kan sızarken güçlükle yutkundu. "Bunu yapmak zorunda mıydın?" dedi Ada homurdanarak. İki bacağını birden kurda dolayıp ters çevirdi. Üstüne çıktığında kurt çenesini gevşetmek zorunda kalmıştı. Ada botunun içine uzanıp bıçağını kavrarken diğer iki kurdun neden dışarı koştuğunu merak ediyordu. Altındaki kurdun gözleri acı ya da yenilgi değil, iğrenç bir zevkle parladığında Ada kaşlarını çattı. Defalarca gördüğü bu gözleri

tanıyamıyordu. Beyni bir anlam katmıyorsa da vücuduna korku ve acı yayılıyordu.

Dışarıdan gelen ulumayla Ada kurdun değişimini fark etti. İrkilmiş, gözlerindeki vahşet yerini daha güçsüz bir duyguya bırakmıştı. Kurtulmak için fazla çırpınmasına gerek kalmadı. Ada'nın sırtı tırabzanlara çarparken kurt kapıya değil, kırdığı pencereye yöneldi. Olanca gücüyle koşup kendini dışarı attı. Ada onun çok geçmeden Remus'a ulaşacağına emindi.

Bacaklarını kendine doğru çekerken ağlamaklı bir ses çıkardı fakat artık canı yanmıyordu. Büyük bir kısmı örtülmüş, kan akışı yavaşlamıştı.

"Ada?"

Ada gözlerini araladığında sıcak yaşlar yanaklarına doğru aktı. Dawson ona dokunmaktan çekinerek yaralarını kontrol ediyordu. "Yürüyebilecek misin? Çok kötü görünüyorsun."

"Yaralardan dolayı değil. İyileşti sayılır," dedi Ada, elinden destek alarak ayağa kalkarken. Dawson koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra ışıkları açıp yanına geri döndü. Karşısına oturup pantolonunun paçasını tamamen yırttı. Ada onun ne yapacağını biliyordu. Yaraların içinde kurt dişi ya da pençesinden bir parça kalıp kalmadığını kontrol edecekti. Eğer gözden kaçırırlarsa ve yara bu şekilde iyileşirse sonrasında hasta olması kaçınılmazdı.

Dawson üç uzun yarayı sırayla incelerken, "Neden dönüşmedin?" diye sordu. Ada başını arkaya yaslayıp bir kolunu üstüne kapattı. Dawson başparmağıyla yaranın kenarına hafifçe bastırıp düzgün görebileceği kadar açılmasını sağladı. "Cevap bekliyorum," dedi.

"Unuttum," dedi Ada mırıldanarak.

"Ne?"

"Unuttum, tamam mı?" dedi Ada kolunu çekip yüzüne bakarken. "Korktum ve sadece koştum. Dönüşmek aklıma bile gelmedi. Şimdiye kadar kavga sırasında hep iki ayaklı durdum.

Aksine alışmak zaman alacak. Sakinken kurda dönüşebilirim ama bir kavga anında panikten başka bir şeye konsantre olamadım."

"Tamam, haklısın ama bu neden berbat göründüğünü açıklamıyor."

"Onu tanıyorum. Uludağ'daki kurttu."

Dawson başını kaldırarak istemsizce ellerini Ada'nın üstünden çekti. "Emin misin?"

"Kerim'i yemesin diye korkutmuştum. Gözlerini dikip bakmış, beni yolundan çekmeye çalışmıştı. İşe yaramayınca da uzaklaştı. Oydu Dawson, eminim."

Dizinin üstünde yükselen Dawson, Ada'nın tişörtünü sıyırdı. Karnındaki kanları silerek yaranın derinliğini anlamaya çalıştı. Öldürmek için saldırmadığı belli oluyordu. Hiç değilse bu konuda sınırı geçmemişlerdi fakat Kaiser öğrendiğinde pek memnun kalmayacaktı. Dawson, Remusların neden şimdi saldırıya geçtiğine anlam veremiyordu. Bu açık bir kural ihlaliydi.

"Hâlâ yalnız kalmak istiyor musun?"

"Bu gece Aleut'a dönemem." Ada ayağa kalkarak tişörtünü düzeltti. "Remuslar evimi bastı diye Kaiser'ın korunmasına sığınamam. O öldüğü zaman bunlarla kendim uğraşmam gerekecekse neden şimdi başlamayayım?"

Dawson da ayağa kalkıp Ada'nın omuzlarını tuttu. "Keşke tek başına olmadığını anlayabilsen ama gitmek istememeni anlıyorum. Ben..." Gözü masanın üzerindeki bir sürü hatıraya takıldı. Hepsinde Ada mutlu ve huzurlu görünüyordu. Şimdi olmadığı her şeydi. "Bilmiyordum, üzgünüm."

"Sorun değil. Nasıl bilecektin ki?"

"Sormam gerekirdi."

"Önemli değil, Dawson. Böyle şeyler ikimiz için de fazla derin yaraları açıyor. Ailemin ölüm tarihini bilmediğin ya da sormadığın için sana kızamam." Masanın üstündekileri toplayıp

kutunun içine yerleştirdi. Kırık pencereden dolan kar salonu örtmeye başlamıştı bile. Dawson dağınıklıkla ilgilenirken Ada yukarı çıkıp temizlendi. Yırtık kıyafetlerini değiştirip aşağıya döndüğünde merdivenlerde hiç kan izin yoktu. Salondaki cam parçaları gitmiş, pencerenin önüne de tavana kadar ulaşan dolap yerleşmişti. "Akıllıca," dedi dolaba bakarken.

"Zamanla böyle şeyleri pratik hale getiriyorsun," dedi Dawson. Elindeki bardağı koltuğun kenarındaki küçük masaya bıraktı. "Bugün için kurtların etrafında olmak istememeni anlıyorum ama seni tamamen yalnız bırakamam. Yukarıda, eski odanda olacağım. İhtiyaç duyarsan seni duyabilirim, onun haricinde seni rahatsız etmeyeceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," dedi Dawson gülümseyerek.

Ada onun dışarıyı tekrar kontrol edip kapıyı kilitlemesini izledi. Bir hayalet kadar sessiz hareket ediyordu. Ada gitmemesini söylemek için dudaklarını araladı fakat kelimeler ağzından çıkmadı. Gözlerini kırpıştırdığında Dawson çoktan yukarı çıkmıştı.

Gün doğumuna yakın bir zamanda henüz hava karanlıkken Ada eski odasının kapısını yavaşça araladı. Dawson'ın aldığı nefesleri, düzenli kalp atışlarını duyabiliyordu. Başını yana eğerek onu izledi. Sırtüstü uzanmış, bir elini başının altına diğerini göğsünün üstüne koymuştu.

Çıplak ayaklarının ucunda yürüyüp yatağın diğer tarafına dolaştı. Yüzünde hiçbir hareket yoktu fakat uyumadığını biliyordu. Yanına uzanıp başını göğsüne yasladığında Dawson'ın kalp atışlarının hızlandığını hem duydu hem de hissetti. Gitmeyeceğini ve burada bulunmaktan memnun olduğunu belli edercesine sarıldığında Dawson'ın kolları da Ada'yı sardı.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi Dawson fısıltıyla.

Ada çenesini Dawson'ın göğsüne yaslayarak ona baktı. "Ben de senin başına gelenler için üzgünüm. Bunları hak etmemiştik, değil mi?"

"Hayır, hem de hiç. Ama hayatta kazanmakla hak etmek aynı şey değildir, Tüysüz. Belki bizim için tek ödül birbirimizi bulmamızdır." Elini uzatarak Ada'nın saçlarını okşadı. Parmakları kulağının arkasından boynuna doğru giderken nabzının tatlı bir şekilde hızlandığını fark ederek gülümsedi. "Tabi benden daha iyisini bulabilirdin ama bu konuyu açıp kafanı karıştırmayacağım. Umarım..." Dawson'ın gözleri Ada'nın boynuna kayarken cümlesini tamamlamadı. Gözlerini zorlukla boynundan ayırıp Ada'ya baktı. "Kolyen yok," dedi.

"Yok," diye tekrar etti Ada ona bakmadan. "Zor yoldan oldu ve ikimizi de yıprattı, biliyorum ama sonunda veda ettim."

"Sakın bana..."

"Hayır." Ada, onun ne söyleyeceğini bilerek sözünü kesti. Heyecandan titreyen dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. "Creon'un teklifini kabul etmiş değilim. Kerim'i görmedim. Bunu senden gizli yapmazdım."

"Eğer isteseydin itiraz etmezdim."

"Annem ve babamın söylediğine göre ilk beş yıl boyunca çocukları olmamış. Bu yüzden ben doğunca çok sevinmişler. Öyle çok sevinmişler ki beni şımarık ve her istediğini elde eden biri olarak yetiştirmişler. Çocukluğumdan beri her istediğimi elde ediyordum. Hani okulda aşırı çalışkanlar ve çalışkanların üzerinden geçinen popüler kısım olurdu ya. İşte ben ikinci kısımdaydım. Sadece üniversitede çalışmış ve başarmıştım. Bu gerçekten hoşuma gitmişti. Ama ondan öncesi böyleydi. Her şeyim vardı ve hiç kaybetmiyordum. Bu yüzden bir dakika içinde elimdeki her şeyi yitirince... yıkıldım. Daha nasıl açıklarım bilmiyorum ama olması gereken bu değildi."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Ada geri çekilerek oturdu. Hâlâ hassas olan bacağını göğsüne yaslayıp bileğini iki eliyle birden kavradı. "Hiçbiri seni üzmemin mazereti olamaz ama en azından beni anlamanı istiyorum. Seni sevdiğimi hep biliyordum. Sadece bunu kabullenemedim. Kibrim yüzünden belki de." Bir an durup kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, sahiden bir Remus'um."

"Öyle söyleme," dedi Dawson onun yüzünü avuçları arasına alırken.

"Seni seviyorum," dedi Ada, onun tişörtünü tutarak kendine doğru çekerken. "Ve artık hissettiklerimi yaşayamamaktan bıktım. İki yıl boyunca duygularımı saklamaya o kadar alıştım ki onları nasıl açığa çıkaracağımı unuttum."

"Bunları hissettiğin adrenalinle söylemiyorsun, değil mi?" dedi Dawson şaşırarak.

"Hayır," dedi Ada başını sallarken. "Seni seviyorum ve elime geçen her fırsatta bunu sana kanıtlayacağım. Ama önce bana bir söz vermen gerek."

"Ne?"

"Eğer bir gün geri döndürülemez derecede kötü olursam beni durdur. Tıpkı annen ve babanın acısına son verdiğin gibi benim de başkalarını incitmeme engel ol."

"Buna söz veremem."

"Verirsin," dedi Ada kararlılıkla. Bu konuda sadece Dawson'a güvenebilirdi ve bir gün sonu gelecekse hiç değilse tercih ettiği şekilde olabilirdi. "Belki sandığımdan daha güçlüyümdür. Bilmiyorum. Bu yüzden sana bir şey daha vermek istiyorum."

"Ada..."

"Asena. Gerçek adım bu ve eğer beni durdurman gerekirse bunu kullan."

Dawson gözlerini kapadı. Birkaç saniye sonra tekrar açtı. "Bunu şimdi söylememen gerekiyordu. Bizim... Dur bir saniye. Gerçek adın Asena ve sen annenin kurtları bilmediğini mi düşünüyorsun? Sahiden bu kadarı fazla tesadüf değil mi?"

"Cevabı hemen vermek zorunda mıyım?"

Ada uzanıp onu öperken içine tüm duygu ve umutlarını koymuştu. Kimseyi öpmediği kadar büyük bir iştahla ona sarılmıştı. Dawson ondaki değişimleri fark ediyor, hoşuna gidiyor ve kabulleniyordu. Parmakları yüzünü bulup gözyaşlarını sildi. Ada ağladığının bilincinde değil gibiydi. Dawson onu yakınına çekip saçlarına dokundu. Dudakları birbirinden ayrılırken alınları birleşti.

"Geçen iki yıl boyunca senenin bugünü Aleut'ta kalamıyordum," dedi Ada gözlerini açmadan. "Oradan uzaklaşıyordum fakat ne kadar uzağa gidersem gideyim içimdeki kurttan kaçmamım bir yolu yoktu. Sen buradayken olduğum şeyden korkmuyorum. Uzaklaşmaya ihtiyacım kalmadı."

"Artık dinlen, olur mu? Burada," derken kolları Ada'nın etrafında sıkılaştı.

"Sence bana ala kurtları anlatman için uygun bir zaman mı?"

"Belki değil ama bilmen gereken şeyler olduğu kesin," dedi Dawson sessizce. Parmaklarına dolanan saçlarını dikkatle sırtına bıraktı. Bir süre konuşmadı. Ada onun düşünceleri toparlamaya çalıştığını görür gibiydi. Bu yüzden bir şey söylemedi. Dawson dudaklarını ıslatıp başını eğdi. "Ala kurtlar insanların... ejderhası gibi."

"Gerçekten mi?" dedi Ada gözlerini ardına kadar açarak. Kaşlarını çatıp dudaklarını kıvırdı. "Ateş püskürebilir miyim?"

"Dalga geçme."

"Peki," dedi Ada burnunu kıvırırken.

"Ejderhalar gibi olmasının nedeni ala kurtların korkutucu ve tamamen efsanevi olması. Ala kurtlar tüm kurt türlerinin birleşimidir," dedi Dawson kısık bir sesle. "Bu yüzden ismi *ala*'dır. Her türün en önemli özelliklerinin birlikte olduğu bir kurt türüdür. Bazı teorilere göre antik çağda çılgın bir bilim adamı türlerin genlerini birleştirerek Remus bir kraliçenin rahmine yerleştirmiş."

"Lütfen başka bir teorin daha olduğunu söyle."

"Evet, var ve sen bana zamansız olarak gerçek ismini söylediğin için bu teori şimdi daha akla yatkın geliyor."

Ada onun iğnelemesini göz ardı ederek doğruldu. "Neymiş o?" dedi meraklanarak.

"İnsanlar arasında kurtların doğuşuyla ilgili bir sürü efsane vardır ama bizim inandığımız türümüzün Asena ya da diğer adıyla Aşina'dan gelmesidir. Asena dişi kurttur ve soylu bir prensle çiftleşmesinden doğan çocukları kurt olmuştur. Kurtlar büyüyünce kendilerine eşler seçmiş ve hepsi kendine ait bölgelerini oluşturmuşlar."

"Dur tahmin edeyim. Asena dört çocuk doğurdu. Ak kurt, bozkurt, kızıl kurt ve kara kurt olan dört çocuk."

"Doğru," dedi Dawson başını sallayarak. "Üstelik hepsini aynı anda doğurdu. Bazı bilinçli çakallar da var biliyorsun. Bu yüzden bazıları aslında beş çocuk doğurduğunu, beşinci çocuğun çakal olduğunu söylüyor. Bana göreyse sadece saçmalıyorlar. Düşündüğüm şey, Asena'nın sahiden beşiz doğurduğu fakat o çocuk çakal değil, bir ala kurttu."

"Asena bir ala kurttu belki de," dedi Ada başını yukarı kaldırarak ona bakarken. Güneşin yumuşak tonları yüzüne yansırken gözleri cam kadar parlaktı. "Tüm türleri içinde barındıran bir kurt."

"Akla yatkın."

Dawson elini Ada'nın karnına götürerek yarasına baktı. Son akan kanların bir kısmı yaranın etrafında kurumuştu. Derisi tamamen birleşmiş, geriye parlak kırmızı çizgiler kalmıştı. İçinde bulundukları dünyanın tehlikelerini çok yakından bilmesine, hatta bir kısmına kendi sebep olmasına rağmen Dawson, Ada'yı bunlardan tamamen uzak bir yere koymak istiyordu. Onun teninde yara izleri görmemeliydi. Üstüne sıçramış kan lekesinden nefret ediyordu. Evin etrafındaki kurtların kaçmasına sebep olup içeri girdiğinde Ada'yı daha önce hiç görmediği kadar

büyük bir dehşete kapılmış halde bulmuştu. Farklı bir ana sıkışmış, farklı bir insan gibiydi. Çabuk toparlanmasına minnettar kalmıştı yoksa ne yapacağını bilemiyordu. Şimdi bile o halini düşünürken paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

Ada öğlene doğru uyandığında yavaşça arkasını döndü. Dawson sırtüstü yatmış, uyuyordu. Ada buna gerçekten şaşırdı, çünkü onu ilk defa uyurken görüyordu. Aralık dudaklarından insansı düşük bir horlama duyuluyordu. Bu yorumu ona söylerse Dawson'ın bozulacağına emindi. Ada kendi kendine gözlerini devirip gülümsedi.

Yüzüstü dönüp dirseklerinden destek alarak yükseldi ve onu izlemeye başladı. Oldukça dikkatli davranıp uyandırmamaya çalışıyordu. Biraz sonra Dawson'ın daha yeni uyuduğunu ve uyumadan önce beslendiğini anladı.

En büyük ipucu tişörtünün üzerinde olmamasıydı. Saçları daha dağınıktı. Dikkatli baktığı zaman aralarında toprak parçalarını ve kan lekelerini fark etti. Başını hafifçe kaldırıp diğer tarafa baktığında yüzünde de kan izleri olduğunu gördü. Beslendikten sonra kendine uyuma izni vermiş olmalıydı.

Ada dirseklerini yatağa dayarken çenesini avuçlarına yasladı ve bacaklarını dizden kırıp bileklerini havada çaprazladı. Dawson'ı izlemeyi hep eğlenceli bulmuştu fakat onu uyurken izlemenin bu kadar keyif vereceğini hiç tahmin etmemişti.

Pencerelerinin fazla yakınından uçan yırtıcı kuşun ötüşüne uyanan Dawson, daha gözlerini açmadan dilini dudaklarında dolaştırdı.

Ada daha fazla bekleyemeden uzanıp yanağından öptü. "Uyuduğunu görmek harika. Sanırım insanlar gibi davranmaya başlıyorsun."

"Bunu sinirlenmem için söylüyorsun. Ayrıca herkes gibi benim de uykuya ihtiyacım var."

Ada gülümserken dilinin ucunu Dawson'ın yanağında dolaştırdı. "Ne yedin?" diye sordu. Diline bulaşan kanı damağına

yaydı. "Her hayvanın tadı farklı mı olur?" Elini uzatıp karmaşık saçlarında tozları silkeledi. Birkaç çam iğnesini kafasından ayıklayıp yere attı.

"Bir geyikti ve evet, fark çok azdır ama ayırt edilebilir."

"Buradaki ormanda pek çeşit olduğu söylenemez. Doğduğun yeri küçümsemeye çalışmıyorum fakat bir kurt için geniş besin yelpazesi yok."

"Kurtlar soğuk yerleri sever. Besin her yerdedir ama sakin ve soğuk bir yeri her zaman bulamazsın."

"Aleut'ta olan onca şeye rağmen bağlılığın çok tuhaf. Gerçi pek fazla kalmıyormuşsun. Eskiden yani. Yine de orayı seviyorsun."

"Ergenliğe kadar hayatımın en iyi zamanlarını yaşadım ve hepsi oradaydı." Ada kaşlarını kaldırınca Dawson "Şimdiye kadar," diye ekledi.

Ada rahatsız olacakları bir konu açmak istemese de aklındaki şeyi dillendirmenin ikisi için de daha iyi sonuç getireceğine inanıyordu. "Küçükken bir sevgilin vardı. Yunan Adaları'ndayken Gavin bahsetmişti hani."

"Akira," dedi Dawson boğazını temizleyerek. "O zaman çok küçüktük, Tüysüz. Sevgili falan değildik."

"Bana ondan bahset." Ciddi bir şey olmadığı konusunda Dawson'a inanıyordu fakat yine de o anlarını paylaştığı kızı merak ediyordu. Dawson'ı küçükken tanımayı ne kadar da isterdi. Henüz bu kadar yıpranmamışken, daha mutlu ve umutluyken... Ada ona her seni seviyorum dediğinde kendini buna değer bulmuyormuş gibi şaşırıyordu. Bu halini düzeltmek için Ada elinden geleni yapacağını biliyordu. Dawson'ı sevmek sadece başına gelen bir durum değil, aynı zamanda seçtiği bir duygu karmaşasıydı. Unutmak istediği ya da acı veren bir his sayılmazdı.

Dawson, Ada'nın neler düşündüğünden habersiz bir şekilde elini onun sırtında dolaştırdı. Tişörtü sıyrıldığında parmaklarını

çıplak belinde dolaştırdı. "Bozkurttu," dedi Dawson, burnunun ucunu Ada'nınkine sürterek. Onun dudaklarını öperken eski arkadaşından bahsediyordu fakat hissettiği ve gördüğü şeyler çok farklıydı. "Aynı kamptaydık ve ilk kavgamı Akira'yı korumak için yapmıştım."

"Demek o zamanlarda da bir kahramandın."

"Daha dokuz yaşındaydım ve kızın gözüne girmek için kavga etmiştim. Ne var bunda?"

"Sadece fazla normal." Dawson birden ileri uzandı. Saçlarını çekerek boynunu öperken Ada konuşmaya devam etti. "Sonra ne oldu?"

Dawson dudaklarını çenesine doğru kaydırırken sıcak nefesini bıraktı. "Tahmin edebileceğin gibi kavgaya fazla düşkündüm. Bu aramızda büyük bir sorundu ama yine de bir şekilde idare edebilmiştik. Yaptığımız en aşırı şey ormana kaçıp saatlerce yürümekti. Güven bana daha önce hiç kimseyle ilişki yaşamadım."

"Devam etmedi mi?"

"Çok iyi arkadaş olduk. Birkaç yıl sonra ailesiyle birlikte Aleut'tan ayrıldı."

"O kadar mı?"

"O kadar." Ada yüzüne düşen topraklar yüzünden gözlerini kırpıştırınca Dawson gülümseyip geri çekildi. "Artık evimize geri dönelim mi?" dedi Dawson tereddütle.

"Benim evim burada," dedi Ada, avucunu Dawson'ın kalbine bastırırken. "Ama peki, ne demek istediğini anlıyorum."

"Sonunda romantik olmuştun ve sadece iki saniye sürdü," dedi Dawson, Ada'nın kahkaha atmasına sebep olacak kadar üzgün bir halde.

14

Çökmek üzere olan karanlığın habercisiyken
Gün batımları neden böylesine çok sevilir?

Kapı gürültüyle yumruklanırken Ada salondaki son dağınıklıkları toparlıyordu. Gecenin tamamını koltukta uzanarak, yerde oturarak ya da mutfağı karıştırarak geçirmişti. Nihayet Dawson'ın yanına gitmeden önce kafasındaki tüm sorunları hallettiğinden emin olmuştu. Ne Dawson'ı sevdiğinden ne de bir kurt olduğundan dolayı üzgün hissediyordu ve bunlar yüzünden suçluluk da duymayacaktı. Kurt olmasını kabullenmesinin en büyük sebebi kendini daha iyi koruyabilecek duruma gelmesiydi. Bu duruma biraz daha alıştıktan sonra tabii.

"Senin anahtarın yok muydu?" dedi Ada kapıyı açtığında. Önce Gavin, ardından da Murat içeri geçerken Ada hâlâ girişte duruyordu. Başını uzatıp etrafa bakınırken, "Hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gavin direkt olarak Dawson'ın yanına giderken Murat salonun ortasında durmuş, Ada'ya bakıyordu. Ada kollarını bağlarken omuz silkti. Onları en son ne zaman bu kadar tuhaf görmüştü hatırlamıyordu.

"İster arkadaşın ister psikoloğun olarak kabul et ama sana bir şey söylemem gerekiyor. Bunu elimden geldiğince açık ifade edeceğim." Murat'ın sabırlı ve anlayışlı yüz şekli değişirken Ada tedirgin olarak kaşlarını çattı. "Bu kadar kritik zamanda Dawson'la böyle bir adımı atmanız bencilliğin tanımı," dedi Murat sinirlerine hâkim olmaya çalışarak.

"Ne..." Ada duyduklarına anlam veremeden merdivenlere doğru baktı. Dawson hâlâ yukarıdaydı. "Ne yaptık ki?"

"Seni işaretlemiş."

"Beni ne yapmış?"

"Hiçbir şeyden haberin yok mu senin?"

"Öyle görünüyor," dedi Ada masanın kenarına otururken. Ellerini dizlerine yaslayıp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Yaşadıkları şey korkutucu muydu yoksa romantik mi karar veremiyordu. Belki de sadece mantıklıydı. Dawson romantik olmaktan önce mantıklıydı ve bu Ada'nın hoşuna gidiyordu. Aptal bir aşığa ihtiyacı yoktu ve Dawson bunun yakınından bile geçmiyordu. Diğer yandan Murat ona devasa bir sorunmuş gibi bakarken yaşadıkları şeyin mantıklı bir yanını göremiyordu.

Murat nefesini bırakırken Ada'nın karşısına oturdu. "Eminim bu onun enerjisini düşürmüştür. Beslense iyi eder."

Ayak seslerini duyduklarında Ada başını kaldırdı. Dawson ve Gavin aşağıya iniyorlardı.

"Sen iyi misin?" dedi Dawson.

"Galiba," dedi Ada sessizce.

Bu işaretleme olayının isim töreni sırasında olduğunu sanıyordu. Isırık gibi özel şeylerinde. Ada bir elini boynuna doğru götürürken kaşlarını çattı. Dawson onu ısırmış değildi. Bırakacağı tek iz dudaklarındaydı belki ve bunun da her zamankinden farklı olduğunu düşünmemişti.

Artık işaretlenmiş bir bölgeydi. Bu nişanlanma gibi bir şey miydi emin olamıyordu. Kurtların politikasını, sosyal yapısını

ve tarihini araştırmış ama evlilik ve bağlılık olayına değinmemişti. O zamanlar buna ihtiyacı yoktu. Bu yüzden araştırmasını daraltması gerekiyordu.

Kurtların evlenme ritüeli farklıydı ve Ada bunu biraz ıskalamıştı. Önce Dawson'ın ona ismini almaya hazır olup olmadığını sorması gerekiyordu. Sonrasında Ada -elbette ki- kabul edecekti ve o da kendi ismini söyleyecekti. Ve tüm bunlar sevişme sırasında olmalıydı. Ada'nın böyle bir şey yaşadıklarını unutmasına imkân yoktu. Tüm bunlara rağmen nasıl olmuştu da işaretlenmişti?

"Dün akşam bir saldırı oldu," dedi Dawson, Murat'ın yanına otururken. "Remuslardan üç tane Azü'ydü. Liderlerinin izni olmadan hareket ettiklerini düşünüyorum. Kaiser sınırları net bir şekilde belirtmişti."

"Senin şokta falan olman gerekmiyor muydu?" dedi Gavin.

Ada ona söylediğini fark ettiğinde gözlerini devirdi. "İlk saldırıya uğrayışım değil, Gavin. Aslına bakarsan, alışkanlığa ve sıradan bir şeye dönüştü. Yararıma olan, kurdu tanıyabilmem. Uludağ'daki katliamda bulunan kurtlardan biriydi. Siz sormadan söyleyeyim, yüzde yüz eminim. Hiçbir şekilde o kurdun gözlerini, hırlayışını unutmama ya da başka biriyle karıştırmama imkân yok."

"Elde ettiklerini söyle öyleyse." Gavin tekli koltuğun ucuna oturarak kollarını bacaklarına yasladı. "Tanıdığımız biri çıkabilir. Hatta muhtemelen Deborah bile tanıyor olabilir."

Ada yüzünü ovuştururken mırıldanarak küfretti. Henüz o derece yardım edebilecek kadar yetenekli değildi. "Üzgünüm. Bildiğim tek şey Azü olması."

"Renk körü değilmişsin yani. Bu da bir şeydir," dedi Gavin, Ada'nın dizine dokunarak. Ada ona ters bir bakış attığında Gavin elini çekerek arkasına yaslandı. "Dişi ya da erkek miydi? Tahmini yaş aralığını söyleyebilir misin? Sana karşı ne kadar baskındı ve belirgin bir yara izi var mıydı?"

"Hiçbirini bilmiyorum. O sırada karnıma saplanan dişler yüzünden dikkatim biraz dağılmıştı."

"Vay canına," dedi Gavin başını çevirerek. "Onca çalışma ve elinde hiçbir şey yok. Sadece bir an için eğitme yeteneğimden şüpheye düştüm ama elbette ki sorun bende değil. Sende."

"Sinirli misin sen?"

Gavin, Ada'dan duyduğu soruya şaşırarak gülerken öfke dolu gözlerini üzerine çevirmişti. "En azından tamamen kör değilsin, Mahfer. Herkes ortaya kariyerini, ailesini, hayatını koymuşken işaretleme için yeterince vaktiniz var demek. Bu halde Kaiser'ın karşısına çıkarsan ne olur farkında mısın? Sen daha ne olduğunu anlamadan boğazını parçalar! Öldürdüğünü iddia ettiğin adam gibi kokuyorsun. Bencil, sorumsuz ve görev bilinci yoksunusun. Seni bundan daha iyi eğittim sanıyordum."

Ada ayağa kalkarken ellerini yumruk yapıp tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Bunu sakinleşmek için değil, aşırı duygusallaşmamak için yapıyordu. İlk tanıştıkları zaman haricinde Gavin ona hiç bağırmamış, böylesine hayal kırıklığıyla bakmamıştı. İnşa ettiği kule devrilmiş gibi.

"Kötü bir eğitmen değilsin, Gavin. Belki konuşmaktan ve anlayıştan yoksun bir arkadaşsın ama onun dışında bir sorunun yok."

Ada'nın evden ayrıldığını ilan eden kapı çarpma sesini duyduklarında Gavin, Dawson'a baktı. "Güçlü bir tahminde bulunup Mahfer'i kazayla işaretlediğini ve bundan ona bahsetmediğini söyleyeceğim."

"Geri zekâlı," dedi Dawson iç geçirerek başını sallarken. Koltuğun kenarında duran ayakkabılarını alıp giydi. "İşaretleme olayını halletmenin bir yolunu bulacağım. Ben onunla konuşmadan ikiniz de üzerine gittiğiniz için asıl bencil ve sorumsuz olan sizsiniz."

Dışarı çıktığında Ada'yı fazla aramasına gerek kalmadı. Evin yan tarafındaki salıncaklardan birine oturmuştu. Buz tutmuş

demirler onu hafifçe öne arkaya sallıyordu. Dawson da yanındaki salıncağa otururken kendini biraz tuhaf hissetti. Aynı zamanda daha önce hiç salıncağa binmediğini düşünüyordu. "Sana söyleyecektim..."

"Bir şey oluyor," dedi Ada, bileklerine kadar kara gömülmüş ayaklarını yere sabitleyerek salıncağı durdurdu. "Bu işaretlenmeden mi kaynaklanıyor bilmiyorum, ama kendime ait olamayacak şeyler hissediyorum."

"Duygularının karışması normal. Kontrol etmeyi öğreneceksin."

"Bununla alakalı olduğunu sanmıyorum." Dudaklarını aralayarak soğuk havayı içine doldurdu. Mutsuz hissedemeyecek kadar şaşkın olmasına rağmen ağladığını fark etti. Parmaklarını yanaklarına götürerek sıcak gözyaşlarına dokundu. "Bana işaretlenmeyi anlat," dedi Ada burnunu çekerek.

"İsim Töreni sırasında olması gereken bir tür bağlılık olayı. Kurtlar arasındaki resmiyetin ilk adımıdır ve ölü olarak bilindiğimden kesinlikle aptalca bir hareketti."

"Neden yaptın peki?" dedi Ada buz tutmuş zincirleri kavrayıp. Zihninin ve duygularının o anda kalmasını umarak tenini yakan soğuğa sığındı.

Dawson ellerini birleştirmiş sadece botlarının lekelediği pürüzsüz karlara bakıyordu. "Açıklayabileceğimi sanmıyorum, Tüysüz. İçgüdü diyebilirsin ya da Gavin'in bahsettiği gibi sorumsuzluk. Planladığım bir şey değildi. Ama sen kötü bir anının izlerini hafifletmek için yanıma geldiğinde tek düşünebildiğim her zaman orada, hayatında olmak istediğimdi. Yükselen duygular bunu tetikledi. Sonsuza kadar benim olmanı umdum, öpücükle sağlamlaştırdım. İşaretleme için derin duygular ve fiziksel yakınlık yeterlidir. Ne yaptığımın, sahiden gerçekleştirene kadar farkında değildim."

Ada onun salıncağının zincirini tutarak kendine doğru çekti. "Çok tatlısın," dedi uzanabildiği kadarıyla çenesini öperken.

"Bana tatlısın deme," dedi Dawson yüzünü buruşturarak. "Kızmadın mı yani?"

"Beni sevdiğini ve hayatım boyunca yanımda olmak istediğini söylerken sana nasıl kızarım ki? Bunu öğrenme şeklinden memnun değilim, o kesin. Ayrıca Gavin'in bana kızmasından hoşlanmıyorum. Kendimi beceriksiz hissettiriyor."

"Uyurken kıvırcık saçlarını düzleştirebiliriz."

Ada kahkaha atarak başını sallarken Dawson ellerini uzatıp boynuna dokundu. Bir parmağı kulağının hemen altındaki iki dövmeyi okşarken aşağıya doğru kaydı. Her zaman eline değen kolyeyi artık fark etmemek onu hem şaşırtıyor hem de memnun ediyordu.

Ada onun ne hissettiğini anladı. Sanki kafasına yansımış gibi bunu hissetti. Elini parmaklarının üstüne kapayıp gülümsedi. "Ben de hayatın boyunca orada olmak istiyorum, Dawson."

"Seni işaretlediğim için pişman değilim bu arada."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten," dedi Ada, kaşına düşen kar tanesini başparmağıyla süpürürken.

Aleut'a geri dönemeyecekleri için Deborah'ın evinde toplanmayı uygun bulmuşlardı. Bugün için Kaiser onun ortaya çıkmasını beklemezdi, fakat kalan günler için gerçek bir çözüm bulmaları gerekiyordu. Av Dönencesi'ne henüz üç hafta vardı. Hiçbir yalan, Ada'nın bu kadar süre Aleut'tan uzakta kalmasını açıklayamazdı.

"Ben işaretleme için bir çıkış yolu düşünürken Gavin'le yapmanızı istediğim bir şey var," dedi Dawson, Ada'ya bakarak.

"Benden özür mü dileyecek?" dedi Ada kalçasını yemek masasına yaslarken.

"Bunu bana bir büyücü bile yaptıramaz," dedi Gavin. Ada gözlerini kısarak baktığında Gavin de aynı şekilde karşılık verdi.

Dawson ikisinin arasındaki gerilimin gerçek olmadığını anlayabilecek kadar çok kavga görmüştü. Aynı odayı paylaşamayan kardeşler gibi davranıyorlardı. Dawson elindeki ağır çantayı koltuğun yanına bıraktı. Hilary ve Murat onlar için birkaç günlük giyecek ayarlamış, merkezde tekrar buluşmuşlardı. "Ada'ya nefes kontrolünü daha hızlı öğretmemiz gerekiyor. Sandığımız kadar vakit yok. Kalp atışlarını yavaşlatmayı ve nefesini yok denecek kadar aza indirmeyi öğrenmeli. Elimizden geldiğince hızla onu daha sessiz yapmalıyız."

Gavin kollarını bağlayıp gülümserken Ada dişlerini sıktı. "Bundan gizli gizli zevk alıyorsun," diye suçladı Ada, Gavin'i. "Ve sen de beni boğması için sebep yaratıyorsun," derken bu sefer Dawson'a bakıyordu.

"En iyi şansımız bu," dedi Dawson.

"En iyi ve en zevkli," dedi Gavin omuz silkerek.

"Oturur musunuz? Uzun bir süreliğine gidecek gibi görünmüyoruz," dedi Murat. Hilary'nin elini tutup onu kendi yanına çekerken Deborah odadan odaya dolaşıyordu. Muhtemelen bu kadar misafir beklemediği için şaşkındı. Farkında olmadan burayı planlarının merkez üssüne çevirmişlerdi. Peratha, Felicia ve Stone haricinde herkes buradaydı.

"Felicia kehaneti çözmeyi bitirdiğinden bahsetti," dedi Hilary bacak bacak üstüne atarken. "Ona adresi verdim. Buraya gelecek."

"Kaiser'ı kim öldürecek?" dedi Deborah başka bir odadan çıktığında. Yanlarına gelip koltuklardan birinin arkasında durup kollarını üstüne yasladı. "Bunu hemen kararlaştırırsak bence hepimiz için en iyisi olur."

"Kaiser'ın ölümünü kişisel intikam olayına çevirmeyeceğiz," dedi Dawson net bir şekilde.

"Neden?" Deborah duyduğu şey karşısında sahiden şaşırmıştı. Dawson'ın tüm bunları intikam için yaptığını sanıyordu.

Yıllar boyunca Aleut'ta kalıp Kaiser'a bu kadar yakın olmasının sebebi bu değil miydi?

"Ortada daha büyük bir amaç var, Deborah. Duygusallık plandan sapma olasılığımızı yükseltir. Avımızla eğlenip, onu kovalayacak kadar zamanımız yok." Deborah yeniden itiraz edecekken Dawson susması için uyaran bir şekilde baktı. "Murat ve Felicia da en az bizim kadar intikam almayı hak ediyor. Eğer onlar da ben de bu gerçekle yaşayabiliyorsam, sen de üstesinden gelirsin."

"İyi," dedi Deborah gönülsüzce de olsa kabullenerek. "Hiç değilse orada olmaya çalışıp izleyeceğim."

Ada bu sırada Murat'a bakıyordu. Onun ve Felicia'nın neden intikam almak istediğini bilmiyordu. Aleut'un kayıt sistemi çok düzenli olmasına rağmen Murat ve Felicia'nın ebeveynlerinin ölümü hakkında bir şey bulamamasının sebebi bu olmalıydı. Kaiser onları da hayatında istememiş, yolundaki bir tümsek olarak görmüştü belli ki.

Kapı çaldığında Deborah açmaya gitti. Felicia neredeyse koşturarak yanlarına geldi. Omzundaki ağır çantayı bırakarak otururken, "Demek büyük planlarınızı yaptığız yer burası," dedi. Kimsenin cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti. "Anlatmam gereken çok önemli şeyler var. Bunların bazılarını zaten biliyor olabilirsiniz ama karşılıklı bilgi paylaşımından zarar gelmez, değil mi?" Felicia tabletini çıkarıp açtıktan sonra parmağıyla hızla ekranda dolaşmaya başladı. Notlarının olduğu sayfaya girip açılmasını beklerken çantasından bir yığın kağıt çıkardı. Hepsi de bir çocuğun karalamaları gibi duruyordu. "İşte," deyip altlardan çektiği bir kağıdı en üste koydu. "İlk olarak Remus olmandan başlayacağız. Sonra ala kurdunu konuşuruz. Hakkında çok bir şey toplayamadım ama yine de bir yerden başlamış oluruz. Tabi bir de Creon var." Kimseden ses çıkmayınca başını kaldırdı. "Ne var?" dedi.

"Bunların hepsini o parşömenden mi öğrendin?" dedi Ada.

"Biraz da parlak zekamla," dedi Felicia sırıtarak. "Saydıklarımı biliyorsunuz, değil mi? Yoksa nasıl bildiğimi değil, neden böyle olduğunu sorardınız."

"Remus olduğu konusuna geri dönebilir miyiz?" dedi Gavin parmağını uzatırken. "Çünkü uzun zamandır bundan şüpheleniyordum."

"Büyütülecek bir durum değil bu," dedi Deborah. Ada onun destekleyen bakış açısına şaşırsa da memnun kalmıştı. Belki de kendisi de bir süre Remuslarla yaşadığı için bu konuda daha açık fikirliydi. "Nerede, ne zaman ve kimlerin ürünü olarak doğacağımızı seçemiyoruz, değil mi? Bunu en iyi senin bilmen gerekiyordu."

"Neden? Vede'yim diye mi?"

Dawson elini kaldırarak ikisini sustururken Felicia'ya bakmaya devam ediyordu. "Parşömende ne yazıyordu?" dedi.

"Birkaç silah. Orman ruhları, reenkarnasyonlar ve ala kurtlar. Ufak bilgilerle birlikte," diye yanıtladı Felicia. "Asıl mesele tetikçinin Peratha olması. Remus olduğunu bu şekilde anladım. Tetikçiler doğal değildir, sonradan oluşturuldular." Herkes sessizliğe bürünürken büyük bir dikkatle Felicia'ya odaklanmışlardı. "İlk silah bir ala kurttur. Asena'nın soyundan gelir. Büyücüler onun tek olduğunu düşünür fakat sonradan başka bir silah daha ortaya çıkar. Azü olan bir reenkarnasyon. Ala kurtlar normalde var olmadığı için sınıflamaya sokulmuyorlar bu arada. Büyücüler silahları kontrol altına almak için kurtların güçlerini kendi soyundan olmayan başka kurda bağlamışlar. Bunlara tetikçi diyoruz. Yani bir silah Aleut'sa tetikçisi Remus'tur. Eğer silah -senin gibi- bir Remus'sa tetikçisi Aleut'tur. Böylece silah ve tetikçisinin yan yana gelme olasılığını en aza indirilmiş olur," dedi iki elini birbirine vurarak.

"Sen tüm bunları nereden öğrendin?" dedi Murat.

"Sonra anlatırım," dedi Felicia ve bir kez daha konuyu kapattı. Dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. "Sen bir Remus'sun ve kardeşlerinin olduğunu biliyorum. Onlar normaldi, değil mi?"

"Evet, en az benim kadar. O yüzden emin olamıyorum."

"Haklısın fakat bir aileden üç silah çıkması imkânsızdır. Bu yüzden muhtemelen baban aslında biyolojik baban değil. Belki evlat edinilmiş olabilirsin fakat annenle tanışmıştım ve bunu söylemek zor. Ona çok benziyorsun," derken başını tekrar tabletine eğdi. "Şimdi önemli konuya girelim."

"Sen ne işlere bulaştın?" dedi Murat, Felicia'ya. Herkes gibi o da şaşkındı. Kardeşinin bu kadar şey bilmesinden hem etkilenmiş hem de korkmuştu. Yaşadıkları tüm felaketler bu şekilde başladığından Murat nasıl biteceğini de görebiliyordu. "Tüm bunları hangi cehennemde öğrendin?"

"Hepimizin kendine göre ilgi alanları var. Bir kısmını kehanetten öğrendim ama hepsini değil. Bir sayfa parşömene silah ve tetikçilerin tarihini saklayacak değiller ya."

"Bize bilgi sağladığın için minnettarım ama sanırım seni Kaiser'dan uzaklaştırmak isterken fazla serbest bıraktım."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Murat. Çok sağ ol," dedi Felicia sinirlenerek. Kağıtlarını tabletin altına sıkıştırıp tekrar Ada'ya döndü. "Parşömende aslında silahlardan ziyade tarihe geçecek bir savaşta silahların oynayacağı rolü anlatıyor. Silahların isimleri de yazılı. Sen, Creon -eski ismiyle Falcon- ve," deyip tabletine baktı. "Lenora. Sanırım Aleut olan bir silah ama emin değilim. Tetikçisi hakkında net konuşulmamış."

"Kızı tanıyor musunuz?" dedi Ada diğerlerine bakarak. Onların kendisinden daha fazla Aleut tanıdığına şüphe yoktu. Hepsi de başını iki yana sallayınca Ada akıllarından geçen tahmini dillendirdi. "Genç biri o zaman. Belki de ismini değiştirecektir."

"Şu bahsettiğin savaş..." dedi Murat parmaklarını kıpırdatırken. "Av Dönencesi'nde gerçekleşecek olan mı?"

"Emin değilim. Ama önümüzdeki tek kavga bu. Yani ben kâhinim ama o kadar da değil. Hâlâ eğitim sürecinden geçiyorum, "dedi Felicia ellerini açarak. "Üzgünüm."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Gavin.

"Şimdilik," dedi Felicia tabletini ve kâğıtları çantasının içine koyarken. Anlatması gereken birkaç şey daha vardı fakat bunları Ada'yla yalnız kaldığında konuşmayı tercih ederdi.

Ada titreyen telefonunu eline aldı. Gelen mesajı açtığında beklediği kargonun ulaştığını gösteren bilgilendirme yazısını okudu. Birkaç hafta önce teyzesine anne ve babasının kişisel eşyalarını toplayıp kargoya vermesini istemişti. Bilgisayarları, fotoğraf albümleri ve hastane kayıtlarını özellikle istemişti.

"Benim biraz işim var," dedi Ada ayağa kalkarken. "Önemli bir gelişme olursa haber verirsiniz. Sonra görüşürüz." Ceketini alıp telefonunu cebine gönderirken Dawson'a başıyla işaret verdi. Birlikte kapıya kadar yürüdüklerinde Ada ona doğru dönüp elini uzattı. "Evinin anahtarlarına ihtiyacım var."

"Ne işin var?" Dawson anahtarları bulmak için ceplerini karıştırdı. Ada ona teyzesinden istediği kargoyu açıkladığında Dawson bir an duraksadı. "Bunu daha erken yapman gerekirdi. Teslim adresi olarak nereyi verdin?"

Ada anahtarları elinden alırken omuz silkti. "*Ormanın kuzey tarafı, Aleut* yazmadım elbette. Şubede kalmasını istedim. Gidip oradan alacağım." Ceketini giyip arkasını dönmüşken yeniden Dawson'a baktı. "Bana biraz borç verir misin? Telefonumu getirmişler ama paraya ihtiyacım olmayacağını düşünerek cüzdanımı almamışlar."

"Murat'la konuşmam gereken şeyler var ama öğlene kalmadan gelirim." Dawson ona parayı verip kısaca dudaklarından öptü. "Dikkatli ol ve ummadığın ya da kendini hazırlamadığın bir şeyle karşılaşırsan beni çağır."

"Merak etme," dedi Ada çenesine dokunarak.

Taksi çevirdikten sonra önce kargo şubesine, ardından da Dawson'ın dairesine gitti. Kutuları taşımaya yardım ettiğinden taksimetrede yazandan fazlasını ödemişti. Dawson babasının öz olamayacağını Felicia'dan önce söylemişti. Bu yüzden Ada şüphelerinden kurtulabilmenin yolunu eski eşyaları karıştırmakta bulmuştu. Dawson'ın da söylediği gibi biraz geç kalmıştı fakat sonuçta dönüşmesi de iki yıl sürmüştü. Her şeyin bir anda olup bitmesini istemiyordu. Gerçeği bulmaktan, bulamamaktan daha çok korkuyordu. Hayatının en temiz ve yalansız kısmını ailesi oluşturmuşken onların da bu kurt dünyasının saçmalığına boğulmuş olduklarını görmek istemiyordu.

"Benden sakladığınız neler var acaba?"

Ayakkabılarını ve ceketini çıkararak yatağın üstüne oturdu. Her şeyi sırayla kutulardan çıkararak önüne seriyordu. İki bilgisayarı da açıp şarjlarını taktı ve defterleri karıştırmaya başladı. Annesi, Ada doğana kadar bir şirkette çalışmıştı. Belki Ada büyüyünce devam etmeyi düşünebilirdi ama bir sene sonra Alper olmuştu. İki çocuklu bir kadın olarak bir daha çalışmaya fırsatı kalmamıştı.

Fotoğraf albümlerini alıp kucağına koydu. Birçoğunda kendisinin olduğu fotoğrafları hızlıca geçti. Eski mutlu anılarını ve onları kaybettiğini bu kadar net bir şekilde tekrar hatırlamasına ihtiyacı yoktu.

Annesi ve babasının lisede tanıştığını biliyordu. Futbol takımındaki havalı çocukla popüler kızın sevgili olması kaçınılmazdı. Onlarda da durum değişmemişti. Üniversite için farklı şehirlere gittiklerinde ayrılmışlar, aynı şehre döndüklerinde tekrar sevgili olmuşlardı. Aradan çok geçmeden evlenmişlerdi fakat ne kadar isteseler de çocukları olmuyordu.

"Ne değişti?" dedi Ada fotoğrafları geçerken.

Tedavi için gittikleri hastane kayıtlarının olduğu kalın bir dosyayı açtı. Çok fazla doktor değiştirmişlerdi. Yine de bu

kardeşlerini açıklamıyordu. Ada'nın doğması için bu kadar çabalamanın ardından bir yıl geçtikten sonra Alper dünyaya gelmişti.

"Babamı aldatmış olamazsın," dedi Ada dosyaları karıştırmaya devam ederken. Günlük gibi bir şey bulabilseydi gerçekten mutlu olurdu. Kutuları ilk onun için karıştırmıştı fakat günlük ya da Ada'ya her şeyi açıkladıkları sihirli bir mektup yoktu.

Bir kez telefonda teyzesine sormayı denemişti. Bir şeyler bileceğini umarak ağzından laf almaya çalışmıştı ama teyzesinin tek söylediği ne kadar harika bir aile olduklarıydı. Mükemmel bir çocuk olamamıştı hiçbir zaman, bundan şimdi suçluluk duyuyordu fakat o her ne kadar mükemmel olamasa da ailesi kusursuzdu.

Babasının bilgisayarını önüne çekti. Şifre korumasına takılmadan bilgisayarı açabilmişti. İş dosyalarını geçip daha kişisel şeylere baktı. Fotoğraflarda hep ailesi vardı. Onları geçmek kolaydı fakat daha canlı bir şeylere rastlayınca geçip gitmesi zor oldu.

Yaz tatilinde çekilen bir videoyu açıp daha iyi görebilmek için ekranı hafifçe geri itti. Bacaklarını kendine doğru çekip çenesini dizlerine yasladı.

"Bunun kale olduğundan emin misin?" dedi Ada. Kumlara yüzüstü uzanmış, bir kulağında kulaklığı vardı. Hemen yanında duran Neslihan, kumdan kale yapmaya çalışıyordu.

"Evet,"dedi hemen kardeşi. "Bir kale. Ben de prensesiyim."

"Bence bizim garaja benzemiş. Çok çirkin."

"Ada!" diye bağırdı annesi birkaç metre öteden. "Kardeşini ağlatma."

Gözlerini deviren Ada, sırtüstü dönüp başındaki gözlükleri gözüne indirmiş, telefonuna dönmüştü.

Kamera bir süre denizde yüzen Alper'i çektikten sonra babası, annesinin yanına oturmuş, kamerayı kapatmayı unutarak yere koymuştu. "Tatilin amacı dinlenmektir. Biraz da bunu dene," dedi kadının saçlarını okşarken.

"Annelikten emekli olduğum gün dinleneceğim,"dedi kadın gülümseyerek denize bakarken oğlunu gözden kaçırmamaya dikkat etti. "Ama onlar evlenip kendi ailelerini kursalar bile ben emekli olamam sanırım."

"Bu yüzden çok iyi bir annesin."

Ada gülümserken videoyu kapattı ve başka dosyalarda dolaşmaya devam etti fakat aradığı şeyi -artık o her neyse- bulamadı. Zaten eğer annesi ihanet etmişse bunu babasının bilgisayarında bulamayacağından emindi. Yine de neyle alakalı olursa olsun bilmediği her bilgi kırıntısına razıydı.

Zil çaldığında Ada annesinin bilgisayarına yeni geçmişti. Yerinden kalkıp boynunu ovuşturarak kapıyı açmaya gitti. Dawson'ın geldiğine emin olmasına rağmen dürbünden bakmayı ihmal etmedi.

"Vay canına," dedi Ada kapıyı açtığında. Kolunu uzatarak duvara yaslanırken bir dakikalığına Dawson'a baktı. "Neredeyse evli gibiyiz, şu haline bak, alışveriş yapmışsın."

"Keyfinin yerinde olmasına sevindim," dedi Dawson içeri geçerken. Elindeki küçük torbayı mutfaktaki bar tezgahın üstüne bırakıp kıyafetlerinin olduğu çantayı yere attı. "Yunan Adaları'ndayken Hilary'yle bunlardan yediğinizi görmüştüm. Gelirken gördüğümde almak istedim. Kargodan işe yarar bir şey çıktı mı?"

Ada, Dawson'ın getirdiği paketi açtığında gülümsedi. Çekmeceden iki tane çatal alıp çikolatalı pastayı çıkardı. "Henüz bilmediğim bir şey yok. Ama çok fazla dosya, evrak ve kayıt var. Hepsine bakmak için tam bir günüm bile yetmeyecek." Yan yana oturduklarında çatallardan bir tanesini ona verdi. Kendisi birkaç lokmada küçük pastanın yarısına gelmişken Dawson'ın hâlâ çatalı eline almamış olmasına kaşlarını çattı. "Neden yemiyorsun?"

Dawson zehirliymiş gibi pastayı onun önüne itti. "Tatlı yemekten hoşlanmam."

"Zavallı miden," dedi Ada burnunu kıvırarak. Tabağı yeniden ortalarına itti. "Ye lütfen. Çikolatadan hoşlanmayan bir erkek arkadaş istemiyorum." Dawson ona ısrarla bakmaya devam edince Ada iç geçirip pastadan bir lokma daha aldı. "Çikolata keyfini yerine getirirdi."

"Keyfim oldukça yerinde."

"İyi,"dedi Ada önüne dönerek. Pastasının çikolata soslu kısmından aldığı parçayı ağzına götürdü. Dawson dudaklarını izlerken Ada da onun tepkilerini izliyordu. Dilini yavaşça sosa bulanmış dudaklarında gezdirip gülümsedi. "Çok güzel," dedi Ada keyifle. "Tadına bakmak istemediğine emin misin?"

"Sanırım biraz tadına bakacağım."

Ada onun çatalını önüne uzatırken Dawson uzanıp dudaklarını öptü. Tezgahın kenarına yasladığı dirseği aşağıya kaydığında dengesini kaybeden Ada, Dawson'ın koluna tutundu.

Dawson dilini Ada'nın dudaklarında dolaştırdıktan sonra biraz geri çekildi. "Sahiden mükemmel. Sanırım tatlı konusunda fikrimi değiştirdin, Tüysüz," derken onu kısaca tekrar öptü. Dudaklarındaki tüm çikolatayı tatmıştı.

15

Hayal kırıklığı, umudun geri yansımasıdır.
Merhametse yitip giden bir duygu.

"Ne oldu biliyor musun?" dedi Ada gecenin ilerleyen saatlerinde. Elindeki defterleri yere attı. "Pes ettim. Anlaşılan ailem bunu benden sahiden saklamak istemiş. Bu kadar bencil olduklarına inanamıyorum." Gözlerini ovuşturup kendini yatağa bıraktığında başı Dawson'ın bacaklarına denk gelmişti.

"Peki sana sahiden bir dosya bulduğumu söylersem," dedi Dawson. Ada hemen doğrulup onun yanına oturdu. "Tamamen çözmeden bahsetmek istememiştim ama babanın bilgisayarında boşuna vakit harcamışsın. Asıl bilgiler annenin bilgisayarında."

"Ne var peki?"

"Henüz bilmiyorum. Annen ajan falan mıydı? Çünkü bu gerçekten sağlam bir dosya."

"Şirkette çalışıyordu," dedi Ada. Kaşlarını çatıp bir ona bir de bilgisayara baktı. "Bir mimarlık şirketiydi. Bu yüzden kendi bilgisayarıyla çok vakit geçirmezdi. İşinde tüm gün onların

başında duruyordu. Bilgi işlemden birine dosyasını kilitletmek onun için zor olmamıştır."

"Bunu baştan söylemen gerekmiyor muydu?" dedi Dawson ona bakarak.

"Tanıştığımız ilk hafta ben yerlere yapışana kadar antrenman yaparken sen bacaklarını uzatmış hayat hikâyemi okuyordun. O bilgilerin bir yerinde annemin hangi mesleği yaptığı yazmıyor muydu? Gerçekten kötü bir istihbaratınız var."

Dawson ona hak verirken bilgisayara geri döndü. "Dosyalar görünmez, aynı zamanda şifreli. Şifrenin ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Belki annem babama ihanet etmiştir ama kesinlikle saf değildi. Şifreye doğum tarihini koymadığından eminim. Bu telefon kilidine benzemiyor. Böylesine önemli bir şeye sadece kendine ait olan bir şifre koymuştur."

"Doküman ya da fotoğraf değil, bir videoyu şifrelemiş. Benim bilgisayarıma alıp orada açmayı deneyeceğim. Bundan daha donanımlı."

Ada gözlerini ovuştururken başını yastığa bıraktı. "Dönüştüğüm halde sizin kadar dayanıklı olmadığıma inanamıyorum. Güzel bir avdan sonra bu durumun dengeleneceğini sanmıştım."

"Büyülü bir şekilde süper güçlü bir kurda dönüşürsen vücudun ve zihnin bunu kaldıramaz. Bu yüzden güçlerini de yeteneklerini de zamanla kazanacaksın. Normal bir kurdun dengine yaklaştın ve bunu kısa süre içinde yaptın. Diğer güçlerinin de ortaya çıkması çok sürmeyecek. Ayrıca bizim bu hale ulaşmamızın iki asırdan fazla zaman aldığını da göz ardı etmemen lazım."

"Ama zamanımız yok."

"Elimizden bir şey gelmez. Gerektiği kadar çalışıyorsun. Daha fazlasını yapamazsın."

Ada gözlerini kapatırken gelen seslerden Dawson'ın kıyafetlerini çıkardığını ve duşa girdiğini duydu. Yüzüstü dönerek

yastığı kavradı. Çok geçmeden derin bir uykuya dalmıştı. Rüyasında kâbusa dönüşmeyen anılar gördü.

"Gözlerini aç."

Ada duyduğu fısıltıyla uyandı. "Günaydın," dedi saatin kaç olduğunu bilmese de. Alışkanlık gereği ona doğru uzandı ama Kerim geri çekildi. Ada ellerini yatağa koyarak doğruldu. "Doğum gününü falan mı unuttum? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kerim gülümserken bal rengi gözleri dışarıdan sızan ay ışığıyla daha parlak göründü. "Rüya görmüyorsun, Ada. Buradayım."

Ada kaşlarını çatarken önce bulunduğu odaya baktı. Burasının ilk uyanışta ona yabancı gelmesi doğaldı çünkü daha önce burada sadece bir kez uyumuştu. Hâlâ duş alan Dawson'ı duyabildiğine göre fazla zaman geçmemiş olmalıydı.

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Dawson banyodan çıkarken. Bir an durup Kerim'e baktı, ardından Ada'ya döndü. Yutkunarak gözlerini çabucak etrafta dolaştırdı. Yeniden Kerim'e baktığında daha sakindi. Eğer defalarca fotoğrafını görmemiş olsaydı bile onu ilk bakışta tanıyabilirdi. Ada'dan dinlediği sayısız anıları birleştirdiğinde karşısına çıkan hayal ürünüyle gerçeğe fazla yaklaşmıştı.

Dawson daha önce birkaç kez hayaletlerle karşılaşmıştı ve pek de hoş tecrübeler değildi. Hayaletler genelde kızgın olurdu. Çok, çok kızgın. Özellikle Dawson'ın öldürdükleri ondan intikam almaya geldiği zaman.

"Hayalet misin?" dedi Ada şaşkın bir halde. Onu kaçırmaktan korkuyormuş gibi fısıltıyla konuşuyordu.

"Aslında ruh denmesini tercih ederim," dedi Kerim. Yatağın yanındaki koltuğa oturup ikisine baktı. "Daha havalı değil mi sizce de?"

Ada ayaklarını yataktan aşağıya indirirken birkaç defteri düşürdü ama üçü de bunu fark etmemişti. Ada ellerini bacaklarına

yaslayarak titremesinin geçmesini bekledi. "Seni buraya Creon mu yolladı?"

"Beni buraya itti, doğru," dedi Kerim başını sallayarak. Ellerini koltuğun iki yanına koyarken Dawson'a baktı. "Üzerine bir şey giyersen daha rahat konuşuruz bence."

Ada, Dawson'a baktığında havluyla durduğunu gördü. Konuşması dikkatini çekmiş olmalıydı ki çabucak banyodan çıkmıştı. Durumu kendisi de fark edip dolabına doğru yürüdü. "Islak olmam bir hayaletin bizimle konuşmasından daha ilginç tabii, iyi mi?" diye sordu kotlarından birini rastgele alıp çabucak giydikten sonra.

"Hep böyle kızgın mıdır?" dedi Kerim, Ada'ya bakarak.

"Emir verilmesinden hoşlanmıyor."

"Senin gibi mi?"

"Ne alakası var?"

"Sahiden eski nişanlınla beni mi tartışıyorsun?" dedi Dawson ellerini kaldırarak. Kerim ve Ada ona bakınca kaşlarını çattı. "Bu durumu tuhaf bulan tek kişi ben miyim? Belirtmek isterim ki ben çok değişik olayların içinde bulundum."

"Sahiden rüya görmüyorum öyleyse," dedi Ada nefesini bırakırken. Titremesi ve kalp atışları yavaşlarken Creon'un bunu hangi amaçla yapmış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı ve elbette ki başarılı olamadı. Onun yaptığı herhangi bir şeyi nasıl öngörebilir ya da çıkarımda bulunabilirdi ki? "Neden buradasın?" dedi Ada sessizliği bozmak için.

"Creon bir orman ruhu."

Kerim konuşurken berrak gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. Ada onun ne kadar gerçek göründüğünü o an fark etti. Belki de filmlerdeki gibi havadan oluşmuyordu. Kerim'i baştan sona incelediğinde öldüğü zaman üzerinde olan giysilerle durduğunu fark etti. Tek farkı kanlı olmamasıydı. Boğazı da pürüzsüzdü elbette.

"Bunu biliyoruz," dedi Dawson. Meraklanarak onlara doğru yürüdü ve duvara yaslandı.

"Eğer boğazımı incelemeyi bitirdiysen devam edeceğim," dedi Kerim gülümseyerek.

"Özür dilerim," dedi Ada hemen. Dudaklarını birbirine bastırırken şaşkınlığını üzerinden atmıştı. Creon hayaletini gönderebileceğini söylediğinde bunu sahiden yapacağını düşünmemişti doğrusu. Hiç olmazsa bir araya geleceklerini ya da izin isteyeceğini sanmıştı. Ada hafifçe öksürüp gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen devam et," dedi boğuk bir sesle.

"Bana veda ettin," dedi Kerim. Sözcüklerinden acı ve hayal kırıklığı yansısa da öfkeli görünmüyordu. Olması gereken bir şeyin hüznünü taşıyordu sadece. "Buna hazır olana kadar karşına çıkmak istemedim. Ama şimdi ben de sana veda edebilirim diye düşündüm."

"Sana söylediklerimi duydun mu?" dedi Ada gözlerinden yaşlar akarken. Kolyesini çıkarıp veda ettiği sırada bambaşka bir kalp kırıklığı yaşamış fakat bunu daha doğru devam etmesini sağlamak için gerekli olan taze bir adım olarak kabul etmişti.

"O sözleri söylemeni uzun zamandır bekliyordum. Ben..." Dawson'a bakıp başını salladı. "Acaba yalnız kalabilir miyiz?"

"Seni Ada öldürdü," dedi Dawson.

"Bunu hatırlatmak için uygun bir an mı?" dedi Ada homurdanarak.

Dawson ona bakıp iç geçirdi. "Hayaletler kendilerini öldürenlerden intikam almak isterler. Şimdiye kadar sakin ve normal düşünebilen tek bir hayalet dahi görmedim. Bu yüzden," deyip Kerim'e baktı. "Hayır. Yalnız kalamazsınız."

"Öldürmesini isteyen bendim. Ama anlıyorum. Hayaletler pek nazik değil." Kerim ayağa kalktı ve yatağa biraz yaklaştı. Ada da yataktan çıkıp karşısına geçti. Kerim ona fazla yaklaşmadı. "Sana yazdığım mektubu bulduğunu biliyorum. Ali sana ulaştırdı."

Aslında Ada o mektubu Ali öldükten sonra bulmuştu fakat konuyu açmayı uygun bulmadı. Kerim muhtemelen kardeşinin öldüğünün farkındaydı zaten. Bu yüzden sadece söylediklerini onaylamak için, "Evet," dedi Ada.

"Eğer seni tanıyorsam oradakileri her şeyiyle ezberlemişsindir. Edebiyatım hiç iyi olmamıştı ama eminim samimiyetini anlamışsındır." Ada gülerek başını sallarken yeni yaşlar yanaklarına doğru aktı. Kerim elini kaldırdı ama hemen sonra Dawson'a bakıp geri çekildi. "Her ne kadar doğru ifade edecek kelimeleri bulamasam da yazdığım şeyler tamamen dürüsttü. Mutlu olmanı istiyorum. Bundan daha fazla hiçbir şeyi istemedim."

"Biliyorum," dedi Ada. Nefesini bırakırken elinin tersiyle yanaklarını silip burnunu çekti. "Biliyorum. Beni mutlu etmek için elinden geleni yaptın ve başardın da."

"Aynı zamanda hatıramla mutsuz da ettim."

"Hayır!" dedi Ada cümlesini bitirir bitirmez.

"Ben hayatının bir parçasıydım ama tamamı değildim, Ada. Olmak isterdim. Sen de isterdin, biliyorum. Anılarımla mutsuz olup beni kâbuslarında gördün. Bu çok inciticiydi."

"Üzgünüm."

"Bitirmeme izin ver," derken ona bir adım daha yaklaştı. "Sen her zaman istediğin şeylere sahip oldun. Kaybetmeye alışkın değilsin. Bu yüzden sana en uygun olan şey yıkılmaz bir adamdır. Onu da buldun elbette."

Ada omzunun üstünden bakıp Dawson'la göz göze geldi. Müdahale edebileceği bir mesafede duruyor, aynı zamanda varlığını belli etmemeye çalışıyordu. "Artık kaybetmek istemiyorum," dedi Ada yeniden Kerim'e döndüğünde.

"Sana inanıyorum. Kaybetmeyeceksin," dedi Kerim gülümseyerek. "Ben sana aşığım ama ölüyüm. Bazen gerçeği görmek gerek. Senin kabullenmen uzun sürdü ama bunu anlayabiliyorum. Çok fazla inatçısın, Ada. Bazı şeyleri insanlar söylediğinde kabul etmelisin. Her şeyi yaşayarak öğrenemezsin."

"Ölüyken bile bana akıl vermeyi ihmal etmiyorsun."

"Artık benim fikirlerime ihtiyacın yok." Bir an konuşmakta kararsız kaldıktan sonra devam etti. "Veda edemeden ayrılmamız beni üzüyordu ama artık bu konuda içim rahat. Senin de olsun. Bir kereliğine inatçılık etmeden kabul et; hayat ölümle yaşam arasında bir denge. Ben terazinin yanlış tarafındayım."

"Hemen gitme," dedi Ada panikle. Kerim bulanıklaşıyor, odanın içine dolan soğuk rüzgâr usulca Ada'nın saçlarını havalandırıyordu. Kerim kaşlarını çatınca Ada hızlıca konuştu. "Bunu yapacaktın, değil mi? Gidiyordun."

"Buraya gelmem aklını karıştırmasın. Sahip olduğun şeyi ziyan etme, Ada. Bu senin kişiliğine yakışmaz. Gitmeden önce," deyip gülümseyerek başını yana eğdi. "Saçların çok hoş olmuş. Fotoğraflar haricinde gerçek rengini hiç görmemiştim."

Ada hıçkırarak ağlarken bile güldü. "Sana dokunabilir miyim?" dedikten sonra içten içe hüzünlendi. İki sevgilisiyle de dokunma sorunları yaşamak bir tür karma mıydı?

"Buna ben karar veremem."

Ada, Dawson'a baktı. "Sanırım seni kastediyor."

"Evet, tabii," dedi Dawson sabit ses tonuyla.

Ada onun huzursuz olduğunu anlamıştı ve bunu hissetmişti ama şu anda tek istediği Kerim'le doğru düzgün ayrılmaktı. Pişmanlık yaşamak ve bunu düşünmek istemiyordu.

Hızla öne atılıp kollarını boynuna doladı. Soğuk bir mermere sarılmaktan farksızdı. Yine de içi huzur ve rahatlamayla doldu. Kerim mutluydu ve ne ölümü ne de ilişkisi için Ada'yı suçluyordu. Bunlar Ada'nın içinde hissettiği yeni duygulardı.

"Çok dikkatli ol," dedi Kerim geri çekilirken. Ada'nın ellerini tutup boynundan çekti. Parmaklarını öpüp bıraktı. "Kalbinde bana her zaman yer bırak ama tamamını değil. Ölü bir adamın hatırasından daha iyisine layıksın," deyip gülümsedikten sonra yavaşça silinip yok olmaya başladı. "Bazen geçmişi

hatırlamak iyidir. Ama bazen sadece geçmiş olduğunu kabul etmelisin. Görüşmek üzere, Ada. Umarım çok uzun yüzyıllar sonra."

Ada dudaklarını aralarken soğukluğun kaybolduğunu hissetti. Elini uzatıp boşluğun içinden geçirdi ve göğsünde çözülen düğümle daha hızlı ağlamaya başladı. Arkasını döndüğünde Dawson'ı tam önünde buldu.

"Bana kızgın değilmiş. Anlamış," dedi Ada soluklanarak.

Dawson onun yaşlarını siliyordu ama durmadan yenisi akıyordu. "Saldırı senin suçun değildi. Bunu elbette anlamış olacak. Sen onun acısına son verdin. Bu kızılacak bir şey değil."

Ada ona sarıldığında bu sefer sıcaklık hissetti. Derinine kadar işleyen güneş kadar hassas bir sıcaklık. "Ona seni sevdiğimi ve bunun için özür dilemeyeceğimi söylemiştim." Geri çekilip ellerini göğsüne yaslayarak gözlerine baktı. "Seni sevmekten hiç pişman olmayacağım."

"Ben de öyle, Tüysüz," dedi Dawson onun yüzünü okşayıp ıslak yanaklarını öperken.

Ada ona yeniden sarılıp kendi sıcaklığına rağmen üşüyen ve titreyen bedenini ısıtmaya çalıştı. Dawson kollarını sırtına dolayıp göğsüne yasladığı Ada'nın saçlarını okşayıp rahatlatıcı sözler mırıldanırken yeniden uyuması için yatağa götürdü. Bu sefer yanından ayrılmadı ve Ada uykuya daldığında bile onunla konuşmaya devam etti.

"Ona hayalet mi gönderdin?" diye beşinci defa sordu Tia kaşlarını kaldırarak. "Bu hiç de iyi niyet gösterisi gibi durmuyor. Aklını kaybetmişsin. Tek açıklaması bu."

"O kadar da büyütülecek bir şey değildi. Bana gelip kızı görmek istediğini söyledi, ben de onu ittim," dedi Creon mesaj göndermeye devam ederken. Cevap alamadığı her saniye daha da sabırsızlanıp daha çok yazıyordu.

"Neden? Birdenbire kalbine iyiliğin ışığı mı doğdu?"

"Bir borcu ödedim diyebiliriz. Borçlu kalmayı sevmem."

"Ailesi ve sevgilisinin bedeli olarak hayalet mi yolladın yani? Çok zekice."

"Ben ondan bahsetmiyorum, Tia," dedi Creon sinirlenerek başını kaldırarak. "O saldırılar ne benim fikrimdi ne de orada bulundum. Senin gibi kraliçenin her istediğini yapmıyorum. Eğer bir gün onun yerine geçeceksen kendi beyninle düşünmeye başlasan iyi olur."

Tia dişlerini sıkarak derin bir soluk alırken hırlamaya başladı. "Beni deneme, Creon," dedi ve asıl konuya döndü. "Ada tetikçisini bulması için, dönüşene kadar onu orada bıraktık ama senin ufak iyiliklerin onu buraya bağlamayacak."

"Sana söylediğim bu şeyler gizli. Kelime anlamını biliyorsun, değil mi? Sürekli konusunu açıp durma." Creon her ne kadar kardeşiyle sürekli kavga etse de ona güvenebileceğini biliyordu. Bu yüzden Ada'nın aslında bir Remus olduğunu ve tetikçisinin de muhtemelen Aleut'ta yaşadığını söylemişti. "Dönüştüğünde bizden olduğunu anlayıp buraya gelecek. O bir Remus. Aleut'ların içinde barınamaz. Remus olduğunu saklamayı zamanla öğrenecektir. O zamana kadar etrafta bir avcı varsa kokusunu mutlaka alır gerçi."

"Her seferinde sonucun bir felaket olacağını bildiğim halde neden seni dinlemeye devam ettiğimi inan ki bilmiyorum." Tia oturduğu yerden kalkarken Creon'un bacaklarını tekmelemeyi ihmal etmedi.

Creon gülümserken mesaj çekmeyi bırakıp direkt aradı. Kız kardeşi bir lider olmak için eğitiliyor olabilirdi fakat hâlâ çocuk denilebilecek kadar küçüktü. Kraliçenin onu soktuğu kalıba uymaya çalışsa da bazen o yönü hareketlerine sızabiliyordu.

Arama nihayet cevaplandığında Creon ayağa kalktı. "Buluşmamız gerek."

"Şimdi olmaz," dedi Felicia sadece. Creon'un duymaya alışkın olmadığı bir şeydi. O bir şey istediği zaman reddedilmek yerine genellikle daha hevesli bir şekilde karşılık alırdı.

"Kehanetten çözdüklerine ihtiyacım var. Benimle orman sınırında buluş, tamam mı? Yarım saat sonra."

"Burada yapmam gereken şeyler var," dedi Felicia sinirlenerek. "Beni biraz rahat bırakmayı denesene. Gidip birkaç oyuncak kır."

"Her zamanki gibi fazla huysuzsun. Bekliyor olacağım," deyip telefonu kapattı. Birkaç saat önce avlanmış, kısa bir uykunun ardından yıkanmıştı. Altına geçirdiği kot pantolonu haricinde bir şey giymiyordu. Evde olduğu zamanlarda daha fazlasını giymeye zahmet etmezdi zaten. Dolabından çıkardığı tişörtü başından geçirirken odasının kapısı çalınmadan açıldı. Creon saçlarını düzelterek annesine doğru döndü. "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi Dionne ellerini önünde birleştirerek çenesini öne çıkarırken. Hemen yanında Aliz de ellerini cebine yerleştirmiş, küçümser bir ifadeyle Creon'u izliyordu. "Kaiser benden Ada'yla görüşmeni talep etti, ben de kabul ettim. Belki kızın dönüşmesi için ikna edersin diye düşündüm. Ama sen ona ölü nişanlısının hayaletini yolladın," dedi annesi.

"Elbette ölü nişanlısının hayaletini yolladım. Canlı olan bir nişanlının hayaletini yollayamazsın."

"Benimle kelime oyunlarına girme," dedi Dionne hâlâ sakinliğini korurken. Kadının lider olması tesadüf değildi. Aptallıklara ve yalana tahammülü yoktu. "Felicia yolculuğa çıktığından beri daha sorumsuz davranmaya başladın. Eğer seni iyi bir hale getiriyorsa onunla daha fazla vakit geçir, umurumda değil. Ama planlarımı batırma."

"Hangi planlar anne?" dedi Creon ciddileşerek ona doğru yürüdü. Aliz bir adım ileri geçip başını salladı. Creon kadına bakıp gözlerini kıstıktan sonra olduğu yerde kalmayı kabullendi.

Sakinleşen bakışlarını annesine çevirdi. "Sence bir lider sevilmeli mi, yoksa korkulmalı mı? Hangisi olursa insanları ona daha çok saygı duyar ve sadakat gösterir?"

"Bundan beş yüz sene evvel Machiavelli bu soruyu senin için yanıtlamış olmalı."

"Öyle mi? Ne söylemiş peki?"

"Bir hükümdar üstünlüğünü koruyabilmek için yapması gereken hiçbir şeyden çekinmemelidir. Sevgiden daha önemli şey korkudur ama halk korktuğu hükümdardan nefret etmemelidir. Korkuyla nefret arasında ince bir çizgi var oğlum. Ben onu koruyorum."

"Ben bir kısmını hatırlıyorum. Sanırım aynı kitabında bir yöneticinin erdemli olmasından da söz ediyordu."

"Gerektiği kadar."

"Machiavelli kazanmak için -acımasızlık ve ahlaktan yoksunluk dâhil- her pis oyunun çevrilmesi gerektiğine inanıyordu," dedi Creon. Ona doğru yürüyüp yanından geçerken konuşmaya devam etti. "Eski sevgilin ve sen bunu gayet iyi anlamışsınız."

Dionne, Kaiser'la olan geçmişlerinin hatırlatılmasından hiçbir zaman hoşlanmazdı. Zaten Creon da bu yüzden hatırlatıyordu. İkisinin sevgili olmasının sebebi hiçbir zaman aşk ya da duygusallık gibi kalpten gelen hislerle olmamıştı. Kendi amaçlarıyla bir oyun oynamışlar, düşman evlerle ilgili daha fazla bilgi edinebilmek için birbirlerine katlanmışlardı. Creon'un anımsadığı kadarıyla bir yıl bile sürmeyen sadece bir avuç insanın haberdar olduğu bir ilişki yaşamışlardı.

Remus'tan çıkıp ormana giren Creon hızlı adımlarla sınıra yürümeye başladı. Annesiyle her konuşmalarının iğneleme ve aşağılamalarla geçmesine öyle alışmıştı ki artık ona uykusunda bile hakaret edebilirdi.

Sınıra geldiğinde ellerini arkada birleştirip etrafa bakınmaya başladı. "Her zaman geç kalıyorsun," diye söylendi ıssız ormanı dinlerken.

"Geldim," dedi Felicia koşarak ona yaklaşırken. Buraya kadar kurt formunda geldiği belliydi. Saçları normalden daha fazla karışmıştı. Aralarından birkaç iğne yaprak seçiliyordu. Toprak rengi pelerini etrafını sarmış, yürüdükçe dalgalanıp doğa renklerine karışmasını sağlıyordu. "Fazla vaktim yok. Çabuk söyle," derken güney sınırını geçmemeye dikkat etti.

Ama Creon'un böyle bir derdi yoktu. Bu yüzden kuzey sınırını geçip Felicia'nın yanına yürüdü. "Parşömeni okudun mu?"

"Evet."

"Ne yazıyordu?"

"Sana söyleyemem."

Creon'un yüzüne düşen tel tel saçlar gözündeki uğursuz ışıltıları saklayamıyordu. "Bu da ne demek? O parşömeni okumanı sağlayan benim. Bunu sana direkt ulaştıramadığımdan Andy'yi kullanmak zorunda kaldım."

"Ah, zavallı şey seni," dedi Felicia üzgün bir ifadeyle. Hemen sonra ciddileşip başını iki yana salladı. "Ben senin tetikçinim, Creon, muhbirin değil. Bence aralarındaki farkı anlamalısın."

"Kaiser'a ne kadar da bağlısın öyle?" dedi Creon alayla.

"Kaiser umurumda bile değil," dedi Felicia havaya üfleyerek elini sallarken. "Ben sadece kardeşimi ve arkadaşımı düşünüyorum. Aleut'ta sevilmiyorum ama bu koşa koşa sana bilgi taşıyacağım anlamına gelmiyor."

"Benimle ilgili bir şey var mıydı, onu söyle bari," dedi Creon cevap alamayacağını anladığında.

Felicia ne kadarını söyleyebileceğini düşünürken dudaklarını kıvırdı. "Sadece adın geçiyordu, hepsi bu. Zaten Ada'ya silah olduğunu söylemişsin. Bilmedikleri bir şey öğrenmediler."

Creon hırladı. "Yalan söylüyorsun, Felicia. Rengini görebiliyorum," dedi üzerine yürürken.

Felicia yerinden kıpırdamadan ona baktı. "Bir adım daha atarsan buna pişman olursun."

Creon onu dinlemedi. *Ne zaman dinledi ki zaten,* diye yakınırken iç geçirdi Felicia. Gözlerini kısıp ona baktığında Creon'un etrafındaki hava katılaştı. Buz kalıbında donmuş gibi hareketten yoksun kaldı. Oynatabildiği tek şey gözleriydi.

"Beni ne zaman ciddiye almaya başlayacaksın hiç bilmiyorum," dedi Felicia iç geçirerek saçlarını geri iterken. Ona yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi ve gözlerine baktı. "Biliyor musun, gelmiş geçmiş en talihsiz silah sensin. Kim kendine kâhin bir tetikçi bulur ki?" Başını sallarken iki adım geri çekildi. "Seni çözeceğim. Umarım mantıklı davranırsın."

Cümlesini bitirir bitirmez Creon nefesini bırakarak öne eğildi. Başını kaldırıp ona baktı. Sesi öfkeli ve kısık çıkıyordu. "Bana karşı büyü güçlerini kullanmayacağına söz vermiştin."

"Sana büyü gücü kullanmadım, tatlım," dedi Felicia çenesini tutup yüzünü okşarken. "Sadece tetikçin olarak seni etkisiz hale getirdim. İnan bana, Creon, senin geliştirmeni sağladığın tüm bu güçleri tek bir düşüncemle senden koparıp yok olmanı da sağlayabilirim. O yüzden sakın bir daha bana tehditle yaklaşma, anlaştık mı?"

"Tamam," dedi Creon hâlâ soluklanırken. Çenesini onun elinden kurtarıp tişörtünü çekiştirerek düzeltti.

"Eğer Av Dönencesi'nde karşılaşırsak benden kaç. Çünkü ne seni korurum ne de sana yardım ederim. Öncelik kardeşimde, bununla ilgili bir sorunumuz yok, değil mi?"

"Anladım," dedi Creon kısaca başını sallayarak.

"Bunu da hallettiğimize göre," deyip tek kaşını kaldırdı. "Başka sorun var mı?"

"Yok. Hepsi bu kadardı."

Felicia ona arkasını dönüp tekrar kurt formunu altığında pelerini açılıp karların üstüne düştü. Duraksamadan koşmaya başlayan Felicia yeniden merkeze yöneldi.

Ada annesinin bilgisayarını aldıktan sonra Deborah'ın evine geri dönmüşlerdi. Muhtemelen işine yarayacakları tüm bilgiler bir tek bu bilgisayar içindeydi. Değişiklik olarak bu sefer Peratha da aralarındaydı. Konuşmaya neredeyse kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Felicia Peratha'nın da katılması konusunda ısrar etmişti.

"Ala kurtlar dört ırkın birleşimidir," dedi Felicia konuya doğru yerden girdiğini umarak. "Yetenekleri de bu doğrultuda oluşmuştur. Her ırkın baskın ve en önemli yeteneğini ya da yeteneklerini alması beklenir. Peratha'nın, tetikçinin bir Azü olması en büyük avantajın. Azülerin belirgin özelliği duyguların renklerini görebilmesidir. Aura renkleri Azülerin liderlikleri için mükemmel bir avantaj."

"Ve bende yok," diye belirtti Ada. "Kesinlikle etrafınızda renk falan görmüyorum."

"Peratha bu konuda sana yardım edebilir." Felicia asimetrik kesilmiş kısa kıvırcık saçlarını kulağının arkasına iterken bacak bacak üstüne atıp öne eğildi. "Sen bir aşçısın," dedi Peratha'ya bakarak. "Sen de şekil verilecek bir kurabiye hamuru," dedi Ada'ya dönerek.

"Neden kurabiye? Ada için fazla sevimli," dedi Deborah omuzlarını kaldırırken.

"Bu durumu sabote etmeye kalkışma. Kısa bir sürede halletmemiz gereken çok fazla şey var," dedi Dawson.

"Meşgul beyinlerinizi önünüzdeki şeye odaklayıp bu cadının silahlar hakkında neden bu kadar bilgili olduğunu da düşünmeliyiz," dedi Deborah, Felicia'yı göstererek.

Tüm bakışları birden Felicia'ya dönünce kız kaşlarını kaldırdı. "Tetikçileri oluşturanlar büyücülerdir. Haliyle bu işin içindeyim. Şüphe çeken bir şey varsa o da bilmemem olurdu," dedi sakin bir şekilde.

"Yapacağımız son şey kendi içimizde şüpheye düşmemiz olur," dedi Peratha.

"Şüpheci misin?" dedi Murat ve olduğu yerde biraz doğrularak herkese fiziksel durumunu hatırlattı. Kardeşini savunmak için gerekirse arkadaşlarıyla kavgaya gireceğini hiç şüphe bırakmadan göstermek istiyordu.

"Sorun yok," dedi Hilary, Murat'ın elini sıkarak. "Aramızda tartışma çıkması hiç iyi olmaz. Birlikte hareket etmeliyiz."

Felicia olduğu yerde sessiz kalırken akıp giden bakışları izliyordu. Ortam durulduğunda iç geçirdi. "Ben yardımcı olmaya çalışıyorum. Kabul etseniz iyi olur. Çünkü boka batmış durumdasınız. Eğer Ada'nın etrafındaki zihinlere alışması gerekiyorsa Peratha bunu sağlayabilir. Ayrıca o bir Azü ve duygulara hepimizden daha dirençli."

"O yüzden mi bu kadar zamandır umutsuzca Dawson'a aşıksın?" dedi Gavin, Peratha'ya bakarak. "Sahiden sağlam sinirlerin varmış."

Ada etrafındaki herkesin şüphesini, hayal kırıklığını, korkusunu, yalnızlığını ve şüphesini hissetti. Anlamlandırmaya çalıştığı her şey üzerine yığılırken korkunç bir baş ağrısı gözlerini kapamasına sebep oldu. Herkes konuşmaya, teori üretmeye devam ederken Ada ne olduğunu ifade edip, yardım isteyemeyecek haldeydi. Konuşmalar kulağına büyüyerek geliyor, içindeki duygular tenini aşmak için bedenini yırtıyordu. Sanki onlar da ait olmadıkları bir yerde bulunmanın şaşkınlığı içindeydi.

Daha fazla dayanamayan Ada, ellerini kulaklarına bastırdı, her şeyi yok edebilmek için çığlık atıyordu. İçinde büyüyen öfkeyi, bıkkınlığı ve şoku atmaya çalıştı. Duygular o kadar yoğundu ki başka bir şeye odaklanabilmek için tırnaklarını koluna geçirdi. Ona seslenenleri duymasına rağmen başını sağa sola sallarken durmak bir yana daha da endişelenmişti.

Dawson onun iki elini birden tutup sırtına bastırdı ve yüzüne doğru kükremeyi andıran bir şekilde bağırdı. Hırlamayla karışık uluması Ada'nın sinmesine neden oldu. Nefes nefese kalarak Dawson'ın yüzüne baktı.

"Bu çok saçma," dedi Felicia elini ağzının üstüne kapatırken. Dawson, Ada'nın kollarını tutarak oturmasına yardım etti. Felicia dizinin üstüne eğilerek Ada'yla göz göze geldi. Dawson'a uzaklaşması için elini sallarken bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. "Çocukken arkadaşlarımla katıldığım bir gezi vardı. Evden çok uzaklaşmamıştık. Buna iznimiz yoktu, fakat yine de kendimizi bağımsız ve güçlü hissetmiştik. Yaşadığımız ilk maceraydı. Hepimiz o kadar mutlu ve heyecanlıydık ki."

Ada bitkin olmasına rağmen gülümsedi. Felicia kendi anılarını hatırlarken mutlu olduğundan aynıları Ada'ya da yansımıştı.

"Duyguları görmüyor, hissediyor," dedi Peratha yavaşça.

"Bu yüzden karmaşıktı. Dönüşümden dolayı olduğunu sanmıştık fakat Ada bir sorun olduğuna emindi," dedi Dawson. Peratha gibi o da sessizce konuşuyordu.

"Duyguları mı emiyorum? Daha düzgün ve zararsız bir gücüm olamaz mıydı?" dedi Ada gözlerini ovuştururken.

"Her gücün bedeli vardır," dedi Peratha omuz silkerek. Güvenli olduğunu düşünerek Ada'ya yaklaştı. "Ayrıca bu duyulmamış olan şey değil. Şifacılar da duyguları emer, acıyı yok eder."

"Bu durumda Av Dönencesi'ne katılması imkânsız," dedi Gavin. Hepsinin içinde yaklaşan kavgayı hatırlayan kişinin Gavin olması kimseyi şaşırtmadı. Gavin her zaman önündeki bir sonraki savaşı düşünürdü.

"Pratik yapabilirim. Hazır olurum," dedi Ada, koltuğun ucuna kayarken. Başından beri yer aldığı bu planın son kısmında geri çekilemezdi. Bu kadar şey verdikten sonra alacaklarını görmek zorundaydı. Bizzat kendi içinde olmalıydı.

"Peratha kontrol konusunda yardımcı olabilir," dedi Felicia. "Öncelikle silah ve tetikçisi arasında sağlam bir bağ oluşmalı. Bu bağın oluşması için her iki taraf için de gidilecek bir çizgi vardır. Ada için Peratha'dan aldığı koku, Peratha içinse..." deyip kıza baktı. "Ne? Onda ne hissediyorsun da aranızda bağ oluşuyor?"

Peratha, Ada'ya bakarken huzursuzca kıpırdandı ve başını sağa sola salladı.

"Peki, söylemesi gerekmez," diye anlatmaya devam etti Felicia. "Bu bağın olduğunu bilmek yeterli. İkisi de buna tutunmalı ve aralarında bir nevi köprü oluşturmalı ya da kanal. Adına her ne derseniz deyin, fark etmez. Peratha insanların duygularını görmeye alışık. Bu yüzden sandığımdan daha kolay olacaktır. Hadi başlayalım."

"Hemen mi?" dedi Peratha paniğe kapılmamaya çalışarak.

"Evet, vakit kaybetmek istemeyiz." Felicia ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Yalnız ve sakin olmanız çok önemli," derken odanın içinde dolaşıp birkaç kapı açtı. İçeride neler olduğuna bakarken konuşmaya devam ediyordu. Bir kapı daha açtığında geri çekildi. "Kendinizi rahat hissettirecek şeyler etrafınızda olmalı. Mum, tütsü, çiçekler... Her ne olursa. Burası güzel. Gelin hadi."

Ada yerinden kalkarken gülümsedi. "Organizasyon ruhunu hep kıskanmışımdır."

"Kıskançlık sende gördüğüm en baskın özellik, tatlım. İçeri," dedi Felicia eliyle odayı gösterirken.

Ada, Dawson'a baktı. Dawson ona cesaret verircesine gülümsedi ama o anda içinde yoğun olarak hissettiği endişe sadece kendisine ait olamazdı. Elini uzatıp parmaklarını kavradı. "Sorun yok. Endişelenme," dedi hem ona hem de kendine güven vermek istercesine.

Dawson şaşırmıştı, çünkü her zamanki gibi yüzü ve hareketleri sabitken Ada hissettiklerini anlamıştı. "Sanırım benim de senin gibi duygularımı saklamayı öğrenmem gerek."

Ada ayağa kalkarken gülümsedi. "Sen bunu çok iyi başarıyorsun. İnan bana." Felicia'nın gösterdiği odaya Peratha'yla birlikte girdiler. Deborah'ın kullanmadığı odalardan biriydi. Duvar kenarına istiflenmiş kutular haricinde boştu. Bu yüzden karşılıklı olarak yere oturdular. Peratha eteği yüzünden ayaklarını

altına alarak otururken Ada bacaklarını çaprazladı. "Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?" dedi Ada.

"Şaşırabilirsin ama benim de ilk deneyimim. Temasla başlayalım."

Ada ellerini tutup onun gibi gözlerini kapadı. "Bende bulduğun şey ne?"

"Yalnız kaldığımızda anlatırım," dedi Peratha.

Odada yalnız oldukları halde böyle söylemesi Ada'yı şaşırtmamıştı. Ne de olsa muhtemelen onları dinleyen altı çift kulak vardı. Duymak istemeseler bile ellerinde olmazdı.

Ada hızlı bir nefes alıp yavaşça bırakırken Peratha'nın kokusunu ayırt etmeye çalıştı ve hiç de zor olmadı. Beş dakika boyunca öyle oturdular. Peratha bekleme konusunda sıkıntı çekmiyor gibiydi. Ne de olsa sabırlı olmak kurtların en önemli özelliklerindendi. Ama Ada henüz o kadar tecrübeli bir kurt değildi. Bu yüzden tek gözünü aralayıp baktı.

"Sahiden sıkılmıyorsun," dedi fısıldayarak.

"Odaklan," dedi Peratha ellerini sıkarken. "Bu iş bir an önce bitsin istiyorum."

"Deniyorum, tamam mı? Kızma."

Peratha, parmaklarını Ada'nın bileğinde dolaştırdı ve nabzını bulup bastırdı. Şimdi ikisinin de gözleri açıktı ve birbirlerine bakıyorlardı. Peratha öylesine tuhaf görünüyordu ki Ada gözlerini kapamak istese de yapamadı. Gözleri ayrılsa hayattan kopacaklarmış gibi ona bakmaya devam ediyordu.

"Bana anneni anlat," dedi Peratha tuhaf bir sesle.

Ada buradan ilerleyeceklerini tahmin ettiğinden hazırlıklıydı. Dawson'la ya da Murat'la defalarca Kerim'i konuşmuştu ama ailesini anlatmakta hâlâ zorlanıyordu. Annesi, babası ya da kardeşleriyle duygusal yakınlık kuran biri olmamıştı pek.

"Ben..." deyip boğazını temizledi Ada. "Ben üniversiteye gidene kadar annemle çok iyi anlaşamazdık. Sanırım fazla inatçıydım."

"Hâlâ öylesin."

"Dinleyecek misin?" Peratha sessiz kalınca Ada cümlelerini tekrar toparladı. "Bana her zaman farklı davrandıklarını biliyordum ve bunun ilk çocuk olmamdan kaynaklandığını sanıyordum. Onlar çocukları olması için çok uğraşmışlar ama beş yıl boyunca başaramamışlar. Sonunda ben olduğumda -ki nasıl oldum bilmiyorum- sevinmiş olmalılar. Öyle umuyorum."

"Seni sevdiklerine eminim. Yoksa onlar için bu kadar üzülmezdin." Bir elini çekip Ada'nın yanağına dokundu ve çenesine doğru yavaşça kaydırdı. "Sana sürekli özel olduğunu söylüyorlardı, değil mi?"

"Evet. Ama bunun arkasındaki anlamı hiç çözememişim. Her ebeveyn çocuklarının özel olduğunu söyler. Ben kendimi hep normal hissettim. Hayatım yolundaydı ve halimden memnundum."

"Anılarına veda öpücüğü versen iyi olur."

Ada dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı. Peratha ellerini daha sıkı tuttu ve önceki gibi nabızlarına bastırdı. Ada içindeki tüm duyguların akıp gittiğini hissetti. Çok susadığında içtiği suyun içinden geçişini hissetmesi gibiydi. Hoş, serinletici ve ferah.

"Bu kadar çabuk yapmasaydın," dedi Peratha nefesi kesilirken. "Sahiden kafanda bunlarla mı duruyordun?" Ada başını sallarken öylesine rahatlamış hissediyordu ki birkaç damla gözyaşı bile döktü.

"Onların yanına gidince aklım yine bana ait olmaktan çıkacak," dedi Ada başını eğerek. Peratha'nın sağladığı dinginliği ve huzuru bırakmaya hazır değildi.

"Daha katlanılabilir olacak. Zamanla nefes almak kadar kolay bir şekilde kontrol edebildiğini göreceksin."

Peratha, Ada'yı kendini toparlaması için yalnız bırakıp dışarı çıktı. Kapıyı yavaşça kapatırken meraklı gözlerin üzerine döndüğünü fark etti. Kendisinin ilk defa aura renklerini ayırt

edebildiği zamanı hatırlıyordu. Kimseye bakmak istemiyor, gözleri kızgın bir güneşe dönmüşçesine yanıyordu. Artık gerektiğinde o renkleri görmezden gelebiliyordu. Zamanı geldiğinde Ada'nın da bunu yapabileceğini biliyordu. "Olanları duyduğunuza eminim. Cevabını bildiğim hiçbir soru yok. Benim de biraz dinlemeye ihtiyacım var." Deborah, ona yatak odasının nerede olduğunu göstermek için ayağa kalktığında birlikte koridora çıktılar.

"Hepimizin aynı anda ortadan kaybolması dikkat çekebilir," dedi Murat. "Bir gelişme olursa haber verirsiniz."

Hilary de Murat'la gitmek için hazırlanırken Gavin'e baktı. "Sen gelmiyor musun?" dedi.

"Peratha'nın iyi olduğunu görmek istiyorum. Onunla birlikte dönerim," dedi Gavin.

Böylece Murat, Felicia ve Hilary evden ayrıldılar. İrtibatta kalıp Kaiser'ın şüphesini çekmemeye çalışacaklardı. Bu yöntemin en iyisi olduğunu ummaktan da başka seçenekleri yoktu. Uyguladıkları planın bir yerde tökezleyeceğini biliyorlardı. Şanslılarsa yalnızca bir kez tökezlerlerdi. Sadece plan yapmamışlar, aynı zamanda olası sorunlara da çözüm üretmişlerdi. Kaiser'ı öldürecekleri sırada etrafında olabilecek koruma ya da danışmanlarıyla da ilgilenmeleri gerektiğini biliyorlardı. Kaiser, Av Dönencesi'nde yalnız dolaşacak kadar hayalperest bir güç budalası değildi. Aslında aptalın teki olsaydı işleri kesinlikle kolaylaşırdı.

"Sence diğer türlerin hangi özelliklerini alacak?" dedi Gavin, mutfaktan getirdiği soğuk içeceklerden birini Dawson'a verirken.

"Bozkurtlardan savaşmayı, kızıl kurtlardan stratejiyi ve kara kurtlardan disiplini alması gerek. Nedense en zor olanının sonuncusu olacağını tahmin ediyorum."

"Seni duydum!" diye seslendi Ada diğer odadan.

Gavin şişesini açarken başını sallayarak güldü. "İlk kız arkadaşın daha normal biri olamaz mıydı? Hepimiz küçük adımlarla başladık."

"Normallik ne zaman ilgi alanım olmuştu ki?"

"On dört yaşındayken. Eğitmen Janine'i hatırlıyor musun?" dedi Gavin fısıltıyla. Dawson konuşmak yerine nefesini bıraktığında Gavin hatırladığına emin oldu. "İşte o kadın benim normalim olabilirdi. Olağanüstü ve basit. Her erkeğin hayali."

Ada kapıyı açıp onlara baktı. "İğrençsiniz. Öğretmenlerine asılan ergen gençlerdiniz, öyle mi? Bu hiç de bir kurttan beklediğim davranışlardan değil."

"Kurt davranışıymış," diye homurdandı Gavin. Düşüncelerini serinletmek için şişenin yarısını bir dikişte bitirdi.

Ada kollarını bağlayıp kapının kenarına yaslandı. "Hem o yaşlarda Dawson zaten düşleyecek birini bulmuştu. Öyle değil mi?"

"Onunla tanışırsın," dedi Gavin, Akira'dan bahsettiğini anladığında. Yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle Ada'ya göz kırptı. "Senden hoşlanacaktır."

Ada'nın durgunlaşan zihni yeniden harekete geçerken bu sefer düşünceler tamamen kendine aitti. Kötü bir yöntemle de olsa iyi bir gelişmeydi. "Bir dakika, durum değişti," dedi parmağını kaldırarak. "Ne demek onunla tanışırsın? Onunla tanışmak istemiyorum ki."

Dawson öfkeli gözlerini Gavin'den çekip Ada'ya döndüğünde artık daha kontrollü bakıyordu. Ayağa kalkıp ona yaklaştı. "Her Av Dönencesi'nde birçok kurt Aleut'a gelir. Onu daha önce görmüş bile olabilirsin. Yine göreceksin. Tanışmak zorunda değilsin."

"Bak, bundan gurur duymuyorum fakat ben kıskanç biriyim. Eğer eski anıları tazelemek için bir araya gelip içki içeceğimizi falan düşünüyorsan..."

"Hayır, elbette," dedi Gavin, bu fikri korkunç bulmuş gibi başını sallarken. Hemen sonra durup sırttı ve sessizce ekledi. "Bunu baş başa yapmak isterler. Anlasana."

"Ve ben de buna izin veririm, öyle mi? Kesinlikle olmaz. Onunla bir daha görüşmedin sanıyordum."

"Aleut'tan ayrıldığını söyledim, görüşmediğimizi değil," dedi Dawson tehlikenin kendi için yükseldiğini hissederken.

"Kelime oyunlarına başvuracak kadar hilekârsın."

"Hayır, sadece fazla düz mantık," dedi Gavin. İkisi birden ona bakınca ellerini kaldırarak ortadan kayboldu.

"Anı tazelemek yok. Çok ciddiyim." dedi Ada net bir şekilde. Dawson gülümsemesini bastırmak için öksürürken başını çevirdi. "Gülme! Söz ver."

Dawson derin bir nefes alıp onu öptüğünde Ada şaşırarak inledi. Geri çekildiğinde kekeleyerek konuştu. "Tamam. Sağlam bir sözdü doğrusu."

Dawson ona hiçbir şey söylememiş, aynı zamanda her şeyden bahsetmiş gibiydi.

16

Gökkuşağının tüm renkleri ondaydı.
Yaşanabilecek tüm hatalarıyla mükemmel.

Gavin, Peratha'ya bakmak için gittiğini söyledikten kısa bir süre sonra kavga seslerini duydular. Sesler yükselirken Peratha'nın daha fazla sinirlendiğini duyabiliyorlardı. Gavin'le tartıştığı için Ada bunu normal karşıladı.

Peratha dağınık saçlarıyla mükemmel görünmeyi başararak salona geldiğinde bir anda durdu. Yüzüne yansıyan öfke, sahte bir mutlulukla çevrelendi. "Mükemmel çiftimiz buradaymış," dedi ellerini kaldırarak. Gavin onu durdurmak için hamle yaptığında Peratha elinin tersiyle göğsüne vurdu. "Yerini bil," dedi.

Onların arkasından gelmiş olan Deborah, Gavin'i geri çekerek onları rahat bırakmalarını söyledi. Herkes gibi Deborah da biliyordu ki Peratha içinden gelenleri söylemedikçe kimsenin başka bir konuya geçmesine izin vermezdi.

Dawson, Peratha'ya yaklaşıp önüne geçti. "Derdin ne senin? Daha fazla mı dinlenmeye ihtiyacın var?"

"Hayır. Benim mantıklı olmanıza ihtiyacım var!"

"Bağırmayı kes ve öyle konuş!" dedi Dawson yüksek sesle. Peratha'nın görmezden gelinmeye tahammülü olmadığı gibi Dawson da birinin onunla böyle konuşmasından hoşlanmazdı. Kaiser'la iletişimlerini katlanılabilir kılan tek şey buydu. Liderleri sakinliğini korumasını çok iyi bilirdi.

Peratha, Dawson'ın çıkışı karşısında gözlerini kırpıştırarak geri çekildiğinde, Ada kalbinde korkunç bir acı hissetti. Bu acının hiçbir kısmı kendine ait değildi. Eğer kendine ait olsaydı ne tepki verirdi bilmiyordu ama Peratha sadece birkaç adım geri çekilmiş, kırılgan yerine cesur ve öfkeli görünmeyi sürdürmüştü. Ada onun duygusal olarak ne kadar güçlü olduğuna o an tanık olmuştu.

"Babam yarın sabah Ada'nın döneceğini sanıyor," dedi Peratha bağırmadan. Ama sesi hiç de sakin çıkmıyordu. "Onu gönderecek misin, Dawson? Üzerinden senin kokun akarken babamın yanına mı yollayacaksın? Gavin konuyu halledeceğinizi söyleyerek hafife alıyor ama bu..." deyip gözlerini ikisinin arasında dolaştırdı. "Hiç de hafife alınacak bir durum değil."

Dawson kısaca Ada'ya bakıp Peratha'ya döndü. "Aramızda isim töreni olmadı." Ada bu sefer tamamen kendine ait bir hayal kırıklığı hissetti. Böyle karışık bir zamanda isim töreni yapmalarını zaten istemezdi fakat Dawson'ın konuyu bu şekilde açması da hoşuna gitmemişti. "Onu işaretlediğimin bile farkında değildim. Fazla ani oldu," dedi Dawson.

Ada birden başını kaldırdı. "Ertesi sabah pişmanlığı yaşamak için biraz geç kalmadın mı?" diye sordu hırçın bir sesle.

"Ben pişman değilim, Ada," dedi Dawson ona dönerek. Sesi yeniden kontrollü ve sakin çıkıyordu. Bu da ne düşündüğünü anlamayı imkânsız kılıyordu. "Sadece bunu sana danışarak ve bilinçli olarak yapmayı ummuştum. Sen benimsin ve bunu herkes bilmeli. Keşke böyle bir zamana denk gelmeseydi. Ama olan oldu artık."

Peratha yutkunurken kollarını bağladı. "Bir keresinde Stone bana gerçekleri göremeyecek kadar kör olduğumu söylemişti. O zaman bunu abarttığını sanmıştım ama sahiden öyleymiş. Gerçekleri görmem için onu işaretlemen gerekiyormuş. Bir ala kurdu."

Eğer Peratha'nın hisleri Ada'ya yansımıyor olsaydı ona kızabilirdi. Bunu hangi hakla söylediğini sorardı mesela. Ama içindeki yoğun düş kırıklığı Ada'yı engelliyordu. Kalbinin böylesine acıdığı nadir anlardan birini yaşıyordu ve hiçbir duygu kendine ait değildi.

"Ne yaptığım sorgulanmayacak bir yaştayım, Peratha. On sekiz yaşından beri kendi başımın çaresine bakıyorum. Bana âşık olduğunu sanman benim suçum değil. Sana hiç umut vermedim, sadece arkadaşım olabileceğini defalarca hatırlattım. Ama sen inatla direncimin kırılacağı günü bekledin."

"Azülerden bu kadar nefret etmeseydin bana karşılık verirdin, bunu biliyorum. Ama işin aslı artık umursamıyorum." Burnunu çekip bir kez daha yutkundu. Kalbi normal bir insandan bile daha hızlı atıyordu. "Bana hiç umut vermediğinin farkındayım, Dawson, ama ben aşkı tek taraflı tanıdım. Tüm ömrüm seni düşünerek geçti ama sen bir anda başkasına âşık oluverdin," dedi gülerek.

"İkimiz de âşık olduğumuz kişileri seçemedik. Ama senin aksine ben bu durumdan pişman değilim." Ona yaklaştığında Peratha başını sallayarak geri çekildi. Dawson biraz daha yaklaştı. Yüzünü avuçları arasına alıp yanaklarını okşadı. "Söz veriyorum yaşadığım sürece arkadaşım olarak kalacaksın ama artık bana âşık olmadığını, sadece buna inandığını gör. Gerçek aşkı bulduğunda senin için her şeyi yapacağım."

Peratha yeniden çekilmeye çalışıp arkasını döndü. "Bırak lütfen," dedi gözyaşlarını engelleyemeden.

Dawson karşısına geçip yüzüne doğru eğildi. "Azülerden nefret ediyor olabilirim ama bunu senin için hiçbir zaman

hissetmedim. Benim için özelsin. Arkadaşlığımızı bozma." Peratha hıçkırarak ağlarken Dawson ona sarıldı. "Bana söylettiğin şeylere inanamıyorum," diye mırıldandı kulağına doğru.

Peratha göğsüne kapanmış ağlarken güldü. Kollarını beline sarıp ağlamaya devam ederken Dawson onu tutmayı sürdürdü. Elini Peratha'nın sırtında dolaştırırken Ada'ya baktı. O da ağlıyordu ve Gavin kaşlarını kaldırmış bir halde Ada'yı izliyordu.

İyi misin, dedi Dawson dudaklarını oynatarak. Ada gülümseyerek başını salladı. Dawson derin bir nefes alarak boğazını temizlerken geri çekildi. Bu sefer Peratha'ya "İyi misin?" diye sordu.

Peratha kollarının arasından çıkarken yanaklarını sildi. "Doğrusu bu konuşmayı birkaç yüzyıl önce yapsaydın işimiz daha kolay olurdu."

"Kalbimde mühür vardı, kusura bakma."

"İyi bir bahane olduğunu kabul etmek zorundayım," dedi Peratha. Kendi etrafında dönüp dün gece çıkardığı ayakkabılarını buldu ve hızlıca giydi. "Ben Aleut'a dönüyorum. Umarım babam yokluğumu fark etmemiştir. İşaretlenme meselesini sonra konuşuruz. Nasıl olacaksa artık," deyip yanlarından ayrıldı.

"Bekle," diye seslendi Ada arkasından. Peratha'yı binadan çıkmadan yakaladı. Birkaç adımla yanına gidip karşısına geçti. "Bu kadar zor durumda kaldığın için çok üzgünüm. Senin için her şeyin daha kolay olmasını isterdim."

"Biliyorum. Ben... toparlanacağım," dedi Peratha dudaklarını ıslatırken. "Birkaç sade gün ve ardından sıkı bir kavga bana iyi gelecek." Tekrar yürümeye başladığında Ada onu durdurmadı fakat Peratha arkasını dönüp bekledi. "Yeniden bir sorun olursa ara. Gelmeye çalışırım."

"Teşekkürler," dedi Ada. Bir göz kırpması süresinde Peratha ortadan kaybolmuştu. Ada hafiflediğini hissederken tekrar yukarı çıktı.

"Mümkünse bu duygusal çatışmalarda bir daha bulunmak istemiyorum," dedi Gavin.

"Ben de öyle." Dawson başını sallarken hâlâ tedirgin görünüyordu. Koltuğa oturup elini yüzünde dolaştırdı. "Peratha sakinleştiğine göre mantıklı düşünmeye başlayacaktır. Ama bir konuda haklıydı. Koku meselesini bir an önce halletmeliyiz yoksa her şey boşa gitmiş olacak."

"Herhangi bir fikrin var mı?" dedi Ada.

"Üzerinde çalışıyorum."

"Bu sırada başka bir sorunu daha halledelim öyleyse," dedi Gavin, onu takip etmelerini isteyerek. Banyoya girdiklerinde Ada neyin geldiğini anlayarak iç geçirdi. Gavin fazla hevesli görünmemeye çalışıyor, başarılı olamıyordu. Küveti suyla doldururken, "Kalp atışlarını yok denecek kadar hafifletmenin en hızlı yolu bu," dedi.

"Belki yogayı falan denemeliyim," diye öneride bulundu Ada. "Meditasyon yaparım. Bunda çok iyiyimdir."

"Meditasyon yapacak kadar sabırlı değilsin," dedi Dawson. Ada ona kimin tarafındasın der gibi bakarken Dawson sadece omuz silkti.

Ada bir an önce olup bitmesine karar verdi. Bu yüzden ayakkabılarını çıkarıp saçlarını topladı. Kazağını da çıkarıp Dawson'a attıktan sonra soğuk suyla doldurulmuş küvetin içine girdi. "Lütfen fazla cani görünmemeye çalış," dedi Ada, Gavin'in bileğini tutarak. Gavin dudağının bir kenarını kıvırarak gülümserken sivri insan dişlerinin ucu göründü. "Tam olarak bunu kastediyordum işte. Beni kurtarmayı ihmal etme. Yoksa hayaletim peşini bırakmaz ve inan bana, asla nazik davranmam," dedi Ada, Dawson'a.

"Sadece odaklan," dedi Dawson. Küvetten birkaç metre uzakta kollarını bağlamış duruyordu

Gavin, Ada'nın boğazını kavrayarak küvetin dibine itti. Ada nefes tutmaya bir avuç dolusu su yutarak başlamıştı. Küvetin

dibinde yatarken atkuyruğu saçları havalanmış, yüzünün yanında yosun gibi dalgalanıyordu. İki elini birden boğazını sıkan Gavin'in bileğine dolamıştı.

Bir dakika dolmadan Ada, dudaklarını araladığında su yüzüne baloncuklar çıktı. Panik olan Ada çırpınıp Gavin'in elini tırmaladı, tokatladı ve tırnaklarını geçirdi. Kalp atışlarını yavaşlatmak umurunda değildi. O anda sadece nefes almak istiyordu. Su, Gavin'in elinden akan birkaç damla kanla bulanıp dalgalandı.

Ada elini uzatıp onun ensesini kavradı ve bu sefer tırnaklarını şah damarına bastırdı. Çok geçmeden tırnaklarının altı kanla dolmaya başlamıştı. Aynaya baksa gözlerini sarı ışıltılarla parlarken bulabileceğine emindi.

Gavin onu çekip sudan çıkardığında öksürerek küvetin kenarına tutundu ve ağzından yere yarım litre su döküldü. Eğilerek öksürmeye devam ederken yumruk yaptığı elini Gavin'e doğru salladı. Gavin kolayca bileğini kavrayıp daha rahat nefes alsın diye sırtına vurdu. Ada bir avuç daha su çıkardı.

Boğazı acıyla yanarken doğruldu. Konuşmayı denedi. Her bir ses teli kendini belli etmek istercesine ağrıyordu. "Bunu yapmanın daha iyi bir yolu yok mu?"

"Hayır," dedi Gavin, onu yeniden uyarmaksızın suyun dibine yolladı. Yine aynı şekilde boğazını tutarken Dawson'a baktı. "Fazla güçlü, tek elimle tutamam." Dawson tek kaşını kaldırınca Gavin gözlerini devirdi. "Güçlü işte, ne olmuş? Yatakta hiç üste çıkmıyor mu?"

"Yatak anılarımızı paylaşacaksak benim de sormak istediğim birkaç şey var."

"Lanet olsun," diye söylendi Gavin dişlerini sıkarak. Ada yeniden su yüzeyine çıkacağı sırada hızlıca ayakkabılarını atıp küvetin içine girdi. Dizlerini bacaklarına, iki elini omuzlarına bastırdı.

Ada'nın ağzından gittikçe daha fazla baloncuk çıkmaya başladı. Sanki suyun altında öksürmeye çalışıyormuş gibi ağzı açılıyor, sonra kapanıyordu. Göğsü kasılarak çırpınıyor fakat kurtulmayı denemiyordu. Sadece vücudu olağandışı durumla baş etmeye çalışıyordu. Gözleri yavaşça kapanmaya başladığında Gavin'e uyguladığı güç azaldı.

"Tamam," dedi Gavin. "Boğuluyor."

Dawson yaklaşıp küvetin içine baktı. "Biraz daha bekle," dedi.

Birkaç saniye sonra Ada gözlerini Dawson'a dikti. Zar zor kaşlarını çattı ve gözlerini kapayıp kıpırdanmayı kesti. Gavin küvetten çıktığında Ada kendi kendine su yüzüne yükseldi ama artık kıpırdayabilecek durumda değildi.

Dawson onu kaldırıp göğsünü küvetin kenarına yasladı birkaç kez sertçe sırtına vurdu.

Ada öksürerek uyandı ve sular saçarak küvetten çıktı. Yeterince uzaklaştığını garantileyince Gavin ve Dawson'a doğru döndü. "İkiniz de benden uzak durun!" Yavaşça ayağa kalkan kurtlara bakarken elini kaldırdı. "Beni boğduğunuza inanamıyorum! Bu antrenman falan değildi. Korku doluydu. Resmen öldüm. Yaşıyorum ama boğularak ölmenin nasıl olduğunu gördüm."

"Ve?" dedi Dawson kaşlarını kaldırarak.

"Ve ne?" dedi Ada. Başını sallarken sular etrafa sıçradı. "Öldüm işte. Mutlu musunuz?"

"Ve kalbin neredeyse durdu," dedi Gavin tane tane konuşarak onu ikna ederken.

Ada susup ikisine de baktı. Sonra başını eğip bekledi. Birkaç saniye, ardından bir dakika geçti. Başını kaldırıp Dawson'a baktı. "Bu çok tuhaf," dedi. Kalp atışlarını ne kendi göğsünde ne de boynunda hissediyordu. Yaşadığı adrenalin yüzünden tüm vücudunda nabzın belirgin şekilde atması gerekiyordu.

Dawson başını sallarken yüzünde Ada'nın aksine son derece sakin bir hal vardı. "En iyi öğrenme yolu pratiktir."

"Yeri geldiğinde bu sözü ben de kullanabilir miyim?" dedi Gavin.

Dawson, "Kimin umurunda?" diye söylenirken aldığı havluyla Ada'nın yanına gitti. Yüzünü okşayıp üşüyen burnunun ucunu öptü. "Harikaydın, Tüysüz," derken havluyu saçlarına doğru kaydırdı.

Ada başını sallarken havlunun iki ucunu tutup odasına girdi ve iki kurt kurulanıp giyinmesi için onu yalnız bıraktılar. Buraya geldiği sefer bıraktığı yedek kıyafetlerini üzerine geçirdi. Islak saçlarını sırtına gönderip salona geri döndü.

"Kabul etmek istemiyorsun ama en kesin çözüm bu," diyordu Deborah. Her ne önermişse Dawson memnun görünmüyordu. Deborah koltuğun kol yaslama yerine oturmuştu. Tedbirli gözleri ileri geri yürüyen Dawson'dan ayrılmıyordu. Tepki vermesinden çekinse de konuşmaya devam etti. "Bu işaretleme sevgi üzerine bir büyü gibidir ve ortaya çıkmasını da gizlenmesini de Amona kontrol edebilir."

Ada kendine çok fazla düşünme fırsatı vermedi. Gözlerini kapatarak başını salladı ve bir savaşta olduklarını hatırladı. "Yapması gereken neyse yapsın," dedi. Dawson birden durup ona baktı fakat kimsenin konuşmaya fırsatı olmamıştı.

"Ah, zevkle," dedi kısık tatlı bir ses.

Ada arkasını dönüp baktı. "Sen sürekli bizi mi dinliyorsun?" dedi şüpheyle.

"Adımın yankılandığı her yerdeyimdir, tatlım," dedi Amona ona doğru yürürken. Gülümseyerek yanından geçerken parmaklarını omuzlarından kaydırdı. Ada'nın titreyerek geri çekilmesinden Amona hoşlanmış görünüyordu. "Silah olmana çok şaşırmamıştım fakat bir ala kurt? Senin için bile biraz aşırı değil mi?"

"Görünen o ki değilmiş," dedi Ada sahte bir gülümsemeyle.

"Yardım edecek misin?" dedi Dawson her zamanki dümdüz sesiyle.

"Senin yaşadığını saklamak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun, sevgilim," dedi Amona zarifçe koltuğa otururken. Kırmızı elbisesinin sadece sırtı -hatırı sayılır bir derecede- açıktı. Onun dışında elbisesi onu parmak uçlarına kadar örtüyordu. Kumaşın altına saklanmış olan ellerini kucağında birleştirdi. Deborah'ın saçları kadar kızıl olan saçları hafif dalgalar halinde sol tarafından aşağıya iniyordu.

"Kokumu gizleyebilir misin?" dedi Ada. Bir an önce konunun halledilmesini istiyordu. Amona'ya gereğinden fazla katlanacak ya da bir savaşta olduklarını unutmadan kıskançlığa bürünecek zamanı yoktu.

"Kokunu gizleyebilir, tamamen silebilir ya da seni başkası işaretlemiş gibi gösterebilirim," dedi Amona neşeyle. Menekşe rengi gözlerindeki siyah benekler onun şehvetli haline değil, korkutucu tarafına uyum sağlıyordu. "Hangisini istersen?"

Ada, "Sil," derken Dawson aynı anda "Sakla," dedi.

Gavin gözlerini kaçırırken ıslık çaldı. "Kavga geliyor," diye mırıldanırken gözleri Amona'yı buldu. "Harika görünüyorsun bu arada."

"Teşekkürler, yakışıklı," dedi Amona başını ona doğru eğerek. Gözleri birkaç saniyeliğine Gavin'i baştan sona süzerken dilini keyifle dudaklarında dolaştırıyordu.

"Konumuza dönecek olursak," dedi Deborah, kardeşi kadar soğuk sesiyle. Gavin'e bakıp dişlerini gösterdi. "Tüm bunlar bittikten sonra bu yaptığına pişman olacaksın."

"Şimdiden başladım bile," dedi Gavin. Deborah hırlayıp onun dizine tekme attı.

"Ateş gibi," dedi Amona ellerini birbirine bastırarak titrerken dudaklarını ıslattı. "Lezzetli görünüyor. Öyle değil mi?" dedi Gavin'e bakarak.

Gavin gözlerini kıstı. Amona'nın Deborah'la ilgilenmesinden *kesinlikle* hoşlanmamıştı. Aralarında bir ilişki başlamamış olabilirdi fakat Gavin de Deborah da hislerini hâlâ koruduklarını kanıtlamışlardı. Sadece yaralarını sarmaları ve iyileşmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Bu sırada ne Gavin'in ne de Deborah'ın başka biriyle birlikte olmamaları gibi bir kural koymamışlardı fakat söz konusu kurtların ilişkileriyse böyle sözlerin dillendirilmesine gerek kalmazdı. Yine de Gavin, Amona'nın her istediğini elde etmeyi ne kadar sevdiğini bilirdi. Ayrıca genellikle erkeklerden hoşlansa da seçeneklerini açık tutmayı da seviyordu. Gavin'in tamamen dışında kaldığı bambaşka bir konuydu.

"Sana ne bundan?" dedi Gavin, Amona'nın tepkisine karşılık. Deborah gülümseyerek kendi işine döndü ve küçük kutulardaki bombaların olduğu çantayı güvenli bir alana taşıdı.

Ada, Dawson'ın kolunu tutarak yanına doğru çekti. Pencereye yaklaşıp diğerlerinden mümkün olduğunca uzaklaştılar. "Risk almaya gerek yok. Amona'nın büyülerine güvenip güvenmediğim bir kenara, savaşın ortasında başka büyücüler de olabilir. Bir hata olup kokumun açığa çıkmasındansa tamamen silinmesi daha mantıklı," dedi Ada.

"Bir noktadan sonra ben devreye girdiğimde Kaiser ve diğerleri zaten durumu anlayacak. O noktada benim kokumu taşıman önemli olacak. Böylece seni kaçırmak ya da öldürmek isteyenler tereddüt yaşayabilir."

"Böyle düşünmemiştim. Peki bunu nasıl kontrol edeceğiz? Yani kokumu saklayıp sonra da saklamayı bırakabileceğim bir düğme mi olacak?"

"Aslında onun gibi bir şey," dedi Amona konuşmalarına karışarak. Deborah ve Gavin'in yanından ayrılıp onlara yaklaştı. Ada'nın çenesini tutup ince parmaklarıyla okşarken gözleri parladı. "Senin üzerine bir bariyer kuracağım ve sen istediğin

zaman o bariyer kalkacak. Dawson'ın istediğinde Thomas görünümüne bürünmesi gibi."

Ada başını geri çekerek yüzünü Amona'nın dokunuşlarından kurtardı. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Beni tanımışsın. Ne hoş." Sonunda konunun kendi çıkarına geldiğine keyiflenerek derin bir nefes aldı. Ellerini önünde birleştirip önce Dawson'a sonra tekrar Ada'ya baktı. "Zaten kullanmadığın bir şeyi istiyorum."

"Ne?"

"Eski aşkını," dedi Amona bir sır verir gibi fısıldarken. İşaret parmağını kendi dudaklarında kaydırırken gülümsedi. "Ölü nişanlına beslediğin merhamet ve sevgiyi bana vereceksin. Artık ona karşı duygu beslemeyeceksin. En azından suçluluk dışında," dedi omuz silkerek. "Onu istemiyorum."

"Bu..." Ada ne söyleyeceğini bilemeden Dawson'a döndü. Yardım bekliyordu fakat Dawson da Ada kadar şaşırmış görünüyordu. "Sana verebileceğim başka bir şey iste," dedi Ada.

"O zaman şimdiki aşkını istiyorum."

"Hayır!"

"Gördün mü?" dedi Amona ellerini iki yana açarak. "Hangisine daha çok değer verdiğin ortada. Birinde şaşırırken diğerinde öfkeleniyorsun. Ben *Şehvet*'im, güzel Ada. Aşktan başka istediğim hiçbir bedel yok."

Ada nefes nefese bir halde geri çekildi. Nefes almak ilk başta ciğerlerini acıtmış, sonra daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Arkasını dönerek ellerini soğuk duvara yasladı ve düşünmeye başladı. Kerim'le vedalaşmış, onu çoktan bırakmıştı. Aynısını o da yapmıştı. O zaman aşkını vermekte bir sakınca olmamalıydı. Yıllardır içinde biriken şey yok olunca nasıl hissedecekti? Kerim'le hayatının en güzel yıllarını geçirmişti. Anılarını kaybetmeyecek olsa da hatırladığında hiçbir şey hissetmeyecekti. Önemli olan zaten gitmiş olacaktı.

Savaştayız, diye bağırdı Ada'nın içindeki vahşi kurt. *Gereken yap.* Ada elindeki diğer aşkı istemediği için minnet duymalıydı aslında. Bunu fark ettiğinde kendini daha iyi hissetti. Büyü kendisine yapılacaktı ve bedelini de kendisi ödemeliydi. Dawson'ın kurtlar arasında yeniden yasal olması, unvanını alması ve Aleut'un daha güvenle yönetilmesi buna bağlıydı.

Amona'ya bakıp başını salladı. "Tamam," dedi. Yutkunup boğazını temizlerken kaşlarını çattı. "Kabul ediyorum ama acele et. Daha fazla zamanımız yok."

"Bize biraz zaman ver," dedi Dawson. Ada'nın kolunu tutup Amona'dan uzaklaştırdı. "Yeniden çağırırsak gelirsin. Teklifini düşüneceğiz."

Amona umursamadan omuz silkti. Gül kokuları bırakarak kaybolmadan önce Dawson'a son kez bakmayı ihmal etmemişti. Ada gözlerini devirerek Dawson'ı mutfağa doğru takip etti.

Yalnız kaldıklarında Deborah, Gavin'e döndü. "Güzel bir kadın gördün mü tüm devrelerin yanıyor, değil mi?" diye sordu ona önündeki bıçağı fırlatırken.

Gavin bıçağı yakalayıp bıraktığında elinden kan akıyordu. Birkaç damla sonra kesik kapandı. Gavin avucunda toplanan kanı pantolonuna silip Deborah'ın yanına gitti. "Onları güzel buluyor olabilirim ama asla en güzel olduklarını düşünmüyorum."

Deborah omzuna vurup uzaklaşmasını sağladı. "Bir gün işaretli bir kurda denk geleceksin ve sahibi seni parçalayacak," dedi parmağını ona uzatarak. "Ben de oturup derinin yüzülmesini izleyeceğim."

"Yapmazsın," dedi Gavin gülerek. Deborah hırlayınca Gavin ona karşılık verdi ama Deborah'ınki gibi öfke dolu değildi. "Mahfer bize geldiği ilk zamanlarda saldırdığınızda yanımdan koşup gittin ve giderken *yanlışlıkla* bana saldırmak üzere olan Remus'a çarptın."

"Ne olmuş yani? Ortalık fazla karışıktı."

"Sen tanıdığım en güçlü kurtlardansın, Deborah. Kavga sırasında kendi takımından birine çarpmayacak kadar da dikkatlisin."

"Herkes hata yapar," dedi Deborah ayağa kalkıp yanından ayrılırken.

O sırada Ada mutfağın balkonuna çıkıyordu. "Vakit kaybetmemize gerek yoktu. Ben kararımı verdim, Dawson."

Dawson büyük bir çıkmaza girmenin çaresizliğiyle demirleri kavradı. Gündüz olmasına rağmen bulutlar sebebiyle vakit daha geç olduğunu hissettiriyordu. "Seni işaretleyen benim. Üstelik bunu çok zamansızca yaptım. Bu yüzden bir şey feda edilmesi gerekiyorsa onu ben yapmalıyım."

Ada derin bir nefes aldığında soğuk hava içine yayıldı ama bu rahatlamasını sağlamadı. "Bana olan aşkını mı vereceksin? Ben bunu seçmemişken üstelik."

"Hayır. Hayır, elbette bunu yapmayacağım. Ama senden Kerim'in aşkı alındığında artık ona karşı sadece eski bir anı olarak bakacaksın. Belki bir arkadaşı özler gibi özleyeceksin ama daha fazlası olmayacak. Bu yüzden beni suçlamanı istemiyorum."

"Amona'nın kabul edeceği başka bir bedel biliyor musun? Eğer biliyorsan sorun değil fakat bilmiyorsan da elimizden bir şey gelmez." Dawson yeniden yürüyecekken Ada onu yakınına çekti. "Seni suçlamam, Dawson. İşaretlemenin sahiplenme ve aşkla ilgili olduğunu biliyorum. Bana âşıksın diye sana kızmam çok aptalca olur."

"Dikkatli davranmalıydım. Ben hep dikkatliyimdir. Önce mantıklı yanım düşünür. Her zaman böyle olmuştur."

Ada elini bırakıp ona yaklaştı. Kollarını beline sarıp başını yukarı kaldırdı. "Amona sana olan aşkımı isteseydi başka yollar ararlık. Belki bulamazdık ama denerdim. Savaş umurumda olmazdı. Planları değiştirirdik. Ama şimdi savaş başlamak üzere ve ben daha kabul edilebilir bir bedel ödeyeceğim.

Belki de Amona ilişkimiz için gerekli bir adım atmamıza yardımcı olacak."

"Ona veda ettiğini sanıyordum."

"Ettim. Hem de iki sefer ve biri senin yanındaydı." Elini uzatıp yüzünü okşarken gülümsedi. "Senin ve onun aşkı arasında seçim yapıp onu seçemezdim."

"Her şey yolunda mı?" dedi Gavin tekrar salona geldiklerinde.

"Bir sorun yok," dedi Ada.

"Benim de gitmem gerekiyor. Aleut'a birlikte dönersiniz. Günün kalanını Kaiser'ın yanında geçirmeye çalış. Şüphelenmesi için başka sebep vermemeye çalışalım." Ada başını salladığında Gavin, Deborah'a da haber vererek evden ayrıldı.

Ada ellerini birbirine sürterek gergin bir şekilde gülümserken Dawson'a baktı. İki farklı zihne ait duygu Ada'nın içinde birleşmiş, tek olmuştu. Hangi düşünce kime ait ayırt edemiyordu.

Tehlikeli, umut dolu ve heyecanlılardı. Tıpkı hayatları gibi.

"Amona buraya geldiğinde geri dönüşü olmayacak," dedi Dawson son kez. Ada'nın bundan tereddütsüz bir şekilde emin olmasını istiyordu. Sonradan bundan pişmanlık duyması hepsi için bir felaketle sonuçlanabilirdi.

"Kararımı verdim ben."

"Nihayet hazır mısınız?" dedi Amona tam arkasından. Ada küfrederek yerinden sıçradığında Amona yaptığı şeyin farkında değilmiş gibi masum bir şekilde gülümsedi. Başının arkasını kaşıyıp omuzlarını kaldırdı. "Yapıyor muyuz?"

Ada mırıldanarak onayladığında Amona ona daha fazla yaklaştı. Ellerini kaldırdığında ipek elbisenin kolları dirseğine kadar sıyrıldı. Avuçlarıyla yanaklarını kavrayıp parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Bu sende iz bırakacak. Köklü bir aşkı koparmak çok kolay değildir. Bana göre bile."

"Sadece yap," dedi Ada dişlerinin arasından.

Amona başını sallayıp gözlerini kapadı. Birkaç saniye sonra gözlerini yeniden açtığında kırmızı yakutlar gibi parlıyorlardı. Dudaklarını araladı ve Ada'nın yüzüne eğilip dudaklarına yaklaştı. Ada da ne yaptığını anlamadan dudaklarını aralamıştı. Birkaç santim kala Amona durup dilini çıkardı ve dişlerinin üzerinde dolaştırdı.

Ada titremeye başladığında sol göğsünden yayılan sıcaklık canını acıtmaya başlamıştı. Bunu sonlandırmayı istemese bile Amona'nın elinden kurtulmaya çalıştı. Tek yapabildiği yerinde kıpırdanmak ve inlemek olmuştu. Aslında yapmak istediği çırpınıp çığlık çığlığa bağırmaktı.

Ada'nın kalbinden yükselen sıcaklık bir ışık halinde ağzından çıkıp Amona'nın diline dokundu. Amona gülümserken dudaklarını biraz daha araladı. Ada'nın aşkının ışığı kalbinden dudaklarına oradan da kendi ağzına yolculuk ederken uzun zamandır hissetmediği bir sevgiyle doldu. Sarhoş olmasına yetecek kadar yoğundu.

Amona kahkaha atarak geri çekilirken boğucu bir gül kokusu odaya yayıldı ve gözden kayboldu.

Yüzünden çekilen eller tek desteğiymiş gibi yokluğunu hisseden Ada hıçkırarak yere çöktü. Ellerini yere koyup destek aldı. Aslında giden eller değil, sevgisiydi. Gözlerini kapattığında titrek kirpiklerinden birkaç damla gözyaşı aktı. Kolları güçsüzleştiğinde tamamen yere düştü. Ama aslında düşmemiş, tutulmuştu.

"Ada?" dedi Dawson, onu kaldırırken. Koltuğa uzanmasını sağlayıp başını kucağına aldı. "Bana bak. Gözlerini aç."

Ada hırıltılı derin bir nefes alırken gözlerini araladı. "Bitti," dedi zayıf bir sesle.

"Evet, bitti." Ada'nın doğrulmasına yardım edip hâlâ farkında olmadan akıttığı gözyaşlarını sildi. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... Bana beş dakika ver. Toparlanacağım."

17

Ne olduğun, nereden geldiğin, nereye gideceğin?

Yaklaşık üç hafta sonra Ada, Aleut'un koridorlarında koşuyordu. Geç kalmasının sebebi aklını çevresinde olup biten-den uzaklaştıran bir yığın dosyaydı. Cellat olmanın sıkıcı evrak işleri getirdiğini biliyordu ama şimdi bundan vazgeçeceği anı sabırsızlıkla bekliyordu. Aleut'un her bir detayı kayıt altına alma özelliğinden sık sık yararlanmasına rağmen bunun diğer tarafında bulunmaktan pek hoşlanmıyordu.

Pencerenin yanından geçerken bahçede kurtların telaş içinde koşturduğunu fark etti. Gavin dâhil birçok eğitmen genç kurtlara emir verip duruyordu.

Kaiser'ın odasına girmeden önce bir saniye bekleyip kendini toparladı. Odada Kaiser'la beraber Stone, Peratha, beş tane farklı üst düzey kurt ve Felicia vardı.

"Sahiden mi Ada?" dedi Kaiser elini kaldırarak diğerlerini sustururken. "Son bir ayda çok fazla sorumsuzluk yaptın. Üstelik tam zamanında. Derdin ne senin?"

Ada odadakilere kısaca baktıktan sonra Kaiser'a döndü. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Ben gerçekten..."

"Aşağıya zindanlara in. Mahkûmları serbest bırak. Bu durumda herkese ihtiyacımız var. Üstelik Av Dönencesi'nde hapsedilmeleri kanunlara aykırı."

"Tamam," dedi Ada. Gerileyip çıkmadan önce tekrar Kaiser'a baktı. "Hepsi bu kadar mı? Başka bir şey istemiyor musun?"

"Şimdilik bu kadar. Acele et," dedi onu yollarken. Ada tereddütte kalsa da Kaiser itiraz kabul edecek durumda görünmüyordu. Kapı kapandıktan sonra Kaiser diğerlerine döndü. "Konumlandırmayı kontrol edin," dedi. Yönetim konularında danışmanlığını yapan Karmen ve diğer dört kurt aldıkları emirden memnun bir şekilde odadan ayrıldılar. Kaiser uzun zaman önce ezberlediği ormanın haritasına elini yaslayarak Felicia'ya döndü. "Söylemek istediğin bir şey varsa tam sırası."

"Yok. Parşömende çözdüğüm her şeyi anlattım," dedi Felicia.

Aslında çözdüklerinin daha azından bahsetmişti. Parşömende yazmasa bile silahların çıkış noktasını anlatmış, tetikçilerin büyücüler tarafından oluşturulduğunu söylemişti. Silah ve tetikçisinin farklı kurt ırklarına ait olması gerektiği gerçeğini anlatmıştı. Daha fazla ikna etmek için de savaşta silahların önemli bir faktörü olacağına da değinmişti.

"Artık gidebilir miyim? Kardeşimin yanında olmam gerekiyor."

"Git," dedi Stone. Başını sallayarak kapıyı gösterdi. Felicia, Kaiser'dan onay aldıktan sonra arkasına bakmadan odadan ayrıldı. "Neden bu kadar sinirlisin?" dedi Stone odada üçü yalnız kaldığında.

"Planladığın bir şey mi var baba?" dedi Peratha sandalyeye oturarak. Bacak bacak üstüne atıp elini dizine yasladı. Stone gibi o da danışmanları göndermesinden şüphelenmişti. Konumlandırmayı kontrol etmesi için onlara ihtiyacı yoktu. Bu Gavin'in göreviydi ve onlardan en çok nefret eden bir Remus bile Gavin'in görevini ne kadar iyi yerine getirdiğinden şüphe duymazdı.

"Planladığım bir şey olsaydı bundan haberiniz olurdu. Ordularım planlarımı gerçekleştirmek için varlar," dedi Kaiser odada ileri geri yürürken. Kaşlarını çatarak durup Stone ve Peratha'ya baktı. "Ayrıca amacınız yardım etmek bile olsa beni sorgulamaya kalkmayın."

Ada merdivenlerden inerken Murat'la karşılaştı. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken yerinde duramadan kıpırdandı.

"Henüz hiçbir şey. Hilary çağırdı, onun yanına gidiyorum."

"Remuslar toparlanmış mı? Kaiser fazla gergin görünüyordu. Geçen sefer böyle davrandığını hatırlamıyorum."

"Yavaş yavaş toparlanmaya başladılar. En fazla bir saat içinde tamamen başlamış olur. Onun öncesinde Gavin'i ya da beni bul. Yanımızdan ayrılma, anlaştık mı?"

Ada planı hatırladığından bununla ilgili bir sorunu yoktu. Olabileceği en mantıklı yer Gavin ya da Murat'ın yanıydı. Peratha da Stone da Kaiser'ın yanından ayrılabilecek durumda değillerdi. Deborah, Remuslar için intikam olayına dönüştüğünden kendisini korumasından başka bir şey yapması beklenmiyordu. Dawson'sa ormanın yakınlarındaki eski bir iletişim kulesinden olup biteni izleyecekti. Remuslara saldırmak onun için önemli değildi. Kaiser'ın en savunmasız anını kollaması gerekiyordu.

Ada tahmininden daha gergin bir halde zindanlara indi. Korumalara dışarı çıkmalarını işaret etti. "Burayı boşaltacağım. Gidebilirsiniz," dedi.

Dövmesi yapılırken burada sıkça vakit geçirmesine rağmen zindanlar Ada için hâlâ ürkütücüydü. Özellikle suçluları hapsettikleri yer. Oval şeklindeki odanın duvarlarına küçük oyuklar açılmış, bu oyukların önüne de demir parmaklıklar yerleştirilmişti. Bir kurdun oraya yerleştirilip aylarca hapsedilmesi ölüm cezasından farksızdı. Ayaklarını uzatamaz, ayağa kalkamazdı.

Oyukların içinde yılan yuvaları gibi küçük delikler vardı. Bu, kurda daha fazla işkence etmek içindi. Kömür ocağında yakılan bir ateş o deliklerden hücreye ulaşıyor, kurda tarifi imkânsız acılar yaşatıyordu. Günler, haftalar, aylar boyunca daracık yerde kalan ve sürekli sıcağa maruz kalan bir kurt geri döndürülemez hasarlar alabiliyordu ve bir kurdun kalıcı hasar alması ölmesiyle eş anlamlıydı.

Ada, hücreleri açıp üç kurdu da serbest bıraktıktan sonra anahtarları ait oldukları yere bıraktı. Arkasını döndüğü sırada Karmen'le karşılaştı. Hemen yanında Kaiser'ın diğer dört danışmanı daha vardı. "Sizin Kaiser'la birlikte olmanız gerekmiyor mu?"

Karmen elini sallayarak yanındakilere işaret verdi. Dört kurt aynı anda Ada'nın etrafını sararken Karmen gülümsedi. "Konumlandırılmayı kontrol etmemizi istedi. Yani seni, tatlım," dedi Karmen ağır aksanıyla.

Aralarından beyaz saçlı bir erkek öne çıktı. Kurtlar arasında en yaşlı görüneniydi ve hastalıklı bakmasına rağmen Ada onun ne kadar güçlü olduğuna defalarca şahit olmuştu. "Yalanlarına bir kez bile inanmadım, Ada. Sahiden bizi o kadar aptal mı sandın?" dedi kısık sesle.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" dedi Ada tek kaşını kaldırarak.

"Oyun bitti, küçük Cellât," dedi Karmen. Bundan ne kadar memnun olduğunu gizleme gereği de duymuyordu.

Ada kendini savunma fırsatı bulamamıştı. Başına aldığı sert darbe acı hissi bile duymadan bilincinin kapanmasını sağladı. Tekrar uyanmasını sağlayan şey öksürmek zorunda kalmasıydı. Nefes almaya çalışırken kıvrılarak yan döndü. Alnı soğuk bir şeye değince dudaklarını aralayıp gürültüyle soludu. Sırtında hissettiği acıyla bağırdı ama sesi kendi kulağına bile ulaşmadı. Burnuna pis ve boğucu bir koku geliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak sakinleşmeye çalıştı ve en son yaşadığı şeyi hatırladı. Karmen'in neşeyle gülümsemesinin ardından

böyle bir şeyin çıkacağını tahmin etmeliydi. Bu sadece Ada'nın hücreye kapatılmasıyla elde edilecek bir mutluluktu.

Ada etrafına bakındığında sıcak havanın sadece zindandaki deliklerden değil, her yerden geldiğini anladı. Demirler soğuk kalmıştı fakat onların da ısınması zaman almayacaktı, çünkü zindanın tamamı alevler içindeydi. Duvarları yıkayan ateş, olduğu yerde canlı bir varlıkmış gibi kıvrılıyordu. Yanacak bir şey bulamadığından yayılamıyordu fakat bu Ada'nın sıcağı hissetmesine yetiyordu.

Yüzünü parmaklıklara dönerek dudaklarını ıslattı ve demirlere tekme attı. Sırtından güç alamadığı ve sıcaktan etkilendiği için uyguladığı kuvvet çok azdı.

Tişörtünü çıkarıp sırtını duvara yaslarken başını korumak için olabildiğince öne eğmişti. Dişlerini sıkarak acıyla çığlık atarken tüm gücüyle parmaklıklara vurdu. Gevşeyen parmaklıklar birkaç vuruş sonra gürültüyle yere devrildiler. Daha fazla alan yakalayan alevler kıvrılarak içeri aktı. Ada yerden destek alarak ayağa kalkarken sendelese de çabuk toparlandı.

Dışarı çıktığında fark etti ki sadece zindan değil, tüm Aleut yangına kapılmıştı. Çıkış noktasının neresi olduğu belliydi. Alevler zindanların hemen yanındaki eski kömür ocağından yayılıyordu. Kaiser, Ada'nın gücünü tahmin edemediğinden yanarak öleceğini beklemişti. Eğer biraz geç uyansaydı artık bir kurt olmasına rağmen Kaiser'ın beklentisi gerçek olacaktı.

Kaşınan yanağında elinin tersini dolaştırdığında şakağından çenesine doğru inen yanığı hissetti. Sıcaktan o kadar bunalmıştı ki çıkışın nerede olduğunu hatırlayamadı. Alevler sadece duvarlarda değil, aynı zamanda içindeydi sanki.

Koluna sarılan el onu çekerken itiraz edebilecek gücü kalmamıştı. "Yangının ortasında ne işin var senin? Kaiser alevleri bilerek çıkardığını duyurduğunda hangi cehennemdeydin?" dedi Gavin onu dışarı sürüklerken. Ada adımlarına uyum sağlamakta zorlansa da temiz havanın arttığı her saniye kendini

daha iyi hissediyordu. Ormanın içine girdiklerinde Gavin, Ada'yı yere yatırdı.

Sırtı karla buluştuğunda Ada öylesine rahatladı ki mutluluktan ağlayabilirdi. Soğukla buluşan vücudu yüzünden karlardan dumanlar çıkıyordu. "Sakla," dedi gözlerini açmadan.

"Neden bahsediyorsun?"

Ada gözlerini aralayıp dudaklarını ıslattı. "Sakla beni. Hemen."

Gavin anlamlandıramasa da Ada'nın söylediğini yapmaya karar verdi. Ayağa kalkmasına yardım edip kolunu boynuna dolamasını sağladı. Beline sarılarak ormanın daha derin ve ıssız bir yerine ilerlemeyi sürdürdüler. Gavin en sonunda yavaşlamalarını söyleyip Ada'yı bir kayanın üzerine oturttu. Yanıklarını kontrol ederken yüzünün aldığı şekli, Ada'nın görmediğinden emin olmuştu.

"Neler oluyor?" dedi Gavin, önünde dizlerinin üstüne eğilirken.

"Kaiser biliyor," dedi Ada. Başını ellerinin arasına alarak eğildiğinde dudaklarından sızan kanın beyaz karı kirletişini seyretti. Gavin yerden bir avuç dolusu kar alıp yüzünün sağ tarafına bastırdığında Ada gözlerini kapatarak soğuğun rahatlığını hissetti. "Beni bilerek zindana kapattı ve yangını başlattı. Neden Aleut'u yaktı?"

"Aleut'un altında gizli tüneller var. Remuslar buraya geldiğinde yangına rağmen içeri girmek isteyecekler. Tuzağa düşmeleri kaçınılmaz. Yaklaşmaya başladılar bile. Sen daha iyi misin?"

Ada başını sallarken gözlerini ovuşturuyordu. "Yönetimdekiler bana inanmamış. Neler olduğunu anlamıyorum. İki yıl boyunca bana eziyet çektirdiler!" dedi kendini tutamadan bağırırken.

"Tamam, sakin ol," dedi Gavin ama kendi de pek sakin görünmüyordu. "Peki ya biz? Neden biz de cezalandırılmadık?"

"Kaiser kurtları sorgulamadan cezalandırmaz. Bana öylesine kızmış ki silah olmamı ve onca yıl elinde gücü barındırıyormuş gibi görünme çabalarına rağmen öldürmeye kalktı. Çünkü ona göre ben hâlâ bir insanım."

"Diğerlerini uyarmam gerekiyor," dedi Gavin ayağa kalkarak. Saçlarını geri itip tekrar eğildi. Ada gibi o da hâlâ şaşkınlık içindeydi. Kaiser'ı bunca zaman kandırdıklarını düşünürken aslında tam tersi olduğunu görmek ne planları ne de hayatları için iyiydi. "İlk saldıranları karşılamak için orman sınırına gidildi. Kaiser oraya sensiz gelince işlerin yolunda gitmediğini hissetmiştim," dedi Gavin.

"Seninle gelemem. Kaiser ölmediğimi anlarsa daha çok sinirlenecek. Planımız tamamen mahvolur."

"Hâlâ umudun var demek." Gavin ayağa kalkması için elini tuttu. Onu karşısına alıp kollarının sağlam yerlerine dokunarak yüzüne baktı. "Dawson'ın yanına git. Şu anda ikiniz de ölüsünüz. Şaşırtma unsurunu akıllıca kullanın."

"Tamam."

Gavin, Ada'nın durumuna bakıp kendi tişörtünü çıkardı. O neredeyse tamamı yanmış atletine pek aldırmasa da Ada'nın utanabileceğini biliyordu. Yanıklarına dikkat ederek tişörtü giymesine yardım etti. Örgü şeklindeki saçlarının uçları da ateşten payına düşeni almıştı. "Sana öğrettiğim her şeyi uygulama zamanı. Kaiser'la hiçbir sorunun olmamasına rağmen bize bu konuda yardım ettiğin için teşekkür ederim. Planın başarıyla sonuçlanabilir ya da farklı bir fiyaskoya dönüşebilir. Her şekilde benim gözümde mükemmel bir iş çıkardın."

Gavin'den yaptıklarının takdir edilmesine alışık olmayan Ada korkuyla karışık minnet duygusuna kapıldı. "Şey, biliyorsun, ilk başta tek amacım Dawson'ı geri getirmekti. O sıralarda senden nefret ediyordum."

"Peki peki, bu söylediğine inanacağım," dedi Gavin iç geçirerek. "Git artık."

Ada omzuna dokunarak Gavin'i yanağından öptü. Onun teşekkür etme yöntemi buydu. Düzgün kelimeleri doğru zamanda bulmayı asla başaramazdı. Neyse ki Gavin bunu anlayabilecek kadar Ada'yı tanıyordu.

Ada ormanın dışına çıkana kadar koşmaya devam etmiş, bir kere bile hızını düşürmemişti. İletişim kulesini gördüğünde gözlerini kapatıp dinlendi. Elini kaşınan yanağına doğru götürüp avucuyla ovuştururken hızlı adımlarla kuleye yürüyüp içine girdi ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı tırmandı.

"Ne işin var burada?" dedi Dawson, Ada son basamağı çıktığında.

"Bu senden duymayı beklediğim favori cümle değil," dedi Ada. Yere oturup sırtını yasladığında yüzünü buruşturarak geri çekildi ama ayağa kalkmadı. "Kaiser biliyor ve yanındaki beş kukla da." Derin titrek nefesler alırken ellerini dizlerine yasladı.

"Sırtına ne oldu? Gavin'in tişörtünü mü giydin sen?" dedi Dawson yanına diz çökerken. Ada bir şey söyleyip söylememekte kararsız kalınca Dawson kaşlarını çattı. Ada'nın omzunu tutup kendine doğru çekti ve omzu üzerinden bakarak tişörtü sıyırdı.

"Kemiklerim görünüyor mu?" dedi Ada yutkunarak. Espri yapmaya çalışarak gülse de aslında trajik bir şekilde ciddiydi de.

Dawson geri çekildiğinde pantolonundaki ve saçlarındaki yanıkları görünce daha da şaşırdı. "Ne yaptın? Aleut yanarken içine mi atladın?" dedi onun çenesini tutarak izleri incelerken.

Ada, Dawson'ın dokunuşlarından hissettiği kadarıyla boynu da yanmıştı. Titreyerek irkildi. "Kaiser beni zindana kapattı," derken yaşadığı anları hatırlayarak korkmaya başladı. Rahat bir nefes alıyor, güvende olduğunu hissediyor ve kendine dehşete düşme izni veriyordu. "Korkunçtu. Ben... öleceğimi sandım."

"Güvendesin artık." Dawson onu kollarını kaldırmasını sağlayarak tişörtünü çıkardı ve kendi gömleğini giydirdi.

"Ciddi misin, Dawson? Ben bu haldeyken düşündüğün tek şey üzerinde Gavin'in kokusu olan tişört mü?"

"Üzgünüm. Engel olamadım ama böyle daha iyi görünüyorsun."

Ada dişlerini kenetleyerek başını eğince Dawson ellerinin istemsizce ona daha sıkı sarıldığını hissetti. Geri çekilip Ada'nın saçlarına dokundu. İs kaplamış, bazı yerleri yanmıştı ama toplu olduğu için fazla zarar görmemişti. Dizleri ve bacaklarının üstündeki yerlerde pantolon tutuşmuş, teninde lekeler bırakmıştı. Muhtemelen kemiğe kadar olan yanıklar şimdi daha iyi görünüyordu.

"Kaiser senden nasıl şüphelendi?"

"Bana hiç inanmamışlar," dedi Ada zayıf bir sesle. Dawson'ın üzerinde gezinen elleri korkusunu solduruyordu. "Başından beri ben mi Kaiser'ı kandırıyordum yoksa o mu beni kandırıyordu, bilmiyorum. İki yıl boyunca bana eziyet etti, sonra da öldürmeye kalktı. Üstelik yüzüme bakarak bile değil."

"Sadece senden mi şüphelendiler?" dedi Dawson. Aslında şüphelenmek yerine ihanet kelimesi daha uygundu. Kaiser sadece o an şüphelenseydi direkt öldürmeye kalkmazdı.

"Bilmiyorum. Ama diğerlerinin de sadakatinden kuşkulansa bile Kaiser savaş zamanı yardımı dokunacak kimseyi öldürmez. Ona karşı olsalar da Aleut'u savunacaklarını bilir. Hem ben Kaiser'ın gözünde hâlâ bir insanım. Tavrı farklı olacaktır."

"Sana inanmamasına rağmen yanında kalıp bunlara katlanmanı izledi, öyle mi?"

"Evet," dedi Ada omzuna yaslanırken. "Bana bundan daha büyük bir ceza veremezdi doğrusu."

"Senin öldüğünü mü düşünüyor şimdi?"

"Hiçbir insan o demirleri kıramazdı."

"Demirleri mi kırdın? Zindanın demirlerini?"

Ada burnunu çekerken yanağını kaşıdı. Dawson elini tutup yanağından çekti. Ada yüzünü buruşturdu. "Aslında yerinden söktüm," dedi. Dawson ona bakmaya devam ederken

kaşlarını çattı. "Bana bunun imkânsız bir şey olduğunu söyleme. Çünkü yaptım."

"Yapmışsın, evet," dedi Dawson boğazını temizleyerek.

"Ateşten dolayı gevşemiş olabilirler, değil mi?"

"Yıkılacak kadar değil. Güçlü olmanı düşünüp kaygılanacak değiliz. Bu işimize yarar. Kontrol etmeyi de zamanla öğrenirsin." Dudağını ısırırken ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Dışarıyı kontrol ettikten sonra Ada'nın yanına geri döndü. "Kraliçe ve Cellât'ı geldiğinde oraya gideceğiz."

"Kime yardım edeceğiz peki? Dionne'a mı, Kaiser'a mı? İki taraf için de bir şey yapmak istemiyorum."

"Biraz karışık bir durum," dedi Dawson çenesini kaşırken. "Kaiser oldukça tedirgin olacak ama aynı zamanda bir o kadar da dikkatli davranacaktır. Bu yüzden onu kaçırmak yerine orada öldürmemiz gerekebilir."

"Kritik bir zamanda Aleutları yönetimsiz bırakamayız. Yönetimdeki Kaiser olsa bile."

"Farkındayım. Bu yüzden Kaiser'ın öldüğünden kimsenin haberi olmayacak. En azından savaş bitene kadar. Kurtları Stone yönetebilir. Bunu yüzyıllardır yapıyor."

Ada yanaklarını kurularken başını salladı. "Olayı gidişatına bırakalım. Ne olacaksa olsun," dedi omuz silkerek. *Kim ölecekse ölsün.*

Dawson küçük pencerenin kenarından ayrılmadan arkasına baktığında Ada'yı gözlerini kapamış dinlenirken gördü. Sırtını duvara yaslamıyordu. Bacaklarını kendine doğru çekmiş, yanağını dizlerine yaslamıştı. Pantolonunun parçasıyla oynadığından onun uyumadığını anlamıştı.

Yanına gidip yavaşça eğildiğinde Ada gözlerini araladı. Dawson hâlâ isle kaplı olan yüzüne dokundu. "Uyumanı isterdim ama biliyorsun..." dedi eliyle belli belirsiz arkasını işaret ederken.

Ada gözlerini pencereye doğru kaydırdı. "Oradaki bir dürbün mü?" Dawson başını sallayınca Ada güldü. "Bu sana hakaret değil mi? Dürbünden daha iyi görebilirsin."

"Gel," dedi Dawson onu elinden tutarak kaldırırken. Ada'yı dürbünün yanına getirip işaret etti. "Bak hadi," dedi.

Ada hafifçe eğilip sabit olmasına rağmen dürbünü tuttu ve ormanı gösteren merceklere bakarken gözlerini kıstı. Isı duyarlı teknolojik bir dürbündü, zaten daha azını beklemesi tuhaf olurdu. "Sınırın yakınından geçtim ama bu kadar kişi olduğunu anlamadım."

"Gördüklerin buradaki kurtların yarısı. İlk öncüler."

"Mutlak ölecekler yani."

"Öyle de denebilir," dedi Dawson. İkisi de o an arkadaşlarının sınırda olduğunu hatırladı. Dawson iç geçirip duvara yaslandı. "Kaiser'ın sana hiçbir şey söylemediğine emin misin? Ya da diğer yönetimdekilerin."

"Ne gibi bir şey?" dedi Ada doğrulurken. Dirseğinin yukarısındaki yaraya baktığında yaranın güneş yanığı gibi göründüğünü fark etti. Ciddi bir güneş yanığıydı fakat yine de en kötüsünden daha iyiydi.

"Sence ölmediğimi biliyor mu?" dedi Dawson.

"Buna inanmak güç. Bence senin öldüğüne eminler. Sadece sadakatimden şüphe duydular."

"Neden?"

"Çünkü sana nasıl işkence ettiğimi anlattım ve onlara yüzülmüş derini götürdüm. Olanları anlatırken rengimin bir kere bile siyaha dönmediğinden eminim. Kaiser haftalarca o deriye bakıp durdu. Sonra..." Bir an için konuşamadan gözlerini kaçırdı. O günleri hatırlamaktan da konuşmaktan da hoşlanmıyordu. "Sonra bana ilk görevimi verdi. Senin derini bir defter yaprağına sabitleyip olanları yazmamı istedi."

"Yaptın mı?"

"Yaptım," dedi Ada hızlıca. Duvar dibine oturup bacaklarını çaprazladı ve gereksiz yere botlarının bağcıklarını tekrar bağladı. Artık kayıtların böyle tutulmadığını ikisi de biliyordu. Defterlere deri parçası gibi kanıtlar yerleştirmek Dawson'ın zamanından bile öncesinde kalmıştı. "Ondan sonra Kaiser bana gelip istersem unvanını alabileceğimi, bunu hak ettiğimi söyledi."

"Hak etmiştin de."

"Etmedim. Hepsi oyundu. Güçlü olduğumu söyleyip duruyordum ama içten içe karanlık odama kapanıp sızlanıyordum."

"Herkesin kendine ait karanlık odası vardır."

Ada başını kaldırıp ona baktı. Tam önünde duruyordu. "Senin karanlık odaya çok ihtiyacın olmuyordur."

"Ben yıkılmaz bir kale değilim, Ada. Elbette ihtiyacım oluyor. Ama artık eskisinden daha az."

"Senin bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşünemiyorum."

"Sana ihtiyacım var ya," dedi başını eğerek. Ada ona bakıp gülümsedi ve bu sefer daha farklı sebeplerden dolayı gözlerini kaçırdı. Dawson eğilip alnını öptükten sonra pencerenin yanına geri döndü. "Kavga başlamak üzere. Çok geçmeden birkaç onluk grup Aleut'a çekilip Remusları peşinden sürükleyecektir."

"Aleut'ta çok fazla eşya yok. Duvar da taş ama buna rağmen alevler hiç sönmüyor."

"Ateş gerçek değil," dedi Dawson eğilip dürbünden bakarken.

"Sırtım eridi, Dawson. İnan bana, oldukça gerçekti."

"Gerçek değil derken doğal olmayı kastetmiştim, Tüysüz." Dürbünün sabitleme vidasını gevşetip eline aldı ve daha yüksekten bakmaya başladı. "Eski kömür ocağını kullanarak büyüyle oluşturuldu. Bu eski çağlardan kalma bir stratejidir. Unutulmaya yüz tutmuş bir şey."

"O zaman Remuslar buna inanmayacaktır."

"Yine de Aleutlar binaya girdiğinde peşlerinden gideceker. Savaş bunu gerektirir."

"Kaiser'ın büyü düşmanlığına ne oldu?" diye söylendi ayağa kalkarken. Dawson'ın yanına gidip duvara yaslandı. Tahminine göre bir saat daha burada kalacaklardı. Yani aklındakileri sormak için vakitleri vardı. "Sahiden, Kaiser'ın bu düşmanlığı neye dayanıyor?"

"Tarih dersini sonraya sakla."

"Hadi ama. Sen yetenekli bir prenssin. Ormanı kontrol ederken anlat işte."

"Ben prens falan değilim. Hiç savaşçı bir havası yok."

Ada gülümserken kollarını bağladı. "Irkını inkâr etmekten değil itirazın. Süslü kıyafetler giyerek bir masanın ucuna oturmak ve görkemli davetlere katılmak istemiyorsun."

"Onun gibi bir şey."

"Bence Arthur oldukça havalıydı," dedi Ada, bir an için boşluğa bakarak anılarına yolculuk ederken. Dawson ona anlamadan baktı. Arthur diye birini tanımadığına fazlasıyla emindi. "Hani efsane olan," diye açıklamaya çalıştı Ada. "Merlin? Lancelot? Bilmiyor musun?"

"İnsan efsaneleriyle ilgilenmiyorum. Kusura bakma." Dawson dürbünden son kez baktıktan sonra tekrar yerine oturttu. "Kaiser'ınki pek bilinen bir hikâye değildir. Bu yüzden Peratha'yla bu konuda konuşma. Kaiser, Stone'un yaşlarındayken kardeşi Olivier liderdi. Babalarını birlikte indirip yönetime geçmişlerdi. Büyük kardeş olarak Olivier'ın daha fazla söz hakkı vardı ve o zaman ortak yönetim anlayışı pek de gelişmiş değildi. Kaiser kardeşinin naibi olmuştu."

"Hayal etmesi güç," dedi Ada sessizce.

"Öyle ama birbirlerine aşırı sadıktılar. Bu yüzden ne Kaiser onu kıskanır ne de Olivier onu kendinden daha küçük görürdü. Sadece insanlarının gözünde bir otoriteyi simgelemesi için Olivier daha üst konumda görünüyordu. Olivier lider olmasının ardından gerçek ruh eşiyle evlendi. Aleut'ta tam anlamıyla bir şölen düzenleyip günlerce kutlamışlar. Yıllar geçerken

Olivier'ın hâlâ tek bir çocuğu bile yoktu. Bu büyük bir sorundu, çünkü Olivier isim töreniyle evlenmişti. Karısından ayrılamaz ya da başka bir kadınla -çocuk için bile olsa- beraber olamazdı. Bu kurtların tüm doğasına aykırı olurdu. Ayrıca bir lider kurallara uymuyorsa halkından ne beklenirdi ki? Aleut'a büyücüler ve şifacılar girip çıkmaya başlamıştı. Kadının kısır olduğunu anladıklarında ve bunu Olivier'a söylediklerinde beş büyücü, iki şifacı ve kâhin idam edildi."

"Bu çok saçma," dedi Ada hararetle. Büyücülerden hiç hoşlanmasa da aklına önce Felicia gelmişti. Murat'ın onu korumak istediği önyargılar ve tehlikeler bunlardı.

"Elbette ki saçma. Olivier'a tamamen çaresiz olduklarını söylemek onların şanssızlığıydı. Neyse," derken Ada'nın elini tuttu ve parmaklarını parmakları arasından geçirdi. "Olivier büyüyle bile çocuğunun olmayacağını anlayınca yapması gereken tek şeyi yaptı."

"Gizlice karısını mı öldürdü?" dedi Ada başını kaldırırken. Kendini ejderhaların ve zırhlı şövalyelerin olduğu bir masalı dinleyen bir çocuk gibi hissediyordu. Üstelik Dawson'ın cüssesi yanında onun kolunun altına sığınmışken.

Dawson gülüp onun dudaklarını kısaca öptü. "Hayır," dedi. "Karısına âşıktı. Bu yüzden liderliği Kaiser'a bırakıp İspanya'daki Aleut bölgesini yönetmek için ayrıldı. Sanırım hâlâ orada."

"Sahiden âşıkmış."

"Öyle," dedi Dawson mırıldanarak. Burnunu Ada'nın saçlarında dolaştırırken yanık kokusu aldı ama bu nedense hoşuna gitmişti. Elbette canının acıması haricinde. Bu ona Ada'nın ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyordu. Savaşa girişmek üzere burada oturmuş, ona gerçek bir masal anlatıyor olabilirdi ama şu anda daha keyif alacağı bir şey yapamazdı.

"Olivier liderliği Kaiser'a verirken tek bir şart öne sürdü. O da Kaiser'ın çocuk sahibi olmadan asla ruh eşiyle isim töreni yapmamasıydı. Kendi başına gelenin ona da olmasını istemiyordu.

Eğer öyle olursa soylarının tükeneceğini biliyordu. Kaiser tamamen politik bir karar alarak Deanna'yla evlendi. İkisi de birbirine âşık değildi fakat güzel ve saygılı bir birliktelikleri vardı. Peratha'nın iki erkek kardeşi Deanna'nın çocukları. İki çocuğu olduktan sonra Kaiser, Deanna'dan ayrıldı. Taraflar bundan memnun olmuş gibiydi, çünkü Deanna hemen ortadan kayboldu. Kaiser'sa gerçek ruh eşiyle, Peratha'nın annesiyle evlendi."

"Ametis mi?"

"Onu birkaç defa gördüm ama çocuk halimle bile ne kadar güzel göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Kaiser'la ikisi yüzyılın çifti olmuştu."

Ada yüzünü buruşturdu. "Kaiser'ı âşıkken düşünemiyorum," dedi.

"Herkes kötü doğmaz," dedi Dawson parmağını Ada'nın isli burnunda kaydırdı ve hikâyesine devam etti. "Çok geçmeden Ametis'in hamile kaldığı duyurulduğunda Olivier ve eşi İspanya'dan gelmiş ve kutlamalar yapılmış. Dört ay sonra Peratha'nın kız kardeşi doğmuş ve çok genç yaşta da öldürülmüş. Bu başka bir zamanın hikâyesi. Kız altı yaşlarındayken Ametis yeniden hamile kaldı ve Peratha'nın doğumu dolunaya denk geldi. Tahmin edersin ki bu Ametis için hiç de iyi olmadı. Ya dönüşüp bebeğini kaybetme riskine girecekti -ki kurt formunda doğum yapmak bebeği boğabilirdi- ya da dönüşmeyip bebeği insan halinde doğuracaktı."

"Ametis ikincisini seçti, değil mi?" dedi Ada ürpererek.

Dawson başıyla onayladı. "Doğum yaptı ve bebeğini sağlıklı bir şekilde dünyaya getirdi. Asıl her şey ondan sonra başladı." Ada başını Dawson'ın omzuna yaslamış, ona bakarken hafifçe gülümsedi. Dawson kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Harika bir masal anlatıcısı olurdun."

Dawson onun çenesini tutup kendine doğru çekti. Dudaklarını acele etmeden, yavaşça öptü. "Hâlâ olabilirim," derken sesi vaat doluydu.

Ada çocuklarının olma düşüncesini şimdilik gönülsüzce geri itti. "Devam et," dedi.

"Ametis'in doğumdan sonra dönüşmesi bekleniyordu ama doğum o kadar uzun sürmüştü ki dolunayın kışkırtıcı etkisi çoktan sönmüştü. Ametis dönüşecek gücü kendinde bulamadı ve birkaç sefer hariç yatağından hiç çıkamadı. Kaiser onun bir dahaki dolunayda iyi olacağını biliyordu. Çünkü o zaman dolunay onu etkisi altına alıp dönüşümünü sağlayacak ve iyileştirecekti. Bir dolunay geçti, sonra diğeri, bir diğeri... Ama hiçbiri Ametis'i dönüştürmedi. Aksine onu daha da güçten düşürdü."

"Bu yıkıcı bir şey," dedi Ada, birbirine geçmiş elleri üzerinden başparmağıyla Dawson'ın elini okşarken. "Sonra ne oldu?"

"Kaiser, büyücü ve şifacılardan yardım istedi. Hepsi gelip Ametis'i inceledi. Ona iksirler sundu ama hiçbiri işe yaramadı. Bir yıl sonra Ametis, Peratha'yla uyumak istediği gece ölüverdi. Öylece, uykuya dalar gibi."

"Kaiser bu yüzden Peratha'yı el üstünde tutuyor, değil mi?"

"Hiç şüphe yok. Geçen bir yıl sonrasında Kaiser öğrendi ki aslında Ametis büyücüler tarafından iyileştirilebilirdi. Ama unuttuğu bir şey vardı; büyücüler, şifacılar ve kâhinler az ve birbirlerine bağlıdırlar. Çok ama çok kin tutarlar, asla unutmazlar. Onlar uzun yıllar önce Olivier'ın yaptığı haksız katliamın intikamını aldılar. Kaiser o günden sonra Olivier'ın Aleut'a girmesini yasakladı."

"Kaiser için üzüleceğimi hiç sanmazdım," dedi Ada, hikâyenin bittiğini anladığında. "Bunların hangi kısmını çok az kişi biliyor peki?"

"Kaiser, büyücülerin bilerek faydasız iksirler sunduğunu sakladı. Otoritesini korumak için bunun sır olarak kalmasını sağladı."

"Sen nasıl öğrendin?" Dawson tek kaşını kaldırınca Ada güldü. "Peki, sormadım say. Gizli şeylerden konu açılmışken

bana buradan uzakta geçen iki yılını anlatmak ister misin? Bunun için zamanımız var."

"Ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Çoğunlukla dövmeleri etkisiz kılmak için uğraştık. Nasıl bir şey olduğunu kendi yaşadıklarından az çok tahmin edebilirsin. Onun haricinde Lavina'nın bir grupla başı derde girdi. Tuhaf bir durumdu aslında," dedi o zamanları hatırlarken. "Radikal aynı zamanda karmaşık bir gruptu. Ekiplerine yeni katılan biri fazla hevesli çıktı. Lavina'ya saldırmayı denemiş."

Ada kolunu kaşırken Lavina'ya saldırabilecek kadar akılsız olan kişinin kim olduğunu merak etti. "Derdi neymiş?"

"Karşılaşmadık bile. İsmini bırak, cinsiyeti hakkında bile bir fikrim yok. Lavina yüzünü görmemiş, sesini duymamış. İçinde bulunduğu gruptan birinin ona Teus diye seslendiğini duymuş. Ama bunun unvan olabileceğini düşünüyoruz. Teus, düşman demek."

"Bu biraz ürkütücü."

"Garip ve ben çok az şey için bunu söylerim. Kurtlara, büyücülere, doğaüstü her şeye savaş açtıklarından bahsettiler."

"Kendisi ne peki? İnsan mı?"

"Kurt. Bir Remus. Ama hem Aleutları hem de Remusları avlıyor. Sadece onlarla da kalmayıp büyücülere saldırıyor. Belki de delidir. Kim bilir? Sonuç olarak grupları hakkında biraz araştırma yaptım. Tıpkı yeni üyeleri gibi onlar da her şeyle ilgileniyor. Tüm doğaüstü olayların odak noktasındalar. Köklü olduklarına eminim ama şimdiye kadar bir şekilde kendilerini gizli tutmayı başarmışlar. Sözüme güven, ileride başımıza bela olacaklar."

Dawson anlatacaklarını bitirdiğinde saatini kontrol etti. Zamanın geldiğini daha dürbünden bakmadan önce anlamıştı. Yanında taşıdığı araç gereçleri doldurduğu çantayı açtı. "Yola çıksak iyi olur. Bir süreliğine iki ayaklı kal. Diğer Av Dönencelerinde yaptığın gibi. Bunları alabilirsin." Ada'ya üç tane

küçük, bir tane büyük bıçak verdi. "Küçükleri kullanabiliyorsun, değil mi?"

"Bana hakaret etme," dedi Ada onları elinden alırken. Bıçakları üzerine yerleştirirken gözü çantadan sarkan şeye takıldı. "Kırbaç mı o? Kullanabilir miyim?"

"Şimdi değil. Yeterince pratik yapmadan böyle bir ortamda kullanırsan ya kendini yaralarsın ya da sana karşı kullanılmasına sebep olursun." Dawson çantanın fermuarını çekip duvar kenarına bıraktıktan sonra Ada'ya baktı. "Yapılacaklar listesine kırbacı da ekleyelim. Sana nasıl kontrol edebileceğini öğretirim."

"Harika." Kuleden indiklerinde Ada, Dawson'ı takip ederken bir yandan da üzerine fazla bol gelen gömleğin uç kısımlarını pantolonun beline sıkıştırıyordu. Kavga sırasında hareketlerine mani olmasını istemiyordu. "Herkesin kurt formuna dönmesi ne kadar sürer?"

"Çok değil. Dönüşmen gerektiği zamanı bileceksin."

"Kaiser yıllar boyu ona yalan söyleyen birini yanında tuttuğunu kabullenmek istemeyecektir. Yanındaki kibirli beşli de. O yüzden diyorum ki..." Kaygan bir şeye basınca yüzünü buruşturdu. "Sanırım kar hayvan kakalarını dondurmuyor."

Dawson yürümeye devam ederken güldü. "Tazedir. Şansına."

"Her zamanki gibi," dedi Ada. Ayakkabısının tabanını bulduğu kiri kütüğe sıyırıp koşarak Dawson'a yetişti. "Neyse, diyorum ki ortaya çıkarsam Kaiser *bana yıllardır ihanet ediyordun, seni ölmen için zindana kapattım ve ateşi körüklemeyi ihmal ettim,* diyemez. Kavganın durulmasını bekler. Onu iki... hayır üç kere şaşırtabiliriz. Sen ortaya çıkarsın ve benim ala kurt olduğumu öğrenir."

"Tehlikeli ve fazla şansa bağlı bir plan, Tüysüz. Ayrıca Kaiser elbette seni öldürmek istediğini rahatça kabullenir. Sadece ihanetini yıllardır saklamayı başardığının zannedilmesine katlanamayacaktır."

"Kaiser'ı şaşırtabilirim, Dawson. Ayrıca değer verdiğim herkes sınırda. Thomas bile. Aklı hâlâ karışık ve bundan biz sorumluyuz. Kendisini savunamaz bir halde."

Dawson gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Ben uzun bir süre hâlâ oraya yaklaşamam. Dionne'un gelmesini bekleyeceğim. Kaiser'ı bir tek o zaman alt edebilirim. Başın derde girerse ne yapacağını biliyorsun."

"Düğmeyi açacağım."

"Doğru. Düğmeyi aç. Bırak herkes senin kime ait olduğunu görsün. Ben seni savunmak için orada olacağım ve onların tereddüt etmesine yol açacak."

"Bunları konuştuk. Hepsini hatırlıyorum, merak etme."

"O zaman git," dedi Dawson bir adım geri çekilerek. Sanki bunu kendini iterek zorla yapmıştı.

Aynı şeyi Ada da yapıp birkaç adım uzaklaştı. Daha fazla konuşmalarının ya da orada durmalarının sadece oyalanmadan ibaret olacağını bildiklerinden ayrıldılar. Ada arkasını dönüp koşmaya başladı. Evi bildiği, her köşesini ve ağacını ezberlediği ormandan geçerken eskisi kadar korkmadığını düşündü. Şimdiye kadar hiç yapmadığı kadar tehlikeli bir şeye girişiyor olabilirdi fakat aynı zamanda hiç bu kadar umutlu da olmamıştı.

Sınıra vardığında her yer birbirine girmişti. Ne Kaiser'ı ne de arkadaşlarını görebiliyordu. Eğer biraz acemi olsa kimin hangi taraf için savaştığını bile ayırt edemezdi. Kurt halinde aşırı hızlı ve ölümcüldüler.

Ada onların arasına katılmanın akılsızca olacağını biliyordu. Zaten genelde yaptığı şey Kaiser'ın yanında durmak, onun etrafına hükmetmesini izlemekten ibaret oluyordu. Yoluna çıkan birkaç acemi kurdu da alt edebiliyordu. Hiçbir zaman kolay olmuyordu ama bir şekilde başarıyordu.

Ada bir ağaca tırmanırken on metre kadar ötesinden koşturarak geçen bir Remus'un iki Aleut tarafından parçalanmasını izledi. Nispeten düz bir dal bulduğunda oturup ayaklarını iki

farklı dala koyarak destek aldı. Pantolonunun bel kısmına sıkıştırdığı bıçağı çıkarıp ucu arkasına bakacak şekilde sımsıkı tuttu.

Dikkatini çeken ilk kavga bir Azü'yle Vede'ninki olmuştu. İç içe geçmiş karanlık ve aydınlık. Ama aslında tam tersiydi. Ada gülümserken başını salladı. "Hiçbir zaman daha aşağısını kabul etmezsin."

Gavin önce Azü'ye dişlerini geçirip çekiştirdi. Avını parçalayan köpek balığı gibi çenesini kenetlemiş başını vahşice sağa sola sallıyordu. Zehriyle birleşince Azü'nün o yaradan kurtulmasına imkân yoktu. Gavin işini bitirdiğinde başını kaldırıp duyduğu sese doğru baktı. Ada gülümseyip başparmağını kaldırdı. Aralarında bir hayli mesafe olsa da Gavin'in onu görebildiğinden emindi.

Planın işlemeye başladığını, hissettiği enerjiyle anladı. Aleutlar birden binaya koşmaya başladı ve Remuslar olayı tam olarak yanlış anlayıp peşlerinden gitti. Yanan binaya giren Aleutlar tünellere girip ormanın diğer tarafına giderken, Remuslar içinde hapsoluyordu. Ada onların yeteri kadar hızlı olamadıklarına emindi. Ne de olsa binayı Aleutlar kadar iyi tanımıyorlardı. Bir kaçının Aleutları takip edip tünelleri bulacağına emindi yine de.

"Yalancı bir kuş buldum."

Ada yutkunup dudaklarını ısırdı ve omuzlarını dikleştirerek gözlerini aşağıya indirdi. Kaiser yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle duruyordu. Etrafında sürüp giden kavga onun için anlamsızdı. Sürekli yaşadığı bir Av Dönencesi olduğunu zannediyordu. Ada ona ne kadar yanıldığını göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Benim küçük piyonum sonunda dönüştü demek. Üzerinde büyü var. Kendi kokunu bile alamıyorum."

Ada dönüştüğünü nasıl anladığını sorup tuzağına düşmedi. Yangından kurtulduğu ya da kokusundaki farklılık yüzünden Kaiser şüphelenmiş görünüyordu. Ada duruşunu düzelterek

gerekirse atlayabileceği bir konuma geldi. "Çünkü ben zekiyim, sen kibirli," dedi Ada.

"Bu fare ne zaman dönüşmüş?" diye burnundan soludu Karmen, insan halini alırken.

"Selam Karmen," dedi Ada. Omzunu ağaca yaslayıp ona el salladı. "Zindanlardayken beni bayıltan darbeyi senin indirdiğini biliyorum. Bu yüzden, *tatlım,* "dedi onun İspanyol aksanını taklit ederek. "İlk önce seni öldüreceğim."

Karmen hırlayıp uzayan ve daha da güçlenen elleriyle ağacı salladı. "Yukarıdan konuşmak çok basit geliyor herhalde. Aşağıya in de... Ah, ya da ben geleyim."

"Bekle," dedi Kaiser, Ada'dan gözlerini ayırmadan kolunu onun önüne uzatarak. Karmen uysal bir canavar gibi sahibinin söylediğini dinlese de vahşi gözleri Ada'yı çoktan parçalamaya başlamıştı. Zihninde kendine bir zafer anı yaşatıyordu. "Savaşta kendi içimizde kavga etmemiz itibarımı zedeler. Tarih kitaplarına geçecek ve yaşlıların alay konusuna dönüşecek bir şey yaşanmasına müsaade edemem," dedi Kaiser.

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm," dedi Ada kendine mani olamadan gülerken. "Beni yanında tutman mide bulandırıcı bir ceza olabilirdi, Kaiser. Ama bunun benim için de faydaları oldu. Seni ölümcül derecede iyi tanımak gibi."

"Senin bir bok bildiğin yok, küçük," dedi Kaiser yine o buz gibi sakinliğiyle. "Kurda dönüş, Karmen. Farenin bir yere gittiği yok," deyip oradan uzaklaştı.

Karmen yüzünü çevreleyen siyah, küt saçları ve buz mavisi gözleriyle öfkelendiğinde tam anlamıyla korkutucu görünüyordu. "Bir yere kaybolma," dedi ona öpücük yollayarak.

"Tam arkanda olacağım," diye söz verdi Ada.

Sınırdaki kalabalık azalırken Ada artık asıl kavganın başlayacağını fark etti. Dionne ve Creon'u görmekten çok hissetmişti. Sonra dört kişiyi kurtların arasında yürürken gördü. Etrafındaki kurtlar onlar yürüdükçe sis gibi dalgalanıp aralanıyordu.

Ada onların neden dönüşmediğini anlamamıştı ama bu girişin daha etkili olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Onlar yaklaşırken Stone ve Peratha, Kaiser'ın iki yanında doğrulup insan şeklini aldılar. İkisinin de pelerinlerinin aynı olması gerekiyordu ama Stone'unkinin daha göz alıcı olduğunu fark edebiliyordu. Belki tarafsız soyundan ya da daha güçlü olduğundandı.

"Evini ateşe vermek tam da sana uygun bir hareketti," dedi Dionne ellerini önünde birleştirirken. "Kurtlarımı yakmak hoşuna gitti mi?"

Kaiser omzunun üstünden ağaçlara doğru baktı, sonra Dionne'a dönüp konuşmaya başladı fakat Ada biliyordu ki ilk cümle kendine hitabendi. "Ateşi severim ben. Zayıflık bazen en güçlü silahın olabilir."

Konuşmalar devam ederken Creon gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Bir noktaya bakıp gözlerini kıstıktan sonra başını ağaçlara çevirdi ve gözleri Ada'yı buldu. Ada destek aldığı dalı sıkıca tuttu. Burada olduğunu bilmesine imkân yoktu... Öyle değil mi? Bakış açısına göre dalların onu sakladığına emindi ama o sanki Ada'nın ağaçlarda olduğunu biliyormuş gibi gözleriyle aramıştı.

Ada derin bir nefes aldı ve içinde oluşan duyguyu zorlukla bastırdı. Bir çekim çağrısı olduğunu biliyordu. Aşağıya atlayıp Remuslar adına savaşmak yapacağı en büyük aptallık olurdu ama onun yapmak istediği buydu. Bunu Creon mu yaptırıyordu yoksa Ada, Creon'un duygularını emdiği için mi böyle hissediyordu emin değildi.

Başını sallayıp önüne baktı ve derin nefesler almaya başladı. Kafasındaki düşünceler önce yatıştı, sonra tamamen yok oldu.

"Bunu sıradan bir Av Dönencesi olarak tutmak senin elinde," dedi Tia, Dionne'dan sözü alarak. "Eğer bize istediğimizi verirsen daha fazla kaybın önüne geçebiliriz."

"İstediğinizi size verirsem savaşta kaybedeceğimden daha büyük bir zarara uğrarım," dedi Kaiser. Dilini dişlerinde dolaştırıp gülümsedi. "Yani buyurun, savaşalım. Ne zamandır gerçek bir kavga görmemiştim."

İlk hareket eden Creon oldu. Kıyafetleri parçalandı ve... Ada'nın gördüğü en büyük kurda dönüştü. Neredeyse ağaçtan düşecekti. Arkasındaki dala yaslanıp üzerindeki bıçaktan bir tanesini daha çekti ve kuruyan dudaklarını ıslatarak sınıra iyice yaklaşan Creon'u izledi.

Hemen sonra Peratha da dönüştü ve Creon'a saldırdı. Ada'nın görebildiği son net görüntü buydu. Ondan sonra her şey birbirine girdi.

"Tüm kavgayı oradan mı izleyeceksin?"

Ada başını eğdiğinde tuttuğu nefesini bıraktı. "Herkesin iyi olduğunu söyle." Beklediğinden daha kolay ve zarif bir şekilde aşağıya atlayıp hafifçe kırdığı dizlerini düzeltti.

"Birkaç kişiyi kaybettik ama çoğu Remus tuzağa düştü," dedi Hilary.

Vakit kaybetmeden yürümeye başladığında Ada'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Başından beri gitmesi gereken yere yönelmişti. Ada esas saldırılar başlamadan önce kavganın durumunu görmek istemişti. Arkadaşlarını sandığı kadar büyük bir tehdit altında bulmamak biraz yatışmasını sağlamıştı.

Stone, Kaiser'ın yanına yaklaşırken adımlarını normalden daha hızlı atıyordu. Danışmanlarından Karmen ve Frank bir an olsun liderlerini yalnız bırakmıyordu. Bu suikast planı yaparken göze aldıkları bir tehditti. Stone pelerinini birkaç metre geride bırakmış, sadece kot pantolonunu giymişti. Aceleyle birkaç düğmesini iliklemekten de fazlasını yapmamıştı. Karmen'in gözlerinin aç bir şekilde vücudunda gezindiğini fark ettiğinde mide bulantısının yüzüne yansıdığına emin oldu. Stone'un bir kadını sadece hoş bulmasının üstünden bile yüzyıllar geçmişti. Karmen'in hiçbir şansı yoktu.

"İnsan avcılardan bir grup bölgeye yaklaşıyor," dedi Stone, Kaiser'a. "Gereken önlemleri almıştık, fakat bu beklediğimiz bir sorundu. Ayrıca yangının tahmin edemediğimiz birkaç sonucu oldu. Bir süreliğine alandan geri çekilmen uygun olacaktır."

"Avcı sorununu Remusların halletmesini beklemeyin," dedi Kaiser, Aleut'a doğru yürümeye başladığında. "Büyük bir ihtimal öldürürler. Yılın bu zamanı yeterince dikkat çekiyoruz zaten. Daha fazla meraklı gözlemciye ihtiyacımız yok."

Kaiser'ın hemen arkasından yürüyen Karmen ve Frank sessiz kalarak konuşmayı dinliyorlardı. Creon'la olan kavgasından sıyrılan Peratha dönüşüm geçirdi. Konuşmamak için ellerini yumruk yapmıştı. Titreyen çenesini kontrol altında tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Babasının nereye gittiğini gördüğünde daha fazla duramadı. Çıplak ayaklarıyla koşarken, "Baba!" diye seslendi.

"Şimdi olmaz," dedi Kaiser ona bakmadan yürümeye devam ederken.

Kurtların bir kısmı kavgayı daha yabani bölgeye çekerken Aleut'un çevresi durgunlaşmıştı. Bölgede insanların olduğunu haber almak onları sakinleştirmişe benziyordu fakat Stone'un verdiği haber bir yalandan ibaretti. Yine de bu kurtları istediği pozisyona getirmişti. Hiç değilse bir saatliğine ormanın biraz olsun durgunlaşmasına ihtiyaçları vardı.

Peratha koşarak yanlarına geldi ve Kaiser'ın önüne geçti. "Baba..."

"Neyin var?" dedi Kaiser mecburen duraksayarak. Diğerlerine başıyla ilerlemelerini işaret edince kızıyla yalnız kaldı. "Neden ağlıyorsun?"

"Ben..." deyip derin bir nefes aldı. Ona kaçmasını mı söyleyecekti? Ya da arkadaşlarının onu bir ölüm tuzağına çektiğini? İki yıllık planı mı yoksa babasını mı feda edecekti? Bu tereddüdünden dolayı arkadaşlarının büyük tepkisiyle karşılaşabilirdi fakat Kaiser her ne kadar Peratha'ya sert davransa da buna

rağmen en iyi davrandığı yine kendisiydi. Yaptığı tüm kötülükleri unutamamanın yanında iyiliklerini de göz ardı edemiyordu. Peratha annesinin nasıl öldüğünü öğrendiğinden beri kendini bu yüzden sorumlu hissederken Kaiser bir kez olsun kızını suçlamamış ya da bunu ona hissettirmemişti. Hem kızına olan sevgisinden hem de Ametis'in anısına duyduğu saygıdan dolayı Peratha'ya olabileceği en iyi baba figürünü sunmuştu. Başarısız olduğunu içten içe fark etse bile. "Özür dilerim," dedi Peratha mırıldanarak.

Kaiser omzunun üzerinden arkasına baktığında Creon'un iyi durumda olduğunu gördü. Peratha'yla kavgaya girişse bile ikisi de bundan yara almamıştı. Normal bir zamanda Kaiser böyle bir şeyi kabullenemezdi ve kızının da bu yüzden üzgün olduğunu tahmin etti. "Av Dönencesi hâlâ devam ediyor. Beni gururlandır." Peratha'nın alnını öpüp onu orada ağlarken bıraktı ve biraz ötede ilerleyen Stone, Karmen ve Frank'e katıldı. "Yangının güney kanadına ulaşmasını engellediniz mi?"

"Yangın kontrol altındaydı," dedi Stone. "Tuzak gerçekleştikten sonra söndürdük. Güney kanadı tamamen temiz. Kuzey kavrulmuş durumda. Muhtemelen yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekecek."

"Sorun değil." Kaiser bundan daha büyük bir sorun beklemişti doğrusu. Kuzeyin mahvolacağını hesaba katmış, bunu göze almıştı. Stone'un açtığı kapıdan içeri girdi. Burası eskiden kullanılan mahzenlerden biriydi. Duvarlardaki kırık dökük tahta raflar haricinde tamamen boştu. Alçak kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kalmışlardı. Kaiser'ın buraya girişlerini sorgulamamasının tek sebebi Gavin'in her saldırı ya da Av Dönencesi'nde farklı bir yeri üs haline getirmesiydi. Remuslara asla bir standart vermez, her saldırıda farklı bir yol izlerdi. Kaiser'ın Gavin'i uzun zamandır olduğu pozisyonda tutmasının sebeplerinden biri de buydu. "İnsan avcılar nasıl birden ortaya çıktı? Ormanın etrafına korumalar koyduğunuzu

zannediyordum. Bu nasıl..." Hissettiği enerjiyle üzerindeki tüm sakinlik anlık bir öfkenin altına gömüldü. "Bugün benim için tam bir hediye."

"Hediye olduğumu bilseydim daha önce gelirdim," dedi Dawson. Elleri cebinde duvara yaslanmıştı.

Kaiser kendi evinde gördüğü bu rahatlıktan her zaman rahatsızlık duymuştu. Onun önüne çıkan herkesin duruşuna çekidüzen vermesini beklerdi. Diğer yandan ölü sandığı bir adamla karşılaşma şansını her gün elde etmiyordu. Kafasındaki taşlar yavaşça yerine oturuyordu.

Ada gündelik bir şekilde mahzenin diğer kapısından girdiğinde Karmen hırlamaktan geri durmadı. "Neler oluyor böyle?" dedi Frank içerdeki kalabalık artarken.

"Ortalık karışıyor," dedi Deborah dilini dişlerinin üzerinde dolaştırarak. Bu anı sonsuza kadar kafasına kazımak, canı her sıkıldığında anmak istiyordu. "*Sen bunu yapmış olamazsın* kısmını atlayabilir miyiz? Normalde favori bölümümdür ama şimdilik vaktimiz yok."

"Sizi hain sıçanlar," dedi Kaiser hırlayarak kendi etrafında dönerken. Gözlerini kısıp Ada'ya odaklandı. "Demek herkesi kandırdın, öyle mi? Aslında beni de kandırdın. Ama sadece bir noktada." Bu sefer gözleri Dawson'ı buldu. "Öldüğünü düşünmüştüm. Belki de insan çok istediği bir şey yalan da olsa gerçekleştiğinde aptal gibi inanmak istiyor. Bu yalanı kendi dişlerimle gerçekleştirmek zorundayım."

"Bol şans," dedi Dawson başını hafifçe öne eğerek. İki asırdan fazla zamandır beklediği intikam şansını Kaiser bile elinden alamazdı.

"O zaman siz ne yapacaksanız halledin. Ben bir ara uğrarım," dedi Stone elini kapı koluna götürürken.

Kaiser'ın o anki öfkesi elle tutulur kadar gerçekti. "Ve sen de, öyle mi?" dedi. Bir an gözleri sarı ışıkla parladı. "Ve kızım

da, öyle mi?!" diye bağırdı ne olduğunu fark ederek. Peratha'nın son hali artık daha anlamlı gelmişti ona.

Stone ona yaklaştı. Boyu Kaiser'dan on santim daha uzundu ve o tüm açıklığıyla karşısına dikilince bu fark tamamen belli oldu. "Ben ne sıradan bir Azü, ne de basit bir Aleut'um. Ben tarafsızım. Lucian'ın soyundan gelen bir tarafsız."

Karmen gülerek başını kıvırdı ve ona baktı. "Lucian'ın soyundan gelen bir tarafsız iki yüzyıldır burada kalmaya göz yummazdı. Kimi kandırmaya çalışıyorsun sen?"

Stone dişlerini sıkarak kadına döndü ve bir aslandan duyulabilecek kadar derin sesle kükredi. Karmen'in boğazından Ada'yı gülümsetecek bir inilti kaçtı. Stone sanki yeri göğü inleten bir kükreme sunmamış gibi kibarca boğazını temizledi ve Kaiser'a baktı.

"Aleut'ta yıllarımı geçirdim. Bu yüzden minnetimi göstermek için orduna komutanlık edeceğim ama hepsi bu," dedikten sonra yanlarından ayrıldı.

Ada, Dawson'dan aldığı bir baş hareketiyle *düğmeyi* açtı. Oda birden Dawson'la ikisinin enerjisiyle doldu. Kaiser dişlerini göstererek sinirle gülerken ona baktı. "Küçük fare aşk yaşayacak zamanı da bulmuş."

"Artık asıl olaya geçebilir miyiz?"dedi Murat yaslandığı duvardan ayrılarak.

Kaiser'a daha önce Ada'nın görmediği bir düşmanlıkla bakıyordu. Ada şaşırmış ve etkilenmişti. Murat'ı hiçbir zaman karşısına almamayı diledi. Bir Remus'ken bu biraz zordu belki ama usluydu nihayetinde.

Odadaki diğer kurtlar Hilary ve Gavin sadece gözlemde bulunuyordu. Birilerinin konuşmadan arınıp bunu yapması gerekiyordu. Ada'nın tuhafına giden, bu işi grubun en konuşkanlarının yapmasıydı. Anlaşılan iş öldürmeye gelince sessizliği tercih eden onlardı.

Ada önce üzerindeki bıçakları sonra da ayakkabılarını çıkardı.

Karmen melodik sesiyle gülerken siyah saçları kıpırdandı. "Çıplak elle mi dövüşeceksin, hayatım?" dedi.

Ada bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi. İki saniye içinde dönüştü ve Karmen'in şaşkınlığından yararlanıp üzerine atladı. Kurdunu bulduğunu tahmin etmiş olsaydı bile, böylesine kontrolü sağlayabileceğine fikir yürütememişti belli ki. Mahzen bir anda uluma ve hırlama sesleriyle doldu ve herkes dönüştü.

Asıl savaş bu şekilde başladı.

18

Bataklıklar güzeldir. Kendinden olanı korur, sahiplenir.
Yabancı kimsenin onlara zarar vermesine müsaade etmez.

Ada'nın yaptığı ilk şey hâlâ dönüşmeyen Karmen'i yere serip boğazına uzanmak oldu. Karmen şokta olabilirdi ama danışmanlık yapabilecek kadar yaşlı ve güçlü bir Vede'ydi. Bu yüzden toparlanıp karşılık vermesi çok zaman almadı.

O sırada Ada içinde büyüyen savaş ve kan dürtülerini bastırmaya çalışıyordu. Kendisine ait olması gerekenden daha yoğun şeyler yaşıyordu. Kafasında oluşan tüm düşünceler içinde taşıyamayacağı kadar ağır gelince çığlık attı. Herkesin av düşkünlüğü içinde büyüdükçe büyüdü.

Avın heyecanına kapılmış olan Kaiser çığlıkla beraber Ada'ya baktı ve dönüşürken ona dikkat etmediği için ne olduğunu şimdi gördü. Şaşkınlığı çok sürmedi ve onu çevreleyen kurtların arasından sıçrayarak Ada'ya çarptı.

İkisi yuvarlanarak Karmen'den uzaklaştılar. Toparlanıp karşılıklı ayağa kalktıklarında mahzenin diğer ucundaki Karmen ve Frank diğerlerinin o tarafta kalmasını sağlıyor, lider ve Cellat'ın kavgasını bire bir devam etmesini sağlıyorlardı.

Tüm hamlelerin baştan sona aptalcaydı, dedi Kaiser. *Bu yüzden daha aptalca bir şey yapmadan dur.*

Ada yeniden saldırıya geçecekken bekledi. Yüz kasları müsaade etse gülebilirdi. *Beni kullanmak istiyorsun, değil mi? Şimdiye kadar yanıldıklarını düşünüyordun. Dönüşmeyeceğimi, işe yaramaz biri olarak kalacağımı sanıyordun.*

Kaiser onun üzerine atıldığında Ada ayaklarını yere sabitleyip bekledi. Hemen sonra dişlerini ortaya çıkardı. Kaiser gövdesine pençesini geçirirken Ada da onun boynunu ısırdı. Bir noktada kavganın başlamasıyla rahatlamıştı çünkü beklemek daha da fazla gerginliğe sebep oluyordu.

Onlar dişler ve pençelerle kavgaya tutuşmuşken diğerleri Karmen ve Frank'i aşmaya çalışıyorlardı. Kolay bir iş olmadığı açıktı. Tecrübe ve güçten nasibini almış iki kurdun beş kişiye karşı koyması beklenmedik bir şey değildi.

İki kurdun da arkadaki kavgaya karışmayacağını anlayan Dawson önce tamamen bir tanesine saldırmaya karar verdi. Diğerlerine aklındaki düşünceyi yansıtırken Frank'e yaklaşmaya başladı. Karmen'in oyaladığı Gavin ve Murat geri çekildi, Dawson'a katıldı. Beş kurt aynı anda Frank'in üzerine saldırdı ve hepsi kendine ait et parçasını koparark onu kısım kısım öldürdüler.

Karmen müdahale etmekle kaçıp yardım getirmek arasında kaldı. Biraz düşündüğünde ikisini aynı anda yapmaya karar verdi. Frank'i parçalamaya devam eden kurtların üzerine atılırken ulumaya başladı. Çok geçmeden mahzene yönetimdeki beşliden iki kişi daha katılmıştı. Kavgayı çözmeleri ve Ada'nın kurdunu görmelerinin şaşkınlığını üzerinden atmaları biraz zaman aldı. Karmen daha fazlasını çağırmayı denedi ama başarılı olamadı. Savaş ortamında kurtların her çağrıya koşmayacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Zaman kaybetmek ve bir daha engele takılmak istemeyen Dawson kurtların üzerinden atlayarak koştu ve dişlerini

Kaiser'ın ensesine geçirdi. Onu Ada'nın üzerinden çekerken pençelerini gövdesine saplamıştı.

Ada gözlerini açtığında kanlı insan ellerine bakıyordu. Kaiser'la dövüşmenin korkutucu olacağını biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Her yerinde ısırık ve pençe izleri vardı. Normal yaralara oranla güçlü bir kurdun yaralarının daha derinden etki etmesi, Ada'nın güçten düşmesine neden olmuştu.

Ellerini yere koymuş doğrulmaya çalışırken kendi kendine konuştu. "Özel olan hangi noktamsa çıkmak için tam zamanıydı." Dudaklarını ıslattığında kan ve ter tadı aldı. Öksürdüğünde taş zemine kan sıçrattı. Dönüp oturduğu sırada pelerini vücuduna dolandı.

Hırlayarak birbiri etrafında dönen Kaiser ve Dawson aynı anda havaya sıçradılar. Çarpışıp yuvarlandılar ve daha yere düşmeden kendilerini toparlayıp hızla yeniden saldırıya geçtiler. Dawson, Kaiser'a oranla daha iyi durumdaydı. Biraz da olsa Ada, Kaiser'ı hırpalamış, onu yaralamıştı.

Ada ellerini yere koyarak kendini geri itti ve sırtını duvara yasladı. Peratha'nın nerede olduğunu bilmiyordu ama duygular üzerindeki kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Birkaç haftadır uğultu düzeyine düşen hisler şimdi kırbaç gibi beynine iniyordu. Bu halde nasıl dövüşürdü, hiçbir fikri yoktu. Yeteneklerinin güç getirmesini bekliyordu, zayıflık değil.

Hilary'nin duvara çarpıp yere yuvarlandığını görünce kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Murat, Dawson'a yardım etmeye gelince Ada, Hilary'nin yanına gitti. Dizlerinin üzerine çöküp onu sırtüstü çevirdi. Saçlarına karışan siyah pelerini yaralarını gizleyemiyordu.

"Hilary?" dedi Ada elini karnına bastırarak. "Kendinde misin?"

"İyiyim. Sen git."

"Mideni görüyorum. İyi falan değilsin," dedi Ada. Pençe izi göğüs kafesinden karnına kadar iniyordu ve pek de narin bir yara sayılmazdı.

"Git!" diye hırladı Hilary, onu güçsüz haliyle itmeye çabalarken. "Git! Bir şey yap!"

Ada omzu üzerinden arkasına baktığında Frank ve sonradan gelen ikiliden birinin öldüğünü gördü. Yerdeki bedenlerinden akan kanlar siyah gibi görünüyordu ve etraflarında birikmeye başlamıştı. Ada buradan bile kokuyu alabiliyordu.

"Tamam." Ada önüne dönüp pelerini Hilary'nin göğsünde topladı. "Buraya bastır. Çok bir şey kalmadı. Yakında bitecek."

"Evet, tabii," dedi Hilary gözlerini kaparken ellerini karnına bastırdı.

Ada ayağa kalkarak kendini dönüşmeye zorladı. Deborah'ın yanına gidip Karmen'in boğazına saldırdı. Dişlerini etine saplayıp çekiştirirken Deborah geri çekilip kendini toparlamaya çalıştı. En az Hilary kadar kötü görünse de Hilary'den daha dirençli olduğu için devam edebiliyordu.

Ada, Karmen'i boğazlarken iki baskın dişi olan kurtları da güç mücadelesi yaşıyordu. Ada'nın kurdu sabırsız ve vahşet doluydu. Karmen'inki de ondan farklı değildi. Ada sırtının yan tarafına inen pençeyi hissetmesine rağmen dişlerini daha derin gömdü ve hızla başını geri itti. Ağzına gelen eti yere tükürürcesine bırakırken Karmen'in boğazından fışkıran kan üzerine sıçradı. Kendine hasar kontrolü yapmaya zaman ayırmadan pençesini göğsüne indirdi ve kalbine kadar yardı.

İnsana dönüşüp ayakkabılarını çıkardığı yere doğru koştu. Hareket ederken sırtından gelen mide bulandırıcı sesleri duyuyordu. Muhtemelen böbreği röntgene gerek görmeyecek kadar açıktaydı. İki bıçağını alıp Karmen'in yanına geri döndü. Dizlerinin üstüne çöküp gözlerini kapayarak soluklandı.

"Yardım et," dedi Deborah'a.

Deborah yanına gelirken dönüşüp iki ayaklı olarak Karmen'in başucuna çöktü. Saçlarını kavrayıp kafasını geri yatırdı. Ada dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. Bıçakları Karmen'in hala kanayan boğazına çaprazlamasına koyup sertçe bastırdı ve hızla çekti. Yüzüne daha fazla kan fışkırırken gözlerini kapayıp kıpırdamadan bekledi.

Kendini yere bırakıp otururken, "Çek," dedi.

Deborah gülümsemeyle Karmen'in başını çekti ve kalan birkaç kas ve bağ kopup kafayı gövdesinden ayırdı. Dilini dişlerinde dolaştırırken Karmen'in başına baktı, sonra gözlerini Ada'ya çevirdi. "Yeterince alçak gönüllü olsaydım ortak olmamızı önerirdim."

Ada o anda Karmen'in acısının kesildiğini tüm bedeninde hissettiği için rahatlamakla meşguldü. Neredeyse kaçıp gitmeyi dileyecekti. Biraz fazla yaklaştığı herkesin çektiği en ufak acıyı beyninde hissediyordu. Sanki kendi acıları ona yeterli gelmiyordu.

Yardım etmek isterseniz tam zamanı, dedi Gavin yerden kalkarken. Bugün kaçıncı kez kemikleri kırılmıştı tahmin bile edemiyordu.

Deborah, Ada'nın elindeki bıçakları kapıp Gavin'in yanına koştu. İkisi birlikte zaten Gavin'in zehriyle sersemleyen kurdu çok geçmeden öldürdüler.

Ada yere tutunarak ayağa kalktı ve vakit kaybetmeden diğerlerine yardım etmeye giden Gavin ve Deborah'ı takip etti. Bir adım atmıştı ki dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini taş zemine koyup ayağa kalkmaya çalıştı fakat üzerinde o kadar çok baskı vardı ki kıpırdayamadı bile.

Tüm umutsuzluk, korku, kaygı, vahşet, endişe ve acı içine yerleşip büyüdü. Kendini öylesine berbat hissetmeye başlamıştı ki biri onu öldürmeye kalksa engellemek bir yana ona yardım ederdi. Tırnaklarını taş zemine geçirmiş öylece dururken çığlık attı.

Hiç de kendinden çıkabilecek bir çığlık değildi. Hatta boğazından geçtiğini bilmese böyle bir şeyin kimseden çıkamayacağını düşünürdü. Tüm kötü hislerin ve acının arasında bir şey daha dikkatini çekti. Saf, parlak ve yok edici.

Bu güçtü.

Ada başını kaldırıp birbirine girmiş kurtlara baktı ve dişlerini kenetlerken göğsünden kopan hırlamayla güçlerine odaklandı. Sadece Kaiser'ınkini ayırt etmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Bu yüzden ayrım görmeksizin hepsinin gücünü kendine çağırdı.

Diğer tüm kötü duygular ona kendiliğinden geliyordu. Bu duyguların hepsi bir vücutta barınmak ister, fakat hiçbir vücut onu istemezdi. Bu yüzden açık kapı bulduklarında Ada'ya doğru süzülüyorlardı.

Güç ise farklıydı. Bulunduğu beden onu seviyordu. Barındırmak ve korumak istiyordu. Süzülmüyordu. Bu yüzden Ada diğer duygular gibi gücü emmiyor, onu koparıyordu. Parça parça söküldüğünü ve kendi vücuduna yapıştığını hissediyordu.

Havayı içine çeker gibi derin bir nefes aldı ama asıl içtiği hava değil, enerjiydi. Ayağa kalkıp doğrulduğunda tüm kurtların insan şekline döndüğünü gördü. Güçlerini böylesine çektiğinin farkında bile değildi ama o an için bunu umursamadı.

Onlara doğru giderken yürüdüğünü değil, süzüldüğünü hissediyordu. Sanki zemin onun için hareket ediyor, onu ileri taşıyordu. Kaiser'ın önünde durduğunda olduğundan daha farklı biriydi. Hem beş kişi hem de kendisiydi. Hilary ve ölüler hariç hepsinin gücü içindeydi. Güçleri ve duyguları bedenini doldurmuştu.

Kaiser'ın yüzüne dokunduğunda yaşlı kurdun dudakları aralandı. Hipnoz olmuş gibi Ada'ya bakarken tek bir saç teli dahi kıpırdamıyordu.

Ada yavaşça gülümsedi ve yanağını okşadı. Kaiser ileri geri sallanarak gücünü toparlamaya, hipnozdan kurtulmaya çalıştı. Yumruk yaptığı elini Ada'ya doğru savurdu.

Ada aldığı darbeyle sallandı ve kaşlarını çattı. *"Sen benim malımsın,"* dedi Ada kimseye ait olamayacak frekanslı sesiyle eski bir cümleyi tekrarlarken. "Hatırlıyor musun? İlk dövmemi aldığımda böyle söylemiştin."

"Beni öldüremezsin. Gücün sadece bir hile."

"Hile veya değil. Şu anda senden daha güçlüyüm. Beni yenmeyi bir kenara bırak, bir sinek bile öldüremezsin. Yalvaracak mısın?" dedi tek kaşını kaldırarak. Bunu umut etmesine rağmen diğer yandan direnmesini de istiyordu.

"Ben bir Azü'yüm."

"Ne olmuş yani?" dedi Ada omuz silkerek. Bir metre kadar geri çekilip göğsüne tekme attı. Kaiser arkasındaki duvara çarpıp yere yuvarlandı. "Yalvarmayacaksan savaşacaksın demektir. Kalk ve mücadele et."

Kaiser gözleri parlarken ayağa kalktı. Tüm gücü emilmiş olsa bile içinde bulunan soy bağı onu hiç terk etmiyordu. Söylediği gibi o bir Azü'ydü ve bu o kadar da küçümsenecek bir şey değildi.

Elinin tersiyle Ada'ya tokat attığında yerinde sallandı. Ada çatırdayan çenesini tutarak başını çevirdi ve Kaiser'a baktı. "Bir tokat mı? Hepsi bu mu?" Güldüğünde dudaklarının kenarından kanlar süzüldü. Kaiser'a devrilmesine sebep olacak güçle yumruk attı. "Neden daha güçlüyken kurtlara uluyup buraya, seni korumaya çağırmadın?" Artık istese bile Kaiser'ın bunu yapamayacağını biliyordu.

"Kibir," dedi Kaiser gülümseyerek. Ada ona bir kez daha vurdu, sonra bir daha ve bir daha.

"Ada?"

Ada başını çevirip ona kimin seslendiğine baktı. "Bitireceğim," dedi Dawson'a.

"Gereğinden fazla uzatma," dedi Dawson ayağa kalkarken. Diğerleri hâlâ sersemlemiş bir halde yerde yarı baygın dururken Dawson, Ada'nın yanına geldi. "Hak etmediğini söylemiyorum. Ama lütfen beni dinle."

"Hayatımı mahvetti. Hepimizin hayatını mahvetti! Elbette bunu hak ediyor. Ona kısa bir ölüm vermeyeceğim." Doğrulmak üzere olan Kaiser'ın yüzüne tekme atıp savrularak sırtüstü yere yapışmasına neden oldu. "Bırak beni."

"Hayır, beni dinle," dedi Dawson, onun önüne geçerek yüzüne dokunurken. Ada'nın gözlerine bakarken, "Gücümü bana geri ver," dedi.

"İşim bitmeden olmaz."

Dawson onu yeniden tutmak zorunda kaldı. "Gücümü geri ver, Asena. Emrediyorum," dedi, parlak gözleriyle fısıldayarak. Ada'nın dudakları aralanınca Dawson devam etti. "Sadece bırak. İtaat et."

Ada geri adım atarken yüzünü buruşturdu ve inledi. Yutkunurken güç çoktan Dawson'a akmıştı. İsmi en etkili büyünün parçasıydı. Onu söyleyerek emrettiği hiçbir şeyin dışında hareket edemezdi. "İsmimi böyle bir anda kullanman için vermemiştim," derken kendinden eksilen gücün yokluğunu hissediyordu.

"Nedenini sana açıklarım," dedi Dawson. Kardeşinin yanına çöküp bıçakları aldı.

"Ben yapmak istiyorum," dedi Ada öne çıkarak.

"Orada kal," dedi Dawson, Ada'ya. "Sana söyledim. Cinayetle savaş kaybı arasında fark vardır. Sen cinayet işlemeyeceksin. O yüzden söz dinle ve orada kal." Ada hırlamaya başladığında Dawson aurasının kabarmaya başladığını hissetti. "Beni ismini kullanmaya mecbur bırakma. Yapacağımı biliyorsun. Güç hasadın işimize yaradı ama kimse bunun için sana teşekkür etmeyecek. Dostlarına böyle davranamazsın. Hepsini sahiplerine geri ver ve bekle."

Ada elini yüzünde dolaştırırken öfkeyle bağırdı. Arkasını dönüp yürürken önüne çıkan bir cesedi tekmeledi. Dışarı çıkıp ormana girdi ve koşmaya başladı. Bir tepenin arkasında ağaç köklerinin altına saklanmış oyuğu bulup içine girdiğinde güçleri bıraktı. Bir an için kendisinin gücünü de yok ettiğini hissetti ama o zaten daha güçleri çekerken kaybolmuştu.

İçindeki o düğmeyi aradı. Bulunca şaşırdı ve onu kapadığını hayal etti. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapadı ve bekledi.

O sırada mahzenin içinde Kaiser ağzından akan kanı büyük bir özenle silerken solgun dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu sahiden iyi eğitmişsin, değil mi? Uslu bir enik gibi sözünü dinledi. Bekle, ismini mi söylemiştin yoksa? Ase-"

Dawson kendilerine gelmeye başlayan arkadaşlarının duymasına izin vermeden Kaiser'ın sözünü yumrukla kesti. Kaiser haricinde bu odadaki herkese hayatı pahasına güvenirdi fakat kimsenin Ada'nın ismini öğrenmesine müsaade edemezdi. Kendisi öğrendiğinde bile paniklemiş, bunu zamansızca söylediği için Ada'ya kızmıştı. Kaiser'ın duymasını sorun etmemesinin tek sebebi ise birkaç dakika içinde öleceğini bilmesindendi.

"Bunun olacağını görmeliydim," dedi Kaiser kahkaha atarken. Ada'nın çektiği güçleriyle birlikte Dawson'ın onu bir sinek kadar kolay öldürmesi kaçınılmazdı. O da bunu biliyor, kabullenişin rahatlığını yaşıyordu. Kaiser korkmuyordu. Uzun bir süredir hüküm süren liderler için en onur verici yolla ölmenin keyfi içindeydi. Dawson'a kalsa tırnaklarını hayata geçirir, asla birinin önünde ölümü kabullenmezdi. "Ben çözeceğiniz bir düğüm değilim," dedi Kaiser duvara yaslanarak. "Ada'nın geçmişi, nereden geldiği ve geleceği şimdiye kadar karşılaştığın hiçbir sorun kadar kolay çözülmeyecek. Sanırım öleceğime üzülmemin tek sebebi sizi bataklıkta boğuşurken izleyemeyecek olmam. Son sözlerimi iyi hatırla, Dawson, bir gün öyle bir duruma geleceksin ki cellatlık görevini Ada'nın üzerinde uygulayacaksın. Elinde değil. O bir yabancı, her zaman öyle kalacak."

Dawson neredeyse tamamen pençeye dönüşmüş elini savurarak Kaiser'ın boğazını yarısına kadar kesti. Coşkuyla akan kanlar göğsünü yıkarken dizlerinin üstüne düşmüştü. Dawson ona hızlı bir ölüm vermeyi planlamıştı. Amacı bir an önce Ada'nın yanına dönmekti. İntikam almasından daha büyük önceliğiydi bu. Diğer yandan Kaiser'ın lanet gibi çıkan sözlerini aklından atması mümkün değildi. Gözünü öfke ve hırs bürürken yıllardır içinde tuttuğu intikam hissini saldı. Kaiser altında kıvrılıp, acıyla haykırırken dişlerini boğazını geçirdi. Dakikalar boyunca öyle durup kalp atışları son bulana kadar bekledi.

"Ada?"

Ada omzunun hafifçe sarsılmasıyla bilincini kazanırken ağrılar geri geldi. Yüzünü yan tarafına eğip inledi. Hâlâ gözlerini açmamıştı. "Bu sevgilini uyandırmak için uygun bir yöntem mi, Dawson? Omzunu sarsmak? Üstelik kırık bir omuz."

"Savaştayız. Daha azını bekleme," dedi Dawson.

Ada iç geçirip gözlerini açtı. Anlaşılan Dawson mantıklı tarafını bulup ona sıkıca tutunmuştu. "Beni nasıl buldun?" dedi üzerindeki uğursuz sakinlikle ona bakarken. "Kokumu gizlemiştim."

"Bazen seni bulmam için kokuna ihtiyacım olmuyor." Dawson sırtındaki çantayı önüne alıp yere koydu. Fermuarını aceleyle açıp içini karıştırmaya başladı.

Ada tekrar gözlerini kaparken gülümsedi. Dawson mantıklı yanıyla bile... Çığlık atarak gözlerini ardına kadar açtı. Daha doğrusu çığlık atmaya çalıştı çünkü o sırada Dawson'ın eli ağzını kapamıştı. Kendi boğuk sesini ve iniltisini duydu. Hissettiği keskin acıdan dolayı gözlerinden yaşlar boşaldı.

"Bu kemiğinin daha hızlı kaynamasını sağlayacak," dedi Dawson ve elini yavaşça indirdi.

"Belki de!" dedi Ada, ona sağlam koluyla vurarak. "Ama kemiklerim kaynamadan önce erimesini istedin herhalde. Ne yaptın bana?"

Başını çevirip bakacakken Dawson onu durdurdu. Yüzünü avuçları arasına alıp gözlerini buluşturdu. Yaranın durumunu görmesini istememişti ve bu, Ada'yı daha fazla meraklandırmaktan başka bir şeye yaramadı. Durum böyle olunca yarası daha çok acıyordu sanki. "Seni hemen iyileştirmeliyiz. Kısa süreli ateşkes yapıldı ama her an yeniden başlayabilir. Kurtlar sınır tanımaksızın ormana dağılıp pusu kurmuş durumda," dedi Dawson.

"Dawson, ben yapamam." Gözlerini kırpıştırıp ona tutundu. "Sizden güçlerinizi çalmam beni tüketti. Hepiniz çok baskındınız. Yeteneklerinizi koparmam gerekti. Sonra onları kullanmadan geri verdim. Şu anda kendimi kalkıp savaşacak halde hissetmiyorum."

"Sen..." Dawson nihayet aklındaki soruyu sordu. "Sen bunu nasıl yaptın? Diğerleri tamam, ama ben ve Kaiser bağımsızız. Kimse benden gücümü çalamaz."

"Benim haricimde," diye mırıldandı Ada. O anda doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapsa da şimdi utanıyordu. Gücüne ve yeteneklerine bir kurttan daha düşkün hiçbir yaratıkla tanışmamıştı. Ada'ysa öylece onları elinden almıştı. Elbette zorlanmıştı ama arkadaşları böyle göremeyebilirdi.

Dawson ona sarılıp onu göğsüne yasladı. Ada'nın bu *güç transferinden* ne kadar korktuğunu hissetti. Kimse aslında açıklayamadığı bir şey yapmış olmak istemezdi. Üstelik üst düzey kurtların haberi olursa Ada'nın ortadan kalkmasını isteyecekleri bir şeydi.

"Kaiser?"

"Öldü," dedi Dawson, onun saçlarını okşarken. Eline deri parçaları, tüyler, kan, toprak ve bir sürü şey daha bulaştı. Buna rağmen eğilip onun başını öptü. Gördüğü zafer pisliğiydi ve bu

ikisini de rahatlatıyordu. "Sevgilim," dedi Dawson alçak sesiyle. Ada'nın yüzünü tutup geri çekti. "Seni iyileştirmem gerekiyor. Buna dayanabilecek misin?"

"Omzum iyileşiyor," dedi Ada gözlerini yavaşça kapayıp açarken. "Bu senin şifa becerilerini tartışmamı önler."

"Şifacıları getirebilirim ama şu anda..."

"Gerek yok. Sen yap," dedi Ada. Her ne kadar Dawson'ın ne yapacağını bilmese de bir tereddüt hissetmemişti. "Sırtımdan başla. Böbreğim dışarı düşmeden önce onu tutmak isteyebilirsin."

"Ada," dedi Dawson ona çıkışarak. "Neden daha önce söylemedin?"

Ada dudaklarını araladı ama konuşamadı. Ne diyebilirdi ki? Dawson uzanıp onun pelerinini üzerinden alırken hafifçe kaşlarını çatmıştı. Dawson'ın karşısında bir ağaç kökü mağarasında çıplak kalmak hoşuna gitmemişti. Üstelik her tarafı kanla kaplıyken. Dizlerini kendine çektiğinde yüzündeki yaralara, pisliğe ve kana rağmen Dawson onun kızardığını görebiliyordu.

"Daha rahat hissedeceksen ben de bunu çıkarayım," dedi Dawson kendi pelerini çözerek Ada'nınkinin yanına bırakırken.

İkisinin de pelerini normal, daha doğrusu sık rastlanan değildi. Dawson'ın pelerini Stone'unki kadar göz alıcı bir beyazlıktaydı ama etekleri alev almıştı. Hareket ettikçe alevler canlıymış gibi dalgalanıp pelerinin üstüne süzülüyordu.

Ada'nın pelerini ise kahverengiye benzeyen bir griydi. Onunki hareket ettikçe alev almıyordu, fakat dört farklı kurt soyunun renklerini sergiliyordu. Tıpkı ışık prizması gibi renkleri içine hapsediyor, hareket halinde onları yansıtıyordu.

"Kendimi savaş zamanı olmaması gereken duygularda hissediyorum. Çok teşekkürler," dedi Ada söylenerek. Daha fazla duygu karmaşasına hiç ihtiyacı yoktu. "Ayrıca pelerinini çıkarmanın beni rahatlatacağını nasıl düşünebilirsin? Sadece daha fazla gerildim."

"Nasıl duygular?" dedi Dawson onun arkasına geçerken.

"Kötü değil," diye kabullendi Ada uysal bir şekilde.

Dawson parmak uçlarını Ada'nın sırtının alt taraflarında dolaştırdı. "Bu halde nasıl koştun?"

Ada güldü. Kırık camı andıran sesiyle hiç de neşeli değildi. "Düşmediği için şanslıyım, değil mi?"

"Neden iyileşmiyor?"

"Gücüm yok. Sanırım Gavin burada olsa beni altına alıp zımbalamaya başlardı." Hissettiği baskıyla inleyerek alnını dizlerine yasladı. Acı duymayacak kadar yorgun, zihnen yıpranmış ve hırpalanmış bir haldeydi. Buna rağmen Dawson'ın muayenesini beynindeki ağrı dürtülerini harekete geçiriyordu. "Lütfen bir şey yapma. Bırak kendime geleyim. Böylesi daha iyi."

"Değil." Dawson çantasını açıp bulduğu pantolonu hızlıca giydi. Fermuarını çekse de düğmesini iliklemeye zaman ayırmadan yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Eline gelen ilk pelerini alıp yırttı. "Bana yardımcı ol," dedi Ada'nın ayak bileklerini tutarak.

Ada başını kaldırıp ona baktı. Kurumuş, çatlak dudaklarını ıslattı. Gözleri ıslaktı ama ağlamıyordu. Bunu yapacak hali bile yoktu. "Dawson yorgun olabilirim ama hâlâ duygularını seziyorum. İşe yaramayacağını biliyorsun ama bir şey yapmak zorunda olduğunu hissediyorsun."

"Biliyor musun, Av Dönencesi bittikten sonraki ilk işim Lavina'ya gidip bu duygu emme işinden kendimi soyutlamayı öğrenmek olacak. Bana yardım et ve biraz dik otur."

"Etkili olması için adımı kullanmak ister misin?"

"Neyin var senin?" dedi Dawson birden oturarak. Kaşlarını çatmış, Ada'nın yüzünü inceliyordu. Yorgun, yaralı ve acı içinde görünüyordu ama bir şey daha vardı. Rahatlık. "Sen..." deyip şaşkınlık içinde başını salladı. "Amacını tamamlamış bir ruh gibi yok olmayı mı planlıyorsun? Önünde bir sorun olmayınca ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Ada yüzünü ovuşturarak. Eline bulaşan şeylere bakıp dudaklarını kıvırarak bacağına sildi. İşe yaradığı söylenemezdi. "Artık o kadar da güçlü olmam gerekmiyor. Bu yüzden endişe etmeyeceğim. Başardık işte. Kaiser öldü. Ne zaman iyileşeceğimin ne önemi var?"

"Benim için önemli," dedi Dawson yeniden dizlerinin üzerine kalkarak. "Aptallığı bırak ve bana yardım et. En azından ikimizden biri senin için endişeleniyor." Ada uyuşuk bir halde güldü. Öksürürken ağzından kanlar süzüldü. Dawson onun gözlerinin içine dikkatle baktı. "Sen zehirlenmişsin. Bu ne zaman oldu?"

"Umurumda değil. Ama bir şey söyleyeyim mi, iyi hissettiriyor." Yeniden öksürdüğünde dudakları kapalı olmasına rağmen kan süzülmeye devam etti. "Biraz daha uyuyabilir miyim?" diye sorarken yere doğru kaymaya başladı.

"Hayır!" dedi Dawson neredeyse kükreyerek. Bu Ada'yı biraz korkutmuştu. *İyi,* diye düşündü Dawson. *En azından korkması tepkisizliğinden daha iyi bir sonuç.* "Bak, seni iyileştireceğim, tamam mı? Sonra da buna," derken dışarıyı, ormanı işaret etti. "Devam edeceğiz."

"Bazen beni hiç dinlemediğini düşünüyorum. Ya da sadece istediklerini duyduğunu."

Dawson şu anda tam olarak onu dinlememeyi gerçekleştiriyordu. Ada'nın ellerini tutarak omuzlarına koydu ve güç almasını sağlayarak daha düzgün durmasını söyledi. Pelerinin kopardığı parçasını onun beline dolayıp açık yarasının daha fazla kanamasını önlemeye çalıştı. Kumaşı bağlayıp geri çekildi ve yeniden çantayı açarak Ada'ya kıyafetlerini gösterdi.

"O çantanın içinde her şey var. Kızların hayalindeki sevgilisin."

"Acil durum çantası. Giyinmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Battaniye varsa..."

"Ada."

"Uğraşacak durumda değilim."

Dawson giymesini sağlayacağı birkaç parça giysiyi çıkardı. İkisinin de kabullenebileceği orta yol bulması neyse ki kolay olmuştu. "Sırtın haricinde diğer yaralarını iyileştirelim. Yeniden yapabilir misin?" Ada kaşlarını çatınca Dawson sabırsızca konuştu. "Gücümü alabilir misin? Bir miktar da olsa. İyileşmek için."

"Bunu yapabilecek kadar sağlam değilim."

"Mahzendeyken bizden zorla kopardığını söylemiştin." Ada başını sallayarak onaylayınca devam etti. "Şimdi zorla koparmayacaksın. Sana kendim gönüllü olarak vereceğim. Bu çaba harcamanı en aza indirir."

"Olabilir ama ya hepsini alırsam? Bu... muazzam bir his. Bağımlılık gibi. Vazgeçmek istemiyorum üstelik. Güçlerinizi içimde tuttuğumda tüm kurtları aynı anda boyun eğdirebilirmişim gibi hissettim."

"İyileşmen gerekiyor, yap şunu. Fazlasını almanı önlerim."

Ada ona bakarken iç geçirdi. Bu Dawson'a göre değildi. Gücünü bedelsiz ve gönüllü olarak bir başkasına vermek. Hayır, bu kesinlikle ona göre değildi. Ama karşısında öylece durmuş, gücünü alması için Ada'yı bekliyordu.

Uzanıp Dawson'ın yüzünü tuttu ve kendine doğru çekti. Temas etmeleri mahzende bulduğu o bağı kurmalarına yardımcı oldu. Ada başını kaldırıp dudaklarını öptüğünde bağı yakaladı. Tüm duygular -sevgi, merhamet, anlayış, fedakârlık, öfke, nefret ve daha birçok savaş hissi- arasından gücü kendine çekti.

Gönüllü olarak sunmuş olsa da Dawson hâlâ baskın bir kurttu. Genel bir tabirle alfaydı. Bağımsızdı, otoriterdi ve gücünün sökülmesine alışık değildi. Bu yüzden güç ona gönüllü olarak gelirken bile hafif bir zorlamaya gerek gördü.

Ada yakaladığı saf enerji yüzünden neredeyse kahkaha atacaktı. O sırada Dawson'ı öpüyor olmasaydı yapardı da. Kapanan yaralarının sızılarını hissetti ve canı acıdı. Gözlerini aralayarak kendini geri çekilmeye zorladı. Zaten istediğinden daha fazlasını almak üzereydi.

Ayrıldıklarında Dawson gözlerini birkaç saniye kapalı tuttu. Elini yere koyarak boğazını temizledi. "İyi misin?"

"Şey," dedi Ada kollarını yukarı kaldırarak esnerken. "Uyuşukluk geçti. Gavin'in zehri bazen ölümcül olabilir ama küçük oranda kullanıldığında sanırım uyuşturucu etkisi yapıyor. İnsanlar arasında piyasaya sürse çok geçmeden Aleut'u satın alırdı."

"Kurtlar arasında da bunu teklif edenler oldu."

Ada'nın omuzlarını tutup göğsüne yaklaştırdı. Ada tuhaf bir dejavu hissiyle gülümsedi. Neredeyse üç sene önce Dawson ve Gavin'le merkeze inip ilk kez Deborah'la karşılaştıklarında da aynı şeyi yapmıştı. Ada o zaman da şimdiki gibi Dawson'ın sarılacağını düşünmüştü ama onun için güvenlik her şeyden önce geliyordu.

Dawson pelerin parçasının kenarını tutup kaldırdı. "İyileşme görünüyor. Güzel." Geri çekildiğinde Ada'nın gülümsediğini gördü. "Ne oldu?"

"Hiç. Beni burada bırak." Hastalıklı bir şekilde karıncalanıp yanan yanağını kaşıdı. Derisine ne nüfuz etmişti de bu kadar etkileniyordu bilmiyordu. "Senin kokunu takip edebilirler."

"Bir yere gitmiyorum," dedi Dawson. Ada'nın ensesini tutup uzanmasını sağladı ve yanına geçip vücudunu kontrol etmeye başladı. Parmakları kaburgalarının üstündeki eziklerde dolaştırarak hafifçe bastırdı. "Hissediyor musun?"

"Biraz. Bu iyi mi?"

"Duruma göre değişir. Sanırım sırtındaki yara için geç kaldık. Dönüşmeden iyileştirmen imkânsız. Belki daha fazla güce ihtiyacın vardır."

"Söylediğini reddediyorum," dedi Ada doğrulmaya çalışarak. Henüz çok yeni bir kurt olabilirdi ama başkasının gücüyle hayatta kalmaya devam edemezdi. Bu ne yaşadığı ilk zorluktu ne de sonuncusu olacaktı. Bir kurt gibi yaşayacaksa böyle şeyleri kaldırması gerekiyordu.

Dawson onu yavaşça itip yerde kalmasını sağladı. "Bekle, emin olayım," dedi kontrolünü sürdürürken. Kolunun arka tarafındaki yaradan sonra yeniden gövdesine döndü. Elini kaburgalarının üzerine koyup parmaklarını açtı. "Kırık var mıydı?"

"Karnının guruldadığını duyar gibiyim. Bir ısırık istiyorsan çekinme. Aramızda biraz güç alışverişinin ve birkaç kaburganın lafı mı olur?"

"En sevdiğim yemeği hatırlıyorsun demek," dedi Dawson gülümseyerek. Eğilip onun karnını öptü. Bir an gözlerini kapayıp öylece kaldı. Burnunu sürtüp onu kokladı. Birbirine karışan kan kokularının altında Ada'nın kendi teninin yoğunluğunu ve onu işaretlemesinin verdiği hissi alabiliyordu. "Senden önceki hayatımı soyutlaştırıyorsun, Ada. Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sorarken gözlerinde ciddi bir merak vardı.

Ada elini kaldırıp Dawson'ın büsbütün uzayan sakallarına dokundu. Artık kirli sakal olmaktan çıkmış, hafifçe eline gelip çekiştirebileceği kadar birkaç santim uzamıştı. "İki asır öylece gitti mi?" dedi elini saçlarına kaydırırken. Onun da parmaklarına saç haricinde birçok şey geldi ama dokunmadan çekilmedi.

"Aşkı her zaman tehlikeli bulmuştum. Birçok bakımdan hiç bana uygun değildi. Fazla hassas, fazla iki kişilikti. Ama anlıyorum ki aslında bu iki kişilik değil, hatta parçaları oluşturmak bile değil. Kendinden olanın bir başkasına dönüşmesinde."

"Dawson," dedi Ada hayret içinde gülümseyerek fısıldarken. "Aşkı sadece sen böyle tanımlayabilirdin."

"Tanımlamaya ihtiyacımız yok. Elimizde olanı biliyoruz."

"Biliyoruz."

19

Yağmur bereket ve mutluluk demekken,
Ne zamandır hüzünlü şiirlerde yer edinmeye başladı?

Peratha hizmetçilerden birinin ona verdiği sabahlığı alıp üzerine geçirdi. Kızı baş hareketiyle dışarı yolladığında oturup bacak bacak üstüne attı. "Dawson ve Ada nerede?" dedi.

"Bilmiyoruz," dedi Gavin kendine içki doldururken. Kavganın ardından bulduğu kıyafetlerini rastgele giyse de temizlenmemişti. Sadece Peratha duş alacak kadar zaman harcamış, onu bekleyen arkadaşlarının yanına dönmüştü. Gavin tamamını doldurduğu bardağı içtikten sonra dudaklarını sildi. "Onu yeniden gördüğümde havuzun dibine öyle bir bastıracağım ki ölene kadar burnundan sadece su gelecek."

"Başka şansı yoktu," dedi Hilary oturduğu yerde hafifçe doğrularak. Herkes gibi o da Ada'dan bahsettiğini anlamıştı. Murat, Hilary'ye destek olmak için kolunu doladı. Son çarpışmaya en az katılan Hilary olmasına rağmen aldığı darbeden dolayı bir daha toparlanamamıştı. "Kaiser sizi öldürüyordu. Bu kadar kibirli olma. Sadece gücünüzü aldı ve sonra geri verdi," dedi Hilary.

"Bunu çok basit bir şeymiş gibi söyleme," dedi Deborah. Masanın üzerine oturmuş Peratha'nın bornozlarından birini giymişti. Durumdan hoşlanmasa da Gavin kadar huzursuz değildi aslında. Kaiser ölmüştü ve bu Deborah için tüm bedelleri karşılıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu? Yoksa gittiğimden beri Aleut önüne gelene enerjisini mi dağıtır oldu?"

"Bu kadar yeter," dedi Murat, sonu gelmeyecek tartışmaları keserek. "Olan oldu artık. Şu andan itibaren yapacaklarımızı konuşalım. Stone nerede?" dedi Peratha'ya dönerken.

"Kalan kurtların konumlandırılmasını sağlıyor. Birçoğu ormana yayıldı," dedi Peratha. Sabahlığının kenarıyla oynamayı bırakıp gergince düzeltti ve daha dik oturdu. Islak saçları kurumaya başlarken dalgalanıyor, yüzünü yumuşak tutamlarla çevreliyordu. "Babamı öldürdüğünüze göre yönetime kim geçecek?"

"Peratha..."

Peratha masmavi gözlerini kaplayan sarı ışıkla Gavin'e döndü. "Özür dileyeceksen zahmet etme. Ne olacağını biliyordum. Bilerek yardım ettim." Sesi titremesine rağmen hemen kendine geldi. Arkasına yaslanıp kollarını koltuğun iki yanına koydu. "Kardeşlerimi çağıracağım. Gerekirse amcamı."

"Yönetimle ilgili tecrüben, bilgin ve isteğin yok ama biz senin devralmanı bekliyorduk," dedi Deborah.

"Bu şekilde lider olmak bana göre değil. Sadece belli bir süreliğine yönetimde olacağım, o kadar. Gerekli vasıflara sahip değilim. Soyumuzu dağıtabilirim."

"Şımarık kardeşlerin başa geçsin ve kurtların birbirleriyle dövüşlerini izlerken eğlensin, öyle mi?" dedi Gavin. Bardağını bir kez daha doldururken Peratha'ya hak etmediği bir öfkeyle bakıyordu. "Kıçını kaldırıp biraz yönetimle ilgilenseydin şimdi bu sorunları yaşamazdık."

"Neye ilgim olduğunu tartışacak değilim, Gavin. Gerekirse tarafsızların düzenini uygular konsey ya da ona benzer bir

mahkeme kurup öyle yönetiriz, bilmiyorum! Biraz zamana ihtiyacım var. Babam yeni öldü."

Gavin çıkışından pişman olup iç geçirdi. Sinirinin sebebi Peratha değildi fakat o anda yöneltebileceği tek kişi olması da onun suçu değildi. Peratha'nın yanına gidip başını öperken kız uzanıp elini tuttu, Gavin'e sarılarak ağlamaya başladı. İçindeki tüm çaresizliği hıçkırıklarına ve gözyaşlarına boğdu. Yaklaşan şeyi bilmesine rağmen kendini aslında hiç hazırlamadığını fark etmişti.

"Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söylemiştim," dedi Dawson, Ada dönüşmeyi başaramayınca.

Ada iç geçirip ona küçük bir dal parçası fırlattı. "Ben işlevsiz halde olabilirim ama ikimizi de aynı seviyeye getirmemize gerek yok. En azından sen benim parlak zırhlı şövalyem olarak ikimizi de korursun."

"Ben şövalye olmam. Sen şövalye ol."

Ada gülerek başını salladı. Birlikte bulundukları yerden çıktılar. Aleut'a gidene kadar durmayı planlamamışlardı. Karşılarına çıkan iki Remus, Ada'nın üzerini yıkayan kan kokusunu içlerine çekti. Dawson çok yavaşça hareket ederek Ada'dan uzaklaştı.

Bir tanesi Dawson'ın üzerine çıkıp yere sererken diğeri Ada'ya doğru koşuyordu.

Dawson'ın çarpıştığı kurt beyazdı. Ada'nın karşısına çıkansa Vede'ydi. Şu haliyle bir insanla bile karşılaşmaktan çekinse de adrenalin tahmini imkânsız bir güç verebiliyordu. Sahteydi, sonradan acısı çıkıyordu fakat şimdilik ellerinde olan buydu.

Ada derin bir nefes alıp kurtların üstünlüğünü belli etmek için kullandığı o gürlemeye benzeyen sesi çıkardı. Bağırırken dudakları gerildi ve dişleri meydana serildi. Artık tamamen kendine ait olan sivri kurt dişleriydi.

Kara kurt bir an durdu. Ada'nın üstünlüğünü hissetti ama bu saldırısını önlemedi. O sırada Azü'yü boğazlayarak sıkıştıran ve nefessiz kalana kadar sıkan Dawson, tekme atarak Vede'yi de ağaçlara çarptı.

Binanın güney kanadına girip en üst katına çıktılar. Dawson kapıları aceleyle açıp Ada'nın geçmesi için çekildi. Ada çıplak ayağına sürekli batan şeyler yüzünden sendelediğinde sırtındaki yaranın mide bulandırıcı bir şekilde hareketlendiğini hissetti.

"Herkes burada, ne hoş," dedi Dawson odaya bakarken. Deborah onu gördüğünde nefesini bırakıp gülümsemişti. Dawson da kardeşine bakıp iyi olduğunu garantiledikten sonra Peratha'ya döndü. "Kaiser'ı ben öldürdüm, Peratha," dedi giriş cümlesine gerek görmeden. Peratha kıpkırmızı gözlerini ona çevirdi. Koltuğa kıvrılmış bir halde, dağınık saçları, şiş ve kırmızı gözleriyle hâlâ güç ve güzellik yayıyordu. Bu görevi Dawson'ın üstleneceğini hepsi tahmin etmişti. Dawson da biliyordu, fakat Peratha'nın haline bakarken plan yapmakla yaşamanın farklı hislere sebep olduğunu da anlayabiliyordu. "Her şeye rağmen o senin babandı. Eğer beni cezalandırmak istersen ve buradan gitmemi..." Ada öksürerek boğazını temizlediğinde Dawson duraksadı. "Buradan gitmemizi istersen bunu yaparız," deyip kısaca Ada'ya baktı ve bir baş hareketiyle onayını aldı.

"Yönetimi değiştirdik ve beni bu karışıklıkta yalnız mı bırakacaksınız? Benim sana ihtiyacım var. Kesinlikle bir dost olarak," diye ekledi çabucak Peratha. "Babamla hiçbir zaman av arkadaşı olmadınız, bunu anlayabiliyorum. Senden başka biri bunu yapsaydı daha fazla üzülürdüm. Yine de acı çekip çekmediğini merak ediyorum."

Dawson konuşmadan Ada söze girdi. "Ben yapsaydım çekecekti," dedi. Peratha arkasına tüm duygularını gizlediği gözlerini Ada'ya çevirdi. Ada kolunu karnına sarıp avucunu yarasına bastırırken daha dik durdu. "Dawson benim yapmama izin

vermedi ve ben hepinizden özür dilerim. Gücünüzü almak istememiştim. Aslında istemiştim ama anladınız işte."

"Sorun değil," dedi Deborah omuz silkerek. "Sonuçta yapacağını yaptın. Önemli olan bu."

"Çok havalıydı," dedi Murat. Ona göz kırpıp gülümsedi. Hilary de sırıtarak başparmağını kaldırdı.

Ada tereddütlü gözlerini Gavin'e çevirdi. "İstersen beni boğmana izin veririm. Yeniden."

Gavin önemsiz der gibi elini salladı ama ona bakmıyordu. En nihayetinde o bir Vede'ydi. Üstelik Aleut'ta saygı gören bir mevki edinmiş, güçlü bir Vede. En alt tabaka olarak görüldükleri halde Kaiser'ın bile fikrini danıştığı biriydi. Gücünü tamamen kullanmış, hiç azalmamasını sağlamış ve sürekli korumuştu. Ama şimdi o güç ondan sökülerek alınmış, sonra da lütfedilmiş gibi geri verilmişti.

"Gavin, çok özür dilerim," dedi Ada ona yaklaşırken. Hareket ettiğinde parmakları altında açılan yarayı hissetti ve olduğu yerde donakaldı. Bayılmak ya da kusmak istiyordu. Belki kustuktan sonra bayılırdı. "Ödeşmek için beni zımbalamaya ne dersin? Söz veriyorum karşılıksız."

Bu Gavin'in dikkatini çekmişti. Ayağa kalkıp yanına gitti. "Ne oldu?" diye sordu. İki yıl boyunca tüm yaralanmalarında Gavin ona yardım etmişti. Neredeyse vücudundaki her uzva dikiş atmış, alçıya almış ve temizlemişti.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Dawson, Ada'nın oturmasına yardım ederken. Şu anda ilk önceliği ormandaki çatışma olmamalıydı fakat Kaiser'ı öldürerek büyük bir sorumluluk almıştı. Kurtların tamamen parçalanmamasını sağlamak zorundaydılar. "İyileşene kadar buradan ayrılma."

"Ben de geliyorum," dedi Murat ayağa kalkarak. Deborah da onlara yetişeceğini söyleyerek giyinmek üzere yanlarından ayrıldı.

Hilary henüz kavgaya karışacak kadar iyi olmadığından doğrulmayı bile denemedi. Arkadaşlarının korumasına muhtaç bir şekilde ormanın ortasında duracağına geride kalmayı tercih ederdi. Hiç değilse bu şekilde dikkatlerini dağıtmayacağını bilirdi.

"Ormanın güneyine gideceğiz," dedi Dawson kapıya doğru yürürken. "Burası yeterince korunuyor. En azından birkaç Remus öldürüp hâlâ Av Dönencesi'nde olduğumuzu hatırlatalım." Ada ona baktığında Dawson dudaklarını kıpırdatarak *sen hariç* dedi.

Kapı kapandığında sesleri uzaklaşarak kayboldu.

Peratha, Ada'nın durumunu merak ederek yerinden kalktı. Gavin, Ada'nın üstündeki gömleği yukarı doğru sıyırmıştı. Bandaj olarak kullanılan pelerini çekiştirdi. "Bu bir Azü pelerini değil mi? Hangi zavallıyı soydunuz?" dedi Gavin.

"İşini yap," dedi Peratha onu dürterek. Ada gitgide daha kötü görünüyordu. Yarası iyileşmekten çok uzaktı. Kendi kendine düzelmesini beklemeleri anlamsızdı.

"Ben eğitmenim, doktor değil. Alay etme hakkımı saklı tutuyorum."

"Bana biraz zehrinden ver. Sonra ne yapacaksan yaparsın," dedi Ada. Gavin'in kolunu tutan elinin titrediğini belli etmemek için kendini sıkıyordu.

"Zehir zehirdir, Mahfer. İlaç değil."

"Zehir uyuşturucudur," diye düzeltti Ada. Dawson'ın yaralarıyla ilgilendiği sırada da zehrin son etkilerini taşıyordu ve bu sayede daha berbat bir hale gelmekten kurtulmuştu. "Bana morfin veremezsin çünkü dolaşım sistemimde bir işe yaramaz. Ayrıca burada insan ilaçları olduğunu sanmıyorum."

"Kurtlar uyuşturulmadan iyileştirilir," dedi Peratha.

"Zamanımız yok," dedi Ada ortada olan şeyi belirterek. "Herkes dışarıda savaşırken ya da binayı korurken iyileşebilecek durumda olduğum halde beklemeyeceğim."

"İş bu noktaya varsın istememiştim hiç," dedi Gavin. Yaraya bir kez bile bakması bile Peratha'yla aynı şeyi düşünmesine yetmişti. Yardım olmadan toparlanmasına imkan yoktu ve bu sürede canının yanmaması imkansızdı. "Dağlanması gerekiyor. Başka bir şey kullanmamız hem zahmetli hem de çok uzun sürer."

Ada inleyerek başını eğince Peratha, Gavin'in omzuna vurdu. "Yap hadi. Dağlanma acısını çekmek zorunda değil. Ardından acıyı biraz olsun hissederek kendine gelir. Uyuşturucu etkisini atmış olur."

Gavin dişlerini sıkarak nefesini bıraktı. Bir kez daha küfür ettikten sonra elini dizine yasladı. "Bunu yapamam. Dawson beni öldürür." Peratha konuşacakken Gavin öfkeyle başını salladı. "O işaretli, Peratha! Ada'yı ısırırsam beni öldürmesi için Dawson'a davetiye yollamış kadar olurum ve şu sıralar pek iyi anlaştığımız söylenemez."

"Bunu anlayacaktır. Hem teklif Ada'dan geldi."

Gavin gözlerini kısarak ona baktı. "Ölmemi istiyorsan söylemen yeterliydi, Peratha. Kalbimi kırıyorsun."

"Ada'nın acı çekmesi Dawson'ın gururunun önüne geçecektir. Güven bana."

"Neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi?" dedi Ada doğrulmaya çalışarak.

Gavin onu dirseğinden tutarak koltukta daha rahat oturmasını sağladı. Arkasına yaslanmak istemediğinden mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalışıyordu. Her şey olup bitene kadar bayılmak istediği gözlerinden okunsa da şu anda kimse kendi acısıyla kenara çekilmemeliydi.

"Gavin'in seni ölümcül olmaktan uzak bir şekilde ısırması, Dawson'a meydan okuması demek. Bu hem Dawson'ı hem de Deborah'ı kızdırır. Sorun bendeyse söyleyin ama iki Roecus'u karşıma almak istemezdim," dedi Hilary.

Ada, Dawson'ın bir Roecus olmadığından bahsedemezdi. Soyu, Deborah gibi atası Roecus'a değil, Lucian'a dayanıyordu. Isırığın böyle güçlü etki yaratacağını tahmin etmesi gerekiyordu. Yeterince sorunla uğraşırken bir de işaret saçmalığının getirdiği dengesizliklerle ilgilenemezdi. "Tamam, Gavin, sorun değil. Dawson ve Deborah'ı karşına almanı istemem," dedi Ada bu yüzden.

Peratha yanına oturup elini alnına götürdü. "Ateşin var. Bir şey yapmalıyız," dedi.

Ada yutkunarak Peratha'ya baktı. "Beni bu kadar düşünecek kadar değer veriyor musun? Yaptığım şeye rağmen üstelik."

"Ben çocuk değilim, Ada. Doğduğumdan beri politikanın içindeyim. Babam, büyükbabamı indirişini keyifle anlatırdı. Bir gün onun bu şekilde öleceğini ve böyle ölmeyi istediğini biliyordum."

Ada başını koltuğun arkasına yaslarken sırtındaki sinirler gerildi ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Biraz dinlenebilir miyim?"

"Isır onu," dedi Peratha, bir kez daha Gavin'e dönerek. "Ben Deborah'la konuşurum. Dawson'ı da Ada halleder."

"Ah, hayır. Teşekkürler," dedi Ada hemen. "Dawson'ın bana zarar vereceğinden endişelenmemem onu karşıma alacağım anlamına gelmiyor. Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu söyledi ve-" Sözü bir şaşkınlık ve inlemeyle kesildi.

Gavin tek dizini koltuğa koyarken iki kolunu Ada'nın yanlarından uzatarak koltuğun arkasına tutunmuştu. Ada'nın başı arkaya düştü ve gözleri titreyerek kapandı. Vücuduna yayılan sıcaklık Gavin'in dişlerini her bastırışında daha da artıyordu. Kalbi hızla atarken kendini uyuşuk hissederek öylece bekledi. Konuşabilecek kadar hali olsaydı teşekkür ederdi. Sadece sırtı değil, vücudundaki tüm ağrılar uyuşmuş, sahte bir zırhın arkasına saklanmıştı.

"Geri çekil. Bu kadar yeterli," dedi Peratha, Gavin'in omzunu sıkarak. Gavin hemen dişlerini Ada'nın boynundan çıkarıp doğruldu. Peratha yavaşça öne eğildi. "Ada, hâlâ orada mısın?"

Tüm sinir uçlarının yandığını ve hareketlendiğini hisseden Ada, "Evet," dedi boğuk sesiyle. "Maalesef buradayım."

Gavin dişlerini ve dudaklarını yalayıp kanı temizledi. Bazen dişlerinden sızan zehrin canlı bir varlık olduğunu düşünüyordu. İstediği zaman uyuşturucu, istediği zaman ölümcül bir madde olabiliyordu. Gavin'in ruh haline ve talebine göre biçim değiştiriyor gibiydi. Gavin bunu henüz kendine bile itiraf edememişti. "Ben gidip gerekenleri toplayayım," dedi odadan çıkmadan önce.

Geri dönene kadar kimse konuşmamış, Ada'ya ihtiyacı olan sessizliği vermişlerdi. Ada üzerinde bulunan huzurun geçici olduğunun farkındaydı. Buna rağmen alabileceğinin en iyisine sahipti.

Gavin içeri girdiğinde elindekileri büyük bir masanın üzerine bıraktı ve tek eliyle çekerek masayı koltuğa yaklaştırdı. "Kuzey kanadı volkan patlamış kadar sıcak. Av Dönencesi bittiğinde kendimi karlara gömüp iki gün çıkmayacağım. Yapalım şunu," dedi Gavin cesaretini toplamaya çalışarak. Bunun için dışarıda gereğinden fazla oyalandığını kabullenemiyordu. Gözünü Ada'nın kanayan boynundan çekip ucu yassı bir demiri aldı. "Kömür ocağı hâlâ işlediği için şanslıyız, beklemek zorunda kalmadık."

"Benden şanslısı yok," dedi Ada yüzüne düşen saçlarını üflerken.

Peratha diğer tarafına geçip Ada'nın gömleğini yırttı. Ada direnmeye çalıştığında kanlı gömleğe yeniden baktı. "Sanırım bu Dawson'ındı," dedi Peratha. Ada eline vurmaya çalıştı ama açık ara ıskaladı. "Sana yenisini verir, dert etme," dedi teselli etmek için.

Gavin, demiri kömürlerin arasından çıkardı ve derin bir nefes aldı. "Sıkı tutun," dedi kısık bir sesle. Ada haykırmayla karışık hıçkırırken o kadar öfkeliydi ki tüm acısına rağmen ağlayamadı bile. O sırada Gavin'e küfretmekle meşguldü.

"Daha ne kadar dayanır bilmiyorum," dedi Peratha. Ada'nın bacaklarına oturmuş, iki eliyle belini kavramıştı. Ayıldıkça daha güçlü bir şekilde kaçmaya çalışan Ada, çıplak ayaklarıyla bile Peratha'nın sırtına hasar vermeyi başarmıştı.

Kapı çarpılarak açıldı ve üzerinde harap olmuş pantolonuyla Dawson göründü. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?!" dedi bağırarak. Ormanın diğer tarafına geçmek üzereyken duyduğu çığlıklar onu geri dönmeye mecbur bırakmıştı. Koltuğun yanına gidip Ada'nın yüzüne dokundu ama Gavin'e bakıyordu. "Bunu yapmak zorunda mıydın?" dedi dişlerinin arasından hırlarken.

"Evet," dedi Gavin. Geri çekilirken işlerin kendi açısından daha berbat bir hal almasını bekledi. "Bunu ve başka bir şeyi daha. Bitti artık," dediğinde Ada çırpınmaktan vazgeçti. Alnını koltuğa bastırarak dudağını kanatana kadar ısırdı ve hıçkırıklarını dindirdi.

"Ada..." Dawson onun saçlarını çektiğinde boynunun halini gördü. Eliyle kanları sildiğinde iyileşmek üzere olan diş izlerini fark etti. Boynunu koklaması neler olduğunu anlamasına yetmişti. Gavin'i omzundan yakalayarak sürükledi. "Neden sabrımı taşırmak için özel çaba harcıyorsun bilmiyorum ama sonunda işe yaradı," derken yüzünü yumrukluyordu.

Peratha geri çekilirken üzerinden yeni kalktığı koltuğa çarptı. "Dawson, dur!" Bağırmasına rağmen Dawson onu işitmiyordu bile.

"Böyle olacağını biliyordum," diye homurdandı Gavin yere kan tükürürken.

Dawson onun elindeki demiri alıp yere atarken kızgın yerine tuttuğunu fark etmedi. Anında kabaran elini yumruk yapıp tekrar tekrar yüzüne indirdi. Gavin'i kapının yanındaki

duvara savurup ayağa kalkmasına izin vermeden yeniden boynunu kavradı. Parmaklarını eklemlerine kadar boğazına geçirip içine saplamıştı. Onu duvardan bir metre ayırıp tekrar çarptığında Gavin parçalanan duvarın içine gömüldü ve tozlar kalktı.

"Meydan okumak için ısırmadım. Biraz mantıklı düşün!" dedi Gavin zorlukla. Dawson'ın parmakları boğazına girmişken konuşmada güçlük çekiyordu. "Deborah'a aşığım diye beni öldürmek haricinde her şeyi yaptın. Artık buna bir son ver."

"Seni beyinsiz!" dedi Dawson onu duvara sürterek yukarı kaldırırken. Gavin'in ayakları yerden kesildi ve boğazından yeni bir hırlama kaçtı. "Ona âşıksın diye mi kızgınım zannediyorsun. Sana kızgınım çünkü ona âşık olduğun halde gitmesine izin verdin. Hata yapmasına göz yumdun. Üstelik yapılacak en büyük hatayı yapmasına!"

"Neler oluyor burada?" dedi Deborah içeri girerken. Önce odanın haline sonra da Dawson'la Gavin'e baktı. Kapalı dudaklarının arasından bir inleme çıktı ve koşarak yanlarına gitti. Dawson'ın koluna yapışıp elini Gavin'in boğazından çekmesini sağlamaya çalıştı. "Dawson, bırak onu. Hemen."

Dawson ona bakmadı bile. "Ada'yı ısırmış," dedi ürkütücü derecede alçak sesle.

Deborah bir an donakaldıktan sonra ellerini çekti. "Vazgeçtim. Devam et," dedi.

"Mecburdu, tamam mı?" dedi Hilary yanlarına gitmeye çalışarak. Aralarında her zaman sürtüşme yaşansa da hiç bu kadar şiddetle kavga ettiklerini görmemişti. Üstelik böylesine saçma ve gereksiz bir konuda. Hilary ısırığın ciddiyetini Ada'dan daha iyi anlasa da kendisi de o durumda olsaydı aynı kararı alacağını biliyordu.

Peratha onun kolunu tutup çekti. "Aptal olma. Bırak kendileri halletsin."

"Ama onu öldürecek!"

"Birçok defa olduğu gibi halledecekler güven bana," dedi Peratha çok emin olamasa da.

Titreyen bacaklarını koltuktan sarkıtan Ada güçlükle ayağa kalktı. Vücudundan adeta ateş saçıyordu. Buz dolu bir küvete atlamak tek hayaliydi. Karların içinde birkaç gün de geçirebilirdi. Diğer yandan her kıpırdadığında yarasının hareketlendiğini hissetmiyor, yavaş da olsa iyileştiğini fark edebiliyordu.

"Ben de onu boğazlayabilir miyim?" dedi Deborah. Ne olduğunu merak eden gözleri Ada'yı bulmuştu. Anlaşamadıkları sır değildi, bu yüzden belki biraz taraflı davranıyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi Dawson ve Deborah gözlerini devirip hareket etmeden durdu.

Ada tedbirli adımlarla onlara yaklaşırken Gavin yeniden konuşmaya çalışmış, Dawson'ın daha fazla sinirlenmesine neden olmuştu. "Dawson," dedi Ada dudaklarını ıslatarak. Dawson'ın yumruğu tereddüt etti ama hemen sonra Gavin'in yüzüne indi. "Onu bırak. Isırmasını ben istedim." Aslında tam olarak ısırmasını istemiş, bunun nelere mal olacağını öğrendiğinde vazgeçmişti. Ama hayat kurtaracaksa küçük detaylar saklanabilirdi.

Dawson gözlerini kısıp başını ağır ağır Ada'ya çevirdi. Elleri gevşedi ve Gavin kayıp yere düştü. Deborah tüm kafa karışıklığına rağmen dizlerinin üzerine eğilip Gavin'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bir daha söyle," dedi Dawson. Sesi şimdi öfkeli değil, hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla dolu çıkıyordu. Ada düzeltmeye çalışırken daha da batırmadığını ummaktan başka bir şey düşünemedi.

"Ben istedim," dedi Ada, tıpkı onun emrettiği gibi yeniden. Bir elini duvara dayayıp titreyen dizlerine destek verdi. "Acı çekiyordum ve uyuşturmasını istedim."

"Ada, sen bir kurtsun. İşaretli bir kurt."

"Evet, sürekli hatırlatıyorsun," dedi Ada hırçın bir sesle. Dawson'ın gözleri parladığında Ada sakinleşmek zorunda

kaldı. "Bak, etimi yakarak birbirine yapıştırdı. Söylerken bile midem bulanıyor. Bana yardımcı oldu. Bu tüm kurt kanunlarından daha mı önemsiz?"

Dawson birden dudaklarını araladı. O sustuğu korkutucu birkaç saniye boyunca Ada onun evet diyeceğini sandı. Dawson, Ada'nın solgun yüzünü, moraran dudaklarını, nasıl terlediğini ve titrediğini fark etti.

"Değil," dedi başını sallayarak. Buna rağmen sakinleşmiş görünmüyordu. Kimseye yöneltemediği enerjisini bir yerden çıkarmak zorundaydı. Ormanda gezinen tüm Remuslar şanssız günlerindeydiler. Dawson, Ada'nın sırtının ne halde olduğuna baktı. "Yanıklar çabuk iyileşmez. Zamana ihtiyacın olacak."

"Av Dönencesi ne durumda?"dedi Hilary.

"Durulacağa benzemiyor," dedi Dawson, kolunu Ada'nın beline dikkatle dolarken. Yarasına değmemeye özen gösterdi. "En az bir hafta daha devam eder. Biraz molaya ihtiyacın var. Seni odana çıkarayım," dedi çoktan yürümeye başladıklarında.

Deborah, Hilary'nin uzattığı bez parçasını alarak Gavin'in boynunu sildi. Yıpranan sinirleri yüzünden biraz fazla bastırmış olabilirdi. "Niye ona karşılık vermiyorsun? Mahvedecek kadar değil ama en azından kendini savunabilirsin, değil mi?"

"Dawson haklıydı," dedi Gavin yüzünü ovuşturarak. Üstüne sinen, hafızasına yapışan yanık et kokusunu ne zaman unutacağını merak ediyordu. Ada'nın yaralarıyla ilgilendiği hiçbir zaman aynı anda bu kadar yıprattığını hatırlamıyordu. "Gitmeni engelleyemedim. Bu beni sana layık görmesini engelliyor."

"Ben de çok iyi şeyler yapmadım," dedi Deborah mahcup bir halde elindeki bezle oynarken.

Gavin ona bakarak bitkin bir halde gülümsedi. "Sen onun kardeşisin. Ne yaptığın önemli değil. Her zaman seni en iyisine layık görecek ve o ben değilim."

"Sensin," dedi Deborah inatla. Başını kaldırıp gözlerine baktı. "Daha yirmi yaşında bile değildin, Gavin. Ne yapabilirdin ki? Bana nasıl engel olabilirdin?"

"Kaçacağını tahmin etmeliydim. Seni yalnız bırakmamalıydım. Sen beni afetmiş olabilirsin ama bu kaçmanı önleyemediğim ve yıllarını Remuslara hizmet ederek geçirdiğin gerçeğini değiştirmez."

Ada banyodan çıktığında Dawson'ın hâlâ beklediğini görünce şaşırdı. Neredeyse bir saattir içeride olduğuna emindi. Dawson'ınsa bir an önce ormana geri döneceğini düşünmüştü. Sessiz bir şekilde okuma koltuğuna oturmuş, gözlerini yere sabitlemişti. Etrafına yaydığı alev gibi enerjisi olmasa heykele benzetebilirdi.

"Hâlâ buradasın." Ada çıplak ayaklarının ucunda yürürken saçlarında havluyu dolaştırıyordu. Bir kısmı yanmış olan saçlarını krem ve şampuan yardımıyla güçlükle açmıştı. Tekrar kendiyle ilgilenmeye başladığında yapacağı ilk şey en yakın kuaföre uğramak olacaktı. Dawson bakışlarını buluştursa da yerinden kalkmadı. İşaret parmağını dudağının altında dolaştırırken Ada'nın aurasını inceliyordu. Acı çekmediğini, yarasının ona kötü hissettirmediğini bu şekilde anlamıştı. Ada'ya kalsa sormasını tercih ederdi.

"Mecbur kalmasan Gavin'in ısırığına ihtiyacın olmazdı. Ama bunun önemini anlıyorsun, değil mi? Sen benimsin, ben seninim. Başka biri, hiçbir amaçla böyle bir şeye kalkışmamalı."

"Sadece bir ısırıktı."

"Tüysüz." Dawson gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Onu öldürebilirdim. Bunu yapacağımı biliyordum. Belki sonradan pişman olacaktım ama o an umurumda değildi. Ölümcül olmayan her ısırık sahiplenme demektir ve eğer bunu -hangi amacı taşırsa taşısın- başka biri yapsaydı çoktan ölmüştü."

"*Sen benimsin, ben seninim,* demekle olmaz. İspat istiyorum. Kabul ediyor musun?"

"Senin olduğumun herkesin öğrenmesini mi istiyorsun? Beni işaretleyecek misin?"

"Aynen öyle. Gururun zedelenmedi umarım."

"Hoşuma gitti aslında," dedi Dawson gülümsemeyle. Neredeyse bir aydır Ada'nın bunu sormasını bekliyordu. Sırf bu yüzden cesaretini bulup isim töreninin bahsini açamamıştı. Ada henüz Dawson'ı işaretlemeye hazır değilse daha büyük bir bağlanmayı kabullenemezdi. Şimdiyse Dawson'a umutlarını yeniden vermişti.

"Ayrıca ala kurt olduğumu herkes bilsin istiyorum," dedi Ada havluyu sandalyenin üstüne bırakırken. Tek omzundan önüne doğru aldığı saçları karışık tutamlar haricinde tişörtünü ıslatmakla meşguldü. "Sır saklamak ve bir ucubeymişim gibi herkesin gözünü dikmesi hoşuma gitmiyor."

"Dönüştüğünde herkes sana aynen o şekilde bakacak."

"Zaten bu yüzden bir an önce hallolsun istiyorum. Bu arada Kaiser'ın öldüğünü herkes ne zaman öğrenecek?"

"Şu anlık gizli tutuluyor. Stone eski yönetimdeki son üç kişiyi de öldürdü. Şu anlık tüm kontrol Peratha'yla ikisinde. Av Dönencesi'nin kaçak dövüşme kısmına geçildi. Bundan sonra kavgalar savaş alanı gibi olmayacak."

"Ormanda saklanıp tuzak kuranlar olacak. Hiçbir yer güvenli değil."

Dawson bir kez daha gülümsedi. "Bundan önce de Av Dönencesi'ne katıldığını unutmuşum."

"Bu kesinlikle hepsini geride bıraktı. Peratha düzelecek mi?"

"Elbette. Ne kadar sarsılmış olursa olsun iki yıldır bu anın geleceğini biliyordu. Belki daha öncesinden."

"Annenle babanı öldürdüğünde," dedi Ada çekinmesine rağmen. Dawson birçok bakımdan özelini açmayı öğrenmişti,

fakat Ada'ya karşı bile hâlâ sınırları vardı. Ada o sınırlarda dolaşmaktan bazen geri duruyordu. Dawson'dan korktuğunu söyleyemezdi, yalnızca ciddi bir kavga ederlerse altından nasıl kalkacağını bilmiyordu. Bu da öğrenmesi gereken şeylerin başında geliyordu. Yalnızca kendisinin değil, Dawson'ın da deneyimlemesi gereken bir yenilikti.

Dawson her zamanki gibi geçiştirmek yerine anlatmaya başladığında Ada nefesini tuttu. "Kurdumu bulmak için eğitim merkezine gittiğimde Kaiser hâlâ benden bir sonuç alamamıştı. Melezliğimi sorgulamış, eline hiçbir şey geçmemişti. Rengim ne olursa olsun elinde bir itiraf ya da kanıt bulunmadan beni yargılayamazdı. Ben gittiğimde annem ve babamı sorgulamaya başlamış. Eğer itiraf etmezlerse beni zorlayacaklarını ve itiraf ettirene kadar işkence edeceklerinden bahsetmiş. Bunu zaten yapmıştı ama anlaşılan daha yükseğini hedefliyordu." Ada'ya bakmadan yavaşça konuşuyor, daha önce kimseye yüksek sesle anlatmadığı detaylardan bahsediyordu. En yakın arkadaşları yaşadıklarını bildiğinden Dawson'ı asla bu konuda konuşması için zorlamazlardı ve Dawson'ın da başka bir arkadaşa ihtiyacı olmamıştı. Bu sayede kelimeler, üzüntüler ve yakınmalar içinde büyümüştü. "Annem ve babam beni infazdan kurtarmak için hakkımda tek bir bilgi bile vermeyi reddedince Kaiser onları ihanetten idam etti."

Ada bir süre konuşamadan sadece ona baktı. Ne diyebilirdi ki? *Senin suçun değildi* mi? Ne söylenirse söylensin Dawson bunu kendi suçu olarak görürdü. Hâlâ ayakta durduğunu fark edip yanına gitti. "Çok üzgünüm," diyebildi sadece boğuk bir sesle. Gözyaşı dökmemek için kendini tutarken dudaklarını ısırıyordu.

Dawson bir şey söylemedi. Sadece ona küçük, hüzünlü bir gülümseme sunup gözyaşlarını andıran bir öpücük verdi.

Ada'yı kucağına çekerek dizine oturmasını sağladı. Açıkta kalan boynunda parmaklarını dolaştırdı. Dövmelerin ve Gavin'den

kalan diş izlerinin üzerinden geçti. "Belki de kızmamın tek nedeni seni benden önce ısırmasıydı."

"Dawson, sen neredeyse üç asır kadar yaşadın ve biliyorum, kurtlardaki sahiplenme olayı farklı bir boyut, öğrenmem gereken daha çok şey var. Ama şunu unutma ki benim kalbime giden yol ısırıklardan geçmiyor."

Dawson gözlerini yukarı kaldırdı. Hüznü de, hayal kırıklığı da yok oluyordu. Parmaklarını boynunda dolaştırmaya devam ederken diğer elini beline yaslamıştı."Bunu öğrendiğim iyi oldu. Senin kalbine giden yol neymiş peki?"

"Sen," dedi Ada alınlarını birleştirmek için eğilirken. "Tamamen ve yalnızca sen."

20

Bilindik korkulara hapsolmaktan,
Keşfedilmemiş yeniliklere göz yumarız.

Ada dışarı çıkmak için hazırlanırken önce saçlarını düzene soktu. Sıkı bir atkuyruğu yapıp ördüğünde yeterince düzgün görünüyordu. Banyodan çıktığında Dawson'ı dışarı büyük bir çanta taşırken gördü. Meraklanarak peşinden giderken çekmecelerin de karıştırılmış olduğunu fark etti.

"Bir süre daha içeride kal," dedi Dawson. Kütüphanenin yanındaki çekmeceleri de açıp kapatırken kontrolünü kaybetmiş görünüyordu. Yapması gereken şeyi bir an önce tamamlamak niyetindeydi. Ada o şeyin ne olduğunu anlayamasa da. Dawson tedbir amacıyla üzerine birkaç bıçak yerleştirirken Ada'ya döndü. "Birkaç Remus öldürmem lazım," dedi göz kırparak.

Ada onun şakacı haline kanmadı çünkü öyle hissetmediğini biliyordu. "Neden karşında durandan başlamıyorsun?" diyerek onun avcılık dürtülerine oynadı. Kollarını bağlayıp acilen açıklama bekleyen bakışlarını gözlerine dikti.

"Kavga etmek istiyorsun," dedi Dawson. Gözleri bir an parlayıp sönerken sesi kısık çıkmıştı.

"Seni işaretleyebileceğimi söylemiştin. Sadece birkaç dakikalığına banyoya girip çıktım ve bir bakıyorum sen üç yıl öncesine sıkışmışsın. Beni tanımıyormuş gibi davranamazsın ve şu anda sıkkın hissediyorsun," dedi iyice öfkelenerek.

"Duygularımı kurcalama, Ada."

"Sen de benim rengimi görme. Mümkün olmuyor, değil mi? Benim için de aynısı geçerli."

"En azından Dionne, Remus'a dönene kadar dışarı çıkmayacaksın. Peşinde oldukları kişi sensin, Ada! Biraz aklını kullan."

"Beni burada tutamazsın!" Ada içinde pişmanlık ve suçluluk hissetti ama bu kesinlikle kendisine ait değildi. "Dawson..."

Kapı kolunu tutan Dawson gözlerini kaldırarak Ada'ya baktı. "Kapıyı benden başka hiç kimseye açma, pencereden atlama, duvarları yumruklama. Sadece içeride kal, Asena." Söyleyeceklerini bitirmiş olmasına rağmen orada kalıp Ada'ya bakmaya devam etti. İkisi de yaşadıkları şeyin karmaşası içindeydiler.

Ada'nın kendine gelmesi kapının çarpma sesiyle mümkün oldu. Kapı koluna uzanıp açmaya çalışsa da duvarı yerinden sökmeye çalışmasından farksızdı. "Adımı bu şekilde kullanmaman gerekiyordu! Bir gün içinde iki kez bana aynısını yaptın, Dawson." Yumruklarını ve tekmelerini indirdiği kapı neredeyse hiç sarsılmıyordu.

Başka bir yol denemek için arkasını döndü. Etrafına bakındıktan sonra koşarak pencereye gitti. Kolu kavramasına rağmen hareket ettirmeyi başaramıyordu. Dakikalarca çekiştirmesine rağmen sonuç alamayınca çığlığıyla yıkılacakmış gibi bağırdı. Demir bir sandalye alıp pencereye fırlattı. Cam patlayarak kırıldığında aşağıya atlamayı denedi fakat boşluğun yerine görünmez bir duvar dikilmişti. Ellerini duvara bastırıp itmeye çalıştı. Aralarındaki enerji yüzünden Ada'nın elinden dumanlar yükseliyordu.

Canı katlanılmaz derecede acıyınca geri çekildi. Avuçlarını ateşe bastırmıştı sanki. Sol elinin işaret parmağıyla diğer elinin

başparmağının hemen altında olan deriye dokundu. Parmağı deriden içeri kaydı ve kemiğine dokundu. Midesi bulanarak ellerini indirdi. Odada kendi etrafında dönerken dudaklarını ıslattı.

"Orada her şey yolunda mı?"

Ada alnını ovuştururken kapıya doğru yürüdü. Sesi tanıyamasa da birinin gelmesine şaşırmamıştı. Bu kadar gürültüden sonra hiç kimse uğramasa şüpheye düşerdi. Elini kapının üstüne koyup başını eğdi. İçine dolan berbat bir vahşilik tamamen kendine ait olamayacak kadar yabancıydı. "Bir sorun yok," dedi sakin bir sesle.

"Emin misiniz? Ben hiç de hoş olmayan birkaç şey duydum da."

Ada kendine kim olduğunu hatırlattı. Bir Cellât'tı. Ala kurt olan Remus Cellât. İki yıldır eğitim alıyordu ve birçok defa kurt öldürmüştü. Cesaretlenerek boğazını temizledi. "Ne olduğunu hissediyorum. Numara yapmayı bırakabilirsin."

Ada öylesine öfkeliydi ki kendini sakinleştirmeyi bile deneyemiyordu. Ne kapısının önündeki Remus'a ne de ormandaki yığınla düşmanaydı öfkesiydi. Tamamen ve şiddetle Dawson'a sinirliydi. Tehlikeli gördüğü ormana onu sokmak istememiş, etrafında köpekbalığının döndüğü bir ağa takılmasına neden olmuştu.

Kapı şiddetle tekmelendiğinde Ada geri çekildi. Aklından geçen ilk şey dönüşmekti fakat ihtiyacı olan birkaç saniyelik avantajı kaybetmişti. Kurdun bir sonraki tekmesiyle içeri savrulan kapıdan çıkan birkaç parça Ada'ya doğru uçtu. Belli ki vakit kaybetmekten hoşlanmayan kurt, Ada'yı yakalayıp yatak odasına fırlattı.

"Senden bahsedildiğini duymuştum. İnsan Cellat, değil mi? Tuhaf." Kırık parçaların üstüne çıkıp diğer tarafa atlarken hareketlerinde ürpertici bir nezaket vardı. "Daha farklı görüneceğini düşünmüştüm. Fazlasıyla sıradan bir halin var."

Ada onun gevezeliğini değerlendirerek dönüşüm geçirdi. Buky olan Remus, Ada'yla oynayabileceğinin hayallerini kurarken karşısında gördüğü ala kurtla donup kaldı. Ada vakit kaybetmeden üzerine saldırsa da Buky'nin şaşkınlığı uzun sürmemişti. Bir dakika içerisinde de Ada onun yalnız gelmediğini anlamıştı. Aynı ırktan olduğu iki arkadaşı da etrafını çevrelemesine yardım etti.

Buky, insan elleriyle Ada'nın boğazına sarıldı. Sadece çok güçlülerin yapabileceği bir şekilde elleri hayvan biçimindeki kadar dirençli bir hal almıştı. Tırnaklarını Ada'nın boğazına geçirip aşağıya doğru kaydırırken şah damarına denk gelmeyi ummuştu.

Acıyla dişleri gevşeyen Ada'nın saldırısı kırıldı. Altından çıkan Buky arkadaşlarının ona fırlattığı bıçağı alıp kurda sapladı. Yukarı doğru kaydırıp boynunu yarmayı düşündü ama Dionne'un emrini hatırlayıp bıçağı olduğu yerde bıraktı. Ada'ya canlı ihtiyaçları olduğu her şeyden önce söylenmişti.

Ada saldırmaya ve hırlamaya devam ederken Buky, boğazını kavrayıp onu balkona sürükledi. Kendi kapı eşiğinden geçtiğinde durmak zorunda kaldı çünkü Ada'yı çekememişti.

Tekrar insan haline dönüşen Ada elini uzatıp köprücük kemiğinin biraz üstüne saplı duran bıçağı çekmeye çalıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken aynı şeyi birkaç defa tekrarladı.

Buky'nin gözleri parladı. Arkadaşlarına bakıp güldükten sonra Ada'nın yüzüne eğildi. "İsmini bilen biri var," dedi. Böyle bir bilgiyi Dionne'a götürürse nasıl ödüllendireceğini düşünüyor, yerinde durmakta zorlanıyordu. Sahip olmak istedikleri birinin ismini öğrenmek Dionne'a devasa bir avantaj sağlardı. Buky, Ada'yı yere yatırıp dizini göğsüne yaslayarak nefesini kesti. "İsmini bilen kim?" diye sordu.

Ada bunun nereye gideceğini adeta beyninde resimler halinde gördü. Dawson'ı yakalayıp ona işkenceyle ismini

söyleteceklerini biliyordu. Dawson konuşmayacak ve bu da ölümüne neden olacaktı.

"Kim?" dedi Buky onu biraz daha sıkarak.

"Belki biraz daha kibar sormalısın," dedi Ada dudağının bir kenarını kıvırarak gülümserken.

"Kızı zorlaman gerekiyor, Espo," dedi Buky'nin arkadaşları.

Ada'yı tutan kurt gülümseyerek biraz daha eğildi. "Öyle mi, ala kurt? Zorlanmaya mı ihtiyacın var?"

"Defol git, Espo," dedi Ada sıkılmış gibi gözlerini devirerek. "Tarzını sevdim, sana bir iyilikte bulunup uyarma inceliği göstereceğim. Hemen şimdi sen ve arkadaşların buradan çıkıp gidin, ben de peşinizden gelmeyeyim."

"Biliyor musun, tehdidin neredeyse gerçekçi," dedi Espo. Ağırlığını değiştirirken Ada'nın göğsünü biraz daha eğdi ve bunun farkında bile değilmiş gibi görünecek kadar hastaydı.

Ada bacaklarını kaldırarak boynuna doladığında üçünün de ne kadar şaşırdığını sadece duymamış, aynı zamanda hissetmişti. Espo'nun başını bacaklarının arasına sıkıştırıp döndürdü. Altına aldığında henüz sadece bir yumruk atabilmişti ki arkadaşlarından bir tanesi üzerine geldi. Ada öne eğilip avucunu Espo'nun yüzüne bastırarak arkadaşının göğsüne tekme indirdi. İyi dövüşmüştü. Gavin'in takdir edeceği kadar savaşmıştı fakat eğitimli ve gözü dönmüş üç Remus'la başa çıkabilecek kadar iyi değildi. *Henüz*, diye düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı Ada. Günün birinde üç, hatta daha fazla kurtla aynı anda dövüşmeyi başarıp altından kalkabilecekti.

Kurtlardan sadece bir tanesini tamamen kavga dışı bırakabilmişti. Göğsünü tutarak geri çekilmiş, çok geçmeden de daireden ayrılmıştı. Ada onun yardım çağırmak yerine ortadan kaybolmayı tercih edecek kadar korkak olmasını umdu.

İki Remus, Ada'yı kapı eşiğine taşıyıp işe yaramayacağını bildikleri halde dışarı çekmeye çalıştılar. Ada'nın görünmez

bariyerlere her değişinde hissettiği acı onların eğlenmesi için yeterliydi.

"Belki konuşmaya hevesli olursan senin yerine onu öldürürüm," dedi Espo. "İsmine sahip olan kişiyi kastediyorum."

"Böyle bir riski alacak kadar aptal değilsin," dedi Ada ağzına dolan kanı tükürürken.

Espo, Ada'yı yeniden bariyerlere çarpıp oraya yapıştırarak tuttuğunda Ada, bu sefer kanı yere değil, onun yüzüne tükürmüştü. Ada'nın derisi kemiklerine kadar yanıyor, odayı mide bulandırıcı bir kokuya buluyordu. Dawson'ın ismini söyleyerek odada kalmasını emretmesi Ada'ya seçenek bırakmıyordu. Ne olursa olsun ismin gücünü aşması mümkün değildi.

"Peratha, iyi misin?" dedi Deborah birden oturduğu yerden kalkarken.

Üzeri anlamlandırmakta zorlandığı kağıtlar, raporlar ve haritalarla dolu olan masanın başında duran Peratha düşmemeye çalışıyordu. Gözlerini kapatmış, sıkıca sandalyeye tutunmuştu. Başını kaldırmadan elini kapıya doğru salladı. "Biri gidip Ada'yı kontrol etsin. Şu duygu saçmalıklarından birini yaşıyor olabilirim."

Deborah, Hilary'ye gitmesi için başıyla işaret verdi. Hilary oturduğu yüksek sandalyeden zıplayarak yere atladı. Dışarı çıkarken orada duramayacağını anlayan Peratha ve Deborah da Hilary'yi takip etmeye karar vermişlerdi.

Dairenin olduğu kata indiklerinde tek bir koruma dahi göremediler ve koridorda ilerledikleri sırada hem sesleri duydular hem de binada Remusların olduğunu anladılar. Peratha sinirlenerek ellerini yumruk yaptı. Korumaların neden yerinden ayrıldığını merak ediyordu. Hilary'yi Dawson'ı bulması için yollarken kalan mesafeyi koşarak aştılar.

İçeri girdikleri an Peratha saniye harcamadan dönüşüm geçirirken Deborah, Ada'nın üzerindeki kurtlardan birisini yakalayıp karşı duvara çarptı.

Serbest kalan Ada inleyerek kıvrıldı. Köprücük kemiğindeki, boynundaki ve yüzündeki yaralar onu tüketmişti.

Peratha büyük bir iştahla Remus'u parçalarken öldüğünü anladığında bile durmadı. Deborah Espo'yla karşılaşmak için üzerine atıldığında kendini durdurmak zorunda kaldı. Espo saniyeler içinde ortadan kaybolmuştu.

İlgileneceği bir kurt kalmadığı için Ada'nın yanına dönen Deborah, onu yavaşça sırtüstü çevirdi. Yanağının bir tarafının derisi kemiğe kadar erimişti. Hayatında yığınla berbat şey görmüş olmasına rağmen Deborah için bile bir sınır vardı. "Bunu nasıl yaptılar?" diye sordu yutkunarak.

Ada dudaklarını aralamıştı ki Dawson'ın odaya girdiğini hissettiğinde ona arkasını dönerek banyoya koştu. Kilitlediği kapıya sırtını yaslayıp yere çökerken başka bir tepki veremeyecek kadar yorgun, öfkeli ve şaşkındı. Birkaç dakika önce yaşananları anlamlandırmaya çalışıyor, bittiğine inanmadığı anlardan sonra kurtulmuş olmasının sersemliğini yaşıyordu. Vücudunun her yerinde yanıklar vardı. Zindandaki ateşin verdiği hasarı henüz yeni atlatmışken şimdi de asit gibi tenine yapışan ve hâlâ yakmaya devam eden şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Ada," dedi Dawson kapıya vurarak.

Ada dudaklarını araladı, konuşabilmek için derin bir soluk aldı fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yanık kokusu midesini bulandırıyordu. Kulağına çınlama gibi gelen yanık sesinin bir hatıra olduğunu sandı fakat eti hâlâ yanıyordu. Artık bariyerlere çarpmasa bile.

"Odada kalmamı söyledin ve bunu fark ettiklerinde beni konuşturmak için ismin gücünü kullandılar," dedi Ada yutkunarak. Dawson'ın hâlâ orada olduğunu konuşmasa bile anlayabiliyordu. "Git, Dawson. Yüzünü görmek istemiyorum."

Dawson kendine olan öfkesi yüzünden bağırırken kapı yerine duvarı yumrukladı. Kapıyı kırmamasını tek sebebi Ada'nın hemen önünde oturduğunu bilmesiydi. Yanında olmak istemesine rağmen ona daha fazla zarar verecek hiçbir şey yapamazdı.

"Artık ismini istemiyorum, Dawson. Tüm sorun buydu, değil mi?"

"Ada, lütfen kapıyı aç. Konuşalım."

"Hayır," dedi Ada başını sağa sola sallarken. "Hayır," dedi daha sonra yeniden. "Bunu daha önce söylemeliydin. Sana ismimi ilk verdiğimde, sonrasında konuyu açtığımda ya da bugün açıkça söylediğimde. Ama şimdi değil. Yüzümün yarısı erimişken değil!"

"Özür dilerim," dedi Dawson alnını kapıya yaslayarak. Eğer Ada'yı daha fazla kızdırmayacağını bilse affetmesini isteyecekti. Ada'nın kızması bir yana Dawson da bunu hak ettiğini düşünmüyordu.

"Senden sakladığım tek bir anım, tek bir düşüncem yok. İlişki yaşamayı bilmediğini anlayabiliyorum fakat bu kadarının fazla olduğunu sen de anlamışsındır."

"Ada, aptal gibi davrandım, biliyorum. Sadece korkuyorum ve buna alışkın değilim. Nasıl davranmam gerektiğini anlamıyorum. Bana yardım et, olur mu?"

"Git," dedi Ada zayıflayan sesiyle. Daha fazla konuşabileceğini sanmıyordu.

"Ben..." Dawson küfrederek alnını kapıya vurdu. Kendini hiç bu kadar beceriksiz ve yetersiz hissetmemişti. "Benden ayrılıyor musun?"

"Hayır," dedi Ada birden ve düşünmeden. "Hayır, seni seviyorum." Aralarında yığınla sorun olmasına rağmen bundan kuşkusuz bir şekilde emindi.

Dawson nefesini bırakarak gözlerini açtı. "O zaman Amona'nın sınırlamasını kaldır. En azından seni hissetmeme izin ver. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"İyi değilim."

"Ada, aç şu kapıyı," dedi Dawson güçlükle.

"Dawson," dedi Peratha omzuna dokunarak. Kanlı yüzünü olabildiğince pelerinine silip temizlenmişti. "Bırak kendini toparlasın. Karşına çıkmak istemiyor olabilir."

"Onu defalarca yaralı gördüm." Her zaman olduğu gibi Dawson şimdi de teselli edilmekten hoşlanmamıştı. Peratha'nın elinden kurtulmak için geri çekildi.

"Deri erimesi bıçak kesiklerine benzemez," dedi Deborah. Dawson ona bakınca gözlerini kaçırdı. "Kusura bakma ama kötü durumda ve sen onu buraya kapattığın için bu halde. Fiziksel ve ruhsal olarak toparlanmasına izin ver. Çok zaman alacağını sanmam. Ne de olsa pratiği var."

Dawson arkasını dönüp sırtını banyo kapısına yasladı. Gözleri yatağının yanındaki cesede takılınca iç geçirdi. Eğer mümkün olsaydı onu diriltip yeniden öldürürdü. "Şunu temizleyin," dedi parçalanmış kurdu göstererek.

"Kolay gelsin," dedi Peratha, dudağının kenarındaki kanı işaret parmağıyla silerken.

"Sakın bunu bana yıkma," dedi Deborah, işe yaramayacağını bildiği halde.

"Lütfen ama benim standartlarım var. Asla pisliği temizlemem." Peratha kırık kapıdan yayılmış olan parçalara dikkat ederek daireden ayrıldı.

"Ben kova gibi bir şey bulayım," dedi Hilary yüzünü buruşturarak odadan çıkarken.

Deborah yatağın kenarına oturup Dawson'a baktı. "Av Dönencesi'nde kavga eden tek çift değilsiniz. Ormandaki enerji yoğunluğu herkesi çıldırtıyor."

Dawson ona bakmadan başını salladı. "Bu onunla ilgili değil. Kurtarmak istediğim her şeyi yıkıyorum." Kendi kendine gülüp elini başının üzerinde dolaştırdı. "Bundan daha iyisi olmam gerekiyordu. Ama yaptığım tek şey yok etmek. Sanırım işimi fazla ciddiye alıyorum."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Ada kapının diğer yanından.

Dawson başını omzuna doğru çevirip kapıya baktı ama konuşmadı. Ada'nın devam etmesini beklemişti. Ses gelmeyince hayal kırıklığını kabullenip önüne döndü.

"Çabuk halledelim," dedi Hilary odaya döndüğünde.

Deborah, Hilary'ye yardım ederken, "Halıyı katla," dedi. "Üzerindeki kan lekesinin çıkacağını sanmam."

"Bu kadar yaralanmasını anlamıyorum," dedi Hilary sessizce. Hâlâ banyonun önünde duran Dawson'a göz ucuyla baktı. Konuşmaktan da onunla göz göze gelmekten de çekiniyordu.

"Güçlü olmak onu kullanabileceğin anlamına gelmez. Kontrol etmek zaman alır," dedi Deborah. "Gidelim hadi."

O sırada Ada kendine doğru çektiği dizlerine yaslı olan eline bakıyordu. Avucundaki deri toparlanmaya başlamış, pembemsi bir hal almıştı. Hafifçe dokunduğunda kanlandı. Deri hâlâ hassastı. Yüzünün elinden daha kötü halde olduğu düşünülürse fazladan zamana ihtiyacı vardı.

Ne aynaya bakmaya cesaret edebiliyor ne de yüzüne dokunuyordu ama hissediyordu. Dudakları kapalı olmasına rağmen soğuk hava yanağındaki yırtıktan ağzına ulaşabiliyordu.

Öne eğilerek lavabonun altındaki dolabı açtı ve içinden çektiği iki küçük havludan birini boynuna diğerini köprücük kemiğine bastırdı. Yaralarından biri kurt diğeri de gümüş kaynaklı olduğu için toparlanması daha uzun sürüyordu. Yorgun olması da iyileşmesine yardım etmiyordu.

"Ada?"

"Hımm."

"Kapıyı açana kadar burada kalacağım."

"İyi."

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"Seni dışarı çıkaramayacağını anladığında neden durmadı?"

Ada dizindeki kan lekesini tırnağıyla kazırken omuz silkti. Dawson bunu göremediğinden hem faydasız olmuş hem de canını yakmıştı. "Birine ismimi verdiğimi anladı. Dionne'a böyle bir haber götürmesi onun için harika fırsat yaratırdı."

"Senden ismini mi istedi?"

"İsmimi kime verdiğimi sordu. Ben de yüzüne tükürdüm."

"Ona beni söyleyebilirdin. Bir kurdu alt edebilecek güçteyim."

"Eğer sen olduğunu söyleseydim tek başına mı gelirdi sanıyorsun?" dedi Ada başını çevirerek kapıya bakarken. "Orman Remuslarla dolu. Dionne yarısının sana saldırmasını emrederdi. Eski dövmenden dolayı Aleutlar arasında da pek sevilmiyorsun. Bizimkilerden başka kimse sana yardım etmezdi. Daha yaşadığını bile bilmiyorlar."

"Ben seni korumak için buraya kapattım. Sen de beni korumak için bariyerlerin etkisiyle savaştın."

"Güzel özetledin doğrusu."

Uzun bir sessizliğin ardından Ada parmaklarını yanağına bastırırken derin bir nefes alıp verdi. Artık yanağını tam anlamıyla hissediyor, hassas olmasına rağmen kanlanmasına neden olmuyordu. Havluyu boynundan çekip başını çevirerek yaraları kontrol etti. Kanlar haricinde bir iz kalmamıştı.

Pelerinini çıkararak yere bıraktı ve suyun altına girdi. Saçlarını ve kan izlerini temizlemek sandığından daha uzun sürdü. Yarım saat sonra havlunun olduğu yere elini attı ama bulamadı. Günün daha erken vakitlerinde duş aldığında havlusu odada kalmıştı.

Dawson'a ait olan dolabı açıp onun havlusuna sarıldı. Sabit durması için havluyu sıkıştırdığında saçlarını önüne aldı. Parmak uçlarında kapının önüne gidip elini kilidin üzerine koydu. Çıkıp çıkmamak konusunda kararsızdı fakat burada daha fazla vakit geçirmesinin bir anlamı yoktu. Dışarıda bir savaş sürerken kendini banyoya kapatamazdı. Dudaklarını ısırırken gözlerini kapayıp ayağını yere vurarak bekledi. En sonunda boğazını temizleyerek omuzlarını dikleştirdi.

Kapının kilidini döndürüp yavaşça açtığında Dawson'a baktı. "Neden ava katılmıyorsun?" dedi yanından geçerken.

"Nedenini biliyorsun."

"Her zamanki gibi söylemediğin şeyleri benim anlamamı bekliyorsun, değil mi?" Dolabı açıp kıyafetlerini aldı. Arkasını dönüp kıyafetlerini kendine bastırırken kaşlarını kaldırdı. "Ne?" dedi.

"Islakken iyi görünüyorsun."

Ada ayak parmaklarını kıvırırken gözlerini kıstı. "Sana öfkeli kalmak istiyorum. Bunu zorlaştırma," derken aslında pek bir şey yapmasına gerek olmayacağını biliyordu. Sadece yüzüne bakmak bile öfkesinin soluklaşmasına yetiyordu.

"Öfkeli kalmanın sana özel bir yararı mı var?"

"Evet. Mantıklı düşünüyorum."

"İki durumda mantıklı düşünemediğini biliyorum. Öfkeli ve aşık olduğun zamanlarda. Sen şimdi ikisine birden sahipken nasıl mantıklı düşünmeyi umuyorsun?"

"Kendini beğenmiş," dedi Ada hırlayarak. Dawson duvara yaslanırken omuz silkti. Ada onun sakin hareketlerine sinirlense de uzakta durmasına memnundu. Başını eğip üşüyen parmaklarına baktı. "Kafam yine çapraz duygularla doldu," diye söylendi kendi kendine.

"Özür dilemenin faydasız olacağını biliyorum ama..."

"Dileme o zaman." Banyoya doğru yürüdüğünde Dawson karşısına çıktı. "Bak, kapının önünde duruyorsun diye banyoya hapsoldum. Bir an önce üzerimi giyinip dışarı çıkmak istiyorum. Sen istersen burada kal."

Dawson elini uzatıp kapının diğer tarafını tuttu. "Beni dinle," dedi. Sesi artık sabırlı ve uyumlu değil, en az Ada kadar öfkeli çıkıyordu. "Seni korumam gerekmediğini, kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorsun, fakat benim için bunu düşünmek o kadar kolay değil. Yüzyıllar yaşamış olmama rağmen sen beni korumaya çalışıyorsun. Benden daha farklı davranmamı bekleyemezsin."

"Anlamıyorsun."

"Anlat o zaman."

Ada gözlerini kaldırarak ona baktı. Dudaklarını ıslatırken elindeki kıyafetlerini daha sıkı tuttu. "Sorun beni korumak istemen değil. Sorun bunu nasıl yaptığın. Saklaman gereken evcil hayvanını kafese kapatıyormuş gibi davranıyorsun ve orada kalmamı istiyorsun. Benim düşüncelerim yokmuş gibi."

"Tüm Remus seni arıyor," dedi Dawson, bunu tartışmayı bile anlamsız bularak.

"Ve buldular da!" dedi Ada bağırarak yerdeki kan lekelerini işaret ederken. "Eğer ormanda olsaydım daha az zarar görürdüm, inan bana. Orada beni eriten bariyerler olmazdı."

Dawson başını arkaya kaldırarak derin bir nefes aldı. "Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Binanın korunması gerekiyordu."

"Ben hiçbir zaman yeterince güvende olmayacağım, Dawson. Bunu kabullendim de. Sen de kabullen."

"Yapamam."

"İnadın mantığının önüne geçiyor!" dedi Ada ayağını yere vurarak.

"Senin adımı söylemek yerine işkence görmen gibi mi?"

"O farklıydı," dedi Ada. Sesi değişmiş, daha hayvansı bir ton almıştı. "Dionne ismimi öğrenene kadar seni bırakmazdı. Beni yanına almaktan daha çok istediği bir şey varsa o da ismimi öğrenmektir herhalde. Kendimi kibirli bir kraliçenin piyonu haline getiremem. Sadece seni değil, aynı zamanda kendimi de düşünüyordum."

"İsmini vermezdim. Verir miydim sanıyorsun?" dedi şaşkınlık içinde.

"Vermezdin. Olay da bu ya. İsmimi vermezdin ve sonunda ölürdün."

"Görünüşe bakılırsa beni korumak için aptalca bir şey yapmışsın. Tıpkı benim seni korumak için yaptığım gibi."

"Bu da ne demek?"

"Ben bir tarafsızım, Ada. Av Dönencesi'ne dahil değilim. Dionne kanunen bana zarar veremez. Soyumu açıkladığım anda sadece beni rahat bırakmakla kalmaz, aynı zamanda özür dilerdi."

Ada gözlerini ondan ayırıp yere çevirdi ve gerileyerek yatağa oturdu. Eli otomatik bir hareketle yanağına gitti. Gözlerini kapatıp başını iki yana sallarken elini indirdi. Belli bir amaç için acı çekmek farklıydı, boş yere acı çekmek farklı. Ne de olsa mazoşist sayılmazdı.

Dawson, Ada'nın karşısına geçti ama fazla yaklaşmadı. "Ada," dedi sessizce. "Gereksiz yere gurur yapmasaydın o Remus buraya ilk girdiği an onu öldürebilirdim."

"Demek ki senden başka biri de aptallık yapabiliyormuş," dedi Ada elindeki kıyafetleri ona fırlatarak. Dawson'ın göğsüne çarpan kıyafetler aynı hızla yere düştü. "Boş yere olduğunu bilseydim seni korumaya çalışmazdım! Sana ismimi verme nedenim bir gün geri dönülmez bir yola girersem beni durdur diyeydi. Sana kendimden daha fazla güvendim diye! Ama sen beni görmezden gelip buraya kapattın!"

"Seni görmezden gelmedim. Bunu nasıl yapabilirim ki?" dedi Dawson kaşlarını çatarken.

Ada ayağa kalkıp işaret parmağıyla göğsünü dürttü. Öfkesi bir an olsun yatışmadı. "Beni görmezden geldin," dedi. "Beni ve sana olan aşkımı görmezden geldin! Aşktan tek anladığın korumak ve kendini feda etmek. Bunu yaparken kendimi nasıl hissettiğim umurunda bile değil!"

"Bitti mi?" dedi Dawson sadece daha iyi olmasını bekleyerek.

"Hayır."

"Devam et o zaman," derken onu dinlemeye hazır olduğunu göstererek başını salladı.

"Benden sürekli bir şeyler saklamandan bıktım," dedi Ada yüzüne karşı yükselirken. "Sana geçmiş hayatımdaki her şeyi anlattım, yanımda olmadığın zamanlar için günlük tuttum! Ama sen hâlâ sırlarını saklıyorsun. Bana karşı üstelik. İşaretlediğin sevgiline karşı. Şimdi bitti," dedi nefes nefese. Göğsü inip kalkarken bir iki adım geriledi. "Artık gidebilirsin. Ya da ben giderim. Burası senin odandı, değil mi?" derken yerdeki giysilerini aldı.

"Ada," dedi Dawson arkasını dönerek onu takip ederken. "Ne yani, tüm söylediklerine rağmen beni dinlemeyecek misin?"

"Dinlemeyeceğim," dedi Ada. Gözüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. Dawson kolunu tutup kendine çevirdiğinde yüzüne karşı bağırıp onu itti. "İkimiz de içimizdeki hayvanlarla değil de beynimizle düşünmeye başladığımızda yeniden konuşuruz."

"Gitmene izin veremem. Beni dinlemeden olmaz."

"Gidiyorum," dedi Ada dişlerini sıkarak kapıya doğru yürürken. "Tıpkı ben kapıyı tekmelerken kulaklarını kapayıp ortadan kaybolman gibi." Dawson dudaklarını aralamıştı ki Ada başını salladı. "İstersen ismimi kullanarak gitmemi engelle," dedi. Dawson'ın gözleri değişti ve etrafındaki hava belirgin

bir şekilde elektriklendi. "Çok mantıklı," dedi Ada ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Üzerinde havlu olduğu için olabildiğince hızlı davranıp bir alt kata indi. Dışarıdaki korumalar haricinde binada çok kişi olmadığından kimseye görünmeden Felicia'nın dairesine girebilmişti.

İçeride kimsenin olmamasını değerlendirerek üstünü giyindi. Burayı seçmesinin tek sebebinin yakınlığı değil, aynı zamanda eskiden kaldığı yer olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Hayatının en karmaşık dönemini yaşarken şimdi geçmişe baktığında aslında karmaşadan hemen öncesi olduğunu anlayabiliyordu.

Felicia daireye girdiğinde Ada çıkmak üzereydi. "Her şey yolunda mı?" dedi Felicia yanından geçerken. Üzerini giyinmek için pelerini yere bırakıp yatak odasına girdi.

"Evet, tabii," dedi Ada anlatmak istemediğinden.

"Aslında burada olmana sevindim. Sana itiraf etmem gereken şeyler var. Yalnız kalmamızı bekliyordum." Felicia tişörtünü çekiştirerek yanına geri döndü. Saçlarında parmaklarını dolaştırarak biraz olsun yatışmasını sağladı. Ada'nın karşısına oturup öne eğilerek kollarını bacaklarına yasladı. "Creon'un bir silah olduğunu biliyorsun. O bir Remus ve prens. Bu yüzden dönüşmek için senden daha az şeye ihtiyacı vardı. Ama esas güçlerine kavuşmayı uzun yıllardır bekliyordu. Son yirmi yıldırsa bu isteği -bir ölçüde- yerine geldi."

"Nasıl?" dedi Ada merakla.

"Ben onun tetikçisiyim."

Ada tüm vücudunun titremesine neden olan bir nefes aldı. "Sen onun güçlerini mi arttırıyorsun?" dedi. Sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.

"Öyle değil, hayır," dedi Felicia hemen itiraz ederek. Gözlerini kapatıp burnunu kırıştırdı. "Aslında öyle, evet. Tetikçi ve silah arasında özel ve aşılmaz bir bağ vardır." Uzanıp Ada'nın

elini tuttu. Sıcak fakat cansızdı. "Sen güçlerinin açığa çıkması ya da onları kontrol etmek için Peratha'ya ihtiyaç duyuyorsun. Aynı şekilde Peratha da sana ihtiyaç duyuyor. Sana bir şey olmasına izin vermektense kendini öldürür. Çünkü buna ihtiyacı var. Senin yaşamana ihtiyacı var."

"Bu saçmalık. Peratha beni o kadar da sevmez."

"Seviyor," dedi Felicia başını ona doğru eğerken. "Her bahsine girerim seni ilk gördüğü andan beri seviyor. Aranızdaki bağı açmanızla birlikte sana daha fazla bağlandı. Sana karşı anaç duyguları var. Olmak zorunda. Bunu önleyemez. Tıpkı benim Creon'a olduğu gibi."

"Buna inanamıyorum," dedi Ada. Bir gün için daha ne kadar şaşıracak, daha ne kadar adrenalin üretecekti? "Nasıl oldu?"

"Yaklaşık yirmi altı yıl önceydi. O sıralar yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarındaydım. Ailemden dolayı büyü genim olduğunu biliyorsun. Annem ve babam on sekiz yaşına kadar büyü yapmamı yasakladı. Kurdumu bulduktan sonra ya büyümü geliştirmeyi seçecektim ya da onu kilitleyecektim. Murat kilitlemeyi seçmişti. Bense geliştirmek istedim."

"Titriyorsun," dedi Ada onun ellerini daha sıkı tutarken. "İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin. Bu senin hayatın."

"Anlatmam lazım. Kimse bilmiyor ve bu yüzden çıldırmak üzereyim." Boynunu kaşıyıp omuz silkti. "Belki de büyümü geliştirmeyi seçmemin nedeni Kaiser'dı. Büyücülüğü seçersem burada kalamayacağımı biliyordum. On sekiz yaşıma girdiğimde aileme on yaşımda fark ettiğim şeyi söyledim. Kâhin olduğumu açıkladım. Ondan önce bahsetmemiştim çünkü normalde kâhinler yaşlı olur. On yaşında çocuklar değil. Kimseyi korkutmak istememiştim. O zaman bile delirmişlerdi. Bu yeteneğimi on yaşındayken kazandığımı onlara söyleyemedim."

"Sonra da buradan gittin, öyle değil mi?"

Felicia dudaklarını ıslatırken başını salladı. "Eğitim almak için gittim. Birkaç yıl sonra Creon'la tanıştım. O da insanların

arasında olmaktan hoşlanıyor. İnsanlar bizi çekici buluyor, farklı görüyor. Creon da bunun avantajını kullanarak iyi vakit geçiriyordu. Çok geçmeden arkadaş olduk ve ben bunu kabullenemiyordum. O bir Remus'tu sonuçta."

"Siz hiç..." deyip başını yavaş yavaş iki yana yatırarak anlamasını umdu.

Felicia gözlerini devirerek dudakları arasından nefesini bıraktı. "Elbette hayır. Creon muhteşem çekici ama hiçbir zaman ikimiz de birbirimize o şekilde yaklaşmadık. Dediğim gibi tetikçi silaha karşı anaç duygular besler. Bu yüzden tüm tetikçiler dişidir."

Ada kaşlarını çattı. "Bunu söylememiştin," dedi.

"Biliyorum, üzgünüm."

"Devam et hadi," dedi Ada gülümseyerek.

"Creon silah olduğunu biz tanışmadan birkaç yıl önce fark etmişti zaten. O hemen hemen Muratlarla aynı yaşta. Silah olduğunu biliyor fakat tetikçisini bulamadığından güçlerini geliştiremiyordu. Tetikçisi olduğumu anladığımızda bunu altı yıl boyunca inkar ettim. Daha doğrusu ondan kaçtım. Creon'u güçlendiremezdim. Ama o altı yıl boyunca kendimi hiç olmadığım kadar berbat hissettim. Sanki sürekli hastaydım, sanki sürekli geceydi, sanki bir uzvum eksilmişti. En sonunda daha fazla kaçamayacağımı anladım. Onunla aramdaki köprüyü açtım. Sonrası Creon için çok da beklediği gibi gitmedi."

"Ne demek bu?"

"Çok iyi dinle," dedi Felicia kaşlarını kaldırırken. "Çünkü işine yarıyor olmasaydı bunları saklamaya devam ederdim."

"Tamam, dinliyorum."

"Köprüyü açtığımızda fark ettim ki onu istediğim gibi kontrol edebiliyorum. Bu bir kurdun gerçek ismini öğrenmekle hemen hemen aynı şey fakat sözcüklere çok da ihtiyacın olmuyor. Bunu Peratha'ya anlatmayacağım. Ama er ya da geç fark

edecektir. Bir tetikçi isterse sadece düşüncesiyle silahın ölmesini sağlayabilir. Bu yüzden Peratha'yı kızdırma."

"Pekâlâ," dedi Ada dudaklarını aralayarak. "Haklısın. Onu kızdırmasam iyi olur."

"Son bir şey daha var. Tanışmamızın tesadüf olmadığını söylerken haklıydın. Kimliğimi ve tüm bu tetikçi olayını araştırırken seni buldum. Bana yardım edebileceğini, hiç değilse bilgi vereceğini umuyordum," derken ikisi de güldü. "Sonrasında bırak tetikçi ve silah olayını, kurtlardan bile habersiz olduğunu gördüm. Ama bunu keşfedene kadar sana çoktan yaklaşmıştım bile. Arkadaş olmuştuk. Yemin ederim ki, seni bulduğumdan kimseye bahsetmedim. Creon'dan, hatta Murat'tan bile gizledim."

"Beni nasıl keşfettin peki?"

"Acemi olsam da ben kâhinim, Ada. Bunu aklından çıkarmamaya çalış."

Felicia anlatacaklarının bu kadar olduğunu söylediğinde Ada bir an önce aşağıya inmek için sabırsızlanıyordu. Ayakkabılarını ve bıçaklarını almak için dairesine geri döndüğünde Dawson'ı orada bulmadığı için rahatlamıştı. Aklı böylesine karışıkken tekrar kavga etmelerini istemiyordu.

Bahçeye çıkarken korumalardan biri Ada'yı durdurdu. "Olanları duyduk. Çok üzgünüm," dedi mahcup bir ifadeyle.

"Savaştayız. Kimse bakıcılık yapmak istemez. Dert etme." Ada onun rahatladığını duruşunun değişmesinden görebiliyordu. Özellikle Av Dönencesi'nde herkes hata yapmaktan çekinirdi. Bu kesin bir şekilde Cellât'ın eline düştükleri anlamına geliyordu.

Ada belindeki bıçağın yerini kontrol ederken adımlarını hızlı atıyordu. Köşeyi döndüğü sırada önüne Thomas'ın çıkmasıyla geriye doğru sendeledi. Dawson onun görüntüsünü kullandığından beri Thomas'la karşılaşmamıştı. Aradan öylesine uzun zaman geçmişti ki Ada neredeyse Thomas'ın görüntüsünü

Dawson olarak kabullenmişti. Kalp atışları bu yüzden hızlanmış, Thomas'sa bunu bambaşka şekilde yorumlamıştı.

"Çoğu kişi kendini ormanın enerjisine bıraktığından farkında değil fakat ben Dawson'ı gördüm. O yaşıyor. Sen ve arkadaşlarınız bizimle güzel eğlendiniz, değil mi?"

Ada nasıl yanıt vereceğini bilemediğinden söylenebilecek en son şey çıktı ağzından. "Sonra açıklasam, olur mu?"

"Hemen şimdiye ne dersin? Aleut'tan uzak olduğumu kimse anlamamış. Yokluğumu fark edebilecek kişiler sadece Teo ve Hilary'ydi. Teo'yu saçma bir eğitim bahanesiyle Amerika'ya yollamışsınız. Hilary'yi ise doğru düzgün görmüyorum bile."

Ada, Teo'nun gönderilmesiyle ilgili rahatsızdı fakat en iyisinin bu olduğunu kabullenmişti. Başka türlü Thomas'ın aslında o olmadığını saklamaları mümkün değildi. "Kafan karışık ve cevap bekliyorsun ama hiç iyi bir zamanda değiliz. Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim ben. Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

Thomas ona yaklaşıp omuzlarını kavradı. Ada geri çekilince bir kez daha yaklaştı. "Beni dinle. Kıpırdama. Dinle lütfen," dedi.

Ada dişlerini sıkıp olduğu yerde kaldı. "Çabuk ol. Öldürmem gereken kurtlar var."

"Gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla listeye girmek üzereyim."

"Tahmin bile edemezsin."

Ada gözlerini kocaman açtı ve bugünün üçüncü şokunu yaşadı. Thomas hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde dudaklarını öperken birkaç saniyeliğine tepki verememişti. Beyni bir yerde düşünmeyi ve hareket etmeyi unutmuştu. Thomas beline sarıldığında Ada geri çekildi ve daha ne olduğunu anlayamadan çenesini yumruklamıştı.

"Sahiden listeye girdin," dedi Ada dudaklarını silerken. "Senin derdin ne? Ölmek mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Thomas ve gayet ciddi görünüyordu.

Ada öfkesi yeniden şaşkınlığına gömüldü. "Thomas, sana inanamıyorum. Eğer ölmek istiyorsan kendini ormanın güneyine at! Benden uzak dur. Bunu üçüncü kez yaparsan seni sadece uyarmakla kalmam."

Elinin tersini bir kez daha dudaklarında dolaştırıp ovuştururken arkasını dönüp yürümeye başladı. Ağaçların arasından geçip açıklığa ulaştığında etrafına bakındı. Ormanın bu kadar sessiz olması onu gürültüden daha fazla tedirgin ediyordu. Rüzgar bile durulmuştu. Usul usul süzülen karların dışında tek bir hareket yoktu.

"Avlanmayı bekleyen tavşan gibi durma orada," dedi Dawson, onu kolundan çekerken. Ada ne olduğunu anlamadan etrafına bakınırken Dawson eğilmesini söyledi. Devrilmiş bir ağacın yanına geçtiler. Dawson, Ada'nın aurasını fark ettiğinde, "Hâlâ bana mı kızgınsın?" diye sordu.

"Evet ve hayır," dedi Ada. Belindeki silahı çekip sağ eline aldı ve bıçağı kemerinde sol tarafına doğru kaydırdı. "Sana kızgınım ama şu andaki şeyler... Her şey seninle ilgili değil, tamam mı? Nereden başlıyoruz? Burası çok sakin görünüyor."

Dawson sorusunu cevaplamak yerine Ada'nın üzerine eğildi. Üzerinden aldığı kokudan hoşlanmamıştı. Ada onun ne yaptığını anladığında onu iterek uzaklaştırdı fakat geç kalmıştı.

"Bu Thomas. Ne yaptı?" dedi Dawson gözlerini kaldırarak ona bakarken. Ada'nın konuyu kapatan bir bahane söyleyeceğini tahmin ederek konuşmasının önüne geçti. "Gidip ona da sorabilirim."

"Tamam, dur," dedi Ada hemen. Kolunu tutup olduğu yerde kalmasını sağladı. "O senin yaşadığını biliyor ama kokum hâlâ gizli. Ne yaptığının farkında bile değildi. Ayrıca durumu kontrol altına aldım. Bence bu ona yeter."

Dawson bir kez daha başını eğdi. Ada'nın durulan kalp atışları yeniden hızlandı. Ona öfkeli olabilirdi. Hatta yaptığı şeylerden dolayı -yeniden- özür dilemesi gerektiğini düşünebilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dawson'ın aklında o anda Ada'yı öpmek değil, kafasındaki soruların yanıtlarını almak vardı.

"Seni öpmüş. Kaçıncı defa oluyordu bu?"

"Sözlerine dikkat et. Eğer beni suçlamaya kalkarsan ismimi saçma bir şekilde kullanmandan daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Seni suçlamıyorum," dedi Dawson dürüstçe.

Cümlesini bitirdiği an ortadan kaybolmuştu. Ada nefesini bırakarak yere oturdu. Yaslandığı ıslak ağaç sırtını soğutarak ağzından dumanlar çıkmasına neden oldu. Önündeki taşları tekmelerken kendini akıntıya karşı yüzüyormuş gibi çaresiz hissetti. Kaiser'ı öldürmek için bile hissetmediği çaresizlik Dawson konusunda oradaydı.

Gözlerini kapadığı an Thomas'ın parçalanmış cansız bedenini gördü ve ayağa kalkarak koşmaya başladı. Dawson'ı bir kavganın içinde buldu ama tahmin ettiğinden daha farklıydı. Kurt formunda olan rakibinin Thomas olmadığını bir saniye içinde anladı. Kurt ne kızıldı, ne de Aleut.

Ada hiçbir şey duymadan ya da görmeden sadece hissettiği duyguyla yere eğildiğinde başının üzerinden geçen kurt önüne inip ona doğru döndü ve hırlamaya başladı.

"Uslu bir köpek ol," dedi Ada belindeki bıçağa uzanırken. Dönüşmesi gerektiğini bilmesine rağmen hâlâ ilk tercihi bundan yana olmuyordu. İnsan halindeyken daha iyi dövüşüyordu. Ne de olsa bu şekilde eğitilmişti. Kurt formunda nasıl saldırması gerektiğiyle ilgili Gavin'le henüz yeni yeni çalışmaya başlamıştı ve hiçbirinde böylesine yoğun bir zamanda kullanabileceği kadar iyi değildi.

Dawson kavga ettiği kurdu öldürüp Ada'ya yaklaştığında iki kurt daha önünü kesti. "Mola verdiğimizi sanıyordum," diye homurdandı onlara saldırmadan önce.

Ada ileri atıldığında başka bir Remus daha aralarına katıldı. "Tamam, bu pek adil olmadı," dedi Ada. Sol eline de bıçak alıp bakışlarını iki rakibinin üstünde dolaştırdı. Onlar da aynı değerlendirmeyi yapıyor, saldırmak için hazırlanıyordu.

İki kurt aynı anda üzerine koştuğunda sadece bir tanesiyle ilgilenebilmişti. Dawson'ın ona çok önceden verdiği kurt dişinden yapılmış bıçakla Remus'un boğazını hedef almıştı. Güçlü bir darbe indirdiğini akan kandan anlayabiliyordu.

Ayaklarını kullanarak kurdu arkaya savurdu. Vakit kaybetmeden yeniden saldırmak için hazırlandığında diğer Remus'un neden ona ulaşamadığını gördü. Aleut olan bir bozkurt yardımlarına gelmişti.

Dawson cesetlerin arasından sıyrılırken tamamen kana bulanmış elini pantolonuna silerek temizliyordu. Ada kendi bıçağını tişörtünün ucuyla silip kılıfına yerleştirirken ikisi de birkaç saniyelerini ayırıp birbirlerine baktılar. Ciddi yaralar almadıklarına emin olduklarında diğer Aleut'a döndüler.

"Kimsin?" diye sordu Ada, hâlâ kurt formunda olan bozkurda.

Bozkurt tanışmak için insan haline dönüştü. Kahverengi pelerini etrafını çevrelerken neredeyse siyah olan koyu renk saçları da omuzlarına döküldü. Pelerini mattı ve bu onu bir açıdan tehlikeli gösteriyordu.

Etrafını çevreleyen kanlı parçalardan kurtulmak için birkaç metre yana kaydı. Pelerini düzeltirken başını kaldırarak gülümsedi. Kısaca Dawson'a baktıktan sonra Ada'ya döndü. "Akira," dedi. Cevap vermesini ya da tepkisini beklemeyen gözleri yeniden Dawson'ı buldu. Birden uzanıp elini tuttu. "Öldüğünü sanıyordum ve senin... Dövmen yok mu? Nasıl?"

Dawson elini çekerken Ada gergin bir şekilde ikisini izliyordu. "Akira demek. Hakkında çok şey duydum," derken sesi hissettiği kadar sıkıntılı çıkıyordu.

"Benden bahsetmelerine şaşırdım. İsmimi söyleyerek gizemi bozdum sanırım."

"Aynı zamanda duygularınızı hissedebiliyorum," dedi Ada saklama ihtiyacı hissetmeden. "İçimde bana ait olmayan bir takım şaşkınlık, sevgi ve özlem karışımı şeyler var. Sadece..." İkisinde de gözlerini dolaştırıp ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Hanginize ait olduğunu bilmiyorum o kadar."

"Bu..."

Ada kızın konuşmasına izin vermeden elini kaldırdı. "Sorun değil," dedi aslında aurasının berbat bir yeşil rengine döndüğünü bilse de. İçindeki tüm hislerden kaçmak isteyerek oradan bir an önce ayrıldı. Fırsatı değerlendirerek önüne çıkan Remusları öldürmek patlayan duygularını düzene sokabilirdi. Terapi anlayışı kimseye tavsiye edeceği türden değildi.

"Ne yapıyorsun?"

Ada refleksle bıçağına uzansa da sadece tedirgin olmuş, herhangi bir tehdit algılamamıştı. "Tek misin?" dedi Gavin'in arkasına doğru bakarken.

"Çocuklarımı kontrol ediyorum. Sen de onlardan birisin." Gavin elinde şerit şeklinde pelerin parçası taşıyarak yürüyordu. Ada'nın görebildiği kadarıyla pelerin kızıl birine aitti. "Ne oldu?" dedi Gavin omzunu ağaca yaslarken.

Ada başka kimseye itiraf etmeyeceği şeyi Gavin'e söylerken çok da zorlanmamıştı. "Dawson'dan kaçıyorum. Biliyorum, bu hiç de bir kurdun yapacağı bir şey değil ama Akira'yla ikisinin yanında durup duygularımı kendi beynimde hissetmek beni resmen delirtiyordu. Dawson'ı henüz affetmeye hazır değilken bir de Thomas'la uğraşıyorum."

"Dawson'la tanıştın mı? Elbette sinirleri bozacak. Onun hobisi bu."

"Öyle söyleme. Sadece... Bilmiyorum, belki de Deborah'ın söylediği gibi Av Dönencesi'nden kaynaklanıyordur. Kurtları değiştiriyor. Olduğundan daha paranoyak ve endişeli yapıyor. Akira gerçekten çok güzel ve bu beni daha fazla kızdırıyor."

"Senin de kendine göre bir tarzın var."

Ada gülerek başını salladı. "Yardım etmeye çalıştığını görebiliyorum ama işe yaramadı. Dürüst ol, erkekler kaslı değil, kıvrımları olan kadınları çekici bulur."

"Önemli olan Dawson'ın hangi tip kadınlardan hoşlandığı ve dürüst davranalım, eğer güzelliği önceliği yapsaydı seçeceği ilk kişi sen olmazdın."

"Sanırım buna kızmam gerekiyor ama teşekkür ederim."

Gavin omuzlarını kaldırarak gülümsedi. "Teselli duyacaksan şunu da söyleyebilirim, çoktan aşık olmasaydım mutlaka Dawson'la kapışırdım," dedi göz kırparak.

"Bu biraz midemi bulandırdı," dedi Ada yüzünü buruşturarak. Gavin ona inanmadığını gösteren bir şekilde baktığında Ada ellerini kaldırarak pes etti. "Peki, itiraf ediyorum. Olasılıklar dâhilinde beni istemenden onur duydum."

"Kabullenmek her şeydir. Üzülme, Dawson benim kadar mükemmel olmayabilir ama yine de idare eder."

Ada onun göğsüne vurduğunda Gavin öğrencilerinden bir tanesini daha kontrol etmenin rahatlığıyla ilerlemeye devam etti. "Ayrıca sadece dönüşmek ya da bizimle yaşamakla kurt olmuş sayılmazsın. Asla ama asla sahip olduğun şeyi bir başkasına kaptıramazsın. Eminim kaçıp gittiğin için Dawson sana sinirlenmiştir," dedi Gavin ağaçların arasında tamamen kaybolmadan önce.

"Av Dönencesi'nin resmî olarak ay hilal şeklini aldığında bitmesi gerekiyor," dedi Murat, kollarını bağlamış duvara yaslı dururken. "Bu da en az iki gece daha demek. Bu süre boyunca

Ada'yı kapalı tutamayız. Ayrıca binanın da ne kadar sağlam olduğunu gördük."

"Bu benim hatam," dedi Peratha. Beyaz Oda'nın oval cam duvarı önünde durmuş, ormanın güney tarafına bakıyordu. "Korumaları kontrol etmem gerekiyordu. Av ruhuna kapılıp gitmişler. Binayı savunmasız bıraktılar."

"En azından şimdilik komutla ilgili bir sıkıntımız yok," dedi Murat omuz silkerek. "Stone tahmin ettiğimizden daha iyi iş çıkartıyor."

"Kaiser'ın bir sığınağa çekildiği dedikodusunu yaydık," dedi Deborah. "Bu Dionne'un durulmasını sağlayabilir. Çok emin değilim gerçi. İstediğinde hayal gücünü zorlayacak kadar zalim olabiliyor."

"Ada iki gece daha hiç değilse Aleut'tan çıkmamalı," dedi Peratha onlara dönerek.

"Bu kadar kolay değil," dedi Hilary. "Odada kendi isteğiyle kalmıyor. Dawson onu zorladı."

"Kendi iyiliği içindi," dedi Deborah kaşlarını kaldırırken.

"Evet, yüzünün yarısının erimesinden anlamıştım zaten," dedi Hilary duyduğu şeyin saçmalığına inanamayarak.

21

Çöle karşı kaktüs sadece dikenlerini gösterebilmiştir.
Ait olduğu yerin bunu anlayacağından emindir.

Ada ormana doğru gitmeye devam ederken düşüncelerine kapılmak yerine etrafında olup bitenlere dikkat kesilmişti. Uzaktan gelen kavga seslerini, ormanı dolduran ölüm açlığını ve düşman hissinin yarattığı gerginliği algılayabiliyordu. Ay en tepedeydi ve birkaç saat sonra güneş doğacaktı. Ayın tam hilal şekline dönüşmesiyle -yani bir gün sonra- Av Dönencesi bitecekti. Ondan sonra olacakları Ada tahmin edebiliyordu. Remuslar çekilse bile Aleut'un kendi içinde durulması çok uzun zaman alacaktı.

"Merhaba," dedi Ada gülümseyerek. Büyükçe bir kayanın üzerine konmuş baykuşa dikkatlice yaklaştı. "Ne zamandır görünmüyorsun." Elini uzatıp işaret parmağıyla yüzünü ve boynunu okşadı.

"Bunun ne kadar ironik olduğunu bir bilsen."

Ada çığlık atarak geri çekilirken baykuşu -üç senedir konuştuğu baykuşu- Creon'a dönüştü. Bembeyaz pelerini etrafına dökülen Creon kayanın üzerine oturdu. Ada onda herhangi

bir saldırganlık belirtisi görmemesine rağmen bıçağına uzanıp parmaklarını kabzasına sardı. "Sen... Nasıl?" dedi düzgün bir cümle kuramadan.

"Orman ruhuyum."

"Bunu biliyorum," dedi Ada. Cevabı almadığını belirtmeye çalışıyordu fakat belli ki Creon her şeyi anlatmıştı. Ruhtan bahsedince Ada'nın aklı daha önemli bir konuya takıldı. "Neden Kerim'i bana yolladın?"

"Bir borcu ödüyordum," dedi Creon başını hafifçe eğerek. Bir ayağını diğer ayağının önüne attığında pelerin aralandı. Ada devam etmesini bekliyordu. Creon kollarını bağlayıp omuz silkti. "Aleut'tan ayrılıp eski evine gittiğin gece sana saldıran kurtlar benim yüzümden oradaydı. Seni takip ediyordum. Onlar da benim peşimden gelmişti."

"Neden beni takip ediyordun?"

"Ben senin akrabanım," dedi Creon basit bir şekilde. "Doğru bir şekilde açıklamak gerekirse kuzeninim. Baban benim amcam oluyor."

Ada tahmin ettikleri şeyin doğrulanmasıyla hem rahatladı hem de üzüldü. Böyle bir gerçeği daha iki saniye önce kuzeni olduğunu öğrendiği birinden duymak istememişti. Ailesi ondan yıkımlarına doğru sürüklenen bir sır saklamıştı. Şimdi de birçok şekilde cezasını çekiyordu.

"Onu tanıyor musun? Annemle nasıl bir ilişkisi vardı biliyor musun? Yemin ediyorum, daha fazla kafa karışıklığıyla uğraşacak durumda değilim. Cevaplara ihtiyacım var."

"Sana anlatacağım ama burada olmaz."

"Öğrenmek istiyorum!"

"Biliyorum. Benim de öğrenmek istediğim şeyler var." Creon yaslandığı kayadan ayrılırken etrafına bakınıyordu. Av Dönencesi'nde iki farklı tarafta duran iki kurdun kavga etmek yerine konuştuğunu görmeleri daha fazla karmaşadan bir şeye

sebep olmazdı. "Silahların doğuşu biraz karışıktır. Daha detaylı anlatırım ama kısaca bahsedeyim. Aynı aileden iki silah çıkması imkansızdır. Sadece ala kurtlarda çocuğu da özel doğar fakat bu beni açıklamıyor. Asena'dan beri aynı ailede ilk defa iki silah birden doğdu ve bu durum büyücülerin hiç hoşuna gitmiyor. Birimiz öleceğiz, Ada."

Ada başını iki yana sallarken ondan uzaklaştı. "Ölen ben olmayacağım."

"Tetikçilerin asıl görevi nedir biliyor musun?"

"Güçlerimizi kontrol etmek."

"Hayır. Aptallık ediyorsun!"

"Sakin ol biraz," dedi Ada endişelenerek.

Creon onun kollarını tuttu. "Tetikçilerin görevi zamanı geldiğinde silahı öldürmektir. Bir noktadan sonra elde ettiğimiz güçler muhteşem bir seviyeye ulaşacak. Hiçbir büyücü bu kadar gücü tek bir kişinin elinde bulundurmasına müsaade etmez. Tetikçiler bu yüzden vardır."

"Bizi nasıl öldürebilirler ki?"

"Düşünmeleri yeter. Tetikçinle arandaki köprüyü kurdunuz mu?" Ada başını salladığında Creon devam etti. "Güzel. Tetikçi ve silah arasındaki duygusal bağ ikisini birbirine yakın yapıyor. Ölümsüz aşkın için kendini feda etmen gibi. Tehdit anında tetikçin senin için ölür ve bunu seve seve yapar. Aynısı senin için de geçerli."

"Bunu biraz düşüneyim," dedi Ada pek de inandırıcı bulmadan.

"Çareler varsa ölüm seçilmez elbette ama inan, bunu yaparsın. Onların yaşamasına ihtiyacımız var, bizim yaşamamıza da onların ihtiyacı var."

"Peki, zamanı geldiğinde bizi nasıl öldürecekler?"

"İşte asıl konu bu. Bu anın geldiğine emin olunması için kurulmuştur o bağ. Yersiz ve gereksiz yere yok edilmeyelim

diye. Artık öyle bir an gelecek ki tetikçinin bizi öldürmekten başka şansı kalmayacak. Kendini yok etmek pahasına üstelik."

"Bu birinin ismini bilmesi gibi mi?"

"Daha korkutucu."

Ada hiç istemese bile onu anladı ve üzüldü. Peratha'nın böylesine kötü bir şey yapacağını tahmin etmiyordu. İşin aslı kendisinin kuduz bir köpek gibi öldürülme seviyesine gelmeyeceğini umuyordu. Peratha babasının ölümünü bu kadar politik karşılamışsa Ada hakkında çok da derin hisler besleyemezdi.

"Benimle gel."

Ada, Creon'un isteğine şaşırmadı bile. Hâlâ düşüncelere dalmışken başını salladı. "Aleut'ta kalacağım. Benim evim burası. Felicia benden tetikçinin bir saatli bomba olduğunu neden sakladı?"

"Kendisi bir tetikçi ve kurt olan bir büyücü kâhin. Bu ne kadar ender bir şey farkında mısın? En az bizim kadar mucizevi. Ada, benimle gel. Onların yanında sadece bir hiçsin. Seni yeterince güçlü bir hale getirmeyecekler çünkü senin üstün olmandan korkuyorlar."

"Yapamam."

"Sorun..."

"Sorunum yok benim. Hissettiklerim var."

Creon tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Bir Aleut'a âşık mı oldun? Şaka mı bu?" dedi.

"Sadece âşık olmadım," dedi Ada. Başını eğmiş parmaklarıyla dudaklarına vurarak düşünüyordu. "Aynı zamanda işaretlendim ama bu bir şeyi değiştirmez. İşaretlenmesem bile seninle gelemezdim. Burada kalmak istiyorum."

"Fikrini değiştirmem gerekecek."

"Hangi yönetimi kullanacaksın peki?"

Ada birden başını kaldırdığında Dawson'ın alev alan sarı gözleriyle karşılaştı. Sorusunun cevabını bekler gibi Creon'a

bakıyordu. Creon dudağının kenarını kıvırarak gülümserken etrafındaki hava yoğunlaştı. Dawson'ın yaşamasından duyduğu şaşkınlığı belli etmedi. Tuhaf bir şekilde bundan memnun bile olmuştu. Bir saniye içinde ikisi de kurt formuna dönüşüp birbirilerine girdiler.

Ada yaralanacağını bildiği halde Creon ve Dawson'ı ayırmaya çalıştı. İki kurdun arasına girmek kolay değildi. Özellikle de birbirlerine ölümcül derecede kenetlenmişlerken. Dişleri ve pençeleri onların en büyük silahlarıydı ve bunu nasıl kullanacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Dawson'ın rengi Creon'dan daha koyu olmasına rağmen kararlı ve kesin bir noktayı hedefleyemedi. "İkiniz de durun!" dedi bağırarak.

İlk duran Creon olmuştu ama bunun Ada'nın bağırtısıyla bir ilgisi yoktu. Dawson onun durduğunu anladığında boynuna dişlerini geçirdi. Creon boğazını yırtma pahasına geri çekildi. Başını çevirip arkasına baktı. Tekrar Dawson'a dönüp saldıracağı sırada durdu ve hırladı.

"Dawson, dur," dedi Ada onlara birkaç adım atarak. "Sana saldırmayacak. Sadece bekle." Ada söylediğinden çok da emin değildi ama Creon'un kendisini bir zincirden kurtarmak istermiş gibi ileri ittiğini görebiliyordu. Dawson'sa olduğu yerde güçlükle bekliyordu. Ne de olsa ilk saldırı ondan gelmişti.

Creon boğazından çıkan öfke dolu hırlamayla arkasını dönüp uzaklaştı. Ada gözlerini kapayıp nefesini bıraktı. Parmaklarını gevşetirken gözlerini açtı ve Dawson'ı son anda yakaladı. "Nereye?" dedi.

Creon'un peşinden gitmek üzere hazırlanan Dawson, yeniden iki ayaklı olmuştu ve hâlâ öfkeliydi. Şimşek gibi bir hızla dönüp tam önünde durduğunda Ada'nın saçları omuzlarını aşırıp sırtına doğru düştü.

"Bana mı kızgınsın? Asıl ben sana kızgınım..." dedi Ada. Gözleri yüzünden aşağıya kaydığında cümlesini tamamlayamadı. "Boynun çok kötü olmuş."

Elini uzatıp onun eşsiz pelerinine dokundu ve göğsünü görebilmek için araladı. Vücudu pençe izleriyle dolu olsa da hiçbiri boynundaki kadar derin değildi. Dawson gözlerini Ada'ya sabitlemişken boynundan akan kanları fark etmiyor gibiydi.

"Ana damarlardan biri yırtılmış olmalı," dedi Ada elleriyle boynunu kapamaya çalışırken. Parmaklarının arasından sızan sıcak kan korkuyla midesinin bulanmasına neden oldu. İyileşeceğini bilmesine rağmen Dawson'ı kaybetme olasılığı bile Ada'yı dehşete düşürmeye yetmişti. "Dönüşmen lazım. Yapabilecek misin?"

"Beni işaretlemek istediğinden bahsetmen tamamen saçmalıktı, değil mi?"

Dawson konuşurken dudaklarından kan sızıyordu. Göğsündeki yaralanmalar sandıkları kadar yüzeysel değildi. Ada daha önce Dawson'ı bu halde gördüğünü hatırlamıyordu. İçinde hissettiği milyonlarca duygu olmasa hangisinin Dawson'dan geldiğini anlamaya çalışırdı. Dawson her zaman fazla umursamaz ve sakin görünürdü ama şimdi sahiden öyleydi, sanki uyuşmuştu. Pes etmiş gibi ruhsuzdu.

Gözleri dolan Ada başını iki yana salladı. Dawson pes edemezdi. Görmediği zamanlarda bile güç aldığı tek kişiydi o. Asla yıkılmayacağına inanmıştı. Aksini hiç düşünmemişti. İçindeki ezici duygular ruhunu kemiriyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu yutkunarak. Kanın yavaşladığını hissederken Dawson'ın da soğuduğunu fark ediyordu. "Oturabilir misin? Otur hadi." Hâlâ tuttuğu bıçağı yere atıp Dawson'ın kolunu yakaladı ve onunla birlikte yere oturdu.

"Sen hiç anlamıyorsun. Hâlâ insan gibi düşünüyorsun." Kaşlarını hafifçe çatmış, Ada'yı izliyordu. Sırtını ağaca yaslayıp göründüğü kadar sakin kalmaya çalıştı. Kalp atışlarının

hızlandığı her an daha çok kan kaybediyordu. "Beni Akira'yla bıraktın. Eğer bir kurt gibi düşünseydin Akira'ya senin bölgende olduğunu hissettirirdin. Ama senin için hiçbir önemim yokmuş gibi gitmeyi tercih ettin."

"Neredeyse bir aydır tam anlamıyla kurdum, Dawson. Tüm bunlarda yeniyim. İşaretleme olayında daha da yeniyim." Gözlerini kanla kaplanmış ellerinden ayırmıyordu ve olabildiğince baskı uygulamaya çalışıyordu. "Ne yapacağımı bilemedim. Sana çok kızgındım ve o birden ortaya çıktığında hissettiğim şeyler..." Gözlerini kapayıp başını salladı. "Onu gördüğünde çocukluğunu hatırlaman daha mutlu hissetmene neden oldu. Sorunlarının bir hiçten ibaret olduğu zamanlardı, değil mi? O kız sana bunları hatırlattı. Bense bir savaş başlattım ve..." Cümlesini bir kız gibi bitirmek istemiyordu ama aslında hissettiği oydu.

"Ve ne?" dedi Dawson inatla ona bakmaya devam ederken. "Söyle."

"Ben bir savaş başlattım ama o seninle huzuru ve güzel anıları paylaştı. Benim yapamadığım her şeyi yani."

"Lucian."

"Ne?"

"İsmim. Lucian."

Ada ona bakarken tüm vücudunda dolaşan elektriği hissetti. Her yanı uyuşmuş, aynı zamanda canlanmıştı. O anda hissettiklerini tarif edecek tek bir söz bile bulamazdı. Farkında olmadan içine yerleşmiş olan bir yük hafifleyerek kayboldu. Elleri hâlâ kapatmakta olduğu yaradan çekilince bir anda kendine gelip avuçlarını yeniden boynuna bastırdı.

"Sana atanızın ismini mi vermişler? Bu yasak değil mi?"

Dawson kanlı dudaklarını birbirine bastırarak yutkundu. Ada parmakları altında hareketlenen damar ve kasları hissetti. Dawson derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Annem bana hamile kaldığını öğrendiğinde babam tarafsızların taht varisiydi ve tahmin edebileceğin üzere babası bir kızıl kurdu Azü olan bir tarafsıza

uygun görmemişti. Eğitim için kurdukları köye yapılan saldırıyı anlatmıştım sana."

"Evet," dedi Ada hızlı hızlı başını sallarken.

"Stone o saldırının arkasında babasının olduğunu düşünüyor."

"Ama kendi oğulları da o köydeydi."

"Zarar görmeyeceklerini garantilemişti."

"Sana ismini veren annen miydi?"

"Evet," dedi Dawson sessizce. "Ergenliğe girerken kendimdeki değişikleri fark etmem annemi hiç şaşırtmadı. Daha önce babamın kim olduğunu öğrenmiştim zaten ama tarafsız bir Azü olduğunu bilmiyordum. Bana tüm gerçeği ve eğer kızıl yanım baskın olsaydı kendimi bir tarafsız olarak koruma altına almanın tek yolunun bu olacağını düşünerek bana Lucian'ın ismini verdiklerini söylediler."

"Neden hiç kullanmadın peki?"

"Beni reddeden bir ailenin ismini mi kullanacaktım?"

"Ne hoş. Annelerimiz fazla heyecanlıymış."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Dawson ve oturduğu yerde dik durmak için yerden destek aldı. Ada onun artık daha iyi olduğunu anlayabiliyordu. Buna rağmen kontrol etmek için ellerini çekme riskine girmedi. "Bu karmaşadan önce aklın karışmasın diye sana söylemedim fakat annenin bilgisayarındaki videoyu açmayı başardım ve ne olduğunu anlamak için bir kısmını izlemek zorunda kaldım," dedi Dawson.

Ada ne demek istediğini soracakken durup başka bir şey sordu. "Söylenenleri nasıl anladın?" Dawson kaşlarını kaldırdığında Ada homurdandı. "Ne zamandır dilimizi biliyorsun?"

"Bana öğrenmemi söylediğinden beri."

"Benden sır saklamaya bayılıyorsun ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum, Dawson. Videodan bahset." Aralarında çözmeleri gereken bu kadar sorun olmasına şaşırmaması gerekiyordu aslında. İkisinin farklı dünyalarda yetişmesi iletişimlerindeki

olumsuzluklardan sadece bir tanesiydi. Yaşadıkları şeyler onları güvensiz, kendi hayatlarını koruyan ve paranoyaya kapılmaya meyilli kişilere dönüştürmüştü.

"Annen seni... kendi isteğiyle yapmamış. Çocukları olmadığından hastaneye gitmişler. Doktorlarına sahiden güvenmişler ve tam manasıyla olmasa da doktor annene tecavüz etmiş."

"Tam manasıyla ne demek?"

"Anneni tedavi etmek yerine direkt olarak kendi spermlerini kullanarak onun rahmine yerleştirmiş. Dört ay içinde doğduğunda haliyle ne olduğunu merak etmişler ve doktor onlara gerçeği anlatmış. Kısır olan annense senden sonra çocuk doğurabilecek duruma gelmiş."

"Doktorun spermleri onu tedavi mi etmiş? Şimdi kusacağım." Yüzünde tiksinti dolu ifade kaybolur gibi oldu ve Dawson'a baktı. "Videonun tamamını izlemiş gibisin," dedi.

"Sadece bu kadarını izledim." İşaret parmağının ucunu Ada'nın burun çizgisinde kaydırdı. "Annen kucağında yeni doğmuş kırmızı yüzlü bir kız çocuğu tutarken her şeyi anlatmış. Sanırım videoyu baban kaydetmiştir."

"Ne tepki verebileceğimi bilmiyorum bile. Bunu sadece anneme mi yapmış, yoksa başka kadınlara da mı? Neden annemi seçmiş?"

"Belki videonun devamında anlatıyordur. Beni affettin mi?" Ada'nın çenesini tutup gözlerine bakmasını sağladı. Parmaklarının dışıyla isim bariyerleri yüzünden eriyen yanağına dokundu.

"Bana ismini vermek için neden bu kadar bekledin? Güvenmek bu kadar uzun mu sürdü?"

"Bunun güvenle alakası yok. İsmimim atama dayanması onu sadece bir isim olmaktan çıkarıyor."

Ada sinirle güldü. "Ya benimki?" dedi. "Benim ismim de atama dayanıyor. Tabi başka bir ala kurt türü olmadığı için bunu dert edeceklerini sanmam. Ya da en azından bizim tanıdığımız bir ala kurt yok."

"Eğer kim olduğum açığa çıkarsa tarafsızlar beni yanında ister. Bu yüzden..."

"Öldürmeye çalıştıkları bir çocuğu mu?"

"Azülerin gücüne denk olacağını tahmin edemezlerdi ve bunu şansa da bırakmazlardı. Kaiser'ı devirdik ve bu dikkatlerini çekecektir. Muhtemelen Stone birkaç gün sonra ortadan kaybolur. Tarafsızlar buraya gelmeye başlayacaktır." Dawson onun boynuna dokunup aşağıya doğru çekti. Yüzüne düşen saçlarını geri itti. "Şunu tamamlayalım mı?"

"İçinde savaş olan bir ormandayız."

"Bu sana ilham vermiyor mu?"

"Keyifli ruh haline ve sağlığına kavuşmana sevinsem de," derken elini boynundan çekip kapanmaya başlayan yaraya baktı. "İsim törenini burada yapmayacağız," dedi.

"Sana evlenme teklifi etmeye çalışıyorum. Biraz yardımcı ol."

"Savaşın ortasında bir evlenme teklifi. Bunu sadece sen yapardın zaten," dedi Ada gözlerini devirerek ama yine de hissettiği heyecanı bastırmayı başaramayarak yerinde kıpırdandı.

"İsmimi istemediğin konusunda ciddi miydin yoksa?"

"Sadece sana kızgındım. Hâlâ kızgınım, Dawson," derken nefesini bırakıp onun yanına oturdu. "Benimle her şeyi konuşmanı istiyorum. Özellikle kendinle ilgili şeyleri. Bunu yapıyorsun ama yine de önemli detayları ustaca atlamayı ihmal etmiyorsun. Belki de biriyle bu kadar açık olmaya hazır değilsindir. Odadayken öyle patladım diye bana evlenme teklifi etme."

"Seni seviyorum," diye basit ve açıkça itiraz etti Dawson.

"Ben de seni seviyorum," dedi Ada. Onun en az kendisininki kadar kanlı elini tutup parmaklarını parmaklarından geçirdi. "Bu her şeyi çözmeye yetebilse keşke."

Dawson onu kollarıyla sarıp kendine çekti ve ayağa kalkarak koştu. Normalden daha yavaş ama tökezlemeden koşuyordu. Ada etrafını görmüyordu fakat savaşın durulduğunu

hissedebiliyordu. Çok geçmeden tamamen bitecekti ve Aleut yeni bir düzenle işlemeye başlayacaktı.

"Burası senin için yeterince kapalı mı?" dedi Dawson durduklarında.

Ada artık onlara aitmiş gibi gelen mağara benzeri oyuğa bakıp güldü. Yarım saat kadar önce öğrendiği şeyi hatırlayıp yüzünü buruşturdu. "Bilmen gereken bir şey var. Belki bunu birbirimize tamamen bağlanmadan öğrenmek istersin. Erteleme şansın var. Sana kızmam."

"Öyle bir şey istemiyorum. Ne oldu?" derken Ada'nın silahlarını çıkarmaya başladı.

Ada derin bir nefes aldı. En azından bu kısım uzun sürecekti çünkü Ada az silah taşımazdı. "Creon kuzenim olduğunu söyledi." Dawson duraksayıp gözlerini buldu. Ada omuz silkti. Dawson silahları çıkarmaya devam edince o da anlatmayı sürdürdü. "Söylediğine göre büyücüler aynı soydan aynı anda gelen silahlar konusunda endişeliymiş. Birimizi öldüreceklerine kesin gözüyle bakıyor."

"O zaman Creon'un büyükannesi Asena'nın soyundandı."

"Büyükanne Asena'nın soyundansa doğurduğu iki çocuk, yani Creon'un babası ve benim biyolojik sapık babam da Asena'nın kanını taşıyordu. Buna göre silah Tia olmalıydı, Creon değil."

"Creon bir ala kurt değil. Ala kurtlar sadece dişidir. Biyolojik baban gen aktarımı yapmış. Asena'nın gücünü taşımıyordu. Ayrıca bu geni sadece bir kişiye aktarabilirdi. Bu da doktor olmuş."

"O zaman Creon'un babasına ne aktarmış?"

"Onun gücü büyükbabasından geliyor olmalı."

"Sağlam bir evlilik olmuş. Bunu planlamış olabilirler mi? Silahların soyundan gelebilme olasılığı olan iki kurt birleşmiş."

"Büyücüler çıldırmıştır ama çok geçmeden ne olduğunu çözememişler belli ki." Dawson son bıçağı da yere attığında doğrulup Ada'nın yüzünü tuttu ve dudaklarını öptü. "Creon'dan nefret ediyorum ama bu seni sevdiğimi değiştirmez."

"Remus olmam bile mi?" Dawson gülümseyerek başını salladı. "Beni çok seviyorsun," dedi Ada, alnını onun alnına yaslarken.

"Nasıl sevdiğimi anlatamayacak kadar çok. Bu öfkeli bir ateşin durulmak için buza ihtiyaç duyması gibi. Beni öldürebileceğini biliyorum ama umurumda bile değil."

"Evlenecek miyiz yani?" dedi Ada dudaklarını ıslatırken. "Hemen şimdi?"

"Hemen şimdi."

Ada tüm vücudunu titreten bir nefes aldı. "İsim töreni can yakacak mı? Bunun mühürden bir farkı olmadığını biliyorum ve mühürler can yakıyor," dedi.

"Biraz yakacak, evet."

"Tamam," dedi Ada fısıldayarak, gözleri Dawson'ın dudaklarına kayarken. "Evlenelim o zaman."

"Önce beni işaretlemelisin," dedi Dawson, Ada'nın tişörtünü pantolonunun içinden çekerek çıkartırken. "Ondan sonra diğer kısma geçeceğiz." Eğilip dudaklarını öptüğünde Ada derin bir nefes alarak gözlerini kapamıştı. Ayrıldıklarında uzanıp tekrar öptü. Dawson gülümseyerek yüzünü tuttu. "Merak etme, önümüzdeki birkaç saat boyunca yapacağımız tek şey birbirimizin tadına bakmak olacak."

"Nasıl işaretleyeceğimi bilmiyorum."

"Bilmen gerekmiyor. Sadece hissetmen ve bunu düşünmen yeterli. Eğer yeterince güçlüyse isim töreninden sonra Amona bize dövme bırakacak."

"Bunu söylemen beni rahatlatmadı."

"Amona aşkın olduğu her yerdedir," dedi Dawson dudaklarını ona yaslayarak. "Ve emin ol şu anda kimse benden daha fazla aşık değil. Dövme biraz yakabilir ama uzun sürmez. Muhtemelen hissetmezsin bile."

"Daha önce bunu almış gibi konuşuyorsun."

"İsim töreni bir kez yapılır. Ben sadece bildiklerimi söylüyorum."

Dawson'ın pelerinini çözüp yere düşmesini sağladı. "Son zamanlarda seni işaretlemekten başka düşündüğüm bir şey yok. Bu yüzden çok zorlanacağımı sanmıyorum."

"Bana öfkeliyken bile mi?"

"Özellikle sana öfkeliyken."

Dawson dudaklarını öptüğünde Ada'nın başı geri düştü. Kalan birkaç parça kıyafetini daha çıkartmasına yardım ettikten sonra Ada'yı pelerininin üzerine yatırdı.

Ada her şeyin olağan ilerlediğini düşünüyor, aklını sürekli olarak işaretleme olayında tutmaya çalışıyordu. Dawson onunla bu kadar özel bir şekilde ilgilenirken beyninde tek bir düşünce bulunmasına bile şaşırıyordu aslında.

Toprağın soğuğu vücutlarındaki sıcaklığı etkilememişti. İkisini dış dünyadan ayıran mağara artık onların en derin bağlarının oluştuğu ana şahit oluyordu. Ada'nın ruhunda bir şeyler değişmişti fakat bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Duyguları sadece Dawson'dan ibaretti. Ona sahip olmaktan başka bir şey istemiyordu. Tüm hayatlarını birlikte geçirmelerinin dışında aynı zamanda herkesin bilmesini de istiyordu. Bunu fark ettiği an işaretlemeyi çoktan yapmıştı.

"O kadar zor değilmiş, değil mi?" dedi Dawson, Ada'nın yüzünü okşarken. Eli saçlarına kaydı ve onu hoşuna gidecek kadar sıkı tutarken canını biraz olsun yakmadığına emindi.

"Seni işaretlemiş olamam," dedi Ada göğsü körük gibi inip kalkarken. "Bunu fark etmedim bile. Hiçbir şey değişmedi."

"Çok şey değişti ve aslında hiçbir şey. İsmimi kabul ediyor musun?" diye sordu. Dudakları yüzünden boynuna iz sürerken eli Ada'nın kıvrılan beline doğru indi. Sorusuna cevap alamayınca Dawson başını kaldırdı. "Ada?"

"Evet," dedi Ada gözlerini kırpıştırarak. "Evet, ben... Evet. Kabul ediyorum." Dawson'ın yüzünü tutup yukarı çekti. Kalbinin onun vücudunu titreştirdiğini hissediyordu. Öpüşmelerindeki bir şey çift yönlü işaretlenmenin gerçekleştiğine ve bunun daha da derinleşmeye başladığına inanmasını sağladı.

"Asena," dedi Dawson mırıldanarak. Burnunun ucunu öpüp gülümsedi. Elleri vücudunda dolaşırken dudakları da yüzünü keşfe çıkmıştı. "Sonsuz ruh eşim ve geleceğim." Yaptıklarıyla hiç de alakası olmayan bir şekilde nazikçe yanağını öptü.

Ada, Dawson'ın yüzünü okşarken gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti. Yaşadıkları o kadar özel ve o kadar muhteşemdi ki içine sığdıramadı. "Her bir saç teline kadar kurt olduğun için fazla korumacı olup beni çıldırtsan da sana güvenmekten ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Lucian," dedi fısıltıyla, parmak uçlarını Dawson'ın keyifle kapadığı gözlerinin üzerinde dolaştırırken. "Sahip olduğum her şeysin."

Dawson gözlerini yeniden açtığında gözleri sarıya dönmüştü. Ada aynı anda kendi gözlerinin değiştiğini de biliyordu. Tutkuları ve yeminleri bağlarını kuvvetlendirip ölümsüzlüğe taşımıştı. Etraflarındaki hava onlar için var olmuş gibi çevrelerinde şekillenip dalgalanıyordu.

"Çok kişi kaybettik mi?" dedi Peratha. Bir süredir dışarı çıkmamasına rağmen ormanın durgunlaştığını hissedebiliyordu. Arkadaşları da yavaş yavaş toparlandığına göre sona ve yeni bir başlangıca yaklaşıyorlar demekti.

"Dionne, Kaiser'ın kaçtığını sanıyor. Bu yüzden fazla uzatmayacak. Ada'yı da bulamadığına göre gereksiz yere devam etmeyecektir," dedi Stone.

"Ada'yı bulamadığına emin miyiz?" dedi Felicia. "Ortalarda görünmüyor da."

"Aynı zamanda Dawson da öyle," dedi Deborah elini sallayarak. Felicia kadar endişeli görünmüyordu. Kardeşini tanıyorsa Ada'yı hiçbir şekilde Remusların almasına izin vermezdi. İçinden çıkılmaz bir duruma düşmüşse Ada'yla birlikte Remusların tutsağı olmuştur ve bu durumda Deborah kardeşi için değil, eski topluluğu için üzülürdü. "İkisi barışma dansı yapıyordur, merak etmeyin."

"Dans etmeyi özledim," dedi Gavin dalgın bir şekilde. Deborah ona bakıp gülümsese de hemen önüne döndü.

"Remuslar tamamen çekildiğinde kurtları bahçeye toplayalım," dedi Peratha parmaklarıyla alnını ezerken. "Babamın öldüğünü ve yönetimde değişiklik olduğunu açıklayacağım. Kardeşlerime ve amcama haber yolladım. Kendi bölgelerindeki Av Dönencesi durgunlaştığında yola çıkacaklar. O zamana kadar Aleut'u parçalamamayı umacağım. Ada konusuna gelelim –ki bu önemli bir şey. Hepimizin ortak fikirde olmasını ve bu şekilde hareket etmemizi istiyorum. Onun Remus soyunu biliyoruz ve birçok nedenden dolayı normal bir kurt olmadığını. Taraf değiştirmesi mümkün olmayabilir. Bu durumda onu burada tutamam. Aleut'a her yıl belirsiz dönemlerde avcılar gelir. Biri Ada'nın soyunu keşfederse elimdeki tüm kontrolü kaybederim."

"Ada'yı Remuslara mı bırakacaksın?" dedi Felicia kaşlarını çatarak. Peratha'dan duyabileceği en uç şeylere kendini hazırlasa da bunu duymayı kesinlikle beklememişti. "Başından beri istedikleri şeyi öylece ellerine mi vereceksin? Onu kendinden uzaklaştıramazsın. Aranızdaki bağ izin vermez."

"Denemeden bilemezsin," diye kestirip attı Peratha. "Taraf değiştirmesi mümkünse onu kabul edeceğim elbette. Ama eğer bunu başarabilseydi şimdiye kadar yapmaz mıydı? Bunun için büyülü sözcükler yok. Sadece istemesi gerekiyor. Demek ki gerektiği kadar bağlı değil. Ayrıca unvanı elinden alınacak ve durumu kesinleşene kadar Aleut'a girişi yasaklanacak."

Başındaki ağrıyı ovuşturup yok etmeye çalıştı. Aldığı kararlardan içten içe memnun değildi fakat aklına yapacak daha iyi

bir şey gelmiyordu. Tek bir avcı bile onu fark ettiği an ölümü bekliyor olacaktı. Bu yüzden Aleut'ta kalmasına izin vererek risk alamazdı. Hayatta kalmasıyla sonuçlanan başka bir çözüm aklına gelmiyordu.

"Bu saçmalık," dedi Hilary dişlerini sıkarken. "Ada son iki yılda Aleut için senden daha fazla çalıştı. Hepimizden daha fazla çalıştı. Herkes bunun farkında."

"Bu ne olduğunu değiştirmeyecek, Hilary. Eğer mecbur olmasaydım bu kararı almak zorunda kalmazdım. Neden sadece siz ikiniz itiraz ediyorsunuz sence? Henüz çok gençsiniz. Anlamıyorsunuz."

"Pes etmeyi mi?" dedi Hilary ayağa kalkarken. "Evet, anlamıyorum. Bunun için kusura bakma."

"Son kararım bu. Sağlam bir itiraz arzun varsa dönüşüp bana meydan oku."

Hilary küfrederek başını sallarken dışarı çıktı. Gavin ayağa kalktığında Murat onun omzuna dokundu. "Ben hallederim," deyip Hilary'nin peşinden gitti.

"Sanırım sırada kutlamalar var," dedi Peratha bıkkınlıkla iç geçirerek.

"Şimdi konuşmaya başladın işte," dedi Stone.

Peratha bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapılar tekrar açıldı. Korumalar hâlâ varlığına alışmaya çalıştıkları Dawson'a korkuyla sarılmış bir saygıyla bakıyor, göz göze gelmemeye dikkat ediyorlardı.

"Biz de sizi bekliyorduk. Bilmeniz gereken şeyler var," dedi Peratha parmağını oturduğu koltuğun kenarında dolaştırarak. Oturmalarını işaret etse de herkesin ne kadar gergin olduğunu fark eden Dawson ve Ada ayakta kalmayı tercih etti. Kötü bir şeyin geleceğini anlayacak kadar görmüşlerdi bu yüz ifadelerini. "Bahçede bu gece davet verilecek. Kaybettiklerimiz anılacak ve zafer kutlanacak. Yeni yönetime geçiş ve bazı kararlar açıklanacak."

"Neyle ilgili kararlar?" dedi Ada elinin üstündeki toprak lekesini ovuştururken. Henüz kimsenin haberinin olmadığı evliliklerini gerçekleştirdikten sonra kıyafetlerini giymiş, bıçaklarını üzerine yerleştirmişti. Peratha'nın bakışları altında gümüş bıçaklarının ağırlığını daha fazla hissediyordu. Ada'nın aksine Dawson sadece pantolonunu ve ayakkabılarını giymişti.

"Görünen o ki pek de ilginizi çekmeyecek çünkü savaş biter bitmez çiftleşmeye başlamışsınız," dedi Peratha. "İsim töreni eğlenceli miydi?"

"Senin için kaydetmemizi mi isterdin?" dedi Ada.

Kadınların arasındaki tartışmaya gözlerini deviren Dawson çenesinin altını ovuşturdu. "Ne söyleyeceksin, Peratha?" dedi.

"Alınan kararlardan bir kısmı sizinle ilgili. Öncelikle Ada'nın taraf değiştiremediği göz önüne alınırsa davetten sonra bir daha Aleut'a girmesi yasaklanacak. Ayrıca unvanı elinden alınacak ve ayrıcalıkları kaldırılacak."

"Yönetimle ilgili bildiğim şeyleri silmek ister misiniz? Murat birkaç seansta halleder eminim," dedi Ada, Peratha'nın söylediklerine şaşırdığını belli etmeden. Kaiser'dan sonra kızının lider olmasının iyi bir şekilde sonuçlanacağını nasıl düşünebilmişti acaba? Peratha tekrar konuşacakken Ada izin vermeden devam etti. "Aleut için çabaladım ben. Babanın pisliklerini temizledim. Yediği leşleri gömdüm, tarafsızları kandırmasına yardım ettim, beni damgalamasına izin verdim. Kim olduğu belirsiz olan babam yüzünden beni Aleut'tan kovacaksın, öyle mi? Ne kadar da babasının kızısın öyle, Peratha."

"Bunun mantıklı bir açıklaması var mı?" dedi Dawson, en az Ada kadar sakin bir şekilde.

"Aleut'a gelen avcılar onu fark edeceklerdir. Yönetim değişmişken bir sürü dertle uğraşacağız. Yeni bir tanesine daha ihtiyacımız yok," dedi Peratha, gözlerini Ada'dan ayırmadan. Ada içinde öylesine dağılmıştı ki Peratha'nın mücadele ettiği duyguları algılayamıyordu.

"Davette unvanımı devrettiğimi açıklamama izin ver," dedi Ada. Peratha bir şey söylemeden başını salladı. "Teşekkürler," dedi Ada, küfretseydi daha nazik kaçacak bir sesle.

Ada odadan çıkarken Dawson da geriye doğru bir adım atmıştı. "Bu ne kadar da politik bir karardı böyle, Peratha," dedi gülümseyerek. Peratha bir an için yüzünü buruşturduktan sonra daha ciddi durdu. "Liderler aldığı kararlar yüzünden yalnızlığa mahkum olabiliyor. Sen buna çok erken başladın."

Dawson arkasını dönüp çıktığında Peratha dişleri arasından soluğunu bıraktı çünkü isim töreni sonrası Amona'nın onlara verdiği dövmenin bir kısmını görmüştü. Dawson ve Ada'nın henüz fark etmediği dövme sırtlarında şekillenmeye başlamıştı bile.

"Sağlam bir tören olmuş," dedi Felicia, dövmeye bakarak ıslık çalarken. Dawson onları dinlemeden hızla uzaklaştı.

"Dövmeler bu kadar çabuk verilmezdi bildiğim kadarıyla," dedi Deborah.

"Önce aralarındaki bağı hak edip etmediklerini ispatlamaları gerekir ama onlar bunu çoktan yaptı zaten." Felicia kendini duvardan ayırarak doğruldu. "Sanırım buradaki işim bitti. Başka bir savaşta görüşmek üzere."

Felicia eşyalarının bir kısmını sırt çantasına yükleyip vedalaşmak için Murat, sonra da Ada'yı bulmak için bahçeye çıktı. Yanında fazla eşya getirmediği için toparlanması uzun sürmemişti. Sürekli yolculuk etmesinden dolayı en önemli eşyaları taşımasını öğrenmişti. Zevke ve mutluluğa yönelik yaşasa da amaçlarını asla kaybetmezdi. Bu da pratik olmayı ama zaman zaman eğlenmeyi unutmamayı gerektiriyordu. Çantasını bahçedeki banklardan birinin üstüne bıraktığı sırada mahzenlere doğru koşan gölgeyi gördü. Sağlamlaştırılmış demir kapıyı iterken karanlık girişe baktı.

"Kim var orada?" dedi içeri doğru. Kaiser ve yoldaşlarının öldürüldüğü mahzene girebilecek kişi sayısı oldukça azdı nihayetinde.

Işıklar titreşti ve bir lamba mahzeni loş ışıklarla aydınlattı. "Küçük cadı," dedi Stone bir anda onun önünde belirerek.

Felicia geriye doğru sıçradı. "Ne yapıyorsun burada?" dedi.

"Leşleri temizliyorum. Yardım etmek ister misin?"

"Hayır, ben gidiyorum."

"Kapıyı çekmeyi unutma," deyip yanından uzaklaştı.

Felicia bahçeye baksa da fikrini değiştirerek içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatıp yoğun bir kavganın yaşandığı her yanından belli olan mahzende ilerledi. Taş zeminde kanla lekelenmemiş tek bir nokta kalmamıştı. "Sen Aleut soyundan gelmiyorsun, değil mi? O kadar şey oldu ki sormaya fırsat bulamadım."

"Kurtların hangi ırktan olduğunu ayırt edebiliyor musun? Bildiğim kadarıyla avcı değildin," dedi Stone gömleğinin kollarını kıvırırken.

"Sadece ufak bir parça sezebiliyorum. Liderlik gibi bir derdin olmadığı halde bizimkilere yardım ettin çünkü asıl önemsediğin şey, Dawson." Stone ona kısaca baktıktan sonra arkasını dönüp ölü bedenleri incelemeye başladı. "Senin gibi biri neden bunlarla uğraşıyor?" dedi Felicia.

"Bu cesetleri sıradan kurtlar görmemeli. Ölümlerine sebep olacak sırlar öğrenebilirler."

"Bu bir tehdit miydi?"

"Özgüven durumuna göre değişir. Sıradan olduğunu düşünüyor musun?"

Tehdit edilmekten son derece rahatsız olan Felicia dişlerini sıktı. "Dawson'la aranızdaki gerilimin sebebi akraba olmanız mı? Ama o kadar da bariz bir şekilde görülmüyor. Belli ki ona kuzeni olduğunu falan söylemişsindir."

"Amcasıyım," dedi Stone, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. Felicia'nın sorularından hoşlanmamıştı. Kimse onu bu şekilde sıkıştırmazdı. Stone farkında değilken bile etrafına tehdit salgılardı.

Felicia mahzende çınlayan bir kahkaha attı. "Amcasısın demek. Bu babası olduğunu söylemenden daha mı iyiydi? Böylece onunla daha sağlıklı diyaloglar mı kurdun?"

Stone bir saniye sonra Felicia'nın boğazına yapışmış onu duvara çarpmıştı. Elini boğazından ayırmamış, onu duvarda yukarı sürterek ayaklarını yerden kesmişti. Böylece Stone eğilmeden Felicia'yla göz göze gelebiliyordu.

"Ağzından çıkanları duyuyor musun sen?"

"Hem de nasıl," dedi Felicia boğuk bir sesle. Ayaklarını duvara yapıştırarak kendini yukarı itti ve boğazını rahatlattı. "Annesini yatağa atan kişinin kardeşin değil de sen olduğunu öğrendiğinde eminim Dawson çok sevinecektir."

Stone onu bırakıp yüzüne eğildi. "Madem gideceksin bildiklerini de peşinde götür," dedi.

"Yaşımdan dolayı beni ciddiye almıyorsun fakat tehdit edeceğin son kişiyi buldun." Boğazını ovuşturarak mahzenden çıkarken ağır kapıyı çarpmak için özellikle çaba harcadı. Soğuk havayı içine çekip rahatlamaya çalıştı. Korktuğunu belli etmediğini umarken çantasını bıraktığı yere yürüdü. Anlaşılan bir süre daha etrafta olmak zorundaydı.

"Neredeyse bunu bekliyor gibiydin," dedi Dawson yatak odasının kapısında dururken.

"Kovulmayı mı?" Ada kıyafetlerini düzgün bir şekilde çantasına yerleştirirken omuz silkti. "Şaşırmadığımı söyleyemem. Kurda dönüşsem de ben her zaman için dışarıdan gelen biri olarak kalacağım. Aleut'u ve buranın enerjisini sevmeme rağmen içindekilerin beni tam anlamıyla kabul ettiğini düşünecek kadar saf değilim. Bundan sonraki olayları senden öğrenirim."

"Sen giderken benim burada kalacağımı mı sanıyorsun? Ada evleneli neredeyse bir saat oldu. Ayrı yerlerde yaşamayı kabul etmiyorum," dedi yanına giderken.

"Kalmak zorundasın. Unvanını alacak ve Aleut'taki bağlantımız olacaksın." Ona sarılıp boynunu öperken derin bir nefes aldı. Gözlerini yavaşça kapayıp açtığında ayna sayesinde Dawson'ın sırtındaki dövmeyi gördü. "Bu çok güzel," dedi nefesi kesilerek. Daha net görebilmek için arkasına geçti.

"Ne?" dedi Dawson.

Belinin sol tarafından başlayan ağaç dalları sağ omzuna kadar kıvrılarak çıkıyordu. Dalların başlangıçtaki gölgesi ve topraklı yapısı omzuna tırmandıkça daha aydınlık bir hal alıyor, temizleniyordu.

"Seninkini görmek istiyorum," dedi Dawson, Ada'nın parmaklarını sırtında hissederken.

Ada tişörtünü çıkartacakken durdu. "Hayır. Sürpriz olmasını istiyorum. Bu akşam görürsün." Kendi dövmesi de aynı şekilde miydi merak ediyordu. Parmak uçlarıyla dalların üzerinde dolaştı. "Bu neyi temsil ediyor sence? Neden ağaç dalları?"

"Yapraksız ağaç dalları ve toprak kökleri temsil eder. Bağlılığı."

Ada gülümserken eğilip omzunu -dövmenin bittiği yeri- öptü. Parmaklarını sırtında kaydırıp beline doğru indirdi. "Teşekkür ederim," derken alnını gergin kaslarına yasladı ve ağaç dallarını okşamaya devam etti.

Dawson arkasını dönüp ellerini tişörtünden içeri soktu ve beline dokundu. "Burada kalmayacağım, Ada. Sensiz uyumak istemiyorum," dedi dudaklarını onun dudaklarına yaslayarak. "Eskiden olduğu gibi yaşamak istemiyorum."

"O zaman bağlantıyı kesmemeye ne dersin? Bazen gündüzleri buraya gelirsin akşamları da evimize. Peratha beni kapı önüne koymuş olabilir ama Dionne hâlâ peşimde. Bana açıkça saldırmasa da boş duracağını da düşünmüyorum. Hâlâ içlerinde olmaya ihtiyacımız var."

Ada çantasını alıp omzuna attığında Dawson rastgele bir tişört alıp giydi. "Hiç değilse seninle geleyim. Davet için geri

dönmeden önce bu durumu daha detaylı konuşuruz," dedi Dawson.

Kimseye görünmeden ormana karışıp yola çıktılar. Ada veda işini akşama bırakmaya karar vermişti. Kovularak uzaklaştırılmak Ada'nın guruna dokunuyor, diğer yandan Peratha'yı anlayabiliyordu. Ama onu anlamak değil, ona kızgın olmak istiyordu.

Sanki her şeyi, tüm amacı elinden alınmış gibiydi. Ama bu düşünceler kafasında çok fazla yer tutmadı. Bir saattir artık tamamen bağlıydı ve şimdilik sadece bunu düşünmek istiyordu.

22

Tsunami karadakiler için felaket demekken,
Okyanustaki yaratıklar için keşif anlamına gelir.

"Merhaba," dedi Ada'nın annesi kameraya gülümseyerek. Bir an için gözleri kamerayı tutan kişiye kaydıktan sonra tekrar objektife odaklandı. Koluyla destek verdiği minik kızın başını severken derin bir nefes aldı. "Bu kaydı ne zaman bulacağını bilmiyoruz. Belki hiç bulamazsın. Ama sana anlatmamız gereken şeyler var."

Ada kucağında bilgisayarla hafifçe kıpırdanarak iç geçirdi. "İşte başlıyoruz," dedi mırıldanarak.

Annesi, Dawson'ın ona anlattıklarının bir kısmını dillendirdi. Ne kadar isteseler de çocuklarının olmadığından bu yüzden doktora gittiklerinden bahsetti. Doktorun onları kandırdığı kısma geldiğinde annesi ağlamaya başlamıştı. Buna rağmen sözünü kesmeden anlatmaya devam etti.

"Hiçbir şey olmamış gibi genini saf bir vericiye aktarması gerektiğini açıkladı. Başka bir kurtla birleştiği zaman onun kurt DNA'sı doğacak çocuğun sistemine girerek ulaşılması gereken asıl noktayı kaçırıyordu. Umarım bunları hiçbir zaman

öğrenmek zorunda kalmazsın. Sen bir kurtsun ve çok ama çok önemlisin. Sana Asena ismini vereceğim çünkü böyle olması gerektiğini öğrendim. En azından doktor böyle söyledi. Biyolojik babanı bulmak istersen sözümü dinle ve onun peşine düşme. Bunu yapmanı bekliyor olacak. Senin kurda dönüşmeden insan olarak hayatını yaşayıp zamanı geldiğinde de yaşlanarak öldüğünü zannetmesi herkes için daha iyi. Lütfen bizden nefret etme. Baban ve ben sana çok iyi bakacağız," derken annesinin sesi kısılmaya başlamıştı. Kamera yerinden oynadı ve sabit bir yere bırakıldı. Kamerayı tutan Ada'nın babası karısı ve kızının yanına giderek onlara sarıldı.

Ada bilgisayarı kapatıp ayağa kalkarken eteği bacaklarından kayarak düzeldi. Davet için hazırlanmış, fakat gitmeden önce bilgisayarı gördüğünde videoyu izlemeden evden çıkamayacağını anlamıştı. Vakti ve isteği olmadığı için yanık saçları için bir kuaföre gidememişti. Buna rağmen kusurlarını ustaca gizleyebileceği bir şekilde topuz haline sokmuştu. Siyah elbisesinin sırtı açık modeli için gereken de buydu.

Ada'nın evden çıkıp arabasına bindiği sırada Peratha da kendi odasından çıkıyordu. Kapının yanında bekleyen Stone'un koluna girdiğinde yürümeye başladılar. Peratha'nın askılı beyaz elbisesinin içinde renkli olarak göze çarpan tek yeri dudaklarıydı. Gözleri bile donuk bir maviye bürünmüştü. Üstünde takı olarak sadece inci kolyesi vardı.

"Tarafsızlardan gelen olacak mı?"

Peratha başını iki yana salladı. "Hayır. Babamın öldüğünü resmî olarak duyurduğumda ziyarette bulunmak isteyeceklerdir yine de."

"Aleut sakinleşene kadar uzaklaşmam en iyisi," dedi Stone. Peratha birden durup kolundan çıktı. Stone duyacağı itirazların hepsini bildiğinden konuşmaması için elini kaldırdı. "Kalamam, Peratha. Ben bir tarafsızım ve bazı nedenlerden dolayı

bunun gizli tutulması gerekiyor. Tarafsızların birkaçı haricinde kimse beni tanımıyor ama riske giremem. Bu yüzden..."

"Tarafsız olmana imkân yok. Sen burada büyüdün. Dawson'ın annesiyle aynı kamptaydın. Orada tarafsızlar yoktu."

"Orası bizim ırkımıza ait bir kamptı, Aleutlara değil. Tarih her zaman doğruları yansıtmaz."

Peratha, Dawson'ın annesinin de bir tarafsız olduğu gerçeğini sindirmeye çalışırken tekrar yürümeye başladılar. Ağırdan almasına rağmen attığı adımlar sağlamdı. Ellerini önünde birleştirmiş, başını gururla kaldırmıştı. Ölmesine yardımcı olsa da babasından öğrendiği şeyler aklında dönüp duruyordu. Peratha lider olmak için doğmamıştı fakat bir Azü'nün nasıl davranması gerektiğini her zaman bilirdi. "Neden saklanman gerekiyor peki? Tarafsızlar az ama güçlüdür. Senin gibi birini yanında isterler."

"Bazı şeyleri bilmemen daha iyi."

"Buna nasıl itiraz edebilirim ki?"

Bahçeye indiklerinde etrafı uzun sütun mumlarla aydınlatılmış yoldan yürüdüler ve kalabalığın ortasına geçip uca doğru ilerlemeye devam ettiler. Onlar için kurulmuş koltuklara yerleştiklerinde, duran müzik yeniden başlamıştı. Kimse dans etmiyor ya da eğlenmiyordu. Ellerinde içkilerle birkaç kişilik gruplar haricinde sohbete dalmışlardı. Peratha gecenin açıklamasını yapana kadar davetten çok bir toplantı gibi devam edeceklerdi.

Kurtların ışıklandırmaya ihtiyacı olmasa bile ağaçlara yerleştirilen eski tarz lambalar ve tam ortada yakılmış ateş olaya renk getirmişti. Ateşin etrafında küçük küçük ince uzun beyaz mumlar sıralanmıştı ama hiçbiri yanmıyordu.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Deborah. Tuttuğu bardağı diğer eline alıp Dawson'ın yakasını düzeltmeye çalıştı.

Dawson onun eline vurdu. "Sen yeterince iyi görünmüyorsun. Belki de elbisen için fazla kumaş kullanılmadığındandır."

"Böylesi daha pratik oluyor," dedi Deborah, Gavin'e göz kırparak. Gavin sırıtırken Dawson'a bakınca homurdanarak arkasını döndü.

"Herkes sana bakıyor," dedi Deborah dudaklarını kadehinin arkasına saklayarak. "Ve baştan sona siyah giyindiğin için Ada'yı arzuladığını değil, öldürmeyi planladığını düşünüyorlar. Ne de olsa o seni kahramanca doğrayıp öldürmüştü, değil mi?"

Dawson tamamı siyahtan oluşan pantolon, gömlek ve spor bir ceket giymişti. Ceketinin önü açık dururken ellerini cebine sokmuştu. Deborah'ın aksine ona bakan kurtlarla değil, kalabalıkta görmesi gerektiği tek bir kurtla ilgileniyordu.

"Sahiden Ada nerede?" dedi Deborah bir kez daha Dawson'ın yakasını düzeltirken.

Dawson bu sefer onun eline vurmadı. "Şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu," dedi. Gözleri kalabalıktan ayrıldı ve bahçenin düzenindeki ince ayrıntıları yakaladı. "Bu detaylar kime ait?" dedi ateşi ve ağaçlardaki ışıklandırmayı işaret ederek.

"Hilary ve Felicia yaptı," dedi Deborah ve önce arkaya doğru bir adım attı. Sonra çabucak uzaklaştı.

Dawson onun peşinden gidecekken hissettiği enerjiyle olduğu yerde kaldı. Başını çevirip sütun mumların aydınlattığı dar yola baktı. Müziğin yavaşlaması yeterince iyi bir işaretti. Derin bir nefes alıp Ada'nın ona yaklaşmasını izledi. Ada kolları dantelli, etekleri yerleri süpüren bir elbise giymişti. Gövdesi üzerine tam otururken eteği bel kısmından bollaşıyordu. Saçlarını sımsıkı bir topuz yapmıştı, göz makyajı en az elbisesi kadar karanlıktı.

Ada, Dawson'ın karşısına geçtiğinde kalabalıkta nefes alan tek kişi bile yoktu. Dawson'ın ölümden dönen bir intikam meleği gibi Ada'nın üzerine çökeceğini düşünen kurtlar sağlam bir kavga bekliyordu. Bunun yerine Dawson, Ada'nın beline sarılmış ve tüm Aleut'un önünde onu dudaklarından öpmüştü. Ada gevşeyerek nefesini bırakırken ellerini Dawson'ın göğsüne

koydu ve gözlerini kapadı. Ne olduğu hakkında hiçbir şey anlamayan kalabalık yavaş yavaş kendi sohbetlerine geri döndü. Ana konuları daha biraz önce şahit oldukları şeyi tartışmaktı.

Dawson geri çekildiğinde eli, Ada'nın çıplak sırtını okşuyordu. "İyi seçim," dedi. Dövmesini herkesin göreceği bir şekilde sergilemesinden hoşlanmıştı. Ayrıca Amona'nın ona sağladığı mahremiyet hakkını da kullanmıyor, kokusunu diğer kurtlarla paylaşıyordu. Kuşkuya yer bırakmadan Dawson'la birbirlerine ait olduklarını herkesle aynı anda paylaşmıştı. Dawson için bile fazlasıyla pratik bir yöntemdi.

"Dövmeni görmek istiyorum. Arkanı dön," dedi Dawson. Ada'nın belinden boynuna kadar tamamen çıplak olan sırtında elini dolaştırıyordu.

"Dans bile etmeden mi?"

"Dön hadi. Seni çevirmek istemiyorum," dedi Dawson sabırsızca.

Ada, Dawson'ı çok nadir -belki de ilk kez- sabırsız gördüğünden güldü ve başını sallayarak arkasını döndü. Dawson'ın nefesinin kesildiğini duyduğunda dudaklarını ısırarak gülümsedi. Sıcacık parmaklar dövmesinde dolaşıyordu. Dawson'ın sırtındaki dövmenin aynısına sahip olan Ada'nın dövmesinde ufak birkaç ayrıntı farklıydı. Dawson'ın dövmesi belinin sol tarafından başlayıp omzunun sağ tarafına uzanırken Ada'nın dövmesi belinin sağ tarafından başlayıp sol omzuna doğru gidiyordu. Böylece birbirlerine dönük olduklarında bel ve omuz kısmından dövmeler birbirini buluyordu ve yatık halka şeklini alan dövme onları içine hapsediyordu.

"Bu çok güçlü," dedi Dawson, Ada'nın ensesini öperken. "Teşekkür ederim."

"Ben de öyle." Ada sırtını onun göğsüne yaslayarak rahatladı. Dawson arkadan kollarını dolayıp ellerini karnının üzerine koyduğunda Ada gülümseyerek parmaklarını tuttu. "Bize kaçamak bakışlar atmayı ne zaman bırakırlar," dedi.

"Zamanla alışacaklar. Keşke ben de sırtı açık bir şeyler giyseydim," dedi Dawson.

Ada kendini tutamadan gülmeye başladı. Başını omzuna yaslayarak ona baktı. "Bunu baş başayken yapmaya ne dersin?"

"Haklısın. Benim için fazla iddialı."

"İddialı. Tam senin gibi."

"Daveti boş verip eve gitmeliyiz."

"Çok yorgunum."

"Bu bahaneler için erken değil mi? Henüz evleneli..." deyip saatine baktı. "On beş saat oldu ve sana bir sürprizim var."

Ada sürprizlerin çoğuna kuşkuyla yaklaşırdı ama böyle bir şey Dawson'dan geldiği zaman karşı çıkması gibi bir ihtimal yoktu. Bu yüzden ne kadar merak etse de sormadı. Peratha etrafına toplanan bir grup kurtla konuşurken meydandaki diğer herkes kendi halindeydi. Duydukları dedikodular, davete Kaiser'ın değil de Peratha'nın katılmasıyla doğrulanmış olsa da hâla merakla bekledikleri iki konu vardı. Kaiser ölmüş müydü ve Dawson'la Ada tam olarak neyin içindeydiler?

"Bize bakmayı ne zaman kesecekler?"

Dawson burnunun ucunu Ada'nın boynuna sürtüp onu müziğe uygun bir şekilde hareket ettirdi. Dansları aceleci olmayan bir şekilde yavaş ve sevecendi. "Alışacaklardır. Bir zaman sonra tüm bunların bir oyun olduğunu da fark edecekler. Aslında beni öldürmüş gibi yaptığını anlayacaklar."

"Ve bana güvenleri kalmayacak," dedi Ada sessizce. Dawson onu çevirip yüz yüze bakmalarını sağladı ve danslarını bu şekilde sürdürdüler. Nazik parmakları sırtında hissetmek Ada'nın gözlerinin kapanmasına neden oldu. Dudaklarını ıslatarak daha kısık bir sesle konuştu. "Onları ve liderlerini kandırdığım için benden nefret edecekler. Sanırım Peratha doğru bir karar aldı. Burada olmam her bakımdan tehlikeli."

"Değil. Olmayacak," dedi Dawson onu daha sıkı sararken. "Zamanla kokunu avcılardan da gizlemeyi başaracaksın."

"Beni bu yüzden odaya kapattın, değil mi? Yanlışlıkla bir avcıya rastlarsam diye."

"Av Dönencesi'nde avcılar daha açık alanda avlanmak ister. O yüzden buraya gelmezler. Ama risk alabilecek durumda değiliz. Seni daha büyük bir tehlikeye attığımdan haberim yoktu."

"Özür dilemen için sormadım. Eğer Akira sana böyle bakmaya devam ederse onu öldürebilir miyim?" dedi kibar bir şekilde.

"Ne?"

"Hemen arkanda duruyor. Ağacın altında. Duygusal kız," dedi burnunu kıvırarak.

Dawson arkasına bakmadan başını sallayarak güldü. "Rica etsem onu öldürmezsin, değil mi?"

"Aynı şey Thomas için de geçerli olacak mı?"

Dawson'ın dudakları kapandı ve boğazından bir homurtu yükseldi. "O beni öpmedi," dedi Akira'yı kastederek. "Ama aynı şey Thomas için geçerli değil, değil mi? Onu bulup öldürmüyorsam senin duyacağın suçluluk içindir."

"Beni öptüğünde daha evlenmemiştik."

Dawson yüzüne eğilerek dudaklarını dudaklarına sürttü. "Biz evleneli bir hayli oldu, Tüysüz. Sadece işi resmileştirdik o kadar. Silahlarını masaya vuran Ali'ye çıkıştığından beri gözüm üzerindeydi," deyip onu yeniden öptü.

Ada kendini öpücüğe kaptırmasaydı duyduğu şeyi daha çabuk kavrayabilirdi. Dawson'ın dudakları aklını başından alıyor diye kalbine kızamıyordu. Ellerini ensesinden omuzlarına kaydırıp itti. "Sen neden bahsediyorsun? İlk karşılaşmamız ormanda olmuştu. Beni kurtlardan kurtardığın zaman."

"Öyleydi zaten. Nasıl söylesem..." dedi gözleri uzak bir noktaya bakarken. Olan şeyi en mantıklı şekilde açıklayacak kelimeleri aradı. "Bu sana biraz sapıkça geleceği için bahsini açmak

istememiştim. Senden tuhaf bir enerji aldım ve kendimi kötü hissettim. Kafede Ali'yle buluşup kurtlarla ilgili konuştuğunuzda bizim hakkımızda hiçbir şey bilmediğini anlamıştım."

"O zaman mı anlamıştın benim kurt olduğumu?"

"Hayır," dedi Dawson başını sallarken. "O zaman başlamıştım sana âşık olmaya. Sadece o his öylesine yabancıydı ki yok olmasını istedim. Tamam, işin gerçeği şu ki belki de seni öldürecektim."

"Bunu bana evlendikten sonra anlatmanın bir sebebi var mı? Çünkü beni korkutmaya başladın."

"Çıkış kapılarını kapattıktan sonra anlatmak biraz korkakça biliyorum ama yemin ederim ki sana deli gibi aşığım." Ada'nın uzaklaşmasına izin vermeden beline sarılıp onu kendine çekti. "Beş sene önce New York'a gidip Lavina'yla buluşmuştum ve bana senden bahsetti."

"Ne?"

"Aslında sen olduğunu bilmiyordum tabii. Adını falan söylemedi ama beni tamamen değiştirecek ve aşkla tanışmamı sağlayacak bir kadının yakınlarımda olduğunu anlattı. O gün seni öldüreceğime yemin etmiştim. Kimse beni saçma hislerle zayıf bir hale sokamazdı. Gerçi şimdi görüyorum ki bu zayıflık değil; güç. Sen," dedi alınlarını birleştirirken. "Sahip olduğum en büyük güçsün."

Ada hâlâ şaşkın bir halde nefes almaya çalışırken Dawson'ın omuzlarına sıkıca tutundu. Dans etmeyi kesmişler, kalabalığın arasında öylece dikiliyorlardı. "Peki, o tuhaf duyguyu hissettiğinde beni neden öldürmedin?" diye sordu.

"Sanırım senin gibi narin bir insan hakkında endişelenip durumu ortadan kaldırmak biraz gururuma dokunacaktı. Sen insandın. Bana ne yapabilirdin ki?"

"Ah, teşekkürler," dedi Ada gözlerini devirerek.

Dawson gülerken onu yumuşak bir hareketle üst üste öptü. "Yüz yüze tanıştığımız gün davette siyahlar içinde orada

olduğunu gördüğümde başıma bela olacağını anlamıştım." Ada'yı hızlanan müziğin ritmine uygun olarak döndürdü ve dans etmeye devam ettiler.

"Senin yüzünden aklımı kaçıracağım," dedi Ada gülerek başını sallarken. "Büyük aşkların nefretle başladığına inanan biri bile olsaydım bu kadarını beklemezdim doğrusu. Neyse," derken ellerini omuzlarından göğsüne doğru kaydırdı. "Sanırım beni öldürmediğin için şanslıyız."

"Hem de nasıl. Resmileştirmeden bahsetmişken..." deyip geri çekildi. Sağ eliyle Ada'nın elini tutarken diğer elini ceketinin cebine soktu. "Diğerlerini daha yeni çıkardın biliyorum ve eğer takmak istemezsen anlarım. Gerçekten."

"Bana yüzük aldın. Bakayım," dedi başıyla ceketinin içinde kaybolmuş elini işaret ederken.

"Kendimi hiç böyle hayal etmemiştim," diye kendi kendine mırıldandı Dawson. Yüzüğü çıkarıp ona gösterdi. "Sanırım bir kutuya koysaydım daha iyi olurdu."

"Takacaksam kutuya ihtiyacı yok."

"Takacak mısın?"

"Eğer bana verirsen neden olmasın?"

"Evet, tabii. Senin. Tamamen." Yüzüğü onun sol eline taktı ve önce parmaklarını, sonra da avucunun içini öptü.

Ada tam teşekkür edecekken kaşlarını çattı. Elini kaldırıp yüzüğe daha yakından baktı. "Bu yüzük... taş. Roecus'un renkli elması. Deborah'tan nasıl aldın? Hem bunu en son gördüğümde bir kurt dişi şeklindeydi," dedi. Taş, platin bir halkanın ortasına oturtulmuştu. Büyük taşın iki yanından yüzüğü saracak şekilde sıralanan su damlası şeklinde minik elmaslar diziliydi.

Dawson ona sarılıp kulağına konuştu. "Sen bir ala kurtsun. Tüm ırkları içinde barındıransın. Bu elmas senin için var olmuş. Tüm renkleri yansıtan ama hiçbiri olmayan."

Ada elini kaldırıp Dawson'ın omzu üzerinden yüzüğüne baktı. Ortada yanan ateşin aleviyle canlı bir kırmızıya bürünmüş elmasın içinde aslında birçok rengi barındırdığını biliyordu. Normal rengi kömür kadar koyu olan elmas sanki canlıymış gibi renk değiştirebiliyordu. Ada böyle bir taşın varlığından bile habersizdi. İnsanların arasına düşse bir servet edeceğine emindi.

"Bunu bana verdiğine inanamıyorum," dedi Ada. Hissettiği duygu yoğunluğu yüzünden ağlayabilirdi.

"Ben bir Roecus değilim," dedi Dawson, Ada'nın kulağına fısıldayarak. "Ama benim babam sadece adını bildiğim bir Azü değil. Benim babam, kendinden olmayan bir çocuğu büyütüp onun için ölen bir Roecus." Bıraktığı sıcak nefes, Ada'nın ensesine çarpıp ürpermesine neden oldu. Başını omzuna yaslayıp yavaşça dans ederlerken ona sıkıca sarıldı.

Yaklaşık yarım saat sonra birkaç basamak yukarı çıkan Hilary boğazını temizledi. "Selam millet," dedi ellerini çırparak. Müzik kesilmiş, herkes ona dönmüştü. Hilary, Peratha'ya bakıp onay aldı, yeniden kalabalığa döndü. "Bu akşam burada toplanmamızın birçok nedeni var ve biri hariç hepsi oldukça kanlı sebepler. Her birine sıra gelecek ama yeterince sıkıcı konulara geçmeden önce biraz daha eğlenmemiz gerekiyor."

"Ana konuya gelecek olursak," dedi Gavin derin bir nefes alırken.

Hilary ona dik dik baktıktan sonra elini sallayarak homurdandı. "Ateşin etrafındaki mumlar dikkatlerinizi çekmiştir. Onlar yeni yapılan bir isim töreni için." Dawson ve Ada'ya bakarak başını salladı. "Dişi Cellat ve artık o kadar da ölü olmayan eski Cellat için. Herkes birer tane mum alsın. Dilek dilemeyi unutmayın," dedikten sonra çıktığı basamaklardan yere atladı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Ada, Hilary yanlarına geldiğinde. "Bu gece beni bekleyen başka bir sürpriz var mı?"

"Bence güzel olmuş," dedi Dawson gülümseyerek. Ada ona vurduğunda Dawson eğilip başını öptü ve dudaklarını

kıpırdatarak Hilary'ye teşekkür etti. Hilary gülümseyerek başını salladı.

Ada, "Üzerimize yeterince dikkat çekmişken..." deyip sustu. "Neden konuşuyorsam, zaten dövmemi herkesin görmesine izin verdim ve seninle dans ettim. Bu onlara birkaç fikir vermiştir. Teşekkür ederim," dedi Hilary'ye.

"Büyük bir zevkti. Dövmene bayıldım," dedi Hilary yanlarından ayrılmadan önce.

"Sen de bir mum ister misin?" dedi Dawson.

"Birlikte ufak bir şey dileyebiliriz," dedi Ada çekinerek.

Uyanık bakışları Dawson'ın tepkisini gözlemek için tetikte bekliyordu. Çocuk konusunu açık bir şekilde hiç konuşmamışlardı. Evlilikleri bile aceleye gelmiş gibiydi. Diğer yandan ikisi için de evlenmeleri tüm doğru hisleri veriyordu. Büyük bir kavganın ardından evlenmiş olmaları konusunda da endişelenmiyorlardı. Ne yaşarlarsa yaşasınlar bu sonuca ulaşacaklarını biliyorlardı. En nihayetinde zaten gerçekleştirecekleri bir mutluluğu geciktirmeyi anlamsız bulmuşlardı.

Peratha oturduğu yerde ayağa kalktığında müzik aniden kesildi. Dawson ve Ada gibi herkesin ilgisi yeni liderlerine dönmüştü. Peratha şimdiye kadar neşeli ve görevlerini yerine getiren prenses rolünü oynamaktan sıyrılmıştı. Kurtlara bakışı tıpkı bir Azü'yü yansıtıyordu. Üstün, her şeyin farkında ve güçlü olduğunun herkes tarafından görülmesine izin veriyordu.

"Şüphelendiğiniz gibi babam öldü ve ben onun yerine geçtim. Bu onun isteğiyle olmadı. Ya da onu düelloya davet etmedim." Gözleri bir an Dawson'ı bulduktan sonra devam etti. "Tuzağa düşürülerek öldürüldü. Tıpkı büyükbabam gibi. Eski oyun, yeni kurallar. En kısa zamanda yeni düzen hakkında bilgilendirme yapılacak. Kafanızın karışık olduğunu ve bir sürü soru sormak istediğinizi görebiliyorum. Kardeşlerim bu karışık zamanda bana destek olmak üzere yola çıktılar. Babamın ölümü dolayısıyla Av Dönencesi tahmin ettiğimizden daha kısa

sürdü. Kurallar gereği liderliği ben devraldım ve bu süre boyunca hiçbir meydan okuma kabul edilmeyecek." Şaşkınlık iki saniye kadar sürdü. Hemen ardından uğultu şeklinde itirazlar yükseldi. Hiçbir kurdun meydan okuma ve karşılaşma olmadan liderliğe yükselmesini kabullenemezlerdi. Peratha karşılaştığı şeye hazırlıklıydı. Bu yüzden sakin bir şekilde elini kaldırıp herkesin susmasını sağladı. "Kardeşlerimden biri liderliği devraldığında tüm meydan okumaları kabul edeceğine ve kurallarımızı yerine getireceğine söz veriyorum. Zor bir zamandayız. Hepinizden anlayış bekliyorum. Gecenin kalanında herkesi rahat bırakacağım ama ondan önce ufak bir şey daha gerekli," deyip kenara çekildi.

"İşte benim sıram," dedi Ada. Rahatça yürüyebilmek için elbisesinin eteklerini kavradı. Peratha'nın yanına çıktığında kalabalığa döndü ve dudaklarını ıslattı. "Cellat unvanını almamın sahtekarlık olduğunu anlamışsınızdır sanırım. Tabii eski Cellat'ın da artık... eski olmadığını. Meydan okuyacak değilim. Unvanını geri veriyorum. Vesaire vesaire..." dedi. Dawson'ın güldüğünü görünce dayanamayıp kendi de gülmeye başladı. "Meydan okumam saçma olurdu, çünkü evlendik ve bu konuşma çok da resmî olmayan yerlere kaymaya başladı."

Kalabalığın gevşeyerek rahatlamaya başladığını görünce saçmalamasının bir işe yaradığını görerek sevindi. Yanında duran Peratha bile gergin havanın yumuşamasına memnun kalmıştı.

Ona bakan kişiler kadar rahatlamayan Ada, ellerini meşgul etmeye çalışarak gereksiz yere yüzüğünü düzeltti. Varlığına alışmaya çalıştığı yüzüğe dokunmak sakinleşmesini sağladı. "Çiftlerin aynı işte çalışmaması gerektiğini düşünenlerdenim. Bu yüzden Aleut'tan ayrılıyorum." Konuşmasının bittiğini düşünerek Peratha'ya döndü ve kovulduğunu değil de kendi kararıyla ayrıldığını söylemesine izin verdiği için teşekkür etti.

"Davetten hemen ayrılma," dedi Peratha, Ada aşağıya inmeden önce. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Tamam," dedi Ada. Peratha her ne konuşmak niyetindeyse bir an önce aradan çıkarması en iyisiydi. Yine de gereğinden fazla onun yanında kalmak ya da yaptığı şeylerin açıklamalarını dinlemek istemiyordu. Dawson'ın yanına giderken büyük bir masanın üstüne sıralanmış bardaklardan iki tane kaptı. "Yeniden Cellat olmanı kutlayalım," dedi bardaklardan birini onun eline tutuştururken.

"Hiç değilse bu sefer üstüme dökmedin," dedi Dawson. Ada ona sadece gözlerini kısarak bakarken Dawson içkiden büyük bir yudum aldı. "Neden üzgünsün?"

Ada tırnaklarıyla kristal bardağa vururken söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. Dawson ısrarla cevap bekleyince baskıdan kurtulmak için konuşmak zorunda kaldı. "Cellat olmayı seviyorum ama bu senin hakkın ve öylece geri vermemden dolayı rahatsızlık duyarsın diye düşündüm. Hiç mücadele etmeden alınan unvanları değersiz bulursun."

"Öyle ama ben bunun için yeterince mücadele ettim, Tüysüz. Zamanı geldiğinde sana en uygun olan unvanı alacaksın. Cellât olmayı ne kadar sevdiğini görebiliyorum ama geri almam gerek. O benim unvanım."

"Senin için sorun yoksa benim için de yok," dedi Ada rahatlayarak.

Kalabalık gecenin başına oranla daha da rahatladı ve bir saat boyunca sadece eğlence oldu. Dawson ve Ada kendilerine bir tane mum almışlar ve uyumadan önce dilek dilemek için onu saklamışlardı. Ada'nınki küçük, yaramaz ve hangi türden olacağını bilmedikleri bir dilekti. Dawson'ın bu konu hakkında ne düşündüğünü hâlâ öğrenememişti. Şu anda en iyisini ummaktan daha fazlasını yapamıyordu.

Gecenin sonunda Ada, Peratha'yla birlikte odasına kadar yürüdü. İçeri girdikleri gibi Ada konuya girmesi için Peratha'ya baktı. "Kalan eşyalarımı toplamalıyım," dedi acele etmesi gerektiğini anlamasını umarak.

"Dövmen çok hoş," dedi Peratha. "Dawson'ınkinin aynısı. Sanırım çember oluşturuyorsunuz. Dövmelerin bir bütün oluşturması oldukça nadir görülür." Ada başını sallayarak esas konuya geçmesini bekledi. Yoksa esas konu bu muydu? "Aramızdaki köprüyü açarken bana sende ne bulduğumu sormuştun," dedi Peratha koltuğa otururken. Saçlarındaki birkaç tel tokayı çıkarıp parmaklarını başında dolaştırdı.

"Evet. Sonra anlatacağını söylemiştin."

Peratha kolyesini çıkarıp önündeki masanın üstünde duran kâseye bıraktı. "Dawson anlattı mı bilmiyorum ama benden büyük bir kardeşim vardı. Annem beni doğurduktan sonra hasta olduğu için bana o bakardı. Ona Meriel derdim ama içimden hep anne demek gelirdi."

"Beni ablana mı benzetiyorsun?"

"Şaşırmanı doğal karşılıyorum. Ne olduğunu ben de anlayabilmiş değilim." Peratha elbisesinin eteklerini gereksiz yere düzeltti. Ada'yı buradan uzaklaştırmak gittikçe daha zor oluyordu. "Dawson'ın anne ve babası infaz edildiğinde Meriel babamla büyük bir kavga etti ve buradan ayrıldı. Annem cadılar tarafından ölüme terk edildiğinden dolayı Meriel onlara düşman kesilmişti. O kış, uzun zamandır planladığı katliamı gerçekleştirmek için Aleut'tan ayrıldı."

"Sonra ne oldu?"

"İlk birkaç yıl ondan mektup almıştım ama çok geçmeden ortadan kayboldu. Yüz yıl kadar önce bir davet sırasında Meriel kanlar içinde geldi. Bir kolu kopmuştu ve aslında ölüydü."

"Ölü müydü?"

"Meriel'ın ölü bedeni ele geçirilmişti. Bir cadı tarafından kontrol ediliyordu."

"Başına gelenlerden dolayı üzgünüm. Büyücülerin ne kadar acımasız olabileceğini defalarca duydum ama her defasında beni korkutmayı başarıyorlar." Peratha'nın devam etmeyeceğini anladığında ayağa kalktı. Mecbur olduğundan bir dakika fazla

zaman harcamayacaktı. "Umarım kardeşlerin bir an önce gelir ve her şeyi düzene koyabilirsiniz."

Ada başını hafifçe eğip arkasını döndü. Peratha konuşmamak için kendini tutmaya çalışsa da Ada kapıdan çıkmadan önce hızla ayağa kalktı. "Bana kızgınsın," dedi.

Neredeyse sorunsuz halledeceklerini düşünen Ada kendi kendine gülüp arkasını döndü. Peratha'yla olan hiçbir konuşmaları öylesine, sıradan ya da basit kalmamıştı. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Elbette sana kızgınım. Bu odada oturup herkese emir veriyorsan benim sayemde. Kaiser'ın gücünü emip onu öldürülebilecek kadar güçsüz kılan benim. Elde ettiğim şey ne oluyor peki? Kovulmak."

"Avcılar gelirse..."

"Boş versene. Hiçbiri umurumda değil. Ben Karmen'i öldürdüm. Birkaç kan düşkünüyle de başa çıkabilirim. Kokumu saklamayı öğrendiğimde bile buraya dönmeyeceğim. Beni kendine karşı almakla hiç iyi etmedin, Peratha."

"Eğer ikimizden birine bir şey olursa diğerinin dayanamayacağını öğrendim. Buna rağmen seni karşıma almak ister miyim sanıyorsun?"

"Nereden öğrendin?" dedi Ada ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

"Önemli değil. Seni buradan yolluyorum çünkü ölmeni istemiyorum. Bunu nasıl yorumladığın umurumda değil."

"Zamanı geldiğinde umurunda olmasını dileyeceksin," dedi Ada onun için açılan kapılardan çıkarken. Dairesinin olduğu kata ulaştığında adımları gitgide sabırsız bir hal almaya başlamıştı. İçeri girip kitapları karıştıran Dawson'ın yanından yürüyüp geçti. "Azüler fazla kibirli." Dolabın köşesinde bulduğu deri sırt çantasını aldı. İçini kontrol edip tamamen boş olduğunu garantiledi.

"Hep söylediğim gibi," dedi Dawson başını incelediği kitaptan kaldırmadan. Ada raflardan aldığı birkaç kitabı ve devamlarını

takip ettiği günlükleri çantaya yerleştirirken Dawson Ada'nın saçlarını çekerek sadece ucu görünen dövmeye baktı. "Bu nereye kadar iniyor görmek lazım," dedi gerçek bir merakla.

Ada bir defterin sırtını okuyup omzuna astığı çantaya yerleştirirken gülümsedi. "Ben de seninkini daha ayrıntılı incelemek için sabırsızlanıyorum, ihtiyar."

"Sen aynı zamanda romantizm cellâdısın. Biliyorsun, değil mi?"

Ada çantayı kapatıp omuz askısını düzeltti. "Geçen seferki gibi duymazlık edemedin sanırım." Dawson anlamazdan gelerek omuz silktiğinde Ada kaçmasına izin vermeyip çenesini tuttu. "Koşu bandının üzerinde sana aynı bu şekilde seslendiğimde bana cevap vermek yerine arkanı dönüp gitmiştin."

"Seni keşfetmeye çalışıyordum," dedi Dawson. Hâlâ çenesinde duran eli tutup Ada'nın avucuna şefkatli bir öpücük bıraktı.

"Sürekli aynı şeyi yapıyorsun. Avucumu öpmenin ayrı bir anlamı mı var?"

"Sadece benim için."

Ada böyle bir aşka sahip olmanın verdiği keyif ve kaybetme korkusuyla doldu. Elde ettiği her güzel şeyin beraberinde getirdiği bir panikti. "Artık içimde bana ait sadece parçalar kaldı," dedi Ada daha çok kendi kendine.

"Onları da alacağım."

Kanada, 1756

Elindeki kılıcı başının üstünden çevirerek rakibine savuran Violet, keskin bir ıslık sesi duydu. Kanla kaplı ıslak kılıcının rüzgârı kesişinin sesiydi. Axell onu kendi kılıcıyla engelleyip kalkanıyla çenesine vurdu. Gerçek bir darbe olmasına rağmen tüm gücünü kullanmamaya dikkat etmişti.

Savrularak yere düşen Violet, yere kan tükürdü. Yüzünün yarısını örten saçlarının arasından hâlâ ayakta duran Axell'e baktı. Her

Azü'nün taşıdığı kibir ve kendini beğenmişlikle bakıyordu. Violet genç bir kadından çıkması beklenmeyen güçlü bir savaş çığlığı atarak üzerine atladı ve onu yumruklayarak yere devirdi.

"Pes mi?" dedi Violet nefes nefese. Yüzüne düşen saçları üfleyerek Axell'in üzerine oturdu.

"Hayır derdim fakat kalkmanı istemek..." deyip omuzlarını kaldırdı. Violet'in yüzünü sertçe tutarak aşağıya çekti ve dudaklarını öptü. Bacaklarını kurtarıp Violet'in bacaklarına sardı, onu devirerek üstüne çıktı. "Bir kızıla göre hiç fena değilsin."

"Sense bir tarafsıza göre berbatsın," dedi Violet, kendini öpücüğe kaptırmadan. Dirseğini burnuna geçirip altından kurtuldu. "Eğitimde resmî olacağımıza söz vermiştik."

"Etrafımda sen varken resmî olmak zor," dedi Axell, özür dilemekten uzak bir şekilde. Hâlâ aç bakan gözlerini sakınmadan Violet'in üstüne dikmişti.

Atının eyerini omzuna atmış olan Eric, kardeşinin yanından geçerken başına vurdu. "Kızı rahat bırak. İyi bir savaşçı olacak. Tabii senden fırsat bulursa."

"Teşekkürler," dedi Violet, elindeki kılıcı sallayarak selam verirken. "Kardeşine göre oldukça iyi kalpli ve mütevazısın."

Axell, Violet'in arkasından eğilerek kulağına konuştu. "Beni sevdiğini bilmek mütevazı olmamı imkansız kılıyor," dedi. Violet'in gözlerini devirerek güldüğünü görünce Axell onun saçlarını omuzlarından sırtına doğru bıraktı. "Benim gibi Eric de sana âşık." Kardeşiyle her zaman rekabet içinde olan Axell için durum bir kadın söz konusu olduğunda da değişmemişti. Violet'i gördüklerinde ikisi de donup kalmıştı. Önceleri aralarında sohbet konusu olan ve hangisinin daha erken konuşacaklarını iddialaşan kardeşler sonradan içinde bulundukları şeyin ciddiyetini kavramıştı. Ne yaşadıklarını anlamadan Violet'e kalplerini vermişlerdi bile.

Violet'in gözleri atını eyerleyen Eric'i buldu. Zaman zaman hissettiği bu duygunun Axell tarafından dillendirilmesi hoşuna gitmemişti. Azü bir tarafsızla ilişkisinin olması onu yeterince güç duruma

sokmuşken bir Azü'nün daha aşkına ihtiyacı yoktu. Üstelik bu iki Azü de tarafsız liderlerinin soyuna ait iki kardeşse.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Axell.

Violet başını eğerek kılıcıyla yerdeki yaprakları itti. "Önemli olan benim kime âşık olduğum," dedi sessizce. Bu durumdan rahatsız olmasının birkaç nedeni vardı. Öncelikle Eric ve Axell'in kardeş olması, diğeriyse Eric'i sahiden sevmesiydi. Axell'i sevdiği şekilde değildi ama yine de ona değer veriyordu.

"Evlendiğimiz zaman bunu kabullenmek zorunda kalacak."

"Ben daha on dokuz yaşındayım," dedi Violet ona dönerek. "Sen yeterince şey görmüş olabilirsin ama ben görmedim. Ayrıca..."

Violet devam etmeyince Axell güldü. "Ayrıca ne? Yoksa ismimi kabul etmekle ilgili bir sorun mu var?" Violet gözlerini kaçırarak omuz silkince Axell onun önüne geçerek çenesini tuttu ve kendine doğru çevirdi. "Bana yeterince âşık değil misin?"

"Bu büyük bir şey. Hemen karar vermemi bekleme," dedi Violet uzaklaşarak. "Hem ben liderin yanında oturup halkın sorunlarını dinleyecek tipte biri değilim. Ordu yönetmek, asker olmak ve adaletsizlikle ilgilenmek istiyorum. Eğer bir tarafsız eşi olursam bunu nasıl yapabilirim ki?"

"İdeallerin bizden daha mı önemli?"

"Şu anlık öyle olmayabilir. Her şey çok yeni. Sonrası için bilmiyorum." Violet derin bir nefes alıp kılıcını kınına soktu ve Axell'e yaklaşarak sarı saçlarını okşadı. Uçları kana bulanmış ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni seviyorum, Axell, ama beni zorlama." Uzanıp dudaklarını öptüğünde ikisi için de konu o anlık kapanmıştı.

Ada okuduğu günlüğü kapattığında kaşlarını çatarak boşluğa baktı. Aleut'ta Dawson'ın dairesine ilk yerleştiği sıralarda bulduğu günlüğün devamı olduğunu keşfetmişti. Son defa Aleut'tan ayrılırken aynı kişi tarafından yazılmış tüm defterleri toplamış kapağında yazan tarihlere göre sıralamıştı. Buna rağmen okuduğu isimler de olaylar da ona yabancı geliyordu.

Eve döndüğü zaman Dawson'a sormayı düşünürken günlüğü masanın üstüne bıraktı. Av Dönencesi'ni ihlal eden yirmi bir kişiyi tespit ettiklerinden dolayı Dawson gününün ve gecenin bir kısmını Aleut'ta geçirmek zorunda kalıyordu. Ada, Cellât olmanın nefret ettiği yanlarından kurtulduğuna memnun kalsa da evde tek başına oturmak ona göre değildi. Üç seneden beri ilk defa tatil kullanıyordu. Biraz tuhaf, biraz komikti.

Kapı çaldığında heyecanlanarak ayağa kalktı. Kendi haline gülerken girişin hemen yanındaki pencereden kimin geldiğini kontrol ediyordu. Kapıyı açtığında Felicia ona çarparak içeri geçti. Ayakkabıları kar ve çamur kaplı olduğundan girişte çıkarmıştı.

"Öylece geldiğim için kusura bakma," dedi Felicia kendini koltuğa bırakırken. "Bu halde Aleut'a gidersem Murat çılgına dönerdi. Hepimizin akıl sağlığını düzeltirken kendisininkine pek dikkat etmiyor."

"Neyin var?"

Felicia sürekli öksürüyor, gözlerini güçlükle açık tutuyordu. Ada elini onun yüzüne koyduğunda ne kadar sıcak olduğunu fark etti. Bir kurdun barındırması gerektiğinden çok daha fazlaydı. "Av Dönencesi'ndeki yasal olmayan davranışları yüzünden Creon cezalandırılıyor. Doğal olarak ben de."

"Bir prensi mi cezalandırıyorlar?"

"Aleutlar Dawson'dan dövme yüzünden uzak duruyordu. Şimdi onu desteklemeye ya da sevmeye başlayacaklar. Remuslar ve tarafsızlarsa Dawson'dan büsbütün nefret ediyor. Av Dönencesi'nde Creon'un Dawson'ı öldüremediğini öğrendiler. Creon'u soğuk bir yerde tutuyorlar. Neresi olduğunu bilmiyorum."

Ada, "Soğuk bir yerde olması iyi değil mi?" derken hâlâ kurtlar hakkında bilmediği şeyler olduğunu görüp şaşırıyordu. Bu kadar yıldan sonra arayı kapatabileceğini beklerdi.

"Soğuk bir yerde ama sadece bu değil. Ona zehir veriyorlar. Hem soğuğu hem de sıcağı aynı anda yaşıyor. Bu tek bir tanesiyle başa çıkmaya çalışmaktan çok daha kötü. Dawson güçlü, Creon da öyle. En azından Dawson'ı geri dönülmez bir şekilde yaralamasını bekliyorlardı. Hemen sonrasında evlenemeyecek durumda olmasını yani."

"Deneseydi o zaman."

"Yapamazdı. Onu durdurdum," dedi Felicia. Dudaklarını ıslatıp başparmaklarının dışıyla gözlerini ovuşturdu. Ada, Creon'un kavga sırasında birden durmasını ve görünmez bir kalkanla mücadele ediyormuş gibi çabalayışını hatırladı. "Bilerek geri çekildiğini söylemek zorunda kaldı çünkü eğer benim yaptığımı söyleseydi ben cezalandırılırdım. Muhtemelen ölümle."

"Dawson'a haber vereceğim." Felicia'nın yanına otururken telefonunu eline aldı. Meşgulse rahatsız etmek istemediğinden mesaj çekmenin daha uygun olduğunu düşündü. "Bana kalırsa Murat'a da söylemeliyiz."

"Hayır," dedi Felicia, onun bileğini sıkıca tutarak. "Lütfen, ona haber verme. Yalvarırım."

Ada bir anda içinde hissettiği karamsarlık ve suçluluk duygularıyla yüzleşti. "Tamam tamam. Haber vermek yok. Söz," dedi. Mesajı göndermeden önce duraksadı. "Güvenebileceğin birine daha ihtiyacımız olabilir. Güçlü birine."

"Stone."

Ada elini uzatıp yeniden yüzüne dokundu. "Nasıl etkilendin böyle? Hâlâ ateşin var. Biraz sakinleş, sonra tekrar düşünürsün."

Felicia gözleri kapalı halde başı yana düşerken güldü. "Ciddiyim. Elimde ona karşı koz var. Yardım etmek konusunda tereddüt duymayacaktır."

Ada ayrıntıları merak etse de şu an için sorularını dillendirmedi. Mesaja Stone'u da getirmesini ekledikten sonra yolladı. Felicia'nın bir dakika boyunca kıpırtısız durmasını izledikten sonra koluna sarılarak ayağa kaldırdı. Soğuk suyun altına

girmesi aklına gelen tek çözümdü. "Hipodermi gibi bir şey geçiriyorsan emin ol uyumak istemezsin. Kurt hastalıkları konusunda bilgili sayılmam. Şu anda yapabileceğim en iyi şey seni uyanık tutmak. Av Dönencesi'nde kimseyi kaybetmediğimiz için rahatlamıştım. Beni haksız çıkarma."

Küveti hazırlayıp içine girmesini sağladı. Soğuk su vücuduyla buluştuğu an keskinliğini yitirmeye başlamıştı. Ada lavabonun üstünden aldığı küçük havluyu ıslatıp Felicia'nın yüzünü ve bileklerini sildi.

Kapı zilini duyana kadar birkaç kez aynı şeyi tekrarladı. Felicia daha canlı bakmasına rağmen ateşi hâlâ düşmemişti. Ada, Creon'u bulmadıkları sürece Felicia'nın tamamen iyileşmeyeceğinin farkındaydı. Buna rağmen elinden geldiğince etkilenmemesini sağlamaya çalışıyordu.

"Stone ve Dawson'a bana anlattıklarını bahsetmemde sakınca var mı?" dedi Ada, havluyu alnına yerleştirirken.

"Hayır, bu yüzden onlara haber vermene izin verdim."

Ada ıslak ellerini üstüne silerken merdivenleri ikişer ikişer inip kapıyı açtı. Giriş konuşmasına gerek duymadan, "Felicia kötü durumda," dedi. "Kendisi Creon'un tetikçisiymiş. Av Dönencesi'nde sana saldırmasını engellediği için işler karıştı. Creon cezalandırılıyor ve bu Felicia'yı etkiliyor. Bir şeyler yapmamız lazım."

"Creon, Felicia yüzünden mi bu kadar güçlü? Neden..."

"Elinde değil. Yapmak zorunda," dedi Ada, Dawson'ın sözünü keserek. Stone çoktan su sesinin geldiği yukarı kata çıkmıştı bile. Ada kapıyı kapatırken yürümesi için sırtından itti. "Felicia'nın haklı gerekçeleri var. Söylediklerimi sadece buradakiler biliyor ve öyle kalmalı. Anlaştık mı?"

Dawson ayrıntıları öğrenmek için Ada'ya yığınla soru sorarken Stone banyoya giriyordu. Felicia'nın uzandığı küvetin yanına gidip suya dokundu. "Bu çok sıcak," dedi kızın solgun yüzüne bakarken.

"Isındı," dedi Felicia. Stone ayağa kalkıp banyoda dolaşırken Felicia başını kaldırdı. Aşağıda Ada'nın Creon'la ilgili durumdan bahsettiğini duymuştu. "Ben hain değilim," dedi bu yüzden.

"Umurumda değil. Ben de Aleut değilim zaten. Bu iş görür sanırım." Dolapları karıştırarak bulduğu büyük bir havluyu açtı. Felicia'nın kolunu tutup kalkmasını sağladı. "İç çamaşırlarını çıkarmak isteyebilirsin."

"Böyle iyi, sağ ol," dedi Felicia, beş saniye sonra ölebilecek olsa bile ona özel ürkütücü bakışını atarak. Stone'un koluna tutunarak dışarı çıktı. "Ada'nın kafasında ne var bilmiyorum ama beni bilgilendirmen gerekiyor."

Stone onu havluya sarıp kucağına aldı. "Ne tür bir bilgilendirme?" Banyodan çıkıp balkonlu odalardan birine girdi. Felicia ne yaptığını tam olarak anlamasa da itiraz etmesinin ne anlamı ne de yararı vardı. "Kapıyı aç," dedi Stone.

Felicia titreyen elini uzatarak balkon kapısını açtı. "Creon'un nerede tutulduğunu bilmem gerek. Böylece onun iyileşmesi için büyü yapabilirim. En azından denerim." Stone cevap vermeyince Felicia gözlerini kaldırarak ifadesiz yüzüne baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Hastayken daha az konuştuğunu," dedi Stone. Balkondan aşağıya atlayıp evin etrafından dolaştı ve arkasına geçip pürüzsüz karların olduğu bir tepeye doğru yürüdü. "Küçük cadının bir tetikçi olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" dedi bundan etkilendiğini belli etmeden. Felicia'nın sıradan bir büyücü olmadığını kâhinlik yeteneğini öğrendiğinde anlamıştı fakat tetikçilik kadar değerli bir şeyi taşıyacağı hiç aklına gelmezdi.

"Ben cadı değilim," dedi Felicia.

"Büyücüsün. Ne farkı varsa?" dedi onu birden yere bırakarak. Felicia gözlerini kapatıp inleyince Stone güldü. "O kadar güçsüz müsün sahiden?"

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni gizlice öldürüp sırlarını mı gömeceksin?"

Stone dizlerinin üzerine çöküp Felicia'nın üzerindeki havluyu çekti. "Güzel teklif doğrusu. Ama anlaşılan öğrendiğin bu küçük sırrı çıkarın için kullanmaya karar vermişsin. Fazla ileri gitmediğin sürece sana yardım ederim. Abartmaya kalkarsan seni parçalayıp çakalların önüne atarım. Tek bir kemiğini bile bulamazlar."

"Neden şimdi yapmıyorsun?"

Stone onun omzunu tutup karlara uzanmasını sağladı. Üzerini karlarla kaplayıp havluyu sıkıca etrafına sardı. "İşe yarayabilirsin. Eğer Dawson, Ada'ya âşık olmasaydı işim daha kolaylaşırdı ama bu durumda ikisini birden korumak zorundayım. Ortaya çıktığım zaman Violet'in de o gün saldırıda ölmediğinden şüphelenebilirler. Bu da araştırma yapmaları ve sonunda Dawson'a ulaşmaları demek."

"Tarafsızlar Violet'in yaşadığını bilmiyorlar mıydı? Sonuçta Aleut'a gitti."

"İsmini değiştirdi. Ruh eşi ona yardım etti," dedi Stone boğazını temizleyerek. "Daha fazla konuşmaya başladığına göre iyileşiyorsun," dedi ama ateşini kontrol etme zahmetine girmedi.

"Dawson daha çok bir kara kurt melezi gibi görünüyor. Ne bir kızıl kurt ne de ak kurt."

"Melezlerin doğalarında olan kendini koruma kalkanları. Doğuştan gelen bir yetenek. Elli sene öncesine kadar melezler yasallaşmasından önce Dawson'ın yaşamasını sağlayan tek şey hiçbir yöne çekilemeyen görünüşü oldu. Asıl konu da bu, değil mi?"

"Öyle sanırım," dedi Felicia mırıldanarak. Gözleri yavaşça kapanmadan önce teşekkür etmek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçip uykuya daldı.

"İhtiyarladığım konusunda birileri seninle aynı fikirde," dedi Dawson masanın üzerindeki defterlere bakarken. Ada'nın

bunları hâlâ neden okuduğunu merak ediyordu. Ada ne demek istediğini anlamayınca Dawson her ne kadar istemese de bilmesi gerektiği şeyi söyledi. "Bir meydan okuma geldi. Taraftsızlar ve Peratha'nın kardeşlerinin dönüşü için davet verilmeden hemen önce olacak."

"Ama sen... Hayır. Ben sanmıştım ki..." Mantıklı bir cümle kuramayacağını fark edip sustu. Derin bir nefes aldıktan sonra daha kısa bir şey söylemeyi seçti. "Ölebilirsin."

Dawson'ın beklediğini tepkiler arasında bu yoktu. "Tüysüz, olayı tamamen yanlış anladın. Ölecek değilim," dedi gülerek. Hatanın durumu tam anlamıyla açıklamamasından kaynaklandığını düşündü.

"Sorun ne o zaman? Ayrıca her düşüşün sonunda bir ego yattığını söyleyen düşünürleri hatırlatmak istiyorum," dedi Ada.

"Yapma ama," dedi Dawson homurdanarak. "Otuz yaşındaki bir Buky beni nasıl yenebilir?"

"Sence de biraz..." Ada durup gözlerini kapadı ve yumruk yaptığını ellerinden birini güçlükle açtı. "Thomas. Sana Thomas meydan okudu." Dawson boğazından kaçan hırıltıyla başını salladı. "Onu öldüremezsin."

"Ve işte başladık. Ölmemden korkmuyor musun yoksa?"

Ada onun omzuna vurdu. Dawson hareketsiz kalınca bir kez daha vurdu. "Thomas'ı öldüremezsin. Aklı yerinde değil, ölmek istiyor."

"Bana meydan okuduğunda bunu anladım, evet. Cellat olmak istediği için herkes aklını kaçırdığını zannediyor. Bak, böyle olmasa bile başka bir yoldan ölmek için uğraşacak. Seni ya da beni kullanacak. Her durumda onu ben öldüreceğim ve çocuk ölürken bile aramızı açmayı ihmal etmeyecek."

"Sağlıklı düşünemediğini kanıtlayamaz mıyız?"

"Öyle ya da böyle bu iş olacak, Ada. Bir kez daha seni öperse bu sefer onun boğazını yırtmak için beklemeyeceğim.

Böyle bir şeye izin verirsem neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Bunun hiç anlamı yok demek," dedi sırtındaki dövmeyi işaret ederek.

"Benim için anlamı var. Hep olacak. Başkalarının ne düşündüğü neden bu kadar umurunda?"

"Anlamıyorsun."

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar," dedi Ada dudaklarını ovuştururken. Gözü masanın üstündeki günlüklere takıldığında başka bir şey konuşmalarının daha iyi olacağına karar verdi. En son okuduğunu alıp kapağını görebileceği bir şekilde Dawson'a çevirdi. "Bunların kime ait olduğunu biliyor musun?"

Dawson omuz silkerken defterin üzerinde yazan tarihe baktı. Kendi doğum yılı olması dışında pek bir anlam ifade etmiyordu. "Kitaplıktan aldığına göre babama ait olmalı."

"Ne? Nasıl?" Ada günlüğü açıp sayfalarını hızla karıştırdı. Boş zamanı yeni yeni yakaladığından henüz sadece iki tane defteri okuyabilmişti ama Dawson'ın babasına ait olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamıştı. "Dairene yeni yerleştiğim sırada ilk günlüğü okuyordum. Sen de görmüştün ama hiçbir şey söylemedin."

"Babamın yazdığı günlüklerin hepsi işle ilgilidir. Bu yüzden okumana aldırmadım," dedi Dawson basitçe. "Neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Dawson, bunlar işle alakalı değil. İsimleri tanımadığımdan kimin hayatını okuduğunu bilmiyordum ama bunlar senin geçmişin," dedi elini deftere doğru sallayarak. "İlk günlük senin dediğin gibiydi. İşle bağlantılı, sıradan şeyler. Kurtların günlük işleyişini öğrenmeye çalıştığımdan okumaya devam ettim. Sonraki sayfalarda baban arkadaşlıklarını yazmaya başlayınca daha da ilgimi çekti." Ada, Dawson'ın üvey babasından bahsetmesine rağmen bunu belirtme gereği duymadı. Dawson sadece bir adama baba demeyi kabul ettiğinden bu konuya açıklık getirmemişti. Elinde tuttuğu defteri açtı. "İkinci günlüğe

geçtiğimde başında ufak bir yazı gördüm. *Oğlumuz için,* diye not düşmüşler. Defterlerde iki farklı yazı tipi var. Farklı kişiler tarafından yazılmış. Bana kalırsa bu günlükler annen ve baban tarafından yazılmış. Geçmişini en doğru şekilde öğrenmeni istemişler."

Dawson bunu anlamsız bularak başını iki yana salladı. "Bana her şeyi anlattılar zaten. Neden böyle bir şeye ihtiyaçları olsun ki?"

"Demek ki hâlâ bilmediğin şeyler var."

Ada, Felicia gelmeden hemen önce baktığı yeri açıp annesinin ilk yazılarını okumasını sağladı. Sonrasındaysa onunla beraber kaldığı yerden devam etti.

Kanada, 1756

"Lütfen," dedi Violet sırtında hissettiği ellerle gözlerini aralayarak. Sıcak dokunuşlardan memnun kalsa da henüz yeni uyumuş sayılırdı. "Daha güneş kendini göstermedi bile. Biraz daha uykuya ihtiyacım var."

"Sadece birkaç böceği kovalıyordum. Devam et sen."

Violet yerinden sıçrayarak doğrulurken üzerindeki çarşafı çekiştirdi. Dönüşüm geçirdikleri sırada sık sık çıplak kalmak zorunda olsa da yatağındayken kimsenin onu kıyafetsiz yakalamasından hoşlanmazdı. Kendisine ait olan -ve zaman zaman Axell'le birlikte kullandığı- kulübedeydi. Dün akşam saatler süren çalışmadan sonra burada sızdığını hatırlıyordu. Sonra bir ara Axell gelmiş, toz ve çamur kaplı kıyafetlerini çıkarmış ve ona sarılmıştı.

"Kapıyı çalmayı denedin mi?" dedi Violet kaşlarını kaldırarak.

"Aslında aralıktı," dedi Eric. Küçük kardeşininkine benzeyen gülümsemesi daha büyük sırlar taşıyor gibi gizemliydi. Yüzü hüzünlü bir hal alırken boğazını temizledi. "Bebek için tebrik ederim. Axell hiçbir şey söylemedi fakat eminim fazla heyecanlı olduğundan ne yapacağını şaşırmıştır."

"Ne?"

"Ah, bilmiyorsun," dedi Eric ve birden toparlandı. İçinden kendine küfrederken Violet'in yaşadığı şokun sebebi olmaktan hoşnutsuz bir şekilde ayağa kalktı. Güzel bir haberi en kötü yöntemle vermişti. "Özür dilerim. Benden öğrenmen pek uygun olmadı sanırım."

"Pek uygun olmadı mı? Ben hamile falan değilim!"

"Oldukça hamilesin. Kalp atışları bayağı güçlü. Muhtemelen erkek."

Violet elini göğsüne bastırarak arkasına yaslandı. "Dışarı çık, Eric ve bundan kimseye bahsetme."

"Benimle gel."

Violet bir dakika içinde daha ne kadar şaşırabileceğini düşünürken Eric'e baktı. "Kardeşinin çocuğunu taşırken mi? Nasıl bir beynin var senin?" Dizlerini kendine doğru çekip gözlerini kapadı ve duyabileceği seslere konsantre oldu. Hiçbir değişiklik hissedemedi. Bebeğini fark edemiyordu. Kalp atışlarını duyamıyor, orada olduğuna dair bir kanıt bulamıyordu.

"Uyandığım her gün yanına gelip seninle konuşan ilk kişinin Axell olduğu için kendime kızıyorum. Yavaş ilerlemenin, önce kalbini arkadaş olarak kazanmanın daha etkili olacağını düşünmüştüm. Ama Axell her zaman için benden iki adım önde olmuştur. Bazen yavaş gitmek çok da iyi sonuç vermiyor, değil mi?"

"Ben kapılması gereken toprak parçası değilim, Eric. Git, olur mu?"

"Axell'e âşık değilsin."

"Ve buna karar verecek olan sen misin?" dedi Violet. Gözlerinin dolmasına öfkelenerek ellerini yüzüne bastırdı. "Defol git buradan."

"Eğer âşık olsaydın hamile kaldın diye üzülmezdin."

"Daha on dokuz yaşındayım ben!"

"Neden dikkat etmediniz?"

"Ettiğimizi sanıyordum." Doğrulup Eric'e arkasını dönerek oturdu ve muhtemelen Axell'in oraya bıraktığı temiz kıyafetlerini çabucak giydi. "Niu'yu bulmamız lazım," derken saçlarını gömleğinin altından

çıkardı. Kapıya doğru yürüdüğü sırada Eric çoktan önüne geçmişti. "Ne var?" dedi Violet.

"Bir melez yasak olabilir ama onu öldürmek zorunda değilsin. Benimle gel. Gidebiliriz."

"Bir melez doğuracağım öğrenilirse öldürülürüm. Henüz hissetmediğim bir çocuk için riske girecek değilim. Üstelik daha kendim bu yaştayken."

"Aptallık ediyorsun."

"Bak sen şu işe," dedi Violet gözlerini devirerek onu yolundan çekerken.

23

Siyah tüm renkleri hapsettiğinden gecedir,
Beyazsa hepsini geri yansıttığından parlak.

Ada büyük bir bardağa buz küplerini boşaltırken Stone'un mutfakta dolaştığını duyuyordu. Felicia'yı birkaç dakika önce getirmişti. Ada biraz daha iyi görünen Felicia'nın giyinmesine yardım etmiş, şimdi de ona buzlu su hazırlıyordu.

"Creon'u bulabilecek misiniz?" dedi Ada, ayağıyla buzdolabını kapatırken. "Seni çağırmamızın asıl sebebi buydu. Güçlü ve güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız olduğunu söylediğimde ilk önerdiği isim sen oldun."

"Onur duydum."

"Dalga geçme."

"Asıl komik olan ne biliyor musun? Bana sorular soruyor ve sahiden cevaplamamı bekliyorsun. Birçok kişiye kurtların korkulu rüyası olduğunu kanıtlamış olabilirsin ama ben seni tanıdığımda bir evde saklanıyordun."

"Sen beni diğerlerine oranla daha iyi durumda tanıdın. Gavin beni bulduğunda dayak yemiş ve sersemlemiş bir halde sandalyeye bağlıydım."

"İlgi çekici. Kafamda canlandırabiliyorum," dedi Stone keyifli bir şekilde.

Ada ondan herhangi bir yanıt alamayacağını anladığında salona geçti. Koltukta Felicia'nın yanına oturup suyu masanın üstüne bıraktı. "Elini ver," dedi ona uzanarak. Felicia kaşlarını çatınca Ada parmaklarını kıpırdattı. "Hadi ama. Elini ver işte."

"Yapma," dedi Dawson. "İyileşiyor zaten."

"Denemem lazım," dedi Ada. Cesaret için derin bir nefes alıp Felicia'ya gülümsedi. Ne de olsa bunu asla bilerek yapmamıştı. Neden yapacaktı ki? "Hastalığını hissediyorum. Onu gerçek anlamda senden biraz alırsam daha iyi olursun."

"Senin kötü olmanı istemiyorum. Ben... iyileşirim herhalde," dedi Felicia. İçinde buzların yüzdüğü bardağı alıp her seferinde bir basamak çıkmaya odaklanarak merdivenleri tırmandı.

"Herkesi korkutuyorsun," dedi Ada, Dawson'a. "Senin yüzünden kabul etmedi."

"Kafanda yeterince şey var. Felicia'nın durumu iyiye gidiyor. Biraz dinlendikten sonra hiçbir şeyi kalmayacak. Ama sen buna alışmamalısın."

"Neye?"

"Şifacılığa. Acı çekmeye ve tüm o mazoşist şeylere. Kimse vücudunda acı barındırmak istemez, Tüysüz. Sence şifacılar bunu neden yapıyordur? Çok fazla iyiliksever oldukları için mi yoksa zamanla acıya bağımlı hale geldikleri için mi?"

"Bunu bilmiyordum."

"Çoğu şeyi senin yerine ben biliyorum. O yüzden bırak bazı kararları ben alayım." Ada omuz silkince Dawson gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Bu bir evet değildi."

"Hayır da değil," dedi Ada samimiyetle. Gitmek üzere ayağa kalkarken avlanacağı için bıçaklarını yanına almadı. "Defterleri bensiz okumazsın, değil mi? Merak ettiğim için bana kızma, sahiden neler olduğunu öğrenmem lazım."

"Şu anda ne hissettiğimi anlayabiliyor musun?" dedi Dawson oturduğu yerden.

Ada bunu anlamaya çalışırken Dawson'a biraz daha yaklaştı. Onun kafasında memnuniyet, heyecan ve endişe dolaşıyordu. Ada'nın da benimsediği duygulardı. "İçimde öyle büyük bir aşk var ki bazen bunu hak etmediğimi düşünüyorum."

"Empati gibi," dedi Dawson.

"Empati yapmıyorum," dedi Ada, böyle söylemesini hem komik hem de hüzünlü bularak. "Kendi duygularımı söylüyorum."

Dawson'ın gülümsemesi gerçeküstü bir hal alırken neredeyse utanırcasına gözlerini kaçırışını izledi. "Gidip avlan," dedi elini sallayarak. "Bu gece bir daha gitmeyeceğim. Av sonrasında uyurken yanında olmak istiyorum."

Ada sabırsızlandığından bir an önce dönüşüm geçirip koşmaya başladı. Ormanın içlerine girene kadar hızını korumuştu. Aleut'tan kovulduğu, Remus'a ise fazla içten bir şekilde çağrıldığı için yemeğini tarafsız bölgede aramak zorundaydı. Çok geniş bir alan olduğu söylenemezdi, fakat Ada'ya yeterli besini sağlıyordu.

Adımlarını ağır ağır atarken altındaki karlar sessizce eziliyordu. Kokunun çizdiği yolu takip ediyor, tüm canlıları keşfe çıkıyordu. Ormanın varlıklarını bedeninde hissetti. Canlı olan her şey sanki kalbinin atmasını sağlayan kandan ibaretti.

Gözlerini hafifçe kısıp başını çevirdi ve kısa bir nefes aldı. Hıza, güce ve avlanmaya yeni olduğu gibi kokuları da yavaşça tanıyordu. Buna rağmen yakınlarda bir yerde Remus topluluğu olduğunu anlamıştı. Belli bir sayı veremezdi fakat birkaç kişiden daha fazla olduklarını kavrayabiliyordu. Yürümeye karar verdi. Ta ki ağlayan kadının sesini duyana kadar. Olduğu yerde kalıp seslere konsantre oldu. Bir kurban verme töreni yaşandığından emindi.

İki ayaklı halini aldı ve pelerini vücudunu sararken başlığını çekip gözlerine kadar indirdi. Parmak uçlarında yürürken

Amona'nın hediyesi olan koku gizleme düğmesini kaldırarak kendi kalkanını devreye soktu.

Kurtları görmeye başladığında daha fazla yaklaşmadan büyük bir ağacın arkasında durdu ve tırmanmaya başladı. Bu şekilde görüntü çok daha iyiydi. Çember şeklinde duran kurtların ortasına taşınmış bir kadın ve erkek sırtları birbirine dönük şekilde bağlanmışlardı. Ağızlarını kapatmaya zahmet etmemişlerdi. Ne kadar bağırırlarsa bağırsınlar kimse onları duymazdı. Ada haricinde.

Ada arkasındaki ağaç dalına yaslandı ve hızlıca plan yaparken çemberin etrafındaki alana baktı. Doğrularak aşağıya atladığı zaman pelerini havalanmış, hemen sonra yeniden üstünü sarmıştı.

Pelerinin başlığını biraz daha indirip kafasını eğdi ve çembere yaklaşmaya başladı. Önünde olmaması gereken birine çarptığı zaman onun Remus grubundan gelmediğini biliyordu. Gözlerini devirerek iç geçirdi ve küfür mırıldanarak başını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun burada, küçük melez?" dedi Amona tek kaşını kaldırarak.

"Bana yakıştırdığın her sıfatın başına *küçük* koyma, olur mu?" dedi Ada kısık bir sesle. Yerlerini belli etmemesini diliyordu. Amona yakınlardaysa dikkat çekmemek pek mümkün değildi gerçi. "Avlanıyordum ve çığlıkları duydum. Hepsi bu. Asıl sen neden buradasın? Beni takip etmenle ilgili sapıkça bir fikre kapılmak istemiyorum."

"Seni takip etme fikri bile sapıkça geliyor ve düşün bunu söyleyen benim," dedi kendini işaret ederek. "Kaçırılan çift balayına gelmiş. Kim buraya balayına gelir? Ama bu aptallar gelmiş işte."

"Aşklarını mı takip ettin? Onları kurtarmamız gerek," dedi sorduğu sorunun cevabını duymak istemeden. Gereksiz vakit kaybetmenin anlamı yoktu.

"Hayır, gerekmiyor. Ben de tam gidiyordum. Sana iyi avlanmalar."

"Dur bir saniye," dedi Ada, koşarak onun önüne geçerken. "Bana yardım et. Tek başıma yapamam."

"Sahiden sen neden teksin? Seksi kocan nerede?" Dawson'ı hatırlamasıyla gözleri daha parlak bir hal aldı. Anlaşılan evli olması Dawson'ı çizginin diğer tarafına taşımaya yetmemişti. Ada nedense buna hiç de şaşırmıyordu. Amona'yı kurallara sahip biri olarak düşünmemişti zaten.

"Boş ver. Kendim halledeceğim," dedi Ada ve onun etrafından dolaşıp yeniden kurtların tarafına yürümeye başladı.

"Bu kadar kıskanç olma. Cömertlik denen bir şey duymadın mı hiç?" dedi Amona ve Ada'yı takip etmeye başladı. İnsanlar umurunda değildi, sadece durumun eğlenceli yönünden faydalanmak istiyordu. "Annem kardeşlerimle her şeyi paylaşmamı söylerdi. Sonuçta bir silahsın ve seni öldürmüyoruz. Aramızda özel bir bağ yok mu? Kardeşlik gibi."

"Dawson paylaşmaya açık değil. O benim."

"Denemekten zarar gelmez."

Ada durup bir nefes bıraktı ve Amona'ya döndü. "Onunla beraberliğiniz bizimki gibi değildi. Aramızda şehvetten fazlası var."

"Peki, şehvetin olduğuna emin miyiz? Bizim ilişkimizde neredeyse ısırılacak kadar yoğundu. Hatta birkaç kere bunu yaptığımıza bile eminim." dedi Amona. Ada başını çevirdiğinde Amona uzun eldivenlerini çekiştirerek güldü. "Hadi ama. Lanete kapılmış seksi bir kurttan ne bekliyorsun ki? Hayatının aşkını bulana kadar kendini mağaraya kapatmasını mı? Zor zamanlardan geçiyordu ve herkes biraz desteğe ihtiyaç duyar. Sadece tarafsızlar, büyücüler ve tahammül edebildiği bir avuç Remus'la yakın ilişkiye girebiliyordu. Yaşlılardan birini öldürdükten sonra tarafsızlar ona pek yaklaşmamaya başladı. Elindeki seçenekler kısıtlıydı ve sürpriz! Ben oradaydım."

"Devam etme. Duymak istemiyorum," dedi Ada, ona bakmadan yürürken. Çıplak ayaklarıyla bir ağaç köküne çıkıp aşağıya atladı. "Konuştukça yaşın küçülüyormuş gibi geliyor."

"Kalçalarının sahiden iyi olduğunu fark ettin mi?" dedi Amona, yeniden Dawson'ı düşünmeye döndüğünde.

"Hayır!" dedi Ada bağırarak. "Yani evet. Sahiden konuşmak istemiyorum."

"Yazık. Eğlenebilirdik."

"Sessiz ol," dedi Ada bir ağacın arkasına geçerken.

Amona alayla burnundan soludu ama bir şey söylemedi. "Neyi bekliyoruz?" dedi Ada'nın kulağına eğilerek.

"Dikkatlerini nasıl dağıtabileceğimi düşünüyorum," dedi Ada.

"Bu kadar mı yani?"

Ada'nın yanından geçerken dik bir şekilde durup saçlarını sırtına gönderdi. Her adımında görüntüsü biraz daha bulanıklaştı ve en sonunda kırmızı bir ışık halini aldı.

"Gösterişçi," dedi Ada burnunu kıvırarak.

Kırmızı ışık tüm çembere yayıldı ve onları sarmaladı. Ardından gelen tatlı gül kokusu Amona'nın tam olarak orada olduğunun işaretini veriyordu kurtlara. Daha kimse ne olduğunu anlamadan kurtlar insan haline dönüştü ve yanlarındaki eşleriyle öpüşmeye başladılar. Herkes nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Tek düşünebildikleri *şehvet* olmuştu.

Ada yutkunarak doğruldu ve yürümeye başladı. Öpüşme aşamasını atlayan bir çiftin yanından geçerken neredeyse kusacaktı çünkü çift birbirini yiyordu. Gerçek anlamıyla. Sayılır. Ölümcül ısırıklar olmayabilirdi ama birkaç parça etin koptuğuna emindi.

Çemberin ortasında ne olduğundan habersiz, şoka girmiş çiftin yanına gitti. Erkek olan Ada'ya tekme atmaya çalışarak arkasındaki eşini korumaya çalıştı.

"Sakin ol. Yardım etmeye geldim," dedi Ada adamın tekmelerinden kolaylıkla kurtulurken. Bağlı olmaları ona pek şans tanımıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp bileklerindeki ipleri çekiştirdi.

"Neler oluyor?" dedi kadın. Sesi o kadar titriyordu ki ne söylediğini anlamak Ada için biraz zor olmuştu. "Biz... Sadece buraya... Neler oluyor? Ne olduğunu biliyor musun?" diyordu kadın tekrar tekrar.

"Elbette biliyor. Yoksa çığlık atarak uzaklaşırdı," dedi adam. Daha cesur ve kendine hâkim görünmeye çalışsa da Ada korkusunu diline yapışmış gibi net bir şekilde tadabiliyordu. Neyse ki Peratha sayesinde sezdiği duyguları kendisine ait olanlardan ayırt edebiliyor, tepkilerini buna göre kontrol edebiliyordu. "Kurtadamlar. Bize ilaç verdiler ve halüsinasyon mu görüyoruz?"

"Daha doğru açıklayamazdım," dedi Ada. Kadının önüne geçip ayaklarındaki bağları çözmesine yardım etti ve kollarından tutarak ayağa kaldırdı. Kocası da tamamen iplerden kurtulunca ikisi dönerek etraflarındaki olaya baktılar. "Gitme vakti," dedi Ada omuzlarını iterken. Kırmızı ışığın kaybolmaya başladığını fark edince dudakları arasından bir hırlama kaçtı. İki turist korkarak ona dönünce Ada gözlerini devirdi. "Sizi kurtardım, tamam mı? Biraz hırlamaya hakkım var. Yürüyün hadi. Tüm gün sizi bekleyemem. İyi bir av olması gerekiyordu," diye mırıldandı son cümleyi.

Kırmızı ışık tamamen kaybolduğunda bir iki çift başladıkları olaya ara vermemişti ama en güçlüleri etkiden kurtularak yeniden kurt formuna dönüşmüş, tehlikenin kaynağını görmeye hazırlanmışlardı. Yakınlarda sadece Ada'nın olması büyük bir şansızlıktı.

İki Azü saldırıya geçtiğinde Ada genç çifti kuzeye doğru itti. "Koşun!" dedi bağırarak.

Turistler bir daha söylemesini beklememişlerdi. Ada dönüşüm geçirdi ve bu sayede üzerine atılan ilk Azü'den son anda

kurtuldu. Göğsüne sağlam bir pençe darbesi alırken Azü'nün boynunu ısırdı. Onun gücüne kendini açıp tüm enerjisini yutabilirdi ama bunu yapabilecek konsantrasyonu toplayabileceğinden o kadar da emin değildi.

Kurt geri çekildi, hemen sonra ikisi yeniden üzerlerine atladı. Ada onları yenemeyeceğini anladığında etkili olabileceğini düşündüğü tek şeyi yapıp koşmaya başladı. Zaman harcadıkça daha fazla kurt Amona'nın etkisinden sıyrılıyor, karmaşanın sebebi olarak Ada'yı hedef alıyorlardı. Etrafındaki her şey çizgi halini alırken duyduğu tek şey rüzgârın soğuk ıslığıydı. Hava onun için açılıyor, içine yutuyor ve geçmesine izin veriyordu. Arkasındaki iki Azü'den daha hızlı koştuğunu fark ettiğinde biraz rahatladı ve kendini daha da hızlanmaya zorladı.

Kuzey tarafına yaklaştığında insan şeklini alarak bir ağaca yaslandı. Arkasında duran iki kurt sınırı geçme cesaretini yakalayamayıp uğursuzca uluduktan sonra geri döndüler.

"Hey."

Ada elini hızla savurup biraz önce kurtardığı adamın boğazını yakaladı ve yere yapıştırdı. "Hızlı koşmuşsunuz. İyi," dedi, kim olduğunu fark ettiğinde.

"Biz dağcıyız. Nefes problemimiz yok. Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Ada pelerinini kapatırken.

Göğsünden yayılan kanların ayakları altında biriktiğini hissedebiliyordu. Her geçen saniye kalp atışlarının yavaşlıyor olması iyiye işaretti. Yoksa kalbi heyecanla çarparken daha fazla kan kaybedecek, üstelik bu görevini dışarıyı gösteren bir manzara eşliğinde yapacaktı.

"Biz çok teşekkür ederiz," dedi kadın. Kurtulduğuna inanamadığından sevinmeyi akıl edemiyordu. "Minnettarız. Eğer bizi kimin kaçırdığıyla ilgili..."

"Eve gidelim. Size orada açıklarım." Ada bir eliyle pelerini içten tutarken patika yoluna girdi. "Gelmiyor musunuz?"

"Şey... gerçekten harika olurdu ama..."

Ada elini kaldırarak adamın sözünü kesti. "Size zarar verecek değilim. Öyle olsaydı gereksiz yere kendimi tehlikeye atıp kurtarma operasyonunu gerçekleştirmezdi. Evime gelin. Biraz ısının ve kurulanın. Ardından istediğiniz yere sizi bırakırım," deyip yeniden yürümeye başladı. Bu sefer arkasından gelen ayak seslerini duymuştu.

Eve ulaştıklarında Ada birkaç basamağı hızla çıkıp verandaya ulaştı. Zile uzanmışken kapı birden açıldığında hâlâ ürkek olan genç çift yerlerinde sıçradılar. Dawson onları fark etmemişti bile. Ada'nın kan izi bırakarak yürüdüğü yola baktı. Pelerinini hafifçe aralaması nasıl yaralandığını anlamasına yetmişti.

"Ne oldu?" dedi Dawson. Korkmaya alışkın olmayan her hücresi böyle durumlarda afallıyordu. Yabancılığını çektiği bu duygular en tanıdık tepkisini sergilemek amacıyla öfkeyle dışarı çıkıyordu. "İlk avlarının zorlu geçeceği ve yanında bulunmamın en iyisi olacağını çok önce söylemiştim. Dinlememenin zararlarını bu kadar erken görmen gerçekten onur verici. Yaralanmasaydın kendimi daha iyi hissederdim."

"Bu kadar duygusal olma," dedi Ada alayla. İçeri geçerken eliyle arkasını gösterdi. "Misafirlerimiz var. Biraz kibar davran." Dawson çifte bakarken Ada onu inceledi. Üzerinde sadece pelerini vardı ve beslendiğini belli eden bir şekilde kirlenmişti. Ada kendine ziyafet çekememiş olsa da Dawson bunu hızlı bir şekilde yerine getirmiş gibiydi. Dawson'ın yüzünün kenarındaki toprak ve kan lekelerini silerken, "Onları Remus töreninden kaçırdım," dedi Ada.

Dawson başını eğerek sessizce konuşurken insan misafirlere saatli bombaymış gibi bakıyordu. "Ne yapacağım ben onlarla?"

"Her şeyi ben düşünemem. Üzerimi değiştireceğim."

Ada, Dawson'ın itiraz etmesine fırsat tanımadan ortadan kaybolmuştu. Hâlâ basamakların aşağısında duran çift birbirine sokulmuş, göz ucuyla Dawson'a bakıyordu. Dawson yüzlerine

kapıyı örtmeyi ciddi bir şekilde düşündükten sonra girişten çekildi. "İçeri," dedi sadece. Dawson'ın hareketleri öylesine zorakiydi ki turist çift böylesine isteksiz biri tarafından kaçırılmayacaklarına emindi. Bu yüzden çabucak söyleneni yerine getirdiler. "Yem misiniz?" dedi Dawson girişe gerek duymadan. Çift önce birbirine, ardından da Dawson'a baktı. "Daha basit sorulardan başlayalım o zaman. İsminiz nedir?"

"Declan McConor," dedi adam. "Eşim Tara," derken kadının elini sıkıca tutmuştu.

"Buraya neden geldiniz?"

"Kim olduğunuzu ve bize neden yardım ettiğinizi söyleyecek misiniz?" dedi Tara.

"Hayır. Cevap verin."

"Yeni evlendik," dedi Declan. Hayatlarını kurtaran bu insanlardan bilgilendirici bir yanıt alamayacaklarını adam daha önce kavramıştı. Hiç değilse yardım ediyorlardı ve bu onlar için yeterliydi. "Daha gençken burada birkaç yıl kalmıştım. İkimiz de dağcıyız ve soğuk yerleri sıcak yerlere göre daha çok seviyoruz. Bizi kurtaran kadın... Zararsız olduğunuzu söyledi." Dawson öyle bir boşlukla bakıyordu ki adam onun bir an için öldüğünü sandı. "Değil misiniz?" dedi Declan emin olmak adına.

"Zararsız," dedi Dawson. İç geçirerek başını eğdi ve burun kemerini sıkarken gözlerini kapadı. "Yakında burasının Aleut'tan farkı kalmayacak," diye söylendi. Başını kaldırarak Declan ve Tara'ya baktı. "Mutfağa geçip kendinizi ısıtacak bir şeyler için. Evimde ölü insan istemiyorum. Yok olmayı düşünmeyin bile. Kilometrelerce sadece orman yürürsünüz." İnsanların onu anladığından emin olduktan sonra yukarı çıkıp yatak odasına girdi. Ava gitmeden önce çıkardığı pantolonunu giyip tişörtüyle boynunu ve yüzünü temizledi. Aynanın önünde çenesini yukarı kaldırmış, kulağının altını silerken Ada içeri girdi.

"Onları tehdit ettin," dedi Ada dolabı açarken. Tüm eşyaları hâlâ burada değildi fakat pek de büyük kayıp sayılmazdı.

Üzerine rahatça oturduktan sonra ne giydiğinin pek önemi yoktu. Çoğunlukla aynı tip şeyler giymeye başlamıştı zaten.

"Kibar oluyordum," dedi Dawson. Tişörtü sandalyenin üzerine atıp Ada'yı izledi. Bu, kesinlikle moralini yerine getirmişti. Avdan daha fazla üstelik. Ada temiz pantolonlarından birine uzandığında Dawson onun göğsündeki yarayı gördü. Kolunu tutarak önüne çekti. Yara hala iyileşme aşamasındaydı. Kan akmamasına rağmen derisi toparlanmamıştı. "Kim yaptı bunu?"

"Remus olmam onları tanıyacağım anlamına gelmiyor," dedi Ada. Dawson, karısını yatağın kenarına oturtup pençe darbesinin temiz olduğunu garantiledi. Yaranın içinde hiçbir yabancı cisim bulamadığında giyinmeye devam etmesi için yolundan çekildi.

Ada pantolona, ardından tişörtüne uzandı. Dizine koyarak düz tarafını çevirirken, "Tek başıma değildim," dedi.

"O bölgede kim sana yardım etmiş olabilir ki?" dedi Dawson. Ada'nın saçlarına da yarası kadar özen gösterip kafasına yapışmış olan birkaç iğne yaprak ayıkladı. Ada üstündeki kanları temizlemek dışında zaman harcamamıştı. İnsanları Dawson'la yalnız bırakmak acımasızlıktan başka bir şey değildi. "Yeni dostlar mı ediniyorsun yoksa?" dedi Dawson gülümseyerek.

Ada omzuna sert bir yumruk attı. Remus soyuyla ilgili şaka duymaya henüz hazır değildi. "Amona'ydı. Kurtların dikkatini dağıtmak için kırmızı bir ışık oldu ve her şey onun büyüsüne kapıldı." Büyüyü zamansızca sonlandırdığı kısma değinmedi ama Dawson o kadar dikkatsiz değildi.

"Madem büyü altındaydılar, bu yaraları nasıl aldın?"

"İki güçlü Azü vardı. Büyüden çabuk kurtuldular. Amona ne kadar harika bir kıçın olduğundan bahsetti," dedi bir anda. Amacı konuşmayı fazlasıyla kişisellikten uzak tutmaktı ve görüldüğü gibi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Haksız mı?"

Ada ona bir kez daha vururken gülmeden edemedi. "Ona sadece benim olduğunu söyledim. Paylaşmakla ilgili saçma şeylerden bahsetti."

"Ne seni ne de sana ait olan beni biriyle paylaşırım ben," dedi Dawson çocuksu bir inatçılıkla.

İşaret parmağını burun çizgisinde kaydırırken Ada gözlerini kapayarak gülümsedi. Bu Dawson'ın en sevdiği gülümsemesiydi. Farkında olmadan gülümsediğini ve sadece içinden geldiğini biliyordu. O anlarda ikisi de nirvanaya ulaşıyordu. Öyle ki hiçbir çığlık ve heyecan onların aşkına yetişemiyor, bu yüzden sadece sessizce donup kalıyorlardı.

"Gidip Stone'a misafirlerimi korkutmamasını söyle."

"Umarım aç değildir," dedi Dawson.

Ada, Dawson'ın şaka yaptığından emin değildi. Bu yüzden onunla birlikte inip kendi kontrol etmek niyetindeydi. Merdivenleri indikleri sırada koltuğun bir ucuna sinmiş çifti ve gözlerini onların üstüne dikmiş olan Stone'u gördüler. Ev sahiplerinin yanına giden Stone şaşkın bir kızgınlık içindeydi.

"Mutfağı karıştırıyorlardı ve kaçış planı yapmaya çalışıyorlardı. Neden bu evde kaçmaya çalışan birileri var?" dedi Stone misafirleri işaret ederek.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum ama Murat'ı arar mısın?" dedi Ada, Felicia'ya bakarak. Kimse neden diye sormadı. Felicia başını sallarken koltuğa tutunarak ayağa kalktı ve yukarı çıktı. Stone'u ve Dawson'ı bilgilendirmek için gelişigüzel oluşan hikâyeyi anlatmaya başladı. "Ormanın tarafsız bir kısmında dolaşıyordum..."

"Üzerinde sadece pelerinle," dedi Declan.

"Ne olmuş yani?" dedi Dawson adama bakarak. Tekli koltuğa oturup arkasına yaslanmıştı. Kollarını bağlayarak göğsünde birleştirirken sol ayak bileğini sağ dizine yaslamıştı. Görüntüsü sözlerinden daha fazla tehditvariydi.

"Sadece bilgilendirmeydi, dostum."

"Bana dostum deme," dedi Dawson yüzünü buruştururken.

"Peki."

"Neyse," dedi Ada, henüz kurtardığı insanları bir kez daha tehlikeden çekip almak adına. "Onları kaçırmış ve ilaç vermişler. Şu halüsinasyona sebep olanlardan."

"Tahmin edeyim," dedi Stone gülümserken. "Kurtadam falan mı gördünüz?" Tara ve Declan aynı anda başlarını salladılar. "Korkunç olmalı. Sizi kaçıranların yüzünü hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Çok ani oldu. Bizi neden kaçırdılar?" dedi Tara. Ada'nın fark ettiği kadarıyla kadın şoktan çıkmak üzereydi ve bu yakında daha fazla korkup daha çok soru soracakları anlamına geliyordu.

Ada, "Organ mafyası," derken Stone aynı anda, "İnsan tacirleri," dedi.

"Organ mafyalığı yapan insan tacirleri," dedi Dawson kaşlarını kaldırarak. "Doktor bir arkadaşımız gelip sizi kontrol edecek. Sonra gitmekte özgürsünüz."

Murat'ın gelmesi sadece on dakika sürmüştü. Ona kısaca konuyu anlattılar. Yapması gerekeni zaten biliyordu. Salonda sadece çift kalırken diğerleri mutfağa geçmişti. Felicia üst kata kaçmıştı, çünkü kendini hâlâ biraz bitkin hissediyordu ve bu halde Murat'a görünmek istemiyordu.

"Hikâyeye inanmış gibiler," dedi Ada, mutfakta ileri geri yürürken. "Belki de hafızalarını silmemiz şart değildir. Bırakalım gitsinler."

"Bunun hakkında sosyal medyada konuşsunlar diye mi?" dedi Stone. Açık bir şekilde Ada'nın söylediklerini saf bir öneri olarak algılamıştı. Sandalye çekip oturmadan önce buzdolabından soğuk içecek aldı. "Daha fazla turiste ihtiyacımız yok. Kurtların ıssız ve soğuk bölgelerde yaşamasının bir nedeni var. Birkaç maceracı insan yüzünden düzen bozulamaz."

Dawson saatine bakıp başını eğerek salona göz attı. "Yirmi dört saat içinde bir meydan okumayı halletmem gerekiyor. Murat bu işi daha ne kadar uzatabilir acaba?" dedi.

"Ben de geleceğim," dedi Ada hemen.

"İzlemene gerek yok."

"Doğru, izlemeyeceğim, çünkü izlenecek bir şey olmayacak. Onu öldürmeyeceksin."

Dawson, Stone'a yalnız kalmaları gerektiğinin işaretini verdi. İtiraz etmeden ayağa kalkan Stone ağır adımlarla salona geçti. Dawson ayağıyla iterek mutfak kapısını kapattı. "Gelme," dedi Dawson. "Yapabileceğim bir şey olursa söz veriyorum, onu hayatta tutarım. Ama eğer karşılaşmada Thomas'ı öldürmezsem yenildiğim anlamına gelir ve o beni öldürür."

"Hayır. Ölemezsin."

Ada, Dawson'ın güçlü ve yaralanması zor biri olduğuna o kadar alışmıştı ki ölüm fikri içini buz gibi etti. Tüm sıcaklığına rağmen titredi. Aklına sayısız görüntü doldu. En sonuncusu ise dişleriyle Kerim'in boğazını parçalaması oldu. Eğer benzer bir şey bir kez daha başına gelirse akıl sağlığını koruyabileceğini sanmıyordu.

"Sadece prosedürü açıklıyordum. Kendine güvensiz sapık biri yaşasın diye beni öldürmesine izin verecek değilim."

"Biliyorum."

"Sorun ne o zaman?" dedi Dawson merakla. Ada ellerini pantolonunun ceplerine sıkıştırırken bakışları dış kapıyı buldu. Sorun, hiçbir şeyin tahmin ettikleri ya da umdukları gibi gitmemesiydi. Her zaman sorunlar oluyordu. Dawson sıcak nefesini bırakırken Ada'nın dudaklarını öptü. "Sadece aklındakileri söyle. İstediklerim onlar."

"Yine aynı şeyleri yaşayamam. O kadar güçlü değilim," dedi Ada bir anda.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Ama merak etme, öyle bir şey olmayacak."

"Her şeyden vazgeçebilirim. İstediğim sakin hayattan, aile kurma düşüncelerinden ya da sorunsuzca buradan defolup gitmekten. Tek istediğim yaşaman."

"Uzun zamandır yaptığım tek şey hayatta kalmaktı ama artık bunun yaşamakla aynı şey olmadığını biliyorum. Nefes alıp vermenin hayatla bir ilgisi yok. Senin bununla ilgin var."

Murat onları zamansız bir şekilde çağırınca konuşmaları yarım kaldı. İçeri dönerlerken geçen bir iki saniyelik süre içerisinde Ada dikkatini yeniden toparladı. Murat kapıda durmuş arabaya binen çifti izliyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi Ada yanına ulaştığında.

"Evet, Stone onları merkeze bırakacak. Veda etmeniz için beklemelerini istedim ama acele etmek konusunda kararlılardı. Kafa karışıklığı yaşadıklarından böylesi daha iyi."

Dawson, Felicia'yı kontrol etmek için yukarı çıkarken Murat şüpheli gözleriyle onu izliyordu. Kardeşiyle ilgili bir durum olduğundan şüphelense de Ada'yı zorlayıp bunu ondan öğrenmek istemiyordu.

Ada, "Peratha'yla konuşmanı istiyorum," dediğinde Murat'ın düşünceleri dağıldı. Gözleri bir süre daha yukarı çıkan merdivenlere takılı kalsa da Ada'nın hangi konudan bahsettiğini öğrenmesi gerekiyordu. Sanılanın aksine yaptığı işin mesai saatleri yoktu.

"Neden?" dedi Murat karşılıklı oturdukları sırada.

"Thomas'ın akıl sağlığının yerinde olmadığını söylemen gerekiyor," derken dudağının altını kaşıdı. "Sahiden yerinde değil. Sadece ölmek istiyor ve bunu kendi başına yapamayacak kadar korkuyor. Artık yönetimde Peratha olduğuna göre belki onu ikna edebilirsin. Bunu senden başka kimse yapamaz."

"Peratha yönetimi devretmek üzere, Ada. Kardeşleri geliyor. Konrad ve Lanston buraya geldikten sonra onlar üzerinde ne kadar sözüm geçerli olur, bilemiyorum."

Ada, bu iki erkek kardeş hakkında fazla bir şey duymamıştı. Dawson ve diğerleri bile onları yeterince tanımıyordu. Hemen hemen aynı yaşlarda olmalarına rağmen gençliklerinden itibaren eğitim için kendi bölgelerini yönetiyorlardı. Böyle bir durum olduğunda kontrolü ellerine almaları için yeterince tecrübe edinmeleri gerekiyordu. "Şu anda endişelendiğim tek sorun Thomas. Onun karşılaşmaya çıkmasına engel olabilir misin?"

"Yalnızca Aleut'a gelmeyeceğine söz verirsen," dedi Murat ve derin bir nefes alırken ayağa kalktı. "Felicia'yı görüp nasıl olduğuna bakacağım. Burada kalmak istiyorsa onu gelmesi için zorlayamam fakat elinizden geldiğince dikkatli olmak zorundasınız."

Murat ikinci katta Felicia'nın odasına girerken Ada bir kat daha çıkıp çatı katına ulaştı. İçinde kaynayan ve kurtulamadığı av heyecanının onu uyutmayacağına emindi. "Ne yapıyorsun?" dedi Ada yatağa uzanırken.

"İlk günlüğünün sonuna yaklaştım," dedi Dawson başını kaldırmadan. "Ve söylemem gerek, hiç eğlenceli geçmiyor."

"Bir cellat işkenceyi sevmezse neyi sever ki?"

"Başka cellatları bilmiyorum ama ben seni seviyorum."

"Aşkını resmî açıklama gibi sunmana bayılıyorum ama çok sık yapma. Bazen duygusallığa ihtiyacım oluyor." Nereyi okuduğuna bakmak için başını kaldırdı. "Harfler biraz karışmış. El titremesindendir. İki hafta boyunca düzgün yazamamıştım. Sağlam bir kesikti," deyip artık hafif bir leke gibi kalmış izi ovuşturdu. Dönüşüm geçirdiğinde vücudu birçok bakımdan yenilenmişti. Artık kolay kolay yaralanmıyor, yaralansa bile izleri geçiyordu. İnsanken aldığı izlerse gitmemiş, onun yerine soluk hatıralara dönüşmüştü.

"Karmen sana bunları yaparken yanında başka biri var mıydı?" dedi Dawson yeni bir sayfaya geçerken. Ada ve diğerlerinin Aleut'a kabul edildiği ilk zamanlarda hepsi *sorgulamadan*

geçmişti. Karmen'in soru sormak yerine keyfine baktığı işkence seanslarından ibaretti.

Ada bir elini başının üstüne koyup tavanı izlerken birbiri üzerine attığı ayaklarını sallıyordu. "Hayır. Neden sordun?"

"Hiç," dedi Dawson. Defteri kapatıp masa lambasının yanına bıraktı. Ada'nın insanken kullandığı sade metal bir lambaydı. "Uyuyalım. Yapmamız gereken çok şey var."

Günün aydınlandığı ilk saatlerde Ada sıçrayarak kendine geldi. Kendi tarafında yüzüstü yatmış, bir kolu yataktan aşağıya sarmıştı. Dirseklerinden destek alarak doğrulurken onu neyin tedirgin ettiğini bulmaya çalıştı. Etraf sakin görünüyordu, farklı bir koku almıyordu ve nefes sesleri dışında hiçbir şey duymuyordu.

Yüzünün kenarını ovuşturarak otururken Dawson'a baktı. Sırtüstü yatmış, bir eli karnında duruyordu. Yataktaki diğer eliyse yumruk halini almıştı. Dudakları aralık ve kaşları çatıktı.

Ada dizleri üzerinde kendini iterek Dawson'a yaklaştı ve onun terleyen yüzüne dokundu. Terlemesine rağmen buz gibi olduğunu hissettiğinde elini hemen geri çekti. "Dawson," dedi omzunu tutarak sarsarken. "Uyan hadi," dedi endişelenmemeye çalışarak.

Dawson'ın boğazından kesik bir hırlama çıktı ve göğsü kalkıp indi. Nefes almaktan ziyade kıpırdanıyor gibiydi. Onun kâbus gördüğünü anladığında Ada şaşırmıştı. Dawson'ın kötü rüyalar görebileceğini sanmazdı. Kâbuslar korku doluydu ve Dawson'ın bir şeyden korkabileceğini Ada kafasında canlandıramıyordu.

Azülerin rüyaları görme gücü o anda aklına geldi. Yüzde yirmi beşinin Azü olduğu düşünülürse belki rüyasının ufak bir yansımasını görebilirdi. Gözlerini kapatarak yumruk haline gelmiş parmaklarını iki eliyle kavradı ve yavaşça okşadı. Ne kadar beklediğini bilmiyordu. Belki birkaç dakikaydı ve Azülerin bunu nasıl başardığı hakkında da bir fikri yoktu. Tamamen farklı bir yöntem deniyor olabilirlerdi.

Bu yüzden başaramayacağını anlayıp gözlerini açtı ve kör edici bir ışık onun yeniden gözlerini kapamasını sağladı. İnleyerek gerisin geri düşerken izlediği bir film aklına geliyormuşçasına görüntüler beyninde sıralanmaya başladı.

Dawson'dan önce kendini gördü. Kanlar içinde, bir elinde bıçak ve ifadesiz bir yüzle. Bu halini hatırlıyordu çünkü hiç unutmamıştı. Tam karşısında Dawson zincirlenmiş haldeydi. Bir an Dawson o işkence anından koptu ve başka bir anıya sürüklendi.

Bu sefer masaya zincirlenmişti. Eski kara tahtalardan oluşturulmuş sağlam bir masaydı. Belki de üzerini kan kapladığı için tahtaları siyah görünüyordu. Dawson el ve ayak bileklerinden masanın dört bir ucuna bağlanmıştı. Üzerinde sadece kanlanmış bir pantolon vardı.

"Senin için her şey tek bir cümlede bitebilir," dedi Karmen, Dawson'ın yanına gelip gülümserken. Kalçasının kenarını masaya yasladı ve bıçağın ucunu Dawson'ın göğsüne batırarak yavaşça döndürdü. "Sadece itiraf et ve... huzur bul," dedi Karmen başını sallayarak. Söylediklerine kendi bile inanmıyormuş gibiydi.

"İtiraf edersem sadece ölürüm," dedi Dawson. Konuşurken ağzından kanlar akıyor olmasına rağmen sesi inatçı çıkıyordu. "Üstelik itiraf edecek bir şey olmadığı konusunda anlaşmıştık, değil mi?"

"Öyle mi? Unutmuş olmalıyım," dedi Karmen umursamaz bir tavırla ve bıçağı biraz daha itti. Dawson hırladığında Karmen gülümsedi. "Kusura bakma. Saatlerdir seninle uğraşmak dengemi biraz bozdu. Umarım yanlışlıkla ölümcül yaralar açmam," dedi bıçağı kalbinin üzerinde dolaştırırken.

"Ne fark eder? Beni zorla itiraf ettirdikten sonra zaten öldüreceksiniz."

"En azından çabuk olacak. Böylesi yıllarca sürebilir."

"Neyse ki zamanımız bol."

Karmen doğrularak bıçağın ucuyla çenesini kaşıdı ve arkasında duran kurda, "Bilincini kaybetmemesi için bir şey ver. Daha yeni başlıyoruz," dedi keyifli ve sabırsız bir sesle. Dawson'ın bu yolu seçmesini

ummuştu. Gözlerinden belli oluyordu. Melez olduğunu itiraf edip partiyi erken bitirmesi sadece hevesini köreltirdi.

"Çok kan kaybetti," dedi karanlıkta duran kurt.

Karmen yere bakıp ayakkabılarına bulaşan kanlara baktı. "Eminim telafi ederiz. Sen dediğimi yap."

Elindeki şırıngayla Dawson'ın yanına yaklaşan kurt huzursuzdu. Adımlarını zorunlu bir isteksizlikle atıyordu. Şırıngada hava kalıp kalmadığını kontrol etme gereği duymadı ve iğnenin ucunu Dawson'ın boynuna batırıp ilacı verirken yüzüne eğildi. "Özür dilerim," dedi. "Biliyorsun..."

Ada o anda rüyadaki iğne yapan kişinin Gavin olduğunu fark etmişti. Nasıl olabilirdi, emin değildi. Ne de olsa o zamanlar çok gençtiler. Gavin'in yerine daha tecrübeli biri olması gerektiğini hissetti, sanki ne anlamı vardıysa.

Daha fazla izlemek istemeyerek gözlerini açtı. Nefes nefese kalmıştı. "Dawson lütfen..." Daha cümlesini tamamlayamadan beyaz ışık yeniden patladı ve refleksle elini yüzüne siper ettiğinde yeniden rüyaya çekildi.

İlk baştaki yere geri dönmüşlerdi fakat bu Ada'nın olmadığı bir andı. Onu öpüp gittikten sonraki zamandı. Dawson ona bağırmış, durmasını söylemişti. Ada ne kadar çok kalmak istediğini hatırlıyordu. Onu bırakmak hayatında verdiği en zor kararlardan biri olmuştu. Belki de en zoru. Ama yapmıştı.

"Acınası," dedi Amona birden Dawson'ın önünde belirirken. "Tam bir klişe."

"Çöz beni," dedi Dawson ileri doğru atılarak. "Amona. Hemen."

Amona, Dawson'ın düşürdüğü anahtarı alıp bileğindeki kilide yöneldi. "Kızın peşinden gidemezsin, sevgilim. Bu senin için, unuttun mu?" dedi ciddiyetle. Onun ikna olmasını istemiyor, buna sahiden inanmasını bekliyordu.

"Çöz beni!" dedi Dawson, Amona'nın saçlarının uçuşmasına neden olacak bir gürlemeyle.

"Bana bağırma," dedi Amona kaşlarını çatarak. Geri çekilip elindeki anahtarla oynadı. "İnsanların neden her zaman imkânsız aşkların peşinden koştuğuna anlam veremezdim. Seninle tanışana kadar. Birlikte olduğum tüm erkekler bir dahaki sefer için bana yalvarıyordu. Sense çekip gidiyordun. Bu yüzden sanırım... ufak bir problemimiz var," dedi işaret parmağıyla başparmağını yaklaştırarak.

"Amona!"

"Biraz sakin ol. Sana âşık olduğumu anlatmaya çalışıyorum."

"Sen herkese âşıksın."

"Doğru ama tam olarak değil. Bu benden... Şehvet'ten fazlası. Anlamıyorsun."

Dawson'ın gözleri değişti ve etrafındaki hava yoğunlaşarak neredeyse katı bir hal aldı. Ellerini döndürerek zincirleri bileklerine doladı ve onları sıkıca kavrayarak çekti. Yüzü daha kemikli bir şekle bürünürken insanlıkla kurt olmanın arasında bir yere sıkışmıştı.

Ada çığlık atarak gözlerini açtı. Rüyadan sıyrılmasının nedeni Dawson'ın uyanmasıydı.

"İyi misin?" dedi Dawson doğrulurken.

"Ben mi?" dedi Ada hayretler içinde. Sendeleyerek yataktan çıkarken öylesine titriyordu ki dengesini güçlükle sağlamıştı. "Sen nasıl şeyler görüyorsun böyle? Ben... sen... Sana tüm onları yaparken Karmen'in yaptıklarını mı hatırlıyordun? Ve Gavin ona yardım mı etti? Gavin?"

Dawson kulağının arkasını kaşırken ayaklarını yataktan sarkıttı. "Azülerin sadece duygu görme yeteneğini almamışsın anlaşılan," dedi. Ada'ya göre çok daha sakindi. Kalp atışları bile değişmemişti. Ada onun kafasının içine girmemiş olsaydı, Dawson'ın böyle sakin konuşmasından sonra gördüğü kâbusa inanmazdı.

"Dawson," dedi tekrar yatağa yaklaşırken. Yanına oturup sıcak ellerini tuttu. "Seni uyandırmaya çalıştım. Anlatmak ister misin?"

"Komik," dedi Dawson, başparmağıyla Ada'nın elinin üstünü okşarken. "Eskiden ben seninle kâbusların hakkında konuşmak isterdim. Uyumadan önce konuştuğumuz şeyler yüzünden gördüm. Yoksa devamlı olan bir şey değil."

"Bana bu yüzden Karmen'in yanında başka biri olup olmadığını sordun. Sana işkence ederken Gavin oradaydı."

"İkimiz de on sekiz yaşındaydık," dedi Dawson. "Mecbur bırakılmıştı. Zehri yüzünden tıbbi alanda eğitim görüyordu ve benim arkadaşımdı. İşkence için iyi bir unsur olduğuna karar verdiler."

"Bilincini kaybetmemen için sana ilaç veriyordu."

"Elinde değildi."

"Peki ya Amona? Sana âşık olduğunu itiraf etmiş ve iki yıl boyunca onlarlaydın. *Şehvet* sana âşık olmuş. Bunun ne kadar imkânsız bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Tek düşündüğüm senken nasıl başka biriyle olabilirdim ki?"

"Amona'yla bile mi?"

"Özellikle onunla. Amona'nın büyüsüne kapıldın mı bir daha kurtulman zordur. Senden ve seni o kadar tanımadan önce onunla beraber oluyordum ama akıl sağlığımı koruyup ona âşık olmamamın tek sebebi kalp mührümdü."

"Dur biraz. Biz tanıştıktan sonra onunla beraber olmaya devam ettin," dedi Ada burnunu kıvırarak. Dawson'ın dairesinde kaldığı ilk zamanlarda yatak odasından aldığı gül kokusunu hatırladı. O zamanlar bunu hiç umursamamıştı. Sadece Cellat unvanına sahip birinin gül kokulu bir kadınla birlikte oluşuyla ilgili dalga geçmişti. Amona'yı böylesine hafife almaması gerekiyordu. "Yatağı değiştirmem isabetli bir karar olmuş."

"Yatağı mı değiştirdin?"

"Evet. Çok rahatsızdı ve orada senden başka kimin yattığını bilmiyordum. Seninle birlikte kimlerin yattığını da."

"Lavina'nın bana söylediklerinden sonra seni öldürmem gereken engel olarak kabul etmiştim. Kalbimi parçalayacağını ve beni olmadığım birine dönüştüreceğini sanmıştım. Sonra ilgimi çektin ve Amona'yla daha az görüştüm."

"Az. Hiç değil. Onunla görüşmeyi ne zaman kestin?"

"Kaiser bizi bu eve gönderdikten sonra."

"O zaman mı..."

"Sana bağlanmaya başladım?" dedi Dawson, onun sorusunun devamını getirerek. "Bilmiyorum, sanırım öyle."

"Çok erkenmiş."

Dawson da buna anlam veremediğinden üzerine pek düşünmedi. Aşkın mantıklı adımlardan oluştuğunu kimse söyleyemezdi zaten. "Thomas'la ilgili sorunu hallettikten sonra tarafsızların gelişiyle birlikte verilen resmî olaya katılmam gerekiyor. Ondan önce aşağıdaki günlükten biraz daha okuyalım mı?"

"Anlaştık," dedi Ada birden heyecanlanarak. Dawson'ın anne ve babasının yazdığı günlükleri okumak için sabırsızlanıyordu. Oradan çıkacak hikâye Dawson için bilindik olaylardan ibaret olsa da Ada daha fazlasının geleceğini hissediyordu. "Davette siyah giyen biri olursa benim için isimlerini al."

"Anlaştık," dedi Dawson gülümseyerek dudaklarını öperken.

Kanada, 1756

"Daha çok genç olduğunu biliyorum ama yeniden düşünmen gerek," dedi Niu. Eğitim için kurulan bu köyün şifacısıydı ve bazılarından sakladığı küçük büyülü güçleri vardı.

"Düşünülecek bir şey yok. Anne olmayacağım," dedi Violet. Dağınık saçlarını avucunda toplayıp sırtına bıraktı. Bir an önce bunun üzerinden gelmesi gerekiyordu. On dokuz yaşında olmasına rağmen henüz kurdunu bulamamış bir kızıl kurttu. Eğer tarafsızların gelecek liderinden çocuğu olduğu anlaşılırsa ne kadar aşağılanacağını tahmin dahi edemiyordu. "Bunun uygun bir zamanla alakası yok. Ben

anne olmayı istemiyorum. Romantik hayaller kurmuyorum. Tek istediğim iyi bir savaşçı olmak. Bebek kakası temizlemek çok da tehlikeli bir görev sayılmaz."

"Âşık olduğunda bu fikrin değişecek."

"Güven bana, öyle bir şey olmayacak." Üzerinde neler yaşandığını düşünmekten uzak durduğu soğuk masaya oturdu. "Ne yapacaksan çabuk olsun ve kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Sana uyuşturucu vereceğim. Henüz kurdunu bulmadığın için işini kolaylaştırır," dedi Niu şırıngaları karıştırırken. "Tek endişen anne olmak mı yoksa bir melez doğurmaktan mı korkuyorsun? Kaçarak yaşamak herkesin hayali sayılmaz."

"Melez değil," diye inkâr etti Violet.

"Herkes Axell'le olan ilişkini biliyor, tatlım. Kimse onaylamıyor ama biliyorlar," dedi Niu ona yaklaşarak. Kadının yüzündeki kırışıklıklar ona yaşlı havası katıyordu fakat ondan daha yaşlı olup daha genç görünenler de vardı. Sadece Niu değişik bir Vede'ydi ve herkes onu böyle seviyordu. "Masum bir ilişki yaşamak farklı bir şeydir ama bir bebek? Üstelik tarafsız liderliğinin ailesine ait melez bir bebek. Bu yüzyıllar boyunca sürecek bir savaşın başlangıcı olabilir."

"Doğmayacak dedim ya. Neden burada olduğumu sanıyorsun? Bir hata yüzünden hayatımı tehlikeye atmayacağım. Başla hadi," dedi başını çevirirken.

Niu şırıngayı boynuna saplayıp enjekte etti. "Yavaşça uzan," dedi.

Violet daha uzanmaya başlarken görüşü bulanıklaşıyordu. Hem hassas hem de tembel hissediyordu. Kendini geri bırakırken vücudunda dolaşan uyuşturucuyu hissetti. Duyduğu gürültü birkaç duvarın ardından geliyor gibiydi.

Niu kulağına yaklaşıp, "Kıpırdama," dedi ve yanından ayrıldı.

Violet'in bilinci gidip geliyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtığı her defasında farklı bir resim yakalıyordu. Önce duvara fırlatılan Niu'yu görmüştü. Ardından öfkeden neredeyse üç metre uzunluğunda görünen

Axell'i fark etti. Axell, Violet'e attığı her adımla öfkesi biraz daha dindi ve normal biri haline büründü.

"Seninle konuşmam gerekirdi," dedi Axell, elini Violet'in alnına koyarken. "Çok özür dilerim."

"İstemiyorum, Axell. Bırak kadın işini yapsın," dedi Violet dilinin döndüğünce.

"Buna izin veremem. Sadece söylemenin uygun bir anını bekliyordum. Dürüstlük timsali Eric'in seninle konuşacağı aklıma gelmemişti." Onu kucağına alarak kulübeden çıkarırken Niu'ya bakmayı ihmal etmemişti. Eğer zekâsı şifa yetenekleri kadar yerindeyse bir an önce Axell'den en uzak bölgeye kaçardı. Yer büyük bir şiddetle sarsıldığında Axell dudaklarının arasından küfretti.

"Neler oluyor?" dedi Violet kendini ayıltmaya çalışarak gözlerini kırpıştırıyordu.

"Babam. Olanları duymuş olmalı. Eric asla iyi bir casus olamadı zaten."

"Beni öldürmek için geliyor."

"Asla. Saçlarının kızılını seviyorum, Violet. Ben buz değil, ateş istiyorum."

"Herkes ölüyor," dedi Violet sessizce.

Kollarını Axell'in boynuna dolamış, omzunun üzerinden birbirine girmiş olan köye bakıyordu. Yerle bir olması için birkaç onluk Buky askeri yeterli olmuştu. Ne de olsa birkaç kişi dışında köyün hepsi eğitim alan genç kurtlardı.

"Herkes benim yüzümden ölüyor." Violet şokun ve uyuşturucunun etkisinde gözünden akan yaşları hissetmedi bile.

"Güven bana, bunun peşini bırakmayacağım," dedi Axell ve koşmaya başladı. "Eric'i bulmam lazım. Onu burada bırakamam." Kargaşadan uzaklaştılar ve Axell kucağında Violet'le bir ağacın tepesine sıçradı. "Burada bekle. Sıkıca tutun," dedi Violet'in ellerini ağaç dalına sararken. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum," deyip dudaklarını öptü ve bir saniye içinde gözden kayboldu.

Ağacın dalına tutunmuş duran Violet, derin nefesler almaya devam ederken kuruyan dudaklarını ıslattı. Aşağıya bir bakış attı fakat atlayabileceğinden çok da emin değildi. Bir beyazdan hamile kalmasının bu kadar önemli kılınmasına öfkelendikçe sistemindeki uyuşturucu alev alıp yok oluyordu. Sonuçta kendisi de bir tarafsızdı ve bununla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"Beyazlar," diye söylendi Violet. "Kibirli, ruhsuz yaratıklar."

"Kalbimi kırıyorsun."

Violet aşağıya baktığında nefesini bıraktı. "Eric. Bana yardım et," dedi.

"Yapabilir miyim, emin değilim. Ruhumu..." deyip eliyle arkasında belirsiz bir yeri işaret etti. "Şu tarafta bir yerde kaybettim."

"Babana hamile olduğumu sen söyledin, değil mi?" dedi atlamaya hazırlanırken. "Köyü mahvettiler. Tüm insanlar öldü. Hepsi benim yüzümden. Karnımdaki melez yüzünden."

Violet o an gözlerini kırpıştırarak arkasına yaslandı. Yanılıyordu. Karnındaki bebeğinin hiçbir suçu yoktu. Tek suç kendisindeydi. Dikkatsiz ve sabırsız davranmıştı. Asker olmak için öylesine hırs yapmıştı ki etrafında olup bitenlerden habersizdi. Hamile olduğunu bile Axell'in kardeşinden öğrenmek zorunda kalmıştı. Aşağıda ona bakan adamdan.

"Sana zehir getirdim," dedi Eric, cebinden çıkardığı şişeyi kaldırarak. "Kurtulmak istiyorsan, işte sana şans."

"Ne var biliyor musun?" dedi Violet daha dik dururken. "Beni kızdırdınız ve ben kızdım mı birilerinin huzuru kaçmak zorunda. Bu yüzden çocuğumu doğuracağım. Onun hiçbir suçu yok ve bu şekilde cezalandırılmasına izin vermeyeceğim. Defolup gidebilirsin."

Eric iç geçirerek zehri yeniden cebine koydu. "İlk başta seni vazgeçirmeye çalışmıştım. Onu öldürmeni hiç istemedim zaten. Hadi aşağıya gel," dedi elini uzatarak.

Violet iki eliyle dala tutunup öne doğru meylettiğinde beyaz bir kurt Eric'i yere serdi ve üzerine çıkarak hırladı.

"Bekle. Bekle!" dedi Eric, Axell'in boynunu iki eliyle sıkarak. "Sakin ol, küçük kardeş. Ben sizin yanınızdayım."

"Bana hiç de öyle görünmedi," dedi Violet. "Onu rahat bırak, Eric."

"Sadece yardımcı oluyorum. Neyiniz var sizin?"

Axell geri çekilerek insana dönüştü ve yukarı baktı. "Aşağıya atla," dedi kollarını havaya kaldırarak. "Ve sen," dedi kısaca Eric'e bakarak. "Bir saniye için bile yerinden kalkma." Violet, Eric'e baktıktan sonra aşağıya atladı. Axell o an dengesiz bir ruh halinde olmasına rağmen Violet'i yakaladı ve ayaklarının üzerine bıraktı. Yüzünü tutarak dudaklarına tutku ve hüzün dolu bir öpücük bıraktı. "Seni çok seviyorum. İkinizi de,"dedi yüzünün yanlarında uçuşan alev saçlarını okşarken. Kısaca karnına dokundu ve dudaklarına yaslanarak fısıldadı. "Erkek ya da kız fark etmez. Doğduğu zaman ona Lucian adını ver," deyip dudaklarını yeniden öptü ve geri çekildi. "Koş," dedi.

"Seni bırakamam. Ben..." Violet yerinde kıpırdandı. Köyün tamamı alev almıştı ve birkaç kurt etrafta dolaşmaya başlıyordu. "Benimle gel," dedi Axell'e dönerek.

"Peşinden geleceğim. Söz veriyorum. Nerede olursan ol seni bulurum." Axell'in kırpmaya korktuğu gözlerinden iki damla gözyaşı yanaklarına doğru kaydı. "Onları oyalayacağım. Git. Git, yoksa seni bırakmayacağım."

Violet gözlerini ondan ayırmadan geriledi. "Çocuğumuzu koruyacağım. Yemin ederim."

"Biliyorum." Violet ormanın kuzeyine koşmaya başladığında Axell bir süre onu izledi. Sonra eğilip Eric'i yerden kaldırdı. "Onları oyalamama yardım et. Seni öldürme işini sonra da yapabilirim."

"Violet'e zarar vermek istemedim," dedi Eric, Axell'in elini iterken.

Axell onun yakasına yapışıp onu kendine çekti. "Çocuğuma zarar vermek istedin. Şimdi bunu telafi etmen gerekiyor."

"Anlamadım," dedi Peratha gözlerini kırpıştırırken. "Sen bana karşılaşmayı iptal etmem gerektiğini mi söylüyorsun? Hangi gerekçeyle?"

"Thomas'ın aklı yerinde değil," dedi Murat sadece.

"Son zamanlarda sana kontrole geldiğini sanmıyorum. Böyle söylemeni gerektirecek bir delilin var mı? Yoksa senden benimle konuşmanı karışık DNA'lı ve sinir bozucu derecede inatçı olan biri mi istedi?"

"Ada istememiş olsaydı bile seninle bu konuşmayı yapıyor olurdum," diye gerçeğin yakınından dolaştı Murat. İşin aslı pek de umurunda olmazdı. Şu sıralar odağının büyük bir kısmı Felicia ve Hilary arasında bölünmüştü. Kalan küçük kısmını ise hâlihazırdaki hastalarına ayırmaya çalışıyordu.

"Daha kurtlar Remus ve Aleut olarak ayrılmadan önce bile bu düzen böyle yürüyordu. Meydan okunur, karşılaşma olur ve hayatta kalan Cellat'tır. Psikolojik testler ya da sağlık raporları gerektirmez."

"Karanlık Çağ'da değiliz, Peratha."

"Pekâlâ," dedi Peratha dudaklarını yalayarak. Kardeşlerine bu durumu uygun bir şekilde açıklamanın yolunu düşünecekti. "Yeni evli çifttin arasının açılmasını istemem. Tamam, belki biraz isteyebilirim," diye itiraf etti sonradan. Karşısındaki Murat'tı. Kimse ona yalan söyleme gereği duymazdı. Ne kadar iyi sır tutabildiğini ve asla yargılamadığını bilirlerdi.

"Dawson'ı aş artık. Önerin ne?"

"Dawson'ı aştım ama hâlâ sinirlerim bozuluyor. Anlayış göster," dedi koltuğun kenarında ellerini dolaştırırken. "Thomas'la benim yanımda konuş. Eğer onun dengesiz olduğunu hissedersem karşılaşma iptal olacak."

"Psikoloji ne zamandır ilgi alanın oldu?"

"Bilmem. Bir süredir," dedi Peratha omuz silkerek. Boynunu kaşıyıp saçlarının önünü düzeltti ve Murat'a bakarken

başını yana eğdi. "Kabul mü, değil mi? Önerdiğim şekilde en azından bir şansınız olur. Diğer türlü bunun önüne geçemem. Ayrıca gösterinin tarafsızlar geldiğinde olmasına karar verildi. Böylece onlara hoş bir malzeme veririz."

"Bu bir gösteri değil. Biri ölecek. Muhtemelen Thomas. Daha kırk yaşında bile değil. Dawson'ın iki kolunu kessek bile onu yenemez."

"Güzel fikir. Bunu düşüneceğim."

Yıllar önce melez olduğu anlaşıldığı için cezalandırılan Jasmine bir daha akıl sağlığına kavuşamamıştı. Tamamen yitirdiği söylenemezdi ama büyük bir kısmını kaybetmişti. Bu yüzden Aleut'un temizlik ve yemek işlerini üstlenmişti. Konu kurtlar olunca ikisi de hafife alınmayacak şeylerdi.

Ada'nın buraya geldiği ilk yıllarda Dawson onu düzenli yemek getirmesi konusunda görevlendirmişti. Ada uzun bir süre sonra Aleut'a geri dönüp Cellat olduğunda Jasmine'i unutmamış, bazen onu ziyaret etmişti.

Şimdi Jasmine kalın kazağının kollarını parmaklarına kadar çekmiş, başlığını gözlerine indirmişti. Püsküle dönmüş siyah saçları karnına kadar uzanıyordu. Bol bir pantolon ve yarım botlar giymişti.

Tarafsızlar için kurulan gösterinin başlamasına çok az kalmıştı. Geniş alana yerleştirilen arenada gittikçe yükselen oturaklardan oluşan bir platform kurulmuştu. Platformun bir ucunda daha kaliteli koltuklar vardı ve bu koltuklarda on yedi tarafsız ve Aleut yönetiminin değerli Azüleri oturuyordu. Elli iki yıl önce on sekiz kişi olan tarafsızlar Dawson'ın ufak bir müdahalesiyle on yedi kişiye düşmüşlerdi.

Platformun diğer ucundaysa birkaç metrelik aralık vardı. Orası arenanın kavga bölümünün girişiydi. Platformda oturan kurtlar ortalarındaki alanı kusursuzca görebiliyorlardı.

Jasmine basamakları çıkıp üstlere yürüdü ve aşağısını en iyi görebileceği yeri buldu. Bir an için başını kaldırıp heyecanla bekleyen kurtlara baktı. Hemen sonra başını sallayarak gözlerini boş arenaya geri çevirdi. Çok kısa bir süre sonra burası kanla boyanacaktı.

Biri omzunu sıkıca kavradığında yerinde sıçradı. "Ne var?" diye söylendi Murat'a bakarken.

Murat yanına otururken pantolonunu hafifçe çekiştirdi. "Keyfin yerinde mi, Jasmine? Normal görünüyorsun. Her zamanki hareketlerin yok," dedi Jasmine'in hararetli baş sallamalarını kastederek.

"İyi, yakaladın beni," dedi ellerini kaldırırken.

Murat onun başlığını biraz daha indirip yüzünü tamamen kapadı. "Burada ne işin var? Sana gelmemeni söylemiştim."

"Senin de bunu engellemen gerekiyordu," dedi Ada, Jasmine'in alev alan kahverengi gözlerini ona çevirerek. "Dawson ve Thomas ölümüne dövüşmek üzere. Daha doğrusu Dawson, Thomas'ı parçalayacak."

"Başını kaldırma. Büyüyü kim yaptı?" dedi Murat gözlerini diğer kurtların üzerinde dolaştırırken. "Ayrıca görüntüsünü kullanmak için neden Jasmine'i seçtin?"

"Felicia hâlâ bizde. Özür dileyerek söylüyorum ki biraz zorlandı ama büyüyü yapabilecek kadar iyi durumda olduğunun garantisini verdi." Kazağının kollarını biraz daha çekip uçlarıyla oynadı. "Jasmine'i seçtim çünkü saçma bir şey yaparsam aldırmazlar."

"Hakkın var," dedi Murat istemeden de olsa onaylayarak. "Dinle, Felicia'yı bu işlerden uzak tut, tamam mı?"

Ada ona bakarken yavaşça iç geçirdi. Felicia'nın ne kadar derine battığından haberi olmadığını ona söylemek istiyordu ama ne yeri ne de zamanıydı. "Gün doğumunda büyü sona erecek. O zamana kadar kuzey sınırından uzaklaşmış olmam lazım."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Beni arkaya götür. Thomas'la konuşayım. Vazgeçerse sadece cezayla kurtulur."

"Bu çok tehlikeli. Çocuğu önemsiyorsun biliyorum ama o sandığından daha sağlıklı, Ada. Bunu bilerek yapıyor."

"Hayır."

"Üzgünüm ama öyle. Onunla konuştum. Peratha'yı ikna etmenin tek yolu buydu. İkimiz birden ona sorular sorduk. Peratha'nın yargılarına güvenmiyorsan benimkilere güven. Senin Dawson'ı vazgeçireceğini umuyor. Böylece onu öldürüp kızı kapabilecek."

"Kahretsin," dedi Ada başını eğerek alnını avucuna yaslarken. "Ona yumruk attığımda gayet net olduğumu sanıyordum. Kimseyi korumak için Dawson'ı tehlikeye atmam. Ölmesi gereken oysa kendi bilir. Dawson'ı aksine ikna etmeye çalışmayacağım ama son kez Thomas'la konuşayım. Belki onu... Dawson olmasa bile başka biriyle ilgilenmeyeceğime ikna edebilirim."

"Tamam, bu mantıklı," dedi Murat. Arkasına bakıp başını eğdi ve gözlerini kısarak diğer yöne göz attı. "Gidelim hadi."

Ada, Murat'la birlikte uzun basamaklardan indi. Arka tarafa dolaşıp gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden arkasına baktı. Dawson'la göz göze geldiğinde başını hemen çevirdi. Sadece tuhaf bir şeyler sezmiş olduğunu umarak yürümeye devam etti. Felicia Ada'nın Remus dürtülerini bastırarak gizlenmesini sağlamıştı, fakat Dawson'la arasındaki bağı gizleyip gizlemediğinden emin olamamıştı.

Thomas'ın yanına gittiklerinde diğerlerinden olabildiğince uzağa çekildiler.

"Her şey yolunda mı?" dedi Teo. Ada başlığını geri itince Teo ona baktı. "Senin burada ne işin var? Gidip biraz kendini doğrasana."

"Sen ne zaman bu kadar kaba oldun?" dedi Ada yüzünü buruşturarak. Thomas'a dönerek kollarını bağladı. "Bunun seni aldattığını biliyorum..." dedi kendini işaret ederken. "Ama benim, Ada. Yaptığın aptallıktan vazgeçmen gerek. Yoksa kemiklerin bile yok olacak. Bundan vazgeç. Hafif bir ceza almanı sağlayabiliriz."

"Beni anladığını sanmıyorum," dedi Thomas. Son zamanlarda burada olmadığı halde kimsenin yokluğunu fark etmemesi sinirlerini yeterince zorlamıştı. Belli etmeden ve şüphe uyandırmadan sorular sorduğu herkesten burada olduğunu fakat kendi gibi davranmadığını öğrenmişti. Bu yüzden Ada'nın başka birinin görüntüsüyle karşısına çıkmasına çok şaşırmamış, yaşadığı bu durumla direkt bağlantısı olduğunu garantilemişti. "Ama sorun değil. Anlayacaksın. Neden gidip Dawson'la konuşmuyorsun, eminim onun üzerinde daha ikna edici bir etkin vardır."

"Yaşaman için uğraşıyorum," dedi Ada şaşkınlıkla.

"Hayır, kendini ölümümden suçlu hissetmemek için uğraşıyorsun."

"Üzerimde yeterince suçluluk var, Thomas. Bana bunu yapmaya hakkın yok. Çocuk gibi davranıyorsun."

"Bu kadar yeter bence," dedi Teo aralarına girerek. "Daha sakin konuşursak eminim bir yol bulabiliriz. Bundan vazgeçmen karşılığında isteyeceğin bir şey varsa tam sırası. Makul ölçüler dahilinde tabii," deyip Ada'ya bakarak başını salladı.

"Hayatını kurtaracağım ve bunu şarta bağlayacak, öyle mi?" dedi Ada gözlerini devirerek. "Beni anladığını sanmıyorum, Thomas. Buraya Dawson'a rağmen yaşaman için gelmedim. Geldim çünkü yaşamanı istiyorum. Ama mutlaka biriniz ölecekse benden hayali bir seçim yapmamı bekleme."

Thomas dişlerini sıkarak Teo'ya baktı. Aklından nelerin geçtiğini tahmin etmek zordu ama Ada onun kırılma noktasına geldiğini umuyordu. Başka türlü bu işten kurtulamayacaktı. "Benimle akşam yemeği ye," dedi Thomas en sonunda. "Tüm

istediğim bu. Karşılaşmadan çekildiğim için verilecek cezam bittikten sonra... gideceğim."

"Nereye?"

"Buradan olabildiğince uzağa."

Ada dudaklarını ısırarak düşündü. Buna tek başına karar vermek istemiyordu fakat birkaç saatlik yemek için Thomas'ın ölmesine de izin veremezdi. Arkasına baktı ama Dawsonların olduğu yeri göremedi. Böylesi iyi miydi, kötü müydü karar veremiyordu. Fikrini öğrenmek için Murat'a baktığında aldığı tek cevap omuz silkmesi olmuştu. Keşke kendisi de işin içinden bu kadar kolay sıyrılabilseydi.

"Sahneye çıkmak üzereyiz. Karar ver," dedi Thomas ona yaklaşarak. "Sadece akşam yemeği. Randevu bile değil. Söz veriyorum, dudaklarından uzak durmaya çalışacağım," dedi parmak uçlarını Ada'nın dudaklarına sürterken.

Ada onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Tamam," dedi ve omzuna çarparak uzaklaştı.

Eve ulaşması birkaç saniye sürmüş gibiydi. Öfkeliyken ya daha hızlı koşuyor ya da zamanı yitiriyordu. Her ne kadar vücudu ve genleri tüm olasılığa açık olsa da ikincisi olduğuna emindi. Köşeye sıkıştırılmaktan nefret ediyordu ve bu gece Thomas tam olarak bunu yapmıştı. Üstelik işin en zor kısmı onunla yemeğe çıkmak değil, bu fikri Dawson'a kabul ettirmekti.

Direkt yukarı çıkacakken Felicia'nın kaldığı odanın önünde duraksadı. Nasıl olduğunu kontrol etmek adına içeri girdi. Onu son bıraktığı zamana göre yüzüne renk gelmişti fakat hâlâ oturmak yerine uzanmayı tercih ediyordu. Tüm olan biteni anlattıktan sonra hiç değilse önlerindeki bir sorunu halletmek isteyerek elini tuttu. "Murat senin endişeleniyor, biliyorsun," dedi Ada.

Felicia hafifçe kalkıp dizlerini göğsüne çekti. Sık sık nefesler alıyor, yüzünün önüne düşen saçları bile çekmeye zahmet etmiyordu. "Dawson'ın anne ve babasının neden öldüğünü biliyor musun?"

"Evet," dedi Ada, bu konunun nasıl bir alakası olduğunu anlamadan. "Melez genlerinden şüphelenildiği içindi."

"Benim annem ve babam da ben farklıyım diye öldüler. Melezler kabul edilmeye başlandı ama büyücüler hâlâ..." deyip omuz silkti. Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Büyücüler ve kurtlar arasındaki savaş bir süre önce yeniden alevlenmişti. Ada'nın bir silah olarak ortaya çıkması kimseyi memnun etmiyordu. "Murat beni korumak için elinden geleni yaptı ve neredeyse o da ölüyordu. Yine aynı şeyin olmasını istemiyorum."

"Kaiser mıydı?"

Felicia başını sallayarak onayladı. "Aleut'un sınırlarındayken güvendeydik ama dışarı çıktığımızda bize karşı tuzak kurup duruyordu. Dördümüz Çin'de tatil yaparken saldırıya uğradık. Orman o kadar sakindi ki koruma içgüdülerimiz zayıflamıştı. Bu yüzden çok geç olana kadar onların yaklaştığını görmedik. O zamanlarda on sekiz yaşında falandım sanırım."

"Murat buna rağmen Aleut'ta mı kaldı? Ve sen buna rağmen Aleut'a gelmeyip dışarıda mı dolaştın?"

"İnsanların arasına karıştım. İnsan gibi yaşadım. Murat'a gelince, sanırım onu düşmana yakın olmaya ikna eden Dawson'dı."

"Kaiser'ın Murat'ı kabul etmesine şaşırdım."

"Murat ve ben anlaşarak saldıranların tarafsız olduğunu söyledik. Hislerimizin arada kaldığından bahsettik. Saldırı altındaydık ve düzgün düşünemezdik. Bir bakıma öyle de olmuştu."

24

Aşk, aranan tüm güzellik ve gerçekliğin
Tek bir yerde bulunmasıdır.

Dawson eve döndüğünde Ada onun yalnızca yüz ifadesine bakarak bile her şeyi bildiğini anlamıştı. Muhtemelen Thomas aldığı hediyeyi Dawson'ın yüzüne vurarak dalga geçmeye çalışmıştı. Eğer hâlâ yaşıyorsa büyük bir şans sayılırdı. "Üzgünüm... Aslında çok da üzgün değilim. Sadece suçluluk duyuyorum," dedi Ada.

"Bu yerinde olmuş," dedi Dawson, anahtarlarını masanın üstüne yığılmış duran defterlerin yanına bırakırken. "Bir gün beni geri dönülmez bir yola sokacaksın, Ada. O günden sonra sadece sana bakan erkekleri bile öldürebilecek kadar delireceğim."

"Ani bir karar verdim ve Thomas'ın teklifini kabul ettim. Bana olan ilgisini saklamaktan çekinmeyen ve sana meydan okuyan biriyle yemeğe gittiğim duyulursa unvanının alacağı zararı biliyorum."

"Birkaç saatliğine de olsa onunla yemeğe çıkmanı istemiyorum. Bu konumda unvan umurumda bile değil."

"Aynı şeyi Peratha için yapmaz mıydın? Ölmesin diye?" Dawson konuşacakken Ada devam etti. "Thomas her zaman böyle değildi. Bir zamanlar benim arkadaşımdı."

"O sınırı çoktan geçti. Seni bu duruma soktuğu için onu öldürebilirim."

Ada ona inanıyordu. Thomas'ın ne durumda olduğunu merak etmesine rağmen sormadı. Endişelendiğini zannetsin istemiyordu. En azından Dawson'ın yanlış anlayabileceği bir şekilde. Sakinleşmesini umarak ona biraz zaman verdikten sonra usulca yaklaşıp yanına oturdu. Dawson birkaç dakika boyunca orada durduğunu bile fark etmiyormuş gibi görünürken Ada ses çıkarmadan bekledi. Sonunda kolunu omuzlarına sarıp Ada'nın avucunu öptü.

Ada rahatlayarak gözlerini kapatırken gülümsedi. "Bana davetin nasıl geçtiğini anlatmak ister misin? Hiç siyah giyen oldu mu?"

"Sadece gökyüzü," dedi Dawson. Gözlerini kapayarak yüzünü Ada'nın yüzüne sürttü. Onu belinden kavrayarak döndürdü ve kucağına oturmasını sağladı. Elleri dizinden yukarı doğru dolaşıp tekrar aşağıya indi. "Beni bu kadar kızdırıp yine de hayatta olan tek insansın."

"Neden peki?" dedi Ada şakayla karışık kaşlarını çatarken.

"Aşk falan işte," dedi Dawson başını iki yana sallayarak. Dudakları hafifçe aralandı ve konuşmadan, nefes almadan gözlerini Ada'nın yüz hatlarında dolaştırdı. Kat ettikleri yolların hepsini ufak adımlardan ibaret kılan karısı, hayatı boyunca böylesine tutulduğu tek şeydi. Üstesinden geldikleri şeyleri düşündükçe Thomas'ın varlığı bir sineğin verdiği rahatsızlığa dönüştü. "Khons'u hatırlıyor musun?" dedi Dawson her ne kadar konusunu açmak istemese de.

"Evet, yaşlılardan. Aklımdakileri geri getirmek için beni zorlayacaktı."

"Kaiser'a karşı bağımsızlığımı kazandığım için o ölünce anlamını yitirdiğini öne sürdü. Ayrıca tüm Aleut'un önünde benim tarafsız soyundan olduğumu iddia etti. Elbette bunu kanıtlayamadı ama... Nasıl bilebilir ki, anlamıyorum."

"Bunu hissedemez mi? Sonuçta annen sonradan Aleut oldu. Biyolojik baban da annen de tarafsızdı."

"Ya melez olduğumu kabul edip Peratha'ya bağlılık yeminimi sunmamı istiyorlar ya da gerçek soyumu kabul edip tamamen tarafsızlara katılmamı. Üçüncü bir seçenek yok, Ada ve eğer melez olduğumu kabul edersem gerçek babamı da araştıracaklar."

"Onları neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü yasak bir şey yaptı. Beni."

"Sen yasak olamayacak kadar doğrusun."

"Sen öyle görüyorsun," dedi Dawson bir kez daha avucunu öperken. Ada hâlâ kafasında bir düzene koymaya çalıştığı kuralları düşünüyordu. Aleutların, Remusların, tarafsızların ve büyücülerin birbirinden bağımsız kuralları vardı. Ayrıca tüm kurtların uymasının zorunlu hale getirilmeye çalışıldığı geleneklerle Ortak Yaşam Kanunları söz konusuydu. Bunlar okunarak ezberlenecek şeyler değildi, bizzat yaşanmadığı sürece çok kolay birbirine karışabiliyordu. "Onlara evli olduğumdan ve bu kararı tek başıma alamayacağımdan bahsettim ama pek aldırmadılar," diye devam etti Dawson.

"Umursamalarını beklemek aptallık olurdu zaten. Bir yolunu bulacağız. Endişe etme," derken düşüncelerinin de sözcükleri kadar dirençli kalmasını umdu.

"Thomas'la yemeğe çıkamıyorsun. Şimdiden sorunlarımızın bir kısmını halletmiş olduk," dedi Dawson.

"Neden Thomas'la yemeğe çıkmıyorum?"

"Çıkmıyor musun?" dedi Dawson şaşırmış gibi görünerek. Ada bunun bir aldatmaca olduğunun farkındaydı, çünkü

tüm beyninde Dawson'ın sahiplenici duygularını hissediyordu. Hem de yoğun bir şekilde. "Yanlış," dedi Dawson başını sallayarak. "*Çıkamıyorsun,*" diye düzeltti. "Yemek yemek için en az bir kola, dişlere ve sağlam bir omurgaya ihtiyaç vardır. Ama eminim bunları biliyorsundur."

Ada o kadar şaşırmıştı ki rengi alevli bir turuncuya dönüştü. Hemen arkasından kırmızı geldi ve Ada, Dawson'ın omzuna vurdu. Dawson dudaklarını birbirine bastırdı ama en sonunda dayanamayıp kahkaha attı. Ada'nın ona her vuruşunda daha da güçlü gülüyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Ada. Dawson'ı devirip üzerine çıkmıştı. "Kararlarıma saygı duyman gerekiyordu! Bir kurdun omurgasına nasıl zarar verirsin!" dedi hayretler içinde inanamayarak.

"Basit aslında," dedi Dawson. Elini Ada'nın ensesine götürdü, omurgasını kavradı. "Parmaklarını tam buradan içeri sokarsın. Sonra da dışa doğru çekersin," dedi ama o çekmek yerine itmişti. Ada'yı kendine yaklaştırıp dudaklarını öptü.

Ada kendini Dawson'a kaptırmadan geri çekildi. "Omurgasını mı söktün?" dedi gözlerini kırpıştırarak fısıltıyla.

"Evet," dedi Dawson ve yüzündeki ifade Ada'nın korkmasına neden oldu. Dawson'dan değil, Dawson'ın yapacaklarından. Kendi değil, diğerleri için. Dawson, Ada'nın renginin solmaya başladığını gördüğünde kaşlarını çattı. Doğrularak kollarını ona sardı. "Tüysüz. Onu defalarca uyardım. Uzak durması gerektiğini biliyordu. Seni iki kere zorla öptü. Bu bile bana yeterli sebebi veriyor. Ama bunu anlayıp uzaklaşmak yerine seni köşeye sıkıştırmayı seçti ve tüm Aleut ve o kibirli tarafsızlar içinde seni koruyamadığımdan bahsetti. Kanıtlamak zorundaydım."

Ada gözlerini kaldırarak Dawson'a baktı. Bir zaman sonra başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. Sesi hâlâ fısıltıdan farksız çıkıyordu. Derin bir nefes alıp oturdu ve iki eliyle saçlarını geri itip öylece durdu. "Seninle daha sevgili olmadan önce bile

Thomas'a onunla ilgilenmediğimi söylemiştim. O zaman bunu anlamıştı. İyi arkadaştık. Bu halde olmasını istemiyorum."

"Omurgasını söktüm, kollarını kırdım ve dişlerini döktüm. Öldüğü falan yok."

"Demek öyle," dedi Ada öfkeli gözlerle ona bakarak.

Dawson ve Thomas'ın karşılaşması üzerinden geçen haftalar sıradan bir akışkanlıktan ibaretti. Peratha kardeşleriyle birlikte yönetimi nasıl ilerleteceklerine karar vermeye çalışırken bir yığın sorunla uğraşıyorlardı. Aleut halkının istekleri ve tarafsızların memnuniyetsizliğini aynı anda gidermeyi denemişlerdi. Hâlâ bunun için çabalıyorlardı.

Ada, Felicia'nın Aleut'a gittiği son seferde ondan özel bir şey istemişti. Murat'ın ofisinin arşivinden ya da kendi dairesindeki kütüphaneden bulabileceği bir kitaptı. Ada'nın kurtların üremesiyle ilgili bir kitabı istemesi Felicia'yı biraz şüphelendirse de söylediğini yapmıştı. Açıkçası çocuk sahibi olmayı dilediği için Ada'yı saflıkla suçluyordu. Olgun kurtlar için bile hamilelik süreci ve doğum kolay bir şey değilken Ada henüz kurduna ulaşalı üç ayı biraz geçmişti.

Ada'nın şimdi okuduğu kitap çok kalın değildi ama bir hayli eskiydi. Eski olmasına rağmen kitabın konusu olan kurt hamileliği ve doğumu ürkütücü derecede ayrıntılı ve gerçekçi çizilmişti.

"Çocuk konusunda benden daha erkencisin," dedi Dawson tam arkasından.

Ada kitabı birden kapatsa da nasılsa yakalandığı için saklamanın anlamsız olacağını düşünerek geri açtı. "Çocuk istiyorum. Ne kadar zor olursa olsun. Sana ait bir şey büyütmek, yapacağım en zevkli şey olacak."

Dawson onun yanına oturup kitabı elinden aldı. "Bunu düşünmek için önümüzde uzun yıllar var. Birbirimizi daha

çok keşfetmeli ve senin bunu kaldırabileceğine emin olmalıyız. Hamile olarak geçireceğin dört ay boyunca beslenemeyeceksin. Dolunaylarda yaşayacağın aşamalar doğum sırasında olanla karşılaştırılamaz bile. O yüzden şimdilik daha güvenli bir şey okuyalım mı?"

Her ne kadar itiraz etmek istese de Ada sadece başını salladı. Yeterince güçlü olduğunu biliyordu. Dawson'a göreyse güçlü olmak demek canının biraz bile acımaması anlamına geliyordu. Hiç değilse Ada için bunu hedefliyordu. Ada ise bunun tam tersini kanıtlamak niyetindeydi.

Güçlü olmak acı çekmemek değil, bunun altından kalkabilmek demekti.

Kanada, 1756

"Yılın bu zamanında ormanda kimse dolaşmaz. Neden kontrol yürüyüşüne çıktığımızı bilmiyorum," dedi Aleut korumalarından olan Martell. Yaklaşık on yıl önce Almanya'dan buraya gelmiş, Kaiser'ın esas yönetimindeki evine yerleşmişti. Ya da şatosu... Her neyse.

"Kimsenin olup olmaması önemli değil," dedi kurt kadın Albiana.

Martell gibi buraya sonradan -İtalya'dan- gelmişti. Martell kızıl olmasına karşın Albiana göz acıtacak kadar beyazdı. Albiana ismini doğduğundan beri kullanıyordu ve beyazlık anlamına gelen ismini değiştirme gereği hiç görmemişti.

"Önemli değilse neden dolaşıyoruz?" dedi Martell homurdanarak.

"Bu bir rutindir. Asla iyi bir asker olamayacaksın," diye söylendi kadın.

Martell bir adım daha atacakken Albiana elini kaldırarak onu durdurdu ve ayak izlerinin bozmuş olduğu karı gösterdi. Mağara girişine doğru giden bozuk kar, yolu lekelemişti.

İkisi beraber daha sessiz hareket etmeye başladılar. Mağaraya giden ayak izleri uzaklardan geliyordu fakat kar yağmaya devam etikçe izler hafiflemeye başlamıştı. Yine de dikkatten kaçmayacak kadar

belirgindi. Bu yüzden mağaraya yaklaşıp girişinde duraksadılar. Sadece girişi dar olan mağara içine girince genişlemişti. "Ah, burada yavru bir kurt var," derken köşeye kıvrılmış olan kıza yaklaştı.

"Uzak dur," dedi kız diklenerek. Eline aldığı bıçak tek silahıydı ve eğitimli iki kurt karşısında hiçbir şansı olmamasını umursamamıştı.

Albiana tek kaşını kaldırarak kızı süzdü. Kızıl saçları birbirine girmişti ve hırpani bir görüntüsü vardı. Güçsüz düşmüş ve zayıflamış olmasına rağmen gözlerinde vahşi parıltılara sahipti. Elbiseleri çoğu yerden yırtılmıştı ve Albiana onu süzmeye devam ederken nefesini bıraktı.

"Soyunu hissedemiyorum," dedi Martell. "Tarafsız olmalı."

"Hayır," dedi Violet hemen. Onlar ne olduğunu fark etmemiş olabilirdi ama kız ne hissettiğini biliyordu. "Ben Aleut'um. Savaştan kaçtım. Buralarda bir eviniz olduğunu biliyorum. Beni oraya götürür müsünüz?"

"Çok gençsin. Tek başına nasıl kaçtın? Üstelik bu halde," dedi Albiana elini ona sallayarak. Yabani biri olduğu belliydi. Aksanı, duruşu ve bıçağı tutuşunda asil bir kurdun tavrı yoktu. Tamamen savaşmak için eğitilmişti.

"Ne varmış halinde?" dedi Martell. "Kaçak biri gibi görünüyor işte."

"Ve hamile. Aptal." Albiana yeniden kıza baktığında gözleri yumuşadı. Onun aurasını görebiliyor, korktuğunu fakat tehlikeli durumda saldırıya geçeceğini anlayabiliyordu."İsmin ne?"

"Lissa," dedi Violet, bir an bile düşünmeden. "İsmim Lissa."

"Gel bakalım," dedi Albiana ona elini uzatarak. Violet kaşlarını çatarak taş duvara daha fazla yapıştı. Albiana gülümsedi. "Merak etme. Sana zarar vermem. Benim de bir çocuğum var. Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz," dedi Violet. En önemli sorunun bu olmadığını vurgulamak adına, "Açım," dedi.

"Yürüyebilecek misin?" Violet başını salladı ve Albiana'nın koluna tutunarak yürümeye başladı. Albiana ona kısaca baktıktan sonra

boğazını temizledi. "Oraya gittiğinde sorgulanacaksın. Öyle her isteyen Aleut'a giremez. Buna hazır mısın?"

"Evet," dedi Violet. Titreyen elini karnına sararken yapabildiği kadar hızlı yürüdü. "Beni saklamalısınız. Peşimde olabilirler."

"Kaçak yaşayamazsın. Aleut'ta olmaz," dedi Albiana onu baştan uyarmak zorunda hissederek. Liderleri şu anda hayatının en huzurlu ve mutlu zamanlarını geçiyor olsa da Aleut'ta kayıt dışı birini barındırmazdı. "Yaşlılar düzenli olarak kayıtları kontrol eder. Sınırların içinde kaç kurdun yaşadığını bilmek isterler."

"Anladım," diye mırıldandı Violet.

Pes etmeye niyeti yoktu ama en azından şimdilik uyumlu davranabilirdi. Ne kadar zamandır tek başına olduğunu bilmiyordu. Otuz günden sonra saymayı bırakmıştı. Henüz daha tek dolunay atlattığını biliyordu sadece. Acılar içinde, bağırarak ve kendini yırtmak isteyerek tek başına geçirdiği uzun bir dolunay.

Hep bir köşeye saklanıp Axell'in onu bulacağını ummuştu. Ama artık onun yaşadığından bile emin değildi. Bebeği ve o tek başınaydı. Aleutların içine sızmaya kararlıydı. Yoksa yakın bir zaman sonra Av Dönencesi başladığında güzel bir yemekten başka bir şey olmayacaktı.

Sadece bir saat sonra Violet alındığı odanın duvarına yaslanmış dururken bayılmamak için kendini zor tutuyordu. Buraya getirilmişti ve tek istediği biraz yiyecekti. Albiana ve Martell onu bırakırken hemen geri geleceklerini söylemişlerdi. Violet, Aleutların sorumsuz ve zaman kavramından yoksun kurtlar olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Odanın kapıları açıldığında hızla arkasını döndü. Albiana yanında başka bir kızıl kurtla geldi. Soy olarak Albiana'nın daha üstün olması beklenirken yanındaki kurdun daha yetkin olduğunu hissetti ve bundan biraz hoşlandı. Ne de olsa kendisi de bir kızıldı.

Kızıl kurdun uzun boyu ve aşırıya kaçmayan kas kütlesi hemen göze çarpıyordu. Fark edilmemesi imkânsızdı çünkü üstsüzdü. Vücudunda sayısız yara izi vardı ve gözleri vahşi bakıyordu. Violet onun bir kavgadan çıktığını anlamıştı. Yutkunurken koruyucu bir hal alarak

kollarını karnına doladı. Kurt onun bu hareketini hemen yakalamıştı. Bakışları kısaca karnına odaklandı, sonra başını iki yana salladı.

"Onu Martell'le beraber bulduk," diye bilgilendirmeye başladı Albiana. "Soyu hissedilmiyordu fakat Aleut olduğunu söyledi. Şimdi de... tıpkı öyle hissediliyor. Tuhaf."

"Tarafsızdır," dedi kızıl kurt, Violet'e bakmadan odanın diğer ucuna yürürken. Kendine içki doldurup onlara döndü ve masaya yaslandı. "Neyden kaçıyordun?" diye sorup içkisinden büyük bir yudum aldı.

Violet yutkunarak ilerledi ve koltuğa tutundu ama oturmadı. Bir şekilde bunun zayıflık göstergesi olacağını düşünüyordu. Sanki yeterince kötü görünmüyormuş gibi. "Yaşadığım yerde savaş vardı. Oradan kaçtım."

"Sevgilin ya da kocan nerede?" Violet dudaklarını ısırarak başını eğince kızıl kurt bardağını bırakarak yanağını kaşıdı. Onun yanına giderek başını eğdi. "Kaç yaşındasın?" dedi.

"On dokuz." Neden herkesin bunu merak ettiğini anlayamıyordu?

"Hain olmadığına güveneyim mi?" dedi kurt ve onun tepkisini bekledi.

Violet birden başını kaldırdı. "Hain falan değilim ben. Hamileyim, açım ve üşüyorum," dedi. "Daha kurdumu bile bulmadım. Bana yardım edecek misiniz? Yoksa ben başka bir yere mi gitmek zorundayım?"

"Benim adım Tyson," dedi kızıl kurt ona başını sallarken. "Senin hain olmayacağına dair Kaiser'a kefil olacağım. Eğer buna beni pişman edersen sadece çocuğun doğana kadar yaşarsın. İsmin ne?"

"Lissa."

"Lissa," diye tekrarladı Tyson duraksayarak. "Dinlendikten sonra seninle uzun bir konuşma yapacağız. Kıza oda ve yiyecek verin," dedi yanlarından ayrılmadan önce.

Violet nefesini bırakarak koltuğa oturdu. Albiana kapıda duran görevlilere yemek getirmelerini emrettikten sonra onun karşısına oturdu. "Tyson tehlikeli görünür ama buradaki en anlayışlı kurtlardan biridir. Onunla iyi anlaşacaksın bence,"deyip kısaca karnına baktı. "Şey, eşin..."

"Öldü. Üç ay sonra gideceğim. Sadece... açlıktan zayıf düşmek istemedim ve birine ihtiyacım vardı. Bir süreliğine burada kalabilirim, değil mi?"

"Kaiser onayladıktan sonra -ki Tyson sana kefil olacağına göre onaylayacaktır- burada istediğin kadar kalabilirsin. Ayrıca Kaiser sadece yüz yaşından büyükleri buraya alırken bizzat sorgular. Sen henüz çok küçüksün. İlgilenmeyecektir."

"İyi," dedi Violet rahatlayarak. Albiana onu anlayarak başını salladı. Violet arkasına yaslanırken kollarını çekiştirdi. "Bana kıyafet verecek misiniz?"

"Elbette. Önce karnını doyur sonra beni burada bekle. Kalacağın yeri göstereceğim."

"Teşekkür ederim."

Albiana dışarı çıktığında başını geri yaslayıp gözlerini kapadı ve yüzündeki ifadesizlik acıyla yer değiştirdi. Bir kez daha Axell'i düşünmeden edemedi. Bir aydır neredeydi? Hâlâ onu bulabilecek miydi? Aleutlara girmesini nasıl karşılayacaktı ve en önemlisi yaşıyor muydu?

Violet gözünden akan yaşları silerek doğruldu. Ormanın içinde dolaşmış, bilerek fazla uzağa gitmemişti. Hep Axell'in geleceğini ümit etmişti. Buna rağmen Axell yaşıyorsa ve onu bulmamışsa şimdiden sonra da ortaya çıkmasını istemiyordu.

Elini karnına doğru kaydırıp başını eğdi. "Sanırım tek başımıza kaldık, Lucian," dedi mırıldanarak. Çocuğuna babasından kalan tek şey belki de sadece ismi olacaktı.

Violet -artık Lissa- büyük bir iştahla yemeğini yedikten sonra Albiana çok bekletmeden geri dönmüştü. Onu iki büyük odası ve iki odanın ortasında salon olan bir daireye getirdi. Violet daireye bakarken tek kaşını kaldırmıştı. Büyük olmasını önemsemiyordu ve içinde az eşya olmasını. Bir deliğe yerleşeceğini sanmıştı.

"Fazla eşya yok. İdare etmen gerekecek," dedi Albiana ve pencereye yaklaşarak camı açtı. "Biraz dinlendikten sonra Tyson'la tekrar konuşacaksın. İyiliğin için mantıklı cevaplar ver. Tyson'ın aptallara pek tahammülü yoktur."

"Ben aptal değilim."

Albiana ona bakarak gülümsedi. "Uygun bir anda Kaiser da seninle konuşmak isteyebilir. Yapabildiğince her kurtla iletişim kurmayı seviyor. Karşısındaki kurtların sadakatini görmek onun için uyuşturucu gibi bir şey," dedi en uygun şekilde."Şu anlık bilmen gerekenleri öğrendin. Dinlenmen için seni yalnız bırakayım. İlgilenmem gereken çok şey var. Sık sık yanına uğramaya çalışacağım."

Lissa sağ tarafa yürüyüp açık kapıdan içeri girdi. Geniş bir yatak odası, balkon ve banyoyla karşılaştı. En son yıkanmasının hatırası soluklaşmıştı, sahiden suya ihtiyacı vardı. Ama ondan önce istediği şey dinlenmekti. Ondan sonra Albiana'dan yıkanmak için su rica edebilirdi.

Sırtüstü yatağa uzandığında rahatlayarak gözlerini kapadı. Derin derin nefesler alıp verirken gülümsedi. Elini karnının üzerinde kaydırırken başını eğdi. "O kadar da kötü görünmüyor, değil mi? Küçük sırrımız olmasa buraya tamamen yerleşebilirdik."

Lissa her ne kadar karnına dokunup çocuğuyla konuşuyor olsa da orada olduğunu sadece dolunaylarda hissedebiliyordu. Karnı büyümüş değildi. Aleutlar onu mağarada bulduğunda bile Martell hamile olduğunu anlamamıştı. Albiana gibi bir Azü annenin gözünden kaçmamıştı ama.

Hamile olduğunu öğrendiğinde verdiği ilk tepkiden hâlâ utanıyordu. Şoka girdiğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalışsa da bebeği tarafından bağışlanmaya ihtiyacı vardı. Melez olduğunu öğrendiklerinde ne tepki vereceklerini düşünmeyi reddetti. Doğumdan hemen sonra gitmesi gerekiyordu. Ondan önce gitmeyi göze alamazdı çünkü bunu tek başına yapamayacağını biliyordu. Buradaki imkânlara ihtiyacı vardı. Bu yüzden üç ay sonra ortadan kaybolacak ve çocuğunun melez olduğunun öğrenilmesine izin vermeyecekti. O zamana kadar da hiç olmadığı kadar uyumlu davranacaktı.

Aklında bir planın şekillendiğini hissederek rahatlayan Lissa gözlerini yeniden kapadı. Uykuya dalması sadece birkaç saniye sürmüştü.

Yeniden uyandığında kendini dinlenmiş ama tedirgin bir halde buldu. Ayağa kalkıp yatak odasından çıktığında tedirginliğinin nedenini gördü. Aslında üç nedendi; Martell, Albiana ve Tyson.

Lissa kapının önünde durup üçüne de tek tek baktı. "Ne oldu?" diye sormadan edemedi.

"Otur," dedi Tyson karşısındaki koltuğu işaret ederek. Lissa gözlerini Albiana'ya çevirdi. Kadın gülümseyerek onaylayınca Lissa söyleneni yaptı. "Bize bağlı olduğun bölgenin ve sürü liderinin ismini ver," dedi Tyson giriş konuşmasına gerek duymadan.

"Hepsi öldü," dedi Lissa ve her ne kadar nefret etse de ağlamaya başladı. Onlara göre çocuk yaştaydı ve hamileydi. Bu yüzden gözyaşlarının etkili olacağını düşündü. Ne zaman yumruklarını ne zaman gözyaşlarının gücünü kullanması gerektiğini iyi biliyordu."Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, lütfen," dedi.

Martell ve Albiana hemen yumuşamıştı. Tyson tereddütlü görünse de kaşlarını çatmaya devam ediyordu. "Konuşmak zorundasın. En azından bölgenizi söyle."

Lissa burnunu çekerken elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Kuzey batı," dedi. "Nehir kenarındaydık ve zaten çok kalabalık olduğumuz söylenemez. Ben oradan kaçarken her yer yanıyordu," dedi yüzüne o an hissettiği şokun yansımaması imkânsızdı. Bu duygu ağlamasının aksine sahte değildi. "Sevgilim beni kurtarmaya çalıştı ama herkes öldü."

"Bu hoş karşılanmayacak," dedi Albiana sessizce.

"Ne?" dedi Lissa hemen başını kaldırarak. Kollarını içgüdüsel olarak karnına doladı. "Bize zarar vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Sen buraya kabul edilirsen artık yabancı olmayacaksın," diye açıklamaya çalıştı Martell. "Ama sevgilin bize yabancı ve bu demek oluyor ki çocuğun da yabancı olacak."

"Ama... bu çok saçma."

"Kaiser'la tanışmadığı nasıl belli," dedi Tyson arkasına yaslanırken. Albiana ve Martell gülümseyerek onu onayladı. "Bak, burada işler diğer Aleut evlerindeki gibi yürümüyor. Eğer çocuğun her hangi

bir Aleut bölgesindense buraya ait demektir. Ama senin çocuğun için bunu iddia edemeyiz. Ne kadar idare etmeye çalışsak da büyüdüğünde sorun yaşayacaktır. Yaşıtları tarafından dışlanacak ve kabullenilmeyecek. Kaiser bunları önlemek için yabancı çocukların burada yetişmesine izin vermiyor."

Lissa mantığına yerleştiremediği kuralları anlamaya çalışıyordu. Gözlerini kırpıştırarak önünde oturan üç kurda baktı. "Doğumdan sonra gideceğim zaten. Kalıcı olmak gibi planlarım yok."

"Bebeğin kaç haftalık?" dedi Albiana iç geçirerek.

"Beş ya da altı haftalık."

"Tek başına dolunay mı atlattın?" dedi Tyson. Artık hem dikkatli hem de meraklıydı.

"Evet."

"Onu gönderemeyiz," dedi Albiana, Tyson'a dönerken. "Dışarıda mahvolur. Av Dönencesi yaklaştı, üstelik bu halde..." Albiana birden gülümseyerek Lissa'ya, sonra Tyson'a baktı. "Onu evlendirelim. Bu hem kabul edilmesini sağlar hem de çocuğun babası olur. Üstelik hamile olduğu bile belli değil."

"Ben evlenmek istemiyorum ki," dedi Lissa şaşkınlıkla.

"Üzgünüm, tatlım, ama seçme şansın pek yok," dedi Albiana uzanıp onun elini tutarken. "Doğum yapar yapmaz buradan ayrılmayı amaçlıyorsun ama yapamazsın. İkinizin de bakıma ihtiyacı olacak. Henüz kurdunu bile bulamamışsın. Doğumun hiç kolay geçmeyecek."

"Eğer kabul edersen iyi bir plan," dedi Tyson. "Senin durumunu anlayacak bir kızıl kurt bulalım. Onun konuşmayacağını ve anlayış göstereceğini garanti ederiz. Korkmana gerek yok."

Lissa yutkunurken arkasına yaslandı. Dudaklarını ısırarak başını çevirdi ve camdan dışarı baktı. Sahte evlilik. Gözlerini kapatarak başını eğdi. İki elini birden karnına bastırdı. İmkânsızlığını bile bile küçük melezinin düşüncesini duymak istiyordu. Axell'e verdiği sözü hatırlayınca kapalı gözlerinin arasından bu sefer gerçek gözyaşları aktı. Onu koruyacağını söylemişti. Ne olursa olsun. Kendi istediği de buydu.

"Tamam," dedi cılız sesiyle başını sallarken. "Kiminle evleneceğim?"

"Martell'le," dedi Albiana yanında duran adama bakarak.

"Benimle mi?" dedi Martell şok içinde. "Yapma ama, Helen beni parçalara ayırır. Sonra iyileştirir, ayıldığımda yeni baştan alır."

"Ona ismini vermeyeceksin. Ne anlamı var ki?" dedi Albiana. Yüzünü buruşturarak önüne döndü. "Hamile olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Benimle evlenecek değilsin. Azü'yüm ne de olsa."

"Ve bir kadın," dedi Tyson.

"Ne kadar da ayrımcısın öyle," dedi Albiana kaşlarını çatarak. "Kızla sen evlen. Sevgilin yok, arkadaşın az. Aleut'ta tek yaptığın eğitim vermek zaten. Kimse seni sevmiyor," derken kollarını bağlayıp arkasına yaslandı.

"Bu ne cüret!" dedi Tyson öfkeden çok şaşkınlıkla. "Ben neredeyse iki yüz yaşındayım. Bir çocukla evlenemem. Martell'i sevgilisinden ayır. Ne de olsa böyle işlerde oldukça iyisin."

"Patricia'yla ayrılma nedenin ben değildim. O tamamen senin salaklığındı," dedi elini Tyson'a doğru sallarken.

"Onu aldattığımı söylemişsin. Nasıl senin hatan olmaz?"

"Sadece şakaydı."

"Şaka ne demek bilmiyorsun sen." Homurdanarak ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdükten sonra üçüne geri döndü. Parmağını uzatarak Albiana'ya baktı. "Ona düzgün bir kızıl bul. Hamile olduğu anlaşılmadan bu konu kapanacak. O zamana kadar odadan çıkmayacak," deyip daireden ayrıldı.

"Sanırım biraz kızdı," dedi Albiana gülümseyerek arkasına yaslanırken. "Su ister misin, tatlım? Solgun görünüyorsun."

Lissa şaşkınlıkla açılmış ağzını toparlayıp başını iki yana salladı.

Zil çaldığında Dawson kaldıkları yeri işaretleyerek defteri kapattı. Birlikte ayağa kalkıp kapıya yürürlerken Ada'nın aklı hâlâ okuduklarındaydı. "Axell'in anneni böylesine tehlikede bırakmasını anlayamıyorum. Umarım mantıklı bir sebebi vardır."

"Mantıklı bir sebebi olması gerekmez. Artık önemi yok."

Kapıyı açtıklarında Murat bir heyelan gibi üzerlerine çöktü. Hemen arkasından Felicia takip ediyordu. Kardeşini sakinleştirmeye çalıştığı belliydi fakat açıkça görüldüğü gibi işe yaramamıştı. Felicia aşırı endişeliydi, Murat'sa sadece öfkeliydi.

"Sabırlı olmaya çalıştım," dedi Murat birden onlara dönerek. Ne kadar sakin kalmaya çalışsa da bunu başaramıyordu. "Gerçekten denedim fakat bu kadar yeter. Hemen şimdi bana neler olduğunu anlatacaksınız."

"Onlara bağırma," dedi Felicia diğerlerini zor durumdan kurtarmak için. "Bana yardım etmeye çalışıyorlardı." Ellerini ovuşturarak soluklanırken sınıra ulaştıklarını biliyordu. Artık çok daha iyi durumda olmasına rağmen Murat'a söylediği yalanların ve geçiştirmelerin sonuna gelmişlerdi. Bu yüzden her şeyi anlatmaya başladı. Creon ve kendisi arasındaki tuhaf ilişkiyi yapabildiği kadar anlaşılır şekilde açıklamaya çalıştı. Her cümlesinde Murat biraz daha şaşırıyor, söyleyecek tek kelime bile bulamadan dinliyordu.

"Derdin ne senin? Bir Remus'a güç kaynağı mı oldun?"

"Bu çok çirkin, Murat," dedi Felicia kaşlarını çatarak. Tam olarak bu sebepten dolayı herkesle paylaşmak istemediği bir durumdaydı.

"Aleutlara çok bağlı olmadığın doğru... ama bir Remus?" dedi Murat. Yutkunmaya çalışarak yüzünü buruşturdu. "Dedikoduları haklı mı çıkardın, Felicia? Büyücü olduğun için herkes senin Aleut'a ihanet edeceğini düşünüp duruyordu. Hem kurt hem büyücüsün. Sonra kâhin olduğun ortaya çıktı ve şimdi de tetikçisin, öyle mi?"

"Evet, ucube olduğum yeni haber sayılmaz," dedi Felicia öfkeyle ama gözleri dolmuştu. Kardeşi tarafından neredeyse hakarete uğramak ona iyi gelmemişti. Burnunu çekerek gözlerini Murat'tan ayırdı. "Herkesin sorunlarına ve kişiliklerine saygıyla yaklaşırken beni nasıl böyle yargılayabiliyorsun?"

"Arkamdan iş çevirdin, Felicia."

Felicia omuz silkti. "Böyle tepki vereceğini biliyordum. Ayrıca benim yüzümden ölmeni istemedim. Kaiser'a karşı beni savunmak zorunda kalırdın. Eğer Kaiser hâlâ yaşıyor olsaydı bu konuşmayı yapmazdık emin ol. Hâlâ saklıyor olurdum."

"Ve bu iyi bir şey, öyle mi?!" diye bağırdı Murat.

Felicia, tüm Aleut'u korkutan ve düşmanlarının gerilemesine neden olan Dev'e gözlerini kırpmadan baktı. Murat'ın ne kadar bağırdığı önemli değildi. Bir kere bile Felicia'ya *o kadar* kızmamıştı. "Seni düşünüyorum, aptal. Anlamıyorsun," dedi Felicia ve bu sefer gözyaşlarını tutamadı. "Beni bırakmayacaklar, Murat. Remus'un kraliçesi oğluna daha fazla güç vermem için beni kullanacak. Öldüremeyecek. Bunu yaparsa Creon da güçsüz düşer. Ama ölmekten daha kötü şeyler de var."

"Buna izin vereceğimi bir saniyeliğine bile düşünme. Ne olursa olsun Remus'un merhametine kalmayacaksın."

Felicia başını eğip yanaklarını kuruladı. Sesi titremeden konuşabilmek için beklese de yeterli olmamıştı. "Korkuyorum. Danışabileceğim, fikrini alabileceğim kimse yok. Denemeden hiçbir şeyden emin olamıyorum. Attığım her adım yeni bir dünyaya açılıyor. Altımdaki zemin sanki sisten oluşuyor. Uçuruma yuvarlanabilirim ve bunun farkında bile değilim."

25

Yaşam nefes almakla devam eder,
Neden yaşadığını bulmakla başlar.

"Sana bir hediyem var," dedi Ada, merdivenlerden koştu-rarak inerken.

"Ne hediyesi?"

"Daha önce hediyelerin olmuştur, değil mi?" dedi Ada ve bugünkü alışverişinde aldığı en önemli şeyi cebinden çıkardı. Koltuğun etrafından dolaşıp önüne geçtiğinde Dawson tek kaşını kaldırarak gülümsedi. Başını eğip Ada'nın sırtına uzanan saçlarına baktı. Dönmesini işaret ettiğinde Ada hızlıca bir tur attı. Saçlarını kestirdiğini fark etmesini beklememişti doğrusu. Sadece bakımı yapılmış, boyu olabildiğince az kısalmıştı. "İşte burada," dedi Ada asıl konuya geçmek için. Küçük siyah kutuyu avucunda tutarak ona uzattı.

"Kimse bana hediye vermemişti." Keyiflenerek gülümserken yanına oturması için elini koltuğa vurdu. "Ne aldın bana?" dedi.

Ada heyecanla dudağını ısırırken ayaklarını altına toplayarak koltuğa oturdu. "Yüzük. Ben takıyorsam sen de takmalısın. Sonuçta sırt dekolteli kıyafetlerin yok."

Dawson kahkaha atarken Ada da onunla beraber güldü. "Bunu sevdim. Bakayım şuna," derken kutuyu açıp yüzüğü aldı. Platin siyah yüzüğün üzerinde griden ağaç dalı işlemesi vardı. Dawson'ı daha iyi anlatabilecek bir şey bulamazdı doğrusu. "Bu sahiden çok güzel," dedi parmağını işlemenin üzerinde dolaştırırken. "Ve pahalı. Bu kadar paran var mı senin?"

Ada sırıtarak yüzüğü ondan geri aldı. "Cellatların geniş bir fon kaynağı oluyor. Şimdiye kadar harcayacak iyi bir sebebim yoktu." Yüzüğü Dawson'ın sol eline takıp parmak uçlarını avucunda dolaştırdı, sonra da öptü. "Bir şey daha var," dedi saçlarını okşarken.

"Başka ne var? Sanırım buna çabuk alıştım."

"Sadece sana değil, kendime de vermek istediğim bir hediye."

"Ne?"

"Ne değil? Kim?" dedi Ada ve Dawson'ın anlamasını bekledi.

Çok fazla zaman geçmesine gerek kalmadı. Dawson'ın önce gözleri parladı. Sonra hızla başını iki yana salladı. "Olmaz. Bu konuyu kapattığımızı zannediyordum."

"Beni dinle," dedi Ada, onun yüzünü tutarak kendine baksmasını sağlarken. "Dawson. Ben güçlüyüm. Belki zihin konusu hâlâ bir karmaşa ama bunu kaldırabilirim."

"Hayır," dedi Dawson tekrar tekrar.

"Bir çocuk. Sadece bir tane."

Dawson, Ada'nın yüzünü tutup kendine doğru çekti. Gözlerine kilitlenmiş bakışları sarı alevlerle kaplıydı. "Hayır. Anladın mı? Çocuk falan yok."

"Çocuk istediğini biliyorum. Konusunu açtığımda ne kadar heyecanlandığını gördüm."

"Vazgeçtim."

"Bu o kadar kolay değil."

"Aslında kolay," dedi Dawson inatla. "Zor olan ne biliyor musun? Dört dolunay boyunca içinde büyüyen kurdun senden beslenecek olması ve sen dönüşüp avlanamayacaksın. Doğum zamanını söyleyemiyorum bile. Eğer dolunaya denk gelirse ölebilirsin. O yüzden son kez tekrar ediyorum; çocuk falan yok. Aile olacağız diye seni kaybedemem. İşin aslı, zannettiğin kadar da çok istemiyorum," dedi omuzlarını kaldırarak.

"Evet, istiyorsun," dedi Ada.

"Birbirimizi zor idare ediyoruz, Ada. Hâlâ bazı konularda ilişkimizi çözmeye çalışıyoruz. Bunun üzerine çocukla baş edemem. Sen de öyle." Ada bir şey söylemeden dişlerini kenetleyince Dawson iç geçirdi. "Beni anladın, değil mi? Çocuk olmayacak."

"Anladım," dedi Ada gözlerini kaçırarak yere bakarken. Kendi içinde yaşadığı hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla o kadar doluydu ki Dawson'ın ne hissettiği beyninde yer edinememişti. Felicia'dan istediği kitabı alıp göğsüne yaslarken Dawson ne yaptığını anlamadan bakıyordu. "Ne istediğini anladım ama sen benim ne istediğimi anlamıyorsun. Benim için endişelendiğinden değil de sahiden bir çocuğun sorumluluğunu almaktan korktuğun için aile olmamak konusunda direttiğin sürece bunu yapmaya devam edeceğim."

Yukarı çıkıp yatağına yerleşti. Yumuşak yastıklara sırtını verip dizlerine yasladığı kitabı açtı. Bilimselden çok korku kitabı gibiydi ama Ada hepsini bitirmeye kararlıydı. Kafası kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki Dawson'ın ne hissettiğini çözememişti. Onun sahiden mi çocuk istemediğini yoksa sadece Ada'ya bir şey olmasından mı korktuğuna emin değildi. Ama buna emin olması gerekmiyordu. Hilary'nin kaçamak olarak hazırladığı kutlamada, siyah giydiği o gün gözlerindeki heyecanı görmüştü. Görmüş ve hissetmişti.

Sonuç Dawson'ın ne istediği ya da istemediği değil, bunları Ada'ya nasıl kabul ettirmeye çalıştığıydı. Olaylara karşı

hissettiği ilk duygunun öfke olmasının yanında, bir istediğini kabul ettirmek için de ilk yapacağı şey hırçınlaşmak oluyordu. Ada onunla ilgili hiçbir şeyin değişmesini ummuyordu ama içindeki o kırılgan, hâlâ insanlığına tutunan nokta, sözlerinden etkileniyordu. Etkilenmemesi mümkün değildi.

Burnunu çekerek gözünün önüne gelen saçlarını baş hareketiyle arkaya yolladı. Bir karar vermişti ve bunun arkasında duracaktı. Dawson'la sadece bu şekilde anlaşma yoluna gidebileceğini biliyordu. O Cellat... ve Dawson'dı. Karşısında inatçı ve kararlı birini bekliyordu. Ada da ona umduğunu vermeye hazırdı.

El yazısıyla yazılmış İngilizce metni okurken zorlanmadı. Son iki yıldır bunlardan o kadar çok okumuştu ki artık hiç zorluk çekmiyordu. Elbette keskin kurt gözleri de ona yardımcı oluyordu.

Hamile kurdun karnındaki bebek dolunay zamanlarında kurdunu besler. Bu onun ergenlik dönemine girip hazır olana kadar kurdunun bastırılmış durmasına yardımcı olur. İnsan yönleri oluşan kurt bebeklerin avcı dürtüleri de bu dönemde gelişir. Bu yüzden her dolunayda kurt bebek annesinin karnında ava çıkar.

Ada içten içe karnını kemiren dişler olduğunu düşününce titredi. Bir dakikalığına ara verdikten sonra kaldığı yerden devam etti. Kitap yazarından pozitif birkaç cümle okumayı umuyordu.

Annesinin karnında avlanan kurt bebek bir dahaki dolunaya kadar sessizleşir. Dört dolunay boyunca dönüşemeyen annenin görevi olabildiğince iyi beslenerek bebeği için besin üretmektir. Doğum sırasında dört dolunaydır dönüşemeyen annelerden sadece güçlü olanları hayatta kalır.

Ada başının döndüğünü hissederken kitabı bir kez daha kapadı.

Konrad ve Lanston'ın arasında üç yaş vardı. Konrad büyük, çapkın ve rahat olandı. En yetişkin ve sorumluluk sahibi ise Lanston'dı. İyi bir asker, yönetici ve avcıydı. Kaiser'ın deyimiyle örnek bir beyazdı. İkisi de Dawson'dan yarım asır kadar büyüktü ama ikisi de doğru düzgün bir savaş görmemişti. Dawson'sa yirmi yaşından beri savaşın içindeydi.

"Evlendiğini duydum," dedi Konrad kaşlarını kaldırarak gülümserken. Peratha uyarır gibi ona vurdu ama Konrad aldırmadan Dawson'a bakmaya devam etti. "Lanet mührün olduğunu da biliyordum. Birkaç kez karşılaşmıştık. Söylesene o halde bir Aleut'la nasıl iletişim kurabildin?"

Dawson kısa bir süre için gözlerini Peratha'ya çevirdi. Ada'nın Remus olduğunu saklamasına memnun olmuştu. "Benden ilişki tavsiyesi mi istiyorsun, Konrad?" dedi Dawson soğuk bir alayla. Konrad'ın aksine Dawson gülmüyordu.

"Öyle bir şey değil," dedi Peratha araya girerek.

"Biz yolumuza devam edelim," dedi Lanston. Bahçeden geçmelerinin tek sebebi ormanın diğer tarafına yürüyüşe çıkmalarıydı. Tesadüfen karşılaşmaları şanssızlıklarının kanıtıydı. Lanston ellerini cebine yerleştirirken Konrad'a başıyla işaret etti. "Hadi, sana eğleneceğin bir şeyler bulalım."

"Evli bir kadın mı?" dedi Konrad ve daha Dawson'ın ona tepki vermesine müsaade etmeden ortadan kayboldu.

"Dalga geçiyor," dedi Peratha hemen. "Gerçekten. Burada öyle bir şey yapamayacağını ona açıkladım. Kadınlardan uzak duracak. Özellikle evli olanlardan. Zaten Ada burada bile değil," dedi Dawson'ı ikna etme umuduyla gülümserken. Konrad'ın son zamanlardaki tek eğlence anlayışı evli kadınları baştan çıkarmaya çalışmaktı. Ne kadar bağlı olurlarsa o kadar keyif alıyordu. Peratha kardeşinin akıl sağlığının yerinde olduğunu hiç iddia etmemişti zaten.

Dawson bir şey söylemeden spor salonuna yürüdü. Gavin'e durumu açıklarsa Ada'yla mantıklı bir konuşma yapabileceğini

umuyordu. Belki o Ada'ya ihtiyacı olan mantığı ve hayatta kalma içgüdüsünü aşılardı. Orada birkaç öğrenci dışında kimseyi bulamayınca kum torbasına doğru yürüdü. Eldivenleri takacak kadar bile zaman kaybetmeyip kum torbasını yumruklamaya başladı. Gözünün önüne bir sürü resim geliyordu. Thomas'tan Khons'a kadar herkesin yüzü yapıştı o kum turbasına ve Dawson hepsinin yüzünü kanlar içinde bıraktı. Yapışan yüzlerin aksine kan gerçekti. Ama onların kanı değildi.

Dawson durduğunda iki adım geriledi. Ellerini kaldırarak baktığında eklem kemiklerinin ortada olduğunu gördü. Parmaklarını açıp kaparken çıtırtılar yükseldi.

"Bitti mi?" Dawson hırlayarak arkasını döndüğünde Akira ellerini havaya kaldırarak gülümsedi. "Sakin ol, Darren," dedi gülümseyerek.

"Dawson," diye düzeltti ismini ve kum torbasına geri döndü. Vücudundan boşalan ter onun kendini daha vahşi hissetmesine neden oluyordu. Damarlarında bundan yeterince yokmuş gibi. "Uzaklaş," dedi Akira'ya ve elini yumruk yaparak kum torbasına vurdu.

"Haline bir bak. Neler oldu böyle?" dedi Akira ona yaklaştığında. Birkaç saniyeliğine ortadan kayboldu. Geri döndüğünde kırmızı el şeritlerini beraberinde getirmişti. "Parmaklarını temizleyip bunları takalım," dedi.

"İyileşmesi uzun sürmeyecek," dedi Dawson ve onun uzaklaşmayacağını anlayınca kendi gitmeye karar verdi. Tişörtünün ucuyla dudağının üstünde biriken teri sildi ve kapıya döndüğünde Akira'yı hemen önünde buldu. "Hiç iyi bir anımda değilim."

Dawson kapıya yöneldiğinde Akira yeniden önüne çıktı. Dawson gözleri değişirken Akira hızlıca konuştu. "Baskıyı sevmediğini biliyorum. Anlatmak istediğim şeyler var. Lütfen, beni dinler misin?"

"İşlerim var. Başka zaman."

"Beş dakika. Ne olduğunu biliyorum," dedi Akira o cevap vermeden. "Eşinin kıskandığını. Ona hak veriyorum ama yemin ederim, sadece konuşacağız. Buna mecburum," dedi. Dışarı çıkıp bahçenin sakin bir köşesine yürürlerken Dawson acele etmesini işaret etti. Akira daha fazla vakit geçirmek için oyalanmayı tercih etse de Dawson'ın sıkılıp gitmesini göze alamadı. "Küçükken ormanın diğer tarafına bir ağaç dikmiştik. Bana *dostluğumuz bu fidan kadar cılız ama yıllar geçtikçe toprağa köklerini salacak ve güçlenecek. Tıpkı bizim gibi,* demiştin. Güzel zamanlardı, değil mi?" dedi Akira. Bir mırıldanma dahi alamayacağını kabullenerek esas söylemesi gereken şeye geçti. "Geçen günkü davette siyah giymiştim."

"Seni görmedim."

"Katılmadım," dedi Akira gözlerini kaçırarak başını iki yana sallarken. "Sadece siyah giydim. Hazırlandım ve odamda öylece durdum. Aşağıya inemedim. Ben... Ben hâlâ bunu kabullenemiyorum, Dawson." İtiraf etmiş olmanın verdiği rahatlık ve cesaretle olduğu yerde durup Dawson'ın ona bakmasını sağladı. "Âşık olduğunu sanarak büyük bir hata yaptığını düşünüyorum. Kalbindeki mühre rağmen seni sevmeyi başarmıştım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Daha çok engel kalktıktan sonra ortalarda görünmeye başlamış gibisin. Lanetimden ve mührümden kurtulmamın sebebi, Ada. Bu konuda benden daha çok çabaladı. Sen ya da bir başkası değil."

Akira'nın gözleri öfkeyle alevlendi. Konuşarak uzlaşma yolunun kapalı olacağını zaten tahmin etmişti, hazırlıklıydı. "Amona'nın isim töreni büyüsünü kaldırabildiğini biliyor muydun? İstisnai bir durum ve neredeyse imkânsız ama *Şehvet*'e teklif edilen iyi bir karşılık tüm gereksiz aşkı siler."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Dawson sinirlenerek. "İsim töreninin iptal edilmesiyle ilgili hiçbir şey duymadım. Ayrıca böyle bir şeye ihtiyacım yok. Bir an önce kafanı topla yoksa seni kendi haline bırakmam."

"Aynı..."

"Yeter!" dedi Dawson elini kaldırırken. Onu susturup konuşmamasını uyaran bir bakış attı. "Bu kadar dinlediğim yeter. Saçmalayıp duruyorsun."

Akira hayal kırıklığına bürünmüş halde hızlı adımlarla uzaklaşırken bu sefer Deborah yaklaşıyordu. Akira'nın arkasından bakıp Dawson'a tek kaşını kaldırdı. "Ada'yla hiçbir zaman yeterince iyi anlaşamayacağız ama elde ettiğin bu şeyi bozarsan onun yanında yer alırım."

"Bugün neden herkes tuhaf davranıyor?" dedi Dawson sıkılarak.

"Herkesi bilmiyorum ama Akira'nın neden cesaretlendiğini söyleyebilirim. Geçen gün Peratha, Akira'yı Aleut casusu ilan etti. Kızın lakabı Hayalet. Bu işleri iyi hallediyor."

"Burada kalıcı demek," dedi Dawson gözlerini kapatarak başını sallarken. Akira'nın sorun çıkarmayacağına dair söz verirken belli ki acele etmişti. Kendisi açısından bir tehdit oluşturmasa da kaybetmeyi sevmeyen kadınların radarında bulunmak hiç güvenli değildi.

"Akira'nın büyücülerle olan yakın ilişkisini herkes biliyor. Başınıza bela olacak."

Dawson böyle bir şeye izin veremezdi. Mümkün değildi. Bağımsızlığını kazanamıyordu. Bu hak elinden alınmıştı. Bağlılık yemini etmiyordu ama bu arada kalma durumu çok uzun süremezdi. İzin verilmezdi. Şimdiye kadar çoğu kurt ya bağımsızlık yemini etmiş ya da bazıları karşılaşmalarla tam özgürlüklerini elde etmişlerdi. Bağımsızlıklarını kazananlar çok fazla değildi, çünkü Peratha karşılaşmaya çıkanların Murat ya da Gavin'le dövüşeceğini duyurmuştu.

"Peratha ve Akira bir şey planlıyor," dedi Deborah omuz silkerek. "Karamsarlık gibi olmasın ama hem senden nefret eden hem de sana âşık olan iki kadın var. Bundan kolay kolay kurtulamazsın."

Dawson eve geri döndüğünde bir süreliğine bahçede durup kapıya baktı. Biri bunu neden yaptığını sorsa cevap veremezdi. Hissettiği gerginlik, korku ve kaygıların arkasında bıraktığı Aleut'la bir alakası yoktu. Dişlerini birbirine sürterken boğazından etraftaki hayvanları ürküten bir hırlama çıktı. Henüz çocuk yaştayken kurdunu bulmak için Aleut'tan ayrılmak zorunda kalmıştı. Evi sandığı yere tekrar gelmenin rahatlığını yaşayacağını sandığında girişinde durmuş tıpkı şu andaki hislerle boğulmuştu. Birkaç dakika içerisinde de annesiyle babasının idam ağacında sallanan bedenlerini bulmuştu.

Ölüm, Dawson'la Cellat olmasından çok daha önce konuşmaya başlamıştı.

Koşar adımla eve girerken kapıyı neredeyse kıracaktı. Herhangi bir kan kokusu almaması, evin normal düzende görünmesi rahatlamasını sağlamıyordu. Yatak odasına çıkan merdivenleri saniyeler içinde tırmanıp aralık duran kapıdan başını uzattı. Ada kucağında bir kitapla uyuyakalmıştı. Alçalıp yükselen göğsüyle birlikte Dawson da derin bir nefes aldı.

Rahatlığı geldiği hızla kaybolurken ne olduğunu fark ederek yerinde sendeledi. Elinin tutunduğu duvardan kaymasıyla birlikte saçma sapan bir vazoyu yere düşürdü. Ada genç bir kurda göre oldukça hızlı bir şekilde uyanıp dikkat kesildi. Dawson şokta olmasa bunu takdir bile edebilirdi.

Ada kafasının içinde hissettiği korkunun kendisine ait olmadığını bilerek yutkundu. "Ne oldu? Khons'un söylediği şeyle mi ilgili?"

"Khons'la alakalı değil. Ben..." Dawson ayağının ucuyla kırık parçaları bir araya topladı. Hayatlarının nasıl parçalanacağına dair sağlam bir ipucu gözlerinin önündeydi sanki. Olgun ve iki asırdan daha fazla büyük kişinin kendisi olduğunu hatırlamak zorunda kaldı. Bir şekilde çözeceklerdi. Başını kaldırıp gülümsemeyi denedi. Başarısız oldu. "Hamilesin," dedi sesini olabildiğince düzgün tutmaya çalışarak. Sakinleştirilmesi

gereken kimdi karar veremiyordu. Kendisinin aklı başında değildi, mutlu olduğunu söyleyemezdi. Ada gibi bunun güzel taraflarını görmeyi başaramıyordu. "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Dawson, Ada uzun bir süre konuşmayınca.

Ada önce dudaklarını araladı. Sonra nefes alarak başını çevirdi. Gözlerini kapatıp parmaklarını alnında dolaştırırken kaşlarını çatmıştı. Biraz olsun konuşabilecek duruma geldiğinde hâlâ dizlerinde duran kitabı kenara bırakıp ayağa kalktı. "Hamilesin de ne demek?"

Dawson hayatında çok fazla şaşkınlığa uğramamıştı. Ailesini asılı gördüğünde ve zincirlenmiş bir halde Ada'yla ilk defa öpüştükleri anlar hariç. Ama o listeye yaşadıkları bu an da eklenmişti. "En başa dönüp sana üremeyle ilgili bilgi mi vermeliyim, Ada? Annenle bunları konuşmadın mı? Biyoloji dersi de mi almadın?" Ada hırlayarak ona vurduğunda Dawson ellerini havaya kaldırarak, "Ne var?" dedi.

"Kurt dünyasında bu durum nasıl halledilir farkındayım ama bir bebeğimizin olacağını sana ben söylemeliydim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu bekliyor hatta planlıyordun belli ki. Benden habersiz."

"Üremeyle ilgili derse ihtiyacı olan sensin belki de."

"Kurt dünyasında bu durumun nasıl yürüdüğünü anlatayım. Kadın hamile kaldığında bunu çiftin en güçlü olanı hisseder ve diğerine söyler. Kadın ya da erkek olması fark etmez. Ben normal olanı yaptım, sense yalan söyledin," derken parmağını yüzüne doğrulttu. "Bahsettiğin o hapların işe yaramayacağını tahmin etmeliydim."

"Hapları hiç kullanmadım," dedi Ada kollarını bağlarken. Dawson öylesine sinirlenmişti ki tepki bile veremedi. "Ayrıca umurumda değil! Benim içimde olan bir şeyden neden önce senin haberin oluyor? Bu çok saçma."

"Fark etmemiş gibi mi yapsaydım? Sevineceğini düşünmüştüm. Ne de olsa senin fikrindi."

"Yeni bir ev almışız gibi konuşuyorsun. Benim fikrimmiş," dedi söylenerek onu kenara iterken. Yanından geçip giderken konuşmaya devam ediyordu. Bunu sahiden güzel bir şekilde halledeceklerini ummuştu. Lissa ve Tyson'ın günlüğünü okudukları halde Ada daha fazlasını ummuştu. Dawson'ı daha ılımlı bir hale sokacak şekilde açıklardı belki. "Sana söyleyeceğim anı hayal etmiştim. Çok değil. Birkaç yüz defa. Tepkini merak ediyordum ve öğrendiğin andaki hislerini hissetmek. Ama çocuk istemediğini söylerken sahiden dürüstmüşsün. Şu anda kendiminkiler haricinde tek bir olumlu düşünce yok beynimde."

Dawson ona merdivenlerde yetişmişti ama bir şekilde dokunmaktan çekinerek salona kadar peşinden gitti. Önüne çıkarak durması için ellerini kaldırdı. "Korkuyorum, tüysüz. Senin ve onun için."

Ada dört aylık hamilelik sürecinin ve doğumun ne kadar zor olabileceğini yeterince öğrenmişti. Tam anlamıyla bir savaş kazanmaktı. Anlamlandıramadığı şey Dawson'ın bebek için neden korktuğuydu.

"Ben pek aile babası tarzında biri sayılmam," dedi Dawson gözlerini kaçırarak.

"Sen herhangi bir konuda kendini yetersiz buluyorsun, öyle mi? Bu bir ilk," dedi. Dawson ona ifadesiz bir yüzle bakınca Ada boğazını temizleyerek ciddileşti. "Tamam, affedersin. Ama bu konuda güvensiz olman çok saçma. Zamanında Deborah'la ilgilenmiştin."

"Aynı şey değil ki."

"Hemen hemen aynı," dedi Ada omuzlarını kaldırarak. "Bu konuda ben de tecrübeli değilim Dawson. Kendimden oldukça küçük bir kardeşim vardı ama onunla pek ilgilenmezdim zaten." Mutfağa gidecekken birden durup nefesini tuttu. "Dawson?" dedi donuk bir şekilde.

"Ne? Ne oldu?" dedi Dawson birden. Kafasında hesaplamalar uçuşuyordu. Dolunay ne zamandı? Bebekleri henüz kaç

haftalık olabilirdi? Kendini yeterince kontrol altında tutamayıp Ada'yı fazla mı üzmüştü?

Ada'nın bakışları Dawson'ı buldu. Haberi alış şekline duyduğu kızgınlık dağılırken gerçekliği kavradı. "Ben hamileyim. Çok çabuk oldu, değil mi?" derken elini kıpırdatarak karnına yaklaştırdı, hemen sonra geri çekti.

"Dört ayda doğacak bir bebek için hızlı sayılmaz. Ayrıca o benim çocuğum, elbette sabırsız olacaktır," dedi Dawson koltuğa yaslanırken. "Bu kadar zor olmamalıydı. Ne yapacağız?"

"Önümüzdeki dört ayı planlamakla başlarız. Her seferinde bir adım."

"Ada, henüz çok gençsin."

"Bebeği doğurmamamı mı istiyorsun?" Dawson bunu söylemeye fazlasıyla yakındı. Ada'yı acı içinde kıvranırken görmektense aile hayatından vazgeçerdi fakat bunun için geç kalmış, Ada'nın dürüst davrandığına inanmayı seçmişti. Belki de içten içe baba olmayı sahiden istediği için kandırılmaya göz yummuştu. Ada, Dawson'ın gerçekten hissettiği şeyleri kavradığında üzerindeki gerginlik dağıldı. Karşısına geçip kollarını ona sardı. "Her zaman ne kadar güçlü olduğumdan bahsedersin. Bu benim için en iyi ve mükemmel testlerden biri olacak. Altından kalkabileceğime inanmasaydım asla arkandan iş çevirmezdim, Dawson. Bana güven."

Dawson gözlerini kapatarak alnını Ada'nın göğsüne yasladı. "Ölürsen mahvolurum, bunu aklından çıkarma."

"Ölmek için hamile kalmadım. Endişelenme," dedi Ada, Dawson'ın saçlarını okşayıp başını öperken.

Önce hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştirdiği, sonra da hayalini bile kurmaktan korktuğu bir şey armağan ettiği için Dawson'a karşı konulmaz bir şekilde âşık olmuştu. Artık Dawson'ı daha farklı bir şekilde daha fazla seviyordu.

"Kalbimdeki büyüyü bozup daha güçlüsünü yerleştiren sadece sen olabilirdin, değil mi?" dedi Dawson. Parmakları onun

bel kıvrımını okşarken yaşadıkları bu anın hem güzel yönlerini keşfediyor hem de gelecek hakkında umut etmekten çekiniyordu. "Tek bir tutuşla canının yandığı zamanlarda bile kurtları devirmekten söz ediyordun. Aptalca ama etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim," dedi Ada ve kaşlarını çattı. "Sanırım."

Kanada, 1756

Banyodan yeni çıkan Lissa, Albiana'nın onun için bıraktığı elbiseye baktı. Uzun elbise koyu turuncu ve krem renklerinden oluşuyordu. Sade olması onu giymemek için itiraz etmesini önlemişti. Parmaklarına kadar inen kolları ipek tüldendi.

Saçlarını fırçalayıp serbest bıraktı ve yatak odasından çıktı. Kapıyı kapatırken duraksadı. "Buraya her istediğinde gelecek misin?"

Açık camdan dışarıyı izleyen Tyson, arkasını döndüğünde gözleri kısıldı. Lissa'nın üzerindeki kıyafeti inceledikten sonra gereksiz bir dikkatle camı kapattı. "Kaiser'a senden bahsettim. Yaşın küçük olduğu için şanslısın. Seninle ilgilenmesi için Albiana'yı görevlendirdi. Martell konuşmaması gerektiğini biliyor. Bu yüzden kimse senin hamile olduğunu öğrenmedi."

"Bu iyi," dedi Lissa, Tyson'ın karşısındaki koltuğa otururken. Gözlerini Tyson'dan ayırmıyordu. "Peki benimle evlenecek olan kişi?" Tyson'ın gözleri değişti ve boğazından bir homurtu duyuldu. Lissa tedirgin olmuştu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi Tyson, kelimesinin tam aksini iddia edercesine. Bir süre konuşmadı, sonra boğazını temizleyerek Lissa'ya baktı. "Seninle ben evleneceğim," dedi olabildiğince sakin bir sesle. Ama Lissa onun rahatsızlığını hissetmişti. Tyson o konuşmadan devam etti. "Günümün çoğunu eğitim alan kurtlarla geçiririm. Kalan zamanımda antrenman yapıyorum, avlanıyorum ya da bilgi toplamak için şehre gidiyorum. Bu yüzden doğru düzgün karşılaşmayız bile. En uygun aday ben gibi görünüyordum ve sen sormadan söyleyeyim, bu durumdan memnun değilim."

"Aman ne iyi," dedi Lissa başını eğerek söylenirken. Gözlerini kapatarak buraya nasıl ve neden geldiğini hatırladı. "Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız hâlâ tek başınaydım ya da buradan kovulmuştum. Merak ettiğim bir şey var."

"Ne?" dedi Tyson.

"Bu evlilik... gerçek olmayacak, değil mi? Sadece görünüşte."

"Sana günümü nasıl geçirdiğimi anlattım. Bu zaman diliminin herhangi bir yerinde gelip seni görmem var mıydı?" Lissa başını iki yana sallarken kocaman açtığı gözleriyle Tyson'a bakıyordu. "Aynen öyle. Yoktu. Ayrıca ben çocuklarla ilgilenmem."

"Sevgilim seninle aynı yaştaydı. Hatta belki senden daha büyük. Ben çocuk değilim."

"Öyle mi?" dedi Tyson alayla. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Söylesene, annenin etekleri altında dikiş dikerken nasıl sevgili buldun?"

"Ben savaşçı olmak için eğitiliyordum. Bunda iyiyim."

Tyson dudaklarını birbirine bastırarak ciddi ciddi başını salladı. Sonra dayanamayıp gülmeye başladı. "Savaşçı demek. Sen kılıcı savurmayı bırak, kaldıramazsın bile. Hayatında hiç kılıç gördün mü bu arada?" derken gülmeye devam ediyordu.

Dişlerini sıkan Lissa, ona saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Koltuğun kenarlarına yapışmış, kahkahasını sonlandırmasını bekliyordu. Tyson sakinleştiğinde "Bitti mi?" diye sordu Lissa dişlerinin arasından.

"Eminim hatırlayınca yine gülerim," dedi Tyson iç geçirip bir elini göğsüne yaslayarak.

"Buralarda bir yerde antrenman yapabileceğim alan var mı?"

"Anlamadım."

"Göstermek istiyorum," dedi Lissa ayağa kalkarak. "Bana inanmıyorsan, görmek zorundasın. Ben ne çocuğum ne de zayıf. On dokuz yıldır yaşıyor olabilirim ama kendimden daha büyük kurtları devirdim."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Tyson karşısına geçerken. Ellerini cebine koyup ciddi bir şekilde konuşsa da dudaklarının kıvrılışı, gözlerindeki parlaklık dalga geçtiğini ele veriyordu.

"Ukala," diye burnundan soludu Lissa. Arkasına dönüp odasına girdi ve Tyson'ın kahkahalarını duymamak için kapıyı çarparak kapadı. Yatağına oturup başının ağırlığını avuçlarına bıraktı. "Neredesin?" dedi orada olmayan adama seslenmeye çalışarak.

Lissa hemen önünde duran atın yelelerini okşarken gülümsedi. Sabahın erken saatlerinde evin hemen yan tarafındaki açıklıkta dolaşırlarken son zamanlarda hiç olmadığı kadar huzurluydu. Eğitim alırken ata tek başına binmeye çok izin vermezlerdi ve sonrasında kendisinin de vakti olmamıştı.

"Yeniden dolaşabilir miyim?" dedi Lissa başını çevirerek arkasına bakarken.

"Dinlenmen falan gerekmiyor mu?"dedi Tyson. Kollarını bağlamış, ayaklarını öne uzatmıştı. "Hayvanı rahat bırak ayrıca. Onun da dinlenmesi lazım."

Gözlerini deviren Lissa iç geçirdi. "Sen gidip bir şeylerin peşinden koşsana." Eteklerini tutarak Tyson'ın yanına giderken onun gözlerini kısarak kendisine baktığını gördü. "Ne oldu?" diye sordu hemen çaprazındaki sandalyeye otururken.

"Dolunay yaklaşıyor. Sende... her şey yolunda mı?" dedi kısaca karnına bakarken. Lissa'nın rengi solunca Tyson daha dik otururak yan döndü. Lissa boğazını temizlerken ilgisizce eteklerini düzeltti. "Lissa. Söyle hadi."

"Diğer dolunay pek eğlenceli geçmedi," dedi Lissa, zorla gülümseyerek omuz silkerken. "Benim... etrafımda hep erkekler vardı. Daha önce hamile bir kurt görmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyorum bile." Nefesleri sıklaşınca öksürdü ve başını havaya kaldırarak neredeyse dolunay gibi görünen aya baktı.

"Sakin ol," dedi Tyson. Gelecek aylar boyunca bunu defalarca söyleyeceğinin bilincindeydi.

"Ben sadece... korkuyorum," dedi Lissa itiraf etmekten hoşlanmasa bile. Burnunu çekip gözlerini başka tarafa çevirdi. "Aleut'ta kalmamın sebebi bana yardım edecek insanların olmasıydı. Şimdi burada yine yalnızım."

"Yalnız değilsin. Ayrıca sana yardımcı olacak insanları buldum bile."

"Öyle mi?" dedi Lissa birden ona bakarak. Burnunu çekip elinin tersiyle yanaklarını sildi. Ağladığının farkında bile değildi. Sadece dolunayda bile bu kadar zorlanmışken üç ay sonra nasıl bir şeyle karşılaşır bilmiyordu.

"Evet, elbette," dedi Tyson. Gözyaşları yüzünden yanağına yapışan saçlarını yavaşça çekti. "Korkmana gerek yok, küçük kız."

Lissa, Tyson'ın dokunuşuyla kızarırken yutkunup başını öne eğdi. "Teşekkürler," dedi sessizce.

"Sen utanabiliyor muydun?" dedi Tyson yeniden arkasına yaslanırken. Kollarını bağlayıp su içen atına bakarken güldü.

"Peki sen merhamet gösterebiliyor muydun?" diye söylendi Lissa. Ayağa kalkıp birkaç basamak çıkarak eve girdi. Üst kattaki odasına girdiğinde kapıyı arkasından kilitlemek zorunda hissetmişti. Birkaç gün önce Tyson onu uyandırıp hazırlanmasını söylemiş ve buraya doğru yola çıkarmıştı. Dolunayda Aleut'ta değil de kendilerine ait bir evde kalmanın daha faydalı olacağını düşünmüş, gitme zamanı gelene kadar da bundan Lissa'ya bahsetme gereği duymamıştı. Lissa hayatı boyunca Tyson kadar kibirli bir Buky tanımamıştı. Görünüşü kızıl olduğunu haykırmasa onun kesinlikle Azü soyundan geldiğini iddia ederdi. Odasında ileri geri yürürken ellerini önünde birleştirmiş, dudaklarını ısırıp duruyordu. Bir an durup yanağına dokundu. Tyson'ın parmaklarının değdiği yer hâlâ sıcaktı.

Camın önüne geçip perdeleri araladı ve küçük boşluktan aşağıya baktı. Tyson birden başını kaldırdığında Lissa yerinden sıçradı. Perdeleri hızlıca kapatıp yatağına oturdu ve uzun bir süre kendine gelemedi.

Kapısı tıklatıldığında güneş batalı saatler olmuştu. Karnındaki melezi ve tüm kurtlar dolunayın etkisine girmeye hazırdı. Esas acıların habercisi olan hafif sancıları dakikalar önce başlamıştı.

Tyson içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Lissa'nın olduğu yerde duramadan yürüyüşünü izlerken önce konuşmamayı düşündü ama bir şekilde bu geceyi atlatmak zorundaydılar. "Seni içte içe yiyor olmasına rağmen onun bir canavar olduğunu düşünmüyor musun?"

Lissa kaşlarını çatarak ona bakarken koruyucu bir tavırla kollarını belirginleşen karnının üzerine sardı. "Sen de doğmak için annenden beslendin. O senin canavar olduğunu düşündü mü?"

"Dürüst olmak gerekirse; evet, düşündü," dedi Tyson. Bunu öylesine büyük bir umursamazlıkla söylemişti ki Lissa onun ciddi olmadığını düşündü. Ama Tyson'ın dürüstlüğü belliydi ve ilk defa Lissa onun için üzüldü. Bunu dillendirmesine fırsat kalmadan Tyson karşısına geçti."Sana yardımcı olacak birini buldum. Lütfen... Lütfen onu kızdırma. Alttan almak zorundasın, tamam mı? Saçma sorular ve gereksiz itirazlar yok."

"İtiraz etmem gereken bir durum mu var?"

"Lissa," dedi Tyson bıkkınlıkla iç geçirerek.

"Tyson," dedi Lissa alayla.

Tyson ellerini Lissa'nın kollarına koyup başını eğerek gözlerine baktı. Berrak mavi gözleri sakinliği çağrıştırmayacak kadar sırlarla dolu görünüyordu. "Bana güvenmeye başla, lanet olası kadın. Senin için hayatımı askıya aldım. Hiç tanımadığım bir kadın için yasa dışı bir duruma bulaştım. Tamam, küçük bir şey belki ve fazla bir sorumluluk gerektirmiyor ama..."

"Benim için küçük değil," diye mırıldandı Lissa. Onun yüzüne değil, gömleğinin yakalarına bakıyordu. İki açık düğmesinin ardından görünen teni Azülerinki kadar beyazdı. Aynı zamanda sert.

"Kendinde misin, küçük kız?" dedi Tyson parmaklarını şaklatarak.

Tyson ona küçük kız diye hitap ederken Lissa'nın onun kaslarını düşünmesi durumu iyi hale getirmemişti. Lissa bunu çok da

umursamamaya çalıştı. Onu yalnız bıraktığı için Axell'e öfke kussa da bu kadar sürede başka birinden etkilenmesi imkânsızdı... Öyle değil mi? Kafası iyice karışırken kaşlarını çattı.

"Sahiden iyi değilsin," dedi Tyson.

Lissa elini alnına götürürken başını iki yana salladı. Dolunayın aklını karıştırmasına izin vermeyecekti. Karnında Axell'in bebeği vardı ve ona ne kadar kızgın olsa da bugün karşısına çıksa onu affedebilirdi. Tabii uygun bir bahane ve güzel bir özrün sonunda.

"Ben iyiyim," diye derin bir soluk verdi Lissa. "Eğer bana yardım edeceğine inanıyorsan dikkatli davranacağım."

Axell ya da Tyson'ı düşünmek istemiyordu. Şu anda umurunda olan tek şey onu yiyip bitiren küçük meleziydi. Tyson'ı takip ederek merdivenlerden inerken bir elini karnına bastırdı. İçinden kendi kendine söz verdi; dolunaylarda onu yediği için küçük melezine bir canavar gibi bakmayacaktı. Sadece kendisinin değil, hiç kimsenin ona böyle davranmasına izin vermeyecekti.

Salona girdiklerinde şöminenin önünde sırtı dönük duran kumral güzelle karşılaştı. Mavi renkli elbisesi tül ve dantelden ibaretti. Kadın çok uzun sayılmazdı ve ona yakışan hafif bir kilosu vardı. Kahverengi saçlarını dalgalı tutamlar halinde arkasında toplamıştı. Lissa'yı incelerken gülümsüyordu.

En sonunda çenesini öne çıkararak dudaklarını araladı. "Lavina," dedi.

Lissa onun gibi gülümsemeye zahmet etmeden Lavina'nın tavrını çözmeye çalıştı. "Lissa," dedi kısık bir sesle. "Ne olduğunu hissedemedim."

"Bu kaba oldu," dedi Tyson.

Lissa elini çekerken Tyson'a baktı. "Bir şeyin kaba olup olmadığına karar verebilecek son kişisin," deyip yeniden Lavina'ya döndü. "İnsan olmadığına eminim. Tarafsız ya da büyücü olmalısın."

"İkincisi," dedi Lavina ve kısaca Tyson'a baktıktan sonra rahat koltuğa yerleşerek çiftin karşısına oturmasını bekledi. "Kız Kardeşler'i

duymuş muydun?" Lissa irkilmeden edemedi. Kız Kardeşler'i duymayan kurt yoktu. Onlar kamp ateşinin korku dolu hikayelerinin baş kahramanlarıydı. Kız Kardeşler'in beş kişi olduğunu biliyordu. En azından bir arada yaşayan beş kişiydi. Kız Kardeşler'den daha fazla vardı ama gruba katılmayı reddediyorlardı. "Sanırım duymuşsun," dedi Lavina, Lissa'nın tepkilerini gözlemleyerek. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Aç Gözlü," dedi Lissa mırıldanırken.

"Doğru. Kardeşlerim arasında yaş olarak ikinciyim ama kendini en iyi kontrol altında tutan benim."

Lissa, en büyük kız kardeşin Amona olduğunu biliyordu. Şehvet, diye düşündü parmak uçlarını dizlerine bastırırken. Bir zamanlar sahip olduğu bir şeydi. En azından sahip olduğunu düşünüyordu. Eğer bahsettikleri şehvet, Axell'e duyduğu çekimse hiç de tarif edildiği gibi yakıp yıkan bir şey değildi. Evet, Axell'i seviyordu ama onsuz hayatta kalabiliyordu da.

"Tyson, kurdunu bulamadığından bahsetti. Genellikle kurtlar bu aşamaya ulaşmadan beraberlik yaşamazlar. Biraz dikkat kişiyi hayatta tutan en önemli şeydir, küçük kızıl. Anlaşılan sen bu yetiden yoksunsun."

"Sadece âşık oldum," dedi Lissa kendini savunarak. İşin aslı şuydu ki âşık olarak aptalca bir beraberliğe girmemişti. Axell'le beraber olmuştu, çünkü ona güveniyordu.

"Seni umursamamış anlaşılan."

"Yanlış," dedi Lissa hemen. Kendi aşkından emin olmayabilirdi ama Axell'in ona ne kadar değer verdiğini biliyordu. Bunu görmüş ve hissetmişti. "Beni önemsiyordu. Düşüncelerime de hayatıma da değer verirdi. Ben rahatça kaçabileyim diye kendisini bir savaşın ortasına attı." Kendisini ve kardeşini. Eric'i düşünürken kaşlarını çattı Lissa. Tüm zaman boyunca sadece Axell'i değil, onu da merak etmişti. Nereye kaybolmuşlardı?

"Öyle diyorsan," dedi Lavina omuz silkerek. Oturduğu yerden kalkıp onun yanına gitti. "Ağrını hafifletmem şart. Bir insan olarak buna dayanamazsın."

"İlkinde dayandım. Bu sefer de dayanabilirim."

"İlkinde bebeğin yeteri kadar vahşi değildi. Şimdi daha kötü olacak. Sonraki iki dolunayda da öyle. Ve doğumda seni parçalayacak. Gerçekten yardım istemiyor musun?"

"Yardım istiyorum," dedi Lissa duraksamadan. Yanındaki Tyson'ın iç geçirdiğini duydu. Suçluluk tüm vücuduna yayılıp beynini ele geçirdi. Tyson, hiçbir bağları yokken ona yardım ediyordu. Üstelik Kız Kardeşler'den biriyle olan bağını kullanmıştı. Daha iyisi olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. "Özür dilerim," dedi Lissa içtenlikle.

Lavina anlayışla başını salladı. "Sorun değil. Daha çok gençsin. Belli ki savaş dışında başka eğitim de almamışsın," deyip eldivenlerini çıkardı. "Dokunabilir miyim?"

Lissa ellerini yumruk yaptı. Lavina'nın ne kadar güçlü olduğunu tahmin bile edemiyordu. Ya hissederse? Bebeğini karnında öldürür müydü? Tyson'a söyler miydi? Nefesleri sıklaşırken gözleri doldu ve ayağa kalktı.

"Lissa," dedi Tyson da onunla beraber kalkarken. "Sorun yok."

"Var," dedi Lissa.

"Tyson, bizi yalnız bırak. Duyamayacağın mesafeye kadar koş. Hile yapma," dedi Lavina tek kaşını kaldırırken. "Yaparsan, bilirim ve bundan hiç hoşlanmam."

"Sorun değil, Tyson burada beklesin," dedi Lissa aceleyle. Kadim bir büyücüyle baş başa kalmayı Tyson'a tercih ederdi. Hem de nasıl.

"Sana zarar verecek değilim, hayatım," dedi Lavina ve Lissa'yı ikna etmek için başka bir şey söylemedi. Tuhaf bir şekilde Lissa ona inanmıştı. Ama hâlâ rahatsızdı.

Tyson, Lissa'ya baktı. "Gitmemi istiyor musun?" dedi.

"Git," dedi Lissa ona bakmadan önünden çekilirken. Tyson bir an tereddüt yaşadıktan sonra hızla kayboldu. Lissa gözlerini kapatarak nefesini bıraktı ve Lavina'ya döndü. "Onu neden yolladın?"

Lavina koltuğa oturup yanına vurdu. "Bence iyi bir tahminin var. Otur bakalım." Lissa elbisesinin kumaşını parmağına dolarken biraz önce kapanan kapıya kısaca bakmadan duramadı. Dolunay etkisiyle gelişen sancıları artmak üzereydi, aklı başında kararlar vermesini bekleyemezlerdi. Yanına oturduğunda Lavina, çıplak elini Lissa'nın karnına koydu. Başparmağıyla okşarken birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. "Yaramaz melezin hakkında konuşalım. Sıradan bir Azü değil. Bir Aleut hiç değil," derken ışıltılı gözlerini Lissa'ya kaldırdı.

"Lütfen onu öldürme. Elimde kalan tek şey o. Aslına bakarsan şimdiye kadar sahip olduğum tek şey," dedi. Aynı zamanda bulunduğu yeri kaybetme nedeni de hamile olmasıydı ama bu önemli değildi. Kendi sorumsuzluğu yüzünden olmuştu bu ve yaşadıklarını kabullenmek zorundaydı.

"Sence ben kibirli bir Azü'nün koyduğu kuralları umursayan birine benziyor muyum? Kaiser sadece koyulan kuralları devam ettiriyor. Umarım birkaç yüzyıl sonra ırklar arasındaki ilişkiyi yasal hale getirir."

"Bebeğim doğduktan sonra Aleut'tan ayrılacağım."

"Mantıklı bir karar."

"Bana nasıl yardım edeceksin?"

"Normalde yapmamam gereken bir şekilde ve bir daha hamile kalırsan kesinlikle yapmayacağım."

"Bir daha hamile kalacağımı sanmıyorum."

Lavina buna inanmıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. Sonra omuz silkti. "Her neyse," dedi. "İnsan olmasaydın bunu yapmazdım ama güçlü bir insan olarak dolunayları atlatsan da doğumdan sağ çıkamazsın. Zorlanman yüzünden hem sen hem de oğlun ölür."

"O zaman sen..." deyip nefesini içine çekti Lissa. "Oğlum mu?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

Lavina yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Üzgünüm. Muhtemelen öğrenmek istemezdin. Bazen hissettiğim şeylerin aslında herkesin farkına vardığını sanıyorum. Çok aptalca." Bir an durup düşündükten sonra Lissa'ya baktı. "Şifacı kurtları biliyor musun?"

"Acıya bağımlı olanlar."

"Evet," dedi Lavina başıyla onaylayarak. "Bende durum biraz daha üst düzeyde. Eğer Aç Gözlü*'lüğümü serbest bırakırsam etrafımdaki her şeyi isteyebilirim ya da sadece yöneldiğim şeyi arzularım. Buradaki konu senin acın olacak ama tam anlamıyla değil. Sancılarını yok edebilsem bile içindeki kurt senden beslenmeye devam edecek. Acıyı hissetmesen de aslında senden bir şeyler gidecek. Seni etkileyen de bu."*

Aklı karmakarışık olan Lissa, bulduğu tek çıkış kapısını denemek zorundaydı. "Yapacağın şey tam olarak ne?" diye sordu.

"İşin büyük bir kısmı sana düşüyor. Ben senin acını alacağım. Onu kendim çekeceğim. Sen de yeteri kadar besleneceksin. Şartsız olarak söylediğim her şeyi yiyeceksin."

"Bu kadar mı?" dedi Lissa şaşırarak. Lavina mırıldanarak onayladığında Lissa hâlâ tereddüt içindeydi. Karşılıksız iyilik görmeye alışkındı fakat buradaki insanların hepsi ona yeniydi. Neden bu kadar yardımcı oluyorlardı, anlamıyordu. "Çocuğumun hangi soydan geldiğini hissediyor musun?" dedi Lissa.

"Bunu söylediğine göre köklü bir aileden geliyor olmalı," diye tahmin yürüttü Lavina. "Onun ne olduğunu şu anda hissedemem. Doğduktan sonra muhtemelen ne sana ne de babasına benzeyecek. Melezlerin doğuştan gelen kalkanları vardır. Bu onların kamufle şekli."

Lissa anladığını belli ederek başını salladı. "Dolunaylarda ve doğumda benim yanımda mı olacaksın?"

"Evet."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Tyson'a olan borcumu ödüyorum da diyebiliriz. Bir savaşçı olarak bana büyük yardımları dokundu."

"Anlıyorum," dedi Lissa. Derin bir nefes alıp Lavina'ya baktı. Artık dolunaydan daha az korkuyordu. Bu kadim büyücüyle arasında bir bağ oluşturacaktı sanki. Acı paylaşmak mutluluk paylaşmaktan daha zor ve daha derindi. Hem de gerçek anlamda.

Ada ısrarla yumruklanan kapıyı açtığında sinirlenmesine fırsat kalmadan Stone içeri girdi. Yanından yürüyüp giderken sırıtmayı ihmal etmemişti. "Tebrik ederim," dedi Stone, mutfağa doğru gözden kaybolurken.

"Rahatına bak," dedi Ada onun arkasından. Gözlerini devirerek önüne döndüğünde Felicia ve Gavin'e baktı. Stone'la beraber onlar da gelmişti. "Ne oldu?"

Felicia ayıplar bir şekilde başını iki yana sallıyordu. Ada'nın hamile olduğunu hissetmesiyle moralinin bozulması bir olmuştu. "Aptal bir acemilik örneğisin. Bol eğlenceler, tatlım."

"Neler oluyor?" dedi Gavin. Stone'un yaşından, Felicia'nın ise sınırını bir türlü yakalayamadıkları güçlerinden dolayı anladıkları şeyi Gavin fark edememişti.

"Hamileyim," dedi Ada, pek de neşeli olmayan bir tonda. Hamile olmak hoşuna gitse de bu ev artık ona iyi gelmiyordu.

"Geçmiş olsun," dedi Gavin içtenlikle. Ada kapıyı yüzüne çarpacakken Gavin elini uzattı. "Tebrik ederim demek istedim. Üzgünüm."

"Hayır, öyle söylemek istemedin."

"Çok ciddiyim, Mahfer! Üstelik başınıza bela alan sizsiniz. Ben sadece çılgın, havalı ve her istediklerini yapan akrabalardan biri olacağım, söz veriyorum." Ada kapıyı itmeyi bıraktığında Gavin ellerini kaldırarak gülümsedi. "Felicia ve Stone'un neden geldiğini bilmiyorum ama ben seni kontrol etmek için uğradım. İyi olduğuna sevindim. Tebrik ederim, gerçekten." Ada dudaklarını kemirerek başını salladığında Gavin gülümseyerek

ona sarıldı. "Korkmanda bir sakınca yok. Dawson'ın delirdiğini de tahmin ediyorum ama atlatacaktır."

"Umarım," dedi Ada, Gavin'e sıkı sıkı tutunurken.

Stone mutfağa girerken, "Konuşmamız gerekiyor," diyordu. Dawson beklemesini işaret ederek yanlarından uzaklaştı. Gergin bir halde olduğu yerde dönüp duran Stone, Felicia'yı gördüğünde ellerini havaya kaldırdı. Onun neden peşine takıldığını anlamıyordu bile.

"Ona söyleyecek misin?" dedi Felicia.

"Uzaklaşsana sen," dedi Stone aralarındaki mesafe azlığından rahatsız olarak. Felicia duyduğuna aldırmadı bile. İnatçı gözlerle bakmayı sürdürdü. Stone derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Düşünüyorum, tamam mı? Geri dur, cadı," dedi uğursuz sakinliğiyle.

"Biliyor musun, eğer akrabalık bağlarını hisseden gücüm olmasaydı bile Dawson'ın senin oğlun olduğunu anlardım. Aslına bakılırsa seni yeterince yakından tanıyan herkes bunu anlardı," deyip kollarını bağlayarak önüne döndü.

Stone onun çıkışına aldırmamıştı bile. Bu Felicia'yı daha fazla öfkelendiriyor ve bir şey yapmasının önüne geçiyordu. Sağlam bir kavgada lafını asla sakınmazdı ama umursamazlık içini kemiriyordu. Bu hepsinden daha ağır bir kozdu. Ada'nın yerinde olsaydı şimdiye kadar çoktan delirirdi. Bazı huyları bakımından tıpkı Stone'a benzeyen bir kurtla baş etmek kolay olmasa gerekti.

Stone tezgâha yaslanarak bir ayağını diğerinin önüne atmıştı. Rahatlığı ve kendine güveni Azü olmasının ötesinde bir ağırlık katıyordu aralarına.

Nihayet Dawson, Ada'yla beraber mutfağa geldiğinde Stone mümkün olduğunu bilmediği kadar gerildi. Konuşmaktan her zaman kaçındığı şeyleri ve asla yüksek sesle dillendirmediği düşüncelerini bir bir sıralamak üzereydi. "Yalnız olmamız gerekiyor," dedi başlamadan önce.

"Karımdan saklayacak bir şeyim yok," dedi Dawson omuz silkerek.

Stone gözlerini kısarak gülümsedi. Dawson'ın tam anlamıyla dürüst davranmadığını sezmiş gibiydi. Ada'dan bir şey saklıyordu. Devasa bir sır değildi belki ama tamamen açık olduğu da söylenemezdi. Yeni bir soruna yol açmak istemediğinden duyduğunu kabullenerek başını salladı. "Sana ailenle ilgili gerçeği, ne annen ne de... ben dürüstçe anlattık."

Dawson parmaklarını arkasındaki masaya yasladı. Dudaklarını araladı ama konuşmadı. Başını kaldırarak Ada'yla göz göze geldi. İkisinin de kafası karışıktı. "Tyson'ın gerçek babam olmadığını söylediler bana. Annem ve Tyson. İkisi birlikte anlattılar. Daha önemli ne olabilirdi ki?"

"Sana gerçeği söylediklerinde ben de Aleut'taydım. Annen sana babanın Eric olduğunu söyledi. Kardeşim annene âşıktı. En az..." deyip boğazını temizledi. Ada onu ilk defa bu kadar kararsız görünüyordu. İlk defa duyguları yüzüne yansıyor gibiydi. "En az benim annene âşık olduğum kadar âşıktı. Ama Violet beni seçmişti."

"Sen Axell'sin," diye fısıltıyla konuştu Ada. "Eric değil."

Günlükleri okurken Stone'un Eric olduğunu düşünmüşlerdi. İşgüzar, güç delisi, kıskanç kardeş. Hatasını düzeltmeye çalışırken daha da berbat eden, yıkıma giden yolu açan kardeş.

Ada dudaklarını birbirine bastırarak yutkunurken bakışlarını Dawson'a çevirdi. Dawson ne nefes alıyor ne de gözlerini kırpıyordu. Sadece hareket etmemenin yanında hiçbir şey düşünmüyordu da. Ada bunu zihninde anlayabiliyordu. Dawson ağır ağır gözlerini yukarı çevirerek ona baktığında Ada iliklerine kadar ürperdi. Zihni hâlâ öfkeden korunuyordu.

"Uzaklaş," dedi Ada'ya.

"Ama..."

"Git," dedi Dawson. Sakin seni Ada'yı yatıştırmaya yetmiyordu. "Bir saat sonra geri dön. Beyin damarlarının parçalanması hiç hoş olmaz."

Yerinden fırlayan Felicia, Ada'nın kolunu kavradı ve onu çekti. "Gidelim. Burası güvenli değil." Ada gitmemek için direnirken Felicia omuzlarını kavrayarak kapıya yürümesini sağladı. "Bırak kendi aralarında halletsinler. Bu onların meselesi. Bir saat sonra geri döndüğümüzde Dawson seni bekliyor olacak. Stone'la olan şeyi kendi içinde halletmeli. Eğer bastırırsa bir daha şansı olmayabilir."

Ada, çenesi titrerken dengesiz adımlar atıyordu. Tüm kötü anlarında Dawson yanında olmuştu. Her şeyin başında bile. Herkes onun ne kadar soğuk olduğundan bahsederken Dawson destek olmak için kapısının yanındaydı. Onun ilk zor anında ise dışarıda kalmak zorundaydı.

26

Hayattayken ödeyebileceğin bedeller vardır.
Ve bir de nasıl hak ettiğine inanamadığın mucizeler.

"En başından anlat," dedi Dawson. Hemen sonra elini kaldırarak salladı. "Ya da sadece başını anlat. Hikâyenin tüm iğrençliğini duymama gerek yok. Ne oldu? Kardeşinle annemi paylaşamadınız mı?"

Stone'un gözleri parlarken kapalı dudaklarının arasından keskin bir hırlama döküldü. Dawson gözlerini ondan ayırmıyordu. Stone kendini kontrol altında tutmak için çabalamadı. "Hiçbir kurt, âşık olduğu kadını paylaşmaz. Sen yapar mıydın?"

"Senin ne yapacağını nereden bileyim ben?" dedi Dawson, bu benzetmeyi kendine yakıştırmadan. Ada'yı paylaşmanın konusu bile aklından geçemezdi. Kimsenin aklından geçemezdi.

Yerinde durabilecek kadar sakin olmadığında harekete geçti. Stone karşısına dikildiğinde onun çenesine yumruğunu geçirdi. Sonra bir tane daha vurdu. Stone onu tutup duvara fırlattığında Dawson vakit kaybetmeden üzerine atladı ve bu sefer o Stone'u duvara fırlattı. Stone yuvarlanarak yere düşerken

çatlayan duvarda çukur oluşturmasına neden olan bir leke bıraktı. Kavgayı böylece salona taşımışlardı.

"Dinlemeyi öğrenmen gerekiyor, evlat," dedi Stone, Dawson'ın yakasını tutarak masaya çarparken.

Masa bile Dawson'la karşılaşmak istemiyor gibi darbeyle ortadan ikiye ayrıldı. Ayaklarını öne alarak Stone'u iten Dawson hızla doğruldu. "Bana güzel bir hikâye anlat o zaman," dedi ama izin vermiyordu. Öyle bir sert yumruk attı ki Stone koltukla beraber geri devrildi.

Ters dönen koltuğa tutunarak ayağa kalkan Stone, çenesine yayılan kanı elinin tersiyle sildi. "Eric benden büyüktü ve tarafsızların gelecekteki lideriydi. Ben daha rahattım ama yeterince değil." Çenesine yönelen yumruğu tutup sıktı ve Dawson'ın parmaklarının kırılmasına neden oldu. Avucunu açmayınca Dawson'ın parmakları düzelip iyileşemiyordu. "Violet'e âşıktım. Henüz çok genç olmasına rağmen üstelik. O âşık olduğum tek kadın. Hâlâ."

Dawson bağırarak diğer eliyle ona yumruk atmayı başardı. Ayağını kaldırarak göğsüne vurdu. "Ben âşık olduğum kadının başka bir adamla evlenmesine izin vermezdim," derken bir darbe daha indirdi. "Ölmesine asla izin vermezdim."

Stone bir nefeslik mesafede Dawson'ın arkasına geçip onu yüzüstü devirdi ve dizini sırtına bastırarak başına eğildi. "Ben sadece âşık olduğum kadını değil, oğlumu da kaybettim. Ama Violet'in aksine onu geri kazanabilirim. Eğer bana izin verirse," dedi dizini biraz daha bastırarak.

Dawson bir dakikalığına çabalamayı bıraktı. Sabit gözlerini darmadağın salonda tuttu. Stone'un babası olduğunu kavrarken kendi Azü soyundan daha fazla nefret etti. Stone'a ait hiçbir şey iyi bir adamda olamazdı. İyi bir babada asla olamazdı. Sonuç ortadaydı.

Göğsünden kopan hırlamayla doğrulan Dawson, Stone'u üzerinden attı. İkisi aynı anda havaya kalkıp karşılıklı dikildiler.

Dawson'ın sol gözü tamamen kör olmuştu ama buna rağmen ona bakmayı sürdürdü. "Sen Eric'sin. Önceki ismin buydu."

"Ben Eric değilim. Neden anlamamak için bu kadar ısrar ediyorsun?" Stone dudaklarındaki kanı yalayıp Dawson'a yaklaştı. "Violet'e neden yardım etmediğimi merak ediyorsan biraz daha sakinleşmelisin."

"Önemli mi? Yardım etmedin ve o öldü. Babam da öyle."

"Senin baban olmaması haricinde."

Dawson, Stone'un omzunu kavrayıp onu duvara sabitledi ve bastırdı. "Tyson benim babamdı. İtirafların ve bahanelerin bunu değiştirmeyecek. Benim tek babam o oldu. Sen değil," derken ona hem yerini bildiriyor hem de sitem ediyordu. İki asrı aşkın yaşındaki bir adamın babasına neden yanında olmadığını sorması onun açısından kötü bir kişisel gelişim örneğiydi. "Annem sana âşık mıydı?"

"Öyle olduğunu sanıyordu," dedi Stone. Başını çevirdi. Tüm kasları gerildi ve dudaklarından kan gelmeye başladı. Hafifçe öksürdükten sonra başını salladı. "Violet hakkında konuşmak istiyorsan bunu hemen yapıp bitirelim. Çünkü bir daha bu mevzu açılmayacak."

"Doğru, açılmayacak. Bir daha annemi anma. Onu düşünme bile," deyip onu iterek kendinden uzaklaştırdı.

Elinin tersiyle ağzını silen Stone burnunu çekti. "Aynı tavsiyeyi kendine de verdin mi? Ada'nın seni tamamen değiştireceğini bildiğin halde ondan uzak durabildin mi?"

"Aynı durumda değiliz. Ben asla sevdiğim kadını ve çocuğumu terk etmezdim. Ne olursa olsun."

"Büyük konuşma."

"Siktir git."

Ensesini ovuşturan Stone derin bir iç geçirdi. "Yaptığım tek hata Violet'in beni değiştirmesine izin vermekti. Bir kere izin verdim, sonrasında hiçbir şeyi durduramadım."

Dawson boşluğa bakarken sersemlemişti. Tarif ettiği şeyi Ada için kendisi söyleyebilirdi ve bu şaşırmasına sebep olmuştu. Stone'un, annesine âşık olduğuna inanabilirdi ama bu affedebileceği anlamına gelmiyordu. İşin aslında, bu onu anlayabileceği anlamına bile gelmiyordu.

Nefesini bırakarak yere oturdu ve sırtını ters dönmüş koltuğa yasladı. Başını geri atarak gözlerini kapadı ve Ada'ya seslendi. Tüm duyularını açmış bir halde onu yanında arzuladı. Ne kadar süre geçtiğini bilmediği bir an sonra gözlerini açtığında Ada'ya bakıyordu. Stone çoktan kaybolmuştu.

"Affedersin," dedi. "Ev biraz dağıldı."

Aslında ev *biraz*dan daha fazla dağılmıştı. Tüm eşyaların kırılmasının haricinde duvarlarda bile oyuklar vardı. Ada ona yaklaşıp yüzündeki kesiklere ve kanlara dokundu. "Önemli değil," diye mırıldandı kulağına doğru. "İyi misin?"

"Değilim," dedi Dawson yalan söyleme gereği duymadan. Ada'nın ilk başta ona âşık olmasının nedeni de tam olarak buydu. Dawson onun yüzünü okşayarak elini boynuna doğru kaydırdı. "Yanımda kal," dedi onu yakınına çekerek.

Ada konuşacakken dudaklarını birbirine bastırarak sustu. Normalde olsa ikisinden biri kurda dönüşürdü. Birçok defa Ada, Dawson'ın kurt halinde kalmasını istemişti. Bu şekilde iletişimleri farklı bir boyut kazanıyordu. Kimsenin ulaşamayacağı, sadece onlara ait olan bir köprüydü.

"Neye ihtiyacın varsa," dedi Ada kucağına yerleşirken.

"Sadece sana," dedi Dawson. Ada başını omzuna koyup inlediğinde Dawson elini onun sırtında dolaştırdı.

"Nasıl oldu bu?" Ada, Dawson'ın kırık parmaklarını açmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Stone'a birkaç yumruk da ben atmak istiyorum. Kendi oğluna..." deyip sustu. Boğazını temizlerken başını çevirdi. Birkaç dakikalığına ortadan kaybolup ıslak bir havluyla geri döndü. Yüzünü sonra da elinin üstünü temizlerken huzur dolu, iyileştirici bir sessizlik yaşadılar.

Kanada, 1756

Tyson ağzında birkaç saat önce yediği geyiğin tadıyla uyandı. Dolunayın tamamını Lissa'nın yanında geçirdiği için avlanmaya ertesi gün gidebilmişti. Av heyecanı tam yerinde olduğu için bir eksiklik hissetmemişti ve avdan sonra uyuduğundan enerjisi tam anlamıyla yerindeydi.

Gözlerini açtığında kaşlarını çattı. "Ne arıyorsun burada?" diye sordu. Varlığına alıştığı Lissa'nın enerjisinin hemen yanında olduğunu ayırt edememesi onun için sürprizdi. Dikkatsizliğine kızarken birine böylesine alışmanın şaşkınlığı içerisindeydi. Bilinçaltı bile onu tehdit olarak algılamamıştı. Bir kurt etrafında güvenmediği kişiler olduğu süre boyunca tetikte kalırdı.

"Tüm dolunay boyunca benim yanımdaydın," dedi Lissa omuz silkerek. Elinde karmakarışık olmuş bir örgü vardı. Başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Bu sefer bekleme sırasının bende olduğunu düşündüm." Birbirine karışmış ipleri parmaklarından çözüp şişlerle beraber kucağına bıraktı ve başını kaldırarak Tyson'a baktı. "Av nasıldı?"

"Kanlı."

"Ah," dedi Lissa gözlerini kırpıştırarak. "Ne hoş."

Tyson doğrulurken çıkarmaya unuttuğu kızıl pelerini etrafında dalgalandı. "Sen ne yapıyorsun öyle?" dedi Lissa'nın kucağında ip yumağını işaret ederek.

Lissa gözlerini devirerek arkasına yaslandı. "Örmek için uğraşıyordum. Ama görünen o ki sahip olduğum tek beceri kılıç sallamak."

"Ve sinir bozucu bir şekilde öfkeli olmak." Lissa kaşlarını çattığında Tyson gülümsedi. "Neden her şeye verdiğin ilk tepki kaşlarını çatmak oluyor?"dedi ve cevabını beklemeden ona arkasını dönerek ayaklarını yataktan sarkıttı. Pantolonunu giydikten sonra pelerini çözerek camdan aşağıya attı.

"Saçında..." dedi Lissa kendi saçını işaret ederek ona bakarken.

Tyson elini başına götürdüğünde kurumuş kanların arasına karışmış yaprakları hissetti. "Banyo yaparım," dedi çok da umursamadan. Ellerini pantolonunun beline yerleştirerek bekledi.

Lissa ne söylemek istediğini anladığında kızararak aceleyle ayağa kalktı. Düşen ip yumağını ve şişleri toplayıp göğsüne bastırdı. "Ben çıkayım öyleyse," dedi.

"İyi olur," dedi Tyson gülümsemesini saklamak için burnunu kaşırken. Lissa boğazını temizleyip kapıyı açtı ve Tyson'ın ona seslenmesiyle durdu ama ona dönmedi. "Teşekkür ederim. Av sonrası uyumak benim için biraz sıkıntı oluyor. Tedbiri tamamen bırakmak yapacağım bir şey değil."

"Biliyorum. Sorun değil," dedi Lissa, ona kısaca bakarak başını sallarken. Hemen sonrasında derin bir nefes alıp hızla odadan çıktı.

Yarım saat sonra Tyson banyosunu yeni tamamlamış, belindeki havlusunu tutarak saçlarını kurutmak için başka bir havlu arıyordu. Kapısı ardı ardına hızla çalındığında çekmeceyi açan eli tereddüt etti. "Lissa?"dedi.

"Gelebilir miyim?" dedi Lissa'nın heyecanlı sesi.

Tyson onun durmadan kıpırdandığını ve bastığı tahtaları yerinden oynattığını duyuyordu. Normalde ona müsait olmadığını ve başka bir zaman gelmesini söylerdi ama Lissa için heyecanlı olmak sık rastlanan bir duygu değildi. O genelde öfkeli ya da daha öfkeli olurdu. Heyecanlı değil.

"Bekle," dedi Tyson meraklanırken. Havluyu bırakıp pantolonunu buldu ve hızlıca giydi. "Gel," derken gözünün önüne düşen saçlarını geri itti.

Lissa odaya girdi ve Tyson'ın halini fark etmeden ona doğru yürüdü. "Buna inanamayacaksın," dedi gülerek. Tyson artık daha fazla meraklı, aynı zamanda şüpheciydi. Lissa ne zamandır gülüyordu? Karşısında durup elini tuttu ve karnına götürdü. "Hissettin mi?"

"Evet, orada minik bir canavar var biliyorum. Bu neden yeni bir haber ki?" Lissa derin bir nefes aldı. Elinin altındaki karnın hafifçe şişip indiğini hisseden Tyson gülümsedi. "Nefesinle karnını şişirebiliyorsun!"

dedi sahte bir heyecanla. Bir şey olmadığını anlayıp elini çekmeye başladı. Karnının önüne geldiğinde küçük hareketlilik donmasına neden oldu. Gözleri Lissa'yla buluşurken elini biraz daha bastırdı.

"Hissettin, değil mi?" dedi Lissa yerinde duramadan kıpırdanırken.

Tyson başını eğip gülümsedi. "Sana da merhaba," dedi. Bir sonraki tekmesi o kadar güçlüydü ki Lissa inleyerek eğildi ve Tyson'ın omzunu kavradı. Gerilen parmakları yüzünden tırnaklarını hâlâ ıslak olan omzuna geçirdi. Tyson iki eliyle birden Lissa'nın kollarını kavradı. "İyi misin?"

"Beslendiği için güçlendi sanırım," dedi Lissa boğuk bir sesle. Çektiği acıya rağmen gülümsemeden edemedi. Dayanılmaz çığlıklar atmadan bebeğinin varlığını hissedebildiği ilk andı. "Oturmama yardım edecek misin?"

"Evet evet," dedi Tyson hemen başını sallayarak. Onun yürümesine yardım edip yatağına oturttu. "Daha iyi mi? Dur..." derken yastıkları düzeltip yaslanmasını sağladı. Lissa başını yastığa koyduğunda rahatlayarak gözlerini kapadı ve nefesini bıraktı. "Sandığımdan daha fazla beslenmiş," dedi Tyson.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Lissa gözlerini açmadan. Bir elini gözlerinin üzerine koyup diğer elini yana doğru indirdi. Tyson'ın koluna dokunduğunda parmaklarını çevirip onun bileğini yakalayarak güç aldı.

Tyson kolunu kaydırarak elini tuttu. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirirken, "Acıyı hissetmediğini sanıyordum. Yani daha sonra," dedi sessizce. Tyson, Lissa'nın karnında belirgin bir hareketlilik gördü. Sağ tarafı sanki hızlı bir nabız gibi atmıştı.

Lissa bunun üzerine Tyson'ın elini daha fazla sıkarak dişlerini kenetledi. "Acıyı hissetmedim ama sabah olunca... gördüm."

"Neyi gördün?"

"Beslenmenin izlerini. Karnımda."

Tyson bir şey göremeyeceğini bildiği halde gözlerini Lissa'nın karnına kaydırdı. "Hareket edince o yüzden canın acıyor, değil mi? Normalde bu kadar etkilememesi lazım."

"Sanırım." Nefesleri düzene girince gözlerini açıp elini indirdi ve Tyson'a baktı. Şaşkınlığının utanca dönüşmesi bir saniyeden daha kısa sürmüştü. "Islaksın."

"Yıkanınca bu kaçınılmaz tabii."

Lissa yana dönerek kalkmaya çalıştı. İnlerken doğrulmak için Tyson'ın elinden destek almıştı. "Alışveriş yapmamız gerekiyor bu arada," dedi kapıya yürürken. Sandalyeye takılınca geriye sendeledi ve daha ne olduğunu anlamadan Tyson onu tutmuştu. "Ben iyiyim. İyiyim." Onu itmek için göğsüne dokunduğunda ne yapacağını unutmuş gibi durdu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Tyson. Başını eğip ona bakarken endişelenmişti. Aynı dolunaydaki gibi korku dolu görünüyordu. "Nefes alıyor musun?"

Lissa başını kaldırarak ona baktığında burunları birbirine sürttü. "Geri çekilir misin?" dedi kısık bir sesle.

"Elbette. Görünen o ki sen yapamıyorsun," dedi abartı bir samimiyetle. Lissa'ya doğru eğilerek arkasına uzandı ve kapıyı açıp yana kaydı.

"Ukala," dedi Lissa bir elini karnına koyarak yanından geçerken.

"Öfke yumağı," dedi Tyson kapıyı yeniden kapatmadan önce.

"Peratha kötü durumda," dedi Dawson günlüklerden birini daha bitirdikleri sırada. Ada onun bambaşka bir konuya geçmesine hiç şaşırmadı. Öğrendiği yeni bilgilerle birlikte okudukları ona fazlasıyla yetiyordu. Yorum yapıp üzerinde saatlerce konuşmak Dawson'ın izleyeceği yöntem sayılmazdı. "Senin kadar değil. Felicia'nın söylediğine göre tetikçiyi daha çabuk etkiliyormuş. Yardım etmemizin karşılığında bana bağımsızlığımı verecek."

Ada'nın aklında daha farklı şeyler vardı. Tyson ve Lissa'nın Aleut'tan ayrılıp o ıssız eve gitmeden önce aralarında yaşananları merak ediyordu. Tanışmalarının hemen ardından ilişkilerinin nasıl geliştiğinden bilerek bahsetmemiş gibiydiler. Dawson'ın cevap beklediğini gördüğünde Ada günlüğü diğerlerinin yanına bıraktı. "Peratha'ya yardım etmek istemiyorum. Aramızdaki her şeyi bir kenara bırakıp beni Aleut'tan kovdu ve seni köşeye sıkıştırdı. Buna rağmen..."

"Akira'yı kovdurursam..."

"O zaman tamam," dedi Ada hemen.

Dawson gülerek omuzlarını kavradı ve onu kucağına doğru çekti. "Acemi bir kurtsun ama hızlı öğreniyorsun. Sana âşık olduğuma şaşıranların aksine ben sana âşık olduğum için hiç şaşırmıyorum." Ada'nın saçlarını okşayıp dudaklarından öptü.

"Ben de şaşırmıyorum," dedi Ada, Dawson'ın şakaklarındaki saçlara parmak uçlarıyla dokunurken. Dawson'ın çenesini öpüp iç geçirdi. "Her zaman âşık olacağım kişinin beni anlamasını dilemiştim. Uzun bir süre boyunca bunu yapabilen tek kişi oldun. Sahiden Akira'yı kovdurabilir misin?"

"Emin değilim."

"Denemiş olman bile güzel aslında," dedi Ada gülümseyerek ona sokulurken.

"Hem Peratha dolunaylarda sana yardım edebilir. Hiçbir şey olmasa bile sadece bunun için ona yardım edebiliriz." Dawson elini Ada'nın sırtında dolaştırırken dudakları alnında geziniyordu. "Peratha'nın yanında korumaları da olacak. Onlar şey..." deyip duraksadı. "Fazla ciddiye alma. Gereğinden fazla yani."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedi Ada başını kaldırarak.

"Peratha'nın kardeşleri biraz değişiktir. İkisi de Kaiser'ın en kötü yanlarından paylarını almış durumda. Gerçi Kaiser önüne çıkan her dişiye asılmazdı. Özellikle evli olanlara. O yüzden

neden gidip yüzüğünü takmıyorsun?" Dawson, Ada'nın elini tutup parmak uçlarını öperken göz kırpmıştı.

"Bunun yasak olduğunun farkında değil mi?"

"Farkında. Bu yüzden yapıyor zaten. Onun için çok az şey yasak ve fırsatını bulduğu zaman değerlendirmek istiyor. Sırf bu sebeple bir gün onu öldürmek zorunda kalacağım."

Ada gülerek Dawson'a kısa bir öpücük verdi. "Gidip yüzüğümü alayım öyleyse."

Dawson, Ada'nın koşturmasını neredeyse acı çekerek izledi. Ona hamile olduğunu mu hatırlatmalı mı yoksa kendisini mi sakinleştirmeliydi bilemiyordu. Kapı zili çaldığında Ada salona geri dönmüş, mutfağa geçmek üzereydi. Dawson ona devam etmesini işaret edip kapıya bakmaya gitti.

"Demek baba oluyorsun," dedi Peratha kapı açılır açılmaz. "Tebrik mi etsem yoksa aptallığınızla dalga mı geçsem karar veremiyorum. Ada'yı bundan daha fazla sevdiğini sanırdım. Hamile kalmasına nasıl izin verdin?"

"İzin mi verdim? Başka bir adamdan hamile kalmadı, Peratha. Ben de oradaydım."

"Tebrikler öyleyse!" dedi Peratha hırıltılı sesiyle bağırarak. Dawson'ı ve kardeşlerini orada bırakıp eve girdi. Mutfaktan çıkan Ada'yı izlerken çoğu zaman alışkanlıkla giydiği eldivenlerini çıkarıyordu. "Senin bana yardım etmeni kabul ettiğimde hamileliğinden haberim yoktu. Şimdi işler değişti. İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstemediğim bir şey yapmıyorum," dedi Ada bardağını masaya bırakırken. "Bundan Dawson'a bahsettin mi?"

"Hamile olduğundan mı?" dedi Peratha. Ada iç geçirerek kollarını bağlarken Peratha elini sallayıp gözlerini etrafta dolaştırdı. "Riskli olacağından bahsetmedim ama Dawson acemi değil. Bunun bazı sonuçları olacağını anlamıştır."

"Sonuçta elinde kesin bir şey yok. Her şey karşılıklı, Peratha. Yardım etmezsem dolunayda da kimse bana yardım edemez.

Çekeceğim acı azalmadığı zaman Dawson kendini suçlu hissedecek. Bana yaşattıkları yüzünden bebeğe kin duyabilir. Kitapta okudum, sırf bu yüzden çocuğu doğduktan sonra onunla ilgilenmeyen ebeveynler var."

"Dawson öyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz. Onunla ilgilenir ama bunu unutmaz da. En azından doğana kadar," derken Peratha'nın omzunun üzerinden Dawson'ı gördü. "Hemen başlayalım ve bitsin. Sonrasında bir şeyler..." O anda görüş alanına giren iki kurdu fark ettiğinde cümlesini tamamlayamadı. Karnına dolan güç bu iki kurttan geliyordu. Alışması zaman alacak yoğun bir enerjiydi.

"Sen Ada olmalısın," dedi görkemli kurt ona başını sallayarak. "Ben Lanston."

Ada kendini tanıtmaya gerek olmadığını anlayarak aynı şekilde başını salladı ve diğer kurda baktı. "Sen de?" deyip adını söylemesini bekledi.

"Konrad," dedi kurt gülümseyerek. Lanston'a göre daha... dışadönük görünüyordu.

"Memnun oldum," dedi Ada ve başını Dawson'a çevirdi. Dawson'ın aşırı öfkeli olduğu ama bunu belli etmek istemediği zamanlarda yaptığı gibi gözlerini belli bir noktaya kenetleyip ifadesiz bir şekilde durduğunu fark etti. "Ne oldu?" diye sordu meraklanarak.

"Hemen gelirim," dedi Dawson. Eğilip Ada'yı şakağından öptü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Ada hâlâ güçten sersemlemiş bir halde Azülere bakıyordu. Konrad çoktan büfeye doğru yürümeye başlamış, içkileri gözden geçiyordu. Beğendiği bir tane bulduğunda hızlıca açtı ve bu sefer bardak aramaya koyuldu. Lanston'sa kardeşine göre daha sessiz ve ciddiydi. Elleri cebinde dururken gözleri duvardaki deliklere takılmıştı. Salonda duvara yürüyüp varlığını olabildiğince gizlemeye çalıştı.

"Hamilesin," dedi Peratha inanamadan ama kabullenerek.

Ada gözlerini kapatarak burun kemerini sıktı. Kendi bebeğini ondan başka herkes hissediyordu. Sinirlenmesi için yeterli bir sebep değil miydi bu? Başını arkaya atıp derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalışarak yeniden Peratha'ya baktı. "Tebrik etmeyecek misin?" dedi Ada.

"Hayır."

"İyi."

İkisi de bir süre konuşmadı. En sonunda sessizliğe dayanamayan Peratha, "Bu yaptığın aptallık," dedi ona dönerek. "Ve tamamen bencillik."

"Bencillik mi?"

"Aynen öyle. Doğumda öldüğün zaman kızın ya da oğlun babasıyla büyümek zorunda kalacak. Annesiz bir şekilde. Eğer kız olursa onu anlayabilecek bir ablası da olmayacak. Muhtemelen erkek gibi büyüyecek. Dawson elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışacak ama sadece senin doldurman gereken boşluğu hiçbir şekilde telafi edemeyecek. Sırf doğururken öldün diye çocuğunun çekeceği suçluluk da ayrı bir konu tabii. Babası ondan nefret etmese bile kendisi nefret edecek. Eğer doğmasaydı annesinin hâlâ hayatta olabileceğini düşünecek."

"Kızımdan mı bahsediyoruz yoksa senden mi?" Peratha dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi. Sanki o ana kadar kendinden bahsettiğinden onun da haberi yoktu. "Doğumda öleceğim kesin mi? Buna emin misin?"

"Yaşaman düşük bir ihtimal."

"O kadar da değil."

"Eğer doğumun dolunaya gelirse seni ben bile kurtaramam. Aklında bulunsun."

"Müthiş desteğin için sağ ol. Artık daha iyi hissediyorum."

Peratha başka bir şey söylemeden elini uzattı. Bunun için Dawson'ın onlara katılmasını beklemişlerdi. Böylesinin herkes adına daha güvenli olduğu kesindi. Ada, Dawson'a bakarak

başını salladıktan sonra Peratha'nın elini tuttu. Aralarında nasıl oluştuklarını bilmedikleri bağ hemen varlığını hissettirmişti. Peratha kötü görünüyordu ve buna ihtiyacı vardı ama ikisini de rahatlatan bir iletişim olmuştu. Tetikçilerin silahları bir çırpıda öldürebilmesine rağmen son aşamaya kadar bunu gerçekleştirememelerinin asıl sebebi de buydu. Silaha ekstra güç verebiliyorlardı fakat kendi güçlerinin tamamı o silahın hayatta ve yanında olmasına bağlıydı.

"Gavin'in ordusuna katıldığını duydum," dedi Stone. Omzunu taş duvara yaslamış, kollarını bağlamıştı. Bir ayağını diğerinin önüne atarak kıvırmıştı. Karşısındakini huzursuz edecek kadar rahat görünüyordu. Aynı zamanda Felicia'nın odasının girişindeydi ki esas huzursuzluk sebebi buydu.

"Öyle oldu," diye mırıldandı Felicia. Odasına yürürken bir elinde tişörtünü ve ayakkabılarını tutuyordu. "Sen neden buradasın?" diye sorarken odasına girip kapıyı açık bıraktı. Arkasına bakmadan yürüyüp banyoya girdi. Felicia büyü güçlerine sahip birçok kişi gibi kendini fiziksel yönden eksik bırakmıştı. Her zaman için zihnine güvenmiş, bunun her şeye yeteceğine inanmıştı. Tetikçiye dönüştüğünden itibaren bunun ne kadar kırılgan olabileceğini öğrenmişti. Bir gün Creon dünyanın diğer ucuna yerleşmeye karar verebilir ya da başka bir büyücü tarafından yetenekleri elinden alınabilirdi. Maceraperest yanı mantığıyla ortak fikirler bulmuştu. Zihinsel güçlerinin yanında kaslarını da eğitmeliydi. Bunun için de en doğru kişiyi seçmişti.

"Ada'yla konuştun mu?"

"Daha doğrusu; Ada, Dawson'la konuştu mu?" dedi Felicia. Tüylü, yumuşak bir havlu alıp ıslattı ve salona geri döndü. Kendini koltuğa bırakıp havluyu tabanlarına bastırmak için ayağını önüne getirdi.

"Aynı sonuç, farklı kelimeler," dedi Stone onun karşısındaki koltuğa otururken. "Dawson'dan haber alamıyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Bildiğin bir şey varsa söyle."

"Neden gidip konuşmuyorsun? Bekle, hatırladım. Güzel bir baba oğul kucaklaması yaşayarak onu kör ettin ve parmaklarının yamuk bir şekilde kaynamasına sebep oldun. Senin derdin ne? Yüzyıllar sonra oğluna ilk defa gerçeği söylüyorsun ve yaptığınız ilk şey kavga etmek oluyor."

"Bu onun anlaşma tarzı. Benim de öyle. Ortada bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden şu anda benimle zaman harcıyorsun?"

"Felicia," dedi Stone iç geçirirken. Elini yüzünde dolaştırırken derin bir nefes aldı. Yavaşça öne eğilirken koltuğun kenarını kavradı ve göğsünden hırlama sesleri yükseldi. Burnundan ve kapalı dudaklarının arasından kan gelirken gözlerini kapamıştı. "Bu da..." Ne olduğunu anlamadan ayağa fırladı. Sendeleyince Felicia da kalkıp onu tutmuştu. Stone bir an kaşlarını çattı. "Uzaklaş," dedi onu iterek.

"Sen iyi misin?" dedi Felicia tutmaya devam ederken. Bırakırsa düşeceğine neredeyse emindi. Stone'un yüzü bembeyaz olmuş, mavi gözlerinden tüm renk çekilmişti. Eğer mümkünse saçlarının bile renginin açıldığını söylerdi.

"Bırakırsan daha iyi olacağım," dedi Stone yüzüne karşı hırlayarak. Bir cadıya laf anlatmanın ne kadar zor olduğuyla ilgili yakınırken Felicia şu anda ne yaşadıklarını kavramaya çalışıyordu. Stone elinin tersiyle dudaklarının üstünü silip arkasını döndü. Diğer eliyle göğsünü ovuşturuyordu. Kendini uzun zaman sonra ilk defa dua ederken buldu. Tahmin ettiği şey gerçekleşiyor olamazdı.

"Senin avcı mührün var," dedi Felicia elini uzatırken. Stone'a dokunmak için değil, refleksle yaptığı bir hareketti.

"Avcı değilim."

"Bu durum kalp mührüne engel olmamış ama."

"Eski bir şey," dedi Stone. İtiraz etmenin anlamsız olduğu kesindi. Bir süredir kalp mührü sadece avcı olmak isteyen kurtlara yapılıyordu fakat Stone'unki daha kadim, daha derin bir şeydi. Kalp mührünü özellikle istemişti, ona ihtiyacı vardı.

"Evet, onları... Bir saniye," dedi Felicia panikle. Fark etmeden oturduğu yerden kalkmak istedi ama bunun için yeterince güç bulamadı. "Mührün benim yanımda mı sinyal veriyor? *Benim,*" diye yineledi kaşlarını kaldırarak kendini işaret ederken.

Stone bu fikre güldü. "Ben olgun kadınlardan hoşlanırım, cadı."

Felicia söylediğine sinirlenip karşısına dikildi. Sinirlenmek Stone'un ondan hoşlanması fikrinden daha iyi gelmişti aslında. Nefretle ne yapacağını hep bilirdi. Ama duygusal şeylerle... bunlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu konuda korkağın tekiydi. Tam anlamıyla bir korkaktı hem de. "Yeniden deneyelim mi? Madem güvenin kendine tam." Stone tereddütte kaldıktan sonra yaklaşmasını işaret etti. Felicia, Stone'a adım atarken durdu. "Bakışlarını beğenmiyorum. Bunun benim suçum olmadığını bil, tamam mı? Kalp mührünü yaptırmanı söyleyen ben değildim."

"Yaklaşsana artık," dedi Stone sıkılarak.

Felicia derin bir nefes alıp gözlerini ona dikti ve aralarında bir iki santim kalana kadar yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Stone kaşlarını çatmış ve yüzünde terler birikmişti. Bir süre bekledikten sonra başını iki yana salladı. "Söylemiştim," dedi kısık bir sesle. "Bu... bu geçmişi konuşmakla alakalı. Doğruları Dawson'a anlattım ama ileriye tek bir adım bile atamadık."

"Öğrendiği şeyler henüz çok taze. Ona biraz zaman vermelisin," dedi Felicia ve göğsüne yayılan ağrının sebebini merak etti. Stone'un mührü ona ikinci kez tepki vermedi diye miydi? *Yok artık,* diye düşündü Felicia. Eğer mutluluklarla dolu ve huzurlu bir aşk yoksa o zaman bu duyguyu vücuduna kabul etmeyecekti.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedi Stone gözlerini kısarak. "Rengin siyaha dönüyor."

Felicia gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı ve bir saniye sonra rengi son hız kırmızıya bulandı. "Bir şey yok. Ben bugün gidip Ada ve Dawson'la konuşurum. Gerçi oğlun benden pek hoşlanmıyor ama Ada anlatacaktır," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Sonra gözlerini kapatarak içinden küfretti ve Stone'a döndü. "Burası benim odam."

"Biliyorum."

"Senin çıkman gerekiyor."

Stone tek kaşını kaldırdı ve gülmeye başladı. "Egon mu kırıldı, cadı? Senden hoşlanmıyorum diye üstelik? Pekâlâ," deyip ellerini havaya kaldırdıktan sonra yanına yürüyüp kapıyı açtı.

"Herkesin seni eşcinsel sanmasına şaşmamalı. Kimseden hoşlanamazsın çünkü bir hayaleti seviyorsun," dedi Felicia ve onu dışarı itti. Daha doğrusu Stone, Felicia'nın itmesine izin verdi. "Ayrıca egom falan kırılmadı benim. Azü bozuntusu," derken kapıyı suratına çarptı.

Kapı kapanır kapanmaz Stone nefesini bıraktı ve duvara tutunarak öne eğildi. Öksürdüğünde ağzından akan kan sinirlerini bozmuştu. Henüz yüz yaşında bile olmayan bir cadıdan hoşlanmasına imkân var mıydı? Felicia ona yaklaştığında hissettiği ezici baskı eski bir şeyleri anımsatıyordu ama karar veremiyordu. En zoru acıya katlanmak değil, bunu belli etmemek olmuştu üstelik.

Son zamanlarda olduğu gibi Dawson bu sefer de Ada'yı mutfakta bulmuştu. Gürültücü bir fare gibi buzdolabını tırtıklıyordu. Dawson onun ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordu. Bir kurdun açlığı asla hafife alınmamalıydı. Güzel bir besin hararetli avdan geçiyorken önündeki dört ay boyunca atıştırmalıklarla idare etmek zorundaydı.

"Nasıl doyacağın ve hamileliğin boyunca nasıl davranacağın konusunda biriyle konuşmak istersin diye düşündüm," dedi Dawson ellerini ceplerine yerleştirirken.

Ada başını buzdolabından çıkarmadan cevap verdi. "Ve bu kişi de..."

"Şimdi geldi. Hadi seni tanıştırayım."

Son parçayı ağzına atan Ada, parmaklarını yalayarak temizledi. Sonunda doğrulup arkasını dönerken ayağıyla iterek buzdolabını kapattı. "Stone'la olan *konuşmanızın* ardından evin ne kadar berbat halde olduğunu biliyorsun. Çağıracağın ilk kişi burayı tamir edecek biri olmalıydı." Dawson onun elini tutup onu mutfaktan çıkarırken Ada başını yukarı kaldırarak homurdandı. "Duvarlarımızda delikler ve çatlaklar var. İnsanların mağarada yaşadığı dönemleri özlediğini biliyorum ama ben bu konuda senin kadar rahat değilim."

Salona geçtiklerinde Ada'nın metreler öteden bile Vede olduğunu söyleyebileceği kadar güzel bir kurt arkasını döndü. Omuzlarından aşağıya dökülen kıvırcık saçlarıyla kısa boylu bir kadındı. Koyu renge boyanmış dudakları Ada'nın tanıdık hissettiği bir şekilde kıvrılmıştı. "Seni tanıyor muyum?" dedi Ada elini uzatırken.

"Hayır," dedi kadın gülümseyerek. Ada'nın eline bakıp ne yapmaya çalıştığını anladığında birden ileri uzandı. "Rachell. Memnun oldum."

"İnsanca selamlaşma için kusura bakma. Alışkanlıklardan vazgeçmek kolay olmuyor," dedi Ada oturmasını işaret ederken.

"Sorun değil. Tanışmak için hiç fırsatımız olmamıştı. Senin ilk geldiğin zamanlarda Aleut'taydım," dedi Rachell. "Sonrasında gitmek zorunda kaldım ve yönetimin değiştiğini haber alınca geri dönebilirim diye düşündüm,"derken kısaca Dawson'a baktı. Anlaşılan haberi veren Dawson'dı. "Hamile kalmak için fazla genç değil misin? Genelde bundan önce uzun yıllar beklenir. Kendine çok güveniyor olmalısın."

"Yardımcı mı olacaksın, beni mi yargılayacaksın?" dedi Ada. Kadının konuya giriş tarzından rahatsızlık duyarak yerinde kıpırdandı. Başlarda Dawson bile hamileliğini bir sorun olarak görmüştü. Sebeplerini anlıyordu ve bu yüzden ona kızmamıştı, fakat geri kalan herkesin de aynı şekilde davranması Ada'yı sadece sinirlendiriyordu.

"Tüysüz," dedi Dawson. Dikkatli olması adına omzunu tuttu.

Ada bir saniyeliğine ona döndükten sonra Rachell'a odaklandı. "Ben istedim ve evet kendime güveniyorum. Bu bir sorun mu?"

"Küçük kıçının derdine düşmediysen değil elbette," dedi Rachell. Ada'nın cevap vermesini beklemeden bacak bacak üstüne atıp bir elini dizine yasladı. "Birine tanıştığın anda saygı gösteremiyorsan sonrasında da çok bir şey veremezsin ve ben saygısız insanlara tahammül edemem. Diğer yandan Gavin için önemlisin. Oğlum pervasız aptalın teki olsa da en iyi yaptığı şey hareketleri değerlendirmektir. Hayatını ve konumunu bu şekilde kazanıyor. O yüzden sana bir şans vereceğim, Ada."

Misafirine neredeyse kapının yolunu tarif edecek olan Ada kaşlarını çatarak güldü. "Gavin'in annesi misin? İsminin Rachell olduğunu bilmiyordum."

"Mecburi değişiklik," dedi önemsizce elini sallayarak.

"Peki. Gavin'in hatırına sana bir şans verebilirim."

Dawson başını iki yana sallarken Rachell sinirlenmek yerine gülümsedi. Elini uzatıp Ada'nın çenesine dokundu. "Gavin'le neden yakın arkadaş olduğunuzu görebiliyorum. Artık bebeğinden bahsedelim mi? Henüz hiç beslenmediğini tahmin ediyorum. Dört dolunay boyunca düşündüğünden çok daha fazla acı çekeceksin. Bebeğinin nasıl vücudu gelişiyor, kemikleri ve beyni oluşuyorsa aynı zamanda kurdu da büyüyor. Kurdunun hayat bulması için *onun tarzında* bir beslenmeye ihtiyacı var. Bu yüzden kurt bebekler dolunaylarda annenin karnında ava çıkar."

Ada zaten kitaplardan okuduğu şeyleri duyduğuna şaşırmamıştı. Rachell'ın durumu hafifletmeye çalışmadığına da memnun

kalmıştı. Bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. "Hangi ırktan olacak? Neye benzeyecek?" dedi Ada.

"Bu o kadar da önemli değil," dedi Dawson, uzanıp Ada'nın elini tutarken. Parmaklarını iç içe geçirip elinin üstünü öptü. Durum dillendirebildiklerinden daha fazlasıydı aslında. Ada'nın tüm ırkları içinde bulundurduğu geni ve Dawson'ın melez yönü işlerini biraz karıştırıyordu. Üstelik sadece bununla da kalmayıp Remus, Aleut ya da tarafsız mı olacağı da önemliydi. Dawson'ın kökeni tarafsızdı fakat Aleut olduğunu kabul etmiş, bu şekilde yaşamıştı. Ada -itiraf edemese de- baştan sonra Remus'tu. "Önemli değil," diye tekrarladı Dawson. "Çünkü ne olursa olsun o bizim çocuğumuz. Irkı hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Neyle karşılaşırsak karşılaşalım onu koruyabileceğimizi biliyorum."

Ada, Rachell'la konuşmayı saatlerce sürdürmüştü. Dawson arada bir yanlarına uğramış, çoğunluğunda ikisini yalnız bırakmıştı. Ada öğrenebileceği tüm bilgileri aldıktan sonra Gavin'in geçmişi hakkında sorular sormaya başladı. Böylesi moralini biraz olsun düzeltiyordu.

Gece yarısından sonra yatağına girdiğinde kafasında uzun bir süre daha konuşmalar devam etti. Dümdüz karnında ellerini birleştirip tavanı izlerken Dawson'ı uyandırmamak için hareketsiz duruyordu. Rachell tüm dolunay süreçlerini ve doğum kısmının zorluğunu anlattıktan sonra mümkün olsa aynı şeyleri yeniden yaşayacağını da dillendirmişti. Saatler süren kıvranmalar, çığlıklar ve acıların ardından kucağına aldığı kıpkırmızı, buruşuk ve çirkin bebekten sevgiyle bahsetmişti.

"Çok gürültücüsün," dedi Dawson başını yana eğerek.

"Sesim çıkmıyor bile," dedi Ada gözlerini tavandan ayırmadan.

"Aklında dönüp duran düşünceler canımı sıkıyor. Rahatsız edecek kadar derindesin."

"Düşündüğüm için kusura bakma."

Dawson kolunu uzatarak boynunun altından geçirdi. Yan dönmesini sağlayarak göğsüne doğru çekti. Saçlarını okşayarak

yüzünden çekerken alnına şefkatli, yumuşak öpücükler bıraktı. Sakin sessizliğin ortasında Ada'nın karnı guruldadığında ikisi de donakaldı. Sonrasında Dawson kahkaha atarken Ada gözlerini deviriyordu.

"Güçlü bir tahmin de bulunarak oğlumuz olacağını söylüyorum. Bu kadar şey yemene sebep bir kız olamaz."

"Yanılıyorsun," dedi Ada. İşaret parmağıyla göğsünü iterek yüzüne bakmak için başını yukarı kaldırdı. Dawson bileğini yakalayıp parmağını ısırdığında tüm ciddiliği kaybolup gitti. "Savaşçı bir kız olabilir. Ve eğer öyle olursa -ki olacak- bu söylediklerinden pişmanlık duyacaksın."

"Erkek."

"Kız olacak."

"Bahse girelim mi?" dedi Dawson eğlenerek tek kaşını kaldırırken. Elini tişörtün içinden geçirip karnını okşadı.

"Kabul," dedi Ada hemen. "Erkek olursa ne istiyorsun?"

"Eminim iyi bir şeyler bulurum. İsteğimi haklı olduğum kanıtlandığında söyleyeceğim. Kazara haklı çıkarsan, ne istiyorsun?"

"Bir çocuk daha," dedi Ada hiç düşünmeden. Dawson'ın eli kasıldı ve gözleri anında renk değiştirdi. Ada eğlenerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Korkuyor musun, ihtiyar? Haklı olduğuna emin gibisin. Sorun yok, değil mi?"

"Ada..."

"Bahis öneren sendin," dedi Ada, yüzüne öpücükler konduruken. Dawson'ın ruh hali değişmeye müsait olsa da bir daha asla bu riske girmeyeceğini söyleme gereği duymadı. Ada bir ayağını Dawson'ın diğer tarafına atıp üzerinden yuvarlanarak yatağın ucuna geçti. Ayağa kalkarken gözünün önüne düşen saçlarını düzeltiyordu. "Bir şeyler yemem gerekiyor. Sen uyumaya devam et," deyip odadan ayrıldı.

27

Öfke, intikam ve hırsın götürdüklerini
Merhamet, aşk ve sabır geri getirir.

Kanada, 1756

Dolunaylardan önceki hafta halsizleşmek, dolunay sonrasında da günlerce yatmak zorunda kalan Lissa'ya normal olarak geçirebileceği sadece iki haftası kalıyordu. Bunun çoğunu ya bebeğine bir şeyler örmeye çalışarak geçiriyor ya da yemek yiyordu. Çok yemek yiyordu hem de. Her dolunayda etiyle beslediği küçük canavarını normal zamanlarda, normal besinlerle, normal yoldan besliyordu. Ona herhangi bir şey kalıyor muydu, emin değildi.

Bu böylece sürüp giderken kalan iki dolunayında da Lavina ona yardım etmiş, acının neredeyse tamamını yüklenmişti. Lissa'ya sadece acının ilk sancıları vuruyordu ve bu bile onu hasta etmeye yetiyordu. Son dolunayında üç gün boyunca yataktan bile kalkamamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse ne kadar berbat durumda olursa olsun herkesin gözünü korkutan savaşçı bir Buky'nin onu beslenmek için ikna etmeye çalışması komikti.

"Tüm kemiklerini sana bakarak sayabilirim," dedi Tyson ve inatla elindeki tepsiyi kucağına koydu. "Ye şunları," dedi öfkeyle.

"İstemiyorum," dedi Lissa.

İçinden tepsiyi devirmek geldi ama Tyson'ın uğraştığı bir şeyi yıkmak ona iyi hissettirmeyecekti. Evet, son üç ayda değişen tek şey Tyson olmamıştı. Lissa da değişmişti. Hem düşünceleri hem de duyguları. Tyson'ı hâlâ sinir bozucu bir şekilde inatçı ve kendini beğenmiş buluyordu ama onu tanımaya başlamıştı. O böyle yetişmişti ve başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Tıpkı Lissa gibi savaşçı bir ailede doğmuştu. Ona sert olmak öğretilmişti. Duygularını belli etmemesini ve böylesinin en iyisi olduğu. Ama Lissa onun bir şeyler hissedebildiğini görüyordu. Özellikle de dolunaylardan sonra kollarında uyandığında.

"Sadece açlıktan bayılmanı önleyecek kadar ye, kadın!" diye bağırdı Tyson. "Seninle uğraşmak zorunda mıyım ben?"

Lissa kafasının arkasını sertçe yatak başlığına vurdu. "Git başımdan. Uyumak istiyorum."

"Önce yemek."

"Lanet olsun."

"Çok kabasın," dedi Tyson yüzünü buruşturarak. Tepsiyi kucağında ileri doğru itti. "Ye."

"Sense sahiden müthiş bir şövalye örneğisin, değil mi? Dağ kaçkını." Lissa söylenmeye devam ederken yataktan destek alarak doğrulmaya çalıştı. Bacaklarını kıpırdatmayıp tepsiyi dengede tuttu. Başını eğdiğinde bir süreliğine sadece bakakaldı. "Ne bu?" dedi kasenin içindekini işaret ederek.

"Çorba?" dedi Tyson kaşlarını çatarak. Bunu soru sorar gibi söylemişti çünkü ne yaptığından kendinin de haberin yoktu.

"Oğlumun sağlığına önem veriyorum ben. Bunu yemesem olmaz mı?"

"Erkek mi?"

Lissa gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bilmiyorum. Lavina öyle düşünüyor. İnanmamak için bir sebebim yok," deyip kaşığı çorbaya soktu ve yavaşça karıştırdı. "Tyson?" dedi mırıldanarak.

"Efendim."

"Doğumdan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum ama gitmek zorunda olduğumun farkındayım. Bu yüzden teşekkür konuşmasını şimdi yapıp hemen bitirebilir miyiz?"

Tyson'ın kaşları daha fazla çatılırken mavi gözleri kısıldı. Bir süre Lissa'yı izledikten sonra önüne dönerek başını salladı. "Nasıl istersen," dedi hemen sonra başını yine ona çevirdi. "Ama sana söyledim. Gitmek zorunda değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Neden? Bana anlatmadığın ne?"

Lissa burnunu çekerek iç geçirdi ve kaşığı bıraktı. "Sana yalan söyledim."

"Fark ettim."

"Büyük bir yalandı." Kirpiklerinin kaşlarının hemen altındaki hassas tene battığını hissederken yüzünü ateş aldı. "Söylemek istemezdim. Yani yalan... Ama size güvenemedim. Kaiser'ın ikinci kez evlendiğini ve çok mutlu olduğunu biliyorum ama bu zalimce kararlar almayacağını garantilemez. Ayrıca seninle evli kalırsam... ölebilirsin," dedi basitçe omuz silkerken. "Ölmeni istemiyorum."

Tyson bir bacağını kıvırarak yatağın üzerine alırken tamamen Lissa'ya döndü. Yatağın üzerinde duran tereddütlü parmakları ilerledi ve Lissa'nın parmakları arasından geçti. "Söyle," dedi telkin edici şekilde.

"Sen iyi bir adamsın," dedi Lissa birleşmiş olan ellerine bakarken. "Ve harika bir eğitmen. Uzun yıllar boyunca yaşaman gerek. Irkının ihtiyacı olan bu. Canını tarafsız bir insan ve melez bir bebek için harcama."

Tyson'ın parmakları kasıldı ve Lissa'nın elini sıktı. Dudaklarını aralayıp nefes aldı ama bir şey söyleyemedi. Ayağa kalkarken parmakları da çözülmüştü. Geriye doğru bir adım atıp dudaklarını ıslattı ve küfrederek dışarı çıktı.

Ertesi gün odasının kapısı tıklatıldığında Lissa daha yeni uyanmıştı. Lavaboyu kullanması gerektiğinin farkında olmasına rağmen ayağa kalkmak onun için hayli zahmetli bir işti. "Gelebilirsin," derken

dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. Tyson'la karşılaşmaya kesinlikle hazır değildi ve onun da hazır olmadığını biliyordu çünkü hâlâ içeri girmemişti.

Tyson derin bir nefes aldı ve kapının altında görünen gölgesi hareketlendi. Hemen sonra kapı yavaşça açıldı. "Kahvaltıya gelebilecek misin?" diye sordu kapının yanında durarak.

Lissa en başa döndüklerini düşündü. Buraya ilk geldikleri an bile değildi. Tanıştıkları o karşılaşmaydı. Tyson'ın gözleri mesafeli bakıyordu ve belki biraz sinirliydi ama bunu bakışlarından değil, duvara yasladığı elini yumruk yapmasından anlamıştı.

"Burada kalsam daha iyi sanırım," dedi Lissa. Yastıkları düzelterek bir tanesini sırtına doğru bastırdı. Yüzünü buruştururken gözlerinin önüne düşen saçları üfledi ve neden hâlâ orada durduğunu anlamak için Tyson'a baktı.

"Sen uyurken Lavina geldi." Tyson, Lissa'nın bir şey söylemesini bekliyormuş gibi duraksadı ama Lissa sadece ona bakıyordu. Tyson, "Melez taşıdığını biliyordu," diye mırıldanırken öfke dolu sesinde suçlayıcılık yankılandı.

"Söylemedim. Hissetti," dedi Lissa ve mesafeli olmak buraya kadarmış diye düşündü. "Başını derde sokmayacağım, Tyson. Doğum yaptıktan birkaç gün sonra gideceğim. Umarım kendimi toparlamak için bana izin verirsin," derken onun için tik haline gelmiş bir şekilde kaşını düzeltti.

"Seni sokağa atacak değilim. Hamilesin sonuçta."

"Eğer hamile olmasaydım miller boyunca etrafımızda tek bir evin bile bulunmadığı bu yerde beni sokağa bırakacaktın yani? Aman ne güzel. En azından hayvanlar senden daha anlayışlıdır." Kraliyet soyuna ait bir prensle beraber olmuş, yalan söylemiş ve melez doğurmak üzereyken bile üste çıkabilme yeteneğine hayran kalıp kendini tebrik etti.

"Neden söylemek için bu kadar bekledin? Başına ne geldi?"

Lissa gözünün ucuyla ona baktı. Aşağılama ve öfke gitmiş, yerini merak almıştı ama bu Lissa'nın volkan alevi gibi parlayan sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti. "Sen benim kocam değilsin. Aynı evi

paylaşıyoruz ve herkes öyle sanıyor diye yalnızken de sana katlanmayacağım."

Tyson odaya girdi, kapıyı çarparak kapadı. Lissa irkildi ama bunu belli etmediğine emindi. Eğer karnı yeterince küçük olsaydı kollarını göğsünün altında bağlardı. Ellerinin titremesini gizlemek için iyi bir yöntemdi. Kollarını bağlayamadı ama örtünün altına soktu.

"Ben senin kocan olmak istemiyorum," dedi Tyson, yatağına doğru yürüyüp ucunda dururken.

"İyi," dedi Lissa, titremeyen dümdüz sesiyle. Onun daha fazla yaklaşmamasıyla rahatlamıştı. "Ben de karın olmak istemiyorum zaten."

"Bırak da konuşayım. Geveze kadın," diye burnundan soludu. Lissa ona hırladı ama konuşmadı. Tyson bir süre bekledi ve başını salladı. "Güzel. Kocan olmak istemiyorum. Çünkü görünen o ki bizim bu durumumuzda kocan olmamın bir önemi yok. Ben sevgilin olmak istiyorum, Lissa."

Lissa gözlerini yavaşça kapayıp açtı ve ona bakarken burnunu çekti. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı. "Hamileliğin sanrılara neden olmadığını sanıyordum. Çok ilginç," dedi sessizce.

Tyson iç geçirerek başını iki yana sallarken biraz daha yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. Lissa başını çevirmişti ama Tyson şaşkın yüzünü görebiliyordu. Elini uzatsa da dokunamadı bile. Dün gece Lissa hayatının itiraflarını yapmadan önce ona dokunma sıkıntısı çekmemişti. Tuhaf bir şekilde Lissa o itirafları yapana kadar duygularının bile farkında değildi. Ama melez taşıdığını bilmek ve Lissa tarafından sadece kullandığını anlamak bile arkasını dönüp gitmesine neden olmamıştı.

*"Lissa?" dedi Tyson, yorganın üzerinden koluna dokunarak. Lissa hafif bir ses çıkardı ama ona bakmadı. "Sen daha önce âşık oldun, hâlâ öylesin belki," derken sesi kısıldı ve bundan hiç hoşlanmadı. Reh

Lissa yavaşça başını çevirdi. Bulutlu gözleri odaklanmamıştı. Şüpheci, tedirgin ve bir ömre yetebilecek kadar yorgundu. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana âşık mıyım?"

Lissa daha fazla şaşıramayacağını düşündüğü an işte bir yenisi daha gelmişti. "Bunu bana mı soruyorsun?" dedi fısıldayarak. Hiçbir çığlık hissettiği şoku yeterince iyi ifade edemezdi. "Sen sarhoş musun?"

"Keşke," diye nefesini bıraktı Tyson.

Lissa olayın ciddi bir yerlere uzandığını hissederken derin bir soluk aldı. "Kalkmama yardım et." Kolunu uzatarak bekledi. Tyson hemen iki elini birden tutup dikkatle çekti ve yastıkları dik oturabileceği bir şekilde düzenledi. Lissa geri çekilirken parmakları avucuna sürttü. "Yeniden söyle," dedi.

"Sana karşı hissetmemem gereken şeyler yaşıyorum. En azından böyle olduğunu sanıyorum. Bu doğru değil. Tamamen farkındayım. Sonuçta sen başkasına âşıksın ve onun bebeğini taşıyorsun. Ayrıca çok küçüksün ki bu da sana ilgi duymamam için yeterli bir neden olmalı ama..."

"Olmadı galiba," dedi Lissa kulağının üstünü kaşırken. Şimdi onu ciddiye almaya başlamıştı ama bu diğerinden daha kötüydü. Şaşkın kalmayı tercih ederdi. Başını eğip yorganın ucundaki dantelle oynamaya başladı."Axell öldü. En azından ölmüş olduğunu düşünüyorum. Yoksa beni asla bırakmazdı. Biliyorum."

"Ona âşıksın, değil mi?"

Lissa sorusuna cevap vermedi. "Senden çok büyük değildi. Belki aynı yaştaydınız, emin değilim. Ama sandığından daha büyük bir sorun var."

"Daha büyük ne olabilir ki? Zaten..."

"Tarafsız bir Azü'ydü," dedi Lissa sözünü keserek.

Tyson yavaşça dudaklarını ıslatırken dudaklarını ıslattı. "Tarafsız bir Azü ve adı Axell," dedi derin bir nefes alarak boğazını temizlerken. "Lider yaşlının oğullarından biri değildir herhalde."

"O Axell, evet."

"Lanet olsun, Lissa."

"Adım Violet," dedi daha fazla kötüye gidemeyeceğini düşünerek. Artık gözlerine bile bakamıyordu. "Bir zamanlar öyleydi yani."

"Çiçek gibi mi?"

Lissa'nın beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve şaşırtıcı bir şekilde sadece anlayış görüyordu. Aşağılama yok muydu? Galiba yoktu. "Tyson, özür dilerim."

"Anlatmaya devam et."

Lissa iki eliyle birden yüzünü kapadı ve gözlerini ovuşturup parmaklarını aralayarak Tyson'a baktı. Duymaya hazır olup olmadığını bilmek istiyordu. Daha önce hiç kimseye tamamen dürüst olmamıştı. İşin aslı kendine karşı bile tam anlamıyla dürüst değildi. Tyson'ı hep ona yardımcı olan ve saklanması için önünde duran bir kale gibi görmüştü. Onu daha fazlası olarak görmesine sebep verecek kalbinin cümlelerini dinlememişti. Ne var ki Tyson'ın sandığının aksine Lissa da daha önce aşkla tanışmamıştı.

"Yanında büyüdüğüm adam... benim babam gibiydi. Bana baktı ve kendimi korumayı öğretti. On beş yaşına geldiğimde beni diğerleriyle eğitim almam için bir yere yolladı. Aleut'tan çok uzakta olmayan bir yerde tarafsızlar için kurulan eğitim köyüydü." Tyson'ın yüzünden bir şey okunmuyordu ve dudakları da yüzü gibi sessizdi. Lissa başını sallayıp gözlerini indirdi, anlatmaya devam etti. "Axell ve ondan biraz büyük erkek kardeşi Eric, ilk başta oraya gözetmen olarak geldi. Normal olarak bir ay bizimle kalmalılar, programı takip edip eğitmenlerin bizi yeterince iyi olarak yetiştirdiğine emin olmaları gerekiyordu. O bir aylık zaman içinde Eric ve Axell'le çok iyi anlaşmaya başladım. İkisi de..." deyip duraksadı.

"Sana âşık oldular," diye onun yerine tamamladı cümleyi Tyson.

Lissa kızarırken dişlerini sıktı ve başıyla onayladı. "Ben kendimi Axell'e daha yakın hissediyordum ve Eric'ten de hoşlanıyordum ama Axell'den hoşlandığım gibi değil. Çok iyi bir sırdaşımdı. Ona sahiden değer veriyordum."

"Köyün sahiden yandı mı? Bu da mı yalandı?" diye sorarken Lissa'nın korktuğu aksine sesi suçlayıcı değildi.

Lissa yalancılıkla itham edilmeye karşı çıkmayı düşünmedi bile. Bu onun için bir ilk sayılırdı. "Axell'le sevgili olmamızı kimse umursamadı. Oradaki tek Azü ikisiydi ve herkes Axell'in ne kadar çapkın, benimse ne kadar savaş ruhu taşıdığımı biliyordu. Bu yüzden aramızdaki şeyi sadece zararsız bir flörtleşme olarak algıladılar. Sonuçta Axell gibi biri benim tarzımdaki kızlardan o derece etkilenmezdi."

"Ondan iyice nefret ettim."

Lissa ona bakmadan gülümsedi. "Her neyse. Hamile kaldığımı ilk Axell fark etti tabii, ama bana söyleyen Eric'ti. Onunla beraber kaçmamı teklif etti. Bense çocuk doğuramayacağıma karar verip ölmesini istedim. Bunu yapacağım sırada Axell geldi ve beni şifacının yanında buldu. Çok kızdı, beni oradan çıkardı. O sırada köye saldırılmıştı bile. Her yer alev içindeydi ve tanıdığım herkes öldürülüyordu." Son cümleyi söylemeden önce başını kaldırdı ve sessizce konuştu. "Hepsi benim yüzümden öldü, Tyson. Onlar tarafsızların adamlarıydı. Beni öldürmeye gelmişlerdi."

"Nasıl haberleri olmuş? Onlara kim haber vermiş?" Bu seferki öfkesi Lissa'ya karşı değildi.

"Eric," dedi Lissa ve hemen ardından ekledi. "Ama kötü niyetinden değil. Tamam, belki ortalığın karışacağını biliyordu ama o... kıskanmıştı. Babasının Axell'i yanına çağıracağını ve bu işi halletmesini söyleyeceğini tahmin etmişti muhtemelen," dedi karnını işaret ederek. "Ona ne benim adımı söylemiş ne de nasıl göründüğümü anlatmış. Köye geldiklerinde tek bir kişiye bile Axell'in sevgilisini sorma zahmetine girmediler. Önlerine çıkan herkesi öldürdüler. Erkekleri bile."

"Nasıl kurtuldun?" dedi Tyson.

"Axell beni alarak koştu. Sonra da Eric'le askerleri oyalarlarken ilerlemeye devam etmem için beni ikna etti. Ben de kaçtım. Albiana ve Martell tarafından bulunana kadar ormanda dolaştım. Fazla uzaklaşmayı göze alamadım çünkü Axell'le karşılaşmayı umuyordum. Bunu

gerçekten çok istiyordum. Korkmuştum ve hamileydim. En zor tarafı beslenmekti," diye bitirdi sözlerini.

Tyson bu sefer tereddüt etmeden elini uzattı. Lissa'nın yüzüne dokunup başını kaldırdı ve yanaklarını okşadı. İkisinin de gözleri akmayan yaşlar yüzünden kızarmıştı. "Sence sahiden öldüler mi? Neden seni aramıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Lissa ve yaşları akmaya başladı. Derin derin soluklar alırken Tyson'ın bileğini tuttu ama onu kendinden uzaklaştırmadı. "Bilmiyorum, Tyson, ama artık Axell yanımda değil. Hayattaysa bile beni aradığından şüpheliyim."

Geri çekilecekken Tyson ona izin vermeden omuzlarını tuttu ve kollarını sırtına dolayarak Lissa'ya sarıldı. Lissa önce kasıldı ve ne yapacağını bilemez bir halde inledi. Sonra başını eğerek alnını Tyson'ın göğsüne yasladı. Uzun zaman önce kaybettiği, belki de asla bulamadığı huzur ruhuna dokunmuştu.

"Ondan gerçek anlamda nefret ediyorum," dedi Dawson günlüğü birden kapatarak. Ada Stone'un -o zamanki adıyla Axell'in- Lissa'yı neden aramadığını bilmediklerini, mutlaka önemli bir sebebi olduğunu söyleyemeden Dawson ortadan kaybolmuştu.

Neredeyse tamamı erimiş olan dondurma kutusunu eline alan Ada arkasına yaslandı. "Merak etme, sen doğana kadar bir büyükbaban olmasını sağlayacağım," dedi kaşığını kutuya daldırırken. Okuduğu cümlelere göre Stone'a kızmak çok kolaydı fakat Lissa'nın bahsettiği diğer şeyleri de unutamıyordu. Stone'un nasıl şefkatle yaklaştığını görebiliyordu. Oğlunun yanında olabilmek için babasından sonra tarafsızların yaşlılarca yönetilmesine ses çıkarmamıştı. Sadece ortaya çıkarak en güçlü kurt sürüsünün başına geçebilirdi ama bunun yerine Dawson'ın gölgesi olmuştu.

Ada ilk soğuk lokmasını aldığında nefessiz kaldı. Şaşkınlıkla yutmayı unuttuğu için ağzı uyuşmuştu. Kaşığı kutunun içine bırakıp aceleyle ayağa kalktı. Mutfağa doğru yürüdü ama dönüp merdivenlere yöneldi. Hemen sonra yeniden durdu.

Sakinleşmek için gözlerini kapatıp koltuğun arkasına tutundu. "Dawson!" Normal bir şekilde seslenmek için dudaklarını araladığında ağzından çıkan panik dolu çığlığa kendi bile şaşırmıştı.

Saniyeler içinde Dawson karşısındaydı. Ada'nın hamile olduğunu öğrendiği günden beri taşıdığı endişeyle bakıyordu. Sanki her an Ada kanlar içinde bin parçaya ayrılacakmış gibi. Bugün endişesi hem normal hem de daha fazlaydı, çünkü Ada'nın hamile olarak geçireceği ilk dolunaya sadece birkaç saat kalmıştı.

"Ne oldu? Ne var?" dedi Dawson ellerini uzatarak. Ada'nın düşmesine karşı hazırlıklıydı, diğer yandan ona dokunmaya çekiniyordu.

Ada göğsüne doğru ellerini kaldırdı ve havayı avuçlarında hapsederken kekeledi. "Tamam, daha iyiyim," dedi başını sallayarak.

"Tüysüz..."

Ada parmaklarını birbirine kenetleyip gözlerini kaçırdı, sonra Dawson'a bakarak fısıldadı. "Heyecanlandım. Hissettiğim için. Seni korkuttum mu?" Birden endişelenip Dawson'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerindeki telaşı yeni fark ediyordu.

"Neden heyecanlandığını anlayabiliyorum." Dawson, Ada'nın kolunu tutup oturmasını sağladı. "Ondan başka bir şey var mı? Henüz akşam olmadı ama dolunayda tüm gün bunun farkındasındır."

"Dolunayı hissediyorum ama hepsi bu,"dedi Ada omuzlarını silkerken. İki elini birden karnına koydu ve bacaklarını kıvırarak koltuğun üzerine aldı. "Bu çok güzel." Mucizeyi henüz gözleriyle görebilmiş değildi fakat ona en yakın şeyi yaşıyordu.

Dawson heyecanını paylaşarak karnına dokunduğunda Ada'dan çok daha fazlasını hissetti. Eli yanmış gibi birden geri çekilirken Ada o an için asla kendine ait olamayacak duygularla sarsıldı. Tüm güzellikleri ezen panik, korku ve karmaşayla

doluydu. Ne olduğunu sormak için dudaklarını aralamıştı ki Dawson çoktan evden çıkmak üzereydi.

Ada hızlı davranarak ona yetişti. Önüne geçip durması için ellerini kaldırdı. "İyi misin?"

Dawson gözlerini kapatarak dudaklarını araladı ama bir şey söyleyemedi. Ada'ya bakarken nefesini bıraktı. Eğilip aceleyle bir öpücük verdi. "Hemen geleceğim. Sakın evden ayrılma," deyip onu kenara çekerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Dolunayda beni yalnız mı bırakıyorsun?" dedi Ada, hem şaşkın hem de sinirli bir halde.

"Geleceğim!" diye bağırdı Dawson ve kıyafetlerini bile çıkarmadan dönüşüp ormana daldı.

Ada bir adım geri çekilip kapıyı çarparak kapadı. "Gelme!" Peşinden gitmemek için kapıyı kilitledi. Zorlukla arkasını dönüp salona geçti ve dondurma kutusunu aldı. Kaşığı tutmuştu ki bunun için çok fazla öfkeli olduğuna karar verip kutuyu duvara fırlattı.

Dolunayın acılar içinde geçeceğini biliyordu ama bu tahminlerin hiçbirinde yalnız kalmak yoktu. Bunu aklından bile geçirmemişti. Duvarlarında baba oğul kavuşmasının izlerini taşıyan bu evde tek başınaydı. Midesine tırmanan duyguyu hissettiğinde başını eğdi. "Yalnız değilim. Hatırlattığın için sağ ol," dedi karnına bakarak.

O sırada Hilary telefonla savaş halindeydi. Süper hassas kulaklarına rağmen teknoloji bile bir kurda *duyamıyorum* dedirtebiliyordu. "Daha yavaş konuş," dedi Hilary bir elini kulağına bastırırken. Telefon hattının diğer ucundaki Dawson'ın sesini duymak yeterince kolay değildi. Merdivenleri çıkarken bir yandan da gözlerini devirdi. "Dawson!"

"Teyzeni ve Gavin'i alıp Ada'nın yanına gidin. Ben eve ulaşmadan dolunay etkisini göstermeye başlarsa diye orada olmalısınız."

"Sen neredesin?" dedi Hilary donakalarak.

"Hesap verilecekler listemde değilsin, Hilary. Söylediğimi yap."

Bozuk telefon hattı tamamen kesildiğinde Hilary ekrana bakakaldı. Dawson'ın hesap verilecekler listesi olduğunu bile sanmıyordu ama ciltler boyunca emir vereceği isimleri sıralayabileceğine emindi. Dolunayda Ada'yı yalnız bırakabileceği kadar önemli ne işi olabilirdi anlamıyordu ama bu ne yapması gerektiğini değiştirmiyordu.

Gavin'i ve Rachell'ı bulduktan sonra Ada'nın yanına ulaşmaları çok da zaman almamıştı. Uzun bir dakika boyunca zili çaldılar. Gavin sabırsızlanarak kapıyı kırmak için geri çekildi. Ada ne aradıklarını anlamadan kapıyı açtı. Bir elini duvara yaslayarak davetsiz misafirlerine baktı.

"İyi misin?" dedi Hilary, Gavin'i iterek yolundan çekerken.

Ada omuz silkip kollarını bağladı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Dawson aradı. Sesi tuhaf geliyordu. Onu tanımasam panikliediğini söylerdim." Hilary, Ada'nın karşısında durup elini uzattı ama koluna dokunmaktan çekinmişti. Neredeyse Dawson dönmeden önceki haline bürünmüştü. "Sana yardım etmemizi istedi."

"Yardıma ihtiyacım yok. Gidebilirsiniz," dedi Ada. Rachell'ı ve kısıtlı bir şekilde Hilary'yi kandırabilirdi ama Gavin'e yalan söylemesi imkânsızdı. Dawson da dâhil kurtların arasında en fazla onunla zaman geçirmişti.

Geri çekilip kapıyı kapatacakken Gavin hızlı davranıp ayağını girişe koydu. "Dolunayın etkisine girmene çok az kaldı. Yanında biri olması lazım."

"Ben birini istemiyorum," dedi Ada ayağını tekmelerken. Gavin inat edip eliyle kapıyı tutuyordu. "Gavin lütfen, gidin."

"Şu anda ne kadar durumda zor olduğunu tahmin ediyorum ama strese girmemelisin. Özellikle de bugün," dedi Rachell, oğlunun aksine daha yumuşak bir şekilde. Ada onunla tartışmak istiyordu. Hem de bağırıp etrafa bir şeyler savurarak

ama bu sadece kalmalarını uzatırdı. Bu yüzden sadece başını sallayarak onayladı.

"Anne," dedi Gavin, Rachell'ın omzuna dokunarak. Hilary'yi de tutup verandadan aşağıya indirdi. "Dawson çok uzakta değildir. Ada'yı yalnız bırakmayacaktır. Siz gidin. Ben onun yanında kalırım. Dawson sandığınızdan daha fazla paniklemiş, yoksa üç kişiyi birden buraya yollamazdı. Zihni çok fazlasını kaldıramaz," derken Rachell'ın kafası karışmış gibiydi ama şu anda Gavin ona açıklama yapacak durumda değildi. "Gidin hadi. Size haber veririm."

Gavin tek başına geri dönüp içeri girerken Ada nefesini bırakıyordu. "Teşekkürler," dedi kilidi çevirirken. "Avlanmayacak mısın?"

"Sonra da halledebilirim," dedi Gavin. Koltuğa oturduğunda sırtına batan şeyi fark edip elini arkaya götürdü. Derisi yıpranmış eski bir defterdi. Üzerinde Tyson ve Lissa yazdığını gördüğünde şaşırmıştı. "Ben de okuyabilir miyim?"

Ada defteri elinden alıp masaya bıraktı. "Hayır," dedi yanına otururken. "Ayrıca neden Tyson ve Lissa'nın romantik macerasını okuman gereksin ki?"

"Mahfer," dedi Gavin yüzünü buruşturarak. "Tyson, benden önceki eğitmen ve strateji uzmanlarından biriydi. Benim olmak istediğim her şeydi. Günlüğünden bunları okumak istiyorum, Deborah'ı nasıl yaptıklarını değil."

"Daha oraya gelmedik zaten. Bence ayrıntıları es geçmişlerdir."

"Dawson gitmeden önce ne oldu?"

Ada da kendine bunu sorup duruyordu. Sürekli verdiği cevabı sesli olarak Gavin'e de aktardı. "Bilmiyorum. Konuşuyorduk ve birden sustu. Kıyafetlerini bile çıkarmadan dönüşüp öylece gitti."

"Önemli bir şey olmalı."

"Nasıl bir şey?" dedi Ada başını çevirerek ona bakarken. Gavin denedi ama cevap veremedi. "Güzel sebep sahiden," dedi Ada onunla dalga geçerek. Gözleri dolunca öfkeyle gırtlağından insan dışı sesler yükseldi. Ağlamaktan bıkmıştı.

"Ağlayacak mısın?"

"Hayır," dedi Ada ama daha cevap vermeden gözyaşları akmaya başlamıştı bile. Bacaklarını düzelterek ayağa kalktı. Gavin'in önünde ileri geri yürürken tırnaklarını kemiriyordu. "Anlamıyorum. Beni arayabilirdi. Sadece bir mesaj bile yeterdi."

"Sarılmak ister misin?" dedi Gavin sırıtarak kollarını açarken.

Ada onun dizine tekme attı. "Benimle dalga geçme," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

"Biliyor musun, ikiniz de beni dövmekten ayrı bir zevk alıyorsunuz. Dawson'ı anlayabiliyorum ama neden sen?" dedi elini ona doğru sallarken.

Ada yürümenin işe yaramadığını anladığında tekrar oturdu. Vücudunda içten dışa doğru yoğun bir baskı vardı. Yeterince nefes alamadığını hissediyor, tırnaklarını boğazında dolaştırıyordu. "Sence iyi midir?" diye sordu.

"Yanlış anladım sanırım. Ona sinirleniyor musun yoksa endişeli misin?"

"Her ikisi de tabii ki," dedi Ada nasıl çözemediğine inanamadan bakarken. Gavin'in kolunu tutarak havaya kaldırdı ve ona yaslanırken kolunu serbest bıraktı. Kol omzuna düşünce ağırlığıyla ezildi ama bu his hoşuna gitmişti. "Deborah gibi kokuyorsun."

"Biliyorum," dedi Gavin gülümseyerek. Deborah'la hâlâ yakınlaşıyorlar denemezdi fakat mümkün olan her dakikayı farkında veya değil, birlikte geçiriyorlardı. Gavin yavaşça nefesini bırakıp elini Ada'nın kolunda dolaştırdı. Belki bu verebileceği en uç örnekti ama Gavin, Ada'ya Alper'i anımsatıyordu. Onun gibi geveze, neşeli ve cana yakındı. Ada, Gavin'i

kardeşine benzettiğini söylerse şaşkınlık ve alayla bakabilecek tüm Aleut sıraya geçerdi.

"Dawson'ı araması için Murat'a haber vermemi ister misin?"

"Bulamaz. Keşke kimin yanına gittiğinden haberim olsaydı."

Aklına gelen birkaç fikri sıralamak üzereyken karnına saplanan bıçağı hissetti. Önce nefes alamadı. Dudaklarını aralayıp havayı solumayı denedi ama sanki etrafındaki her şey katılaşmıştı. Ellerini karnına götürmeye çalışsa da kıpırdayamıyordu. İçinde kalan son havayı boşaltırken dudaklarından iniltiler döküldü.

"İyi misin?" dedi Gavin kaşlarını çatarak doğrulurken.

Bu nasıl soruydu böyle? Ada başını aşağıya doğru eğdiğinde ne bıçak görmüştü ne de kan. Gözleri bulanıklaştı ve tüm bedeni yanmaya başladı. Bu sefer nefes alabildi ve aldığı tüm nefesle ciğerlerini yakan bir çığlık attı.

"Ne oldu? Dönüşecek misin?"

"Aptal," dedi Ada ve Gavin'in bileklerini kavrarken bir kez daha bağırdı. Çığlıktan çok gümbürtüye benziyordu ve ormandan birkaç havyanın karşılık verdiğini duydu.

"Ah," dedi Gavin, sonra gözlerini kırpıştırarak daha dik durdu. "Ah!"dedi yeniden ama bunun Ada'nın kavradığı kemiklerinin kırılmasıyla bir ilgisi yoktu. "Tamam," dedi sakin olmaya çalışarak. Bu çok erken olmuştu. Hem de çok erken. Daha hava doğru düzgün kararmamıştı bile. "İyi görünmüyor."

"Öyle mi dersin!" dedi Ada, parlayan gözlerini ona çevirerek.

"Demem. Yok hayır," dedi Gavin başını iki yana sallarken. Ada kollarını daha da sıktığında Gavin yüzünü buruşturdu. "Ya da derim. Bilmiyorum!" dedi çaresizlik içinde.

Ada ona doğru atıldı ve bulabildiği ilk yeri ısırdı. Gavin'in omzunu yakalamıştı. Dişleri sivrilmediği için Gavin şanslıydı, Ada bu güçle onu parçalayabilirdi. Ama şimdilik sadece acısını dindirmek istiyordu, et ve av arzusunu yatıştırmak değil.

Gavin başını geri atarak acıyla hırladı ve ulumaya benzer bir ses çıkardı. Ada'yı itmek yerine onu tuttu ve Dawson'ın acele etmesini diledi. Bu şekilde çok fazla dayanmasına imkân yoktu ve böyle geçecek yaklaşık on saatleri daha vardı.

Ada geçen sene bir akrep tarafından ısırılmıştı. Gavin değil. Gerçek bir akrepti. Tam bacağının iç tarafındandı ve oldukça acı vericiydi. İhanet dövmesinin işlenmesi, başka birine işkence edilirken izlemek kadar can yakıcıydı. İşte şimdi tüm bunları topluyordu ama hâlâ karnından tüm vücuduna yayılan acıyla eşleştiremiyordu.

"Daha iyi misin?" dedi Gavin, Ada'nın dişleri gevşediğinde.

Ada geri çekilip kendini bitkin bir halde koltuğa bıraktı ve dudaklarındaki Gavin'in kanını yaladı. Avlanamıyor olması bunu istemediği anlamına gelmiyordu. Kurdu hâlâ oradaydı. Derininde yatıyor ve uygun bir anda pençelerini geçirmek için bekliyordu. Tıpkı avcı gibi. İçinde minik bir avcı vardı. Muhtemelen bu yüzden.

"Gavin," dedi Ada elini ağzına kapatırken. Dizlerinin üzerinde doğrulup boynuna dokundu. Yaraya en yakın yer orasıydı ve daha fazla yaklaşmaya cesaret edememişti. "Çok özür dilerim. Bunun iyileşmesi uzun sürmeyecek değil mi?" derken cevabı biliyordu aslında.

"Dönüştüğümde düzelir." Gavin omzuna kaçamak bir bakış atıp burnunu kırıştırdı ama Ada'ya bakarken gülümsedi.

Kapı yavaşça açıldığında Ada ayağa fırladı. Dengesini kaybedip yere düşerken Gavin ayağını uzattı. Ada, Gavin'in ayağında asılı kalıp nefesini bıraktı. "Kolunu uzatamaz mıydın?" diye söylenirken başını kaldırdı ve Dawson'ın kurt gözleriyle karşılaştı. İleri atılıp ona hırladı ama Dawson yerinde kalmıştı. "İki ayaklı haline dönüşmesen çok iyi olur," dedi Ada işaret parmağını uzatarak. "Yüzünü gördüğüm anda burnunu ısıracağım."

"Bu yüzyılda âşık adamlara yeterince değer verilmiyor," dedi arkalarından gelen Lavina. "Neticede nesli tükenen bir tür. Korumak lazım."

Ada dizlerinin üzerinde doğruldu. Koltuğun kenarına tutunurken ayağa kalktı. Lavina her zamanki sarı ve toprak rengi kıyafetleri içindeydi. İncecik kaşları ve sürme çekilmiş gözleriyle olgun bir güzelliğe sahipti. Ayrıca Dawson'ı ona karşı koruması hoşuna gitmemişti. Bu alaycı bir yolla olsa bile. *Neticede* Amona'nın kardeşiydi.

"Neler oluyor?" dedi Ada. Dawson onun ayaklarına doğru geldi. Yüksekliği nereyse beline ulaşıyordu, bu yüzden başını kaldırıp Ada'nın karnını koklarken hiç zorlanmadı. Belki o kadar önemli bir şey yapmıyordu ama bir şekilde Ada'ya mahrem görünmüştü. "Dawson," diye azarlarken geri çekildi. Yüzünün kızardığına emindi. Dawson yeniden yaklaşıp kuyruğunu bacaklarına dolarken arkasına geçti. Ada'nın gözleri birkaç dakika önce olduğu gibi titreyerek kapandı ama bu sefer acıdan değildi. "Kes şunu," dedi boğuk bir sesle.

Arkasında gerçekleşen değişimi hissetti. Sırtına sıcaklık çarptı ve hemen sonra Dawson önüne gelmişti. "Ada..."

"Siktir," dedi Gavin. Dawson'ın pelerinine bakıyordu ve ilk defa onun insana dönüşümüne şahit olmuştu. Şaşkınlığını üzerinden attığında güldü ve yumruk yaptığı elini zaferle havaya kaldırdı. "Biliyordum! Azü olduğuna bahse girmiştim. Tabii yüz yirmi sene önce," diye ufak bir detayı hatırlattı. "Eğitmen Bran hâlâ hayatta olsaydı şu anda zengin olabilirdim."

"İnsanların arasına karışmıyorsun bile. Para umurunda mı?"

"Bahsettiği zenginlik parayla alakalı değil," dedi Dawson. Gavin'e *sonra açıklarım* bakışı attı. Murat'a melez soyunu itiraf etmiş ve Felicia'nın zaten haberi olmuştu ama anlaşılan iki kardeş sır saklamayı iyi biliyordu. Biri psikolog, diğeri büyü güçlerine sahip bir tetikçi olunca basit şeyleri bile söylemekte zorlanıyorlardı aslında. "Ada gittiğim için üzgünüm ve Gavin'in

omzuna bakılırsa dolunay seni etkilemeye başlamış. Karnındaki av tekrar hareketlenmeden önce bilmen gereken bir şey var."

"Ne?" dedi Ada, gözleri Lavina'ya kayıp tekrar Dawson'ı bulurken.

"Çok üzgünüm. Nasıl bunu düşünemedim bilmiyorum. Çok ama çok üzgünüm."

"Anladım, Dawson," dedi Ada sinirlenirken. Aslında ona değil, içindeki gerginliğe sinirleniyordu. Çok kısa bir süre sonra yine acılar içinde parçalanacağı anlamına geliyordu. Karnını içten içe kemiren küçük kurt dişleri varken sakin kalmak zordu. "Sorun bebekle mi ilgili?"

"Bebek değil," dedi Dawson. Ada rahatlayarak nefesini bıraktı. "Bebekler."

Ada gözlerini kırpıştırarak dengede durmaya çalıştı ve Dawson onu tutmasaydı çoktan yerdeydi. "Ne dedin?" dedi fısıldayarak.

"İkizler," dedi Dawson gözlerini kapayarak. "Bunun olabileceğini düşünmeliydim. Sonuçta Deborah ikizdi. Onu anlatmıştım sana. İkizi, ondan sonra doğan, ölmüştü ve onu babamla beraber gömmüştük. Sanırım annemin tarafında ikiz geni var. İyi misin?"

"Şey, pek değil," dedi Ada dudaklarını ıslatırken. "Oturacağım," deyip onun kollarını itti ve kendini koltuğa bıraktı. Bebeğini -bebeklerini- hissetmeye başladığı gün Dawson da ikiz olduklarını fark etmişti. Bu bebekler için büyüme eşiği olmalıydı. Artık daha fark edilebilirlerdi. Ada ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. "Bu iki kat fazla sancı demek." *Ve iki kat fazla ölüm tehlikesi.* Kimse bu cümleyi dillendirmedi.

"Bu yüzden panikledim. Seni yalnız bırakmak istememiştim. Sen dolunay etkisine girmeden dönerim sandım," dedi ellerini kararsızca uzatarak.

Ada onun kararsızlığından nefret etti. Kendisine dokunması için tereddüt etmemesi gerekiyordu. Bu yüzden kendi uzanıp

onun ellerini tuttu ve kucağına doğru çekti. "O niye burada?" diye sordu başıyla Lavina'yı işaret ederken. *İkizlerim var.* Ada bebeğini bile yeni hissetmişti ve aynı gün ikizleri olacağını öğreniyordu. *İki minik kurt.* Acı artık Ada'ya daha maddi ve gerçek görünse de bunun düşüncesiyle gülümsemeden edemedi.

"Çok fazla büyümeden ikinci oluşumu durdurabilirim," dedi Lavina küçük ve basit gördüğü evi incelerken.

Ada duyduğu şeyi anlamadan Lavina'ya bakarken kesinlikle bir açıklama bekliyordu. Hemen arkasında duran Gavin kulağına doğru eğildi. "Buna benzer cümleler duydum. Galiba öldürmekten söz ediyor. Aslına bakarsan buna eminim." Fısıldaması elbette bir işe yaramıyordu ama Gavin umursamıyordu da. O istediği yerde istediği gibi davranıyordu.

"Ne?" dedi Ada. Artık bunu söylemekten bıkmıştı. Artık *ne* demek istemiyordu. Ama çok fazla haber alıyor çok fazla şaşırıyordu. Ellerini Dawson'ın elinden çekip karnına sardı. "Uzak dur benden," dedi gözlerini kısarak. Lavina'nın neden burada olduğunu ve bundan nasıl haberi olduğunu fark etti. "Ona sen söyledin. Öldürmek senin fikrindi."

"Ben çözüm istedim," dedi Dawson başını kaldırırken.

"Aynı şey!"

"Değil!" dedi Dawson.

"Bana bağırma!" dedi Ada ondan daha yüksek sesle. "Bana sakın bağırma. Tekrar değil."

Dizlerini onun elleri arasından kurtardı. Hâlâ kolları karnına sarılmış halde duruyordu. Sanki bu onları büyüden koruyacakmış gibiydi. Ama her ne kadar Ada, Lavina'dan hoşlanmasa da cadının izinsiz olarak bu büyüyü yapacağını düşünmüyordu. Böyle bir şey için Ada'nın onayını almalıydı ve Ada bu onayı kesinlikle vermeyecekti.

"Sana bağırıyor mu?" dedi Gavin, bir Dawson'a bir de Ada'ya bakarken.

Daha Ada bir şey söyleyemeden Dawson, sarı alevlerin dolaştığı gözlerini Gavin'e çevirdi. "Onu benden koruma. Buna ihtiyacı yok."

"Haline bakınca inanmak zor."

"Saçmalama, Gavin," dedi Ada gözlerini devirerek. Gözlerini devirebileceği kadar morali yerindeydi. En azından buna konsantre olabilirdi. "Dawson bana zarar vermez. En azından kastettiğin yöntemle."

"Ada, lütfen," dedi Dawson kollarını tutarken. Ellerine dokunmayacağının farkındaydı, hiçbir kuvvet Ada'yı karnından uzaklaştırmaya ikna edemezdi. "Kayıtlara geçmiş hiç ikiz kurtadam yok. Doğuştan en azından. Sonradan dönüştürülmüşleri kastetmiyorum."

"Neden?"

"İlk bebek doğduğunda anne ikincisini doğuramayacak kadar yorgun olur," dedi Dawson. Parmaklarını kıpırdatarak tenini okşadı. "Bebeği itmesi gerekir ama yapamaz. Bu yüzden bebek boğulur. Annem çok acı çekti. Lavina olmasaydı ölebilirdi. Deborah doğduktan sonra ikizini ölü olarak doğurmak zorunda kaldı. Onu bırakmak istemedi. Gömmemize izin vermedi ve aylarca kendine gelemedi. Aynı şeyi yaşamanı istemiyorum."

"Deborah'ın ikizi olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Gavin ama ikisi de ona cevap vermedi. Zaten o da cevap aramaktan çok kendi kendine konuşuyordu.

"Annenin başına gelenler için üzgünüm, Dawson. Gerçekten. Ama yapabilirim."

"Bu kadar inatçı olma."

Ada bağırmak için ağzını açtı ama hemen sonra kapatarak öne eğildi. "Eğer bu konuda beni ikna etmeye çalışır ya da iznim olmadan bebeklerimden birine bir şey yaparsan seni asla affetmem," dedi gözlerine bakarak.

"İyi olmanı istiyorum."

"Ben de. Bunun yolu ölüm değil. Böyle olması gerekiyordu ve oldu. Değiştirmek için bir şey yapmayacağım."

Dawson gözlerini kapayarak Ada'nın bacaklarını tuttu ve alnını yeniden dizlerine yasladı. "Planlarım arasında bu yoktu, Tüysüz. Aklıma bile gelmedi ama düşünmeliydim. Benim hatam."

Ada bir süreliğine kıpırtısız dursa da içinde hissettiği baskıya dayanamadan Dawson'ın başına dokundu. İlk temas ettiği an ikisi de nefesini bıraktı. "Eğer bu olasılığı düşünseydim yine de aynı kararı verirdim. Biraz uzun sürerdi ama yapardım."

Dawson alçak sesle güldü. "Biliyorum," derken bacaklarını daha sıkı tuttu. "Lavina'nın önerdiği şeyi düşündüğüm için bana kızma. Gözümde hiçbir şey senden daha değerli değil, Ada."

"Ama olacak," dedi Ada parmaklarını kıvırarak Dawson'ın başını severken. "Üç ay sonra benden daha çok değer verdiğin iki küçük şeyin olacak. Buna mecbursun. Ama eğer onu öldürürsek aklımda hep bir *eğer* olacak. Neye benzediğini, cinsiyetini ya da izin verseydik yaşayıp yaşayamayacağını merak edeceğim. Elimden geleni yaptıktan sonra onu kaybetmekten daha acı verici olacak."

"Haklısın sanırım," dedi Dawson ve bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu. Kazanamayacağı, içten içe kazanmak istemediği bir tartışmanın içindeydi ne de olsa.

Ada öne eğilip onun yüzüne dokundu ve başını kaldırmasını sağladı. "Annenin zamanından beri tıp çok gelişti, güven bana. Doğum sırasında bana yardımcı olabilecek bir sürü şey olacak ve belki kurtlara özgü bir sezaryen yöntemi gibi bir şey vardır," dedi kitaplardan bununla ilgili bir şey okumamış olsa da.

"Sezaryen ne?" dedi Gavin.

"Anneyi kesip bebekleri çıkarıyorlar," dedi Dawson kısaca.

Gavin gözlerini ardına kadar açtı. "Bir de kurtların cani olduğunu söylersin."dedi Ada'ya. "Anneyi kesmek ne anlama geliyor? Bu çok vahşi ve doğaya aykırı."

Ada önerdiği şeyin gerçekliğini öğrenmek için Lavina'ya baktı. Lavina tırnaklarıyla ilgilenmeyi kesmeden omuz silkti. "Ben çok yaşlı bir kadınım ve aynı zamanda insanlarla iletişime geçmem fakat sezaryeni biliyorum. Tek söyleyeceğim; bunu unut, tatlım. Kurtlarda böyle bir şey olmaz."

"Neden?" dedi Ada.

"Kurt bebekleri kelebeğe benzer. Tırtıl dönüşümünü tamamladıktan sonra nasıl kozasını kendi başına yırtmadan hayatta kalamıyorsa kurt bebek de annesini... parçalamadan hayatta kalamaz. Bunun için mücadele etmeli. Yoksa zayıf kalır ve zayıf kurtlara ne olduğunu hepimiz biliriz. Elli yaşını bile göremez."

"Öncelikle kozaya benzetilme ve parçalanma kısımları hoşuma gitmedi. Ama onun haricinde ana fikri anladım sanırım," dedi Ada, tutuşacak umut ışığını tamamen kaybettiğini hissederken. Acı tekrar dalga dalga vücuduna yayılırken dişlerini sıktı. Bu sadece başlangıçtı ve asıl sarsıntının haberini veriyordu. Tıpkı şiddetli bir yağmur başlamadan önce havada biriken fırtına kokusu gibi.

"İyi misin?" dedi Dawson yüzüne dokunarak.

Ada dişlerini sıkarken olumsuz anlamda başını salladı. "Tamam. İkizleri planlamamıştık ama olduğu için de üzülmüyorum. Zaten ikinci çocuğu istemiştim. Aynı acıyı ayrı ayrı çekmektense tek seferde halletmek daha pratik. Sen iyi misin?" dedi Ada, Dawson'ın yüz ifadesini gördüğünde.

"Tartışma kaybetmeye alışkın değil," dedi Gavin basit bir şekilde.

Ada gülümseyerek eğildi ve Dawson'ın dudaklarını öptü. Bir saniye sonra Dawson da ona karşılık verdi. Doğrularak onun üzerine doğru eğildi ve kollarını vücuduna sararak onu göğsüne doğru çekti. Dudakları bu sefer başının üstünde dolaşırken elleri sırtını okşuyordu. Birkaç saniye sonrasında acı yeniden gün yüzüne çıkıncaya kadar Ada'ya huzuru verdi.

"Omzunu ısırmasına izin ver. Benimkini koparmasını istemiyorum," dedi Gavin, onlardan olabildiğince uzaklaşırken.

Ada kendini geri bıraktı ve koltuğa tutunarak başını geri yasladı. Ağlamaklı bir bağırtı koparırken Dawson onun karnının altında hareket eden bir şeyler gördüğüne yemin edebilirdi. Sanki tişörtünün altında gezinen yılanlar vardı. Bu benzetmeyi kesinlikle Ada'ya söylemeyecekti. İkizleri yılanlara benzettiğini söylerse omzundaki kaslardan daha fazlasını kaybederdi.

"Buraya gel," dedi Dawson, onu kucağına alırken. Ada acıyla inleyerek yanına kaydı. Kollarını sımsıkı sararken başını çevirip Lavina'ya baktı. "Anneme yaptığın gibi yardım et," dedi. Ada pelerinine sımsıkı tutunup dudaklarını göğsüne bastırdı ve boğuk bir çığlık attı. Ada'nın tüm vücudu kasılırken Dawson fiziksel bir acı çektiğini hissediyordu ama bunun için hiçbir nedeni yoktu.

"Yapamam," dedi Lavina. Gözlerini Ada'dan ayırmasa da hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Boşluğa bakarcasına birinin acı çekmesini izliyordu. "Bazı büyülerin sonuçları vardır. Hem yapan hem de yapılan için ve özel büyüler sadece bir kez yapılır. Annene yardım etmeseydim doğum bir yana, haftalar geçtikçe seni taşıyamazdı bile. Kız kardeşlerine hamileyken dolunaylarda yanında bulunmadım. Sadece doğumunda oradaydım, yeterince güçlüydü."

Dawson ona kendince tamamen mantıklı bir dizi daha cümleden bahsedecekken Lavina arkasında hafif bir bahar kokusu bırakarak kayboldu. Gavin'in burun delikleri genişlerken kokuyu içine çekti. Bahar kokusu onun için bir insan gibi yaşaması kadar uzaktı.

Gavin, Ada'ya daha fazla bakamadan arkasını döndü. "Ben gidip Peratha'yı alacağım," dedi ortadan kaybolmadan önce.

Dawson, Ada'yı koltuğa yatırdı ve terden yüzüne yapışmış saçları çekti. Ada gözlerini kapamıştı. Titreyen kirpiklerinin

ardından yaşlar boşalırken iki eliyle karnına bastırmış, acıyı hafifletmeye çalışıyordu.

Dawson etrafta dolaşan kıyafetlerinden bir alt eşofman bulup giydikten sonra pelerinini koltuğun altına tekmeledi. Ada'yı rahatlatmak için ne yapacağını düşünürken aklına hiçbir şey gelmemesiyle kaygılanmamaya çalışıyordu. En sonunda aklındaki tek seçenek onu tutmaktı. Ellerini karnından çekip parmaklarını iç içe geçirdi. "Karnına bastırma, tüysüz. Onlara istediğini ver. Seni rahat bırakacaklar," dedi Ada'nın kulağına doğru. Ada duymuyormuş gibi görünüyordu ama ellerini gevşetti. Tamamen hareket ettirecek gücü yoktu. Onun yerine Dawson yaptı ve elleriyle parmaklarını kavrayıp Ada'nın göğsüne çekti. "Peratha çoktan avlanmıştır. Şu anda güçlü ve senin yanında olacak," deyip dudaklarını şakağına bastırdı.

Ada kollarında bir kez daha titredi. Gözleri açıldı ve yalvaran bakışlarını Dawson'a odakladı. "Dikkatli ol. Onlara zarar verme." Gözleri titreyerek devrildi ve irisleri tamamen kayboldu. Ardından Ada kendinden geçmişti. Vücudu titremeye devam ederken bilinci yerinde değildi.

Dawson onun bayıldığını anladığında gözlerini kapadı. Bir kurdun acıdan bayıldığını hiç görmemişti. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordu. Ada yeni olmasına rağmen bir kurttu. Üstelik şimdiye kadar eşini görmediği türden. Güçlü olduğunu biliyordu. İnsanken bile. Onun kendinden geçmesi Dawson'ı korkutuyordu. Bu tuhaftı biliyordu ama çığlık atmasını tercih ederdi.

Elini Ada'nın alnında dolaştırarak terlerini silerken diğer elini uzatarak tişörtünü sıyırdı. Ne göreceğini az çok tahmin etmişti ve ama henüz çok erken olduğunu düşünmüştü. Ada'nın karnı çoktan kızarmaya başlamıştı. Parmaklarını karnında dolaştırıp amaçsızca çocuklarının uslu olmasını diledi. Ama hayatta kalmaları için bunun gerekli olduğunu biliyordu.

Kurtlar ne uysaldı ne de evcil. Avlanmaya daha anne karnında içgüdüleriyle başlıyorlardı. Henüz bir düşünceleri ya da fikirleri yoktu. Eğer öyle olsaydı yine avlanırlardı ama bunu en azda tutacaklarını da biliyordu.

"İkiz," diye fısıldadı Dawson.

Zor da olsa bunun dehşetini bir kenara bırakarak geleceği düşündü. Tehlikeli hayallerde dolaşıyordu ve belki de ikizlerinin olacağını hiç düşünmemesi gerekiyordu ama yapamadı. Etrafında koşturan, birbirleriyle oynayan ve herkesi delirten iki küçük kurdu gözünde canlandırdı.

Salona ilk giren Peratha'ydı. Hâlâ kurt biçimindeydi ve pençelerinde çamurlu karlar vardı. Vücudunun belli yerleri kirlenmiş olmasına rağmen Kanada'nın bu ıssız ormanı liderleri için uygun bir avlanma ortamıydı. Her yer kardı ve bu yüzden kirli kalma ihtimali çok düşüktü.

"Her şey yolunda mı?" dedi koşturarak içeri giren Gavin. Üzerindeki simsiyah peleriniyle gecede tamamen kaybolabilirdi. Birkaç saniyeliğine kurt gözleri bile kandırabilirdi ki bu oldukça önemli bir şeydi. "Neden çığlık atmıyor?"

"İşkence seven bir yanın olduğunu biliyordum," dedi onun arkasından gelen Felicia. Hepsine oranla temiz ve tamamen giyinikti.

Dawson parmakları altında kıpırdanma olduğunu hissettiğinde başını eğdi ve Ada çığlık atarak kendini ileri attı. Dawson kollarını ona sararken Ada'nın çığlıkları hıçkırıklara dönüştü ve derin hırıltılı bir nefes alarak arkasına yaslandı. Bacaklarını kıpırdatıp sürekli hareket ettirirken Peratha'yı gördü.

Peratha, Ada'ya yaklaşırken yüzü küçülerek daha pürüzsüz bir hal aldı. Saçları savrulmuş gibi başını çevrelerken pelerini yukarıdan dökülen su gibi onu yavaşça sardı ve dalgalanarak usulca duruldu. İzin isteme gereği duymadan uzandı ve

Ada'nın ellerini kavradı. "İnsanken Ali'nin cesedini bulmanın ardından yaptığım şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ada şaşırdı ama cevap vermesi uzun sürmedi. "Beni sakinleştirip ısıtmıştın."

Aynı şeyi Peratha bir kez daha yapmıştı aslında. Ada, Dawson'ı zincirleyip işkence ettiğindeydi. Aleut'a geri dönüp Kaiser'ı ikna etmelerinin ardından -ki bu tüm günlerini almıştı- Peratha onu banyoya sokup küçük bir kız gibi yıkanmasına yardım etmiş, üzerindeki kanı temizlemişti. O gün Ada'nın üzerinden kanla beraber masumiyet ve umut gibi birçok güzel duygu akıp gitmişti. Dawson ve bebekleriyle beraber umutlarını geri kazanmıştı. Keşke daha az canı yansaydı.

"Bunun bir değişiğini yapacağım. Anesteziye benziyor. Senin gibi duyguları kendime çekemem ama aramızdaki bağ sayesinde onu biraz daha hafif hissetmeni sağlayabilirim. Bu tamamen yok etmek değil," derken yavaşça dudaklarını ıslattı ve başparmaklarıyla Ada'nın ellerini okşadı. "Tamamen gölgeleyebileceğimi sanmıyorum."

Ada'nın nefesi bir kez daha kesildi ve Peratha'nın ellerini sıkarak eklemlerini kırdı. Peratha dişlerini sıkarak inlese de ellerini çekmedi. "Acele et, lütfen," dedi Ada yalvararak.

Peratha tamamen konsantre olmuş ve hazır bir haldeydi. Ada acıyla kıvranırken Peratha'nın dikkatini dağıtmamak için elinden geleni yapıyordu ama birkaç dakikanın ardından dayanamayıp çığlık attı. Ayak parmaklarına kadar acıyla doldu.

"Sorun ne?" dedi Felicia, Peratha'nın yanına gelerek.

"Bilmiyorum," dedi Peratha sadece ve Ada'nın bileklerindeki nabzını buldu. "Bana yardım et. Acıyı düşünmemeye çalış."

"Sahiden mi?" dedi Ada dişlerini sıkarak hırlarken.

"İyi gidiyorsun," dedi Peratha ve gözlerini kapadı.

"Bunu nasıl yapacağım ben? Saçmalık..." Dawson onu öptüğünde kendi dâhil her şeyi unuttu. Gözleri titreyerek kapandı

ve Dawson'ın dudaklarına uyum sağladı. Bu sıklıkla yaptığı ve hoşuna giden tek teslim oluştu. Ellerinin gevşediğini hissetti ve bir elini kurtarmak için çekti. İstediği şey Dawson'ın yüzüne dokunup dalgalı saçlarına tutunmaktı ama Peratha bırakmadı.

Çok geçmeden Ada'nın ağrısı yeniden oradaydı ama dayanılmaz değildi. Bu kadarını kaldırabilirdi. Hem de çığlık atmadan. Belki sadece birkaç yumruk savuracaktı.

28

Güzel olanın arkasına saklandı kaos.
Yüzleşene kadar kabul etmedi yenilgiyi.

"İyi misin?" dedi Dawson, parmaklarının dışıyla Ada'nın yanağını okşarken. Dakikalar boyunca sadece sessizliğe ihtiyacı olduğundan arkadaşları onları yalnız bırakmaya karar vermişlerdi. Ada, Peratha'ya teşekkür etme fırsatı bulamasa da minnettar göründüğüne emindi.

Ada, Dawson'a bakarak gülümsedi. "Belki şu yaptığın şeyi tekrarlayabilirsin," dedi parmağını dudaklarına doğru sallayarak. Dawson gülerek üzerine eğildi. Onu öptü ama uzun tutmadı. Geri çekilerek doğrulmasını sağladı ve tişörtünü çıkardı. Neredeyse sırılsıklam olmuştu. Ada inleyerek koltuğun arkasına yaslandı. "Keşke dönüşebilseydim," dedi gözleri tavanda dolaşırken. Çok uzun zamandır dönüşmüyordu. Bir yıl bile olmamıştı ama çabuk alışmıştı. Sanki yıllardır bunu bekliyormuş gibi. Ondan habersiz bir şekilde vücudu bunu bekliyordu aslında. Bu yüzden her dönüşümünde biraz daha rahatladığını hissediyordu.

"Üç ay daha bu imkânsız," dedi Dawson, Ada'nın saçlarını toplayarak ensesinden çekerken. Parmakları kasılırken başını dışarı doğru çevirdi.

"Ne oldu?" dedi Ada ona bakarak.

"Dolunaydan sanırım," dedi Dawson gözleri değişirken. "Dışarıyı kontrol edeceğim. Sadece birkaç dakika, tamam mı? Çok sürmeyecek."

Ada tereddütle dolu olsa da başını salladı. Dawson adına endişelenmesinin her zaman için aptallık olduğunu yüzüne vursalar da elinde değildi.

Dawson bahçeye çıkıp arkaya dolaştı ve orman yerine dağlara yürümeye başladı. Çenesini öne çıkarıp derin bir nefes aldı. Karın yakıcı kokusu burnuna ve ciğerlerine dolup tatlı bir acıyla yaktı. Ne göreceğini bilerek arkasını döndü. "Ne işin var burada?"

Akira, ay ışığında parlayan gözlerini etrafta dolaştırarak omuzlarını silkti. Kısa bir zaman öncesine kadar bu kadar takıntılı olduğunu fark etmemesi tamamen kendi hatasıydı. Küçük bir kızken Aleut'tan zorla ayrılmış, buna rağmen düzenli bir şekilde Dawson'ı görmeyi ihmal etmemişti. Aralarındaki basit ilişki hiçbir zaman ileriye taşınmasa da Akira önceleri yaşlarının küçüklüğünü sonraları ise Dawson'ın mührünü bahane olarak kabullenmişti. Kalbini bu şekilde avuttuğunu, kendine söylediği yalanları unutmuştu. Bir zaman sonra Dawson kalp mührünü kırdığı an muhteşem bir ilişki yaşayacaklarına inanmaya başlamıştı. Ne büyük bir aptallık yaptığını yüzüne vuran, hemen hemen aynı hisleri taşıyan Amona sayesinde olmuştu.

"Seni görmeye geldim. Belki beraber avlanmak istersin diye," dedi Akira ellerini önünde birleştirirken. "Kadının dönüşemiyor ne de olsa."

"Neden buradasın?" dedi Dawson ona doğru yürürken. Akira'nın uysal davranmaya çalışan haline bir saniyeliğine bile inanmamıştı.

"Kız Kardeşler'den Lavina'yla yakın olduğunu biliyorum," dedi Akira yavaşça yürürken. Dawson da onunla beraber döndü. "Senin yetişme sancılarını o çekmiş ve haliyle sana biraz bağlı. Amona'dan daha farklı bir şekilde tabii. *Şehvet*'le tek bir ortak noktam var; sen," dedi çocuksu bir sesle. "Ona ufak bir bilgiyle gittim. Ve sağlamlaştırılabilir teorimle."

"Devam et."

"Elbette. Dinle," dedi Akira ve yüksek bir taşın üstüne otururak bacak bacak üstüne attı. Gecenin içinde insan gözüne siyah görünebilecek toprak rengi pelerini bacaklarından kaydı. "Ada'nın hamile olduğunu ve üç ay sonra senin ona daha fazla bağlanacağından bahsettim. Bazı kalp mühürlerini yapmak Amona'nın işi ama kesinlikle hoşlanmıyor. O sevgililerini tutkulu ve arzulu ister. Ama sana sadece kalp mührü varken sahip olacağını biliyor. Ben de bunu hatırlattım," dedi gerçekleştiği şeyin gururunu taşıyan bir şekilde göğsünü genişletirken.

Dawson, Ada'nın çığlığını duyduğunda Akira'ya kükremek üzereydi. Eve koşarken Akira'nın zafer bağırışını andıran kahkahasını duyuyordu. Çocukluk arkadaşı her zaman mı böyleydi yoksa Dawson kalp mührünün ardından gerçek yüzünü mü görüyordu, emin değildi. İki insanın birbirini sevmesi geri kalan herkesi nasıl bu kadar mutsuz edip, kötülüğe sürükleyebilirdi?

Eve girdiğinde Ada salonun ortasında duruyordu. Ayakta kalmaya çalışıyor fakat ağrıları yüzünden yerinden kıpırdayamıyordu. Bir elini dizine yaslarken diğer elini salladı. "Git!" dedi dişlerini sıkarak.

"Ne..."

"Sevgilim," dedi mutfaktan çıkan Amona. Bir elinde buzlu su, diğerinde çilek tutuyordu. "Hamile olmak pek de avantajlıymış doğrusu. Evinizde çilek var. Bu benim için bile bazen lüks anlamına geliyor." Tekli koltuğa oturup bardağı dizine yasladı.

"İyi misin?" dedi Dawson, Ada'ya bakarak. Ada başını aşağı yukarı salladı ama Dawson onun siyah ve yeşil arası rengini

görebiliyordu. Bu üzgün ve aynı zamanda Amona'ya karşı tetikte olduğu anlamına geliyordu. "Akira'nın sana ne anlattığını biliyorum ama artık ne yaparsan yap yaşadığım şeyin daha azına razı olmam."

"Ada'ya Kerim'i sor," dedi Amona, çileğini dudaklarına götürürken. Ada ve Dawson göz göze geldiler ama ikisi de konuşmadı. "Şu anda o hâlâ Kerim'i hatırlasaydı hamile olur muydu sence? Ya da sen ona yeterince güvenebilir miydin? Sanırım hayır," deyip çileğin çöpünü zarifçe havaya bıraktı.

"Lavina hâlâ senden üstün," dedi Dawson. "Eğer istemediği bir şey yaparsan cezalandırılırsın."

"Ben bu dünyadaki en eski günahlardan biriyim, Dawson," dedi Amona, menekşe rengi gözlerini kaldırarak ona bakarken. "Kardeşlerimin arasında en yaşlısı da benim. Lavina'nın başımızda olmasının tek sebebi bunu *benim* istemiş olman. Sevgililerime yeterince zaman ayıramazsam nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Neden buradasın?" dedi Ada ve aklından Dawson'ın Akira'yla ilgili cümlesi geçti. Ne zaman iletişime geçtiklerini merak ediyordu.

"Kaybettiklerimi geri almak için." Amona suyunu masaya bırakıp ayağa kalktı ve Ada'nın önüne yürüdü. Dawson'ın harekete geçtiğini anladığı an elini arkaya uzattı. Bakışları hâlâ Ada'ya odaklanmıştı. Dawson'ın etrafındaki hava katılaştı ve hareket etmesine izin vermedi. "Kadın kadına konuşurken biraz bekle, sevgilim. Seninle ilgileneceğim," dedi söz verircesine. "Aynı adama aşığız diye ufak bir iyilik yapıp gitmen için seni serbest bırakacağım."

Ada elini uzatarak Amona'nın boğazını kavradı. Tırnakları keskinleşip parmaklarının eklemleri daha sert bir hal alırken gözleri renk değiştirdi. "Bu kadar fedakâr olma, Amona. Sana göre çok fazla," dedi insan dışı sesiyle.

Amona onun bileğini tuttu ve Ada'nın dişlerini birbirine kenetlemesine neden olacak şekilde geriye kıvırdı. Bir saniye

sonra Ada'yı tutan elini çekip savurdu ve Ada'nın birkaç metre uçarak duvara çarpmasına neden oldu. "Asla verilenlere razı olmuyorsunuz!" diye azarladı onu, Ada yere çarptığında.

"Amona!" dedi Dawson, kadim büyücünün irkilmesine sebep olacak şekilde kükrerken. Hem kendi hem de vücudu dönüşmek istiyor ama yeterince alan bulamıyordu. Bu sefer doğa ondan yana değildi. "Amona!" dedi bir kez daha. Büyücü ona döndüğünde boğazından çıkan sese ikisi de şaşırdı. "Çocuklarım zarar görmediyse bile bu yaptığına pişman olacaksın."

"Kaybetmeye alışkınsındır sen," dedi Amona eldivenlerini çekiştirerek. Uzun saçlarının buklelerini işaret parmağıyla düzeltip göğsünün üstüne bıraktı. Dawson'ın biraz da olsa kıpırdayıp adım attığını gördüğünde duraksadı. "Bunu çabucak halledelim, sevgilim. Sonra öfkeni çıkarmana izin veririm," derken arsızca göz kırptı.

Ada inleyerek ellerini yere koydu ve bacaklarını kendine çekip dizlerinden güç aldı. Ağzından süzülen kanın yere damlayışını izlerken bakışları bulanıklaştı. Eğer dönüşebilseydi çoktan bunu yapmış, Amona'nın üzerine atlamıştı.

"Ada?"

Dawson'ın sesi ve düşünceleri Ada'nın beynine sızdı ve sersemlemesine sebep oldu. O kadar endişeli ve korkmuştu ki bu duyguları Dawson'la birleştiremedi. "İyiyim," dedi onu rahatlatmak umuduyla. "Ben iyiyim," dedi ama Dawson ikna olmamıştı. Sonuçta Ada kendisinin iyi olduğunu söylemişti, bebeklerin değil. Ada'nın duvara uçmak bir yana, üzerine bir araba düşse bile yaşayacağını biliyordu. Bu yüzden Ada'nın iyi olacağına zaten emindi.

"Yerinde kal," dedi Amona, Ada'ya işaret parmağını uzatarak.

Ada çoktan ayağa kalkmış, yürümeye başlamıştı ama Amona'nın emriyle kıpırdayamadı. Hemen sonrasında nefesini de kaybetti. Birkaç dakikayı geçmediği sürece nefes almamakla baş edebilirdi. Yine de bunun için asla Gavin'e teşekkür etmezdi.

Amona elini Dawson'a uzattı. Avucu yere bakarken gülümsedi. Kolu kasıldı ve parmakları kapanarak yumruk oldu. Dawson'ın boğazından sesler yükseldi. Sadece öfke değil, aynı zamanda acının yankısıydı. "Yapma," dedi gözleri değişip dişleri uzarken. "Sakın yapma." Korku, öfke, yıkım... Olabilecek tüm duygular kalbini eziyordu. Bu tanıdık histen kaçmak için her şeyini ortaya koymuşken tüm çabaları bir hiçmiş gibi yok oluyordu.

"Ah, evet yapacağım," dedi Amona heyecanla yerinde kıpırdanarak. "Senin kalp mührünü bastırdığımda tek amacım benimleyken bir şeyler hissetmeye başlamandı," dedi ve sakinliği bir anda kaybolarak bağırdı. "Ne olduğu belirsiz bir ala kurtla evlenmen değil!" Gözlerini kapayıp bağırdığı için kendine kızdı ve başını iki yana sallayarak tekrar ona baktı. Yumruk halindeki elini çevirdi. Parmakları yukarı, elinin dışı yere dönmüştü şimdi. "Kalp mührünün gerçekliği ve sağlamlığından emin olacağım, hayatım. Canın acımadan onun gözlerine bile bakamayacaksın. Gerçek bir avcı olarak kalp mührün geri döndüğünde eminim onu öldürmek isteyeceksindir. Belki şimdiden karar verip onu terk etmen en iyisi olur. Hepimiz için."

"Hayır," dedi Ada. Konuşurken dudaklarını ayırmak için harcadığı çaba onu ter içinde bırakmıştı. "Dawson beni öldürmez. Hiçbir büyü karşılığında bunu yapmaz."

"Sanırım ortaya bir bahis çıktı," dedi Amona dudaklarını ısırırken.

"Kalp mührüm gelse bile seninle olmayacağım," dedi Dawson boğuk bir sesle. Zorlanması yüzünden burnundan ve dudaklarının arasından kan gelmeye başladı.

"Bırak artık," diye tısladı Ada. İlk defa tısladığını duyuyordu. Hoş değildi. Ne kendi ne de Amona için. "Bırak!" dedi bağırarak. Daha ne yaptığını anlamadan Amona'nın güçlerine odaklandığını fark etti.

Aynı anda Amona da bunu hissetmişti. Dawson'a uzattığı yumruk halindeki elin her bir parmağını tek tek açarken yerinde sallanmaya başlamıştı. "Küçük tatlı kurt. Güçlerimin ufak bir kırıntısını bile kaldıramazsın. Vücudun patlar. Sen de bebeklerin de ölürsünüz. Tabii bebeklerin hâlâ yaşıyorsa."

Ada ve Dawson aynı anda bağırdılar. Ada'nınki çığlığa benziyordu. Tiz, aynı zamanda boğuktu. Dawson'ın bağırtısı ise kükremeden farksızdı. Çocuklarını kaybetme ihtimali ve Dawson'ı yitirmek üzere olduğunu anlayan Ada kararını değiştirmek yerine kuvvetlendirdi.

Amona'nın her bir parmağı gevşediğinde Ada, Dawson'ı daha az hissediyordu. *Hayır,* diye düşündü Ada. *Dawson'ı değil, Dawson'ın aşkını.* Kaybettiği şey buydu. Gözlerini Amona'ya dikerken Dawson'ın da zorlukla hareket ederek ona yaklaşmaya çalıştığını fark etti. Ada bunun için çabalayamıyordu bile. Oynatabildiği tek şey yüzüydü.

"İşe yaramayacak," dedi Amona yüzünde terler birikirken. Parmaklarından sonuncusu da açıldığında tırnaklarında mor ışıklar toplanmaya başladı. Dawson'ın gürültü ve çaresizlikle atan kalbi hepsinin kulaklarını doldurdu.

"Yarayacak." Ada dudaklarını araladı. Amona'dan ona yayılan güç ruhunu yakmaya başlamıştı. Hem de tahmin etmediği şekilde. Arkadaşlarının enerjisini aldığında yoğunluğu altından kalkamayacağını hissetmesinin aksine Amona'nınkinde büsbütün eziliyordu. Kurtlardan topladığı gücü zorlukla da olsa kontrol edebilmişti fakat bir büyücünün ruhuna tamamen yabancıydı. Her gözeneğinden zorlanarak giren güç Ada'nın inlemesine neden oldu. "İşe yarayacak," diye tekrarladı Ada. *Yaramak zorunda.*

Dawson'ın etrafını saran yoğun kırmızı ışık süzülmekten çok çarparak Amona'ya uçtu ve avucuna hapsolduğunda Amona parmaklarını kapadı. "Sanırım bu kadardı," dedi son

kez. Şaşkınlıkla duraksayan Ada'dan yeteneklerini kopardıktan sonra gül kokusu bırakarak kayboldu.

Üzerindeki baskı kalktığında Ada sendeleyerek öne gitti. Koltuğa tutunup başını kaldırdı. "Dawson?" dedi. Dawson cevap vermedi. Dudaklarındaki kanları elinin tersiyle silmekle meşguldü. "Dawson," dedi Ada yeniden.

"İyiyim," dedi Dawson öksürerek. Başını kaldırırken yanındaki koltuğa tutunarak ayağa kalktı. Etrafına bakınıp kaşlarını çattı. Amona'dan bir iz göremeyince Ada'ya odaklandı. "Sen nasılsın?"

Ada kollarını kendine doladı ve ona bakakaldı. Sadece Dawson'ın gözlerini görmese bile beynindeki boşluğu hissetmemesi imkânsızdı. Duygular da Dawson'ın gözleri gibiydi. Sıradan, kuşkulu, yabancı.

"Olmadı," dedi Ada nefesini bırakarak. Dawson'a doğru bir adım attı. Dawson gözlerini aşağıya indirdiğinde Ada durdu. Dudaklarının titremesinden nefret etti. "Olmadı, değil mi?" Her şeyi görüyordu. Açıktı. Anlamaması için hiçbir sebep, hiçbir umut yoktu. Ama bir kez olsun yanılmayı öylesine çok istiyordu ki. "Beni sevdiğini söyle."

"Kişiliğimi değiştirmedi, Ada. Ben buradayım." Dawson salonun diğer ucuna yürürken elinin üstünü ovuşturuyordu. Ada'yı geçip mutfağa yönelmişti. Adımları aksadığında omzunun üzerinden arkasına baktı. "Gidip dinlensen iyi olacak. Dönüşmem gerekiyor. Eve birinin girmemesini sağlayacağım."

"Beni öldürmek istiyor musun?" dedi Ada ona bakmadan. "Beni hâlâ seviyor musun?"

"Doğruları biliyorum," dedi Dawson, Ada'nın sinir olduğu o sakin sesle.

Ada alamadığı cevapların hiddetine sığınarak burnundan soludu. Karnı acıyla kasıldı ama bu onu yatıştırmamıştı. "Ben doğruları istemiyorum! Duygularını istiyorum. Ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey. Sorun da bu zaten," dedi Dawson evden çıkmadan önce.

Ada onun arkasından bakarken gözlerini kırpıştırdı. Dawson bir şey hissetmiyordu. Yani... *hissetmiyordu.* Ada birçok duyguyla baş edebilirdi. Korku, öfke, nefret ve daha birçoğu. Ama hiçbir şey? Olmayan bir şeye karşı nasıl savaş açabilirdi ki? Göğsünü titreten bir şekilde nefesini bırakırken üzerindeki korku ve şokun geçmesini bekledi. Çok zamanı yoktu. Tekrar düşünebilmeye başladığı an bu hatayı düzeltmek zorundaydı.

Ama ondan önce ilgilenmesi gereken daha acil bir konu vardı. Ada titreyerek koltuğa oturdu ve ellerini karnına koyarak çaresizce bebeklerini hissetmeye çalıştı.

Kanada, 1756

Elindeki su bardağıyla salona giren Tyson şöminenin karşısındaki koltuğa, Lissa'nın yanına oturdu. "Bırak şunu artık. Yapamıyorsun işte." Lissa'nın çaresizce çabaladığı şiş ve örgü yumağını ondan aldı.

"Bebeğimin giyecek bir şeylere ihtiyacı var," diye itiraz etti Lissa. Yine de Tyson yapamadığı konusunda haklıydı. Tek sorun Lissa'nın başka bir şey deneyememesindendi. Değerlendirebileceği tüm kumaşları minik kıyafetlere dönüştürmüştü zaten.

"Bebekler birbirine dolanmış ipler giymezler, küçük kız," dedi Tyson, elindekileri yere atarken. Lissa konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söylemeden suyu elinden aldı. Tyson, gözlerini ardına kadar açarak baktı. "Benimdi o," dedi ama Lissa çoktan bardağın yarısına gelmişti.

Lissa bardağı indirerek dudaklarını ısırdı. "Kışın ne giyecek o zaman? Çıplak mı gezsin?"

"Erkek olursa sorun yok bence. Çıplak gezsin."

"Senin için mi?" dedi Lissa arkasına yaslanırken. Bu konuyu açmasının ikisinin de yararına olmadığını bildiği halde boş yere hayal kurmak istemiyordu. Tyson'la mutlu sona kavuşacağını en güneşli

rüyalarında bile göremezdi. "Senin nasıl istediğin önemli değil. Onu büyütecek olan benim. Sen değilsin."

"Bence birazcık yanılıyorsun," dedi Tyson gülümseyerek. Dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, parmaklarını alt dudağında dolaştırıyordu. "Resmî olarak karımsın ve gitmene izin vermiyorum. İstersen beni şikâyet et. Eminim çok eğlenceli geçecektir."

"Ben tarafsızım."

"Artık değil."

Lissa'nın ağzı şaşkınlıkla aralanırken bir süre konuşamadı. "Yanında kalmayacağım," dedi sonra.

"Neden?"

"Yalanlarım ortaya çıkarsa öldürülürüm ve eğer sen onun babası olduğunu iddia edersen, sen de öldürülürsün."

"Kuralları senden daha iyi biliyorum." Lissa bağırdığında Tyson kaşlarını çattı. "Neden bağırıyorsun şimdi? Konuşuyoruz işte. Kadınları hiç anlamıyorum. Bu zamana kadar herhangi birinizden hoşlanmamama şaşmamalı."

"Ne harika!" diye çığlık attı Lissa ona vururken. Eli karnına gittiğinde birden saldırıp geri çekilen acının şokuyla donakaldı.

Tyson bu anın geleceğini bildiğinden paniklememeye çalışsa da başarılı olamadığını daha ilk andan görebiliyordu. "Şimdi olamaz. Daha son dolunaydan çıkalı bir hafta oldu."

"Sahiden bunu benimle tartışacak mısın?" dedi Lissa. İnleyerek arkasına yaslandı ve bir çığlık daha atıp derin nefesler almaya başladı. "Git," dedi elini kapıya doğru sallayarak. "Lütfen git. Lavina'yı bul."

"Seni yalnız bırakamam."

"Doğumu sen mi yaptıracaksın?" dedi Lissa, içinde bulunduğu çıkmaz yüzünden telaşlanarak ayağa fırlarken. "Buna asla izin vermem, Tyson. Anladın mı? Asla!" Tyson gömleği başından çıkarırken Lissa karşı gelmediği için rahatlayarak arkasını döndü. "Acele et," dedi.

Lissa, dört dolunay boyunca acılar içinde kıvranmıştı. Çoğunda baygın düşmüş ve dolunaylardan sonra yataktan kalkamayacak kadar

bitkin uyanmıştı. İlk dolunay haricinde sancıları sadece birkaç dakikalığına çekmiş ondan sonra sadece yorgunluk hissetmişti. Şimdi vücudunda dolaşan acıysa tüm dolunaylara aynı anda katlanmak gibiydi. Karnında kıpırdanan bebeğini ve dışarı çıkma çabasını hissediyordu.

Dört ayak üstünde geri dönen Tyson'ı ve onu takip eden Lavina'yı gören Lissa gözlerini kapattı. Daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Bundan sonra yaşayabileceğini bile düşünmüyordu.

Dönüşerek insan halini alan Tyson, Lissa'yı kucakladığı gibi merdivenlere koştu. Odasına girip onu yatağa bıraktı ve Lavina'nın hızlı ve otoriter bir şekilde istediklerini yerine getirmek için koşturarak çıktı.

Lavina, Lissa'nın alnını tutup yastığa bastırdı ve gözlerine baktı. "Yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde halledeceğim, tamam mı?" Lissa gözlerini kaparken şakaklarına yaşlar döküldü. Başını salladı ve hemen ardından hıçkırarak çığlık attı. "Bana yardım etmen gerekiyor. Tüm gücünle iteceksin. Anladın mı?" dedi Lavina.

"Hemen yap lütfen," dedi Lissa yalvararak bileklerine tutunurken. Gözleri hızlıca odada dolaştı. "Tyson nerede?" diye sordu.

"Buradayım," dedi Tyson bir süre sonra yanlarına gelirken. Elindekileri Lavina'nın yanına yere bıraktı ve Lissa'ya baktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Çıkma," dedi Lissa. Elini ona doğru uzattı. Tyson bir an tereddüt ettikten sonra Lissa'nın başucuna gidip yatağın kenarına oturdu ve elini tuttu. Lissa parmaklarını kavradığında rahatladığını belirten o yumuşak sesi çıkardı. Çenesi titrerken Lavina'ya baktı. "Hazırım ben."

Lavina, Lissa'yı doğum için hazırladı. Her bir saniyesi acı içinde geçen tam yarım saatin ardından Lissa kendinden geçmek üzereydi. Her yeri sızlıyor, tüm kemikleri uyuşuyordu. Acı dalga dalga vücuduna dağılırken gözleri kararda ama bayılmamayı başardı. Önce irkilmesine sonra da yorgunca gülümsemesine neden olan ağlamayı duyduğunda başını arkasında duran Tyson'ın göğsüne yaslayarak gözlerini kapadı.

"Bir insandan bu kadar beslenmesinin sonuçlarını almış," dedi Lavina kucağındaki bebeğe bakarken. Kanlar içinde ağlarken yumruk yaptığı ellerini, kıvırdığı bacaklarını sürekli hareket ettiriyordu.

Yatağın başına yürüyüp bebeği Tyson'a verdi. "Tebrikler. Sağlıklı görünüyor. İsmini koymanız için sizi yalnız bırakacağım. Yarın sabah gelirim," deyip bir süreliğine daha onları izledikten sonra ellerini yıkayarak yanlarından ayrıldı.

Tyson şüpheyle elini uzattığında şaşkındı. Hâlâ ağlayan bebek, Tyson'ın işaret parmağını kavradı ve hareket etmeye devam ederken yavaşça sustu. Küçük sesler çıkarıp mırıldanırken gözlerini açmıştı. Tyson yavaşça nefesini bıraktı ve gülümseyerek Lissa'ya baktı. "Sanırım beni sevdi. Ona ne isim vereceksin?" dedikten sonra yavaşça ekledi. "İstersen uzaklaşabilirim."

"Gerek yok," dedi Lissa, yanağını Tyson'ın omzuna yaslarken. "İsmini koyarken yanımda olabilirsin. Sonuçta onu birlikte büyüteceğiz. Madem bu kadar heveslisin, isminin sorumluluğunu da al."

"Tamam," dedi Tyson hemen. "Tamam, elbette."

Lissa elini uzattı ve bebeği onun da parmağını kavradığında gülümsedi. "Lucian," dedi. Gözlerini kaldırarak Tyson'a baktı. "İsmi Lucian olacak."

"Bir soy atasının ismini koyamazsın. Bu yasak."

"Biliyorum," dedi Lissa dudaklarını ıslatırken. "Ama ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olamazsam bunu kendi başına öğrenmek zorunda kalacak. En azından ona bir ipucu verebilirim."

"Peki, bu miniği şimdilik hangi isimle çağıracağız?"

"Bilmiyorum. Ona da sen karar ver." Lissa yatağa kıvrılırken istemsizce gözlerini kapadı. Günler boyunca uyursa belki o zaman eski gücüne kavuşabilirdi fakat şu anlık ihtiyacı birkaç dakikalık dinlenmeydi. Oğlunun açlığa sadece bu kadar sabrı olabilirdi.

"Acelesi yok sanırım." Tyson tek koluyla bebeği tutarken Lissa'nın uzanmasını sağladı ve üzerini örttü. Lavina gitmeden önce doğum için kullandığı suyu ve havluları banyoya götürmüştü. Bu yüzden Tyson sadece Lissa'nın üzerini örtüp uyuması için rahat ettiğini garantiledi.

"Yıkanma zamanı," dedi Tyson, bebeği iki eliyle kavrayarak kaldırdı ve yüzünü karşısına getirdi. "Azü gibi görünmüyorsun. Bu senin

sırrın mı yoksa kanlar yüzünden mi böyle?" Bebek daha fazla kıpırdanınca Tyson gülerek onu kucağına aldı. "Tamam, affedersin. Sadece merak ettim," dedi ve oğlunu yıkamak için sıcak su almaya gitti.

Lissa gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve ellerini yatağa bastırarak doğruldu. Bir elini artık belirli ölçüde inmiş olan karnına götürdü. "Tyson!" Bebeğinin neden ağladığını merak ediyordu. O kadar yorgundu ki onu uyandıran tek ses ancak bu olabilirdi.

Tyson kapıyı açıp içeri girdi. "Uyuman gerektiğini biliyorum ama onu beslemelisin," dedi.

Tyson yanına geldiğinde Lissa, bebeğine bakarak gülümsedi. "Onu yıkamışsın," dedi başını koklarken.

"Evet ve konuşması kolay olsun diye Darren adıyla sesleniyorum," deyip bebeği çok yavaşça Lissa'nın kollarına bıraktı. "Benim eğitmenimin ismiydi. Gerçekten saygı duyduğum bir kurttu."

"Darren, hoşuma gitti," dedi Lissa. Parmaklarının dışıyla hafifçe bebeğin yanağını okşadı. "Çok küçük, değil mi?" Tüm acıların kaynağı olduğunu düşünmek Lissa için mantıksızdı. Masum bir şekilde kollarına kıvrılmış olan yavrusu, dünya üzerindeki tüm iyilikleri annesine sunuyordu.

"İşin aslına bakarsan yeni doğmuş bir bebeğe göre oldukça iyi görünüyor," dedi Tyson. Eğilip Lissa'nın saçlarını öptü. Bir süreliğine öylece kalıp tehlikeli aşamayı atlatmış olmalarının keyfini yaşadı. "Yiyebileceğin bir şeyler hazırlayacağım. Onu besle. Sanırım senden beslenmeye devam edecek. Daha uslu bir yöntemle tabii."

"Buna hiç itirazım yok," dedi Lissa gülerek. Başını kaldırıp Tyson'a baktı. "Teşekkür ederim," dedi hiç hissetmediği bir içtenlikle. Gözleri dolarken başını eğdi. Bebeğini kendine doğru kaldırıp onu koklarken Tyson kapıyı kapatarak dışarı çıkmıştı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı Lissa. Gözlerinden akan yaşları omzuna silip burnunu çekti.

Aç bebeği emzirerek beslemeye çalışırken derin bir nefes aldı. Çok geçmeden Aleut'a geri döneceklerdi. Kucağında bebeğiyle ve Tyson'la.

Tyson, *diye düşündü Lissa yerinde kıpırdanırken. Yanaklarına yayılan kızıllığı hissederken dudaklarını ısırdı. Bebeğinin babası Tyson değildi fakat artık yalnız değillerdi. Acı çekerken yanında duran Tyson'dı ve ölüm cezasına rağmen onları sahiplenen de. Tüm koşullara rağmen Lissa daha iyisine sahip olamayacağını düşündü. Tyson başına gelen en güzel şey olabilirdi. Tabii kucağındaki mucizeden sonra.*

29

Vedalar hüzünlü ve yas doludur.
Bazen merhaba anlamına geldiğini fark etmesek bile.

Beş Sene Önce...

"Bugün bana aldığın dördüncü küpe," dedi Ada, platin halka küpeleri sallayarak.

"Bir şeyler takmayı seviyorsun," dedi Kerim. Tüm gerekçesi bu değildi. Aynı zamanda Ada'nın mutlu olması da Kerim'e tüm sebepleri sunuyordu.

Omzuna dolanmış kolunun yardımıyla sevgilisini daha da yakınına çekip şakağından öptü. Kerim'in bal rengindeki dalgalı saçları Ada'nın yüzünü gıdıkladı. Ada gözlerini kırpıştırırken Kerim gülümseyip geri çekildi. Saçlarıyla uyumlu olan ela rengi gözleri ona bakarken daha koyulaşıyor, irislerinin etrafındaki gri hale belirginleşiyordu.

Topuklu ayakkabı giymiş Ada'dan sadece biraz uzun olması onları fiziksel olarak uyumlu yapıyordu. Güçlü kolu Ada'nın ince omuzlarında ağırlığını hissettiriyordu. Kerim kardeşi gibi koşturarak ve işi dolayısıyla değil, spor salonunda kas yapabilmişti.

Ne de olsa -yine- kardeşi gibi polis olmak istese de birkaç sene sonra şirketi işletebilecek bir aşamaya gelmeye çalışıyordu.

"Yoruldun mu? Oturmak ister misin?" dedi Kerim, Ada'nın yüzünü severken.

Ada başını sallarken rüzgârın önüne estirdiği mavi saçlarını geri itti. New York'un yoğun trafiğinde yolcular için yanacak olan yeşil ışığı bekliyorlardı. Ara dönem tatilini değerlendirip Boston'dan buraya gelmişlerdi. Bir haftadır konakladıkları otelde neredeyse hiç vakit geçirmiyorlardı. Sadece uyumak için oraya gidiyorlar, geri kalan zamanın tümünde bu hareketli, canlı şehri dolaşıyorlardı.

"Eve gitmedim diye bizimkiler bana biraz kırıldı," dedi Ada, omzundan sarkan Kerim'in elini tutarken.

"Kalan iki haftayı onların yanında geçirebiliriz. Eğer mutluluğun burada değil de oradaysa hemen gidelim."

"Yanımda sen varken New York'u dolaşıyorum. Nasıl mutlu olmam?"

"Ama aileni özlüyorsun. İstersen bu akşam uçağına Alper için bilet ayırtabilirim. Tatil boyunca bizimle kalır."

"Gerçekten mi?" dedi Ada ona dönerek. Işıldayan gözleriyle yüzüne bakarken Kerim'in ona herhangi bir şekilde hayır diyebilmesi imkânsızdı. Ada birden boynuna sarıldığında trafikte karşıya geçmek için bekleyen kalabalık onlara doğru döndü. Ne Ada ne de Kerim bunu fark etmişti. "Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim."

"Buna değdi doğrusu," dedi Kerim'in keyif dolu sesi. Eğilip boynunu öperken, "Ben de seni seviyorum. Hem de nasıl seviyorum," diye fısıldadı.

Yayaların geçmesi için yeşil ışık yandığında kaldırımdaki kalabalık yürümeye başladı. Kerim, Ada'nın elini sıkıca tutmuş,

önünden yürümesini sağlamıştı. Diğer kaldırıma çıktıkları sırada Ada titreyerek irkildi ve kaşlarını çattı.

"İyi misin?" dedi Kerim, onu kollarıyla sararken. "Üşüdün mü?"

"Sanırım," dedi Ada ama üşüdüğünü zannetmiyordu.

"Gel, oturalım artık. Çok yoruldun," dedi Kerim. Elini beline koyup onu hızlıca yürüttü ve cadde üzerindeki kafelerden birine oturdular.

Yolun hemen karşı tarafında Dawson başını eğmiş, telefonuyla uğraşıyordu. Lavina'nın mesaj göndermesi tam anlamıyla tuhaftı. Doğduğu sıralarda telgrafın bile icat edilmediği düşünülürse Lavina zamana uyum sağlamayı seviyor olmalıydı.

Caddede yürürken adımları hızlı ve agresifti. Kalabalıktan da enerjisinden de hoşlanmıyordu. Bazıları Dawson'ın yakınından geçerken sebepsizce hüzne boğuluyordu. Depresyon nedeni olmak Dawson'ın birincil görevi sayılmazdı.

Lavina'nın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Kollarını kenarlarından sarkıtırken garsonu bir baş hareketiyle geri yolladı. Gereksiz kibarlık ve yabancı gülümsemelerle uğraşmak istemiyordu. "Fazla vaktim yok," dedi Dawson, Lavina sessizce çayını içmeye devam ederken. "Neden New York'tasın? Daha sakin yerleri tercih ettiğini sanıyordum."

"Önemli olan benim değil, senin gelmendi."

"Neden?"

"Kaderin buralarda bir yerde. Belki görmek istersin diye düşündüm."

"Neymiş o?"

"Tüm hayatını sorgulamana, farklı bir yönünü keşfedip yeniden daha uysal birine dönüşmene yardım edecek biri."

"Haklısın, onu görsem iyi olacak. Bizzat öldürmek isterim."

"Öldürmeyeceksin, sersem herif. Seveceksin."

"Daha kötü," dedi Dawson yüzünü buruşturarak. Lavina nasıl olur da bundan güzel bir habermiş gibi bahsedebilirdi? Dawson'ın şahit olduğu tüm sevgiler ölüm, ayrılık ve gözyaşıyla sonlanmıştı. Ebeveynleri ölmüş, kardeşi kaçmış, kendisi ise kilit altına alınmıştı.

"Benim görevim burada bitiyor. Gerisi sana kalmış," deyip çayını bitirdi ve zarifçe ayağa kalktı. Sandalyesinin arkasında duran şalını alıp boynuna dolarken çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Hesabı ödemeyi unutma," dedi Lavina sokağa adım atmadan önce.

Dawson arkasına yaslanıp Lavina'nın bahsettiği kişiyi gözleriyle bulmaya çalıştı. Bir kadının onu mahvetmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden aklındaki plan onu bulup ikisinden biri aptalca bir şey yapmadan önlemini almaktı. Ölümle sonuçlanacaksa da sorun değildi. Hayatını karartmak üzere yola çıkan bu kişiye acıyacak hâli yoktu.

Dawson etrafındaki insanları çok fazla dikkat çekmeden incelemeye devam ederken Ada ve Kerim birkaç masa arkasında gelecek hayallerinden bahsediyorlardı.

"Dört çocuk fazla," dedi Ada kahvesini içerken.

"Hayır, değil."

"Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Henüz ne yapmak istediğimi bilmiyorum ama planlarım arasında çocuk kakaları ve kusmuk yok."

"Hiç mi?" dedi Kerim kaşlarını kaldırarak yumuşak bir sesle.

Ada, sevdiği adamın sahip olduğu tüm hayalleri yıkamazdı. Hem zaten o da çocuğu olsun istiyordu. Sadece hemen ve çok değil. Âşık olduğu adamdan çocuk yapmak onun ilk gençlik hayallerindendi ve bundan vazgeçmemişti.

Gülümserken uzanıp Kerim'in elini tuttu. "Hiç değil, ama en fazla iki tane," dedi göz kırparak.

Yanlarına gelen garson hafifçe boğazını temizledi ve Fransız aksanıyla İngilizce konuştu. "İstediğiniz başka bir şey var mı?" dedi boşalan fincanları alırken. Gözünü Kerim'den ayıramamasından dolayı fincanlar tabaklarında titredikçe küçük sesler çıkarıyordu.

Ada seğiren gözüne parmak ucuyla bastırırken garsona baktı ve içtiği su bardağını *yanlışlıkla* siyah eteğine dökerken ufak bir itiraz çığlığı attı.

"Hay aksi," dedi Ada, yüzünde yapmacık olduğunu bildiği bir üzüntü ifadesiyle.

"Sorun değil," dedi kız mahcup bir tavırla Kerim'in uzattığı peçeteyi alırken.

Kerim, peçeteyi uzatmasına rağmen Ada'ya bakarak iç geçirmişti. Bu kıskançlık nedeniyle verdiği ilk tepki değildi. Son da olmayacaktı. Kerim bu tavırlarını hem sempatik hem de ürkütücü buluyordu. Ada, kızdığı zaman pek de kibar birine dönüşmüyordu. Sakladığı pençelerini dışarı çıkarıp kendisine ait olanı koruyordu. Aynısını Kerim de yapıyordu ama bir kadının tepkisi daha aşırı ve acımasız olabiliyordu. Özellikle de Ada'nın. Geçen sene onunla konuşmaya çalışan bir kızı arkadaşları önünde rezil etme durumuna getirdiğinde anlamıştı bunu.

"Her zamanki gibi aşırı tepki veriyorsun," dedi Kerim, garson kız gittiğinde.

"Ben aşırı değilim, onlar fazla ilgili," dedi Ada omuzlarını kaldırarak. Karıncalanan parmaklarını hareket ettirerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Azar yemekten hoşlanmıyordu. Ayağa kalkıp hızlı hareketlerle ceketini düzeltti. "Gidelim hadi. Tadım kaçtı."

Dawson arkasındaki gürültüyle ilgilenmeyip kalabalık caddeyi izlerken aldığı ani bir kokuyla doğruldu. Daha kokuyu tanımlamayı başaramadan izini kaybetti. Huzursuz bir halde çenesinin altını kaşıdı. "İşte, sahiden buradasın ama saklısın," dedi.

Öyle ya da böyle önüne çıkan her engeli yok etmesini biliyordu. Buna da farklı davranacak değildi. Sadece izini sürmeyip yoluna çıkmasını bekleyecekti.

Devam edecek...